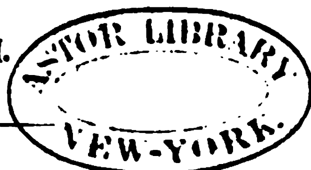
STRABONIS RERVM GEOGRAPHICARVM LIBRI XVII.

GRAECA AD OPTIMOS CODICES MANVSCRIPTOS
RECENSVIT,
VARIETATE LECTIONIS ADNOTATIONIBVSQVE
ILLVSTRAVIT,
XYLANDRI VERSIONEM
EMENDAVIT

IOANNES PHILIPPVS SIEBENKEES
PROFESSOR ALTORFINVS.

INDE A SEPTIMO LIBRO CONTINVAVIT

CAROLVS HENRICVS TZSCHVCKE,
A. M. SCHOLAE ELECTORALIS MISNENSIS RECTOR ET
SOCIETATIS LAT. IENENS. SOCIVS.

TOMVS QVARTVS.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA.
MDCCCVI.

PRAEFATIO.

Cum ante quinque annos Tomum tertium Strabonis in publicum emitterem, minime futurum esse putabam, ut per tam longum temporis spatium interpellata opera conticescceret, viresque adeo in ipso eluctandi nisu tantum non ita exstinguerentur, ut sero demum suscitari et ad opus persequendum instaurari possent. Etsi enim, benignissime demandata Electoralis hujus scholae provincia, penitus animo sentiebam, quot et quanta imposita suscepissem negotia, quorum et multitudo et gravitas virum probum et religiosum ita occupatum tenent, ut ad libros conscribendos animum vel nolit, vel nequeat adpellere, tum lubentius inter carissimos discipulos meos versari, cum iis sermones miscere, et, si qua nossem ad proferendam ipsorum felicitatem, adferre cuperem, subinde tamen honesta etiam otia adfutura esse praevidebam, quae cum aliis rebus tractandis recte dari possent, ad Strabonem conferrentur. Ita quidem effici poterat, ut, licet paullo serius, justo tamen tempore opus adparatum absolveretur.

 At

At incidit casus luctuosissimus, qui eo gravius animum adfligit, quod incuria est advectus, quae nec precibus excitari, nec ullo impulsu evinci posset. Via enim illa, quae una me in scholam ducit, declivis praeterea, ita conlapsi vicini muri ruderibus, lapidumque et aliarum sordium confusa congerie impedita et praeclusa inde a longo satis tempore jacebat, ut sine gravi discrimine tentari vix posset. Quam cum mense Decembri an. 1804. domum repetiturus ingressus essem, eo magis anxius, quod paullo ante ultimum periculum evaseram, ubi vestigia ponerem, glacies dolosae nivi subposita male exceptum pedem tanto impetu repercussit, ut subito prostratus eum adtrahere in summo quamvis nisu et sistere erectus minime valerem. Adsunt discipuli, qui audita ingemiscentis praeceptoris voce conquassatum corpus deportant, accurrunt undique medici, succedunt subinde alii, alii aliunde arcessuntur, quae sit vera mali natura, sedes et curatio, disquirunt, ambigunt, disputant, sperant, desperant, et, quid aliud, discedunt, enectumque fere doloribus potentioris naturae viribus tradunt. Nolo hic lectorum animos auresque molliores fatigare tristissimi illius fati commemoratione ampliori, cum mea ipsius mens meminisse horreat insomnes noctes inertesque dies, quos gemebundus atrocissimisque dolorum tormen-

tis

tis discruciatus traxi, frustraque ingeminata laboris contentione obtundere tentavi. Haec tamen adtingere visum est, ut non solum ineluctabilem cessatae operae causam, sed et justam excusationem cognoscerent lectores, animique sensus leniores ad ipsum ejus judicium adferrent.

Interea non omnem Strabonis adornandi et locupletandi curam abjeci, sed, quae recondita nossem, honesti librarii studio et ope adjutus, conquirere perrexi, spemque conceptam successu non caruisse gaudeo. *Bandinius* enim, quam pollicitus erat 4 codicum Mediceorum conlationem, paullo ante mortem ad me misit, qui, etsi singuli non omnes libros amplectuntur, ita ut modo hic, modo ille deficiat, lacunam passus, nullus a corruptionum labe intactus, multa tamen Strabonis loca tueantur, aut ad eorum instaurationem viam aperiant.

Deinde cum ex Harlesii monito ad Fabricii bibliothecam Graecam Vol. 4. p. 569. cognovissem, in bibliotheca Monacensi Regia servari exemplar editionis Aldinae cum notis criticis P. Victorii manuscriptis, ejus obtinendi causa precibus adii *Aretinum*, eruditionis fama aeque atque humanitatis laude celeberrimum, quas ille non solum benevole excepit, sed etiam ita sustinuit, ut re ad Augustissimum Bavariae REGEM, Summum Illum literarum optimarum proferendarum Auctorem, delata, benignis-

nignissime Ille ipsius libri inspiciendi potestatem daret; quam insignem gratiam pia mente devenerari publice et pium est et jucundum. Rarius tamen acutus ille criticus adspersit, quae ad Strabonis lectionem hodie receptam et stabilitam valerent, sed plerumque in notandis et abstergendis editionis Aldinae vitiis typographicis haesit, sic ut rara messis inde ad futuros usus excerpi et conligi posset.

In reliquis eodem modo, quo antea, versatus sum, nec solum, quae in aliorum auctorum libris inveneram subsidia critica, ad sua loca transtuli, sed, quae mihi ipsi viderentur, adhibita codicum ope, rarius factis conjecturis, expedire tentavi.

Quorum certe conatus si probaverint aliquatenus aequi lectores, non solum, quod contendere nunc poteram, satis me adsecutum esse putabo, sed et confirmato magis corpore postea verius praestare studebo.

CAROLUS HENRICUS TZSCHUCKE.

Emendanda et addenda in T. 4. Strabonis.

Pag. 41. lin. 2. συμβαῖνον leg. συμβαίνειν.
— 53. — 1. Decmus leg. Decimus.
— 148. not. 4. animadverſu l. animadverſa.
— 152. — 8. extr. libi l. libri.
— 166. lin. 6. θιαβαλλέσθω l. διαβαλλέσθω.
— 166. — 5. δυμέλαις l. θυμέλαις.
— 169. — 2. ὁ περὶ l. οἱ περί.
— 341. — 7. ἀξιόλυγον l. ἀξιόλογον.
— 350. — 4. πληθυντικὼς l. πληθυντικῶς.
— 358. not. 3. quia βοῤῥᾶς l. quia a βοῤῥᾶς.
— 366. — 2. in libro 2. l. in libro 2. p. 337.
— 380. — 2. διεισγομένη l. διειργομένη.
— 392. — 1. extr. Sindiacus l. Sindicus.
— 402. — 2. ſimplici l. duplici.
— 417. — 3. υ et η l. υ et ν.
— 448. — 3. facit l. faciat.
— 451. — 5. Μάῤδους l. Μάρδους.
— 452. — 1. μέχρι τῇ (τῆς) ἑῴας l. μέχρι τῇ ἑῴας.
— 458. — 7. * indicet, Strabo, l. indicet Strabo,.
— 474. — 3. adde: Gatterer de Hunnis in commentatt. Goettingenſ. T. 14. p. 25. vult Παισιακοὶ, Τόχαροι, Σάραγκει, qui Herodoto 3, 93. 117. ſint Σαράγγεες.
— 487. — 2. adde: Gatterer p. 14. c. l. legit Αὐζάκιοι ex Ptolemaeo 6, 15. ubi commemorantur Auzacii montes.
— 488. — 5. ad Eutrop. 6. ſ. 5. l. ad Eutrop. 1, 6. ſ. 5.
— 495. lin. 1. συντελειγοῦν l. συντέλει γοῦν.
— 506. not. 9. marum congerie l. formarum congerie.
— 511. — 7. incetum l. incertum.
— 529. — 1. Stoboeus l. Stobaeus.
— 529. — 1. Hipotypos. l. Hypotypoſ.
— 533. — 1. ſequentio l. ſequentia.
— 557. — 8. patitus l. patitur.
— 588. — 4. abeo l. ab eo.

In praefationis initio poſt vocem demandata insere regendae.

ΤΩ͂Ν ΣΤΡΆΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ΔΕΚΆΤΟΥ ΒΙΒΛΊΟΥ ΚΕΦΆΛΑΙΑ.

Τὸ δέκατον [1] περιέχει τὰ περὶ Αἰτωλίαν καὶ τὰς παρακειμένας νήσους· ἔτι δὲ Κρήτην πᾶσαν, ᾗ καὶ μάλιστα ἐγχρονίζει νόμιμά τε αὐτῆς διηγούμενος καὶ τῶν Κουρήτων, [2] πρός γε καὶ τῶν [3] Ἰδαίων Δακτύλων [4] τὴν ἐν αὐτῇ γένεσιν, καὶ τιμὴν καὶ ὄργια ἐπεξιών· καὶ τὸ ἴδιον δὲ γένος Στράβων ἀπὸ Κρήτης λέγει· ἔτι δὲ τὰς περὶ Κρήτην νήσους, πολλὰς [5] οὔσας, ἐν αἷς εἰσὶ καὶ αἱ Σποράδες καὶ τῶν Κυκλάδων ἔνιαι.

1) Deest in Parif. Mofcov. Medic. 1. 3. incommode in aditu argumenti ita compofiti. Deinceps pro τὰ Mofcov. τὰς repofuit et Θετταλίαν pro Αἰτωλίαν, quod utique artius contineat nexum cum fuperiori libro ejusque a Theffalia ad Euboeam tranfitum. At cum inde ftatim Auctor ad Aetoliam et Acarnaniam verfus occidentem progrediatur, defcriptisque iis regionibus infulas inde ad Cretam fitas perfequatur, praeferenda eft lectio vulgaris, etfi diligentius argumenti fumma poterat exponi.

2) Medic. 3. πρός γε.

3) Voces Ἰδαίων Δακτύλων fpatio vacuo rependuntur in Mofcov. Tum articulum praepofitum omiferunt Aldus et Hopperus, et pro Δακτύλων Medic. 1. 2. fubftituunt διδασκάλων, quod et reddidit Guarinus; male; in fecundo tamen, facta correctione, inductum eft.

4) Medic. 3. τῶν ἐν αὐτῇ. Probo vulgatam. Pro τιμὴν Mofcov. θεσμὸς non male et ad ipfam narrationem propius, quamvis et alterum intelligi poteft. Tum ante γένος in Medic. 1. 2. edd. Aldi et Hopperi deeft δὲ, et pro περὶ Κρήτην Medic. 2. dat τῆς Κρήτης.

5) οὔσας. Medic. 1. 2. Parif. Mofc. fubjiciunt inani augmento περὶ τὸ βιβλίον, quae verba praeponunt contra Aldus et Hopperus, exclufit Xylander.

STRABONIS GEOGRAPHICORVM LIBRI DECIMI CAPITA.

Decimus liber continet cum regionibus finitimis Aetoliam et adjacentes insulas; tum Cretam omnem, cui maxime immoratur, edisserens ejus instituta et Curetum, Idaeotum insuper Dactylorum in eadem ortum, honorem et orgia persequens; singulare vero etiam genus ex Creta commemorat; porro multas numero circa Cretam insulas, in quibus etiam sunt Sporades et Cyclades nonnullae.

ΣΤΡΑ-

ΣΤΡΑ'ΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙ'ΟΝ ΔΕ'ΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

[1] Ἐπεὶ δὲ ἡ Εὔβοια παρὰ πᾶσαν τὴν παραλίαν p. 444.
ταύτην παραβέβληται, τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι Θετταλίας, πλὴν τῶν ἄκρων ἑκατέρωθεν, οἰκεῖον ἂν

εἴη

VARIANTES LECTIONES.

1) Moscov. et Medic. 1. hic ex correctione ἐπειδή. Idem in Polybio 1, 30, 12. — notatur. Vulgata lectio transitum ex connexu respicit. Tum ante παραλίαν deest articulus in edd. Aldi et Hopperi. Deinde ταύτην ejecit Gem. Pletho B. et postea voces πλὴν τῶν ἄκρων ad Εὐρίπου μερῶν.

STRABONIS GEOGRAPHICARVM RERVM

LIBER DECIMUS.

CAP. I.

§. 1.

Jam cum Euboea juxta totam hanc oram maritimam porrigatur, quae a Sunio est usque ad Thessaliam, exceptis utrinque extremitatibus, com-

Euboea. εἴη [a] συνάψαι τοῖς εἰρημένοις τὰ περὶ τὴν νῆσον, εἶθ' οὕτω μεταβῆναι πρός τε τὰ Αἰτωλικὰ καὶ τὰ Ἀκαρνανικὰ, ἅπερ λοιπά ἐστι τῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν.

§. 2.

[1] Παραμήκης μὲν τοίνυν ἐστὶν ἡ νῆσος ἐπὶ χιλίους σχεδόν τι καὶ διακοσίους σταδίους ἀπὸ Κηναίου πρὸς [2] Γεραιστόν· τὸ δὲ πλάτος [3] ἀνώμαλον, [4] κατὰ

a) Moſcov. περιάψαι. Illud etiam propter ſequens περὶ melius.

1) Gem. Pletho B. Παραμήκης δ' ἡ νῆσος. Poſt σχεδὸν καὶ Moſcov. omiſſo τι, quod intactum reliquit lib. 8. p. 335. ſ. 17. lib. 12. p. 551. fin. et alibi, parum tamen ſibi conſtans. Neque tamen τι averſatur vocabula numeri, quantitatis, quamvis et abeſſe poteſt.

2) Moſcov. Γέρατον; (cf. paullo poſt;) Medic. 2. ex correctione Γεραστὸν, quae ſcriptura per α etiam alibi paſſim in libris objicitur. Vid. ad Demoſth. in Philipp. orat. 1. p. 49 Lipſ. Euripid. in Oreſte v. 93. Et ſic editum exſtat in Martiano Capella lib. 6. p. 213. Utramque formam adſert Etymol. M. p. 227. ita, ut ſimul accentum regat. Nempe γέραστος, (quam vocem ignorant Lexica noſtra) i. e. ἔντιμος a γέρας ducit; Γεραστὸς Euboeae facit promontorium. Ita vero etiam γέραιος et γεραιὸς variantur. Cf. infra ad p. 446. ex quo loco, adpoſita Homeri auctoritate, Γεραιστὸς probatur, quod cum epitome etiam praeferunt ceteri libri; et quae de nominis mutationibus monuit Waſſe ad Thucyd. 3, 3. Hinc ε pro αι habet Procop. de B. Goth. 4, 22.

3) Moſcov. Medic. 1. 2., (ex correctione) 3. ἀνώμαλος, ut ad νῆσος referatur.

4) Poſt κατὰ Moſcov. (hic et πλεῖον) Medic. 1. 2. 3. Venet. Gem. Pletho B. inſerunt δὲ, quod in hoc nexu ex Strabonis uſu recepi.

commode ejus inſulae deſcriptio ſuperioribus annectetur: deinde ad Aetoliam Acarnaniamque pertinentia progrediemur, quae ſolae partes Europae ſuperſunt enarrandae.

§. 2.

Euboea igitur inſula oblonga eſt, a Cenaeo ad Geraeſtum

τὰ δὲ τὸ πλέον ὅσον πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ϛαδίων. Euboea.
Τὸ μὲν οὖν Κήναιόν ἐϛι κατὰ Θερμοπύλας καὶ τὰ ἔξω Θερμοπυλῶν ἐπ' ὀλίγον· [5] Γεραιϛὸς δὲ καὶ [6] Πεταλία πρὸς Σούνιον. Γίνεται οὖν ἀντίπορθμος τῇ τε Ἀττικῇ, καὶ Βοιωτίᾳ, καὶ Λοκρίδι, καὶ τοῖς [7] Μαλιεῦσι.

5) Sic in margine Moſcov. at in ipſo contextu, ut paullo ante, Γέραιτος, nec aliter ex correctione Medic. 2.

6) Quid hoc ſibi velit, non ſatis video, neque tamen mutandum duxi. Plinius 4, 12. [ſ. 23.] *Petalias* inſulas quatuor ponit in Euripi Euboici primo introitu; utique procul et a Sunio diſtantes et a Geraeſto. *Xylander*. In *Petalia* haeſit aqua Xylandro: et ſane pauci ejus meminere. Porro autem dubium non eſt, has eſſe quatuor parvas inſulas, quas Plinius in introitu Euripi collocat non procul a Sunio. Nam quod inſulas facit, cum Strabo promontorium, id vero novum non eſt. Sic Scombaria in Hiſpania, Caenys in Italia, Minoa in Graecia aliis inſulae dicuntur, aliis ἄκρα et promontoria tantum. Quod autem quatuor eſſe Plinius ſcribit, in tot nimirum partes hoc promontorium fuit diviſum. *Caſaubonus*. Πεταλία ſuſtinent libri omnes et ſcripti et editi, tantum quod in Medic. 2. Θετταλία hinc longe aliena exſtat, et in Gem. Plethone B. verba δὲ καὶ Πεταλία exſulant; nec reddidit illud nomen epitome. Poſt Σουνίῳ dant Moſcov. Medic. 3. et Gem. Pletho B. mutatione crebra, de qua etiam monui ad lib. 9. p. 436. ſ. 618. A vulgata non diſcedo, cum directionem potius in ſitu, quam viciniam indicare velit.

7) Moſcov. et Gem. Pletho B. Μηλιεῦσι. Utraque forma proba et in auctoribus obvia; Dorica una, quam frequentior uſus celebrat, et Romani exceperunt; Ionica altera, nec ab Athenienſibus rejecta. Sic de ſinu et civibus apud Thucyd. 8, 3. Polyb. 9, 41. — Μαλιεὺς dicit Xenophon in Hiſtor. Gr. 6, 5, 23. et plures alii. Vid. Politus ad Euſtath. in Homer. T. 2. p. 704. aliique ad Melam 2, 3, 6. nominati. Similem vero formae inconſtantiam, vel ab ipſo profectam, vel a librariis obtruſam, oſtentat Diodorus, in quo exſtat 12, 77. 15, 77. Μηλιεῖς, cum alibi inveniatur Μαλιεῖς. Cf. Weſſeling. ad 15, 85. Equidem uſitatiorem for-

raeſtum porrecta, ad ſtadia circiter CIↃ CC. Latitudo inaequalis eſt: ubi maxima, ſtadiorum fere CL. Cenaeum quidem Thermopylis opponitur, et quae extra eas non procul ſita ſunt: Geraeſtus vero et Petalia Sunio. Itaque inſula haec opponitur Atticae, Boeotiae, Locridi,

Euboea. στ. Διὰ δὲ τὴν στενότητα καὶ τὸ λεχθὲν μῆκος ὑπὸ τῶν παλαιῶν Μάκρις ὠνομάσθη. Συνάπτει δὲ
p. 445. τῇ ἠπείρῳ κατὰ [8] Χαλκίδα μάλιστα, κυρτὴ [9] προπίπτουσα πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Αὐλίδα τόπους τῆς Βοιωτίας, καὶ ποιοῦσα τὸν [10] Εὔριπον, περὶ οὗ διὰ πλειόνων εἰρήκαμεν, σχεδὸν δέ τι καὶ περὶ τῶν ἀντιπόρ-

formam retinui, quam et alibi Noster sequitur lib. 8. p. 333. s. 6. lib. 9. p. 429. s. 573. Ceterum quae hinc leguntur ad Συνάπτει, omisit Gem. Pletho B.

8) Πόλιν addit Gem. Pletho B. per explicationem; alii enim ignorant.

9) Ita Vatic. 1. 2. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. Editiones omnes προσπίπτουσα, quod et praetulisse videntur Paris. et Gem. Pletho. Sic et Eustathius ad Il. 2, 537. p. m. 211. ex quo simul eam lectionem in nostro probat Politus Tom. 2. p. 581. Commutatio harum particularum solemnis et in hoc ipso verbo obvia. Cf. Schweighaeuser ad Polyb. 1, 30, 12. 4, 63, 6. et ad Strabon. lib. 7. p. 441. n. 8. ubi male excidit προπίπτουσα in Codd. Utra valeat, disquirendum. Προσπίπτειν viciniam, admotionem indicat, προπίπτειν notionem formae prominentis addit, vel omnino prominentiam declarat, et hinc de montibus, promontoriis dici solet excurrentibus. Sic Noster lib. 2. p. 108. s. 188. p. 130. s. 347. lib. 11. p. 499. et alibi. Hinc, monente etiam Casaubono, recte hoc ex libris postea est repositum lib. 2. p. 124. s. 331. Jam vero etsi toti Boeotiae obposita sit Euboea, (Mela 2, 7, 9.) ejus tamen partes, in varias formas versae, vel propius vel longius continenti admoventur, quod et in sequentibus Strabo declarat. Ad Chalcidem igitur ex sinuoso recessu inflexa procurrit versus Aulidem Boeotiae. Ideo κυρτὴ Noster recte dixit, quod τῷ κοίλῳ est obpositum, et hinc Boeotia ibi in duas partes diducitur. (lib. 9. p. 400. s. 387.) Tali etiam forma locus ille in tabulis recentiorum adparet, et vere inter πέδας Ἑλλάδος a Philippo ponebatur. Cf. Polyb. 17, 11. Sequi ergo placuit optimorum librorum exempla.

10) Conquievit hic Gemistus Pletho B. depositam tolam redorsus infra in nomine Ellopia.

eridi, Maliensibus, freto intercipiente. Ob angustiam vero et quam diximus, longitudinem ab antiquis fuit Macris nominata. Ad continentem proxime accedit apud Chalcidem, ubi incurvata ad Boeotiae loca Aulidi propinqua excedit, Euripumque efficit: de quo

τιπόρθμων [11] ἀλλήλοις τόπων [12] κατά τε τὴν ἤπειρον καὶ κατὰ τὴν νῆσον ἐφ᾽ ἑκάτερα τῦ Εὐρίπου τά τε ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτός. Εἰ δέ τι ἐλλέλειπται, νῦν προςδιασαφήσομεν. Καὶ πρῶτον, ὅτι τῆς Εὐβοίας τὰ Κοῖλα λέγουσι [13] τὰ μεταξὺ Αὐλίδος

Euboea.

11) Sic Moscov. Medic. 1. 2. 3. cum edd. Aldi, Hopperi et Xyl. quod elapso ι in Casaub. ed. 1. vitiose transierat in ἀλλήλος, unde post ἀλλήλως enatum est. Equidem revocavi veterem lectionem, tamquam aptiorem, et quod solet Noster dativum adjungere, ut lib. 8. p. 332. s. 6. et alibi, hic etiam antea.

12) Ald. Hopper. κατά γε τήν. Vulgata bene habet. Pro ἐλλέλειπται Medic. 2. ex correctione ἐκλέλειπται. Prius ad auctoris sententiam est aptius. Eadem variatio notatur in Demosthene pro cor. p. 257. Lips.

13) Epitomae [p. 119. Huds.] etiam scriptae pro Aulide Caphareum habent. *Xylander*. Probo lectionem epitomes τὰ μεταξὺ Καφηρέως. Atque haec lectio parum a Ptolemaica descriptione [3, 15.] variat. Aulis autem in continenti sita est, neque huc quidquam facit: Chalcidem potius dixisset. *Casaubonus*. Probat hanc Casauboni conjecturam Larcher. ad Herodot. 6, 100. Tom. 4. p. m. 403. quam et in versione Germanica excepit Penzelius, adsentiturque Dukerus ad Liv. 31, 47. in. quia, si Αὐλίδος scripsisset Strabo, *Caphareа* potius, quam Geraestum nominaturus fuisse videatur, etsi Αὐλίδος fortasse defendi posse putat, quia latius produci hanc adpellationem intelligi possit ex Valerio Max. [1, 8, 10.] Lucano, [5, 194. sq.] Philostrati vita Apollonii 1, 24. et iis, quae ibi Olearius adnotaverit. Parum tamen inde ad hanc disputationem proficias; immo, si de pugna Persarum ad Artemisium verba τὰ ἐν Κοίλῃ Εὐβοίας referri debent, aliquantum hinc removetur. Debebat utique noster, cum Euboeae figuram describat, remota Aulide, ab insulae ipsius loco terminum statuere. Neque tamen in tanta nominum illorum discrepantia altera lectio receptae substitui potest, exstatque adeo

copiosius diximus, uti fere de locis continentis atque insulae, ab utraque parte Euripi interventu diremtis, externis atque internis. Si quid praetermissum fuit, id jam nunc explicabitur. Principio Cava Euboeae vocantur, quidquid loci est inter Aulidem et Geraestum; nam

Euboea. καὶ [14] τῶν περὶ Γεραιςὸν τόπων· κολποῦται γὰρ ἡ παραλία· πλησιάζουσα δὲ τῇ Χαλκίδι, κυρτοῦται πάλιν πρὸς τὴν ἤπειρον.

§. 3.

Οὐ μόνον δὲ Μάκρις ἐκλήθη ἡ νῆσος, ἀλλὰ καὶ Ἀβαντίς. Εὔβοιαν γοῦν εἰπὼν ὁ ποιητὴς, [1] τοὺς ἀπ᾽

eo simile exemplum Valerii Maximi c. l. qui Coelam Euboeam inter Rhamnunta (in Attica) et Carystum Euboeae ponit. Nempe τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας varie, modo angustiori, modo latiori sensu, dicuntur. Illo apud Ptolemaeum c. l. qui tamen vel in eo ab epitomatore discrepat, quod non inter, sed post Geraestum et Capharea conlocat; latiori, et ne sic quidem constanter, apud Valerium. Livius 31, 47. in. ad totum sinum Euboicum adpellationem hanc profert, et post eum Orosius 6, 15. Ad promontoria omnino et loca aspera mari obversa refert Dio Chrysost. orat. 7. p. 112. ed. Rejsk. cujus locum explicat Valckenar. ad Herodot. 6, 100. Sed satis hic quidem de iis, quae ex Leopardi emendatt. 13, 21. facile augeri possint. Sic vero Moscov. lectio τὸν μεταξύ, ut referatur ad vulgatum τόπον, ipsa corruit. Ceterum totum hunc locum inde a verbis Συνάπτει δὲ τῇ ἠπείρῳ ad πάλιν πρὸς τὴν ἤπειρον sine justa causa, nec adnuente Straboniana forma, ad glossas ablegandum censet Penzelius.

14) Ita Vatic. Medic. 2. 3. Venet. Paris. uti jam conjecerat Casaubonus. Alii cum edd. τὸν — τόπον, ad nexum et rem, ut superiora comprobant, parum accommodate. Γέρατον et hic, ut supra, dat Moscov. de quo dictum.

1) Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi τοὺς ἐπ᾽ αὐτῆς. Sed recte illud ex periphrasi. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 1. Pro ἀεὶ Moscov. αἰεὶ, quod in ipso Homeri loco valeat, in quo quidem Medic. 1. dat εἶχον pro ἔχον, reluctante metro.

nam in sinum ibi ora maritima flectitur: ad Chalcidem autem appropinquans, rursum ad continentem incurvatur.

§. 3.

Non modo autem Macridis nomen gessit Euboea, sed Abantidis etiam. Homerus quidem, cum Euboeam

ἀπ' αὐτῆς Εὐβοίας οὐδέποτε εἴρηκεν, ἀλλ' Ἄβαντας ἀεί· Euboeae

Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες.
Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο.

Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς Θρᾷκας ὁρμηθέντας ἐποικῆσαι τὴν νῆσον, καὶ ἐπονομάσαι Ἄβαντας τοὺς ἔχοντας αὐτήν· οἱ δ' ἀπὸ ἥρωός φασι, καθάπερ καὶ Εὔβοιαν ἀπὸ ἡρωΐνης. Τάχα δ' ὥσπερ Βοὸς αὐλὴ λέγεταί τι ἄντρον ἐν τῇ πρὸς [2] Αἰγαῖον τετραμμένῃ παραλίᾳ, ὅπου τὴν Ἰὼ τεκεῖν φασιν Ἔπαφον, καὶ ἡ νῆσος ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἔσχε τοῦτο τοὔνομα. Καὶ Ὄχη δὲ ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος· καὶ ἔστιν ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν. Καὶ [3] Ἐλλοπία δ' ὠνομάσθη ἀπὸ Ἐλ-

2) Ex Casauboni ed. altera in Amstelodamensem vitiosum Αἰγαίαν fluxit. Tum inverso vocabulorum ordine Moscov. dat φασὶ τεκεῖν. Prius φασίν, deest in Paris. Paullo post Moscov. scribit τὸ ὄνομα.

3) Sic omnino scribendum, non Ἐλλωπίδα: o parvum alii auctores omnes faciunt. Vide Eustathium in catalogo ad versum 538. *Xylander*. Nempe Ἐλλωπίδα invenerat in edd. Aldi et Hopperi, quae et subjiciunt Ἔλλωπος, et post

am nominet, ejus tamen incolas nusquam vocat Euboënses, sed semper Abantes.

Euboeae cives spirantes robur Abantes.

Huic et Abantes erant comites.

Aristoteles ait, Thraces Aba, Phocidis urbe, profectos insulam hanc occupasse, et incolis Abantum nomen imposuisse. Alii id ab heroë quodam ductum dicunt, ut et Euboeae ab heroina. Fortassis autem, sicut antrum quoddam in ora mari Aegaeo obversa Bovis aula dicitur, ubi Io Epaphum enixa dicitur, ita hinc insula quoque Euboea fuit nuncupata. Quin et Oche appellata fuit, quod nomen etiam maximus Euboicorum montium gerit; Ellopia, ab El-

Euboea. Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος· οἱ δὲ [4] Αἴκλου καὶ Κόθου ἀδελφόν φασιν, ὃς καὶ τὴν Ἐλλοπίαν κτίσαι λέγεται χωρίον ἐν τῇ Ὠρίᾳ καλουμένῃ τῆς [5] Ἱστιαιώτιδος πρὸς τῷ Τελεθρίῳ ὄρει, καὶ τὴν Ἱστίαιαν προσκτήσασθαι, καὶ τὴν Περιάδα, καὶ [6] Κήρινθον, καὶ

post Ἐλλωπίαν. Codices ab aliis auctoribus confirmati satis probant Ἐλλοπίαν, tantum ex correctione Medic. 2. fert Ἔλλοπος. Hinc vero Gem. Pletho B. ad alia deflectit, in quo et A. consentit.

4) Αἴκλου reposui ex ipso Strabone, qui et libro septimo finiente [p. 321. s. 444.] et hoc ipso libro paullo post [p. 447. in.] sic eum vocat. *Xylander.* Aldus enim et Hopperus relictum tradiderant Αἴκκλου. Sed et codices quidam hoc nomen corrumpunt. Sic Vatic. Paris. Moscov. Ἀαίκλου; Urbin. Ἀίκλου; Medic. 2. Ἀβίκλου. Nec minorem injuriam in aliis auctoribus tulit. Sic in Plutarchi Qu. Gr. p. 187. Lips. Ἄρκλος; Stephano Ἔγκλεος s. v. Ἐλευθερὶς, unde urbium recensum adeo auxit Ortelius in Thes. Geogr. h. v. et Holsten. p. 110. virorum nomina. At reliqui codices cum Guarino veram scripturam servarunt, quam et exhibet Scymnus Chius v. 574. Sic infra Αἰκλοῦ, disjecto tantum accentu, omnes editiones.

5) Medic. 2. ex correctione τὴν Ἱστιαιώτιδα. In sequentibus retracto accentu reposui Ἱστίαιαν, secutus Homerum Il. 2, 537. Stephanum et Eustathium ad Homer. c. l. qui diserte monet, ita ab accuratioribus signari. Sic et Νίκαια, Φώκαια. Vulgo enim ferebatur Ἱστιαία, ut in Pausania, Suida.

6) Paris. Venet. prave Κίρινθον. Verior aliorum scriptura ex Homero Il. 2, 538. nota. Sic et Ptolem. 3, 15.

Ellope Jovis F. Hunc Ellopem sunt, qui Aecli et Cothi fratrem faciant, ab eoque conditam dicant Ellopiam, qui est locus in Oria Histiaeensis regionis ad montem Telethrium, post quoque accessisse Histiaeam, Periadem, Cerinthum, Aedepsum, et Orobias, ubi fuit

καὶ [7] Αἰδηψὸν καὶ [8] Ὀροβίας, ἐν ᾧ μαντεῖον ἦν ἀψευδέστατον· ἦν δὲ μαντεῖον [9] καὶ τοῦ Σελινουντίου Ἀπόλλωνος· μετῴκησαν δὲ τὴν Ἱστίαιαν οἱ [10] Ἐλλοπι-

7) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. edd. Aldi, Hopperi Ἐδηψόν; Paris. Ἐδηψὸν; Guarinus *Edepsum*; Vaticani, opinor, Αἰδηψόν, quod praeeunte Xylandro, receperunt ceterae editiones. Similes nominis depravationes recensui ad lib. 9. p. 425. s. 546. n. 11. ubi hic locus exciderat, et addi possunt Xylander et Reiskius ad Plutarch. de fraterno amore p. 902. Lips.

8) Legendum censeo Ὠρωπίας vel Ὠρωπίας. Sic enim Strabo loquitur in principio libri 9. p. 391. s. 334. τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τὸ προσάρκτιον ἐπὶ πλευρὸν ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας ἐπὶ δύσιν παρατεῖνον μέχρι τῆς Μεγαρίδος. Ager enim Oropius et in Boeotia et in Euboea est, ab urbe cognomine appellationem habens. *Berkelius* ad Stephanum p. 469. At vulgata lectio, quam exhibent omnes libri, valide corroboratur ipsius Strabonis testimonio lib. 9. p. 405. s. 414. (ubi vitiose Ὀρόβαι ex Mss. notatur pro Ὀρύβαι) ad quod accedit auctoritas Thucydidis 3, 89. Decepit Berkelium Stephanus, ipse nominis utriusque similitudine deceptus, vel, si Salmasio ad Solin. cap. 13. s. 7. p. m. 105. suffrageris, verba: Ἔστι καὶ ἄλλη (Ὠρωπὸς) Εὐβοίας, propter sequentia: Ἔστι καὶ τρίτη ἐν Συρίᾳ, spuria habenda sunt.

9) Τὸ καὶ abundare, recte vidit Xylander. Explicatio enim praecedentium verborum subjicitur, non rei novae augmentum.

10) Haeret in forma hic vulgata Ἐλλοπιεῖς Gavel in Observatt. Miscell. nov. Tom. 5. p. 463. malitque reponere Ἐλλοπιαῖς, uti paullo post legitur; non enim esse ab Ἐλλόπιον, etsi sic vulgo scribatur in Stephano s. v. Σχοινεῦς, sed ab Ἐλλοπία, qua forma paullo superius adfuit in Strabone. Cf. Stephan. l. v. Αἰγία et Gavel. Dicitur quidem Θεσπιεῖς; at id non tam a Θέσπια, quam a Θεσπιαὶ derivatur. Sic a Λαμία descendit Λαμιεύς. Optime numi dubitandi caussam praeciderent, si adessent, quod et judicavit Berkelius ad Steph. p. 342. Cum in his non semper certam legem sequantur codices nec constanter, malui receptam usu formulam repraesentare, quam etiam declaravit Gavel c. l. T. 4. p. 234. sq. et paullo inferius plerique libri exhibent.

fuit veracissimum Apollinis Selinuntii oraculum. Caeterum Ellopienses Histiaeam commigraverunt, urbemque eam

Euboea. λοπιεῖς, καὶ ηὔξησαν τὴν πόλιν [11] Φιλιστείδου τοῦ τυράννου βιασαμένου μετὰ τὰ Λευκτρικά. Δημοσθένης δ' ὑπὸ Φιλίππου κατασταθῆναι τύραννόν φησι καὶ τῶν [12] Ὠρειτῶν τὸν Φιλιστείδην· οὕτω γὰρ ὠνο-

11) Fluctuantur hic libri in penultima syllaba, quam alii per ι efferunt, ut Medic. 1. 2. Moscov. et Paris. eandem etiam post secuti rationem, alii, quibus accedunt editiones, per ει. Si Demosthenem respicias, quem ipse arcessit ex Philipp. 3. p. 119. Lips. simplex ι praeferendum erit. Eodem tamen modo in notioribus nominibus ejusdem formae variatur passim. Sic Ἀριστίδης legitur in epigraphe statuae, quam exhibuit Gronovius in praefatione ad thesaur. antiqu. Gr. Tom. 4. et in numo apud Bosium ad Nepotis Aristid. in. cum alias Ἀριστείδης scriptum inveniatur. Quae tamen in his ratio valeat, satis est legibus Grammaticis constitutum, quae hic ι tuentur. Et sic idem nomen prodit apud Athenaeum 1, 17. f. 35. 12, 9. p. 538. et de eodem homine ex Charace adsertur a Stephano s. v. Ὠρεός. Eodem autem modo a Philistus descendit, ut a Philippo Φιλιππίδης, quod dabat, ante Schweighaeuserum quidem, Athenaeus 1, 17. ex Xenophontis Symposio 1, 11. 4, 51. ubi Philippus idem vocatur, uti solent passim patronymica et primitiva invicem commutari, de quo vid. Reiske ad Lysiam p. 836. et 848. et quos laudat. Exempla, veluti Ἀσκληπιάδης, Ἀμφιτρυωνίδης, dabit etiam Toupius in emendatt. in Suidam Vol. 2. p. 11. (ed. Oxon. 1790.) Plura antea congesserat Hemsterhuf. ad Luciani Timon. c. 44. Quidam, etsi denominativum a Philippus putant, et certe Φιλιππίδαι plures a Suida commemorantur propriis nominibus, duplicem tamen terminationem agnoscunt, cujus exempla in multis multa dedit Verheyk. ad Antonin. Liber. cap. 2. et quos memorat.

12) Casaubonn. Venet. Ὠρειωτῶν. Vulgata aliorum, epitomes etiam, scriptura bene habet, de qua et prolixa exstat disputatio apud Stephan. s. v. Ὠρεός. Ita etiam Demosthen. in Aristocrat. p. 691. Lips. Schol. Luciani ad Jov. Tragoed. cap. 25.

eam auxerunt, coacti a Philistida tyranno post Leuctricam pugnam. Demosthenes Philistidam etiam Oreitis tyrannum impositum a Philippo ait: nam Histiaeenses

ὠνομάσθησαν ὕστερον οἱ Ἱστιαιεῖς, καὶ ἡ πόλις ἀντὶ Ἱστιαίας Ὠρεός· ἔνιοι δ᾽ ὑπ᾽ Ἀθηναίων ἀποικισθῆναί φασι τὴν Ἱστίαιαν ἀπὸ τοῦ δήμου [13] τῶν Ἱστιαιέων, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐρετριέων τὴν [14] Ἐρέτριαν. Θεόπομπος δέ φησι, Περικλέους χειρουμένου τὴν Εὔβοιαν, τοὺς Ἱστιαιεῖς [15] καθ᾽ ὁμολογίας εἰς Μακεδονίαν μεταστῆναι, δισχιλίους δ᾽ ἐξ Ἀθηναίων ἐλθόντας τὸν Ὠρεὸν οἰκῆσαι, δῆμον ὄντα πρότερον τῶν Ἱστιαιέων. Euboea

§. 4.

13) Duplex hic objicitur variatio. Casaubonn. Medic. 1. 3. Vatic. Urbin. Parif. Venet. τῶ. Tum Vatican. Urbin. Medic. 1. 2. (hi duo ex correctione) 3. edd. Aldi, Hopp. Xyl. Ἱστιαίων, uti in sequ. vocantur. Sic alibi in Ἱστιεῖς transeunt. Sed Ἱστιαιεῖς ex Stephano noti et ex iis, quae monuit Wesseling. ad Diodor. 11, 13. extr. suffragantibus etiam numis. Utrimque probo lectionem a Casaubono propositam.

14) Ἐρετρίαν, hac accentus sede, scripsit hic Casaubonus, cum alias praeferat Ἐρέτριαν, ut plurimi alii, et hic Moscov. Sed cf. notata ad lib. 9. p. 403. s. 399. not. 1. Antea pro Ἐρετριέων Medic. 3. Parif. Ἐρετριαίων; ed. Xyl. Ἐρετρίειων, quod fluxit ex vitiosa lectione Ἐρετρίειον in ed. Hopperi. Vera scriptura nota. Post ante Εὔβοιαν articulum abjiciunt Medic. 1. 2. 3. Venet. Vatic. Urbin. Parif.

15) Casaubonn. Medic. 2. καθ᾽ ὁμολογίαν. Utrumque pro re substrata recte. Illud Diodor. Sic. 4, 65. — hoc Polyb. 4, 63. et alibi. Quare non est, cur vulgata cedat.

enses postmodo Oreitae, urbsque ipsa pro Histiaea Oreus dicta fuit. Alii ab Atheniensibus et Histiaea curia coloniam hinc deductam tradunt, ut Eretriam ab Eretriensi. Theopompus scribit, Euboea a Pericle subacta, Histiaeenses ex pacto in Macedoniam commigrasse, duo autem Atheniensium millia Oreum in coloniam ivisse, qui antea populus seu curia Histiaeensis fuissent.

§. 4.

Euboea.

§. 4.

[1] Κεῖται δὲ ὑπὸ τῷ [2] Τελεθρίῳ ὄρει, ἐν τῷ Δρυμῷ καλουμένῳ παρὰ τὸν [3] Κάλλαντα ποταμὸν ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς· ὥστε τάχα, καὶ διὰ τὸ
p. 446. τοὺς [4] Ἐλλοπιεῖς ὀρείους εἶναι τὺος [5] προοικήσαντας, ἐτέθη [6] τῦτο τῇ πόλει· δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Ὠρείων

1) Medic. 1. 2. 3. Parif. κεῖται δ' ὑπὸ — Utrumque ftare poteft.

2) Mirum, quod codices multi, in quorum numero Mofcov. Parif. Medic. 1. 2. 3. qui antea nomen integrum dabant, truncata hic parte dimittunt, Τεθρίῳ, ut edd. Aldi et Hopperi; Guarinus *Thetrio*. Telethrii tamen ex hoc libro diferte meminit Stephanus, et omnino in Euboea Plinius 25, 53. f. 8. et Theophraftus in hift. plantar. 9. 15. et 22.

3) Medic. 2. 3. Parif. Κάλαντα. Ignoti fluvii nomen fcripturam facit dubiam. Κάλλαντα tamen hic etiam legit Euftathius, quem vide ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 212. ubi tamen montis nomen omifit.

4) Cafaubonn. Ἑλλοπεῖς. V. fupra. Mei in vulgata forma confpirant. Pro ὀρείυς Medic. 1. ἐρίυς. Illud recte. Mutatio fimilis obvia.

5) Ita Cafaubonn. Mofcov. Parif. Venet. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. nec aliter hinc repetit Euftathius c. l. Sic et Guarinus: *qui prius inhabitarant*. Contra tot teftes infurgere, nifi urgens impellat neceffitas, temerarium videatur. Tum verbum hac ipfum ad nexum et explicationem narrationis eft aptius. Removi igitur vulgatum adhuc in edd. περιοικήσαντας. Politus tamen in Euftath. Tom. 2. p. 584. repofuit προσοικήσαντας ex nota commiftione.

6) Manifefto mutilus locus. Sanus erit, fi pro τῦτο legeris τοὔνομα, Ὠρεὸν fcilicet. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 325. Defideratur utique haec vox, quae per duriorem ellipfin reticeatur. Neque tamen fine codd. admittere aufus fum.

§. 4.

Sita eft urbs fub monte Telethrio in loco, qui Drymus, id eft nemus feu faltus, appellatur, juxta Callantem fluvium in faxo fublimi. Itaque fortaffis Ellopienfes accolae cum effent montani, hoc nomen Oreo fecerunt: cum Oros mons fit.

Ὠρίων, ἐνταῦθα τραφείς, οὕτως ὀνομασθῆναι· ἔνιοι δὲ τοὺς [7] Ὠρείτας, πόλιν ἔχοντας ἰδίαν, φασὶ πολεμουμένους ὑπὸ τῶν [8] Ἐλλοπιέων μεταβῆναι καὶ συνοικῆσαι τοῖς Ἱστιαιεῦσι· μίαν δὲ γενηθεῖσαν πόλιν ἀμφοτέροις χρήσασθαι τοῖς ὀνόμασι, καθάπερ Λακεδαίμων τε καὶ Σπάρτη ἡ αὐτή. Εἴρηται δ' ὅτι καὶ ἐν Θετταλίᾳ Ἱστιαιῶτις ἀπὸ τῶν ἀνασπασθέντων ἐνθένδε ὑπὸ Περραιβῶν ὠνόμασται. Euboea.

§. 5.

Ἐπεὶ δ' ἡ Ἐλλοπία τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἱστιαίας καὶ τοῦ Ὠρεοῦ προσηγάγετο ἡμᾶς ποιήσασθαι,

7) Sic Vatican. Urbin. Parif. Moscov. et Euftathius c. l. efferunt; Medic. 1. 'Ορῖται; Medic. 3. 'Ορεῖται; Medic. 2. et edd. 'Ωρῖται. Per ω fcribendum effe ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω diferte monet Euftathius et probat literarum feries in Stephano. Τὸ ει praeter fuperiorem vocis eandem fcripturam tuetur in primis Stephanus, cum contra in Oritis, quam Indicam gentem facit, fimplex ι praeferat, de quo infra ad lib. 15. p. 720. Quae de Orione fubjiciuntur, a gloffatore intrufa cenfet Penzel. Tom. 2. p. 1390. Agnofcunt tamen cum Msstis Euftathius, et talia paffim adfpergere folet Nofter.

8) Medic. 1. 2. 'Ελλοπιῶν. Poft Parif. 'Ιστιαιεῦσι; Medic. 1. 'Εστιαιεῦσι; Medic. 2. 'Ιστιεῦσι De utroque cf. fupra. Sic Medic. 2. poft 'Εστιαίας et ex correctione γεννηθεῖσαν.

fit. Videtur etiam Orion ibi enutritus inde nomen tuliffe. Quidam narrant, Oritas, cum peculiarem haberent urbem, ab Ellopienfibus bello preffos tranfiffe ad Hiftiaeenfes, et cum iis habitaffe: itaque unam de duabus factam urbibus, utroque nomine promifcue ufam: ficut eadem urbs Sparta et Lacedaemon ufurpatur. Dictum vero eft, in Theffalia quoque Hiftiaeotidem effe denominatam ab iis, quos hinc Perrhaebi avellerunt.

§. 5.

Sed quoniam Ellopia nobis caufam dedit defcriptionem ab Hiftiaea et Oreo ordiendi,

Euboea. σασθαι, τὰ συνεχῆ [1] λέγωμεν τοῖς τόποις τούτοις. [2] Ἔστι δὲ τῷ Ὠρεῷ τούτῳ τό τε [3] Κήναιον πλησίον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸ Δῖον, καὶ Ἀθῆναι αἱ Διάδες, κτίσμα Ἀθηναίων, ὑπερκείμενον τοῦ ἐπὶ [4] Κῦνον

1) Moscov. et edd. ante Casaubonum λέγομεν. Cf. ad lib. 9. p. m. 491. not. 36.

2) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. et edd. ante Xylandrum ἔστι δὲ vel δ' ἐν τῷ, quam particulum insertam ipsa res respuit, contra inversa forma Cenaeum (ἐν K.) admittere melius possit.

3) Medic. 1. 2. 3. Venet. Paris. Moscov. Aldus Κλεωναῖον; Guarinus etiam *Claeneum*. Primum Hopperus dedit Κήναιον, quod et Vaticani praetulisse videntur; et sic vocant Stephanus s. v. Δῖον, Ptolemaeus 3, 15. Homer. in Apollin. v. 219. Apollodor. 2, 7, 7. Diodor. 4, 37. extr. Plin. 4, 21. s. 12. et alii. Aliae corruptiones notantur ad Diodor. c. l. et Melam 2, 7, 9. De vera igitur scriptura nulla potest esse dubitatio; at objicitur ex Diodoro et codicibus nostris, quippe quorum aliqui properispomenon faciunt. Equidem cum aliis retinui Κήναιον eadem forma, qua Λέχαιον, Σκύλλαιον, etsi alia inconstanti motu ferantur, ut Νύμφαιον et Νυμφαῖον.

4) Καῦνον dant omnes libri cum Guarino. *Tzschucke.* Quid hic rei Cauno, Cariae urbi? Cenaeum lego. *Xylander.* Suspectus locus, de quo nihil ausim pronuntiare. *Casaubonus.* Tractavit hunc locum postea Palmerius tum in Graecia ant. 5, 7. p. 578. tum in exercitt. in auctorr. Gr. p. 325. et rejecto Xylandri (etsi Casaubono tribuit) Cenaeo, levi immutatione, una scilicet demta, litera reponit Κῦνον, quo et accentus circumflexus ducat. Cum res ipsa locorumque situs clament, et quam proxime a vulgata lectione haec emendatio recedat, non dubitavi eam recipere, uti jam antea fecerat Penzelius. Nempe Cenaeo, dum progreditur, immorari non potest, simulque verbis ἐπὶ Κήναιον πορθμοῦ ad oppositum litus lectores vocare; tum inter Cenaeum promontorium plures jacent insulae, Lichades dictae, quae non patiuntur mare inter Cenaeum et Locridem interjectum πορθμὸν adpellare; at liberior patet πορθμὸς inter Athenas Euboicas et Cynum Locridis. Mox pro

diendi, dicamus porro quae his locis sunt continua. Oreo Cenaeum promontorium est vicinum, et ad illum situm Dium, atque Athenae Diades, ab Atheniensibus conditum

νον πορθμῷ· ἐκ δὲ τῦ Δίου Κάναι τῆς Αἰολί- δος ἐπῳκίσθησαν· ταῦτά τε δὴ τὰ χωρία περὶ τὴν [5] Ἱςίαιάν ἐςι, καὶ ἔτι Κήρινθος πολίδιον ἐπὶ τῇ θαλάττῃ· ἐγγὺς δὲ [6] Βούδορος ποταμὸς, ὁμώνυ- μος τῷ κατὰ τὴν Σαλαμῖνα ὄρει τῷ πρὸς τῇ Ἀττικῇ. Euboea.

§. 6.

Κάρυςος δέ ἐςιν ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ [1] Ὄχῃ· πλη- σίον

pro τῦ Δίυ Moscov. sui et superioris formae immemor τῆς Δίυ. Pro Κάναι Medic. 2. (male et hic ν inserto) Καῦναι.

5) Paris. Medic. 1. 2. (hic a prima manu) substituunt Ἑςιαίαν; Κήρινθος Paris. mutat in Κίρινθος, nota confusione, et pro πολίδιον ex nostro Eustathius c. l. reddit πολείδιον.

6) Sic per ο Moscov. uti Ptolemaeus 3, 15. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 538. p. m. 212. ex hoc loco cum epitomes auctore p. 129. Hudf. Probabiliorem hanc scripturam faciunt adjuncta. Nempe *Budorum* montem per o efferunt Thucydid. 2, 94. adsentiente Scholiaste, 3, 51. Diodor. Sic. 12, 49. (etsi ibi Βυδόριον φρύριον). Quod igitur ex Thucydide Βούδωρον sub h. v. producit Stephanus, eandem corruptionem subiit. Forte etiam huc valeat etymologica vocis ratio, de qua Hesychius et Suidas, nempe ut sit proprie μοχλὸς, ᾧ βοῦς δέρουσι.

1) *Ochem* montem pro Ochtha, quod ripam interpres inepte vertit, restitui ex ipso auctore et Eustathio [ad Homer. Il. 2, 539. p. m. 212.] *Xylander.* Mirum est, libros scriptos constanter retinere illam lectionem, quam prior interpres sequitur, ἐν τῇ ὄχθῃ. Nam legendum esse Ὄχῃ, et

ditum oppidum supra fretum Cyno propinquum. A Dio Canas, Aeolidis urbem, deducta est colonia. Haec ergo sunt juxta Histiaeam, et Cerinthus praeterea oppidulum mari imminens: ac prope Budorus flumen, idem nomen gerens cum monte apud Salaminam Atticae vicino.

§. 6.

Carystus sub monte Ocha sita

Euboea. σίων δὲ τὰ Στύρα καὶ τὸ [2] Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων, ἱερὸν ἔχον Ἀπόλλωνος [3] Μαρμαρίνου, ὅθεν διάπλους εἰς [4] Ἁλὰς τὰς Ἀραφηνίδας. Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται

et Stephanus [f. v. Κάρυστος] et Eustathius [c. l.] evincunt. *Casaubonus.* Ὄχθη ex meis codicibus etiam dant Vatican. Urbin. Venet. Parif. cum edd. Aldi et Hopperi, quam maculam recte eluit Xylander. Praeter alios auctores ante memoratos huc etiam valet Hesychius fub h. v., qui ita Euboeae montem producit, et Plinius 4, 21. f. 12. qui cognominem novit urbem. Probaverat etiam illam Casauboni emendationem, occupatam quidem, Holsten. ad Stephan. p. 163.

2) Maiuscula litera dedi, cum fit nomen urbis fecundum Stephanum; certe fuit loci a marmorum fodinis nominati, ut fequentia docent.

3) Forte Μαρμαρίνου, uti civem adpellat Stephanus, fcribendum, monente Holftenio ad Stephanum p. 199. nifi, quod addit, potius id adjectivum esse velis a Μάρμαρος, quia erat hoc loco τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων, quam quidem fententiam magis probat. At fimpliciter Μαρμαρίου legi jubet Berkelius ad Stephanum p. 537. Ego quidem folius Stephani fide, in gentilium maxime varietate, non mutem, cum et a Μαρμάριον recte defcendere poffit Μαρμαρῖνος vel Μαρμάρινος, quod utrumque in nomine Ῥήγιον notat Stephanus. Codices quidem et edd. veteres cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 539. p. m. 212. in vulgata forma confentiunt.

4) Pro Ἄλας dedi Ἁλὰς aliorum exempla fecutus. Tum Medic. 1, 2. 3. Mofcov. Parif. edd. Aldi, Hopperi volunt Ἀραφηνίας, et fic Guarinus vertit *Araphenias*. In aliis vera fcriptura fervata adparet, quam probat Callimach. in Dian. v. 173. Cf. Meurfius de populis Att. h. v. Corfinus in faftis Att. Tom. 1. diff. 5. p. 215. et Parnefius ad Euripid. Iphigen. in Taur. v. 1452. Etfi enim Ἀραφηνίας ab Ἀραφήνιος, uti ex Stephano difcitur f. v. Ἀραφὴν et Harpocratione h. v. fimpliciter damnari nequit, hac tamen in feminino invaluit.

fita eft: in propinquo Styra et Marmarium, ubi Caryftiae exfcinduntur columnae, et templum ibi Marmarini Apollinis: unde trajectus eft ad Halas Araphenidas. Apud Caryftum lapis nafcitur, qui pectitur et

ται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ [5] ὕφη χειρόμακτρα γίνεσθαι, ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βάλλεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τὸν [6] πῖνον παραπλησίως· [7] ᾠκίσθαι δὲ τὰ χωρία ταῦτά φασιν ὑπὸ τῶν ἐκ Τετραπόλεως τῆς Euboea.

5) Sic Casaubonn. Medic. 1. 3. Venet. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. cum Planude et epitome p. 129. Huds. pro vulgato ὑφάσματα. Aldus et Hopperus praeterea totum locum sic componunt: ἡ ξαινομένη Καρυστίαν λίθον, ἀφ' ἧς γίνονται χειρόματα, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι ῥυπωθέντα — quae quam male sint consuta, ipsa facile produnt. In margine cod. Vatic. etiam haec leguntur: τὴν Καρυστίαν λίθον, ἀφ' ἧς ὑφάσματα γίνονται. Τοῦτο λίνον φυτὸν (φασὶν) ἄλλοι καρπάσιον· φύεσθαι δ' ἐπὶ πέτρας βάθος, ὅσον παλαιστή. Ἐν τοῖς τούτων λίνοις ἐργάζεται ὑφάσματα, καὶ ἡμεῖς ἴδομεν ἀνάλωτα πυρί. Quae quidem ducta esse ex Cyriaci Anconitani scholiis, postea intellexi, et forte ejusdem manu adlita sunt. Solus Medic. 2. lectionem, quam ex editoribus primus stabilivit Xylander, praefert. Cum omnes codices, hoc uno excepto, ὕφη constanter tueantur, vel τῇ ὕφῃ legendum est, uti volunt Berkelius p. 454. et de Pinedo p. 362. uterque ad Stephanum, qui ex Strabone idem praeit, vel omnino τὰ ὕφη excipi debet; cum id fieri possit ex linguae ratione, et τῇ ὕφῃ propter praecedens ὑφαινομένη langueat. Eustathius in loci nostri repetitione hanc vocem plane praeteriit.

6) Medic. 3. mutato verborum ordine τὸν πῖνον (sic) τῇ πλύσει.

7) Sic Paris. Moscov. pro οἰκῆσθαι, idque probandum putavi, cum ipsa narratio coloniam innuat. Thucydides 7, 57. certe Hestiaeenses colonos facit Atheniensium, idemque post alios, qui hic praecesserunt, exceptis tamen Carystiis, ab Atheniensibus ducit. Cf. et Strabo supra et post de Aeclo et Cotho, etsi, quae ibi memorantur, remotius tempus spectant, ut ea, quae subjicit.

et texitur, atque ex eo mantilia conficiuntur: quae ubi sordem contraxerunt, in flammam injecta purgantur, perinde ac lotione linteorum maculae eluuntur. Ferunt haec loca culta à colonis e tetrapoli Marathonia eo

Euboea. περὶ Μαραθῶνα καὶ [8] Στειριέων· κατεστράφη δὲ τὰ Στύρα ἐν τῷ [9] Μαλιακῷ πολέμῳ ὑπὸ Φαίδρου, τοῦ

8) Eo quod statim infra subjungit, κατεστράφη δὲ τὰ Στύρα, exscriptores vitiarunt vocem praecedentem et scripserunt Στυριαίων, cum deberent Στειριέων vel Στειριαίων. Nam fuit Atticae pagus Στειριεῖς, vel Στειρία, unde domo Thrasybulus, ille libertatis Athenarum assertor, et quidem non procul a Marathone. At nulla fuit urbs, aut demus in Attica Στύρα, sed in Euboea. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 305. Adjuvat hanc Palmerii emendationem a posteriori quidem parte Moscov. qui dat Στυριέων, cum alii itemque editt. jactent Στυριαίων. At in priori ipse nexus suffragatur. A Στύρα enim derivantur Στυρεῖς, quomodo etiam vocat Thucyd. 7, 57. ubi contra codices quidam initio habent ει, aliique commemorati ab Holstenio ad Stephanum p. 305. Male enim Eustathius c. l. scribit Στυριεῖς. At Στειριεῖς a Στειρία, Atticae pago, dicuntur, et hinc Ἀπολλώνιος Στειριεὺς in marmorr. Oxonn. n. 15. legitur, ut apud Lucian. in dialog. meretric. 9. Πολέμων ὁ Στειριεύς. Probant eandem formam Grammatici, Suidas, Hesychius, Harpocration, et quae notavi ad lib. 9. p. 399. s. 377. not. 3.

9) Sic omnes codices cum Guarino. In ed. Aldi excidit πολέμῳ, et hinc in sequentibus etiam desideratur, dum adderet Casaubonus. *Tzschucke.* Quis veterum Maliaci belli meminit? Putabam Λαμιακῷ legendum: de quo bello satis constat. Movet tamen me, quod illud non Phaedrus, sed Leosthenes et, qui huic successit, Antiphilus gessere. [Cf. Diodor. Sic. 18, 13.] Ceterum vocem Λαμιακὸς saepe in Μαλιακὸς degenerasse sciunt, qui Pausaniam legerunt. *Casaubonus.* Lamiacum bellum usitato nomine adtingit lib. 9. p. 433. f. seu p. m. 603. et commemorant alii. Promiscue propter Lamiae situm ad sinum Maliacum illud bellum cognominatum videtur, ut, quem alii Maliacum sinum vocant, a Pausania 1, 4, 3. 10, 1. in. Lamiacus dicitur, etsi Maliacum etiam commemorat 10, 21. in. Proprie quidem et usitate Lamiacum bellum adpellatum fuisse, Diodor. 18, 8. Stephanus, Noster ipse indicant, unde etiam Pausanias 7, 6, 3. ὁ πρὸς Λάμιᾳ καλούμενος πόλεμος. Notandum igitur hic, mutandum non videtur. In sequ. Paris. maluit ponere levi et crebra variatione Κάρυστος δ' ἐστί.

eo profectis, et Stiriensibus. Styra eversa sunt bello Maliaco, ab Atheniensium duce Phaedro. Locum Eretrienses

τῶ Ἀθηναίων στρατηγοῦ. Τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν Ἐρετριεῖς. Κάρυστος δέ ἐστι καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ τόπος τῆς Αἴγυος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ' οὗ Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν εἴρηκε. Euboea.

§. 7.

[1] Γεραιστὸς δ' ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν οὐκ εἴρηται, μέμνηται δ' [2] ὁ ποιητὴς ὅμως αὐτοῦ·

ἐς δὲ Γεραιστὸν
Ἐννύχιαι κατάγοντο·

καὶ δηλοῖ, διότι τοῖς [3] διαίρουσιν ἐκ τῆς Ἀσίας

B 3 εἰς

1) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Venet. edd. Aldi et Hopperi Γέραιστος, omnes etiam accentu retracto. Guarinus itidem reddidit *Geraestus*. Ita in versu Homerico Odyss. 3, 177. scribunt libri, et supra p. 444. ubi cf. notata. Mirum tamen, quod Eustathius ad Homer. p. m. 120. c. l. non solum adsperso vitio edidit Γαιρεστὸς, sed et ex Strabone locum ita repetiit. Casaubonus vulgavit Γέραιστος.

2) Moscov. alio ordine ὅμως ὁ ποιητής. Post in ipso versu Homerico ed. Hopperi pro ἐς posuit εὖ, Xylandri ἐν εὖ. Tum Medic. 3. Venet. Paris. Moscov. ἐννύχιοι cum edd. Aldi et Hopperi, quod omnino ferri possit. Alterum tamen genus praeferunt libri Homerici et usurpavit praeterea Apollon. Rhod. 4, 1063. et alibi. Denique Medic. 1. 2. Venet. metri immemores κατήγοντο, et alio vitio ed. Xyl. κατέχοντο.

3) Moscov. in margine haec fert adscripta: γρ. καὶ διαί-ρεσιν. Neque tamen vulgata dimitti debet, quam exhibent

enses obtinent. Carystus etiam in Laconica locus est in Aegy versus Arcadiam: unde vinum Carystium Alcman dixit.

§. 7.

Geraestus in catalogo navium non nominatur: meminit tamen alibi poëta:

Sub noctem naves ita pervenere Geraestum.

ostenditque ex Asia in Atticam

Euboea. εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐπικαιρίως κεῖται τῷ Σουνίῳ πλησιάζον τὸ χωρίον· ἔχει δ' ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐπισημότατον τῶν ταύτῃ, καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον.

§. 8.

Μετὰ δὲ τὸν [1] Γεραιςὸν Ἐρέτρια πόλις μεγίστη τῆς [2] Εὐβοίας μετὰ Χαλκίδα· ἔπειθ' ἡ Χαλ-

bent cum Eustathio ad Homer. e. l. omnes libri et usus admittit. Dicitur enim διαίρειν τὸν πόντον, πόρον, ut apud Dionys. Halic. 1, 11. Polyb. 1, 37. in. et alios, et εἰς τόπον saepius apud Polybium: quae nota sunt. In seqq. verba τῶν ταύτῃ omisit Eustathius.

1) Γεραιςὸν eodem, quo antea modo, versatur. Praeterea fluctuantur libri in notando genere, quod in duplici huius loci repetitione adponere neglexit Eustathius ad Homer. Il, 2, 537. p. m. 214. et ad Odyss. 3, 177. p. m. 120. Plerique femininum faciunt, Moscov. masculinum, et sic δενδρήεντα vocat Apollon. Rhod. 3, 1244. Ab aliis auctoribus sine generis indicio emittitur. Cum hic urbs, seu, quam vocat Stephanus, κώμη intelligatur, genus aliorum codicum adtrectare moror, in primis cum et de promontorio τὸ praeponat Schol. Lycophron. ad v. 156. Sic vero etiam Τάναγρα, quod diserte notat Stephanus, et auctores confirmant, duplici genere effertur, utroque genere Κόρινθος a nostro agitur, nec minus Πύλος et sic passim alia. Intercedit tamen de feminino epitomes auctor p. 29. Huds. qui diserte monet hoc: ὁ Γεραιςὸς ἀρσενικόν. Quod cum non temere factum videatur, impulit mutationem.

2) Male in utroque loco Eustathius refert Βοιωτίας, in qua etiam Chalcida novit Hesychius, alienam hinc, si qua fuit. Causa patet.

cam traiicientibus opportune sitam esse, Sunio propinquam: templum habet Neptuni, eorum quae ibi sunt nobilissimum, et memorabilem incolarum multitudinem.

§. 8.

Post Geraestum Eretria est, Euboicarum urbium, demta

Χαλκὶς μητρόπολις τῆς νήσου τρόπον τινά, ἐπ' Euboea,
αὐτῷ τῷ Εὐρίπῳ ἱδρυμένη· ἀμφότεραι δὲ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ὑπ' Ἀθηναίων ἐκτίσθαι λέγονται· καὶ p. 47.
μετὰ τὰ Τρωϊκὰ Αἴκλος καὶ Κόθος, ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντες, ὁ μὲν τὴν Ἐρέτριαν [3] ᾤκισε, Κόθος δὲ τὴν Χαλκίδα· καὶ τῶν [4] Αἰολέων δέ τινες ἀπὸ τῆς Πενθίλου στρατιᾶς κατέμειναν ἐν τῇ νήσῳ· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ Ἄραβες, οἱ Κάδμῳ συνδιαβάντες. Αἱ δ' οὖν πόλεις αὗται διαφερόντως αὐξηθεῖσαι, καὶ ἀποικίας ἔστειλαν ἀξιολόγους εἰς Μακεδονίαν. Ἐρέτρια μὲν γὰρ συνῴκισε τὰς περὶ Παλλήνην καὶ τὸν Ἄθω πόλεις· ἡ δὲ Χαλκὶς τὰς ὑπὸ Ὀλύνθῳ, ἃς Φίλιππος διελυμήνατο. Καὶ τῆς Ἰταλίας δὲ

καὶ

3) Omnes libri et ſcripti et editi, ut ſupra, ᾤκησε. At et hic ᾤκισε legendum eſſe, res ipſa docet, et comprobat Scymnus Chius v. 572. ſq. qui κτίσαι de iis dicit. Et ſic omnino Chalcidenſes ἄποικοι vocantur Athenienſium a Libanio ad Demoſthenem in argumento Olynth. 1. adſentiente Vellejo 1, 4. in. Cf. quae conlegit Heyne in opuſc. academ. Vol. 2. p. 273.

4) Medic. 2. Αἰόλων. Pro Ἐρέτρια et hic Moſcov. mavult Ἐρετρία, de quo dixi ad lib. 9. p. 403. ſ. 399. not. 1. Idem pro Παλλήνην dat Πελλήνην et in margine γρ. Πελλήνην; utrumque falſo, ut in Pariſ. Ὀλύνθῳ. Ante ἀποικίας articulum omiſerunt Medic. 1. 2.

demta Chalcide, maxima. Tum Chalcis metropolis ac caput inſulae quodammodo, ſupra ipſum ſita Euripum: ambae ante bellum Troianum conditae ab Athenienſibus dicuntur. Poſt bellum Troianum Aeclus et Cothus Athenis profecti, ille Eretriam, hic Chalcidem incolis frequentaverant. Sed et Aeolenſium quidam ab expeditione Penthili in inſula iſta manſerunt: antiquitus etiam Arabes, qui cum Cadmo traiecerunt. Hae urbes majorem in modum auctae, colonias etiam inſignes in Macedoniam miſerunt. Nam Eretria urbes circa Pallenam et Atho condidit: Chalcis Olyntho vicinas, quas Philippus delevit. Quin et in Italia et in Sicilia

Euboea. καὶ Σικελίας πολλὰ χωρία Χαλκιδέων ἐςίν. Ἐςάλησαν δὲ αἱ ἀποικίαι αὗται, καθάπερ εἴρηκεν Ἀριςοτέλης, ἡνίκα ἡ τῶν [5] Ἱπποβοτῶν καλυμένη ἐπεκράτει πολιτεία· προέςησαν γὰρ αὐτῆς ἀπὸ τιμημάτων [6] ἄνδρες ἀριςοκρατικῶς ἄρχοντες. Κατὰ δὲ τὴν Ἀλεξάνδρυ διάβασιν καὶ τὸν περίβολον τῆς πόλεως ηὔξησαν, ἐντὸς τείχους λαβόντες τόν τε [7] Κάνηθον, καὶ τὸν Εὔριπον· ἐπιςήσαντες τῇ

5) Consentiunt in hac forma libri omnes, eandemque comprobant Herodotus 5, 77. libri meliores 6, 100. et Plutarchus in Pericle cap. 23. Lacessivit eam tamen Perizonius ad Aelian. V. H. 6, 1. et in nostro maluit reponere ἱπποβατῶν, repugnante ibi A. Gronovio, cui et suffragantur viri docti ad illa Herodoti loca. Accedit, quod, etsi cognata sensu sint ea verba, plus tamen continet ἱπποβότης, quam ἱπποβάτης, et prius ad ipsam illam dignitatem parandam longe est aptius et gravius.

6) Hanc vocem, quam ab Aldo exclusam ignorant editiones, inserunt Mss. Casaubonn. et ex meis Moscov. Parif. Medic. 2. 3. Vatican. Urbin. et ex suo codice transtulit etiam Guarinus. Cum interpositum sit ἀριστοκρατικῶς, quod unice ad ἄρχοντες referri potest, minime illa rejicienda visa est, et tum ἄνδρες ἀπὸ τιμημάτων sunt viri ex censu lecti, quod ex aliis veterum locis inlustravit Wesseling. ad Diodor. 18, 18. Simile apud Xenoph. Memorr. 1, 2, 9. ἀπὸ κυάμυ καθιστάναι τὰς τῆς πόλεως ἄρχοντας. Inde demum consecutum est, quod addit, ἀριστοκρατικῶς ἄρχοντες.

7) Medic. 2. Κάρηθον. Alii Κάνηθον, quod probat Apollon. Rhod. 1, 77. et in primis ejus Scholiastes, etsi hic Boeotiae montem facit, ex vicinia, puto, quale antea ex Eustathio exemplum adfuit.

lia multa sunt Chalcidensium domicilia. Colonias istas deductas fuisse Aristoteles dicit, quo tempore Hippobotae, qui dicebantur, rempublicam tenuerunt: hi enim Chalcide summam rerum optimatum imperio gerebant, censu lecti. Quo tempore Alexander in Asiam transivit, moenia etiam Chalcidis cives auxerunt, intra ea Canethum et Euripum recipientes, ac ponti turres im-

τῇ γεφύρᾳ πύργους, [8] καὶ τεῖχος καὶ πύλας. Euboea.

§. 9.

Ὑπέρκειται δὲ τῆς τῶν Χαλκιδέων πόλεως τὸ [1] Λήλαντον καλούμενον πεδίον. Ἐν δὲ τούτῳ θερμῶν τε ὑδάτων εἰσὶν ἐκβολαὶ πρὸς θεραπείαν νόσων εὐφυεῖς, οἷς ἐχρήσατο καὶ [2] Σύλλας Κορνήλιος, ὁ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμών· καὶ μέταλλον δ' ὑπῆρχε θαυμαστὸν χαλκοῦ καὶ σιδήρου κοινόν, ὅπερ οὐχ ἱστο-

8) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. alio ordine καὶ πύλας καὶ τεῖχος.

1) Vatic. Urbin. Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi Λίλανδον, et ſic Guarinus *Lilandum*. Xylander repoſuit Λήλαντον, quod Venet. tuliſſe videtur, et ſic infra p. 448. et 465. conſtantius legitur, et hic etiam confirmat epitomes auctor p. 129. Hudſ. In prima ſyllaba eodem modo variatur lib. 1. p. 58. ſ. 155. ubi ι; nec alitèr ſcribunt Aelian. V. Hiſt. 6, 1. et cum Scholiaſtis Homeri, infra ad p. 465. productis, Euſtathius ad Il. 2, 537. p. m. 211. Il. 20, 76. p. m. 1270. ubi adeo a λιλαίομαι derivat. At τὸ η tuentur etiam Callimachus in Del. v. 289. cum Scholiaſte, Theophraſt. hiſt. plantar. 8, 8. et 10. et quod Plinius 4, 21. ſ. 12, *Lelantum* flumen novit. Plura ex aliis etiam dabunt Maſvicius ad Polyaen. 1, 4. extr. qui tamen η et ι in uſu promiſcuo fuiſſe putat, et Alberti ad Heſych. T. 2. p. 463. ex cujus ratione η praeferri debet, quod et praeferendum cenſet Ilgen. ad Homer. in Apoll. Pyth. v. 42. p. 285. Cf. etiam Toup. emendatt. in Suidam Vol. 3. p. 304. (Oxon. 1790.) Nota autem commiſtio utriusque literae.

2) Medic. 2. 3. Pariſ. Σύλας. Poſt Medic. 2. ἐξέλιπεν.

imponentes, murumque et portas.

§. 9.

Supra Chalcidem ſitus eſt campus Lelantus, in quo aquae calidae erumpunt ad ſanandos morbos aptae, quibus etiam Cornelius Sulla, Romanorum imperator eſt uſus: mirabile etiam metal-

lum

Euboea. ῥῦσαν ἀλλαχοῦ, συμβαῖνον· νυνὶ μέντοι ἀμφότερα ἐκλέλοιπεν. Ἔστι δὲ καὶ ἅπασα [3] μὲν ἡ Εὔβοια εὔσειστος, μάλιστα δ' ἡ περὶ τὸν πορθμὸν, καὶ δεχομένη πνευμάτων ὑποφοράς, καθάπερ καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἄλλοι τόποι, περὶ ὧν ἐμνήσθημεν διὰ πλειόνων πρότερον. Ὑπὸ τοιοῦδε πάθους καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ νήσῳ πόλις καταποθῆναι λέγεται, ἧς μέμνηται καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ [4] Ποντίῳ Γλαύκῳ·

Εὔβο-

3) Excidit haec vocula in Medic. 1. 2. et Veneto, eademque desideratur in edd. ante Casaubonum. In sequentibus Medic. 2. substituit ἐπιφοράς, non omnino quidem male; at illud hic est aptius.

4) Conspirant in hac lectione omnes libri, quam tamen sollicitavit Casaubonus ad Athenaeum 3, 10. (s. 3, 33. Schweigh.) et reponendum censuit Ποτνιεῖ Γλαύκῳ, cujus fabula ab Aeschylo exculta satis innotuerit ex ipso Strabone lib. 9. p. 409. s. 439. (etsi ibi nulla de Aeschylo injecta reperitur mentio), ex Hesychio in Ἀμφίεωπες et Ζεφύρου λειμὼν, et ipso laterculo tragoediarum ejus poëtae. Scilicet scriptum fuisse Ποτνίῳ i. q. Ποτνιεῖ, ut ex Stephano adpareat, et hoc mutatum postea transiisse in Ποντίῳ. Ita etiam eandem vocem emendat in Athenaeo c. l. Duo enim celebrantur in primis Glauci, Ποτνιεὺς et Πόντιος. De illo consuli praeter nostrum lib. 9. c. l. possunt Pausanias 6, 20, 9. 9, 8, 1. et quos producunt viri docti ad Virgil. Georg. 3, 268. Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 551. et Fischerus ad Palaephat. cap. 28. et in indice sub voce Γλαῦκος, ubi de utroque egit. Alter, Πόντιος hic, ex Palaephato notus, vocari solet θαλάσσιος, sed et Πόντιος apud Philostrat. in imaginn. 2, 15. et Athenaeum 7, 12. p. 296. De illo

Aeschy-

lum aeris et ferri commune ibi fuit, quale negant alibi exstitisse: nunc utrumque intercidit. Universa Euboea terrae motibus est obnoxia, maxime apud fretum: ac recipit ventos subterraneos, sicut et Boeotia, et alia loca, quorum supra copiosa est facta mentio. Tali quidem casu urbem insulae cognominem ferunt absorptam fuisse, cujus meminit in Pontio Glauco etiam Aeschylus:

Eubo

Εὐβοΐδα [5] καμπὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
Ἀκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα. Euboei.

Χαλκὶς δὲ ὁμωνύμως λέγεται καὶ ἐν Αἰτωλίᾳ·

Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν,

καὶ ἐν τῇ νῦν Ἠλείᾳ·

Βὰν

Aeschylum scripsisse, nemo negat; de hoc dubitatur, vel disputatur a nonnullis. Attamen, nisi quis omnia loca, quae et de hoc testentur, refingere velit, videtur utique duas de Glaucis fabulas composuisse, uti contra Casaubonum contendunt ex Athenaeo 3, 10. Pausania 9, 22. extr. et nostro loco aliisque aliorum indiciis parum ambiguis Rutgersius Varr. lectt. 2, 6. Scherpezelius ad h. l. Stanlejus ad Aeschyli fragmenta p. 854. et Schweighaeuserus ad Athenaeum 3, 33. Cf. et Fabricius in bibl. Gr. Vol. 2. p. 177. ed. Harlesf. Forte, quod suspicatur Scherpezelius, Aeschylum imitatus Cicero juvenis Pontium Glaucum versibus descripserat, ut refert Plutarchus in vita cap. 2.

5) Vulgo cum Msstis quibusdam καμπτὴν; Casaubonn. Moscov. Vatican. Urbin. Medic. 3. Paris. καμπὴν, quod praeferendum putavi, cum gentile sit Εὐβοΐς, cui et ab aliis substantiva adjunguntur, ut ab Euripide in Electra v. 442. Sophocle in Trachin. v. 237. ἀκτὴ, Euripide in Rhadamantho apud Strabon. lib. 8. p. 356. s. 141. γῆ. Et sic (καμπὴν) ex nostro refert Valckenarius in diatribe in Euripid. reliqu. p. 144. ubi et plura exempla hujus formae congessit. Sic vero Ὀξεῖα καμπὴ locus circa ostium Cephisi apud Theophrast. in hist. plant. 4, 12. m. Post pro αὐτὸν Paris. Moscov. volunt αὐτήν. Tum Paris. et edd. Aldi, Hopperi dant Λύχα; male.

Euboida flexum circa Cenaei Jovis
Actam, sepulcrum pone infelicis Lichae.

Est et in Aetolia Chalcis:

Chalcida litoreamque, et saxosam Calydonem.

et in Elea quae nunc dicitur regione:

Tum

Euboea.' Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα πετρήεσσαν,

οἱ περὶ Τηλέμαχον ἀπιόντες παρὰ Νέστορος εἰς τὴν οἰκίαν.

§. 10.

[1] Ἐρετριέας δ' οἱ μὲν ἀπὸ Μακίστου τῆς Τριφυλίας [2] ἀποικισθῆναί φασιν ὑπ' [3] Ἐρετριέως· οἱ δ' ἀπὸ τῆς

1) Moscov. Parif. edd. Aldi, Hopperi Ἐρετρίας, neglecto ε, quod vera formae ratio desiderat. Tum iidem libri non magis recte Τριφυλλίας, ut supra lib. 8. p. 340. f. 46. et sq. alias haec vox corruptiones subierat. Aldus et Hopperus etiam vitio immisso Μακύστου vulgarunt; Guarinus *Macysco Tiphylliaca*.

2) Sic recte omnes libri. Eustathius tamen, qui hunc locum, etsi mutata paullum forma, repetit ad Homer. Il. β, 537. p. m. 211. legisse videatur ἀποικισθῆναι, quia scribit: ὁ Γεωγράφος ἀπὸ Ἐρετριέως ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν κληθῆναί φησιν· quare ἀποικίσαντες emendat in eo Scherpezelius ad nostrum locum, repugnante tamen, nec temere in diverso nexu, Polito Tom. 2. p. 582.

3) Parif. ὑπ' Ἐρετρέας; Medic. 3. ὑπ' Ἐρετρέως; Eustath. c. l. ἀπὸ Ἐρετριέως; reliqui cum editis ὑπ' Ἐρετρίας. At hic Eretriae nullus esse potest locus, quippe quod cum praecedentibus pugnet, in quibus urbis nomen, unde deducti advenerant coloni, legitur; immo desideratur coloniae conditor, qui latet in vestigiis duorum codicum et comparet aperte in Eustathio. Accedit testimonium Stephani, qui sub h. v. Eretriam ab Eretrieo nominatam fuisse adfirmat. Eo etiam ducit diversarum praepositionum usus, quarum ἀπὸ originem indicat, altera ὑπὸ ducem, auctorem spectat. Simile exemplum supra adfuit p. 445. f. Illa igitur momenta me impulerunt,

Tum praeter Crunos, saxosam Chalcidaque ibant,
Telemachus cum suis, nimirum a Nestore domum euntes.

§. 10.

Eretriam sunt qui deductam aiant coloniam e Macisto Triphyliae ab Eretrieo,

τῆς Ἀθήνησιν Ἐρετρίας, ἣ νῦν ἐστιν ἀγορά. Ἔστι δὲ καὶ περὶ Φάρσαλον Ἐρέτρια. Ἐν δὲ τῇ [4] Ἐρετρικῇ πόλις ἦν [5] Τάμυναι, ἱερὰ τῦ Ἀπόλλωνος. Ἀδμήτυ δὲ ἵδρυμα

Euboeae

runt, ut reponerem Ἐρετρίας pro vulgato adhuc Ἐρετρίας, quod et suaserat Corsinus in Fastis Atticis T. I. diss. 5. §. 17. p. 216.

4) Casaubonus ex libris suis notat Ἐρετρικῇ, quo auctore etiam in editiones transiit, cum antea legeretur Ἐρετρικῇ; atque id exstat in Mss. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. Guarinus etiam vertit: *In agro Eretrico*. Eadem forma observatur in Platonis Menexeno p. 286. (Vol. 5. Bipont.) τὰ ὅρια τῆς Ἐρετρικῆς, de legibus lib. 3. p. 130. Bip. Ἐρετρικὴ, in Pausania 4, 2, 2. de Oechalia, μοῖρα τῆς Ἐρετρικῆς, Herodoto 6, 101. Ἐρετρικὴ χώρη, et sic in Nostro lib. 8. p. 371. s. 223. Ἐρετρικὸς ποταμός. Utraque forma in usu fuit, etsi posteriorem ignoravit, certe non adtigit Stephanus, nec Latini admisisse videntur. Cf. quae disputavi ad lib. 9. p. 393. seu p. m. 344. de duplici illa forma in hoc et aliis nominibus. Cum igitur codices majori numero in iisque optimi Ἐρετρικῆς praeferant, revocavi eam priorum editionum lectionem. Sic infra p. 448. de Oechalia. Post pro πόλει, quod antea editiones jactabant, Casaubonus ex suis codicibus, quibus et mei suffragantur, recte posuit πόλις, et deinceps pro ἱερὸν, iisdem ducibus, ἱερὰ, in quo tantum ex meis tenuunt Medic. 1. 4. et Ven. Sed et nexus confirmat, nisi cum Xylandro, inserto καὶ, legere malueris καὶ ἱερόν. Tum vero omnes codices interpellant, alii ad Casauboni lectionem gravius revocant, quam et sua interpretatione probavit Guarinus.

5) Medic. 3. τὰ μύναια; Moscov. mutata accentus sede, Ταμύναι; Aldus Ταμυῖναι; Hopperus, Xylander Ταμυῖαι; Guarinus *Tampiae*. Casaubonus, adprobantibus reliquis Msstis, edidit Τάμυναι, uti iam in nota voluerat Xylander Stephani motus auctoritate, qui hujus urbis mentionem in hoc Strabonis libro factam esse adfirmat. At scribit Τάμυνα, ut dubium videatur Holstenio p. 311. utrum in nostris libris repetitum ι adhaeserit, an a Stephano in vaga lectione fuerit praeteritum. De vulgatae lectionis veritate non dubitasset, si alios auctores cogitasset, qui plurali effe-

eo, alii ab Atheniensi Eretria, quae nunc est forum. Est et apud Pharsalum Eretria. Caeterum in Eretrica ditione urbs fuit, Tamynae nomine: sacra Apollini. Fanum

Euboea. μα λέγεται τὸ ἱερὸν, παρ᾽ ᾧ θητεῦσαι λέγουσι τὸν θεὸν αὐτὸν, πλησίον τῦ πορθμῦ. [6] Μελανηῒς δ᾽ ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Ἐρέτρια καὶ [7] Ἀροτρία.
p. 448. Ταύτης δ᾽ ἐςὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος, ἀφ᾽ ἑπτὰ ςαδίων τῦ τείχους. Τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν [8] Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει, περιχυθέντων τῶν

efferunt; veluti Demosth. in Mid. p. 567. ed. Lipſ. et alibi, Aeſchines de falſa legat. p. 332. in Cteſiph. p. 480. ſq. ed. Lipſ. Plutarch. in vita decem oratorr. cap. 6. p. 344. Lipſ. Harpocration et Suidas h. v. qui praeter Aeſchinem alios etiam teſtantur. Cf. Valckenar. ad Herodot. 6, 101. Pluralem vero etiam novit Stephanus ex aliis, qui, cum rariores formas ſoleat adpendere uſitatis, in Strabonis lectione parum adtente egit. Poſt Pariſ. moleſta repetitione λέγεται, quod et reddidit Guarinus, pro λέγυσι, quod eſt in reliquis; uſitatiori etiam ſtructura, ut non opus ſit ad inſolentiorem temere transfugere, de qua cf. Gronov. ad Arrian. de exped. Alex. 1, 1. p. 2.

6) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi Μελανηΐς; Pariſ. tranſpoſitis literis Μελανηΰς. At bene habere receptam aliorum formam, docent Stephanus ſ. v. Ἐρετρία et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 211. qui etiam a Melaneo, Euryti patre, illud nomen derivant.

7) Ita et cum aliis libris Euſtathius p. m. 212. c. l. rejecto tantum accentu Ἀρότρια. Tum Pariſ. Ταύτης δὲ κώμη ἡ Ἀμ. —

8) Sic conſtanter libri omnes tradunt, ut ſatis adpareat, Strabonem memoria lapſum pro Platone ſcripſiſſe Herodotum. Non enim in hoc exſtant, ſed in illo, ducta ex lib. 3. de legib. p. 150. Bip. Cf. Valckenar. ad Herodot. 3, 149. et Gottleberus ad Platonis Menexen. cap. 10. p. 38.

num (ut perhibetur) ab Admeto conditum, cui deus ille ſerviviſſe dicitur, freto vicinum. Eretria ante Melaneis fuit dicta, et Arotria. Hujus pagus eſt Amarynthus, VII ſtadia a moenibus diſtans. Ac antiquam quidem urbem Perſae deleverunt, qui multitudine ſua muris circumfuſi, velut indagine facta, (ut Herodotus ait) oppidanos ceperunt. Monſtrantur etiamnum fundamenta,

τῶν βαρβάρων τῷ τείχει· καὶ δεικνύουσιν ἔτι τοὺς θεμελίους· καλοῦσι δὲ παλαιὰν Ἐρέτριαν· ἡ δὲ νῦν [9] ἐπέκτισται. Τὴν δὲ δύναμιν [10] τὴν Ἐρετριέων, ἣν ἔσχον ποτέ, μαρτυρεῖ ἡ στήλη, ἥν [11] ἀνέθεσάν ποτε ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος· γέγραπται δ' ἐν αὐτῇ, [12] τρισχιλίοις μὲν ὁπλίταις, ἑξακοσίοις δ' ἱππεῦσιν, ἑξήκοντα δ' ἅρμασι ποιεῖν τὴν πομπήν· ἐπῆρχον δὲ καὶ Ἀνδρίων, καὶ Τηνίων, καὶ [13] Κείων, καὶ ἄλλων νήσων. Ἐποίκους [14] δ' ἔσχον ἀπ' Ἤλιδος, ἀφ' οὗ καὶ τῷ γράμματι [15] τῷ ρ πολ- Euboea.

9) Ita lege ex veterr. libris. Sic apud Eustathium [ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 212.] isto loco Strabonis: ὕστερον δ' ἐπεκτίσθη ἑτέρα. *Casaubonus.* Consentiunt in hac lectione codices etiam mei omnes. Ante Casaubonum enim Aldi culpa ferebatur ἔκτισται; admodum frigide.

10) Moscov. proniori forte cursu τῶν Ἐρετριέων; Paris. male Ἐρετριαίων. V. supra. Sequentia verba μαρτυρεῖ — ποτὲ a recentiori manu in margine Mosc. adscripta sunt.

11) Sic libri mei omnes; Casauboniani tamen ἀνέστησαν. Non male quidem; illud tamen ad causam et locum aptius.

12) Medic. 2. corr. τρισχιλίοις μὲν ὁπλίταις; turbato nexu. Pro πομπὴν Paris. προπομπήν; minus ad rem commode.

13) Moscov. Medic. 1. 2. 3. Κίων; male. Inde enim Κεῖος passim poëtae effingunt, etsi in Ptolaemeo 3, 15. ipsa insula scribitur Κέα. Cf. si tanti est, Etymol. M. sub v. Κεῖος.

14) Paris. Medic. 3. δὲ ἔσχον, ut in variantibus saepe, nec praeter linguae usum. Tum Moscov. ex dictantis voce Ἤλιδος, ut antea ἐπεῖρχον in Medic. 2.

15) Moscov. Medic. 1. 3. Venet. τῷ ῥῶ, uti Aldus, Hopperus, Xylander. Promiscua valet scriptura.

menta, et vetus Eretria dicitur. Hodierna post condita est. Potentiae Eretriensium, qua fuerunt olim praediti, testimonium perhibet columna, quam in fano Amarynthiae Dianae dedicaverant, cui inscriptum est, pompam eos duxisse tribus millibus gravis armaturae peditum, DC equitibus, LX curribus: imperabant autem Andriis, Teniis, Ceiis, aliisque insulis: colonos habuerunt ex Elide: itaque ob frequentem usum litterae R non

Euboea. πολλῷ χρησάμενοι οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν [16] ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, κεκωμῴδηνται. Ἔστι δὲ καὶ [17] ἡ Οἰχαλία κώμη τῆς [18] Ἐρετρικῆς, λείψανον τῆς ἀναιρεθείσης πόλεως ὑπὸ Ἡρακλέους, ὁμώνυμος τῇ Τραχινίᾳ, καὶ τῇ περὶ [19] Τρίκκην, καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ, ἣν [20] Ἀνδανίαν οἱ ὕστερον ἐκάλεσαν, καὶ [21] τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ τοὺς [22] Εὐρυτᾶνας.

§. 11.

16) Ante Casaubonum legebatur γραμμάτων, et sic habet Medic. 2. corr. Illud cum Casaubonn. reliqui; melius.

17) Articulo nomen privant Moscov. Medic. 1. 3. qui in simili nexu supra aderat, ἡ Ἀμάρυνθος. Medic. 2. vitiose καὶ ἠχαλία.

18) Sic pro Ἐρετρικῆς, ut supra p. 447. f. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. Eustathius ad Homer. Il. 2, 596. p. m 225. et edd. ante Casaubonum. Vid. supra notata. Guarinus etiam hic: *Eretrici vicus agri.*

19) Moscov. Τρίκην, ut alibi. Cf. ad lib. 9. p. 437. seu p. m. 617. not. 2.

20) Casaubonn. Ἀρδανίαν, ut in versione Guarinus. Mei omnes cum edd. Ἀνδανίαν. Cf. ad lib. 8. p. 339. seu p. m. 43. not. 14.

21) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. Venet. ἡ ἐν Αἰτ. Edd. Aldi, Hopperi etiam pejus οἱ ἐν Αἰτ. In aliis recte scribitur τῇ ἐν Αἰτ. quod jam Xylander reposuerat, flagitante connexu, et hinc repetit etiam Eustathius c. l.

22) Εὐρυτᾶνας praeit Moscov. ut alibi scribuntur Αἰνιᾶνες, Ἀθαμᾶνες et similia, proferturque nostrum nomen a Stephano, quod vulgo hic paroxytonon prodit.

non in fine modo, sed et medio vocabulorum, comicis dicteriis exagitabantur. Est et Oechalia pagus Eretricae regionis, reliquae oppidi ab Hercule diruti: idem gerens nomen cum Trachinia: et ea quae apud Triccam est, et Arcadica, quam posteriores Andaniam appellaverunt, et Aetolica, apud Eurytanas.

§. 12.

§. 11.

Euboea.

[1] Νυνὶ μὲν οὖν ὁμολογουμένως ἡ Χαλκὶς Φέρεται τὰ πρωτεῖα, καὶ μητρόπολις αὕτη λέγεται τῶν Εὐβοέων· δευτερεύει δ' ἡ Ἐρέτρια. Ἀλλὰ καὶ πρότερον αὗται μέγα εἶχον ἀξίωμα καὶ πρὸς πόλεμον, καὶ πρὸς εἰρήνην, ὥστε καὶ Φιλοσόφοις ἀνδράσι παρασχεῖν διαγωγὴν ἡδεῖαν καὶ ἀθόρυβον. Μαρτυρεῖ δ' ἥτε τῶν Ἐρετρικῶν Φιλοσόφων σχολὴ τῶν περὶ Μενέδημον ἐν τῇ Ἐρετρίᾳ γενομένη, καὶ ἔτι πρότερον ἡ Ἀριστοτέλους ἐν τῇ Χαλκίδι διατριβή, [2] οὗ γε καὶ κατέλυσε τὸν βίον.

§. 12.

1) Medic. 2. Νῦν μὲν. Contra νυνὶ pro νῦν Moscov. lib. 7. p. 322. s. 448. et sic alibi. Si praeter reliquos codices usum in primis Atticum spectes, cum νυνὶ de uno praesenti tempore ponatur, νῦν trium sit temporum, prius utique praeferendum est. Cf. Wolf. ad Demosth. in Leptin. p. 242. Sed et noster cum eo alia tempora conjungit, veluti imperfectum lib. 7. p. 300. in. s. 359. Sic Plutarch. in 7 sapient. conv. p. 591. (Vol. 6. Lips.) πέρυσι καὶ νυνὶ μεθυσθεὶς, etsi hic ex connexu sustinetur. Sed cf. Ruhnken. ad Timaeum p. m. 134.

2) Agitant haec codices. Vatic. Moscov. Paris. ὡς γε καὶ; Urbin. ὅπου καὶ κατέλυσε; Guarinus vertit: *quoad vita functus est*, ut legisse videatur, ἕως κατέλυσε; Medic. 2. 3. οὗ γε i. e. ἔνθα, quod quidem omisso καὶ artius copulat. Nempe ἐκεῖ omittunt mei omnes. Medic. 1. et edd. ante Casaubonum

§. 11.

Sane nostra aetate Chalcis citra controversiam principem dignitatem obtinet, et primaria Euboicarum urbs dicitur: secundo loco Eretria est. Sed et pridem magna et bello et pace fuit earum existimatio, ut philosophis quoque viris suavem tranquillamque vitae degendae praebuerint commoditatem; quod testatur cum Eretricorum philosophorum schola a Menedemo Eretriae instituta, tum ea prior Aristotelis Chalcide commoratio, ubi et mortem obiit.

§. 12.

Euboea.

§. 12.

Τὸ μὲν οὖν πλέον ὡμολόγουν ἀλλήλαις αἱ πόλεις αὗται· περὶ δὲ [1] Ληλάντυ διενεχθεῖσαι, οὐδ' [2] ὕτως τελέως ἐπαύσαντο, [3] ὥςτε τῷ πολέμῳ κατὰ αὐθάδειαν δρᾷν ἕκαςα, ἀλλὰ συνέθεντο, ἐφ' οἷς συςήσονται τὸν ἀγῶνα. Δηλοῖ δὲ καὶ τῦτο ἐν τῷ Ἀμαρυνθίῳ ςήλη τις, φράζυσα μὴ χρῆσθαι τηλεβόλοις. Καὶ γὰρ δὴ καὶ τῶν πολεμικῶν ἐθῶν καὶ τῶν ὁπλισμῶν [4] ὐδὲν ὕτ' ἐςὶν, ὕτ'

num dant frigido ſenſu: ὅς γε κατέλυσε τὸν βίον. Caſaubonus in nota legit ὅς γε κἀκεῖ κατέλυσε, in ipſo contextu ὅς γε καὶ ἐκεῖ κατέλυσε, quod repetitum ſtetit. Cum in omnibus Msstis deſideretur ἐκεῖ, ſine quo ὃς ferri nequit, placuit leviſſima medela locum adjuvare, ut exhibeat οὗ γε καὶ ἐτελεύτησε, cujus voculae ope et alibi ſententias continere ſolet. Sic lib. 8. p. 363. in. ſ. 179.

1) Medic. 2. Λιλάντυ, de quo ſupra dictum ad p. 447. Διενεχθεῖσαι vitium eſt edd. Aldi et Hopperi, a Xylandro ſubmotum.

2) Moſc. ὕτω; nempe quia ſequitur conſona. Conſentiunt Heſychius, Thomas Magiſter, et auctor Etymol. M. et poſſit utique dari optimo illi codici. Sed cf. ad lib. 8. p. 377. in. ſ. 255.

3) Aegre haec vox abeſt in Moſc. Pariſ. et Medic. 3. Poſt Medic. 2. Μαραθῶνι pro Ἀμαρυνθίῳ, quod hinc alienum eſt.

4) Medic. 1. 2. 3. et edd. ante Caſaubonum οὐθὲν; Venet. ὐθ' ἂν ὕτ'.

§. 12.

Civitates hae plerumque concordiam ſervaverunt, et orta de Lelanto concertatione, non ita tamen omnem abiecerunt conſenſum, ut in bello cuncta utrinque ſuo pro arbitrio agerent, ſed pactae ſunt de modo certaminis. Oſtendit hoc columna quaedam in Amarynthio, in qua exprimitur, telis, quae eminus mittuntur, non eſſe utendum. Nam de bellicis et uſibus et armis nulla eſt certa conſtitutio. Alii enim utun-

ὅτ' ἦν ἔθος· ἀλλ' οἱ μὲν τηλεβόλοις χρῶνται, κα- Euboea.
θάπερ οἱ τοξόται, καὶ οἱ σφενδονῆται καὶ [5] ἀκοντισταί· οἱ δ' ἀγχεμάχοις, καθάπερ οἱ ξίφει καὶ δόρατι τῷ ὀρεκτῷ χρώμενοι. Διττὴ γὰρ ἡ τῶν δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δ' ὡς παλτοῖς· καθάπερ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι· καὶ γὰρ συστάδην [6] χρώμεθα, καὶ κοντοβολοῦντες· ὅπερ καὶ ἡ σάρισσα δύναται, καὶ ὁ ὑσσός.

5) Articulum praeponit Moſcov. Poſt Medic. 3. vitioſe οἱ δ' ὡς.

6) Magna varietas in libris veteribus. Nam in iis deſideratur vox χρώμεθα et legitur κοντοβολούντων. Quam lectionem confirmat Euſtathius [ad Homer. Il. ε, 543. p. 213. Baſil.] hunc locum deſcribens. Lege igitur: Καθὰ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι· καὶ γὰρ συστάδην καὶ κοντοβολούντων. *Caſaubonus.* Verbum χρώμεθα ignorant etiam ex meis, quos quidem notatos hic habui, Medic. 1. 2. 3. Moſcov. et Pariſ. Tum κοντοβολούντων agnoſcunt etiam Medic. 1. 3. Moſcov. et ex correctione Medic. 2. in quo antea ſcriptum fuerat κοντοβολίζων. In Vatic. Urbin. et Veneto vulgata lectio, quam Aldus conſtituit, fuiſſe, nec niſi in verbo χρώμεθα ab ea receſſiſſe videtur Pariſienſis. Eandem etiam Latine reddidit Guarinus, nec rejiciendam cenſeo. Cum enim haec verba proxime cohaereant cum praecedentibus, quorum adferunt explicationem, συστάδην deſiderat utique verbum, nec a κοντοβολούντων, cui opponitur, pendere poteſt, nec in hoc genitivus nude poſitus locum habere, cum integra et plena ſententia haec verba concludantur; etſi offendit in ipſa hac explicatione repetitum κοντοβολεῖν, pro quo melius poterat dicere ἐκ διαστήματος. Poſt Medic. 3. ὥσπερ pro ὅπερ. Pariſ. vitioſe dat σάρισα.

utuntur miſſilibus, ut ſagittarii, funditores, iaculatores; alii comminus valentibus, ut qui gladio haſtaque protenta. Eſt etenim duplex haſtae uſus: unus comminus, alter iaculando; ſicut et contus utrique inſervit uſui, quae et comminus et miſſili res geritur: idemque ſariſſa praeſtat et pilum.

Euboea.

§. 13.

Οἱ δ' Εὐβοεῖς ἀγαθοὶ [1] ὑπῆρξαν πρὸς μάχην τὴν σταδίαν, ἣ καὶ συστάδην λέγεται καὶ ἐκ χειρός. Δόρασι [2] δ' ἐχρῶντο τοῖς ὀρεκτοῖς, ὥς φησιν ὁ ποιητής·

p. 449. Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι
Θώρηκας [3] ῥήσσειν. —

ἀλλοίων ἴσως ὄντων τῶν παλτῶν, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν [4] Πηλιάδα μελίην, ἥν, ὥς φησιν ὁ ποιητής, οἷος

1) Moscov. Medic. 1. 3. mutato vulgari ordine πρὸς μάχην ὑπῆρξαν.

2) Sic Medic. 1. 2. 3. Paris. (etsi hi omnes turbato accentu δ' ἔχρωντο) Moscov. Venet. quod et expressit Guarinus, et ad rem ipsam nexumque aptius videtur; quare pro vulgato δὲ χρῶνται recepi. Post αἰχμηταὶ prave ed. Xylandri.

3) Sic omnes libri (tantum Medic. 2. ῥήσσειν), ut contra omnes in Homero Il. 2, 544. ῥῆξειν, sine ulla varietatis notatione. Neque tamen nostrum locum ad Homericam lectionem compono, cum Homerus et alibi praesens, vel aoristos illi verbo adjiciat, ipsa impellente natura significationis, aliosque olim codices Strabo secutus esse possit.

4) Medic. 3. Πηλείδα. Cum Homeri locum Strabo respiciat, alterum praestat, uti post, quod Casauboniani codices soli quidem dederant, ἐπίσατο pro ἐπίσταται, cum id repetitum sit ex Homeri Il. 16, 142. Pronomen ἥν male abest in Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. et edd. ante Casaubonum; flagitat enim sensus.

§. 13.

Euboënses autem valebant stataria pugna, quae conferto pede et comminus peragitur. Hastis enim utebantur porrectis, ut Homerus ait:

Pugnaces, hastis intentis qui cupiebant
Rumpere thoraces —

cum, ut apparet, missiles alterius generis fuerint hastae, qualis Achillea fraxinus Pelias, quam vibrare et con-

εἶος ἐπίςατο πῆλαι Ἀχιλλεύς· καὶ ὁ εἰπών· Euboea.

Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος [5] τις ὀϊςῷ·

τῷ παλτῷ λέγει δόρατι. Καὶ οἱ μονομαχοῦντες τοῖς παλτοῖς χρώμενοι δόρασιν εἰσάγονται πρότερον, εἶτα ἐπὶ τὰ ξίφη βαδίζοντες· ἀγχέμαχοι δέ εἰσιν, οὐχ οἱ ξίφει χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ [6] δόρατι ἐκ χειρὸς, ὥς φησιν·

Οὔτησε ξυςῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα.

Τοὺς μὲν οὖν Εὐβοέας τούτῳ τῷ τρόπῳ [7] χρωμέ-

5) Additum postea fuerat in Medic. a. et desideratur in edd. ante Casaubonum. Tum ad servandum metrum ὅσσον scripserunt Hopperus et Xylander. Qualis hic prodit, talis legitur versus in Homeri Odyss. 8, 229.

6) Medic. a. δουρὶ καὶ δόρατι librario vel dubio, vel arbitrii copiam dante. Tum in eodem ante ξίφη deest τά, et voces ἐκ χειρός.

7) Male Medic. a. χρώμενος.

conjicere solus Achilles poterat: et qui dicit:

Tantum hasta iaculor, quantum haud aequare sagitta
Quisquam alius valeat:

missilem hastam intelligit. Et qui singulari certamine congrediuntur, primum hastis missilibus rem gerere scribuntur, deinde ad gladios venire. Comminus autem pugnaces dicuntur, non modo qui gladio utuntur, sed et qui collato pede, hastam manu tenentes, pugnant, ut dein dictum est:

Aerato feriit conto, misitque sub umbras.

Hunc ergo pugnandi morem Homerus Euboënsibus tribuit.

Euboea. μένους εἰσάγει· περὶ δὲ Λοκρῶν τἀναντία λέγει, ὡς,

> Οὐ [8] γάρ σφιν σταδίης ὑσμίνης ἔργα μέμηλεν·
> Ἀλλ' ἄρα τόξοισι καὶ εὐστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
> Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο. —

Παραφέρεται δὲ [9] καὶ χρησμὸς ἐκδοθεὶς Αἰγιεῦσιν·

Ἵππον

8) Particulam γὰρ omittunt Moscov. Paris. Venet. Medic. 1. 2. 3. cum Aldo et Hoppero. Tum pro σταδίης Medic. 1. 2. Paris. Venet. volunt ἐκταδίης, quod et scribendum in margine monuit librarius Moscov.. Consentiunt in eo Aldus et Hopperus. Vulgatam formam constituit Xylander. In Homero Il. 13, 713. sic legitur: οὐ γάρ σφι (ante Heynium σφιν) σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. Tzetzes ad Hesiodi scutum Herculis v. 25. p. m. 190. sic, corrupte etiam aliqua: Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑγιηνννήσει φίλον κῆρ; unde adparet discrepantia, quam in nostro concinniori forma factam laudat Heyne ad Homer. c. l. Equidem vulgatam non adtrecto, cum in priori parte Homerus adsit, et σταδία ὑσμίνη vel μάχη saepius dicatur, hic etiam apte ad nexum; in posteriore codices aliam lectionem recusent. Solus Medic. 3. contra metrum etiam habet μέμμελεν. Sustuli tantum vitium in ὑσμύνης, quod obsidebat omnes editiones. Proxima vocibus aut distractis, aut omissis Medic. 3. sic exhibet: τόξοις οἷς ἐς Ἴλιον ἅμ' ἕσποντο. Pro εἰς etiam Moscov. Medic. 1. 2. cum Aldo, Hoppero, Xylandro ἐς, metro reluctante.

9) In edd. ante Casaubonum particula καὶ non adparet, quae cum Mss. adsensu melius hic interponitur. Tum pro ἐκδοθεὶς Mss. Casaubb. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3, δοθεὶς, et pro Αἰγιεῦσιν Medic. 3. Αἰγεῦσιν, Casaubb. et Moscov. hic quidem ex correctione recentioris manus Eu-

buit. De Locris autem contraria scribit:

> *Nam non comminus hi pugnam fixo pede inibant:*
> *Arcubus et fundae freti, sed tortili habena*
> *Ad Trojam fuerant et proelia dura profecti.*

Circumfertur etiam datum Aegiensibus oraculum:

Thes-

Ἵππον [10] Θεσσαλικὸν, Λακεδαιμονίαν δὲ γυναῖκα, Euboea.
Ἄνδρας θ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθούσης.

τοὺς Χαλκιδέας λέγων ὡς ἀρίστους· ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀρέθουσα.

Εὐβοεῦσιν. Sed, quod jam Casaubonus monuit, vulgatam aliorum codicum lectionem confirmat extrema pars oraculi, quae sic habet: Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, Οὐδὲ δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Cf. Suidas s. v. Ὑμεῖς, Stephanus s. v. Αἴγιον, Eustathius ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 221: Apostolius proverb. 1, 80. ubi vid. quos laudat Pantinus p. 289. Qui variant, Megarenses substituunt, veluti Suidas c. l. Schol. Theocriti ad 14, 48. et, qui huc respexit, Callimachus epigr. 26. f. Sed vid. Erasmus adagior. 2, 1, 79. et qui memorantur ad oracula vetera p. 17. ad calcem oraculorum Sibyllinorum ex ed. Gallaei. Αἰγιέες, etsi ipsa oraculi verba paullum dat mutata, ex Mnasea Optato etiam refert Tzetzes Chil. 9. v. 890.

10) Medic. 2. corr. Θεσσαλικὴν, quod et agnoscunt Athenaeus 7, 5. p. 278. Suidas c. l. oracula vetera c. l. In vulgato tamen genere cum reliquis Mss. consentit etiam Eustathius ad Dionys. v. 473. et Schol. Homeri ad Il. 2, 768. Si codices addicerent, propter Homeri etiam locum praetulerim Θεσσαλικὴν, cum praeterea Iones et Attici, notante Eustathio ad Homer. Il. 1, 154. p. m. 53. femininum in his ament. Sed et Nisaei et Parthici equi masculino genere laudantur a Strabone lib. 11. p. 525. In proximo versu pro ἄνδρας Medic. 1. 2. 3. ferunt ἄνδρες. Illud nexus postulat et alii confirmant.

Thessalicus praecellit equus, mulierque Lacaena,
Vterque bibens sacrae liquidos latices Arethusae;

quo Chalcidenses optimi praedicantur, quorum est Arethusa.

Euboea.

§. 14.

Εἰσὶ δὲ νῦν [1] Εὐβοῖται ποταμοὶ [2] Κηρεὺς, καὶ [3] Νηλεὺς· ὧν, ἀφ' ὗ [4] τὰ μὲν πίνοντα πρό-βα-

1) Moscov. Εὐβοῖται pro ι. Utrum recte habeat, dubium faciunt diversae rationes, quas viri docti sequuntur, sic ut iidem etiam secum pugnent. Ita Χεῤῥονησῖται, Νιγρῖται, Ἀραβῖται, Ἀῤῥῖται, Αὐχῖται, Σαμνῖται, Ὠκεανῖται. Placuit tamen sequi codicis illius auctoritatem, quae et in his probatur; tum quod similia, ut πολῖται, sic signantur.

2) Paris. Moscov. edd. Aldi, Hopperi Κηρεύς, quod et Guarinus reddidit. (*Cereus.*) Xylander invexit Κιρεύς, non sine aliorum Msstorum suffragiis, ipse tamen motus Eustathii fide ad Homeri Il. 2, 536. p. m. 211. Obstant autem huic scripturae Latina, in quibus *e* cernitur, etsi mutata terminatione *Ceron* prodit, Sic Plinius 31, 9. s. 2. adsentiente Antigono in hist. mirabil. cap. 84, pro quo vitiose Κέρβης in libris Aristotelis de mirab. auscult. cap. 184. exstat. Cf. etiam Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 579. et hic deinceps notata.

3) Moscov. Νηλεύς, ut Eustathius c. l. ex nostro etiam refert, et ex hoc se reposuisse in Strabone scribit Xylander, quamquam vere in Graecis non reposuit. Adjuvant vero eam scripturam etiam Aristoteles et Antigonus cc. ll. ex quibus ita pro *Melan* Harduinus in Plinio c. l. reposuit, ubi certe literam *e* praeferunt codices. Νηλεύς probat etiam Salvinus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 580. (in ed. Politi.) Contra ambiguam scripturam censet Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr. p. 326. et veram confusionis originem ex Iotacismo ducit. Equidem ut aliorum exempla sequerer, momentum adtulit Cod. Moscov. gravitas et exemplum Guarini.

4) Moscov. concinniori obpositione μὲν τά. Tum Medic. 2, corr. γίγνονται pro γίνεται non sine exemplis, quae tamen nihil huc sine plurium librorum certiori impulsu valent. Tum Κρᾶθιν dedi, cum antea legeretur Κράθιν, de quo cf. ad lib. 8. p. 386. p. m. 304. n. 29. Et sic hic scribit Eustathius c. l.

§. 14.

Euboeae porro flumina sunt Cereus et Neleus, e quorum altero bibentes oves albae fiunt, ex altero nigrae, quale aliquid etiam apud Cra-

βατα λευκὰ γίνεται, ἀφ' οὗ δὲ μέλανα· καὶ περὶ τὸν Κρᾶθιν δὲ εἴρηται τοιοῦτόν τι [5] συμβαῖνον. Euboea.

§. 15.

Τῶν δ' ἐκ [1] Τροίας ἐπανιόντων Εὐβοέων τινὲς, εἰς Ἰλλυριοὺς ἐκπεσόντες [2] Ἄβαντες, οἴκαδε διὰ

5) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 3. Vatic. Urbin. συμβαῖνον pro συμβαίνειν, quod cum paucis reliquis deterioris praeterea notae codicibus tenent editiones omnes. Illud non temere effusum, nec adspernandum videtur.

1) Edd. Paris. et Amstelod. Τροΐας, ut lib. 8. p. 387. f. sine causa. Τροίας diserte contra ex Moscov. adscriptum habui.

2) Ἀναβάντες puto, quamquam apud Steph. Εὐβοίᾳ etiam Abantum in hac re fiat mentio. *Xylander*. Ἄβαντες, etsi libri uno omnes consensu sustinent, vox utique est molesta, tum quod Εὐβοέων praecedunt, et Homerus in bello Trojano solos Abantes novit, tum quod οἴκαδε a suo verbo longius distrahitur. Neque tamen ἀναβάντες in hoc connexu, et quod ἐπανιόντων sufficit, vicem satis explet. Ex iis, quae huc valent, Stephanus s. v. Εὔβοια scribit: Ἔστι (Εὔβοια) καὶ πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς ἣν οἱ ἀπὸ τῆς νήσου εἰς Ἰλλυριοὺς ἀπιόντες, Ἄβαντες ἐκλήθησαν; ubi tamen omnes libri habent Ἄμαντες, quod s. v. Ἀμαντία ex Antigoni et Callimachi loco (quem posteriorem fragmenta conlecta adhuc desiderant) probabile videtur. Mutata autem litera β in μ, Abantes, qui inde exsistunt, Amantiam in Macedonia (in cujus parte Orestide duas adeo hoc nomine commemoravit Ptolemaeus 3, 13.) condiderant, vel secundum Callimachum (in quo ᾤκισαν leg. pro ὤκησαν) Amantinen Oriciam. Apollonius Rhodius tamen 4, 1214. ibi Abantes etiam conlocat. Cf. Holsten. ad Stephan. p. 29. Propius hanc narrationem inlustrant Tzetzes ad Lycophron. v. 1443. et auctor Etymol. M. s. v. Ἄμαντες, quippe qui narrant, Troja expugnata,

Crathin evenire monuimus.

§. 15.

Caeterum Euboensium e Troja redeuntium quidam, cum in Illyricum excidissent, indeque per Macedoniam domum contenderent, apud Edes-

Euboea. τῆς Μακεδονίας περὶ Ἔδεσσαν ἔμειναν, συμπολεμήσαντες τοῖς ὑποδεξαμένοις, καὶ ἔκτισαν πόλιν Εὔβοιαν· ἦν δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ Εὔβοια, Χαλκιδέων τῶν ἐκεῖ κτίσμα, ἣν Γέλων ἐξανέστησε, καὶ ἐγένετο Φρούριον Συρακουσίων· καὶ ἐν [3] Κερκύρᾳ δὲ καὶ ἐν Λήμνῳ τόπος ἦν Εὔβοια· καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ [4] λόφος τις.

§. 16.

gnata, Elphenore duce, (quem Abantum facit Homerus Il. 2, 540.) in Epirum transiisse, et circa Ceraunios montes Amantiam (Abantiam etiam in aliis libris) condidisse, mutato β in μ. Pro finium autem diversitate vel inconstantia alii Epiro, alii Illyrico, Macedoniae alii dederunt. Cf. etiam Politus ad Eustathium in Homerum T. 2. p. 578. Si sanus est hic locus, verba εἰς Ἰλλυριοὺς — Ἄβαντες per adpositionem adjecta sunt, et οἴκαδε ad ἐπανιόντων debet revocari, cui deinceps in interpretatione subjunxit Guarinus; quae etsi satis dispersa fluunt, sine Msstis tamen aliter constituere, vel mutare non sum ausus.

3) Casaubb. Κορκύρᾳ; Moscov. Paris. Venet. Κερκύρᾳ; Medic. 2. Κολκῦρα, ex corr. Κερκύρᾳ; alii cum edd. Κερκύρᾳ. Eadem variatio notatur in Diodoro 4, 72. ubi cf. Wesseling. et notata ad lib. 7. p. 315. s. 421. not. 13.

4) Eustathius ad Homer. Il. 2, 536. p. m. 211. et Stephanus s. v. Εὔβοια videntur legisse τόπος, aut ex Strabone nostro emendandus est Stephanus, ut judicat etiam Berkelius ad Stephan. p. 359. et ex Stephano Eustathius, qui illum describere solet. Χωρίον tamen etiam vocat auctor Etymol. M. s. v. Εὐβοϊκὸν νόμισμα. Codices λόφος mordicus tenent, et sic ὄρος vocat Pausanias 2, 17, 2. ex quo lectio vulgata magis corroboratur.

Edessam subsederunt, navataque hospitibus in bello opera, urbem Euboeam condiderunt. Fuit etiam in Sicilia Euboea, a Chalcidensibus ibi degentibus condita, quae a Gelone, civibus ejectis, facta est castellum Syracusarum. Sed et in Corcyra, et in Lemno locus fuit Euboea, et collis quidam in Argiva ditione.

§. 16.

§. 16.

Euboea.

Ἐπεὶ δὲ τοῖς Θετταλικοῖς καὶ [1] Οἰταίοις τὰ πρὸς ἑσπέραν Αἰτωλοὶ καὶ Ἀκαρνᾶνές εἰσι, καὶ Ἀθαμᾶνες, εἰ χρὴ καὶ τούτους Ἕλληνας εἰπεῖν, [2] λοιπὸν ἐξηγήσασθαι περὶ τούτων, ἵν' ἔχωμεν τὴν περίοδον ἅπασαν τὴν τῆς Ἑλλάδος· προσθεῖναι δὲ καὶ τὰς νήσους τὰς προσχώρους μάλιστα τῇ Ἑλλάδι καὶ οἰκουμένας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅσας μὴ περιωδεύκαμεν.

ΚΕΦ.

1) Casaubb. Ἰταίοις; Vatican. Urbin. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Parif. Οἰταίοις, quod in verfione exhibet etiam Guarinus et conjecerat Cafaubonus. Editiones omnes Ἱσταίοις, tantum quod in Ald. Hopper. fpiritus lenis eft adpofitus. Debetur igitur haec lectio Aldinae editionis vitio, quod revocatum Οἰταίοις optime tollit. Hiftiaei enim, vel Heftiaei, Theffalis comprehenduntur, et a conterminis populis fines hic conftitui debent. Ita vero Phthiotida Oetaeo monte terminat Nofter lib. 9. p. 430. p. m. 578. et, quod proxime huc valet, ad Oetaeos permittit.

2) Medic. 3. addit ἔτιν; poft Medic. 1. corr. προσθεῖναί τι; deinde Medic. 3. περιωδεύσαμεν.

§. 16.

Jam cum poft Theffalos et Hiftiaeos verfus occafum fint Aetoli, Acarnanes, ac Athamanes: fiquidem hos etiam Graecos dici oporteat, reftat, ut de iis loquamur, itaque totam Graeciae circuitionem abfolvamus: addenda quoque infularum maxime Graeciae vicinarum, et a Graecis habitatarum defcriptio, earum, quas nondum defcripfimus.

CAP.

Aetolia et Acarn.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

[1] Αἰτωλοὶ μὲν τοίνυν καὶ Ἀκαρνᾶνες ὁμοροῦσιν ἀλλήλοις, μέσον ἔχοντες τὸν Ἀχελῶον ποταμὸν, ῥέοντα ἀπὸ τῶν ἄρκτων καὶ τῆς Πίνδου πρὸς
p. 450. νότον, διά τε [2] Ἀγραίων Αἰτωλικῦ ἔθνους καὶ Ἀμφιλόχων. Ἀκαρνᾶνες [3] μὲν τὸ πρὸς ἑσπέραν μέρος ἔχοντες τῦ ποταμοῦ μέχρι τῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, τῦ κατὰ Ἀμφιλόχους, [4] καὶ τὸ ἱερὸν τῦ Ἀκτίου

1) Parif. praemittit καί; Αἰτωλοὶ ex ed. Parif. fluxit in Amftelod. Pro μὲν τοίνυν Medic. 2. μὲν ὖν.

2) Mutato accentu pro Ἀγραίων Mofcov. Ἀγραιῶν, forte pro Ἀγραῶν, uti legitur in Polybio 17, 5, 8. ad quem cf. Schweighaeuferus. Et fic fcribitur in Thucydide 2, 102. quem locum Nofter ante oculos habuiffe videtur. Ἀγραίων tamen tuentur omnes libri cum Gemifto Plethone A, qui hinc ex Strabone multa defcribere pergit, ufitatiori etiam forma, qua in hoc tractu, prodeunt in Thucydide 3, 106. et alibi, Stephano h. v. Livio 32, 34, 4. et aliis. Cf. Palmerius in Gr. ant. 4, 3. p. 431. fq.

3) Venet. Mofcov. Parif. Vatic. Urbin. Medic. 3. μέντοι; Medic. 1. μὲν τό; Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi et Xylandri μὲν exacto τὸ, quod reftituit Cafaubonus, et ego propter oppofiti modum (τὸ δὲ) fervavi.

4) Verba haec ad Ἀπόλλωνος primus uncis inclufit Cafaubonus, et ignorat Venetus; at fufcipiunt cum Guarino reliqui. Fecit tam numerofus confenfus, ut uncos removerem.

CAP. II.

§. 1.

Aetolos et Acarnanes invicem conterminos medius fluvius Achelous diftinguit, a feptentrionibus et Pindo verfus Auftrum fluens per Agraeos, Aetolicam gentem, et Amphilochos. Acarnanes verfus occafum accolunt, usque ad finum Ambracicum, juxta Amphilochos et fanum Apollinis Actii.

Ἀκτίου Ἀπόλλωνος. Αἰτωλοὶ δὲ τὸ πρὸς ἕω μέχρι τῶν [5] Ὀζολῶν Λοκρῶν, καὶ τοῦ Παρνασοῦ, καὶ τῶν Οἰταίων. Ὑπέρκεινται δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ καὶ τοῖς προσβορείοις μέρεσι, τῶν μὲν Ἀκαρνάνων, Ἀμφίλοχοι· τούτων δὲ Δόλοπες καὶ ἡ Πίνδος· τῶν δ' Αἰτωλῶν Περραιβοί τε καὶ Ἀθαμᾶνες, καὶ [6] Αἰνιάνων τὶ μέρος τῶν τὴν Οἴτην ἐχόντων· τὸ δὲ νότιον πλευρὸν, τό, τε Ἀκαρνανικὸν ὁμοίως, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν κλύζεται τῇ ποιούσῃ θαλάσσῃ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, [7] εἰς ὃν καὶ ὁ Ἀχελῶος ποταμὸς ἐξίησιν, ὁρίζων

Aetol. et Acarn.

verem, in primis cum in Acarnanum finibus templum hoc statuat etiam Lib. 7. p. 325. in. p. m. 458. ad os scilicet sinus Ambracii, ubi illud etiam novit Thucydides 1, 29.

5) Sic dedi pro 'Οζόλων, quod et pracit Moscov. Idem exhibet Παρνασσοῦ, de quo cf. ad lib. 8. p. 333. p. m. 7. n. 5. Pro Οἰταίων libri Casaubb. prave Οἰτέων. Tum Medic. 3. προσβορίοις.

6) Medic. 1, Paris. ἐνιάνων; Medic. 2. 3. αἰνιάνων, quod pro Αἰνιάνων, quod cum edd. per ει efferunt ex more alii codices, excepi; cujus causae expositae sunt ad lib. 9. p. 427. p. m. 560. n. 1. Pro θαλάσσῃ Moscov. ut alibi, θαλάττῃ. Ambigua forma itaque versata, ut, utram vere Strabo ediderit, statui non possit.

7) Sic Medic. 1. 2, 3. Venet. Moscov. Paris. cum edd. Aldi et Hopperi, nec aliter reddidit Guarinus; Xylander ex vitio εἰς ᾗ; Casaubb. 1. 2. Amstelod. εἰς ὃ, quod forte fuit in reliquis codicibus, quamvis typothetae errori in ed. Casaub. 1. tribuo. Diserte enim paullo post et supra lib. 8. p. 335. p. m. 22. alteram lectionem Noster probat, et

Actii. Aetoli autem versus ortum, usque ad Ozolas Locros, Parnassumque et Oetaeos. Supra Acarnanes versus septentrionem in mediterraneis siti sunt Amphilochi: supraque hos Dolopes et Pindus: supra Aetolos vero Perrhaebi, Athamanes, et pars Aenianum, qui Oetam tenent. Latus austrinum tam Aetoliae, quam Acarnaniae alluitur eo mari, quod sinum conficit Corinthiacum, in quod etiam effluit Achelous, oram maritimam

Aetol. et Acarn. ὁρίζων τὴν τῶν Αἰτωλῶν παραλίαν καὶ τὴν Ἀκαρνανικήν· ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ Ἀχελῶος πρότερον. Ἔστι δὲ καὶ ὁ παρὰ Δύμην ὁμώνυμος τούτῳ, καθάπερ εἴρηται, καὶ ὁ περὶ Λάμιαν. Εἴρηται [8] δὲ, καὶ ὅτι ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου τὸ στόμα τοῦδε τοῦ ποταμοῦ φασι.

§. 2.

Πόλεις δ' εἰσὶν, ἐν μὲν τοῖς Ἀκαρνᾶσιν Ἀνακτόριόν τε ἐπὶ [1] χερρονήσου ἱδρυμένον Ἀκτίου πλησίον, ἐμπορεῖον τῆς νῦν ἐκτισμένης ἐφ' ἡμῶν Νικοπόλεως, καὶ Στράτος, ἀνάπλουν ἔχουσα τῷ Ἀχελώῳ πλειόνων ἢ διακοσίων σταδίων· καὶ ἡ [2] Αἰνία

et ejus testimonium de hoc producit Eustathius ad Dionys. v. 434. qui in Siculum mare eum evolvi scripserat; latius id quidem pro Ionio, ut ejus satelles Priscianus v. 448.

8) Moscov. εἴρηται δ' ὅτι ἀρχὴν; Medic. 2. corr. εἴρηται δὲ ὅτι καὶ ἀρχήν.

1) Medic. 3. χερονήσου. Pro ἐμπορεῖον Moscov. Paris. Medic. 3. ἐμπόριον; alii ἐμπορεῖον, quod et hic retinui. Cf. ad lib. 8. p. 378. in. p. m. 259. n. 1. Post pro ἐφ' ἡμῶν, quod bene valet, Venet. Medic. 2. corr. 3. ἀφ' ἡμῶν.

2) Moscov. Paris. οἰναία; reliqui cum edd. Αἰνεία, et sic Guarinus *Enea*. At, invitis licet libris, legendum est Αἰνία, quae fuit urbs Perrhaeborum, unde Αἰνιᾶνες dicti; altera Αἰνεία Thraciae, vel Macedoniae tribuitur, de quibus plura dicta

timam Aetolicam ab Acarnanica distinguens. Achelous quondam Thoas fuit appellatus. Ejusdem nominis fluvius est apud Dymam, ut diximus, et apud Lamiam. Dictum est id quoque, ostia hujus fluvii pro initio sinus Corinthiaci esse, qui fumant.

§. 2.

Vrbes sunt Acarnaniae Anactorium in peninsula situm non procul Actio, emporium ejus, quae nostro tempore est condita Nicopolis: et Stratus, ad quam adverso Acheloo per CC et amplius stadia est subvectio: tum

Αἰνία δὲ καὶ αὕτη ἐπὶ τῷ ποταμῷ· ἡ μὲν παλαιὰ οὐ κατοικουμένη, ἴσον ἀπέχουσα τῆς τε θαλάττης καὶ [3] τῆς Στράτου· ἡ δὲ νῦν, ὅσον ἑβδομήκοντα σταδίους ὑπὲρ τῆς ἐκβολῆς διέχουσα· καὶ ἄλλαι δ᾽ εἰσὶ, Παλαιρός τε καὶ [4] Ἀλυζία, καὶ Λευκὰς, Aetol. et Acarn.

dicta sunt ad lib. 9. p. 427. p. m. 560. n. 1. Ita vero, quod post cognovi, voluit etiam Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 722. Contra peccatur in epitome lib. 7. p. 107. Hudf.

3) Casaubb. hic et post, Medic. 3. Urbin. τῆς Στράτου, uti etiam emendant Kuhn. ad Pausan. 6, 2. p. 454. et Politus ad Eustathium c. l. Editiones cum reliquis Msstis τοῦ Στράτου. Utroque genere usurpari, notat Stephanus. Pro feminino stant Schol. Thucyd. ad 2, 80. extr. quo etiam legitur apud Pausan. 6, 2, 1. Altero genere dixit Polyb. 5, 14. in. uti paullo post volunt libri. Femininum lib. 8. p. 387. p. m. 313. ex praecedenti voce πόλις intelligi potest; at durius hic in superioribus, cum et Ἀνακτόριον subnexum habeat ἱδρυμένον. Ne igitur in eadem narrationis serie a se ipse Strabo desciscerét, uti post, praetuli femininum. Accentum servavi, quem in ultimam projiciunt plurimi, et ego inveneram lib. 8. c. l. ubi tamen in not. 34. inversa forma exierat nomen, sic ut leg. sit primum Στράτος, deinde Στρατὸς, quod docet Eustathii ille locus. Ita quidem a στρατὸς discernitur, probaruntque Dukerus in Thucydide, Schweighaeuser. in Polybio. Proxime antea τῆς θαλάττης abjecto τε legitur in Medic. 2. et in edd. ante Casaubonum.

4) Casaubb. Ἀλύται; Moscov. Paris. Medic. 3. Vatic. Urbin. Ἀλυζίαι; reliqui, quibus adjungitur Gemistus Pletho B. cum edd. Ἀλυζία, uti et infra recurrit p. 459. et prodit in Thucydide 7, 31. pro quo Stephanus scribit Ἀλύζεια et inversis literis Ptolemaeus 3, 14. Ἀζύλεια. Sed plures et majores corruptiones expertum esse hoc nomen, docebunt Palmerius in exercitt. ad Gr. auct. p. 140. et Dukerus ad Thucyd. c. l.

tum Aenia, ipsa quoque fluvio imminens; vetus Aenia non habitatur, eodem spatio a Strato et mari distans: nova ab ostiis Acheloi circiter LXX stadiis abest. Sunt et aliae urbes, Palaerus, Alyzia, Leucas, Argos

Aetol. et Acarn. Λευκάς, καὶ Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν, καὶ [5] Ἀμβρακία, ὧν αἱ πλεῖσται περιοικίδες γεγόνασιν, ἢ καὶ πᾶσαι τῆς Νικοπόλεως· κεῖται δ' [6] ἡ Στράτος κατὰ μέσην [7] τὴν ἐξ Ἀλυζίας ὁδὸν εἰς. [8] Ἀνακτόριον.

5) Casaubb. Vatic. Urbin. Medic. 3. Ἀμυρακία; Medic. 2. Ἀμωρακία; reliqui, ut edd. Ἀμβρακία, quod et Nicopolis vicinia tuetur. Priores formae ignotae hic, et ideo corruptae.

6) Ita Casaubb. ut supra, Medic. 3. corr. proferunt; in reliquis ὁ praemittitur. Equidem propter causam antea expositam praetuli ἡ.

7) Moscov. Medic. 1. 2. 3. τὴν ἐξ, quod recepi. Vulgo edd. cum aliis Msstis τῆς ἐξ, ubi tacite repetendum sit ὁδοῦ. Prior ratio videtur facilior, cum et alibi sic articulum postponat adjectivis, v. c. lib. 9. p. 426. p. m. 652. ταδίοις τοῖς ἴσοις et ἀβρόχοις τοῖς ποσὶν; lib. 12. p. 537. γυμνοῖς τοῖς ποσὶν — Sic μέση ἡ ὁδὸς lib. 12. p. 539. m. et alibi ὅλος et similia. At verba haec universa κεῖται — Ἀνακτόριον ad glossas imperitissimi librarii rejicit Penzelius in notis ad versionem German. T. 2. p. 1391. impulsus forte monitis Palmerii in Gr. ant. 3, 5. p. 388. qui locum hunc difficillimum et superiori narrationi repugnantem censet. Nempe Stratus ducenta stadia et amplius a mari distabat, (v. supra) Alyzia 15 tantum, (v. infra p. 459.) Anactorium situm erat in ore Ambracii sinus, (v. infra p. 451. f.) vel omnino, relicta Strato, via per Alyziam ducebat ad Anactorium, ut in media via Stratus esse non potuerit, nec utique esset. Palmerius tamen sic mederi illi difficultati conatur, ut explicet non *in medio viae*, sed *secundum medium viae*, i. e. ut Stratus urbs opposita esset medio viae et ei mediae vicinior, quam aliis partibus ejus viae, adeo ut, cum quis in medio viae esset, Stratum haberet viciniorem, quam in alio ejus viae loco; vel ea via, facto circuitu forte propter aliquas soli difficultates, non longe a Strato procederet; quae quidem altius videntur repetita et contorta. Forte per errorem Noster Stratum pro Alyzia praepostero ordine posuit, quia tum demum recte haec procedunt. Equidem verba, quae omnes libri servata cupiunt, reliqui.

8) Per α hic refert Moscov. cum Aldo et Hoppero. Supra recte per ο cum aliis etiam auctoribus.

gos Amphilochicum, Ambracia: quae pleraeque, aut potius omnes, municipia Nicopoleos factae sunt. Stratus jacet media via ab Alyzia ad Anactorium.

§. 3.

§. 3.

Aetol. et Acarn.

Αἰτωλῶν δ' εἰσὶ Καλυδών τε καὶ Πλευρὼν, νῦν μὲν τεταπεινωμέναι· τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ κτίσματα. Καὶ δὴ καὶ [1] διῃρῆσθαι συνέβαινε δίχα τὴν Αἰτωλίαν, καὶ τὴν μὲν, ἀρχαίαν λέγεσθαι, τὴν δ' [2] ἐπίκτητον· ἀρχαίαν μὲν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀχελώου [3] μέχρι Καλυδῶνος παραλίαν, ἐπὶ πολὺ καὶ τῆς μεσογαίας ἀνήκουσαν, εὔκαρπου τε καὶ πεδιάδος· ᾗ ἐστὶ καὶ Στράτος, καὶ τὸ [4] Τραχίνιον, ἀρίστην ἔχον γῆν· ἐπί-

1) Medic. 1. διῃρεῖσθαι ex pronuntiationis ambiguitate. Ceterum hinc excerpta Gem. Plethonis B. interrupta.

2) Parif. vitiose ἐπίκτητον.

3) Gem. Pletho uterque ἀπὸ τοῦ Ἀχελώου τε καὶ περὶ Πλευρῶνα arbitrario delectu ex fuperiori notatione. Ipfi Strabonis codices in vulgata lectione confentiunt. Poft in Parif. ante καὶ deeft τέ.

4) In hoc Strabonis loco mihi valde fufpecta vox eft Τραχίνιον et eo, quod nullus alius eam urbem in Aetolia nominavit, tum quod id nomen non convenit oppido campeftri et optimum habenti folum, fed potius loco afpero et montano; itaque fi quid in eo video, omnino credo legendum Τειχιόνιον. Urbs enim fuit ejus nominis in ea parte Aetoliae, cujus meminerunt Polybius lib. 5. [c. 7, 7.] Paufanias in Corinthiacis [2, 37, 3. ubi quidem vulgo legitur Τεμενεὺς de Aetolia] et Stephanus [h. v.] de Urbibus. *Palmerius in Graecia ant.* 4, 2. p. 430. Acute vidit et emendavit Palmerius, ideo laudatus ab Cellario in Geogr. ant.

§. 3.

Aetoliae funt Calydon et Pleuron, quae quondam totius Graeciae eximium ornamentum, hodie humili funt conditione. Ufu venit etiam, ut in duas partes tribueretur Aetolia, quarum una antiqua, altera epictetus, id eft adquifita, diceretur: antiqua cenfetur ora maritima ab Acheloo Calydonem usque, qui longe etiam in mediterranea porrigitur plana et fertilia: ubi Stratus eft et Trachinium, opti-

Aetol. et Acarn. ἐπίκτητον δὲ, τὴν τοῖς Λοκροῖς συνάπτουσαν, ὡς ἐπὶ Ναύπακτόν τε καὶ [5] Εὐπάλιον, τραχυτέραν τε ὖσαν, καὶ [6] λυπροτέραν μέχρι τῆς Οἰταίας, καὶ [7] τῆς Ἀθαμάνων καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐπὶ τὴν ἄρκτον ἤδη περιϊςαμένων ὀρῶν τε καὶ ἐθνῶν.

§. 4.

ant. 2, 13, 219. Neque tamen sine aliquo librorum nutu recipere sum ausus. Penzelii versio verba ἣ ἐςι — γῆν ignorat. Hinc vero Gemistus Pletho de nominis causa aliqua inserit a Strabone aliena. Antea ἣ omisit ed. Xylandri.

5) Nihil invitis libris hic mutandum, etsi in Thucydide 3, 96. et 102. edatur Εὐπόλιον. Nam non ibi solum boni codices exhibent Εὐπάλιον, sed et Stephanus ita ab Artemidoro urbem vocatam esse adfirmat, ipse quidem amplexus diversa terminatione Εὐπαλία, uti et legitur in Plinio 4, 4. s. 3. *Eupalium* tuetur etiam Livius 28, 8, 8. Nempe multa urbium nomina per diversas terminationes agitantur.

6) Sic omnes codices; tantum Moscov. λεπτοτέραν, sed et idem in margine adscriptum fert γρ. λυπροτέραν, quod hoc sensu saepe apud nostrum occurrit, conjunctum etiam passim cum τραχὺς, ut infra p. 458. in. Sic Diodor. 4, 20. 5, 39. Sed et altera vox in eodem nexu posita reperitur, ut supra lib. 8. p. 333. med. p. m. 8. Audiendi igitur sunt plerique codices, ad quos tamen etiam reversus est Moscov.

7) Moscov. τῶν Ἀθαμάνων, uti saepe loca et populi junguntur. Sic libri hujus initio p. 444. f. et saepe alibi. Cf. ad lib. 8. p. 388. p. m. 319. not. 4. Sed ab aliis Msstis non opus est recedere, quibus etiam adsentitur hic Gem. Pletho B. Sic Moscov. paullo post vult ὅρων f. ὄρων vel male immutato spiritu pro ὀρῶν, quod facile probatur,

optimo solo: acquisita, quae Locris est contigua, Naupactum versus et Eupalium, asperiore solo et steriliore, usque ad Oetaeam et Athamanes, reliquosque et montes et gentes versus septentrionem circumpositas.

§. 4.

§. 4.

Ἔχει δὲ καὶ ἡ Αἰτωλία μέγιστον μὲν [1] ὄρος τὸν Κόρακα συνάπτοντα τῇ Οἴτῃ· τῶν δ' ἄλλων ἐν μέσῳ μὲν [2] μάλα ὄντων τὸν [3] Ἀράκυνθον, περὶ ὃν τὴν νεωτέραν Πλευρῶνα συνῴκισαν ἀφέντες τὴν παλαιάν, ἐγγὺς κειμένην Καλυδῶνος, οἱ οἰκήτορες, εὔκαρπον οὖσαν καὶ πεδιάδα, πορθοῦντος τὴν

Aetol. et Acarn.

p. 451

1) Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. cum edd. Aldi et Hopperi omittunt hanc vocem, quam nec Guarinus agnoscit. Possit utique ex praecedentibus intelligi, nec male ob συνάπτοντα.

2) Casaubb. Medic. 1. 2. 3. Paris. Vatic. Urbin. Guarinus, servatis hic etiam Graecis, Μαλαόν; Moscov. Μαλαὸν τὸν τὸν Ἀράκυνθον; Venet. Μαλαιόν; in Medic. 2. ex correctione enatum est μάλα ὂν et in margine Moscov. adlitum μάλα ὄντων. Edd. omnes Μαρλαὸν inde ab Aldo. *Tzschucke.* Fortasse legendum τῶν δ' ἄλλων ἐν μέσῳ μὲν μᾶλλον Ἀράκυνθον. *Casaubonus.* Μαρλαὸν montem nemo novit, et vox corruptionem clamat, quam emendatio, a duobus codicibus admota, optime tollit, nec ea in aliis obscure latens. Praeferenda ex iis videtur Moscoviensis. Nempe τῶν in ὄντων absorptum est a proximi vocis initio.

3) Paris. Venet. Medic. 1. 2. (ante correctoris operam ἀνάκυνθον) 3. Ἀράκυνθον, uti reddit etiam Guarinus, et scribit Eustathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. Sed Ἀράκυνθον aliorum Msstorum et editionum satis multorum auctorum consensu probatur. Post edd. Aldi, Hopperi, Xyl. συνῴκησαν, solemni commutatione. Pro Αἰτωλικοῦ Medic. 2. corr. πολιορκητοῦ, quod etsi temere prosiluisse non videtur, aeque tamen obscurum est, ut cum altero commutari non possit. Qui cum Aetolis bellum gessit, Philippi pater fuit, Persei avus, ut ex Polybio 20, 5, 3. discitur. At de hac devastatione nihil ex aliis constat, et noster, satis se nosse Demetrium cognomine Poliorceten, declaravit lib. 9. p. 436: p. m. 619.

§. 4.

Aetoliae maximus mons est Corax, Oetae contermimus. De reliquis, in media regione sitis, Aracynthus, juxta quem recentiorem condidere Pleuronem incolae, antiqua omissa, quae Calydoni vicina solo ubere et plano jacebat, cum regionem

Aetol. et Acarn. τὴν χώραν Δημητρίου, τοῦ ἐπικληθέντος Αἰτωλικοῦ. Ὑπὲρ δὲ τῆς [4] Μολυκρείας [5] Ταφιασσὸν καὶ Χαλκίδα, ὄρη ἱκανῶς ὑψηλά, ἐφ' οἷς πολίχνια [6] ἵδρυται,

4) Consentiunt hic libri et edd. in scriptura nominis per ι, cum lib. 9. p. 427. p. m. 558. omnes (addo nunc etiam Mediceos codices) sustineant constanter per ει, uti et producit Stephanus, probantque Scylax p. 14. ed. Huds. et, mutata terminatione (Μολύκρειον), Thucydides 2, 84. et 3, 102. Sed quod Euphorionis exemplo Stephanus notat etiam Μολυκρία editum fuisse, non minus secuti sunt ex nostris auctoribus Polybius 5, 94, 7. Diodor. 12, 60. (ubi tamen etiam aliqui codices praeferunt ει) Plutarch. in septem sapient. conv. p. 619. Lips. Vol. 6. et Ptolemaeus 3, 15. in. Cf. et Wassius et Dukerus ad Thucyd. 2, 84. Utra igitur scriptura hic ponenda sit, libri declarant. Ne tamen inconstans agitetur Strabo, libris hic relictis alteram superioris libri recepi. Cf. infra ad p. 460. in.

5) Medic. 3. Vatic. et Urbin. Ταφίασον. Illud alii praeferunt cum Guarino, et tuetur Plinius 4, 3. s. 2. et ipse Strabo lib. 9. p. 427. p. m. 558. etsi non sine dissensione librorum quorundam; et sic Ταφίασος, simplici σ, vulgo editur infra p. 460. Quod accentum in ultimam projeci, de eo vid. ad lib. 9. c. l. Ceterum in margine Vaticani Urbin. et Paris. haec adscripta sunt: οἶμαι Ταφίασον (Urbin. τὸν μεταμφίασον; Paris. μὲν Ταφίασον) τὸ νῦν λεγόμενον ὄζον ὄρος· Χαλκίδα δὲ τὴν ἀρτίως Βαράσαβαν, ὑφ' ἧ (Paris. ὑφ' ἣν) καὶ πολίχνιόν ἐστιν Ἀντίπατρα καλούμενον, καθότι καὶ τὰς Πάτρας ἔχει (Paris. ἔχειν) ἀπεναντίον. Quae quidem, cum ad Strabonis narrationem nihil valeant, excutere nolo. Propter nomen Βαράσαβα male huc ab Antipatride Palaestinae detorta videntur, quam Herodes in campo Χαβάρσαβα exstruxit, auctore Josepho antiquit. 16, 9. 13, 23.

6) Casaubono. Venet. Moscov. Paris. Medic. 3. ἵδρυτο; reliqui cum edd. ἵδρυται; et sic Guarinus *posita sunt oppidula.* In utramque partem cum id versari possit et intelligi, vulgatam formam retinui. Accedit, quod Strabone posteriores eas urbes commemorant, ut deinceps notata docebunt, unde stetisse illa aetate adpareat. Ante Χαλκὶς deest καὶ in ed. Xyl.

gionem eam vastaret Demetrius, cognomento Aetolicus. Supra Molycriam Taphiassus est et Chalcis, montes non exigui sane, quibus impositae sunt urbes Macynia

ται, [7] Μακυνία τε καὶ Χαλκὶς, ὁμώνυμος τῷ ὄρει, ἣν καὶ Ὑποχαλκίδα καλοῦσι. Κύριον δὲ [8] τῆς παλαιᾶς Πλευρῶνος πλησίον, ἀφ᾽ οὗ τοὺς Πλευρωνίους Κουρῆτας ὀνομασθῆναί τινες ὑπέλαβον. Aetol. et Acarn.

§. 5.

Ὁ δὲ [1] Εὔηνος ποταμὸς ἄρχεται μὲν ἐκ [2] Βω-

D 3

7) Lege Μακρύνειά τε. Stephanus Μακρύνεια, πόλις Αἰτωλίας, Στράβων δεκάτῃ. *Casaubonus.* At ego putarem magis, ex hoc loco debere corrigi Stephanum. Nam Plinius, qui sic habet lib. 4. c. 2. in Aetoliae recensione *Macynia, Molycria*, firmat lectionem vulgatam. *Palmerius in exercitt. ad auctores Gr.* p. 326. Idem contra Casauboni emendationem monet in Gr. ant. 4, 19. p. 482. quam et impugnant Holstenius ad Stephan. p. 197. Salmasius in ora Stephani et Berkelius p. 531. Recte. Neque enim hic solum constanter Μακυνία tenent libri, sed τὸ ρ in Stephano male intrusum fuisse, docet literarum series, adclamantibus insuper Salmasii codicibus. Sic et praeter Plinium omisso ρ Plutarchus in Quaest. Gr. p. 182. Lips. Vol. 7. Μακύναν certe vocat, et Μακύνου τείχη habet Alcaeus in Anthol. Gr. T. 1. p. 240. Iac. Sed et infra p. 451. et 460. in. redit hac forma, etiam per ι.

8) Moscov. Medic. 3. alio ordine πλησίον τῆς παλαιᾶς Πλευρῶνος. Post Medic. 2. minus recte Πλευρωνίους.

1) Casaubb. Paris. Venet. Medic. 1. corr. 3. Τῆνος; Guarinus *Tenius*; Medic. 2. Εὔτηνος; alii cum Gemisto Plethone A. B. et editionibus in vulgata consentiunt, tantum quod vulgo Εὐήνας scribitur pro Εὔηνος, quod usus aliorum confirmat et Mss. apud Thucyd. 2, 83. ubi tamen etiam editum legitur Εὐηνοῦ. De ipso nomine nulla dubitatio. Τὸ ε in δὲ absorpsit initium.

nia et Chalcis monti cognominis, quam alii Hypochalcidem appellant: est et Curium antiquae vicinum Pleuroni, unde Pleuronios Curetas fuisse nominatos quidam sunt opinati.

§. 5.

Evenus autem fluvius oritur e Bomiensibus, qui sunt in

Aetol. et Acarn. [2] Βωμιέων τῶν ἐν [3] Ὀφιεῦσιν [4] Αἰτωλικῆ ἔθνους, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Ἀγραῖοι καὶ

2) Casaubb. Moscov. Vatic. Urbin. Paris. Medic. 3. Βωμιαίων; Gem. Pl. A. B. Βωμιέων; reliqui cum edd. Βωΐαίων; Guarinus *e Boviensibus*. *Tzschucke*. Legendum e veteribus codicibus Βωμιαίων. (male in ed. Paris. et Amstel. Βωμαίων.) Stephanus Βωμοὶ, λόφοι Αἰτωλίας. Mox τὸ τοπικὸν Βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν Βωμιαῖος. Apud Thucydidem [3, 96.] Βωμιῆς. [uti etiam ex eo refert Stephanus; vel, ut codices etiam Thucydidis volunt, Βωμιεῖς.] *Casaubonus*. Sic et infra hunc locum excitat Casaubonus in nota p. 465. f. Vera gentilis forma, quod non solum Thucydides docet, sed et Stephanus declarat, est Βωμιεὺς, unde hanc etiam unice contra Casaubonum probat Holstenius ad Stephan. p. 76. ex Gemisto Plethone Msto, cujus habuerat excerpta, rejecta altera Βωμιαῖος, quae ducta ex adpellativo βωμὸς significet supplex, qui ad aram confugit. Βωμιεῖς, praeterita Strabonis mentione, memorat etiam Palmerius in Gr. ant. 4, 22. p. 502. Quem tamen incertum dicit situm, si Dicaearchum v. 61. compares, prope Pindum quaerendum esse adparet, ubi eos etiam locavit d'Anvillius in tabula Graeciae antiquae, etsi *Bomiaei* cum Casaubono scribit, ut et Palmerius in alio loco Gr. ant. 4, 5. p. 434. Equidem propter causas adpositas dedi Βωμιέων, nixus etiam Gem. Plethonis auctoritate.

3) Medic. 2. Ὀφιονεῦσιν; reliqui Ὀφιεῦσιν praeter Gem. Pl. A. in quo vitiose exstat Ὀφιέσιν. Ὀφιονεῖς vocat quidem etiam Thucydides 3, 96. et alibi. Neque tamen recepta scriptura mutanda, aut lacessenda videtur tum propter consensum tot codicum, tum quod Ovidius etiam Metam. 7, 383. *Ophias Combe* dixit, quod adfert Palmerius in Gr. ant. 4, 5. p. 434. et gentile femininum censet, nisi forte sit patronymicum. Ὀφιεῖς tamen infra p. 465. f. redit in eodem nexu.

4) Casaubb. Mosc. Paris. Vatic. Urbin. Venet. Medic. 1. corr. Αἰτωλικῷ ἔθνει. Medic. 2. 3. Gem. Pl. A. B. cum edd. consentiunt, quas et nexus tuetur. Sic et Guarinus: *e Boviensibus inter Ophientes gente Etolica*. Post dedi Εὐρυτᾶνες, ut supra p. 448. monente et hic Moscoviensi. Ita paullo inferius, ut saepe alibi, scripserunt Ἀκαρνᾶνες, quod ad melius olim erat informatum.

In Ophiensibus Aetolica natio, ut et Eurytanes, et Agraei, et Curetes, atque alii: fluit autem initio non per

καὶ Κουρῆτις καὶ ἄλλοι· ῥεῖ δ' οὐ διὰ τῆς Κουρητικῆς κατ' ἀρχάς, ἥτις ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ Πλευρωνίᾳ· ἀλλὰ διὰ τῆς [5] πρὸς ἕω μᾶλλον παρὰ τὴν Χαλκίδα καὶ Καλυδῶνα· εἶτα ἀνακάμψας ἐπὶ τὰ τῆς Πλευρῶνος πεδία τῆς παλαιᾶς, καὶ παραλλάξας [6] εἰς δύσιν, ἐπιστρέφει πρὸς τὰς ἐκβολὰς καὶ τὴν μεσημβρίαν· ἐκαλεῖτο δὲ [7] Λυκόρ- Aetol. et Acarn.

5) Moscov. προσεώας; Venet. Parif. Vatic. Medic. 1. 2. πρὸς ἑώας; edd. ante Casaubonum πρὸς ἑῴας; reliqui codices, etiam Casauboniani, cum Gem. Pl. A. B. πρὸς ἕω, quod reposuit Casaubonus. In ipsa narratione locorum ordinem invertit Gem. Pl. A. dum sic refert: πρὸς ἕω μᾶλλον· εἶτα παρὰ τὴν Χαλκίδα ἀνακάμψας ἐπὶ τὰ τῆς — Parum aut nihil fluvii cursus turbatur, vel avertitur.

6) Gem. Pl. A. B. ἐς δυσμὰς, quod, quia poëticum magis est, non temere natum videatur, (cf. ad lib. 9. p. 438. & p. m. 639. not. 10.) neque tamen invitis aliis debet obtrudi. Mox pro καὶ τὴν μεσημβρίαν uterque scribit κατὰ μεσημβρίαν, uti solet plagas coeli a locis in progressione singulatim indicare, veluti lib. 12. p. 535. m. ἐπὶ τὴν Κιλικίαν πρὸς τὴν ἑσπέραν. Attamen et altera ratio locum commode habet et sic πρὸς, ἐπὶ in his addere solet.

7) Casaubonus ex suis Msstis excitavit Λυκάρμας et Λυκέρνας; ex meis Venet. Moscov. Parif. Vatic. Urbin. Medic. 1. 2. (uterque correctus) 3. itidem objiciunt Λυκέρνας, quod et reddidit Guarinus. Gem. Pl. ex voce μεσημβρίαν ad alia transiluit. Edd. omnes Λυκόρμας quod satis etiam, probatur ex Plutarcho illo de fluminib. h. v. Eudocia in Violario p. 287. Lactantio Placido in argum. ad Ovid. Metamorph. 9, 2. aliisque. Sed et ita Strabo lib. 7. p. 327. p. m. 427. sine repugnantia codicum. Male tamen ibi operae excuderunt Εὔληνος pro Εὔηνος. Cf. etiam Berkelius ad Stephan. p. 521.

per Cureticam, quae cum Pleuronia est eadem, sed per orientalem potius regionem praeter Chalcidem ac Calydonem: deinde in campestria antiquae Pleuronis reflexus, cursu versum occasum mutato, ad ostia et meridiem se convertit: ante Lycormas fuit nominatus.

Aetol. et Acarn. μας πρότερον· καὶ ὁ [8] Νέσσος ἐνταῦθα λέγεται, πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος, ὑφ' Ἡρακλέους ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πορθμεύων τὴν Δηϊάνειραν ἐπεχείρει βιάσασθαι.

§. 6.

Καὶ Ὤλενον δὲ καὶ [1] Πυλήνην ὀνομάζει πόλεις ὁ ποιητὴς Αἰτωλικάς, ὧν [2] τὴν μὲν Ὤλενον ὁμωνύμως τῇ Ἀχαϊκῇ λεγομένην Αἰολεῖς κατέσκαψαν, πλησίον οὖσαν τῆς νεωτέρας Πλευρῶνος· τῆς δὲ χώρας ἠμφισβήτουν Ἀκαρνᾶνες· τὴν δὲ Πυλήνην [3] μετενέγκαντες εἰς τοὺς ἀνώτερον τόπους, ἤλλαξαν αὐτῆς

8) Medic. 2. et edd. Aldi, Hopperi Νέσος. Vera scriptura ex multis nota. Ita et variatur lib. 9. p. 427. p. m. 559.

1) Moscov. hic et in sequent. Πελήνην. Infra p. 460. aliter vitiant editiones. Πυλήνην probat Homerus Il. 2, 639. quem Noster hic testem producit.

2) Ita omnes libri. At alibi hanc et cognominem Aetoliae urbem masculino genere effert. Cf. lib. 8. p. 386. p. m. 393. lib. 10. p. 451. in. Sed et utroque genere Achaicam, ut adparet ex lib. 8. p. 386. p. m. 301. et p. 388. p. m. 315. Monuerunt etiam de hac diversitate Stephanus h. v. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. Sic Κόρινθος; parum quidem constanter, si intacta haec librariorum manus effugerunt.

3) Medic. 3. μετενεγκόντες. Eustathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. μετήνεγκαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τόπους ex nostro loco

Ibi Nessus, portitor loci constitutus, ab Hercule fuisse occisus fertur, cum in transvehendo violare Deianiram esset conatus.

§. 6.

Olenum quoque et Pylenen Homerus nominat urbes Aetolicas; ex quibus Olenum, Achaicae cognominem, Aeolenses diruerunt, recentiori propinquam Pleuroni; de loco Acarnanes litem moverunt. Pylenen autem transtulerunt in superiora loca, mutatoque et-

αὐτῆς καὶ τοὔνομα, [4] Πρόσχιον καλέσαντες. Ἑλλάνικος δ' οὐδὲ τὴν περὶ ταύτας ἱστορίαν οἶδε, ἀλλ' ὡς ἔτι καὶ αὐτῶν οὐσῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καταστάσει μέμνηται· τὰς δ' ὕστερον καὶ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου κτισθείσας, [5] Μακυνίαν καὶ Μολυκρίαν, ἐν ταῖς ἀρχαίαις καταλέγει, πλείστην [6] εὐχέρειαν ἐπιδεικνύμενος ἐν πάσῃ [7] σχεδόν τι τῇ γραφῇ. Aetol. et Acarn.

D 5 §. 7.

loco refert. Nec unus codex, etsi optimus alias, in tam facili lapsu, mutationem arroganter flagitat. Vulgata forma paullo post redit.

4) Moscov. Πρύχιον, sed in margine Πρόσχιον, quod tuentur ceteri, et satis vindicat Thucydides 3, 102. et 106. Mox οὐσῶν deest in Veneto.

5) Μακύνιον praecipiunt omnes libri scripti, quod et secuti sunt editi. *Tzschucke.* Etiam hic Μακρύνειαν scripsisse videtur Strabo; aut certe Μακυνείαν, [Μακύνειαν] ut duobus in locis [p. 451. et 460. in.] legitur. *Casaubonus.* At in utroque illo loco exstat Μακυνία, quod et hic praetuli ex facili commutatione literarum ο et α. De Μακρύνεια vid. supra p. 451. in. p. m. 53. not. 7.

6) Medic. 2. εὐκαιρείαν; edd. Aldi, Hopperi, Xylandri εὐκαίρειαν; reliqui codices εὐχέρειαν, quod reposuit Casaubonus, et ante voluerat Xylander, vel ἀκαίρειαν. Prius cum nexus in hac reprehensione flagitet, probandum est.

7) Moscov. ex correctione σχεδόν τοι, quae voculae et alibi commiscentur, uti docent Horreus in observatt. p. 106. Valckenar. ad Euripidis Phoeniss. v. 455. Zeune ad Xenoph. Cyrop. in. aliique. Sic supra lib. 8. p. 335. in. p. m. 17. Etsi in utramque partem disceptari possit, tamen, cum usus in hoc nexu τι ferat, reliqui codices negligi non debent. Sic σχεδόν τι Plato in Gorgia p. 57. Hippia maj. p. 20. (ed. Bip.) et alibi; noster lib. 1. p. 2. et saepius. Sed

cf.

etiam nomine Proschium dixerunt. Hellanicus harum quoque historiae ignarus, ita eas commemorat, ac si in pristino statu exstarent. Idem postmodo, et post reditum etiam Heraclidarum conditas Macyniam et Molycriam inter vetustas refert: plurimum in tota fere scriptione usurpans levitatis.

§. 7.

Aetol. et Acarn.

§. 7.

Καθόλου [1] μὲν ταῦτα περὶ τῆς χώρας ἐςὶ τῆς τῶν Ἀκαρνάνων καὶ τῶν Αἰτωλῶν· περὶ δὲ τῆς παραλίας καὶ τῶν προκειμένων νήσων ἔτι καὶ ταῦτα προσληπτέον. Ἀπὸ γὰρ τȣ̃ ςόματος ἀρξαμένοις καὶ τȣ̃ Ἀμβρακικοῦ κόλπου πρῶτόν ἐςιν Ἀκαρνάνων χωρίον, τὸ Ἄκτιον. Ὁμωνύμως δὲ λέγεται τό, τε ἱερὸν τȣ̃ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος καὶ ἡ ἄκρα, ἡ ποιοῦσα τὸ ςόμα τȣ̃ κόλπου, ἔχουσα καὶ λιμένα ἐκτός. Τȣ̃ δ' ἱεροῦ τεσσαράκοντα μὲν ςαδίους ἀπέχει τὸ [2] Ἀνακτόριον, ἐν τῷ κόλπῳ ἱδρυμένον· διακοσίους δὲ καὶ τεσσαράκοντα ἡ Λευκάς.

§. 8.

cf. Duker. ad Thucyd. 7, 33. ubi similis notatur in editionibus variatio, et Hemsterhus. ad Lucian. Tom. 3. p. 340.

1) Casaubb. μέντοι; Moscov. Venet. Medic. 1. 2. 3. et edd. Aldi, Hopperi, Xylandri μὲν, unde revocavi. Vulgo nunc, Casauboni auctoritate, οὖν. Post ante τȣ̃ Ἀμβρακικȣ̃ Medic. 2. omisit καί.

2) Falso per ω efferunt edd. Aldi, Hopperi.

§. 7.

Atque haec universe dicta sint de Acarnanum regione et Aetolorum: addenda sunt autem et haec de ora maritima et insulis, ante eam sitis. Si a faucibus initium sumas et Ambracio sinu, primum Acarnaniae oppidum est Actium. Idem autem nomen gerunt Apollinis Actii templum, et promontorium, quod sinus os conficit, extra quoque relicto portu. A templo stadiis XL abest Anactorium in ipso situm sinu, Leucas autem CCXL.

§. 8.

§. 8.

Αὕτη δ' ἦν τὸ παλαιὸν μὲν [1] χερρόνησος τῆς Ἀκαρνάνων γῆς· καλεῖ δ' αὐτὴν ὁ ποιητὴς ἀκτὴν ἠπείροιο, τὴν περαίαν τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἤπειρον καλῶν· αὕτη δ' ἐςὶν ἡ Ἀκαρνανία· ὥστε, ὅταν φῇ ἀκτὴν ἠπείροιο, τῆς Ἀκαρνανίας ἀκτὴν δέχεσθαι [2] δεῖ. Τῆς δὲ Λευκάδος ἦτε [3] Νήρικος, ἥν φησιν ἑλεῖν ὁ Λαέρτης,

Aetol. et Acarn.

p. 452.

[4] Οἷος

1) Medic. 3. χεῤῥόνησος, ut ferme semper. Post Venet. Ἀκαρναίων pro Ἀκαρνάνων, ut antea recte edidit. Tum inverso ordine Medic. 1. 2. 3. ὁ ποιητὴς αὐτήν. In sequ. Medic. 3. Κεφαλληνίας, de quo dixi ad lib. 8. p. 335. p. m. 19. not. 4.

2) Moscov. χρή.

3) Medic. 2. 3. Parif. Venet. epitome p. 131. Hudf. (in editione quidem Basil.) Νήριτος, uti post iidem libri, quibus accedit Moscov. inferius paullo etiam Medic. 1. Nec aliter Guarinus et edd. Aldi, Hopperi, et in ejusdem versus repetitione lib. 1. p. 59. f. 158. Moscov. At Νήρικος habet ipse Homerus Odyss. 24, 376. quae fuit urbs Acarnaniae, cum Neritus celebretur in montibus, quem tulit Ithaca, ut etiam epitheta adjuncta docent in Homero, veluti Il. 2, 632. in primis locus, qui exstat Odyss. 1, 22. etsi poëtae quidam insulam putarunt, in quibus Virgilius Aen. 3, 271. Ovidius Metam. 13, 712. praeterea Mela 2, 7, 10. ad quem plura dixi. Cf. interim Heyne ad Virgil. c. l. et Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 652. Hinc proprie *Neritius* de Ithaca, *Nericius* de Leucade. Cf. post Strabo p. 452. f. et inprimis p. 454. m.

§. 8.

Fuit haec quondam peninsula Acarnaniae: eamque Homerus actam, seu litus Epiri, hoc est continentis terrae, vocat: continentem Ithacae et Cephalleniae oppositam sic nominans, quae est Acarnania. Itaque cum dicit actam Epiri, litus Acarnaniae intelligi debet. Leucadis est etiam Nericus, quam a se captam Laërtes dicit:

Qualis

Aetol. et Acarn.

[4] Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων.

Καὶ ἃς ἐν καταλόγῳ φησὶ

Καὶ [5] Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ [6] Γαργάσου, ταύτην τε κατέσχον τὴν ἀκτὴν, καὶ μέχρι τῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον· καὶ ἥτε Ἀμβρα-

4) Medic. 2. 3. Moscov. Paris. ἢ μὲν; Venet. ἢ μὲν; edd. Aldi et Hopperi ἢ μέν. Οἷος tamen sustinet Homerus c. l. et ipse Strabo lib. 1. p. 59. s. 158. Post Medic. 3. ut jam notavi, Κεφαλήνεσσιν; Moscov. Κεφαλληνεῦσιν.

5) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moscov. edd. Aldi et Hopperi Κροκύλων, quod et ex cod. Eton. excitavit Heyne apud Homer. Il. 2, 633. Ita etiam legit hic Guarinus. (*Crocylam*) Cf. p. 453. in. At in vulgata Homeri lectione supra lib. 8. p. 376. p. m. 251. conspirant omnes libri, quae mobilis est illorum inconstantia. Pro Αἰγίλιπα Medic. 2. Αἰγίλιππα.

6) Moscov. Paris. Γαργάσσας; reliqui in Γαργάσε conveniunt cum Guarino; tantum antea Medic. 2. habet Κυψέλλε. De Corinthiis, ductore Cypselo, nulla in auctoribus objicitur controversia. At in comite, quem filium ejus faciunt alii, alii fratrem, magna fervet discordia. Cf. quae jam dicta sunt ad lib. 7. p. 325. p. m. 459. Gargasum tamen nemo novit, quare ex Γόργῳ pro Τόργῳ vocem corruptam censebat Ruhnkenius. Vid. Verheyk. ad Antonin. Liber. c. 4. p. 24. Equidem, cum dubium sit nomen, corruptique ejus fontes, intactum reliqui.

Qualis eram tunc, Epiri cum Nericon actam
Ipse Cephallenum cepi rex. —

nec non eae, quas in recensione navium ponit:

Et Crocylea tenebant Aegilipisque salebras.

Corinthii autem a Cypselo et Gargaso missi, cum hanc obtinuerunt actam, eum usque ad Ambracicum sinum progressi sunt: itaque et Ambra-

βραχία συνῳκίσθη καὶ [7] τὸ Ἀνακτόριον· καὶ τῆς χέῤῥονήσου διορύξαντες τὸν ἰσθμὸν, ἐποίησαν νῆσον τὴν Λευκάδα, καὶ μετενέγκαντες τὴν Νήρικον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃς ἦν ποτὲ μὲν ἰσθμὸς, νῦν δὲ πορθμὸς γεφύρᾳ ζευκτὸς, μετωνόμασαν Λευκάδα ἐπώνυμον, δοκῶ μοι, [8] τῷ Λευκάτᾳ· πέτρα γάρ ἐστι λευκὴ τὴν χρόαν, προκειμένη τῆς Λευκάδος εἰς τὸ πέλαγος καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ὡς ἐντεῦθεν τοὔνομα λαβεῖν. Aetol. et Acarn.

§. 9.

Ἔχει δὲ τὸ τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος ἱερὸν καὶ τὸ ἅλμα, τὸ τοὺς ἔρωτας παύειν πεπιστευμέ-

7) Articulus abest in Moscov. ipsam urbem per ω effert Medic. 2. et edd. Aldi et Hopperi, ut supra. Pro χεῤῥονήσου Moscov. χερσονήσου. Utraque forma et in libris et in nummis commutatur, adeoque χερσόνησος antiquior videtur, quippe quam praeferat Herodotus. Tum χέρσος i. e. ἤπειρος in Homero Il. 14, 394. et alibi passim legitur. Vid. quae notavi ad Melam 2, 1, 3. Altera tamen forma Strabonis aetati aptior est, et ab eo alibi etiam usurpatur, ut lib. 7. p. 308. s. 392.

8) Vetus lectio τοῦ Λευκοῦ. Sed nihil mutandum. *Casaubonus.* Unde hoc notarit, nisi codices suos intellexit, ignoro. Libri mei omnes in vulgata concinunt, quam et recte probat Casaubonus. Promontorium illud Λευκάτας, Λευκάτη, Λευκάτας, unde hic τοῦ Λευκάτα, Graecis dicitur, de quibus formis vid. Drakenb. ad Liv. 44, 1, 4. Sic infra recurrit p. 456.

bracia condita est et Anactorium. Iidem, isthmo peninsulae perfosso, Leucadem insulam redegerunt, Nericumque translatam in locum, qui quondam isthmus fuit, nunc fretum est ponte instratum, Leucadem denominaverunt, a Leucata, ut puto: saxum enim albo colore ante Leucadem iacet versus altum mare et Cephalleniam, indeque nomen habet.

§. 9.

Ei impositum et Apollinis Leucatae fanum: et ibidem est locus saltus, quo finiri

Aetol. et Acarn. μένον· οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ, [1] ὥς πού φησιν ὁ Μένανδρος,

Τὸν ὑπερκομπον θηρῶσα [2] Φάων',
Οἰςρῶντι πόθῳ ῥίψαι πέτρας ἀπὸ τηλεφανοῦς·
Ἀλλὰ κατ' εὐχὴν σὴν, δέσποτ' ἄναξ.

Ὁ μὲν οὖν Μένανδρος πρώτην ἁλέσθαι λέγει τὴν Σαπφώ· οἱ δ' ἔτι ἀρχαιολογικώτεροι,

1) Που omittunt Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. Venetus, nec reddidit Guarinus. Videntur tamen agnovisse Vatic. et Urbin. nec est, quod offendat.

2) Medic. 3. Πφᾶον; Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Πφάων; Venet. παραῶν; Medic. 1. 2. et edd. Aldi, Hopperi, Xyl. παράων; Guarinus *in transitu*, quippe qui aut περᾶν legit, aut pro eo scriptum putavit; Casaubonus, a suis forte codicibus invitatus, magis aliorum narrationibus confirmatus, recte reposuit Φαῶν'. Cf. nunc, quos produxit Fischer. ad Palaephat. cap. 49. Ipsos versus varie ordinant viri docti. Sic nempe vult Scaliger ad Auson. 2, 18. p. m. 157. sq. ut quatuor exsistant, quorum exitus his verbis concludantur, ὑπέρκομπον, πόθῳ, τηλεφανοῦς et ἄναξ. Eum secutus est Clericus in fragmentis Menandri p. 110. tantum in voce Φαῶν' discrepans, quam Scaliger edit Φάων'. At Phileleutherus Lipsiensis (Bentlejus) in Menandri reliquias p. 38. vel ex ipso Strabone, vel aliunde aucto numero, ita exhibet:

Οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ
Τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων'
Οἰςρῶντι πόθῳ, ῥίψαι πέτρας

Ἀπὸ

finiri amores creditum fuit: unde princeps desiluisse Sappho perhibetur, Menandro teste, qui alicubi sic ait:

Phaonem nimium venans superbum,
Furioso desiderio praecipitem dedit
Ab aërio sese scopulo, cum rex tibi
Phoebe vota fecisset.

Menander itaque primam Sappho desiluisse isthinc dicit; qui autem antiquitatem accuratius rimantur, Cephalo hoc adscribunt depereunti

τεροι, Κέφαλόν φασιν ἐρασθέντα [3] Πτερέλα, [4] τὸν Aetol. et Acarn.

Ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
Σὸν, δέσποτ' ἄναξ, εὐφημείσθω
Τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Primum versum agnovit in ipso Strabone, cum verba, ὥς πού φησιν ὁ Μένανδρος, ut alibi fit, praemissis quibusdam auctoris verbis, interposita sint. Quod posteriores ex fragmento apud Hesychium Milesium repetiit, nihil ejusmodi in ed. Meursii p. 36. legi.

3) Casaubb. Medic. 2. Παρόλα; Vatic. Medic. 1. Venet. Πταρόλα, uti et vertit Guarinus; Urbin. Medic. 3. Πταρόχα; Parif. Πτ ρόλα, in cuius vacuo spatio recentior manus intecruerat ε; Moscov. in ipso contextu Περόλα, in margine: γρ. Πτερόλα. Edd. omnes Πταόλα. *Tzschucke.* *Pterelam* ego scripsi, [sc. in versione Latina] cum legeretur Πταόλα. Vide 2. et 3. libros Apollodori bibliothecae; conjecturam nostram probabis. *Xylander.* Probavit Heyne ad Apollodor. p. m. 849. nec solum mei codices proxime accedunt, sed et sustinet Apollodorus 2, 4, 7. et 3, 15, 1. Quem vero ille vocat Πτερέλαον, hic in nostro est Πτερέλας, uti eum etiam profert Schol. Apollonii ad 1, 747. utraque forma Tzetzes ad Lycophron. v. 932. Ita Ἀρκεσίλαος dicitur et Ἀρκεσίλας et similia. Cf. ad Melam 1, 18, 1. p. 541. sq. Ceterum ne sic quidem locus sanatus est, si recte judicavit Hardion sur le fault de Leucade in Memoires — de Paris Vol. 7. p. 254. sed parte sui truncatus supeeest, quia desideretur femina, quae Sappho prior saltu facto se inde demiserit; nempe de Cephalo, Pterelai amore capto, id tantum a Strabone commemorari; Parolam (ita enim olim) ab aliis ignorari itemque Deionei filiam, (quam hic invenit Guarinus cum Heresbachio et Penzelio) cujus omnes Cephalum faciant filium, juvenem formosum. Quare huc refert, quod narrat Tzetzes ad Lycophron. c. l. de Comaetho, Pterelai filia, quae patrem tradere, Amphitryonis amore tacta, voluerit. Poterat arcessere Apollodorum 2, 4, 7. Tum vero probat Parrhasium ad Claudianum de raptu Proserpinae 2, 19. p. 56, b. qui Strabonem scripsisse putat, Cephali, Deionei, captam amore Pterelae filiam Comaetho saltum eum antea fecisse. At parum efficacia haec sunt ad loci integritatem sollicitandam. Neque enim Strabo professus est, se de solis feminis hic esse expositurum, nec omnino profiteri id recte potuit. Nempe erat omnino ἅλμα τῶν ἐρώντων, non ἐρῶ-

eunti Pterelam, Deionei F. Fuit porro apud Leucadios,

Aetol. et Acarn. [4] τὸν τῦ Δηϊονέως. Ἦν δὲ καὶ πάτριον τοῖς Λευκαδίοις κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τῇ θυσίᾳ τῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς [5] σκοπῆς ῥιπτεῖσθαί [6] τινα

ἐμεπῶν. Hinc propter singularem Sapphus illam audaciam *saltus viriles* vocat Statius Silvar. 5, 3, 154. ipsam *masculam* Horatius epist. 1, 19, 28. et Auson. idyll. 6, 25. Sed ut ne plura adferrem, otium fecerunt Barthius ad Statium c. l. et Scaliger in lectt. Auson. 2, 18. Quod vero evincit maxime, infra p. 461. hunc locum respiciens idem iterum Cephalo adscribit.

4) Moscov. τῦ Διϊονέως; Medic. 1, 2. Venet. τῦ Δηγονέως, in Mediceo 1. tamen ex correctione τῦ in τὸν transierat; reliqui cum editionibus τῦ Δηϊονέως. Guarinus *Degonati*. *Tzschucke*. Certum est, legendum esse τὸν Δηϊονέως, ut ad Cephalum referatur, quem fuisse Deionis filium potuerunt interpretes ex ipso Strabone hoc libro [p. 456. in. et 459.] si alios consulere longum illis videbatur, discere. *Casaubonus*. Res indubia, et hinc recte ita hunc locum repetiit Wolfius in novem illustrium feminarum fragmentis p. 114. V. etiam interpretes Ovidii ad Metam. 7, 672. Hyginiad fab. 48. et Heyne ad Apollodor. p. m. 99. Movit forte librarios, quod Κέφαλον nimis disjectum vidissent, ut ideo ad proximum referendum putarent. Nec temere aptiorem ordinem poterant exigere. At ita passim, interpositis quibusdam, ad prius redire noster solet. Sic lib. 9. p. 441. f. p. m. 658. Ῥωμαῖοι μετ' Αἰτωλῶν καὶ Τίτος Κοίντιος; lib. 1. p. 2. s. 4. ἡ κατὰ τὸν βίον ἐμπειρία πολιτικόν. Sic lib. 7. p. 302. s. 368. verba μὴ εἰκεῖν adpenduntur; ibid. p. 297. s. 351. καὶ ἐμψύχων ἀπέχεσθαι. Sic in Palaephato 34, 3. καὶ κλῶνας δένδρων. Sed multa ejusmodi exempla occurrunt in utriusque linguae scriptoribus, dabuntque Corte ad Sallust. Catil. 20, 8. Bentlej. ad Horat. Sermon. 1, 3, 57. viri docti in observ. miscell. Vol. 10. p. 22. et in observ. miscell. novis Tom. 3. p. 5.

5) Medic. 1. (corr.) 2. Venet. Paris. Vatic. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri κοπῆς; Urbin. Medic. 3. σκοπιᾶς; Moscov. σκοπῆς, quod, monente etiam antea Xylandro, recte reposuit Casaubonus. Et sic olim Guarinus verterat: *de mon-*

dios, more a maioribus tradito, receptum, ut quotannis in sacrificio Apollinis de specula aliquem reorum deiicerent, averruncandi gratia; suspensis ab eo omnis gene-

[6] τινα τῶν ἐν αἰτίαις ὄντων, ἀποτροπῆς χάριν, ἐξαπτομένων ἐξ αὐτοῦ παντοδαπῶν πτερῶν καὶ ὀρνέων, ἀνακουφίζειν δυναμένων τῇ πτήσει τὸ ἅλμα· ὑποδέχεσθαι δὲ κάτω μικραῖς ἁλιάσι κύκλῳ περιεστῶτας πολλοὺς, καὶ περισώζειν εἰς δύναμιν τῶν ὅρων ἔξω τὸν [7] ἀναληφθέντα. Ὁ δὲ τὴν [8] Ἀλκμαιωνίδα γράψας, Ἰκαρίου, τοῦ Πηνε- Aetol. et Acarn.

montis specula. Probavit etiam illam lectionem Schneiderus in Lex. Gr. s. v. κοπή. Nempe finales literae praecedentis vocis initio proximae modo absorbentur, modo augentur. Sic contra lib. 7. p. 292. p. m. 329. scribi debet Βρυκτέρων, Οὐσίπων pro eo, quod, nescio quo casu, elapsum est, Νυσίπων.

6) Casaubb. Medic. 2. (ex correctione) 3. Venet. Vatic. Urbin. Paris. τινάς; reliqui cum edd. τινὰ, quod et reddidit Guarinus, et sequentia sustinent. Post Casaubb. Vener. vitiose ἀνακοπῆς, uti pro πτερῶν inversis literis Medic. 1. 2. πετρῶν. Tum in Medic. 2. deest τῇ πτήσει, ut in sequ. ἁλιάσι, cujus accentus praeterea fluctuatur in editionibus, sic ut etiam Aldus in corrigendis rescripserit ἁλιᾶσι.

7) Sic Casaubb. Mosc. Venet. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. praeferunt; Medic. 1. 2. et edd. omnes καταληφθέντα, quod, licet dici possit et intelligi, propter gravius optimorum codicum testimonium cum priore commutavi.

8) Per ο dat Moscov. uti et legitur in Apollodoro 1, 8, 5. etsi idem 3, 7, 5. ipsum proprium nomen per ω effert cum Pausania 6, 17, 4. 8, 24, 4. Diodoro 4, 65. Et sic, certe si nomen tantum spectes, Ἀλκμαιωνίδαι scribuntur in Herodoto 1, 61. 64. et saepius, Plutarchi Solone c. 30. Quare etiam τὸ ω probabat in nostro nomine Bentlejus in epist. ad Millium p. 12. (Tom. 12. scriptorr. Byzantinor. ed. Venet.) cum Heynio ad Apollodorum p. m. 976. qui tamen notat, a Propertio 3, 5, 41. (s. 3, 3, 63.) in *Alcmaeoniae* illam syllabam corripi. Simile exemplum praebet *Actae-*

generis plumis atque avibus, quarum volatu saltus sublevaretur: infra autem deiectus exiguis lembis multis in orbem circumstantibus excipiebatur, quantum omnino fieri poterat, extraque fines ditionis emittebatur. Is vero, qui Alcmaeonidem conscripsit, Icarii (pater is Pene-

Aetol. et Acarn.

Πηνελόπης πατρὸς,[9] υἱεῖς γενέσθαι δύο, Ἀλυζέα καὶ Λευκάδιον· δυναστεῦσαι δ' ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ [10] τούτους μετὰ τοῦ πατρός· τούτων οὖν ἐπωνύμους τὰς πόλεις Ἔφορος λέγεσθαι δοκεῖ.

§. 10.

Κεφαλλῆνας δὲ [1] νῦν μὲν τοὺς ἐκ τῆς νήσου τῆς Κεφαλληνίας λέγουσιν· Ὅμηρος δὲ πάντας τοὺς ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ, ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀκαρνᾶνες· εἰπὼν γάρ·

Αὐ-

Ἀκταίων in Graecis et Ovidio Metam. 3, 243. sq. Παίων tamen Παίονος, Παίονες dicitur et distinguitur a Παιών, παιῶνος, de quo Eustathius ad Homer. Il. 17, 350. p. m. 1146. f. Discriminis hoc forte notandi causa. Sed et ita Μαίων, Μαίονες, Μαιονία. Obsequutus tamen igitur sum plerorumque exemplis.

9) Casaubb. Vatic. Urbin. Medic. 3. Paris. υἱεῖς, pro quo prave Venet. υἱοῖς. Editiones cum aliis Msstis υἱέας. Illud cum non temere natum videatur, nec a Strabonis oratione (cf. infra p. 477. f.) alienum sit, recepi.

10) Medic. 2. τοῦτον. Post idem Ἐφόρῳ; Ald. Hopper. Εὔφορος, de quo cf. ad lib. 7. p. 293. m. p. m. 334. not. 4. Tum Casaubb. λέγειν pro λέγεσθαι. Sed posterius magis convenit.

1) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. subjungunt μὲν, quod quidem in hac narrationis moderatione recipiendum putavi, cum et praeterea δὲ illi respondeat. Post voces εἰπὼν γὰρ exciderunt in Medic. 2.

Penelopae fuit) filios duos tradit fuisse, Alyzeum et Leucadium, qui in Acarnania cum patre imperaverint: unde Ephorus urbes horum cognomines censet.

§. 10.

Hodie quidem Cephallenes eos dicunt, qui ex insula sunt Cephallenia; at Homerus id nominis tribuit omnibus Ulyssi subditis, inter quos sunt etiam Acarnanes. Sic enim loquitur:

Ipse

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας. Ithaca.
Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον·

τὸ ἐν ταύτῃ ὄρος ἐπιφανές· ὡς καί·

Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων· p. 453.

[2] καὶ αὐτοῦ τοῦ Δουλιχίου, τῶν Ἐχινάδων ὄντος· καὶ

Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ [3] Ἤλιδα·

καὶ τοῦ Βουπρασίου ἐν Ἤλιδι ὄντος· καὶ

Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον καὶ Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε·

καὶ τούτων ἐν Εὐβοίᾳ οὐσῶν· ὡς

 Τρῶες,

2) Medic. 1. ὡς καὶ αὐτοῦ. Vulgata lectio Strabonis demonstrationi est accommodata. Tum Medic. 1. 2. Δουλιχίου, et ἐντὸς τῶν Ἐχινάδων. Pro ὄντος Moscov. Paris. Medic. 2. (ex correctione) ὄντας, contra nexum et consilium auctoris.

3) Subjicitur in Medic. 1. ὡς καὶ τοῦ Βουπρασίου; in Medic. 2. et Paris. καὶ, molesta quidem repetitione, sed quae alibi etiam Strabonis orationem gravat. Tulerunt etiam edd. ante Xylandrum, qui ejecit. Equidem revocavi. Post ὄντος Medic. 1. 2. Paris. respuunt καί. Ἤλιδα, Ἤλιδι maculae sunt edd. Aldi et Hopperi adspersae.

Ipse Cephallenas fortes ducebat Ulysses,
Qui coluere Ithacen, et silvis Neriton aptam;

montem notans in ea insula insignem: ut cum ait:

Quique e Dulichio censentur Echinadibusque:

cum de Echinadibus insulis una sit ipsum Dulichium: item:

Tum qui Buprasium, quique Elida: —

cum sit in Elide Buprasium. Rursum

Euboeae cives, et Chalcidis, Eiretriaeque:

cum sint in Euboea hae urbes. Sic etiam

Troes

Ithaca. Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι —

[4] καὶ ἐκείνων Τρώων ὄντων. Πλὴν μετά γε Νήριτον φησί·

Καὶ [5] Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' [6] ἀντιπέραι' ἐνέμοντο.

Ἤπειρον μὲν οὖν [7] καὶ τὰ ἀντιπέραν τῶν νήσων βούλεται λέγειν ἅμα τῇ Λευκάδι, καὶ τὴν ἄλλην Ἀκαρ-

4) Quod ante verba καὶ ἐκείνων recurrebat ὡς in eadem sententia paucisque interpositis, nunc exclusi. Tum Casaubb. Mosc. Paris. Venet. Medic. 1.3. (hi ex correctione) habent ἐκεῖ κοινῶν; Medic. 2. ἐκείνων et ex corr. ἐκεῖ. Sic Guarinus: *cum et ibi Troes sint.* Erroris causa in syllabarum sonique adfinitate facile deprenditur, factaque in Msstis correctione confirmatur.

5) Medic. 2. Κροκύλι'; Medic. 3. Κροκύλην. *Crocylam* vertit etiam Guarinus. Sed cf. supra ad p. 452. Pro Ζάκυνθον prave Medic. 3. Ζάκινθον. Editiones Aldi, Hopperi, Xylandri ἀμφ' ἐνέμοντο, de quo cf. Heyne ad Homer. Il. 2, 574. Conjuncte tamen solet scribere Homerus.

6) Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi ἀντίπερα; Medic. 3. ἀντίπεραν; Paris. ἀντίπερ' ἐνέμοντο. Cf. infra p. 461. f. ubi idem versus redit; cujus ipsa sedes est in Homeri Il. 2, 635.

7) Deest haec vocula in Medic. 2. et edd. Aldi et Hopperi; in Medic. 1. expuncta cernitur. Pro ἀντιπέραν Medic.

Troes, ac Lycii, tum Dardani: —
qui et ipsi Troës sunt. Caeterum post Neritum ait:
Et Crocylea tenebant, Aegilipisque salebras,
Quique Zacynthon habebant, qui coluere Samumque,
Epirumque, vel oppositas ad litora partes:
Epirum hic vocat oppositam insulis continentem, ut una cum Leucade reliquam comple-

Ἀκαρνανίαν συμπεριλαβεῖν βουλόμενος, περὶ ἧς Ithaca. καὶ οὕτω λέγει·

Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, [8] τόσα πώεα μήλων·

τάχα τῆς Ἠπειρώτιδος τὸ παλαιὸν μέχρι δεῦρο διατεινούσης, καὶ ὀνόματι κοινῷ Ἠπείρου λεγομένης.

§. 11.

Σάμον δὲ τὴν νῦν Κεφαλληνίαν· ὡς καὶ ὅταν φῇ·

Ἔν πορθμῷ τ' Ἰθάκης τε Σάμοιό τε [1] παιπαλοέσσης.

dic. 1. (corr.) 2. Paris. Ven. edd. Aldi, Hopperi ἀντίπερα; Moscov. ἀντιπέρας; ed. Xyl. ἀντιπέραια. Cum priores tres formae promiscuò usu dicantur et alii in recepta lectione consentiant, nihil mutari debet. Cf. Wessel. ad Diodor. 5, 60. in.

8) Medic. 2. τόσσα; Medic. 3. καὶ τόσα; utrumque inepte. Pro μήλων, quod hic omnes libri constanter servant, in Homeri Odyss. 14, 100. legitur οἰῶν, si sensum spectes, exiguo discrimine, vel nullo. Vid. Palaephat. c. 19, 4. Cum μῆλον in Homero sequatur, vulgata ejus lectio utique praeferenda est.

1) Male Moscov. πεπαλοέσσης.

plecteretur Acarnaniam: de qua etiam sic scribit:

Jam bis sex armenta greges totidemque tenebat
Epirus: —

forte, quia Epirotica regio antiquitus eo usque pertingeret, communique vocabulo Epirus diceretur.

§. 11.

Samum porro eam appellat, quae hodie est Cephallenia, ut cum ait:

Qua Samon, atque Ithacam spatio mare dividit arto.

Ithaca. Τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ τὴν ὁμωνυμίαν διέσταλται, ὡς οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς νήσου τιθεὶς τοὔνομα. Τετραπόλεως γὰρ οὔσης τῆς νήσου, μία τῶν τεττάρων ἐστὶ, ἡ καὶ Σάμος καὶ Σάμη καλουμένη καθ' [2] ἑκάτερον τοὔνομα, ὁμωνυμοῦσα τῇ νήσῳ. Ὅταν δ' εἴπῃ·

> [3] Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι
> Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ·

τῶν νήσων ἀριθμὸν [4] ποιεῖσθαι δῆλός ἐστι, καὶ Σάμην καλῶν τὴν νῆσον, ἣν πρότερον Σάμον ἐκάλεσεν. Ἀπολλόδωρος δὲ, [5] τοτὲ μὲν ἐν τῷ ἐπιθέτῳ λέγων

2) Medic. 2. perperam ἕτερον.
3) Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi Ὅσοι. Tum Parif. Medic. 3. ζακύνθῳ; (v. antea) utrumque vitiose. Poft Medic. 2. ἴσιν pro νήσοιν, fcilicet, ut fit, abforpto ν a vicino, addita etiam depravatione.
4) Mofcov. ποιῶν, aliquanto elegantius, immo ex conftantiori ufu, quem deinceps probat nofter. Cum tamen in vulgata forma perfiftant alii, tum idem linguae ufus in vicem medium verbi genus requirat, librarii haud imperiti, ut plurima loca docent, emendationi tribuo; notandum tamen puto.
5) Mofcov. τότε, de qua confufione particularum diverfarum cf. ad lib. 9. p. 441. p. m. 657. not. 22. et paffim alibi.

Ibi enim Samon afperam atque falebrofam nominans, eo adiectivo ambiguitatem diftinxit, ut intelligeres, non urbem ab eo, fed infulam notari. Nam cum quatuor fint urbes infulae, harum una eft, quae Samus ac Same promifcue dicitur, utrobique idem cum infula nomen gerens. Cum vero ait:

> *Nam quicunque tenent ambitas aequore terras*
> *Dulichiumque, Samenque, aptam filvisque Zacynthum,*

non obfcurum eft, recenfionem infularum inftituere, ac Samen appellare, quam alias Samum. Apollodorus autem alibi, vitandae ambiguita-

λέγων διεςάλθαι τὴν [6] ἀμφιβολίαν, εἰπόντα, Ithaca

Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·

ὡς τὴν νῆσον λέγοντα· ποτὲ δ' [7] ἀντιγράφεσθαι δεῖν

Δουλιχίῳ τε Σάμῳ τε,

ἀλλὰ μὴ

Σάμῃ τε,

δῆλός ἐςι τὴν μὲν πόλιν Σάμην καὶ Σάμον [8] συνωνύμως ὑπολαμβάνων ἐκφέρεσθαι, τὴν δὲ νῆσον Σάμον μόνον· ὅτι γὰρ Σάμη λέγεται ἡ πόλις, δῆλον εἶναι ἔκ τε τῦ διαριθμούμενον τοὺς ἐξ ἑκάςης πόλεως μνηςῆρας, φάναι·

6) Casaubb. Moscòv. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. Venet. ἀμφιβολίαν, quod in Medic. 2. et 3. ex correctione prodierat, ex quibus 3. ὁμ . . . relictum servavit. Editiones omnes ὁμωνυμίαν. Cum tot undique codices instent, reluctandum pertinacius non putavi, licet alibi in simili disputatione alteram vocem ponat. Vid. lib. 8. p. 369. p. m. 215. et in primis p. 338. p. m. 41. ubi eadem de Apollodoro tradit.

7) Sic Casaubb. Medic. 3. quos et secutus est Heyne in fragmentis Apollodori p. m. 1113. Alii codices cum editionibus ἂν γράφεσθαι.

8) Moscov. praemittit μόνον, molesto augmento. Antea τε post Σάμῃ deest in Medic. 3.

guitatis causa, salebrosae cognomento Samum distingui, ac pro insula poni tradens, alibi

Dulichiumque Samumque,

non

Samenque

scribi volens, satis ostendit, se putare urbem Samen Samumque promiscue appellari: insulam Samen duntaxat; nam urbi nomen esse Samen; id vero liquere ex eo, quod procos enumerans, qui e quavis fuerint urbe, dixerit:

Viginti

Ithaca. Ἐκ δὲ Σάμης [9] πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασι·

καὶ ἐκ τοῦ περὶ τῆς Κτιμένης λόγου·

Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμην [10] δ' ἔδοσαν —.

p. 454. Ἔχει δὲ ταῦτα λόγον. Οὐ γὰρ εὐκρινῶς ἀποδίδωσιν ὁ ποιητὴς, οὔτε περὶ τῆς Κεφαλληνίας, οὔτε περὶ τῆς Ἰθάκης, καὶ τῶν ἄλλων πλησίων τόπων· ὥστε καὶ οἱ ἐξηγούμενοι διαφέρονται καὶ οἱ ἱστοροῦντες.

§. 12.

Αὐτίκα γὰρ ἐπὶ τῆς Ἰθάκης, ὅταν φῇ·

[1] Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον·

ὅτι

9) Medic. 3. τέσσαρες ex glossa interpretantis. φῶτες tuentur omnes libri, nec aliter ex Homero refert Eustathius in commentario ad Odyss. 16, 249. p. m. 603, 48. etsi in ipso Homero legitur κοῦροι. Priori lectioni favet etiam codex a Bentlejo conlatus adhaerentque Clarkius et Ernesti, qui tamen Strabonis auctoritatem addere omiserunt.

10) Moscov. Paris. cum edd. Aldi, Hopperi ἴδοσαν. Erroris causa manifesta. Tum πλησίον Moscov. pro πλησίων, quod ferri etiam possit.

1) Vulgo Οἵ τ'. Medic. 3. Οἵ ῥ', uti et exstat in Homero Il. 2, 632. et Noster non solum paullo post scribit, sed et supra

Viginti venere Samo juvenes quatuorque.

et quod de Ctimena narratur:

Hanc posthac misere Samen.

Atque haec ratione non carent. Non enim distincte Homerus de Cephallenia, Ithaca vicinisque locis pronunciavit; unde factum, ut et interpretes, & qui historiam condunt, inter se discreparent.

§. 12.

Statim adeo, cum de Ithaca ait:

Qui coluere Ithacen et silvis Neriton aptam,

mon-

ὅτι μὲν τὸ Νήριτον ὄρος λέγει, τῷ ἐπιθέτῳ δηλοῖ. Ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ῥητῶς ὄρος· Ithaca.

Ναιετάω δ' Ἰθάκην [2] εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ·
Νήριτον εἰνοσίφυλλον ἀριπρεπές. —

Ἰθάκην δ' εἴτε τὴν πόλιν, εἴτε τὴν νῆσον λέγει, οὐ δῆλον [3] ἐν τούτῳ γε τῷ ἔπει,

Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον —.

Κυρίως μὲν γὰρ ἀκούων τις, τὴν πόλιν δέξαιτ' ἄν, ὡς καὶ Ἀθήνας, καὶ [4] Λυκαβηττὸν εἴτις λέγει,

E 5 καὶ

supra lib. 8. p. 376. p. m. 251. edidit, ubi tamen male effluxit ῥ'. Strabonem igitur, excussa librariorum oscitantia, cum Homero non solum, sed et cum ipso composui. Pro εἶχον Medic. 1. 2. 3. ἔχον. In sequ. pro λέγει Medic. 2. (corr.) minus recte λέγεται, quia ad ipsum Homerum proxime referuntur.

2) Medic. 3. hic et paullo inferius εὐδείελον, uti post etiam Parif. Medic. 1. 2. etsi Medic. 1. margo emendat εὐδείελον. Eadem vocis depravatio obsidet editiones ante Casaubonum, et notatur in Apollonii Lexico Homerico h. v. Cf. de vocis scriptura Eustathius ad Homer. Odyss. 2, 167. p. m. 88. in. Etymol. M. p. 389. et viri docti ad Hesychium Tom. 1. p. 1494.

3) Ita Moscov. Parif. Medic. 1. 2. 3. ἐν τούτῳ γε, quod tamquam aptius excepi. Vulgo γε ἐν τούτῳ.

4) Medic. 3. Λυκαβηττόν, uti etiam legitur in Suida h. v. et Plinio 4, 11. §. 7. Alii tamen codices in recepta lectione

montem dici Neriton, adjectivum arguit. Alibi etiam diserte montem appellat:

Apricam ipse Ithacam colo, mons ubi Neriton exstat
Late conspicuus. —

Urbemne, an insulam dicat Ithacam, non liquet, in hoc sane versu:

Quique Ithacam tenuere, et Neriton —

Proprie enim aliquis accipiens, urbem intellexerit, perinde ac cum Athenas et Lycabettum aliquis dicit, aut Rhodum et Atabyrin, vel Lacedaemonem et Taygetum;

Ithaca. καὶ Ῥόδον καὶ Ἀτάβυριν, καὶ ἔτι Λακεδαίμονα καὶ Ταΰγετον· ποιητικῶς δὲ τοὐναντίον. Ἐν μέντοι τῷ

Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον·

[5] ἐν γὰρ τῇ νήσῳ, οὐκ ἐν τῇ πόλει τὸ ὄρος. Ὅταν τε οὕτω φῇ·

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης [6] ὑπὸ Νηΐου εἰλήλουθμεν·

[7] ἄδη-

ne perstant, quam et supra lib. 9. p. 399. p. m. 381. libri edebant, ubi tantum Aldus prave scripserat Ἀνακαμβυττὸς, cui nunc adde Medic. 3. post correctionem, cum antea tulisset Ἀνακαμβυχτός. Sed Ἀνακαμβυττὸς etiam exstat apud Antigonum in hist. mirabil. cap. 12. et Theophrastum de signis pluviarum p. 416. ed. Heins. Plurima tamen aliorum loca exposita dedit Meursius in reliqua Attica cap. 7. p. m. 28. sq. In Moscov. a recentiori manu supra scriptum legitur Ὑμηττόν. forte, quod hic mons esset notior. Pro λέγει Medic. 2. 3. λέγει, non male omnino. De voce εὐδείελον paullo ante dictum est.

5) Particula γὰρ abest in Medic. 3. qui et post refert ἡμεῖς δ' ἐξ. Excidisse hic quaedam, judicavit Casaubonus. Nempe desideratur apodosis, veluti τὴν νῆσον λέγει· ἐν γὰρ τῇ νήσῳ. — Post malim ὅταν δέ. Ita vero etiam p. 156.

6) Moscov. divise ὑπὸ Νηΐῳ, uti editiones quaedam in Homero Odyss. 3, 81. praeferunt, et legendum esse docet locus alius in Odyss. 1, 186. ad quem pro hac forma pugnat in primis Eustathius p. m. 45, 33. etsi alteram explicare tentat Stephanus h. v. ad quem vid. Holsten. p. 222. Utram Strabo probarit, proxima ostendit disputatio. Intervallo relicto distinxerunt etiam olim Guarinus, nostra aetate Penzelius, itaque in Homero scribendum esse monuit

tum; contra, si poëtice. In hoc autem carmine,

Apricam ipse Ithacam colo, mons ubi Neriton exstat:

satis de sententia constat: cum non in urbe mons sit, sed in insula. Et cum sic canit:

Venimus huc Ithaca, supra quam Neion exstat:

incer-

7 ἄδηλον, εἴτε τὸ αὐτὸ τῷ Νηρίτῳ λέγει τὸ Νήϊον, εἴτε δ' ἕτερον, ἢ ὄρος, ἢ χωρίον. Ὁ μέντοι ἀντὶ Νηρίτου γράφων Νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν, παραπαίει τελέως. Τὸ μὲν γὰρ εἰνοσίφυλλον καλεῖ ὁ ποιητής· τὸ δ' ἐϋκτίμενον πτολίεθρον· καὶ τὸ μὲν ἐν Ἰθάκῃ· τὸ δ' ἀκτὴν Ἠπείροιο. Ithaca.

§. 13.

Καὶ τοῦτο δὲ δοκεῖ ὑπεναντιότητά τινα δηλοῦν,

Αὐτὴ

nuit praeterea Schlichthorstius in Geographia Homeri p. 87. Et sic olim in duas partes itum fuisse, adparet ex iis, quae notavit Apollonius in Lex. Homer. p. 677. ed. Toll. Similis acriori forte studio mota est disputatio de nomine Ὑποθῆβαι apud Homer. Il. 2, 502. Hic quidem secutus sum Moscov. exemplum, cum antea in edd. legeretur ὑπονηΐῳ.

7) Paris. Medic. 2. δῆλον, item Medic. 1. sed ex correctione οὐ ἄδηλον; melius 3. οὐ δῆλον. Edd. Aldi, Hopperi δῆλον. *Tzschucke.* Ἄδηλον reposui pro δῆλον, Eustathii fidem secutus, qui ad versum 12. [21.] Odyss. 2. [p. m. 333, 8.] pro Nerito Neium a Cratete et Philoxeno scribi annotavit. Vide et in primum librum ad versum 187. [186. p. m. 45, 35. sqq.] annotata. *Xylander.* Recte Xylander, cujus emendationem etiam nexus flagitat, probantque alii codices cum Eustathio in posteriori loco, ubi hanc Strabonis partem exhibet. Post Paris. prave τὸν αὐτὸν, ut edd. Aldi et Hopperi Νηρίῳ, et pro λέγει Medic. 2. et ed. Xyl. λέγειν. Ante ἕτερον Moscov. omittit δ', et pro τελέως Paris. dat τελείως. Vulgatum nexus amplectitur et continet Strabonis in his usus, quo adpositi verbi vim augere solet. Ceterum Eustathius ad Homer. Odyss. 1, 186. p. m. 45, 35. ita hunc locum refert: ἄδηλον, εἴτε τὸ αὐτό ἐστι τῷ Νηρίτῳ, εἴτε καὶ ἕτερον ὄρος, ἢ χωρίον.

incertum est, an Neii nomine Neritum intelligat, an vero alium, vel montem vel locum. Qui vero pro Nerito Nericum, aut contra scribit, is omnino errat, cum Neriton frondosum vocet Homerus, Nericum oppidum bene conditum, hocque actam Epiri faciat, illud in Ithaca ponat.

§. 13.

Sed et hoc videtur quandam repugnantiam implicare,

Ipsa

Ithaca. [1]Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται.

Χθαμαλὴ μὲν γὰρ ἡ ταπεινὴ καὶ χαμαλή· πανυπερτάτη δὲ ἡ ὑψηλή, οἵαν διὰ πλειόνων σημαίνει, Κραναὴν [2] καλῶν· καὶ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ τοῦ λιμένος

τρηχεῖαν ἀταρπὸν
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα· —

καὶ

Οὐ

1) Ita pro αὕτη scripsi cum Moscov. et libris Homericis Odyss. 9, 25. quod est aptius. Pro κεῖται Medic. 1. falso κεῖνται. Tum χαμηλὴ idem Paris. Medic. 1. 2. 3. et priores edd. pro χαμαλή. Vulgatam tamen formam cum aliis Msstis reddit etiam hinc Eustathius ad c. l. pag. 333. m. Cf. Apollon. Lex. p. 711.

2) Medic. corr. καλοῦσι; male, uti per metri leges Medic. 3. post ἄτραπον. Pro νῆσος Paris. prave νῆσον; voluit dare, quod refert Moscov. et exstat in Homero Odyss. 4, 607. νήσων; reliqui tamen omnes νῆσος. In εὐδείελος, si corruptionem supra notatam huc etiam revocaris, omnes consentiunt praeter Medic. 1. qui ex correctione in margine substituit ἱππήλατος, uti vere legitur in Homero 4, 607. omnino etiam hic adprobante Xylandro, qui id ipsum se in versione repraesentasse dicit, improbante tamen Clarkio ad Homer. Odyss. 9, 21. etsi is diversa loca commiscet, quia Xylandri emendatio priorem Homeri locum spectat, uti et ejus interpretatio docet. Post Paris. fere εὐλείμαιον, edd. Aldi, Hopperi εὐλίμων. Tum Paris. omisit voces αἵθ' ἁλὶ, Moscov. Medic. 2. 3. cum edd. Aldi, Hopperi ἁλὶ; utraque servata Homerum Odyss. 4, 608. reddunt reliqui. Porro pro κεκλίαται Paris. Medic. 2. 3. κεκλήαται; Moscov. eligendi quasi dato arbitrio, κεκλίαται et supra η. Inde pro δέ τε Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. δ' ἔτι; Ald. Hopper. δέ τοι. Denique revocato accentu Moscov. πέρι, quam rationem editionis exemplo probavit etiam Ernesti.

Ipsa humilis, suprema alto iacet insula ponto: eum videatur simul humilem eam depressamque dicere et sublimem: qualem quidem pluribus eam locis innuit, Kranaën id est asperam, nominans: et viam a portu,

Qua per frondosum fert semita callem:

et rursum:

Non

Οὐ γάρ τις νῆσος εὐδείελος, οὐδ' εὐλείμων, Ithaca
Αἵθ' ἁλὶ κεκλίαται· Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.

Ἔχει μὲν οὖν ἀπεμφάσεις τοιαύτας ἡ φράσις. Ἐξηγοῦνται δὲ οὐ κακῶς. Οὔτε γὰρ [3] χθαμαλὴν δέχονται ταπεινὴν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πρόσχωρον τῇ ἠπείρῳ ἐγγυτάτω οὖσαν αὐτῆς· οὔτε πανυπερτάτην ὑψηλοτάτην, ἀλλὰ πανυπερτάτην πρὸς ζόφον, οἷον ὑπὲρ πάσας ἐσχάτην τετραμμένην πρὸς ἄρκτον· τοῦτο γὰρ βούλεται λέγειν τὸ πρὸς ζόφον· τὸ δ' ἐναντίον πρὸς νότον·

— Αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' [4] ἠέλιόν τε. P. 455

Τὸ

3) Edd. Aldi, Hopperi χθαμαλὴ, qua forma omnino superiorem versum respexerunt. Post Medic. 2. ὑψηλότητα pro ὑψηλοτάτην, quod verum est. Pro πανυπερτάτην idem corr. περτάτην. Tum Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi πρὸς ἐσχάτην; Medic. 3. εἰς ἐσχάτην, quae posterior vox in Moscov. omissa est; sed omissis pluribus Venetus totum hunc locum sic contrahit: πρὸς ἐσχάτην, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε. Τότε γὰρ ἄνευθε, πόῤῥω.

4) Τε deest in Moscov. Medic. 1. 2. 3. et in edd. Aldi, Hopperi. Melius adparet, cum ad complendum versum Homericum Odyss. 9, 26., ut alibi, valeat. Ipsum versum Paris.

Non est aptus equis locus insula, nec mage pratis,
Quam mare circumdat: supra vero Ithaca cunctas.

Ac verba quidem hoc prae se ferunt: nec male ea interpretantur. Non enim humilem hic accipiunt depressam, sed continenti vicinam atque proximam; et supremam non intelligunt celsissimam, sed ultimam versus caliginem, hoc est ultra omnes alias versam ad septentriones: id enim voce caliginis innuit, reliquas versus meridiem sitas sic indicans:

Sed reliquae procul auroram Solemque tuentur:

scili-

Ithaca.[5] Τὸ γὰρ ἄνευθε πόῤῥω καὶ χωρίς ἐστιν· ὡς τῶν μὲν ἄλλων πρὸς νότον κεκλιμένων καὶ [6] ἀπωτέρω τῆς ἠπείρου, τῆς δ' Ἰθάκης ἐγγύθεν πρὸς ἄρκτον. Ὅτι δ' οὕτω λέγει τὸ νότιον μέρος, καὶ ἐν τοῖσδε φανερόν·

Εἴτ' ἐπὶ δέξι' ἴωσι, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε, ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖσδε·

Ὦ φίλοι, οὐ γάρ [7] τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς,
Οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὐδ' ὅπῃ [8] ἀννεῖται —

Ἔστι

Paris. projecit, cum verbis sequentibus ad νότον usque, sic ut a κεκλιμένων deinceps sequatur.

5) Moscov. Medic. 1. corr. 2. τό τε γάρ. V. paullo antea ex Veneto.

6) Vitia sunt edd. Aldi et Hopperi ἀπωτέρω, et in versu Homerico δεξ' ἴωσι, quod et accepit Xylander.

7) Medic. 1. γάρ τι ἴδμεν; Medic. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi γάρ τοι ἴδμεν.

8) Moscov. ἀνεῖται; Medic. 1. 2. 3. Paris. ἀνεῖται, ut edd. Aldi, Hopperi et in Homero aliquae Odyss. 10, 192. cum Scholiaste, quasi ab ἀνίημι, ut ἀνεῖται πηγὴ apud Aelian. in Hist. Anim. 7. 2. Quod ἀνεῖται etiam in Hesychio legitur, ubi Homeri locum spectat, convincit id non solum lite-

scilicet longe a continente versus Austrum reliquis iacentibus, Ithaca in propinquo versus Septentriones. Sic autem ab Homero meridionalem plagam notari, etiam hi versus docent:

Sive illae ad dextram contendant, Solis ad ortus,
Seu laevam ad tractus densa caligine tectos;

clarius etiam hi:

O socii, neque enim scimus, qua parte tenebrae,
Vel lux, qua Titan subit alteam lumine terram,
Vel rediens surgit.

Licet

Ἔστι μὲν γὰρ δέξασθαι τὰ τέσσαρα κλίματα, τὴν ἠῶ δεχομένους τὸ νότιον μέρος· ἔχει δέ τινα τοῦτ' ἔμφασιν· ἀλλὰ βέλτιον, τὸ κατὰ τὴν πάροδον τοῦ ἡλίου νοεῖν [9] ἀντιθέμενον τῷ ἀρκτικῷ μέρει. Ἐξάλλαξιν γάρ τινα τῶν οὐρανίων πολλὴν βούλεται σημαίνειν ὁ λόγος, οὐχὶ ψιλὴν ἐπίκρυψιν τῶν κλιμάτων. Δεῖ γὰρ κατὰ πάντα [10] συννεφῆ καί- Ithaca.

literarum series, uti jam monuerunt interpretes, sed et ἀννεῖται ex ipso codice accuratius iterum inspecto notavit Schow. p. 98. Porro reluctatur metrum. Rectius igitur jam olim ἀννεῖται legerunt Eustathius et Apollonius in Lexico p. m. 137. Nempe est quasi ἀνανέεται i. e. ἀνατέλλει, ἀναφέρεται. Moscov. forte voluit dare ἀνίεται, quod tamen eadem premitur difficultate.

9) Casauboni. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. ἀντιτιθέμενον; Medic. 2. corr. ἀποθέμενον; reliqui cum edd. ἀντιθέμενον, quod lacessendum non putavi. Syllaba τι in hoc concursu facile absorberi potuit, potuit et geminari.

10) Vatican. Urbin. Medic. 3. συναφῆς; reliqui συναφῆ, et sic Guarinus: *continuationis tempora.* *Tzschucke.* Sane non vereor, ne de hujus loci emendatione mihi non assentiantur viri docti: legendum autem ajo κατὰ πάντα συννεφῆ καιρόν. Ait non tantum notari climatum confusionem, quae saepe ob nubes contingit, sed etiam τὴν τῶν οὐρανίων ἐξάλλαξιν. Porro συννεφῆ καιρὸν sic dixit, ut Diodorus Siculus [5, 25.] et Plutarchus [cf. Sympos. 2, 7.] συννεφεῖς ἡμέρας; Polybius [9, 15, 2. et 16, 3.] συννεφεῖς νύκτας et ἀέρα συννεφῆ. Inde factum est συννεφεῖν, quod est apud τοὺς LXX. [Genes. 9, 14.] *Casaubonus.* Conjectura elegans et acuta ex ipsa nexus vi probabilis et facili immutatione commendabilis. Codices enim saepe συνεφὴς dant, unde ad συναφὴς pronus patet transitus. Cf. Irmisch ad Herodian. 1, 6, 3. Valckenar-

Licet sane accipere quatuor mundi plagas, si per auroram intelligatur meridionalis: idque habet quandam speciem: sed praestat intelligi eam plagam, qua Sol transit, oppositam septemtrionali. Vult enim hac oratione magnam coelestium mutationem significare, non nudam plagarum occultationem. Oportet quippe quovis nubilo tempore, sive noctu, sive interdiu, id consequi:

Ithaca. καιρὸν, ἄνθ' ἡμέρας, ἄντε νύκτωρ συμβῇ, παρακολουθεῖν· τὰ δ' οὐράνια ἐξαλλάττει ἐπὶ πλέον, [11] τῷ πρὸς μεσημβρίαν μᾶλλον, ἢ ἧττον παραχωρεῖν ἡμᾶς, ἢ εἰς τοὐναντίον. Τοῦτο δὲ οὐ δύσεως καὶ ἀνατολῆς [12] ἐγκαλύψεις ποιεῖ, (καὶ γὰρ αἰθρίας οὔσης συμβαίνει) ἀλλὰ μεσημβρίας καὶ ἄρκτου. Μάλιστα γὰρ ἀρκτικός ἐστιν ὁ πόλος· τούτου δὲ κινουμένου, καὶ ποτὲ μὲν κατὰ [13] κορυφὴν ἡμῖν γινομένου, ποτὲ δὲ ὑπὸ γῆς ὄντος, καὶ οἱ ἀρκτικοὶ συμμεταβάλλουσι· ποτὲ δὲ συνεκλείπουσι κατὰ τὰς τοιαύτας παραχωρήσεις, ὥστε οὐκ ἂν εἰ-

nar. ad Euripid. Phoeniff. v. 1318. ubi plura hic dedit de hac voce et antea interpretes Pollucis ad 1, 113. In re tam aperta, confirmatus praeterea exemplo Penzelii, invidere Straboni hanc lectionem, a codicibus fubreptam, nolui.

11) Τῷ ex Msstis fuis, quibus adftipulantur mei, recte apteque ad nexum addidit Cafaubonus, cum antea abeffet.

12) Editiones omnes ἐγκαταλήψεις, inepta vox, quae difputationis nervum incidit. Tenuit tamen, quod mirum, etiam Mofcovienfis liber. Medic. 2. ἐγκαταλείψεις, ufitata confufione, neque tamen ad continendum nexum efficacius. Magis, immo unice huc valet, quod fubminiftrant Cafaubb. Medic. 1. 3. Venet. Parif. Vatic. Urbin. verfione (*occultationes*) reddidit Guarinus et probavit Cafaubonus, ἐγκαλύψεις; atque id nunc repofui.

13) Medic. 3. κορυφῆς. Tum Cafaubb. ὑπὸ γῆν; mei omnes vulgatae melius adhaerent. Vid. de hac variatione ad lib. 8. p. 343. p. m. 66.

fequi: coeleftia autem magis mutantur, quo ad meridiem magis minusve accedimus: eoque non ortus et occafus Solis occultantur, (cum fiat etiam fudo coelo) fed meridiei et feptemtrionis. Nam polus feptemtrioni eft proximus: qui polus cum moveatur, et aliquando fupra verticem noftrum fit, aliquando infra terram, mutantur fimul etiam arctici circuli, et nonnunquam deficiunt in huiusmodi migrationibus, ut, ubi fit plaga feptem-

σιδείας, ὅπου ἐςὶ τὸ ἀρκτικὸν κλίμα, [14] οὐδὲ ἀρχή ἐςιν· εἰ δὲ τῦτο, οὐδὲ τοὐναντίον ἂν γνοίης. Κύκλος δὲ τῆς Ἰθάκης ἐςὶν ὡς ὀγδοήκοντα ςαδίων. Περὶ μὲν Ἰθάκης ταῦτα. Cephallenia.

§. 14.

Τὴν δὲ Κεφαλληνίαν, τετράπολιν οὖσαν, οὔτ' αὐτὴν εἴρηκε τῷ νῦν ὀνόματι, [1] οὔτε τῶν πόλεων οὐδεμίαν, πλὴν μιᾶς, εἴτε Σάμης, εἴτε Σάμου· ἣ νῦν μὲν ὀυκέτ' ἐςὶν, ἴχνη δ' αὐτῆς δείκνυται κατὰ μέ-

14) Haec posteriora corrupta esse patet. Scribendum suspicor: οὐδὲ εἰ ἀρχήν ἐςιν. *Neque si omnino exsistit.* *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem* p. m. 35. Forte excidit ὅπου post οὐδὲ, certe huc arcessi debet, ut sensus commodus exsistat in laxiori alias nexu. Post pro οὐ δὲ τοὐναντίον, quod exstat in omnibus, malim οὐ δὴ, ex commistione nota, quippe in apodosi, cum in progressione narrationis de rebus diversis accumulare alias alteram particulam Strabo soleat. Praeferendum tamen videtur, quod paratius adest, οὐδέ.

1) Xylander dedit οὐ τῶν πολιτῶν; pejus Ald. et Hopper. οὔς τε τῶν πολιτῶν. Tum Venetus omisit εἴτε Σάμης, quod tamen desiderat praecedens εἴτε, et superior disputatio p. 453. adsentientibus aliis Msstis, probat. Cf. etiam Palmer. in Gr. ant. 4, 24. Post δείκνυνται, quod etsi exemplis firmari etiam possit, propter consensum aliorum, in frequentiori forma, recipi non debet. Cf. tamen de illa structura Ilgen ad hymnos Homericos p. 298. 398. et in primis Fischer. ad Welleri Grammat. Gr. P. 3. p. 342. sqq. et quos laudat.

septemtrionalis, nescias, aut eorum initium: unde etiam oppositam plagam ignorari necesse est. Circulus autem Ithacae est stadiorum circiter xxc. Atque haec de Ithaca.

§. 14.

Cephallenia autem cum habeat quatuor urbes, ne illam quidem suo adfecit nomine, quod nunc habet, neque ullam urbium, Samo, sive Same excepta, cujus

Cephal-lenia. μέσον τὸν πρὸς Ἰθάκῃ πορθμόν· οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται. Αἱ δ' ἄλλαι καὶ νῦν εἰσιν ἔτι μικραὶ [2] πόλεις τινὲς, Πρώνησος καὶ [3] Κράνιοι. Ἐφ' ἡμῶν δὲ καὶ ἄλλην προσέκτισε Γάϊος [4] Ἀντώνιος, ὁ θεῖος Μάρκου Ἀντωνίου, ἡνίκα φυγὰς γενόμενος

2) Vide, num restituenda vox una sit, ac legendum πόλεις τινὲς Πάλη, Πρ. Sane Eustathius [ad Homer. Il. 2, 634. p. m. 232. extr.] ex hoc loco scribit, Same [Samo] deleta, reliquas tres superesse. *Casaubonus.* Bene vidit Casaubonus, mutilum esse hunc locum, et unum urbis nomen desiderari; quam suspicionem non ipsa solum narratio movet, sed et Eustathius confirmat, qui diserte scribit, praeter Samum exstinctam tres nomine produci, etsi, quod dolendum est, id tantum in universum, ut Plinius 4, 19. s. 12. Ex sequentibus tamen conligitur, effluxisse Παλεῖς, cujus cognatus sonus librarios in hoc nexu decepit; unde hoc etiam malim, ipso Strabone praeeunte, quam τὸ Πάλη Casauboni. Adeo hoc est probabile, ut velim vel unus codex pondus suum addat. Cf. etiam Politus ad Eustath. in Homerum T. 2. p. 654. Et sic, qui de Cephallenia diligentius narrant, quatuor illas urbes, etsi variata forma, recensent, in quibus Thucyd. 2, 30. Livius 38, 28, 7. aliique, quos produxerunt Holsten. ad Stephan. p. 172. viri docti ad Thucydidem et Livium cc. ll. Palmerius in Gr. ant. 4, 24. et Vindingius in Hellene p. 477. in Gronovii thes. Vol. II. De ipsis urbibus earumque incolis docte disseruit Sylburg. ad Etymol. M. p. 30.

3) Medic. 2. Κράνιον, uti ante Berkelii emendationem editiones exhibebant in Stephano h. v. At Κράνιοι praeter reliquos Msstos probant etiam Thucydides c. l. Hesychius h. v. idemque nomen de incolis etiam usurpant Livius c. l. Etymol. M. s. v. Κεφαλληνία, etsi hoc per ει, ut Tzetzes ad Lycophr. v. 791. qui Stephano sunt Κρανιεῖς. Cf. Spanhem. de usu — num. diss. 9. p. 666.

4) Moscov. Ἀντωνῖνος, uti etiam Medic. 1, 3, ex corr. Medic. 2. qui idem deinceps repetit. Male, uti ex adjunctis de consulatu cum Cicerone gesto clare adparet. Intelligitur autem Antonius, cognomine Creticus. Cf. Plutarch. in vita Antonii cap. 1.

cuius hodie tantum vestigia exstant ad medium versus Ithacam traiectum: cives Samaei dicuntur. Super-sunt alia ejus exigua oppida, Pronesus et Cranii. Nostra aetate C. Antonius, M. Antonii patruus, aliam urben

μενος μετὰ τὴν [5] ὑπατείαν, ἣν συνῆρξε Κικέρωνι τῷ ῥήτορι, ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ διέτριψε, καὶ τὴν ὅλην νῆσον ὑπήκοον ἔσχεν, ὡς ἴδιον κτῆμα· οὐκ ἔφθη μέντοι [6] συνοικίσας, ἀλλὰ καθόδου τυχὼν, πρὸς ἄλλοις μείζοσιν ὢν, κατέλυσε τὸν βίον. Cephallenia.

§. 15.

Οὐκ ὤκνησαν δέ τινες τὴν Κεφαλληνίαν τὴν αὐτὴν τῷ Δουλιχίῳ φάναι· οἱ δὲ, τῇ Τάφῳ· καὶ Ta- p. 456.

F 2

5) Medic. 1. ὑπατείαν. At illud probat usus linguae, item ratio. In Parif. ipsa haec vox omnino desideratur. Pro συνῆρξε, quod aptissimum est, Medic. 2. corr. ut edd. ante Casaubonum dant ἦρξε; ille ex suis libris, quibus adsentiuntur mei, alterum reposuit.

6) Veteres quidam libri Casauboniani, ex meis Venetus συνοικῆσαι; Parif. edd. Aldi, Hopp. Xyl. συνοικήσας. Receptum nexus tuetur, et reliqui codices mei omnes sustinent, Structura nota. Pro κατέλυσε, quod reperitur in omnibus, Medic. 2. corr. κατέλιπε; quod etsi non damno, prius tamen ob codices alios retineri debet, cum et linguae usus in hoc genere mortis, quod forte innuit, ferat. Sic Xenophon in Apolog. Socr. §. 7. — Hinc in comparatione cum carcere Plato in Phaedone p. 140. Bipont. λύσιν ἐκ ταύτης et ἀποδιδράσκειν conjungit, et Plutarchus in Lycurgo c. 29. distinctius καταλῦσαι τὸν βίον ἑκουσίως, pro quo in 7 Sapient. conv. p. 554. ed. Lipf. προέσθαι τὸν βίον ἑκουσίως. — Sic de Aristotele supra in Strabone adfuit p. 448. quem veneno hausto vitam intercepisse ex Eumelo scribit Diogen. Laërt. 5, 1. f. 7.

urbem ibi exstruxit, cum post gestum Cicerone collega consulatum exsul in Cephallenia degeret, totamque sub se insulam, tanquam suam possessionem, haberet; non absolvit tamen eam, sed, reditu impetrato, majores agitans res, vitam cum morte commutavit.

§. 15.

Non sunt veriti quidam affirmare eandem eam insulam esse et Dulichium: alii Taphum, et Taphios esse Cephal-

Cephallenia.

Ταφίους τοὺς [1] Κεφαλληνίους· τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ [2] Τηλεβόας· καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα δεῦρο στρατεῦσαι μετὰ Κεφάλου τοῦ Δηϊονέως, ἐξ Ἀθηνῶν φυγάδος παραληφθέντος· κατασχόντα δὲ τὴν νῆσον, παραδοῦναι τῷ Κεφάλῳ· καὶ ταύτην μὲν ἐπώνυμον ἐκείνου γενέσθαι, τὰς δὲ πόλεις τῶν παίδων αὐτοῦ. Ταῦτα δ' οὐχ Ὁμηρικά. Οἱ μὲν γὰρ Κεφαλλῆνες ὑπὸ Ὀδυσσεῖ καὶ Λαέρτῃ· ἡ δὲ Τάφος ὑπὸ [3] τῷ Μέντῃ.

Μέν-

1) Medic. 2. Κεφαλληνεῖς. Sed recepta forma ab aliis probatur, et, si vera retulit Goltzius, a numis etiam confirmatur, de quibus vid. Rasche Lex. numar. T. I. P. 2. p. 473. Neque enim, quod Schweighaeuserus in indice Polybii Geographico alteram etiam formam adposuit, satis eam constare ex ipso Polybio 3, 3, 6. puto, ubi Κεφαλλήνων ab alia forma eaque frequentata, Κεφαλλῆνες, recta via descendere potest. Tum φάναι dedi pro φᾶναι, adprobantibus id viris doctis, uti et primum, hic habuit Aldus, qui tamen post ad corrigenda rejectum in φᾶναι mutavit, unde ad alios transiit. Cf. Berkel. ad Stephanum p. 13.

2) In notissima hujus nominis scriptura, quod mirum, dubius haesit Moscov. librarius, qui habet υ et supra ο, ut infra p. 459. forte ο ex correctione secuta. Pro Ἀμφιτρύωνα Medic. 3. Ἀμφιτρίωνα. Tum Κέφαλῆνες cum cognatis per simplex λ hic et alibi Aldus, Hopper. de quo dixi ad lib. 8. p. 335. p. m. 20. et ad Melam 2, 7, 10.

3) Absque articulo exiit in Medic. 3. qui et in versu Homerico φιλερετμ... cum lacunae hiatu habet, et νῦν post δὲ omittit. Tum Ταφιοὺς pro Ταφίους praescribit Moscov. ut infra p. 459. cum aliis, minus tamen recte, quod adparet ex Stephano s. v. Τάφος, a quo vocatur Ταφιοῦσσα, (vulgo

phallenios, eosdemque Teleboas: et Amphitryonem dixerunt eo fecisse expeditionem, adscito Cephalo Deionei F. Athenis exsulante: occupatamque insulam Cephalo tradidisse, a quo ea nomen acceperit; urbes autem a filiis ejus esse denominatas. Atqui haec non sunt Homerica. Nam Cephallenes poëta sub Ulysse et Laërta ponit, Taphum sub Menta.

Men-

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω. Cephallenia.

Καλεῖται δὲ νῦν Ταφιοῦς ἡ Τάφος. Οὐδ' Ἑλλάνικος Ὁμηρικός, Δουλίχιον τὴν Κεφαλληνίαν λέγων. Τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ Μέγητι εἴρηται καὶ αἱ λοιπαὶ [4] αἱ Ἐχινάδες, οἵ τε ἐνοικοῦντες Ἐπειοί τε ἐξ Ἤλιδος ἀφιγμένοι· διόπερ καὶ τὸν Ὦτον τὸν Κυλλήνιον

(vulgo Ταφίουσσα) unde quidem legitima via Ταφιουσσαῖος ducitur, qua Σκοτουσσαῖος, Πιθηκουσσαῖος et similia occurrunt. Ταφιοῦς reliqui omnes cum epitome p. 131. Hudſ. in qua tamen Ταφιοῦσσα repoſitum nunc ſtat pro Ταφιοῦς, quod in ed. Baſil. expreſſum cernitur. Salmaſius etiam ad Solinum c. 37. ſ. 40. p. m. 503. ex Strabone refert ſimpliciter Ταφιοῦσσα, recteque notat Stephanum, qui contra Strabonis notationem Cephalleniae urbem facit. Holſten. ad Stephan. p. 316. utramque terminationem admittit, uti Κοχλιοῦς et Κοχλιοῦσσα (vulgo Κοχλίουσα) dicatur, etſi de priori auctoritatem deſidero. Infra p. 459. noſter in ſimili nexu Ταφιοῦσσα vulgo ſcribit, ut, ſi velimus conſtantiam ejus ſervare, utrum ab illo profectum ſit, dubium videatur. Cum tamen infra plerique codices Ταφιοῦς referant, malui et hic retinere et ibi recipere. Cf. ibi notata.

4) Deeſt αἱ in Medic. 3. et poſt Ἐπειοὶ, commode hoc quidem, τε. Edd. Pariſ. et Amſtelodam. ſenſum disjecerunt, immo ſuſtulerunt, dum, diſtinctione maxima interpoſita, Ἐπειοὶ ab ἐνοικοῦντες ſejunxerunt. Ipſam narrationem in vulgato connexu probant Pauſan. 5, 3, 4. Apollodor. 2, 5, 5. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 628. p. m. 230. ſ. ex Porphyrio, Stephanus ſ. v. Δουλίχιον ex Epaphrodito et infra p. 459. ipſe Strabo. Sed cf. Heyne ad Apollodor. p. m. 363. et quae diſſeruit Politus ad Euſtathium in Homerum T. 2. p. 648.

Mentes Anchiali ſum filius armipotentis,
Remigio claros Taphios qui tempero jure.

Hodie Taphus Taphius appellatur. Hellanicus quoque Homericus non eſt, Dulichium Cephalleniam appellans. Nam Dulichium et reliquas Echinadas Megeti ſubiicit Homerus, et incolas earum Epeos ex Elide profectos: unde etiam Otum Cyllenium, Phylei ſocium, magna-

Cephallenia.

λήνιον [5] Φυλέως ἑταῖρον μεγαθύμων ἀρχὸν. Ἐπειῶν καλεῖ.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Οὔτ' οὖν Δουλίχιον ἡ Κεφαλληνία καθ' Ὅμηρον, οὔτε τῆς Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ὡς [6] Ἄνδρων

5) Medic. 1. Venet. edd. Aldi, Hopperi φυλλιέως; Moscov. Medic. 2. 3. Parif. φυλιέως; Xylander posuit φυλέως, quod propagavit Casaubonus, et tulisse videntur Vatic. et Urbin. Guarinus in versione reddidit *Phyllei*. *Tzschucke*. Legendum φυλλείδου. Homerus Il. ο, 518. Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε Φυλλείδεω [Φυλείδεω] ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἀβάντων. Sic est et in Epitome. *Casaubonus*. Legendum Φυλίδεω ἕταρον ex ipso Homeri carmine. — *Paulus Leopardus* emendatt. 7, 23. p. 148. *Tom*. 3. *in face critica Gruteri*. Legi debet φυλείδου ἑταῖρον, vel φυλείδεω ἕταρον ex Homero, non φυλλίδεω, vel φυλίδεω, ut Leopardus et Casaubonus. [Sed cf. antea.] A φυλεὺς est φυλείδης, ut Πηλεὺς Πηλείδης. *Scherpezelius*. Epitome p. 131. Hudf. etiam legit φυλέως, et φυλίδεω ex Homero adfert. Ex quo adparet, ejus etiam auctorem in suo codice legisse φυλέως. In tam constanti igitur librorum omnium consensu terminationem vulgatam immutare ausus non sum, cum praeterea Noster soluto metro haec edidisse, et hinc primitivum pro patronymico, insolentius quidem, ni velis negligentius, posuisse videatur, de quo supra aliqua adtuli ad p. 445. Quare contra ἕταρον rejiciendum putavi, quod cum Homero exhibent Venet. Mosc. Medic. 3. et Parif. Neque tamen proprie Phyleum intelligi posse, sed Megetem, Phylei filium et hinc Phyliden, declarat ipse Homerus Il. 2, 628. Et sic Apollodor. 3, 10, 8. Cf. ad p. 445. 461.

6) Remoto articulo legitur nomen in Mosc. Parif. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Addidit Aldus ex Veneto codice, ni fallor, servaruntque ceteri. Cum arbitraria et inconstans in hoc sit Strabonis ratio, sive praecedat φησι, sive sequatur, audiendos putavi codices, et hinc sustuli.

magnanimorum ducem Epeorum nominat. At enim

Ipse Cephallenas fortes ducebat Ulysses.

Ergo neque Dulichium est Cephallenia Homero, neque ad Cephalleniam pertinet, quod Andro scripsit: cum Dulichium

δρων [7] Φησί· τὸ μὲν γὰρ Ἐπειοὶ κατεῖχον, τὴν δὲ Κεφαλληνίαν ὅλην Κεφαλλῆνες· καὶ [8] οἱ μὲν ὑπὸ Ὀδυσσεῖ, οἱ δ' ὑπὸ Μέγητι. Οἱ δὲ [9] Παλεῖς Δουλίχιον ὑφ' Ὁμήρου [10] λέ- Cephallenia.

F 4

7) Consentiunt in hoc verbo omnes codices praeter Medic. 2. qui substituit καλεῖ, quod placuit praeferre Aldo, unde in edd. Hopperi et Xylandri transiit. A Casaubono post revocatum est φησί. Tum pro τὴν μὲν reposui τὸ μὲν, cum ad Dulichium referatur, ut paullo antea, flagitante meliori forma, etsi sine Msstis. Durius enim νῆσον subintelligas, cum nomen adsit ipsum et par in superioribus ratio.

8) Voces οἱ μὲν desunt in plerisque Casaubb. in Moscov. Paris. Medic. 1. 3. Veneto et in edd. ante Casaubonum, qui in nota subjecta monet, se eas primum quidem ex conjectura, deinde autem ex auctoritate veteris codicis restituisse. Accedunt reliqui ex meis, qui sic nexum mutuumque respectum recte continent. Pro ὑπὸ Ὀδυσσεῖ Medic. 1. 2. 3. ὑπ' Ὀδυσσεῖ; utrumque, addicente usu, fertur.

9) Moscov. hic et infra Παλλεῖς. Eadem discrepantia observatur in editis Thucydidis. Nam 1, 27. legitur Παλῆς i. e. Παλεῖς, ut Μεγαρῆς, notante etiam ibi Scholiaste, et 2, 30. Παλλῆς, ex quo tamen loco Tzetzes ad Lycophron. v. 791. refert Παλεῖς communi dialecto et per unicum λ, quo etiam defunguntur Pausanias 6, 15, 3. Herodot. 9, 28. auctor Etymol. M. s. v. Κεφαλληνία. Sic et Polybius 5, 5, 10. mutata tantum terminatione parum omnino stabili, Παλαῖς, et 5, 3, 4. ἡ τῶν Παλαιέων πόλις, ubi alia loca indicavit Schweighaeuserus. Ex Latinis Livius 38, 28, 6. *Palenses* etiam scribit. Cf. Sylburg. ad Etymol. M. p. 31. et Palmer. in Gr. ant. 4, 24. p. 528. Accedit nominis auctor, Cephali filius, qui a Stephano s. v. Κράνιοι (sic pro Κράνιον Berkel.) vocatur Πηλεὺς, pro quo in Eustathio ad Homer. Il. 2, 631. p. m. 232. perperam scribitur Κηλεὺς; Dorice Παλεὺς Etymol. M. c. l. Rem conficit inscriptio apud Reinesium 3, 85. in qua legitur Πολις Παλεων της Κεφαλλενιας. Testis ipse adest Cyriacus Anconitanus in brevibus et paucis scholiis Mstis in Strabonem, qui sic praefatur eidem in inscri-

lichium Epei obtinuerint, totam Cephalleniam Cephallenes: hique Ulyssi paruerint, illi Megeti: Palea autem ab Homero dici Dulichium, Pherecydes autumat. Maxi-

Cephallenia. [10] λέγονται, ὡς γράφει Φερεκύδης. Μάλιστα δ' ἐναντιοῦται Ὁμήρῳ ὁ τὴν Κεφαλληνίαν τὴν αὐτὴν τῷ Δουλιχίῳ λέγων, εἴπερ τῶν μνηστήρων, ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύω καὶ πεντήκοντα ἦσαν, ἐκ δὲ Σάμης [11] πίσυρές τε καὶ εἴκοσι. Οὐ γὰρ [τοῦτ' ἂν εἴη [12] λέγων, ἐξ ὅλης

inscriptionibus: περὶ μὲν τῆς Παλέων πόλεως εἰς Ἀθήνας τόδε ἐπίγραμμα εὗρον — Ceterum verba οἱ δὲ Παλεῖς usque ad Φερεκύδης desunt in Medic. 3. *Tzschucke*. Locus non integer. Sane apud Stephanum in Κράνιον urbs Cephalleniae Πυλεὺς refertur. *Xylander*. Non recte inspexit Stephanum, quippe qui Πυλεὺς, aliis Παλεὺς, non de urbe, sed de Cephali filio dixit. Idem vero tradit subpressa Pherecydis historici mentione Pausanias c. l. Οἱ Παλεῖς ἐκαλοῦντο Δουλίχιοι εἰς τὰ ἀρχαιότερα.

10) Venet. Moscov. Paris. Medic. 1. et 2. corr. λέγονται, quod propter commemoratum proxime Pausaniae locum praetuli; tum quia in fronte positum stat nomen Παλεῖς, articulo etiam munitum. Ex eodem pro Δουλίχιον reponi etiam possit Δουλίχιοι, quae terminationes facile commutantur, nisi diserta Homeri mentio moretur, qui nuspiam Δουλίχιοι scripsit. Tum vero Παλεῖς tamquam urbis nomen ponitur per connexum, quod Polybio est Παλοῦς, (v. supra) Scholiastae Thucydidis ad 1, 27. Πάλη. In sequ. pro Δουλιχίῳ Paris. vitiose objicit Δολιχίῳ.

11) Moscov. πίσσυρες; Casaubb. Urbin. Medic. 3. τέσσαρες; reliqui cum edd. πίσυρες, uti et legitur in Homero Odyss. 16, 249. Utrum praeferendum sit, quod in utramque partem quaestio versari potest, dubitatio surgit. Si τέσσαρες, Strabonis haec sunt verba, usitato sermone loquentis; sin alterum, poëtam pressius sequitur, quod propter conjeuncta, quae Homeri verba et formas reddunt, (Odyss. 16, 247. sq.) vero videtur esse similius; et τέσσαρες a librariis ex interpretantis glossa immissum est. Ita vero pro δύο, quod vulgo fertur, arcessi ex Homero debet δύω.

12) λέγων. Ita omnes libri; tantum Xylander mutavit in λέγειν, forte ut sensum magis expediret, qui in vulgari distinctione captus tenetur. *Tzschucke*. Haec legenda

Maxime autem Homero adversantur, qui Cephalleniam et Dulichium faciunt eandem: cum proci ab hoc perhibeantur e Dulichio LII fuisse, e Same XXV. qua ratione ex una quatuor urbium dimidium, duobus minus

ὅλης μὲν τόσους, ἐκ δὲ μιᾶς τῶν τεττάρων παρὰ δύο τοὺς ἡμίσεις; Εἰ δ' ἄρα τῦτο δώσει τις, ἐρηστόμεθα, τίς ἂν εἴη ἡ Σάμη, ὅταν [13] φῇ οὕτω· Cephallenia.

Δουλίχιόν τε Σάμην [14] τ' ἠδ' ὑλήεντα Ζάκυνθον.

§. 16.

Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν, διέχουσα τοῦ Λευκάτα περὶ πεντήκοντα, οἱ δὲ τεσσαράκοντά φασι, [1] ςαδίυς· τῦ δὲ [2] Χελωνάτα

F 5 περὶ

da ſunt interrogative: Οὐ γὰρ τῦτ' ἂν εἴη λέγων (vel f. λέγειν) ἐξ ὅλης — τὺς ἡμίσεις; Computatione autem minus accurata utitur Strabo; nam 24 non παρ' ἕνα, ſed παρὰ δύο ſunt ἡμίσεις τῶν 52. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m. 35.* Hac admiſſa diſtinctione ſine mora fluit oratio. Tum, quod de computatione monetur, confirmat Medic. 3. qui vere praefert παρὰ δύο, unde recepi pro παρ' ἕνα.

13) Inverſo ordine haec verba adparent in Moſcov. et Medic. 3. Antea tres illi Medicei promiſcuo uſu, ut paullo ſuperius, εἰ δὲ ἄρα.

14) Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi τε ἠδ', adverſante metro. In Homero quidem, ubi aliquoties hic verſus occurrit, etſi in dativo caſu ponuntur nomina, non τ' ἠδ', ſed τε καὶ legitur. Vid. Odyſſ. 1, 246. 9, 24. 16, 123. Poſt Medic. 2. κεῖται δ'.

1) Vocem ςαδίυς poſt φασὶ rejiciunt Caſaubb. Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. Vatic. ante φασὶ ponit Urbinas. Edd. ςαδίυς, οἱ δ', ita ut poſt φασὶ omittant. Secutus equidem ſum codices.

2) Medic. 1. corr. Χελωνάτυ; omnino quidem recte, neque tamen ex more Strabonis in his uſitato. Cf. lib. 8. p. 335.

nus, ejus ſummae indicaretur, quae ex tota inſula ponitur: quod ſi quis daret, percunctaremur porro, quidnam Same eſſet in illo verſu:

Dulichiumque, Sameque, et ſylvis apta Zacynthus.

§. 16.

Sita eſt Cephallenia juxta Acarnaniam, diſtans a Leucata circiter L ſtadia, (alii

Cephallenia. περὶ ὀγδοήκοντα. Αὕτη δ' ἐστὶν ὡς τριακοσίων τὴν περίμετρον· [3] μακρὰ δ' ἀνήκουσα πρὸς Εὖρον, ὀρεινή· μέγιστον δ' ὄρος ἐν αὐτῇ [4] Αἶνος, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Διὸς Αἰνησίου ἱερόν· καθ' ὃ δὲ [5] στενωτάτη ἐστὶν ἡ

335. in. (p. m. 17.) p. 338. (p. m. 36.) et sic alia in ας terminat, veluti Μίδα, Γέτα, Λίχα, Θήρα, proxime antea Λευκάτα. Tum ἐστὶν deest in Medic. 2.

3) Editiones omnes cum quibusdam Msstis μικρὰ, at alterum, quod nunc posui, praeeunt Moscov. Medic. 1. 2. (corr.) 3. Paris. Venet. et expressit Guarinus. *Tzschucke*. Lego μακρὰ δὲ, ut intelligatur haec insula longior esse, quam latior, quod priorem interpretem animadvertisse video, licet hic caecutiret Xylander. *Casaubonus*. Bene ita ex forma situque insulae conjecit, quod nunc plures codices confirmant.

4) Ignorant hanc vocem codices mei omnes cum edd. Aldi et Hopperi et vetere interprete. Primus inseruit Xylander. Penzelius errore, puto, operarum dedit *Aecius*; nomen obscurum. *Tzschucke*. Pro Aeno librarii inculcarunt ἐν αὐτῇ. Ego locum refeci ex interprete Apollonii, qui in librum 2. numero 14. [v. 297.] sic scribit: Ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερόν ἐστι, οὗ μνημονεύει Λέων ἐν περίπλῳ καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς λιμέσιν. Citat etiam versum Hesiodi de Jove Aenesio, in quo Αἰνηΐῳ puto male positum pro Αἰνησίῳ, quamquam etymologia Aeneium probat. [Cf. Gyraldus de Deis gentium lib. 2. p. 142. qui tamen minus recta admiscet.] *Xylander*. Hujus loci restitutio debetur Xylandro. *Casaubonus*. Tanta ex Apollonii Scholiaste huic explemento adspergitur probabilitas, ut, etsi recusent codices, cum nexus desideret nomen proprium, tamen retinuerim. Sequens ἐν ᾧ, quod videtur τὸ Αἶνος absorpsisse, in Veneto, Medic. 2. (ex correctione; antea ἐν ᾧ) 3. transiit in ἐν ᾗ. Tum τοῦ deest in Paris. et Moscov.

5) Medic. 1. Paris. Vatic. Venet. τερροτάτη; Medic. 2. τερροτάτη et in margine στενωτάτη; prius legitur etiam in edd. ante Casaubonum, qui dedit στενοτάτη, quod suppeditave-

xl. dicunt) a Chelonata xxc fere. Ambitum habet stadiorum prope ccc. ipsa longa, versus ortum solis porrecta, et montosa. Mons in ea maximus Aenus templum habet Jovis Aenesii. Quo loco artissima est insula, humilem

ἡ νῆσος, ταπεινὸν ἰσθμὸν ποιεῖ, ὥσθ' ὑπερκλύζεσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν· πλησίον δ' εἰσὶ τῶν στενῶν [6] ἐν τῷ κόλπῳ Κράνιοί τε καὶ Παλεῖς. Cephallenia.

§. 17.

Μεταξὺ δὲ τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἡ Ἀστερία νησίον. Ἀστερὶς δ' ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεται· ἣν ὁ μὲν Σκήψιος μὴ μένειν τοιαύτην, οἵαν φησὶν [1] ὁ ποιητής·

— λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι·

Ὁ

taverant ipsi codices et reliqui meorum reddunt; tantum Medic. 3. ut in margine Medic. 2. per ει et praeterea ἐπὶ νῆσος. *Tzschucke.* Στεῤῥοτάτη relinquens legi, tamen in vertendo στενοτάτη. *Xylander.* Στενοτάτη pro στεῤῥοτάτη agnoscit etiam prior interpres; non necessaria hic quidem cautione usus. *Casaubonus.* Nempe vertit: *penes illud* (templum) *angustissima et durissima insula*, quod fecit inter utramque vocem haesitans. Ut sensus sit aptus et adsit, quod superiori μακρὰ respondeat, praeferri utique debet στενωτάτη. Ita nempe per ω adiutus etiam Msstis posui, de quo cf. ad lib. 8. p. 369. (p. m. 214.) Mox ὑποκλύζεσθαι, quod invexit Aldus, submoveri, et succedere debet Msstis Casaubb. meisque omnibus ipsaque re flagitante ὑπερκλύζεσθαι, de qua commutatione cf. ad lib. 9. p. 440. (p. m. 647. n. 14.)

6) Moscov. Medic. 1. 2. 3. articulum repudiarunt. Tum Moscov. Παλλεῖς, ut supra, ubi vid. notata, et pro νησίον Casaubb. νῆσος.

1) Medic. 3. moleste addit λέγει.

milem producit isthmum, ita ut saepe a mari in mare illuatur. Juxta angustias in sinu sunt Pales et Cranii.

§ 17.

Inter Ithacam et Cephalleniam insula parva est Asteria, Homero Asteris dicta. Hanc Scepsius negat talem nunc esse, qualem poëta describit, portibus praeditam, in utramque partem

p. 457. Cephallenia. Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος μένειν καὶ νῦν, καὶ πολίχνιον λέγει ἐν αὐτῇ [a] Ἀλαλκομενάς, τὸ ἐπ' αὐτῷ τῷ ἰσθμῷ κείμενον.

§. 18.

a) Medic. 1. 2. Ἀλλαλκομενάς, uti et reddidit Guarinus; reliqui, ut editum est. Post pro πολίχνιον Eustathius ad Homer. Odyss. 4, 846. p. m. 201. πολίχνην hinc refert, sensum spectans, non verbum. *Tzschucke.* Stephanus Byzantinus de Urbibus h. v. hujus urbis nomen Ἀλκομεναί, Plutarchus vero [in Quaest. Gr. p. 202. ed. Lips.] Ἀλαλκόμεναι esse scribit. Sed aperte dicam, quod sentio. Et Plutarchi et Strabonis locus mendo non caret. Transcriptores insigni vecordia primam hujus nominis syllabam geminarunt, quod vitii genus haud raro in manu exaratis codicibus occurrit. Nam nullo jure Stephani verba in mendi suspicionem venire possunt, quia jam antea et suo loco de oppido Boeotiae Ἀλαλκομεναὶ mentionem fecerat. Si haec civitas in Ithace eodem nomine fuisset insignita, procul omni dubio ibi etiam ejus meminisset. Oppidorum enim in variis per totum orbem locis sitorum homonymiam tam accurate persequitur epitomator, ut plurimas omnino enumeret, quae etiamnum latent et ignorantur, immo quorum apud alios scriptores et geographos ne minima quidem memoria exstat, cujus rei exempla videsis in Ἄβαι, Ἀλεξάνδρεια et aliis locis quam plurimis. Si igitur oppidi nomen Ἀλαλκομεναὶ fuisset, certissime illud, commoda se ibi occasione offerente, recensuisset. *Berkelius ad Stephanum p.* 101. In utramque partem de priori nominis parte disceptari potest, et idem deficere in Stephano, vitiosi codicis culpa, quod hic et in Plutarcho redundare Berkelius putat. Tum quod multis exemplis docuit Ortelius in thesauro Geographico, non ubivis synonyma urbium et locorum nomina sub eodem titulo complexus est. Si quod peccatum accessit, in eo poni debet, quod Asteriae tribuit Strabo, cum Plutarchus et Stephanus, suo quisque modo, Ithacensium urbium faciant. Idem supra lib. 7. p. 327. (p. m. 469.) observatur, ubi Alalcomenas Illyrici urbem producit Strabo, quam Alcomenas, adprobante ibi Casaubono, vocat Stephanus.

patentibus. Apollodorus etiamnum manere ait, inque ea oppidulum stare Alalcómenas, in ipso positum isthmo.

§. 18

§. 18.

Cephal-lenia.

Καλεῖ δ' ὁ ποιητὴς Σάμον καὶ τὴν Θρακίαν, ἣν νῦν Σαμοθράκην καλοῦμεν. Τὴν δ' Ἰωνικὴν [1] εἶδε μὲν, ὡς εἰκός· καὶ γὰρ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν εἰδέναι φαίνεται· [2] οὐκ ἀντιδιέστειλε δὲ τὴν ὁμωνυμίαν περὶ τῆς Σαμοθράκης λέγων, τοτὲ μὲν τῷ ἐπιθέτῳ·

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης,

Θρηϊκίας —

τοτὲ δὲ τῇ συζυγίᾳ τῶν [3] πλησίον νήσων·

Ἐς

1) Moscov. Medic. 3. Paris. οἶδε; Guarinus etiam novit. Praestat tamen in hoc nexu vulgata aliorum scriptura, uti contra malit in Plutarcho de Socratis genio p. 287. Lips. Reiskius.

2) Sic libri omnes. Xylander tamen expulit οὐκ. *Tzschucke*. Hoc est, nisi Samum cognitam habuisset, non laborasset poëta in distinctione Samorum, quoties de Thracia Samo loquendum ei erat. Quorsum enim laborasset, si ὁμωνυμίαν non vidisset? Retinemus negationem, auctoribus libris omnibus, quam Xylander sustulit. *Casaubonus*. Sic paullo post in argumento, ex verbis Hecubae inductae petito, ubi tamen distinctius γὰρ immittitur, pro quo hic cum illud praecesserit, δὲ adhibet. Ceterum respexit hunc locum Eustathius ad Dionys. v. 533.

3) Medic. 1. 2. (corr. hic) et 3. πλησίων. Cf. supra p. 454. in. ubi contra Moscov. nititur. Commutatio facilis, ut in Diodoro 11, 85. et saepe alibi.

§. 18.

Samum vero poëta etiam Thraciam illam appellat, quae nunc Samothracia dicitur. Ionicam autem ab eo visam fuisse apparet, cum videatur ei cognita fuisse Ionica colonia; alias enim commune utriusque nomen non distinxisset de Samothrace loquens alias adjectivo,

Threiciae ille Sami frondoso in vertice summo:

alias vicinarum insularum adjunctione,

In

Cephal-lenia.

Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον [4] ἀμιχθαλόεσσαν.

Καὶ πάλιν·

Μεσσηγύς τε Σάμοιο, καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης.

Ἤιδει μὲν οὖν [5] αὐτήν, οὐκ ὠνόμακε δέ· οὐδ' ἐκαλεῖτο τῷ αὐτῷ ὀνόματι πρότερον, ἀλλὰ [6] Μελάμ-

4) Moscov. supra χθ scriptum ostendit γδ, ut librarius voluerit ἀμιγδαλόεσσαν. Sed alteram scripturam tuentur libri omnes, nec plus hac profeceris in constituenda vi vocis, de qua cf. Heyne ad Homer. Il. 24, 753. Pro ἔς τ' Ἴμβρον Medic. 3. perperam ἐπ' Ἴμβρον. Proximus versus singulorum verborum forma ab Homericis libris discrepat, (cf. Il. 24, 78.) et tantum ex uno codice ibi notatur Σάμοιο καὶ Ἴμβρου. Diversa autem a vulgari lectione haec adferuntur ex Msstis. Medic. 3. μεσηγύς; Medic. 2. ex corr. Λήμνου pro Ἴμβρου. Receptum tamen nomen ex aliis libris etiam Homericis bene habet, et ad situm proxime valet.

5) Casaubb. Moscov. Paris. οὐκ ὠνόμακε δ' αὐτήν. Cum perinde sit, traditum ab aliis retinui.

6) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi Μελάμφιλος, uti et vertit Guarinus. Alterum tamen sat multis testimoniis constat, tantum quod in consona λ ambigitur, quippe quam quidam geminant, veluti Plin. 5, 37. s. 31. Hesych. h. v. Eustath. ad Dionys. v. 534. probante id Salmasio ad Stephanum s. v. Σάμος. Nec temere. Olim enim dicta etiam fuit Φυλλίς, uti tradunt Hesych. h. v. Scholiastes Nicandri ad Alexipharm. v. 149. ubi ita vocatur, vel Φυλλάς, quod ex oraculo refert Jamblichus de vita Pythagorae cap. 2. Docet et adpellativum *Melamphyllum*, quod sic scribitur in Plinio 22, 35. s. 22. Dioscoride 3, 19. Simplici tamen λ repetunt etiam infra lib. 14. p. 637. omnes libri et profert Stephanus, quare dubitavi mutare.

In Samon, inque Imbron, vel inaccessam quoque Lemnum.

et rursum:

Qua Samon atque Imbrum spatio mare dividit aequo.

Norat ergo Samum Ionicam, sed

λάμφυλος, [7] εἶτ' [8] Ἀνθεμὶς, εἶτα Παρθενία ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Παρθενίου, ὃς Ἴμβρασος μετωνομάσθη. Ἐπεὶ οὖν κατὰ τὰ Τρωϊκὰ, Σάμος μὲν, καὶ ἡ Κεφαλληνία ἐκαλεῖτο, καὶ ἡ Σαμοθράκη, (οὐ Cephallenia.

7) Ita diserte notatum erat ex Parif. Medic. 1. 2. 3. Nempe in edit. Amstelodam. ad quam conlati erant illi codices, legitur εἶτε, quod vitium ex Parisiensi fluxerat. Priores recte habent εἶτα, quod etiam probat epitome p. 131. extr. Hudf. et reddidit Guarinus, cum alias εἶτ' — εἶτε debuisset scribi. Male igitur Xylandrum reprehendit Spanhemius ad Callimachum in Del. v. 49. quod ille εἶτα interpretatus esset, cum debuisset *Melamphyllus, sive Anthemis, sive Parthenia*, inepto sensu, cum εἶτε — εἶτε praecedens adficiant, delectusque arbitrium largiantur. At hic diversa nomina recensentur, vario tempore frequentata, quare et πρότερον praemittit, etsi alio ordine atque in lib. 14. p. 637. ubi eadem particula interponitur. Sic et Stephanus f. v. Σάμος immissis particulis πρότερον — καὶ — καὶ — καὶ — Plinius 5, 37. f. 31. *primum — postea — deinde* — singula nomina distinguunt.

8) At infra lib. 14. p. 637. fcribit Ἀνθεμοῦς, unde vel ibi etiam Ἀνθεμὶς legendum censet Spanhemius c. l. vel in utroque loco Ἀνθεμοῦσα, cum Ἀνθεμοῦς urbs fuerit Macedoniae. Certe Ἀνθεμοῦσα habent etiam Stephanus c. l. (male tamen effertur vulgo Ἀνθέμουσα) Schol. Apollonii ad lib. 2, 874. et Plin. 5, 37. f. 31. Nihil tamen, hic certe, contra libros, quibus favet etiam Eustathius ad Dionyf. v. 534. mutem, etsi in eo Ἀνθεμοῦσα emendat Staverenus ad Hygin. p. 47. Ita vero discrepat etiam uterque Strabonis locus in proximi nominis terminatione; nempe infra vocatur Παρθενίας. At pro Παρθενία pugnant Stephanus c. l. Varro apud Lactantium 1, 17, 8. Plinius c. l. Scholiastae ad Apollon. 1, 187. ex Tarraeo et ad Nicandri Alexipharm. v. 149. aliique commemorati ab Holstenio ad Stephan. p. 281. et Spanhemio ad Callimach. in Del. v. 48.

fed non nominavit: neque fane olim ea Samus fuit vocata, fed Melamphylus, ac deinde Anthemis, post Parthenia a flumine Parthenio, qui Imbrasus postmodo appellatus est. Quoniam igitur tempore belli Trojani Sami nomen et Cephalleniae tributum fuit, et Samothrace

Cephallenia. (οὐ γὰρ ἂν [9] Ἑκάβη εἰσήγετο λέγουσα, ὅτι τοὺς παῖδας αὐτῆς [10] πέρνασκ', ὃν κε λάβοι, ἐς Σάμον ἔς τ'

9) Vitiavit hanc formam, satis ex Homero, Euripide — probatam, editio Parisiensis negligenter effusa, in qua evulgatum est Ἐκύβη, eamque labem ex more inde traxit Amstelodamensis. Pro αὐτῆς Moscov. Vatic. Urbin. malunt αὐτῆς.

10) Moscov. Paris. Venet. Medic. 1. 2. (hic in lacunae spatio expleto) Vatic. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. παρνὰς, ὃν; Medic. 3. Urbin. περὶ νᾶσον, male adglutinata postrema syllaba mediae, adsperso vitio; Casaubonus adscripsit πέρνασχ' ex Homero Il. 24, 752. quippe quem locum Strabo respicit. Pro κε Venet. Medic. 1. et edd. veteres καί; Vatic. κα dorica forma. Pro λάβοι Moscov. λάβῃ; Medic. 1. 2. edd. ante Casaubonum λάβοις; Urbin. λάβοι Σάμον. Denique Urbin. Medic. 3. Ἴδ' Ἴμβρον; Medic. 1. 2. Ἰμβρίοις; Paris. ἄς' Ἴμβρον; Moscov. εἰς (supra ἐς) Ἰμβρίοις ἡ Ἰωνική; Venet. Vatic. ἄς' Ἰμβρίοις Ἰωνική; Medic. 3. Ἴμβρον ἄς' Ἰωνικὴ, et ex correctione ἡ Ἰωνική; Urbin. Ἴμβρον ἄς' ἡ Ἰωνική. Sic pro ἔς τ' Ἴμβρον edd. Aldi, Hopperi, Xyl. ἄς' Ἰμβρίοις. Veram lectionem ex Homeri c. l. restituit Casaubonus; (operarum quidem negligentia ἔτε' sequente Amstelodamensi) adlita labe, ἐς δ' Parisiensis habet. Tum vetus interpres verba parenthesi inclusa omisit, forte quod sensum non perspiceret, paullo quidem obscuriorem et a Mss. impeditum. Ita multa suo sensu expressit Penzelius, quibusdam etiam omissis. Sensus, ut paucis complectar, hic mihi esse videtur: Novit quidem Homerus Ioniam Samum, quia coloniam ex Ionia deductam (anno 200. post bellum Trojanum, ut quidam voluerunt, teste Eustathio ad Homer. Il. 13, 12. p. m. 882.) novisse videtur; at non nominavit ipsam, nec poterat recte, quia omnino olim alio nomine erat praedita, et nondum a Samiis, unde hoc nomen imponeretur, condita. Quod si igitur Samum Thraciam dixit, secutus est famam, vel opinionem Samiorum. Postrema verba Casaubonus non sana esse judicat, et sic Strabonem scripsisse arbitratur: δῆλον, ὅτι Ἰωνικὴ οὐκ ἀπῴκιστό πω· δῆλον δὲ καὶ ὅτι — Equidem verba: Ἰωνικὴ οὐκ — δῆλον δ' ὅτι — in apodosi posita esse puto. Nempe quia tunc Sami nomen Cephallenia tantum et Samothrace gerebant, Ionia Samus nondum condita erat, et hinc manifestum est — Conferri autem hic omnino debet lib. 14. p. 633. sqq.

co (alioqui enim non intreduceretur Hecuba filios suos dicens ab Achille captos fuisse in Samum et Imbrum diven-

ἔστ' Ἴμβρον) Ἰωνικὴ οὐκ ἀπῴκιστό [11] πω, δῆλον δ' Cephallenia.
ὅτι ἀπὸ τῶν [12] πρότερόν τινος τὴν ὁμωνυμίαν ἔσχεν· ἐξ ὧν κἀκεῖνο δῆλον, ὅτι παρὰ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, [13] ὃ λέγουσιν οἱ Φήσαντες, μετὰ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν καὶ τὴν [14] Τεμβρίωνος παρουσίαν ἀποίκους [15] ἐλθεῖν ἐκ Σάμου, καὶ ὀνομάσαι Σάμον τὴν Σαμοθράκην· ὡς οἱ Σάμιοι τοῦτ' ἐπλάσαντο δόξης χάριν. Πιθανώτεροι δ' εἰσὶν οἱ ἀπὸ τοῦ [16] Σάμους κα-

11) Venet. Medic. 1. repetita proxima syllaba τόπῳ; edd. Aldi, Hopperi, Xyl. male πω.

12) Sic loco προτέρων Medic. 3. non male, immo forte melius. De utriusque commutatione in hoc nexu vid. Davisius ad Maxim. Tyr. 4, 4. et Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 18. f. Et sic Schweighaeuserus in Polybio 6, 9, 2. πρότερον pro vulgato antea προτέρων reposuit.

13) Casaubonn. Medic. 3. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. ὃ λέγουσιν. Casaubonus vocem ἣν inducebat, quae vulgo hic fertur. Equidem, recepta codicum illorum lectione, steti facta distinctione post ἱστορίαν (sc. ἐστὶ) et φήσαντες.

14) Sic constanter hic libri omnes, qui lib. 14. p. 633. invicem discrepant, ubi cf. notata.

15) Moscov. ἐξελθεῖν. Post Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi ἐπλάσαντο. Tum articulus οἱ ante ἀπὸ minus bene deest in Moscov. et Paris.

16) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. Paris. et epitome p. 132. Huds. Σαμαίους; Guarinus *Samos*. Editiones Aldi, Hopperi, Xylandri Σαμίους; Casaubonus et hinc ceteri editores Σάμους, quod et tenuisse videntur Vatic. et Urbinas. *Tzschucke*. Libri veteres Σάμους. Recte. Sic dicit lib. 8. p. 346. [p. m. 86.] σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη. Ex Strabone idem notat Eustathius ad Il. N. v. 12. p. 882 Ἰστέον, ὅτι ἡ Θρᾳκικὴ κατὰ τὸν Γεωγράφον Σάμος καλεῖται διὰ τὸ ὕψος· σάμοι γάρ, φησί, τὰ

divenditos) apparet coloniam Sami Ionicae nondum fuisse deductam: quam ab antiquarum aliqua nomen duxisse evidens est. Unde hoc quoque manifestum redditur, antiquitatis historiae repugnare id, quod nonnulli dicunt, post Ionicae coloniae deductionem, adventumque Tembrionis venisse Samo colonos, et Samothraciae Sami nomen indidisse: Samios autem hoc gloriae paran-

Cephallenia. καλεῖσθαι τὰ ὕψη φήσαντες [17] εὑρῆσθαι τοῦτο τοὔνομα τὴν νῆσον·

Ἐντεῦθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

Τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαί φασιν ἀπὸ Σαΐων, τῶν οἰκούντων Θρᾳκῶν πρότερον, οἳ καὶ τὴν ἤπειρον ἔσχον τὴν προσεχῆ· εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες

τὰ ὕψη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ (ad v. 533.) δηλοῦται. Et ad Il. ω. p. 1469. *Scherpezelius.* Sic Constantinus Porphyrog. de themat. lib. 1, 16. a sublimitate etiam impositum putat his verbis adjectis: οἱ γὰρ πάλαι Ἕλληνες σάμον τὸν ὑψηλὸν ἐκάλεσαν τόπον.

17) Casaubb. tres, Medic. 1. corr. Venet. Parif. εὑρῆσαι; Vatic. εὑρέσαι; Medic. 3. Urbin. εὑρέσθαι. Editiones cum aliis codicibus εὑρῆσθαι. Sensus utique activam significationem requirit. Quae vero forma constituenda sit, dubium videtur. Etsi enim εὕρημαι proprie passivo sensu dicatur, uti apud Thucydidem 7, 62. et alibi, de quo nulla potest esse dubitatio, idem tamen etiam active legitur, uti apud Demosthenem de falsa legat. p. 346. Lipf. οὔτε μικρὸν, οὔτε μέγα εὑρημένοι — Sic idem in Leptin. p. 497. ἀτέλειαν εὑρῆσθαι, pro quo p. 457. dicit εὑράμενοι ἀτέλειαν — Εὑρέσθαι tamen minus aptum videtur, cum sit proprie mereri, de quo cf. Budaeus in comment. Gr. L. p. 377. ed. Basil. Εὑρῆσθαι noster passive ponit, ut infra p. 481. in. Cum vero εὑρῆσαι ferri nequeat, retinui εὑρῆσθαι. Nempe usum id obtinuit in verbis, quae carent perfecto medii, de quo praecepit Ernesti in Neuesten Theol. Bibl. Vol. 1. P. 2. p. 119. Pro τοὔνομα Moscov. Medic. 3. τὸ ὄνομα. In proximo versu Homerici libri dant ἔνθεν pro ἐντεῦθεν, quo posito

randae causa finxisse. Probabilius insulae nomen alii factum aiunt a sublimitatibus, quae Sami dicebantur: nam inde

Ida videbatur tota, et Priameia tecta,

Et Graiûm naves. —

Quidam Samon nomen habere putant a Saiis Thracibus, qui eam olim habitaverint, ut et finitimam continentem: sive hi iidem cum Sapaeis seu Sintis, (quos Sintias

ὄντες, ἢ τοῖς Σιντοῖς, οὓς [18] Σίντιας καλεῖ ὁ ποιητὴς, εἶθ' ἕτεροι. Μέμνηται δὲ τῶν Σαΐων Ἀρχίλοχος, Cephallenia.

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τὶς [19] ἀγάλλεται, ἣν [20] παρὰ θάμνῳ,
Ἔντος ἀμώμητον, κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

G 2 §. 19.

fito et probato γὰρ abesse debere, monuit Heyne ad Homer. Tom. 6. p. 372. Post in altero versu Xylander pro δὲ maluit scribere δή.

18) Sic Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. et edd. Aldi, Hopperi, Xylandri, quibus suffragatur non solum Homerus Il. 1, 594. Odyss. 8, 294. et ex eo epitome Strabonis lib. 7. p. m. 493. sed etiam ipse Strabo infra lib. 12. p. 549. extr. Eandem formam adstruunt etiam Hellanicus apud Scholiast. Apollonii ad 1, 608. et praeter interpretes Homeri et Apollonium in Lexico p. m. 601. etiam Grammatici veteres. Cf. ad Hesychium T. 2. p. 1190. Non igitur dubitavi eam revocare, cum Casaubonus expulso ι dedisset Σίντας, uti forte habuerunt reliqui etiam codices.

19) Medic. 1. corr. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi ἀνείλετο τήν; Venet. Paris. Medic. 1. ante correctionem ἀνείλατο τήν; Vatic. Urbin. ἀνείλατο. Solus Moscov. videtur servasse ἀγάλλεται, quod posuit Casaubonus suis forte Msstis motus, ut infra lib. 12. p. 549. extr. legitur, ubi tamen codices mei plerique illud verbum plane ignorant. At tuentur qui idem distichon exhibent Aristophanes in Pace v. 1296. Plutarchus in Laconicis instit. p. 889. ed. Lips. Sextus Empir. Pyrrhon. Hypot. 3, 24. p. 181. et auctor anonymus vitae Arati in Petavii Uranologio p. 268. in Arati editione, auctore Buhlio, T. 2. p. 430. Sic etiam inde repetiit Jacobs in Anthol. Gr. T. 1. p. 41. ad quem locum cf. notata. Mirum igitur, unde codices tantum non omnes, aliis auctoribus renitentibus, duxerint ἀνείλετο, vel pro eo, forma dubia, ἀνείλατο, uti et legit Guarinus, qui sat lepide vertit: *clypeo mactarat*, et postea vocem θάμνον loci nomen habuit. Ferri possit ἀσπίδα ἀνείλετο sensu omnino eodem: clypeum sustulit et hinc usurpavit. Malui tamen cum aliis auctoribus servare ἀγάλλεται, quod Moscov. tuetur, et forte Casaubonn. habuerunt. Pro ἣν cum superioribus Msstis Xylander edidit τὴν, quod etiam stare possit.

20) Infra lib. 12. p. 549. περὶ θάμνον legitur. Θάμνον desiderant

tias Homerus vocat) sive diversi fuerunt. Saiorum meminit Archilochus:

Nunc aliquis Sajum parma se jactat honesta,
Ad dumum quae non sponte relicta mihi.

§. 19.

Cephallenia.

§. 19.

Λοιπὴ δ᾽ ἐστὶ τῶν ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ τεταγμένων νήσων ἡ Ζάκυνθος, μικρῷ πρὸς ¹ ἑσπέραν μᾶλ-

derant etiam hic Mss. Casaubb. In Plutarcho exstat περὶ Θάμνῳ; ceteri omnes παρὰ Θάμνῳ. Particularum istarum commistio nota. In ἐντὸς, ut vulgo ferebatur, accentum retraxi, quod factum etiam est in Aristophane Invernizii et in recentioribus anthologiis, de quo olim monuerat Reiske ad Anthologiam Gr. p. 23. Pro κάλλιστον Medic. 3. κάλιστον; Medic. 1. 2. (in quo tamen postea ad veram formam revocatum est,) edd. Aldi, Hopperi κάλλιστον.

1) Ita recte codices et editiones, antequam ed. Parisiensis invexisset vitiosum ἑτέραν, quod cum animadvertisset Palmerius, in exercitt. in auctores Gr. p. 326. tamquam a Msstis corruptum, recte quidem emendat. Post Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri πλέον. Antea Medic. 3. Vatic. Urbin. συνάπτουσα δ᾽ αὐτῇ πλέον. Ἔστι δ᾽ ὁ (sic) — In vulgata lectione συνάπτων δ᾽ αὐτὴν, πλέων ἐστὶν, ὁ — haerent viri docti, ejusque verba varie tentant. Nempe cum Zacynthus Cephalleniae sit orientalior, falso sic scripserit Strabo. Quare Palmerius in Graecia ant. 4, 24. p. 523. sequens καὶ, tamquam a mala manu ortum, expellit, ut sententia inde efficiatur haec: *Paullo magis, quam Cephallenia* — Sed cum vel sic in situ πρὸς ἑσπέραν offendat, magis ad verum narrationem traduci posse putat Tyrwhittus in conjecturis in Strabon. p. m. 36. si substituatur μικρῷ πρὸς ἕω μᾶλλον — κεκλιμένη τῆς Κεφαλληνίας et deinceps καὶ τῇ Πελοποννήσῳ συνάπτουσα αὐτὴν, (ita enim lego pro συνάπτων αὐτὴν, quod certe legitur in repetita, duce Harlesio, editione) i. e. et eam Peloponneso adnectens. Deinde novam sententiam exorditur a verbis πλέως (vel f. πλέων δ᾽) ἐστὶν — Casaubonus in verbis συνάπτων δ᾽ αὐτὴν locum mendosum esse notavit, et ex versione (*eamque magis attingens*) priorem interpretem legisse censet: συνάπτων δ᾽ αὐτῇ πλέον. Ἔστι δ᾽ ὁ — et deinde comparari jubet Strabonem lib. 8. de Peloponnesi situ et Plinium de Zacyntho. Quod enim in nostro sit πρὸς ἑσπέραν, a Plinio meridiem dici. Ita enim Casaubonus ejus narrationem refert: *Zacynthos aliquando appellata Hyrie; Cephallenia a meridiana parte* XXII *M*. (hodie legitur

§. 19.
Restat de insulis Ulyssi subditis Zacynthus, paulo magis quam Cephallenia ad occa-

μᾶλλον τῆς Κεφαλληνίας κεκλιμένη τῆς Πελοποννήσου, συνάπτουσα δ' αὐτὴν πλέον. Ἔστι ὁ κύκλος τῆς Ζακύνθου [2] σταδίων ἑκατὸν ἑξήκοντα· διέχει δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας ὅσον ἑξήκοντα σταδίους, ὑλώδης μὲν, εὔκαρπος δέ· καὶ ἡ πόλις ἀξιό- Cephallenia. p. 458.

 λογος

tur XXV) abeſt; unde adparet, non comparari utriusque inſulae ſitum, ut hic, quatenus ad coeli aliquam plagam magis minusve illae vergunt, ſed Zacynthi a Cephallenia diſtantiam indicari, recteque ſic Plinium eſſe locutum, ad noſtrum vero locum nihil illum valere. Strabo lib. 8. p. 335. p. m. 19. tantum dicit, Zacynthum cum aliis ante Acarnaniam jacere. Cum Gemiſtus Pletho hanc Strabonis narrationem de Zacynthi et Cephalleniae ſitu in ſummam contraxerit, ejus verba ad dijudicandam lectionem adponam. Ita vero ille: Ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, inquit, Ζάκυνθός τε καὶ Κεφαλληνία καὶ Ἰθάκη κατὰ στίχον τε (A. τεῦχόντε) ἀλλήλων κειμένων, καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἀπὸ δυσμῶν ἐπικείμεναι; ex quibus confirmatur emendatio Palmerii, ipſo etiam adſpectu probata. Nempe καὶ male ſedula manus imperiti librarii obtruſit, qui Κεφαλληνίας et Πελοποννήσου ita conjungendas eſſe putaret. Tyrwhitti πρὸς ἕω longe a codicum indiciis recedit. Poſteriori tamen parti male utique adfectae, quia συνάπτων nihil habet, quo referatur, praeſentiſſimam medicinam adtulit, quam et codices quidam deſignant, unde locus ſic exit: πρὸς ἑσπέραν — κεκλιμένη τῆς Πελοποννήσου, συνάπτουσα δ' αὐτὴν πλέον. Ἔστι ὁ — i. e. paullo magis, quam Cephallenia, ad occiduas Peloponneſi partes vecta, eamque magis adtingens; quae quidem poſterior pars recte ſic jam reddita eſt a Guarino; prior a Penzelio. Inde novo ſegmento facto, etſi δὲ deſidero, ad ambitum ejus progreditur. Sic vero idem dicit, quod Scymnus Chius v. 466. ἥτε Πελοποννήσῳ σύνεγγυς κειμένη Ζάκυνθος. Ad hunc igitur ſenſum verba informavi.

2) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 625. p. m. 231. hinc repetiit στάδια, ut alibi, cum noſter in terminatione conſtet. Numeros tamen tenet eosdem cum Msstis, quos auxit Plinius 4, 19. ſ. 12. ubi Strabonem errare notat Harduinus, qui tamen ipſe errat, dum Straboni adfingit 60. tantum ſtadia. Sed haec ultra terminos conſtitutos prolata jacent.

occaſum Peloponneſi inclinans. Ambitus ejus ſtadiorum eſt CLX et amplius: diſtat a Cephallenia ad LX ſtadia; ſilvoſa inſula, ſed fertilis, cum urbe ejusdem nominis

Echinades. λογος ὁμώνυμος. Ἐντεῦθεν εἰς Ἑσπερίδας τῆς Λιβύης ςάδιοι τρισχίλιοι [3] τριακόσιοι.

§. 20.

Καὶ ταύτης δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας πρὸς ἕω τὰς Ἐχινάδας ἱδρύσθαι νήσους συμβέβηκεν· ὧν τό, τε Δουλίχιόν ἐςι (καλοῦσι δὲ νῦν [1] Δολίχαν) καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς [2] Θοὰς εἶπε· καὶ ἡ μὲν Δολίχα κεῖται κατὰ Οἰνιάδας καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ [3] Ἀχελώου, διέχουσα Ἀρά-

3) Ita omnes libri cum epitome. At lib. 17. p. 836. f. ἑξακόσιοι numerantur, eumque numerum probat Goſſelin in Geographie des Grecs analyſée p. 80. Aut igitur in alterutro loco erratum eſt a libris, aut ipſe Strabo parum certus ſtetit.

1) In Stephano, qui Strabonis hunc locum, etſi in ſequ. male retulit, Δόλιχα, ut taceam alia. Equidem cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 625. p. m. 231. repetii Δολίχαν, pro Δολίχην, dialecto Aeolica. Minus recte edd. Aldi, Hopperi per ω efferunt, rectius poſtea Epitome p. 132. Hudſ. dat Δουλιχία. Cf. Berkelius ad Stephanum p. 360.

2) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Θοὰς ὁ ποιητής.

3) Aldus, Hopperus, Xylander ſubſcribunt ι, quod tamen poſt incerta ratione omittunt. Recte, quando eſt gentile, pro Ἀχελώϊος, ut Μινῷος, πατρῷος, de quibus cf. Euſtathius ad Dionyſ. v. 431.

minis memoranda. Hinc ad Heſperides Libyae ſtadia ſunt ter mille ac ccc.

§. 20.

Ab hac et Cephallenia verſus ortum Echinades jacent inſulae, quarum una eſt Dulichium (nunc Dolicham nominant) et acutae inſulae, quas poëta Θοὰς vocavit. Dolicha ſita eſt juxta Oeniades et oſtia Acheloi, diſtans ab Araxo, Eleorum promontorio, ſtadiis c. Sed et reliquae Echinades complures, omnes aſperae atque ſteriles ante oſtia Acheloi jacent, xv ſtadiis remota

Ἀράξου, τῆς τῶν Ἠλείων ἄκρας, [4] ςαδίους ἑκατόν· καὶ αἱ λοιπαὶ δ' Ἐχινάδες πλείους εἰσὶ, [5] πᾶσαι λυπραὶ καὶ τραχεῖαι, καὶ πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἀχελώου, πεντεκαίδεκα ςαδίους ἀφεςῶσα ἡ ἀπωτάτω· ἡ δ' ἐγγυτάτω πέντε, [6] πελαγίζουσαι πρότερον· ἀλλ' ἡ χοῦς, τὰς μὲν ἐξηπείρωκεν αὐτῶν ἤδη, τὰς δὲ μέλλει, πολλὴ καταφερομένη· ἥπερ καὶ τὴν [7] Παραχελωῖτιν καλυ- Echinades.

 μένην

4) Omittunt hanc vocem Mofcov. Medic. 3. Parif. durius quidem; Medic. 2. ςάδια, et poft correctionem ςάδιοι. De variata terminatione quaedam antea dixi. In praecedentibus vitiofe Xylander Ἐλείων ἄκρας. Poft Cafaubonus malit πλείυς δ' εἰσί. Poteft tamen vulgata ftare.

5) Mofcov. vitiofe πᾶσι. Tum Euftathius ad Homer. Odyff. 1, 246. p. m. 52, 41. ex Strabone, opinor, refert πρὸς τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἀχελώυ ποταμοῦ. Poft Medic. 2. πεντ ... ex correctione κε, et pro ἀφεςῶσα idem cum primo ἐφεςῶσα. Deinde Cafaubb. Mofcov. Medic. 3. ἀπωτάτω, quod volebat Cafaubonus, ut mox ἡ ἐγγυτάτω; quod cum nexui et obpofitioni pro ἀπωτάτη fit accommodatius, recepi. Sic fupra §. 18. boni codices pro τῶν πρωτέρων praeferebant τῶν προτέρων.

6) Medic. 1. 2. 3. Parif. πελαγίζυσαι, quod et reddidit Guarinus, et, cum ad omnes rectius pertinere videatur, ego nunc recepi pro vulgato πελαγίζυσα aliorum et editionum. Vult enim dicere, cum olim omnes fuiffent πελάγιαι, poft, adgefto limo, propius continenti admotae funt. Solet autem paffim Strabo talia interjectis pluribus adpendere, quae primis fententiae verbis refpondeant.

7) Cafaubb. Medic. 3. Παραχελώην; Medic. 1. 2. Venet. Παραχελῶιν, et fic Guarinus *Paracheloin*. Ed. Aldi Παραχελώτιν in ipfo contextu, in corrigendis Παραχελῶτιν, quod fervo obfequio repetiit Hopperus. Reliqui libri cum edd. Xylan-

ta inde quae longiffime, quae proxima, v, cum quidem ante in alto jacuerit: fed limus aggeftus alias jam cum continente conjunxit, alias ei adiiciet, copiofe fubinde advectus. Is regionem quoque Paracheloitidem, quam rigat Achelous, antiquitus controverfam fecit, identidem

Echinades. μένην [8] χώραν, ἣν ὁ ποταμὸς ἐπικλύζει, περιμάχητον ἐποίει τὸ παλαιὸν, τοὺς ὅρους [9] συγχέουσα ἀεὶ, τοὺς ἀποδεικνυμένους τοῖς Ἀκαρνᾶσι καὶ τοῖς Αἰτωλοῖς· ἔκρινοντο [10] γὰρ τοῖς ὅπλοις, οὐκ ἔχοντες διαιτητάς· ἐνίκων δ' οἱ πλέον δυνάμενοι· ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ μῦθος ἐπλάσθη τις, ὡς Ἡρακλέους καταπολεμήσαντος τὸν Ἀχελῶον, καὶ ἐνεγκαμένου τῆς νίκης ἆθλον τὸν Δηϊανείρας γάμον τῆς Οἰνέως θυγα-

Xylandri et ſequentibus Παραχελωΐτιν exhibent, quod probat etymologiae ratio ab Ἀχελώϊος. Cf. ad lib. 9. p. 434. p. m. 604. *Paracheloida* urbem novit etiam Livius 39, 26, 2. Cf. paullo poſt p. 459. in.

8) Medic. 3. addit ἐςὶ προσχῶσα, uti et legiſſe videtur Guarinus, dum vertit: *qui etiam Paracheloin — effecit.* Poſt Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. et edd. Aldi, Hopperi ſubjungunt δέ; Xylander omiſſo δὲ ſic contraxit: περιμ. ἐποιεῖτο παλαιόν; minus recte. Tum Caſaubonus dedit περιμ. ἐποίει τὸ παλαιὸν, ejecto etiam δὲ, quod ſi proxime ad χώραν pertinet, tamquam pars conficiendae ſententiae tolerari nequit. Mirum tamen eſt, unde ductum quidam inferſerint, niſi completae antea ſententiae diverſi aliquid ſubjici poſſe putaſſent. Non igitur temere ἐςὶ προσχῶσα a Medic. 3. optimo additum videtur, nec, etſi alias fluviis id tribuitur, ut a Diodoro 1, 39. f. hic cognatorum connexus remorari poteſt, cum talia non averſentur auctores. Cf. praeter alios Weſſeling. ad Diodor. 6, 39.

9) Caſaubb. Moſcov. Venet. Pariſ. συνέχουσα, trajectis literis. Veram lectionem vel ſolus ſenſus loci conſtituit. In ſequentibus Ἀκαρνᾶσι circumflexo inſtruxi, cum ſimplicem antea gereret accentum.

10) Medic. 2. δὲ τοῖς, quod non alienum eſt a Strabonis uſu, etſi proxime repetitur. Mox Venet. Medic. 1. ὄχλοις pro ὅπλοις, quod ante correctionem acceperat etiam Medic. 2. Poſt edd. Hopperi, Xyl. πλέος δυνάμενοι.

dem fines Acarnanibus et Aetolis ſtatutos confundens: itaque armis decernebant, cum carerent arbitro: ac vincebant, qui plus poterant. Qua de cauſa etiam fabula conficta fuit, Herculem debellato Acheloo victoriae praemium adeptum fuiſſe nuptias Deianirae, Oenei filiae:

θυγατρὸς, ἣν πεποίηκε Σοφοκλῆς τοιαῦτα [11] λέγουσαν· Echinades.

[12] Μνηστὴρ γάρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγω,
Ὅς μ᾽ ἐν τρισὶ μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρὸς
Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ᾽ αἰόλος
Δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ᾽ [13] ἀνδρείῳ [14] κύτει
[15] Βούπρωρος. —

G 5 Προσ-

11) Casaubonn. Medic. 1. Venet. λεγούσης. Vulgata melius habet.

12) Medic. 1. μνηστὶς, ex correctione Medic. 2. μνησθὴς, antea μνησθεὶς, sine sensu. Μνηστὶς etsi idem valet, cum reliquis tamen codicibus Strabonis et ipsis Sophoclis, ex cujus Trachiniis v. 9 sqq. desumta haec sunt, retineri debet μνηστήρ. Tum Moscov. Ἀχελῷος, et ex corr. Medic. 2. λόγῳ pro λέγω, quae vox in Medic. 3. plane abest. Deinceps idem dat ὅς με τρισί; Paris. ὃς μὲν τρισί. Proxime sequens μορφαῖσιν, quod agnoscunt etiam editiones Sophoclis a Brunckio et Capperonnierio instructae, hic in edd. Paris. et Amstelod transiit in μορφῶσιν, quod, si diligenter enotatae sunt de eo codicum lectiones, etiam pluriūm praesidiis niti videtur. In re dubia tamen praestat vulgatam formam cum Msstis Sophoclis propagare, cum et accentus inepto loco positus corruptionem indicet; et incertae auctoritatis sit vox μόρφων.

13) Ita per ει adparet in Medic. 2. 3. Moscov. et editionibus Sophoclis memoratis, cum quibus Stephaniana consentit, quod, cum inusitatam formam amplecti necesse non sit, reposui. Vulgo ἀνδρίῳ legitur non sine codicum aliorum exemplo, et sunt certe, quae utraque forma valeant, vel adeo, ex eodem fonte ducta, ιος praeferant. Cf. infra ad p. 484. in σιδηρείην et quae conlegit Fischerus ad Wellerum T. 2. p. 8. sq.

14) Ita ex libris suis pro τύπῳ, quod ante eum ferebatur, scripsit Casaubonus, idemque tuentur codices mei et margo Moscoviensis, cum in ipso contextu positum exstet τύπο pro τύπῳ, uti et ante Brunckium legebatur in edd. Sophoclis. Κύτει probavit etiam Heathius in notis in Tragicos, in Sophoclem p. 70. et in ipso contextu repetiit Hoepfnerus.

15) Moscov. βούπρανος, et supra βούπρωρος. Prius exhibent

filiae: quam Sophocles ita loquentem facit:
Nam nuptias Achelous ambivit meas
Fluvius, tribus me formis
a patre flagitans:
Nunc taurus evidens, varius draco
Nunc flexilis, specie viri
Vultu bovis nunc.

Ad-

Echinades. Προστιθέασι δ' ἔνιοι, καὶ τὸ τῆς [16] Ἀμαλθείας τοῦτ' εἶναι

bent editiones Aldi, Hopperi, Xylandri; posterius, praeeunte Casaubono, reliquae, idque sustinent cum Casaubonn. codicibus alii mei omnes et libri Sophoclis recentiori aetate editi, etsi Scholiastes, ut ex ejus nota adparet, βούκρανος ibi etiam legit. At βούπρωρος valide tuetur ipse Strabo in sequentibus, nec solum rectius omnino, sed et elegantius censet Heathius c. l. ut sensus inde existat hic: *corpore humano, vultu bovino*. Cf. etiam, praeter Strabonem ipsum et Casaubonum in nota subjecta, Philostratus in Icon. n. 4. p. 868. ed. Olearii, et quae adtulit ad Sophoclem Hoepfnerus p. 9. Sic Sophocles post v. 223. (in ed. Brunckii, aliis v. 227. s. 236.) ἀντίπρωρα dixit, contra ἀνδρόπρωρος ex Empedocle Aristoteles Physicor. 2, 8. ἀνδρόπρωρα Plutarchus adversus Colotem p. 617. ed. Lips. et Aelian. H. An. 16, 29. ubi βουγενῆ ἀνδρόπρωρα et contra ἀνδροφυῆ βούκρανα ex eo redditur. Sed plura dabunt interpretes Hesychii T. I. p. 354. et inprimis p. 402. Alia quaestio est, quae tamen hic excuti nequit, an recte sic dixerit poëta, cum subjiciat: ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο, quod ex mento tauri palearia, non barba, propendeant. At certe vultu hominis barbato adparet in numis Epiri, Ambraciotarum, Acarnaniae et Oeniadarum. Sed cf. Burmannus ad Dorvillii Sicula p. 387. sq. et in primis, qui de his versibus plura contulit, Ignarra de palaestra Neapolit. p. 240. et quae addit monita Eckhelius in doctrina numor. P. I. Vol. 2. p. 183. sq. Versus aliter distinxit Capperonnierius. *Tzschucke*. Libri manu exarati habent κύτει pro τύπῳ. Vocat autem κύτος reliquum corpus praeter caput. In iisdem libris legitur βούπρωρος, non βούκρανος. Quod etiam, ante quam scirem, legendum ita esse, animadverteram. Neque vero ardua nimis conjectura, si quis sequentia Strabonis verba legat non negligenter. Sic igitur magni poëtae locus legatur: ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος. Porro vocis βούπρωρος elegantiam agnoscent, qui in Tragicorum lectione fuerint versati. *Casaubonus*.

16) Medic. 1. 2. Paris. hic et paullo post Ἀμαλθίας, ut in ipso contextu Aldus, quod tamen in erratis per ει efferendum fuisse monet. Cf. postea. Notavit illam scripturam per ι et aliam per ει, (quae sic in libris Diodori 5, 70. — occurrit) Pantinus ad Apostolii proverbia p. 293. Per ει tuetur usus. Nomini Ἡρακλῆς articulum praemittunt Moscov. Medic. 1. 2. et Paris. Ambigua est ratio. Pro Οἰνεῖ male Medic. 2. cum Aldo et Hoppero ἐνί.

Addunt nonnulli fabulae, Amaltheae cornu id fuisse, quod

εἶναι λέγοντες κέρας, ὃ ἀπέκλασεν Ἡρακλῆς τῦ Ἀχελώου, καὶ ἔδωκεν Οἰνεῖ τῶν γάμων ἕδνον. Οἱ δ' εἰκάζοντες ἐξ αὐτῶν τἀληθὲς, ταύρῳ μὲν ἐοικότα λέγεσθαι τὸν Ἀχελῶόν φασι, καθάπερ καὶ τοὺς ἄλλους ποταμοὺς, ἀπό τε τῶν ἤχων, καὶ τῶν κατὰ τὰ ῥεῖθρα καμπῶν, [17] ἃς καλοῦσι κέρατα· δράκοντι δὲ διὰ τὸ μῆκος καὶ τὴν σκολιότητα· βούπρωρον δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, δι' ἣν καὶ ταυρωπόν· τὸν Ἡρακλέα δὲ καὶ ἄλλως εὐεργετικὸν ὄντα, καὶ τῷ Οἰνεῖ κηδεύσαντα, παραχώμασί τε καὶ [18] διοχετείαις βιάσασθαι τὸν ποταμὸν πλημμελῶς ῥέοντα, καὶ πολλὴν τῆς [19] παραχε-

Echinades.

p. 459.

17) Medic. 3. ἅ. Recte et sic. Pro δράκοντι Medic. 2. corr. et edd. ante Casaubonum δράκοντα, qui ex libris suis, quibus reliquos meos addo, itaque postulante structura, reposuit δράκοντι. In sequentibus ταυρωπὸν superiorum editorum recte sic emendavit, ut pro κηδεύσαντος, quod antea legebatur, propter nexum, adstipulantibus etiam Msstis, dedit κηδεύσαντα.

18) Medic. 2. διοχετίαις; non recte.

19) Medic. 1. 3. Moscov. Paris. edd. Aldi, Hopperi Παραχελωΐτιδος; Medic. 2. Παραχελωνίτιδος. Cf. supra de his derivatis. Sequens verbum φθείροντα ex libris veteribus restituit Casaubonus, cum antea desideraretur. Ex meis codicibus soli adponunt Medic. 1. (a posteriori manu adjutus) et 3. Pro τῦτ' Medic. 1. 2. 3. Paris. τῦτο. Promiscuus valet usus, saepe in his observatus. Ἀμαλθίας per ι, ut supra, dant Paris. Medic. 1. 2. cum ed. Aldi.

quod defregit Acheloo Hercules, Oeneoque in nuptiarum stipulationem dedit. Qui autem ex fabulis verum colligunt, tauro similem forma Acheloum aiunt, ut et alios fluvios, ob strepitus et flexus alveorum, qui cornua dicuntur: draconem, ob longitudinem et obliquitatem: taurina fronte, ob eandem causam, quae ei bovis formam tribuit. Herculem porro alioquin beneficum, Oenei soceri in gratiam aggeribus et aquae ductibus fluvium compescuisse, vitiose fluentem, magnamque

Echinades. αχελωΐτιδος Φθείροντα ἀνάψυξιν χαριζόμενον τῷ Οἰνεῖ· καὶ τοῦτ' εἶναι τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας. Τῶν μὲν οὖν Ἐχινάδων, καὶ τῶν [20] Ὀξειῶν κατὰ τὰ Τρωϊκὰ Μέγητα ἄρχειν Φησὶν Ὅμηρος·

— ὃν τίκτε Διῒ Φίλος ἱππότα Φυλεύς,
Ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς.

Πατὴρ δ' ἦν Αὐγέας ὁ τῆς Ἠλείας καὶ τῶν Ἐπειῶν ἄρχων· ὥστ' Ἐπειοὶ τὰς νήσους ταύτας εἶχον, οἱ συνεξάραντες εἰς τὸ Δουλίχιον τῷ Φυλεῖ.

§. 21.

Αἱ δὲ τῶν ΤαΦίων νῆσοι, πρότερον δὲ [1] Τηλεβο-

20) Sic pro Ὀξείων, diserte etiam monente Moſcovienſi, ſcripſi. Pro Φυλεὺς (vulgo Φύλευς) quod proſtat in Homero Il. 2, 628. Medic. 2. et edd. Aldi, Hopperi Φιλεὺς, ut idem codex effert poſtea. Ante ἀπενάσσατο Medic. 3. omittit δ'; ipſum verbum in Pariſ. ſcriptum legitur ἀπεμάσσατο.

1) Moſcov. Τηλεβύων et Τηλεβόων, ut infra p. 461. Medic. 2. praeponit τῶν. Per ο aliorum etiam auctoritate confirmatur. Accentum ex penultima projeci in ultimam, quia dicuntur Τηλεβόαι (Apollon. Rhod. 1, 748. —) unde Τηλε-

que Paracheloitis partem reſiccaſſe: id eſſe Amaltheae cornu. Enimvero Echinadibus et Acutis inſulis tempore belli Trojani imperaſſe Megetem Homerus ait:

Quem Phyleus Diis carus equeſter procreat olim.
Is ſe Dulichium ſaevam genitoris ob iram
Contulerat —

pater autem Phylei fuit Augeas, Eleae ditionis et Epeorum princeps: itaque inſulas iſtas Epei tenuerunt, qui cum Phyleo Dulichium migraverant.

§. 21.

Taphiorum porro inſulae, ante dictae Teleboarum, qua-

λεβοῶν, ὧν ἦν καὶ ἡ Τάφος, νῦν δὲ [2] Ταφιοῦς καλουμένη, χωρὶς ἦσαν τούτων, οὐ τοῖς [3] διαστήμασιν Echinades.

Τηλεβόαις paullo post in Nostro. Sic Λεπίδαν, 'Οζόλαν multi scribunt sine idonea causa. Cf. paullo post in nomine Οἰνιαδῶν. Post Aldus, Hopperus ἡ Τάφιος. At supra p. 456. Τάφος, et sic cum Msstis Stephanus h. l. Schol. Apollonii ad 1, 747. Cf. Holsten. ad Stephan. p. 316.

2) Moscov. (ut supra p. 456.) Medic. 1. 2. 3. Ταφιύς; edd. Aldi, Hopperi Ταφιοῦς, uti legit etiam Guarinus; vertit enim: *quam nunc Taphiuntem vocant*; et supra in Msstis exstabat. Xylander ex Stephano, opinor, primus posuit Ταφιοῦσσα, etsi idem supra Ταφιοῦς cum aliis intactum reliquerat. Hermolaus Barbarus ad Plinium 4, 19. f. 12. hic emendabat Ταφιὰς λεγομένη, et hinc in Plinio pro *Saphiasis*, quod in libris suis invenerat, idem substituebat. *Taphias* in Plinio quidem libri probant, quos adjuvat etiam in hac terminatione Stephanus. Cum tamen pro litera ου constantissime hic pugnent codices, melius ad Strabonem revocantur Stephanus et Plinius, si illis dederis *Taphius* pro *Taphias*, et sic firmius etiam forma Ταφιοῦς supra p. 456. constabat. Stephanus, cui Τάφος, post dicta Ταφιοῦσσα, urbs est Cephalleniae, Ταφιὰς insula, omnia videtur conturbasse, et forte Ταφιοῦσσα ad Cephalleniam melius pertinet, Τάφος et Ταφιὰς f. Ταφιοῦς de insula debent intelligi. Nempe cum a Τάφος descendat Τάφιος, urbem Taphiorum seorsum suo loco commemorat Ἀσπαλάθειαν, quod ad Taphum eandemque Taphiussam quis retulerit? *Taphiusa* etiam olim vulgo legebatur ad Leucadem posita in Plinio 36, 39. f. 121. pro quo ex Msstis receptum *mons Taphius*, qui ad insulam Taphum commode potest referri. Sed et Hermolaus ad Plinii posteriorem locum, meliori codice usus, agnoscit, *Taphias* Straboni et Plinio quasdam insulas esse, quarum una sit Ταφιοῦς. Sed cf. quae de his disseruerunt Salmasius ad Solin. cap. 37. f. 40. p. m. 503. et Politus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 651. additis iis, quae supra ad p. 456. notavi. Ut Strabo secum concordaret, dedi hic etiam Ταφιοῦς. Utramque formam omnino probat Holsten. ad Stephan. p. 316.

3) Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi διαστήμασιν. Sed pro διαστήμασιν, quod recte posuit Xylander, agunt non solum codices cum Guarino, sed et ipsa orationis series. Καίτοι

quarum fuit etiam Taphos, quae nunc Taphius usurpatur, ab his separantur, non intervallo (vicinae enim sunt) sed

Echinades. μασιν, (ἐγγὺς γὰρ κεῖνται) ἀλλὰ ὑφ' ἑτέροις ἡγεμόσι ταττόμεναι, Ταφίοις καὶ Τηλεβόαις· πρότερον μὲν οὖν Ἀμφιτρύων ἐπιστρατεύσας [4] αὐτοῖς μετὰ Κεφάλου τοῦ [5] Δηϊονέως ἐξ Ἀθηνῶν φυγάδος, ἐκείνῳ τὴν ἀρχὴν παρέδωκεν αὐτῶν· ὁ δὲ ποιητὴς ὑπὸ Μέντῃ τετάχθαι [6] φησὶ, λῃστὰς καλῶν αὐτοὺς, καθάπερ καὶ τοὺς Τηλεβόας ἅπαντάς φασι. Τὰ μὲν περὶ τὰς νήσους, τὰς πρὸ τῆς Ἀκαρνανίας, ταῦτα.

§. 22.

ται in editionibus profectum est ab Aldo, haesitque inde in reliquis. Medic. 1. 2. 3. Venet. Moscov. κεῖνται, quod vertit Guarinus, nexus desiderat. Ταττόμεναι operarum vitium est in edd. Aldi et Hopperi. Sequentia verba ita in Vatic. leguntur: Ταφίοις γὰρ καὶ Τηλεβόαις. At proxima eam particulam respuunt.

4) Medic. 1. 2. (hic corr.) Paris. edd. Aldi, Hopperi αὐτοὺς; Vatic. Urbin. ἐπ' αὐτοὺς; alii αὐτοῖς, quod, tamquam usitatius, non recusavi, etsi cum accusativo alibi etiam reperitur. Vid. Valckenar. ad Euripidis Phoeniss. v. 292. et Beckius ad Aristophanis aves v. 1521.

5) Medic. 1. Δηϊόνος, et ex corr. Δηϊονέος; prius etiam dant Medic. 3. Moscov. Paris. edd. Aldi et Hopperi. Sic et Guarinus vertit *Deionis*. Medic. 2. Δηΐωνος; Vatic. Urbin. et Venet. videntur praetulisse Δηϊονέως, quod ex hoc loco repetiit Eustathius ad Homer. Odyss. 1, 105. p. m. 27. in. et supra p. 456. in. adfuit, primus hic invexit Xylander, ut superior forma maneret, etsi duplex etiam notatur in Apollodoro 1, 7, 3. et 2, 4, 7. nec sibi semper, in libris certe, constat Strabo; hic tamen aliqui libri largiuntur. Omnino autem non simpliciter diversae formae rejici possunt, quas certe jactant diversi auctores. Sic enim occurrunt Δηϊὼν, Δηΐων, Δηϊονεὺς et Δηϊωνεὺς, de quibus monuit Heyne ad Apollodor. p. m. 99. aliique, quos produxit. Corruptiones sive formas varias dederunt supra libri p. 456.

6) Deest haec vox in Medic. 3. Sequentia verba λῃστὰς — φησὶ in margine adposita Moscov. gerit; in reli-

sed quod aliis ducibus suberant, Taphiis et Teleboïs. Ante autem Amphitruo cum Cephalo Deionei F. Athenis exsulante, eos bello adortus, Cephali imperio subjecerat. Poëta Mentae eos paruisse ait, et praedones facit, ut et Teleboas universos dicunt. Haec ergo de insulis ante Acarnaniam sitis dicta sint.

§. 22:

§. 22. Acarnania.

Μεταξὺ δὲ Λευκάδος, καὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου λιμνοθάλαττά ἐστι, [1] Μυρτούντιον λεγομένη. Ἀπὸ δὲ Λευκάδος ἑξῆς Πάλαιρος καὶ Ἀλυζία τῆς [2] Ἀκαρνανίας πόλεις, ὧν ἡ Ἀλυζία πεν-

reliquis φησὶ ipse contextus accepit. *Tzschucke.* Lego φασὶ, donec me doceat aliquis, ubinam ille poëtae sit locus. *Casaubonus.* Ληΐστορες ἄνδρες Taphii vocantur ab Homero Odyss. 15, 426. at nuspiam Teleboae in illo occurrunt. Eustathius, qui ad Homer. Odyss. 1, 105. p. 27. in. hunc locum descripsit, hanc partem summatim Straboni ipsi adtribuit. Idem vero etiam diserte antea p. m. 26, 44. λέγονται δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ Τηλεβόαι. Probabilis igitur est conjectura Casauboni, in primis cum φησὶ et φασὶ passim confundantur. Exempla subministrabunt libri nostri et aliorum, ut jam notavi ad lib. 8. p. 384. f. (p. m. 294. n. 6.) Addo, si tanti est, Rhoerum ad Porphyr. de abstinentia animalium 3, 15. p. 247. Sic φησὶ pro φασὶ olim in Luciano de calumniis non temere credendis cap. 14. stabat. — Cf. infra p. 460. in. 462. f. — Forte etiam legi possit ἅπαντες, ut sic reliqui auctores Homero obponantur, et inde Teleboas et Taphios eosdem esse etiam hoc documento probetur. Reposui igitur φασί.

1) Hoc nomen aliis omnibus ignotum, librorum tamen nostrorum conjuncto consensu stabilitur.

2) Subjiciunt libri εἰσὶ, quod ignorat solus Medic. 3. idemque pro πόλις, quod praeeunt reliqui, dat πόλεις, et sic emendationi Palmerii in Graecia ant. 3, 11. p. 414. in posteriori quidem verbo robur addit. Hic nempe volebat εἰσὶ πόλεις propter sequentia. Etsi enim, pluribus praemissis substantivis, modo ultimum in singulari numero positum sit, verbum eodem numero saepe adjunctum sequitur, ut plurimis exemplis doceri possit, facilius tamen optimi codicis Medicei ope in hoc nexu oratio fluit; quare eum negligere nolui.

§. 22.

Inter Leucadem porro et sinum Ambracium mare est paludis instar, quod Myrtuntium appellatur. A Leucade deinceps sunt Palaerus et Alyzia, urbes Acarnaniae: de his Alyzia a mari distat

XV

Acarna-nia.

πεντεκαίδεκα ἀπὸ θαλάττης διέχει σαδίους, καθ' ἣν ἐςι λιμὴν [3] Ἡρακλέυς ἱερὸς καὶ τέμενος. [4] Ἐξ αὐτῆ Ἡρακλέους [5] ἄθλους, ἔργα Λυσίππου, [6] μετήνεγκεν εἰς Ῥώμην τῶν ἡγεμόνων τις, παρὰ τόπον κειμένυς διὰ τὴν ἐρημίαν. Εἶτα ἄκρα [7] Κριθωτὴ, καὶ Ἐχινάδες, καὶ πόλις Ἀςακὸς, ὁμώ-

3) Verba haec Ἡρακλέυς — ἐξ αὐτῦ primum omissa in Medic. 2. post accesserunt. In conspectu locata est causa.

4) Libri veteres ἐξ οὗ τῦ. Lego ἐξ οὗ τὺς Ἡρακλ. *Casaubonus*. Ex meis solus Medic. 1. cum antea habuisset ἐξ αὐτῦ, mutatum accepit in ἐξ οὗ. Concinnior lectio Casauboni. At renitentibus tot libris, cum et alibi in partes dissecta orationis membra et dissoluta adponat, vulgatam lectionem commovere nolui.

5) Medic. 3. adpendit ἔχων, quod sic retulit ad τέμενος; Medic. 2. corr. habet ἄθλοι.

6) Medic. 2. ἃ μετήνεγκεν, ut antea Medic. 3. sed post correctionem ὡς μετήνεγκεν; Aldus μετήνειxε δὲ εἰς; Hopper. μετήνεγκε δὲ εἰς; reliqui libri, uti vulgaverat Xylander, μετήνεγκε εἰς justo nexu, etsi lectio Medicei 3. τέμενος — ἄθλυς ἔχον, ἔργα Λυσίππυ, ἃ — vel etiam ὡς propter seq. κειμένυς ferri possit, nisi obstet durius sic antea insertum ἐξ. Post ex Vatic. notatum inveni παρατόπων κειμένυς διὰ τὴν ἐρημίαν.

7) Medic. 1. 2. 3. Paris. Aldus. Hopperus Κορινθωτὴ, quod et in margine additum fert Moscov. Pro eo transversis literis Guarinus emisit *Cornithota*; reliqui videntur dedisse Κριθωτὴ, quod reposuit Xylander, et deinceps omnes editiones receperunt. Κριθωτὴ probat etiam Stephanus, unde Casaubonus Xylandrea editione usus, Κριθωτὴ huc transfert, uti quidem scriptum exstat de cognomini urbe in Scylace p. 28. Huds. quae tamen aliis omnibus Κριθωτὴ, quod et in Stephano literarum ordo requirit. Lat. *Crithote* vocatur. Vid. Plinius 4, 18. s. 11. et quos ibi nominat Harduinus, omisso praetera Suida h. v. Sed et *Crithota* hoc promontorium scribit praeter nostrum et Stephanum,

xv stadiis: ibi portus est Herculi sacer, ejusque templum. Inde Herculis aerumnas, opus Lysippi, Romam imperatorum quidam transtulit, cum ob solitudinem alieno situm esset loco. Sequitur Crithota promontorium, Echinades, urbs Astacus, cognominis ei, quae apud

ὁμώνυμος τῇ περὶ Νικομήδειαν καὶ τὸν Ἀςακηνὸν κόλπον, ἑνικῶς [8] λεγομένη, καὶ ἡ Κριθωτὴ δ' ὁμώνυμος πολίχνῃ τῶν ἐν τῇ Θρακίᾳ Χερρονήσῳ· πάντα δ' εὐλίμενα τὰ μεταξύ· εἶτ' Οἰνιάδαι, καὶ ὁ Ἀχελῶος· εἶτα λίμνη τῶν [9] Οἰνιαδῶν, Μελίτη καλυμέ- Acarnania.

num, qui soli id norunt, Dominicus Niger lib. 11. p. 295. Pro πόλις Medic. 1. male hic πόλεις.

8) Ita Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Paris. Venet. Vatic. Urbin. Moscov. Aldo duce, invitis codicibus omnibus, editiones reddiderunt προσλεγομένη. Inepte, si nexum loci et sensum verbi consideres, quippe quod ὁμιλίαν διὰ λόγων indicat, uti explicatur ab Eustathio ad Homer. Odyss. 12, 34. p. m. 466. in. vel ἀποκρίνεσθαι a Scholiasta Theocriti 1, 92. Tum vero Strabo solet ita haec edere ἑνικῶς, πληθυντικῶς λέγειν, ἐκφέρειν, ὀνομάζειν. Cf. lib. 9. p. 499. (p. m. 441.) p. 408. (p. m. 434.) lib. 10. p. 489. et alibi. Quare τὸ πρὸς praecidi.

9) Rescripsi Οἰνιαδῶν pro vulgato Οἰνιάδων, etsi scio, hoc in optimis etiam edd. frequentari, v. c. Thucyd. 2, 102. Diodori 1, s. 85. Polybii 22, 15, 14. — At Οἰνιαδῶν scribitur etiam in Thucydide 3, 114. ubi et in priori loco, simpliciter tamen, utraque forma notatur. Non enim est ab Οἰνιάδης, sed ab Οἰνιάδαι. In voce Λαπιθῶν supra lib. 9. p. 440. (p. m. 646.) simile aliquid adfuit, etsi hoc de populo, ut in Τηλεβοῶν notavit Heyne ad Apollodor. 2, 4, 7. p. m. 321. de quo et supra dictum est. In ι haesi; idem nomen supra lib. 9. p. 434. (p. m. 605.) per ει scribitur in libris et in Stephano apertius ex literarum serie de nostra urbe. At non solum priorem formam tuentur hic libri omnes, sed et alii auctores, quos comprobat auctoritas numorum. Tum ipse Stephanus fluctuatur, qui s. v. Ἐρείχη habet ι. Post πολλῶ Venet. pro πολλῷ.

apud Nicomediam et sinum Astacenum singulari numero dicitur. Sed et Crithotae nomen commune est cum oppidulo in Thracia Chersoneso. Omnia, quae interjacent, commodos habent portus. Sequuntur Oeniadae et Achelous. Deinde lacus Oeniadarum, Melite

Acarnania. λιμένη, μῆκος μὲν ἔχουσα τριάκοντα σταδίων· πλάτος δὲ εἴκοσι· καὶ ἄλλη Κυνία διπλασία ταύτης καὶ μῆκος καὶ πλάτος· τρίτη δ' Οὐρία πολλῷ τούτων μικροτέρα· ἡ μὲν οὖν Κυνία [10] καὶ ἐκδίδωσιν εἰς τὴν θάλατταν· αἱ λοιπαὶ δ' ὑπέρκεινται ὅσον ἡμιστάδιον· εἶθ' ὁ Εὔηνος, εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ Ἀκτίου στάδιοι ἑξακόσιοι ἑβδομήκοντα· μετὰ δὲ τὸν Εὔηνον τὸ ὄρος ἡ Χαλκὶς, ἣν [11] Χάλκειαν εἴρηκεν Ἀρτεμίδωρος· εἶθ' ἡ Πλευρὼν, εἶθ' ἡ [12] Λίκυρνα κώμη, ἧς ὑπέρκειται Καλυδὼν ἐν τῇ μεσογαίᾳ [13] στα-

10) Deeſt in Medic. 3. Poſt Medicei omnes λοιπαὶ δέ.

11) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Χαλκείαν. Alias nominis variationes deinceps indicabo.

12) Moſcov. Pariſ. Medic. 2, 3. Λίκυρνα; et ſic Guarinus *Licyrna*; pauci reliqui cum edd. Λυκίρνα. Utra potior ſit ſcriptura, dubium, cum hoc nomine pagum ſolus Strabo commemoret. Attamen aliquatenus, ſi tanti valet vicus alias ignotus, ſuccurri poteſt ex aliorum corruptis indiciis. Ita Stephanus Ἀλίκυρνα κώμη Ἀκαρνανίας ex Strabone producit, quo nomine Λίκυρνα in eo tantum reſtat. Ex Stephano hinc ita emendant apud Scylacem p. 14. Hudſ. pro Μύκαρνα, ut in Plinio 4, 3. ſ. 2. Harduinus pro *Halyſarna*, addicente quidem ſitu, quem Strabo declarat. Iam vero ſi Λίκυρνα hinc probandum videtur, nova de augmento nominis per α ſubnaſcitur dubitatio, in qua ad Stephani partes magis propendeam. Dedi tamen, cum nullus liber in eo opituletur, Λίκυρνα.

lite nomine, longus ſtadia xxx, latus xx. aliusque Cynia ad hunc duplus utraque dimenſione, et tertius Uria multo his minor. Cynia ſane in mare exit: reliqui dimidio ſtadio ſupra mare jacent. Tum Evenus, ad quem ab Actio ſtadia iↄclxx. Poſt Evenum mons Chalcis, quem Artemidorus Chalceam appellat: deinde Pleuron: poſt Licyrna pagus, ſupra quem ad ſtadia xxx jacet Calydon in mediterraneis. Apud Calydonem fanum eſt Laphraei Apol-

[13] σταδίοις τριάκοντα· περὶ δὲ τὴν Καλυδῶνα ἐστὶ Acarnania.
τὸ τοῦ [14] Λαφραίου Ἀπόλλωνος ἱερόν· εἶθ' ὁ Ταφιασσὸς τὸ ὄρος· εἶτα Μακυνία πόλις· εἶτα [15] Μολυκρεία, p. 460.

13) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. σταδίοις pro vulgato σταδίους. Variatio nota ex iis, quae monui ad lib. 8. p. 386. (p. m. 305. n. 1.) Sed et in ipſo hujus verbi connexu ita fieri loca plura docent, utrumque ex linguae uſu, prout vel εἰς vel ἐν ſubpleas, quae et Noſter paſſim addit. Cf. lib. 8. p. 373. f. (p. m. 238.) et 9. p. 426. (p. m. 552.) Auſcultandi videntur libri ſcripti optimae notae; quare σταδίοις dedi.

14) Caſaubonn. Medic. 1. corr. 2. 3. Vatic. Urbin. Moſcov. Pariſ. Λαφραίου, quod et antea tulerat Medic. 1. Venet. cum edd. Λαθραίου, quod et reddidit Guarinus. Caſaubonus probat Λαφραίου; Palmerius in Gr. ant. 4, 15. p. 472. malit Λαφρίου, cui adſentitur Spanhemius ad Callimachum in Apoll. v. 105. uterque adjutus a Pauſania 4, 31, 6. qui narrat, Calydonios Dianam cognomine Laphriam coluiſſe. Cf. idem 6, 18, 7. et quos ad priorem locum nominat Facius. Tuentur id nomen etiam numi, ad quos plura notant viri docti. Vid. Raſche in Lex. num. T. 2. P. 2. p. 1489. At hi omnes Dianam norunt Laphriam; de Apolline cognomini altum regnat ſilentium. Inde etiam Palmerius aut Ἀρτέμιδος ſubſtituendum, aut Strabonem erraſſe putat. Equidem, ſi alterutrum admitti debeat, poſterius tamquam levius praetulerim. Tum cum illud Dianae cognomen a Laphrio, Caſtalii fratre, ortum ſit, (v. Pauſan. 7, 18, 6.) utique Laphraeus inde vix recte derivari poſſit. Expreſſi tamen in hac dubitatione Msstorum Λαφραίου. Poſt repoſui Ταφιασσὸς pro Ταφίασος, de quo cf. ad lib. 8. p. 427. (p. m. 558. n. 1.) et ſupra p. 451. etſi codices hic et poſtea ſimplici σ praeferunt, praeter Medic. 1. qui infra etiam habet Ταφίασσος.

15) Per ι efferunt Medic. 3. Moſcov. optimi alias codices, ex quibus poſſit recipi, in primis cum ita codices ſupra p. 451. in. exhibeant, niſi alii omnes et hic majori numero in ει conſpirent. Sic Scylax p. 14. Hudſ. Cf. de duplici ſcriptura Weſſeling. ad Diodor. 12, 60. Sic Καλλιύρεια et Καλλιυρία et alia. Cf. etiam deinceps. Dedi

Apollinis. Sequitur mons Taphiaſſus: inde urbs Macynia, poſt Molycria, ac pone Antirrhium Aetoliae ac Locridis limes, ad quod ab Eueno ſunt ſtadia circiter cxx. Atque Artemidorus qui-

Acarnania. κρία, καὶ πλησίον τὸ Ἀντίῤῥιον, τὸ τῆς Αἰτωλίας ὅριον καὶ τῆς Λοκρίδος· εἰς ὃ ἀπὸ τοῦ Εὐήνȣ στάδιοι περὶ ρ εἴκοσι· Ἀρτεμίδωρος μὲν ὅτω περὶ τῆς, εἴτε Χαλκίδος, εἴτε Χαλκείας τοῦ ὄρȣς, μεταξὺ τοῦ [16] Ἀχελώȣ καὶ τῆς Πλευρῶνος ἱδρύων [17] αὐτήν. Ἀπολλόδωρος δὲ, ὡς πρότερον εἶπον, ὑπὲρ τῆς Μολυκρίας καὶ τὴν Χαλκίδα, καὶ τὸν [18] Ταφιασσόν,

di tamen per ῑ, uti post plus semel scribitur, constantiae causa. Pro ρ ipso vocabulo numerum exprimit ἑκατὸν Moscov. ut ed. Aldi, et pro ὅτω Medic. 1. 2. 3. ὅτως. Cf. ad lib. 8. p. 377. (p. m. 255. n. 1.) Denique pro Χαλκείας Moscov. Medic. 3. Paris. Χαλκίας, de qua variatione antea est dictum.

16) Palmerius in Gr. ant. 4, 16. p. 476. suspicatur, vocem Acheloum male hic Eveni locum obtinere, et Εὐήνȣ reponendum esse, quia hic Strabo non loquatur de locis circa Acheloum, et Thucydides 2, 83. Chalcidem ad Eveni exitum ponat. Attamen in Artemidorum potius hunc errorem devolvit, quam in Strabonem, cum adeo Dionysius v. 496. eundem Chalcidis situm prope Acheloum commemoret. Quae Strabo statuerit ipse, adparet ex iis, quae p. 459. f. leguntur, ubi progressus ab Acheloo post Evenum Chalcida montem conlocat. Tum fuit prope cognominem urbem, (cf. Strabo p. 451. in.) quam ἀγχίαλον facit etiam Homerus Il. 2, 640. et ad Acheloum ponit Eustathius p. m. 235. At et mediterranea urbs Chalcis commemoratur a Ptolemaeo 3, 15. unde facile opinionum diversitas nasci potuit. Mutari certe nihil potest.

17) Medic. 3. αὐτῇ. Tum Medic. 1. 2. 3. Paris. δ' ὡς, pro δὲ, ὡς. Post Medic. 2. corr. περὶ τῆς; male. Cf. supra p. 451. in. Pro Χαλκίδα Moscov. hic accepit Χαλκῖδα. Recte supra p. 451. in. in eadem narratione.

18) Medic. 2. Παφίασον; edd. ut reliqui codices, Ταφίασον praeter Medic. qui hic praefert Ταφίασσον. Equidem et hic, promoto ad ultimam accentu, dedi Ταφιασσὸν, de

quidem Chalcidem, sive Chalceiam montem inter Acheloum et Pleuronem ponit. Apollodorus autem, sicut ante dixi, supra Molycriam et Chalcidem et Taphiassum, et Calydonem collocat, in medio Pleuronis et Chal-

σόν, καὶ τὴν Καλυδῶνα μεταξὺ ἱδρύσθαι [19] Φη- Acarnania.
σὶ τῆς τε Πλευρῶνος καὶ τῆς Χαλκίδος· [20] εἰ μὴ
ἄρα ἕτερον θετέον τὸ πρὸς Πλευρῶνι. ὄρος Χαλ-
κίαν καλούμενον, ἕτερον δὲ τὴν Χαλκίδα τὴν πρὸς

H 3 [21] Mo-

de quo cf. ad lib. 9. p. 427. (p. m. 558. n. 1.) Hinc Mosc. Medic. 1. 2. τήν τε; Venet. cum Parif. ἱδρῦσαι.

19) Moscov. Medic. 1. 2. Parif. φασί. Alii cum edd. recte, quod nexus probat, φησί. Cf. supra p. 459. Pro τῆς τε Medic. 1. τῇ δέ. Proxima verba sic componit Moscov. Χαλκίδος καὶ τῆς Πλευρῶνος. Ad sensum perinde valet. Quod vero monuit Xylander, hunc de Chalcide locum conturbatum esse, non temere id profudit. Cum enim id profiteatur Strabo, ut situm Chalcidis montis demonstret, ex auctoribus aliena a Chalcide admiscentur, quae in unum cogi non possunt. Expedit aliquatenus eadem narratio ex Apollodoro, ut hic innuit, a pag. 451. huc translata, ubi supra Molycriam Chalcis ponebatur cum Taphiasso; ex quo adparet, posteriorem hinc in nostro loco partem ex Apollodoro accessisse, quae ad Calydonis situm pertinet. Tum vero optime succurrunt codices superiores, in quibus legitur, καὶ τήν τε Καλυδῶνα, pro quo ex nota commistione substitui possit καὶ τὴν δὲ Καλυδῶνα, unde sensus exsistat: Calydonem vero sitam esse inter — et hinc propius ad Evenum, quia progreditur a Locridis finibus. Cf. antea. Sed et τε, vel δὲ omitti potest, dummodo duas constitueris sententiae partes. Penzelius inversis his duobus narrationis membris totum locum mutavit, et Chalcida ad urbem retulit.

20) Sic omnes codices. At edd. Aldi, Hopperi, Xylandri: εἰ μὴ ἕτερον θετέον — καλούμενον, εἰ μὴ ἄρα ἕτερον δὲ τὴν Χαλκίδα — Casaubonus verba εἰ μὴ ἄρα, in posteriori membro male repetita, recte sustulit. Nempe cum Artemidorus aliorum narrationes turbet, si Chalcis et Chalcea idem diversa nominis forma mons fuit, ita eum conciliare cum aliis studet, ut alius mons Chalcea fuerit juxta Pleuronem, alius Chalcis ad Molycriam.

Chalcidis: nisi mons Chalcia ad Pleuronem situs alius est, alia Chalcis ad Molycriam. Est autem etiam iuxta

Acarnania. [21] Μολυκρίαν. Ἔστι δέ [22] τις καὶ πρὸς τῇ Καλυδῶνι λίμνη μεγάλη καὶ [23] εὔοψος, ἣν ἔχουσιν οἱ ἐν Πάτραις Ῥωμαῖοι.

§. 23.

21) Medic. 1. 3. Moſcov. Μολυκρία; Medic. 2. Μολυκρίας; alii cum edd. Μολυκρίαν. At Μολυκρία melius in hac oppoſitione reſpondet Πλευρῶνι in priori membro.

22) Tacuit ejus lacus nomen, ſi bene ſe habet hic locus, Strabo, ſed niſi me fallit conjectura, nomen expiſcatus ſum ex Scholiaſte Nicandri ad Theriaca v. 215. et ſequentibus: Νίκανδρος περί τινων εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενός φησιν Αἰπεινήν τε κολώνην, Οἰωνοῦ τε Ῥυπαῖον, Ὀνθίδα δ' ἂν λίμνην τείχοντες ἴσαν Ναύπακτον. Cum ex hoc loco pateat, Ὀνθίδα λίμνην, *Onthidem paludem*, vicinam fuiſſe Naupacto, non ſine veriſimilitudine credo, de ea loqui hoc loco Strabonem; nam Naupactus non longe a Calydone, et forte non tacuit nomen Strabo, ſed latet in voce τὶς, et ſic ſcripſerat: Ἔστι δὲ Ὀνθὶς πρὸς τῇ Καλυδῶνι λίμνη μεγάλη. Si cui tamen diſpliceat noſtra conjectura, de ea non pugnabo; veriſimilis tamen videtur. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 326. Nota eſt Palmerii ſagacitas in eruendis locorum nominibus et formis; quae tamen hic fruſtra videtur viguiſſe, quod certe 8 ſtadiis Calydon a Naupacto remota fuit. (Cf. tab. Peuting. 7. D.) Tum Patrenſibus Romanis magis ad piſcaturam exercendam lacus prope Naupactum aptior fuiſſe videtur. Deinde ſaepe ſic lacus omiſſo nomine, quod vel ipſi non haberent, vel Strabo ignoraret, commemorantur. In hac dubitatione, et quod ne veſtigium ullum nominis in codicibus adpareat, nolui imitari Penzelium, qui repoſuit, etſi operarum negligentia cum adſperſa labe, *Oetis*.

23) Moſcov. Medic. 1. 3. Pariſ. Vatic. 173. 174. (ſic enim hic notatum legi) εὔυψος, ſine linguae etiam auctoritate; Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri εὔψυχος, ſine ſenſu. Εὔοψος optime ex ſuis libris dedit Caſaubonus; atque ita in Veneto fuiſſe puto. Guarinus interpretatus eſt: *profundus*. Ita nempe, quod invenerat, intellexit εὔυψος pro εὐυψὴς, ut tamen ſenſus exſtaret.

ta Calydonem palus magna et piſcoſa, quam poſſident Romani, qui Patris ſunt.

§. 23.

§. 23.

Acarnania.

Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν [1] Ἐρυσιχαίους τινάς φησιν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται·

> Οὐδ' [2] Ἐρυσιχαῖος, [3] Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμὴν,
>
> Ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας.

 Κατὰ

1) Medic. 2. corr. Εὐρυσυχίους; reliqui cum edd. Εὐρυσιχίους. Guarinus vertit: *gentem Euryſicheam.* Sed Ἐρυσιχαίους ſcribendum eſſe recte monuit Caſaubonus, itaque repetiit in fragmentis Apollodori p. m. 1114. Heyne. Valet huc in primis Stephanus, qui commemorat Acarnaniae urbem Ἐρυσίχη. Ita enim recte ex nominis auctore Ἐρυσίχη et gentilibus, comprobante etiam ipſo Stephano ſ. v. Οἰνιάδαι, pro Ἐρυσίκη repoſuit Berkelius. Inde vero deſcendit Ἐρυσιχαῖος, de cujus etiam accentu multa diſſerit Stephanus, quod nimirum Ἐρυσίχαιος ſcribendum eſt adpellativum nomen. Accedit Scholiaſtes Apollonii ad 4, 972. qui ex Alcmane Ἐρυσίχαιον, tamquam adpellativum, adfert, quod huc ſpectare debet, quamquam, ſi locum a Stephano adpoſitum reſpicit, diverſa ratio valere videtur. Cf. etiam deinceps. Non igitur illam ſcripturam moratus ſum.

2) Vatic. 173. 174. (ſic) Medic. 2. 3. Moſcov. edd. Aldi, Hopperi, Εὐρυσιχῖος; Guarinus etiam *Euryſicheus*; ed. Xylandri, Caſaub. 1. Εὐρυσυχῖος; edd. Pariſ. Amſtelod. Εὐρυχῖος, quod et Pariſ. oſtendiſſe videtur; Medic. 1. Εὐρισιχῖος. Revocari huc poſſunt, quae de vocabuli ſcriptura proxime antea notavi, praeeunte Caſaubono, qui recte et hic, quamvis pravo accentu, reponi jubet Ἐρυσίχαιος, uti vult Scholiaſtes Apollonii c. l. Cf. antea. Duo enim hi verſus, quos in Msſtis Stephani deſideratos ex Stra-

§. 23.

In mediterraneis apud Acarnaniam Apollodoru quosdam Eryſichaeos eſſe ait: quorum mentionem facit Alcman:

> *Non Eryſichaeus, aut Calydonius paſtor,*
>
> *Sed ab extremis Sardibus.*

Ad

Acarnania. Κατὰ δὲ τὴν Αἰτωλίαν ἦν Ὤλενος, [4] οὗ ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ μέμνηται Ὅμηρος· ἴχνη δ' αὐτῆς λείπεται μόνον ἐγγὺς τῆς Πλευρῶνος ὑπὸ τῷ [5] Ἀρακύνθῳ. Ἦν δὲ καὶ [5]* Λυσιμαχία πλησίον,

Strabonis hoc loco et efflagitante nexu addidit Berkelius, videntur exstitisse in libris Holstenii. Plura dabit uterque ad Stephanum, hic p. 356. ille p. 119. Cf. etiam Ursinus in notis ad Lyricos p. 299. sq. Equidem Ἐρυσιχαῖος ob nexum cum aliis gentilibus praetuli. Nempe ita efferri solent gentilia, ut Ἀθηναῖος, Εὐρωπαῖος, Κρηταῖος, Ζαγκλαῖος et plurima. Casaubonus enim contrariam rationem in prolixiori nota, quae ad κρίσιν loci proxime nihil praeterea valet, secutus est. Scribit autem ἐρισυχαῖος, cum sic deberet ἐρυσίχαιος.

3) Parif. Medic. 3. Κλυδωναίω; Venet. Κλυδωνίω; Moscov. Καλυδωναίω. Casaubonus in nota emendat Καλυδώνιος; recte, quia sensus alias luxatus disjungitur. Post Vatic. 174. (sic) Moscov. Medic. 1. 2. ἀπ' ἄκραν. At ipsa haec verba: ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας desunt in Vatic. 173.

4) Venet. Moscov. Parif. Medic. 1. 2. 3. ὡς, et sic Guarinus *prout*. Ὡς etiam habent edd. ante Casaubonum, qui dedit οὗ; concinnius certe, nec, quod videtur, invitis libris et adsentientibus Vaticanis, ex quibus quidem nihil contra notatum inveni. Antea ed. Aldi ἡ Ὤλενος; ed. Hopperi ἧ Ὤλενος, satis vitiose; Xylandri corrupto accentu ἧ Ὤλενος.

5) Moscov. Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi Ἀρακίνθῳ, nec aliter ex Nostro refert Eustathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. et Guarinus. (*Aracintho.*) Sed rectius supra p. 450 extr. ut alii utriusque linguae auctores, per y efferunt, quorum loca conlecta sistit Palmerius in Gr. ant. 4, 10. p. 447. sq.

5*) Malim Λυσιμάχεια, ut scribitur usitate Thraciae urbs cognominis, cui nostram, quamvis ex finium confusione vel mutatione Aetoliae tributam, Stephanus subjungit. Incolae, illius certe, in numis etiam scribuntur Λυσιμαχεῖς. Cf. ad epitomen libri 7. extr. Nostra tamen etiam

Ad Aetoliam pertinuit etiam Olenus, cujus in Aetolica recensione meminit Homerus: nunc vestigia duntaxat ejus restant prope Pleuronem sub Aracyntho. Fuit etiam Lysimachia in vicinia, ipsa quoque deleta, sita ad palu-

σίον, ἠφανισμένη καὶ αὐτή, κειμένη πρὸς τῇ λί-μνῃ, τῇ νῦν μὲν Λυσιμαχίᾳ, πρότερον δ' [6] Ὕδρᾳ, [7] μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως, ἡ κώ- Acarnania.

etiam per ι adparet in Polybio 5, 7, 7. Nota est utriusque formae variatio, et inconstantia librorum. Sic Ἀκάδημος facit Ἀκαδημεία et Ἀκαδήμεια, a Κάλαυρος descendit Καλαύρεια et Καλαυρία et similia plura. Codices certe hic omnes ι praescribunt cum editionibus. Verba πλησίον — Λυσιμαχία desunt in Medic. 2.

6) Forte legendum Ὑρία. Nam de Hydra lacu hoc loco nullus meminit. At Ovidius Metamorphoseon lib. 7. [v. 371. 380.] bis aliter Hyrien nominat, quae versa fuit in lacum ejusdem nominis circa haec loca, et videtur eadem esse, quae pagina superiore Straboni dicitur Οὐρία: tamen nihil affirmo. *Palmerius in exercitt. in Gr. auctor. p.* 327. Cum codices omnes reluctantur mutationi, tum, quod gravius est, parum certus Hyries illius situs, qui ad Boeotiam potius referendus videtur, in qua notum Hyries nomen. Cf. viri docti ad Ovid. c. l. Fuerunt omnino in hoc tractu plures lacus, et sic in Lysimachiae vicinia Trichonidem commemorat Polybius 5, 7, 7.

7) Rursus ad eundem locum haec nota dabitur. Xylander [secutus nempe priores] male haec a superiori distinxit, et ideo male interpretatus est, tamquam si pagus Conopa inter Pleuronem et Arsinoen urbem conditus fuisset ab Arsinoe. At ipsa urbs Arsinoe condita fuit ab ipsa Principissa, et suo nomine nobilitata, quae antea pagus tantum erat, nomine Conopa. Igitur sine distinctione, tollendo punctum inter Ὕδρα et μεταξὺ, sic lege: πρὸς τῇ λίμνῃ τῇ νῦν Λυσιμαχίᾳ, πρότερον δὲ Ὕδρᾳ, μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως ἡ κώμη μὲν ἦν etc. Videtur Xylander sustulisse articulum ἡ, et legisse sine articulo κώμη, et ideo non refert κώμη ad Ἀρσινόης. *Palmerius c. l.* Recte monuit ad nexum continendum, quem lubenter audivi. Tantum pro ἡ, quod occupabat omnes editiones, eadem de causa dedi ἣ. Mox Κωνώπα haeret in omnibus libris. At Polybius 4, 64, 3. 5, 7, 7. Κωνωπην scribit urbemque facit; Κωνώπην etiam paludem hic memorat Antoninus Liber. cap. 12. f. Tum literam ω in prima

paludem, quae nunc Lysimachia, olim Hydra dicebatur, inter Pleuronem et Arsinoëm urbem, quae antea pagus erat, nomine Conopa, condita ab Arsinoë, Ptolemaei secun-

Acarnania. μη μὲν ἦν πρότερον, καλουμένη Κωνώπα, κτίσμα δ' ὑπῆρξεν Ἀρσινόης, τῆς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου γυναικὸς ἅμα καὶ ἀδελφῆς, εὐφυῶς ἐπικειμένη πως τῇ τοῦ Ἀχελώου διαβάσει. Παραπλήσιον δέ τι καὶ ἡ [8] Πυλήνη τῷ Ὠλένῳ πέπονθεν. Ὅταν δὲ φῇ τὴν Καλυδῶνα αἰπεῖάν τε καὶ πετρήεσσαν, ἀπὸ τῆς χώρας δεκτέον. Εἴρηται γὰρ, ὅτι τὴν χώραν δίχα διελόντες, τὴν μὲν ὀρεινὴν καὶ ἐπίκτητον τῇ Καλυδῶνι προσένειμαν, τὴν πεδιάδα δὲ τῇ Πλευρῶνι.

§. 24.

prima tuetur etiam ordo Lexicographorum, Stephani et Suidae. Quare id nunc recepi, relicta tamen terminatione Dorica, quam et in aliis praefert.

8) Moſcov. Pariſ. Πυλήνη, et ſic Guarinus *Pylena*; reliqui codd. cum edd. Πυλίνη. At per η recte effertur, ut ſupra p. 451. quod probant Homerus Il. 2, 639. et ad eum p. m. 235. Euſtathius, Stephanus, et, quod in primis ferit, Statius Theb. 8, 482. qui *agmina Pylenes* dixit, et 4, 162. *ſcopuloſa Pylene.* Nec aliter ſcribit Plinius 4, 3. ſ. 2. Commiſtio nota. In Ὠλένῳ omnes ſervant articulum τῷ, cum alias etiam feminino genere ſatis mobiliter uſurpet. Cf. ſupra ad p. 451. m. Pro αἰπειάν τε, quod diſerte notatum erat ex Medic. 3. et Moſcov. et habent priores tres editiones, dedi αἰπεῖάν τε, quia uſus poſtulat. Vitiarunt praeterea edd. Pariſ. (αἰπεάν τε) et Amſtel. (αἰπειάν τε.) Ubi tamen ita in Homero adpelletur, non inveni; at αἰπεινὴ Il. 13, 217. et 14, 116. ſenſu quidem eodem.

ſecundi uxore eadem et ſorore, commode admodum impoſita trajectui Acheloi. Pylenae idem prope uſu venit, quod Oleno. Jam cum Calydonem ſaxoſam dicit et ſublimem, id de regione intelligendum eſt. Monuimus enim, ditione Aetolica in duas partes diviſa, montanam et epicteton, (hoc eſt adquiſitam) Calydoni fuiſſe adſignatam, campeſtrem Pleuroni.

§. 24.

§. 24.

Acarnania.

Νυνὶ μὲν οὖν [1] ἐκπεπόνηται, καὶ ἀπηγόρευκεν ἐκ τῶν συνεχῶν πολέμων, ἥ τ' Ἀκαρνανία, καὶ [2] Αἰτωλοὶ, καθάπερ καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν· πλεῖστον μέν τοι χρόνον [3] συνέμειναν Αἰτωλοὶ μετὰ τῶν Ἀκαρνάνων πρός τε τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας· ὕστατα δὲ καὶ πρὸς Ῥωμαίους, περὶ τῆς αὐτονομίας ἀγωνιζόμενοι. Ἐπεὶ δὲ καὶ Ὅμηρος αὐτῶν ἐπὶ πολὺ μέμνηται, καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς, τὰ μὲν εὐσήμως τε καὶ ὁμολογουμένως, τὰ δ' ἧττον γνωρίμως, ([4] κα-

1) Medic. 2. 3. ἐκπεπόνηκε. Post pro ἐκ Moscov. Medic. 1. 2. 3. Parisſ. Venet. ὑπὸ, quod et per usum dari illis possit. Sic Plutarchus de profectibus virtutis p. 285. Lipſ. ὑπ' ἄσθματος ἀπαγορεύειν.

2) Casaubonn. Αἰτωλία, quod et ex suo codice reddidit Guarinus. Mei omnes in vulgata forma persistunt. Hac de causa, et quod alibi Noster regionum et populorum nomina componere solet, eam reliqui. Sic enim lib. 7. p. 323. (p. m. 452.) Μακεδονία καὶ Παίονες. Cf. ad lib. 8. p. 388. (p. m. 319. n. 4.) In sequ. πλῆστον operarum est vitium in edd. Aldi et Hopperi, ut supra in ed. Hopperi τῆς Πτολεμαίοις.

3) Medic. 3. προσέμειναν. Forte librarium offendit structura cum μετά. Tum vero sine re, et mutata tantum, non sublata offensionis causa. Sic infra p. 462. in. eadem structura redit.

§. 24.

Nunc quidem ob continentia bella Acarnanes, Aetoli, ut et aliae gentes, confectae exhaustaeque animis ceciderunt; plurimum tamen temporis conjuncti cum Aetolis Acarnanes adversus Macedonas et alios Graecos, denique etiam contra Romanos bellum pro libertate sustinuerunt. Sed quoniam eorum et Homerus mentionem facit frequentem, et alii poëtae scriptoresque, partim aperte et confesso, partim obscurius: (quemadmodum jam nunc

Acarnania. ([4] καθάπερ τουτό που καὶ ἐν τοῖς ἤδη λεχθεῖσι περὶ αὐτῶν ἐπιδέδεικται) προσληπτέον καὶ τῶν [5] παλαιοτέρων τινὰ τῶν ἀρχῆς ἐχόντων τάξιν, ἢ διαπορουμένων.

§. 25.

p. 461. Εὐθὺς ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανίας, ὅτι μὲν αὐτὴν ὁ Λαέρτης καὶ οἱ Κεφαλλῆνες κατεκτήσαντο, [1] εἴρηται ἡμῖν· τίνων δὲ κατεχόντων πρότερον, πολλοὶ μὲν

4) Medic. 3. καθὰ περὶ τύτυ καί; Moſcov. Venet. Pariſ. Medic. 1. 2. καθάπερ τυτυ καί; Moſcov. tamen ſupraſcriptum fert τῦτο; edd. Aldi, Hopperi καθάπερ τύτυ που καὶ; Xylander cum ceteris καθάπερ τῦτό που καί. Tum pro ἐπιδέδεικται Caſaubonn. Medic. 3. ἀποδέδεικται, ut lib. 11. p. 530. et alibi. Equidem in neutro mutandi cauſam video ullam. Τύτου coaluit ex τῦτό που.

5) Caſaubonn. ἀρχαιοτέρων. Mei omnes receptam lectionem tenent. Ipſa haec vocabula paſſim ab auctoribus, prout res fert, non ſolum connectuntur, (vid. Demoſth. in Androtion. p. 597. Lipſ. —) ſed et promiſcue ponuntur. Sic Demoſthenes paullo poſt ἀρχαῖα eadem dicit et παλαιά; quos ἀρχαίυς vocat Demetrius Phalereus §. 67. eosdem Dionyſius in arte rhetor. cap. 8, 1. innuit voce παλαιὺς, et ſic Heſychius ἀρχαῖον explicat παλαιὸν, etſi illud altius deſcendit. Παλαιοτέρων commode poteſt ſuum locum tenere.

1) Medic. 2. corr. εἴρηταί μοι. In ſequentibus poſt ὁμολογύμενα in eodem deeſt δέ. Tum idem ex corr. pro εἰπόντων dat εἰπόντες. Deinde Medic. 3. τὶς λοιπόν; Pariſ. Moſcov. Medic. 1. 2. 3. λόγυς ἡμῶν, inverſo verborum ordine. Denique Medic. 3. corr. πρὸς αὐτῶν.

nunc ex noſtris ſermonibus poteſt intelligi eſſe demonſtratum) adſumamus quaedam de vetuſtioribus, quae vel pro principiis uſurpare poſſumus, vel pro disquirendi occaſione.

§. 25.

Initio jam a nobis dictum eſt, Acarnaniam fuiſſe a Laërta et Cephallenibus occupatam. Qui vero antea tenue-

μὲν εἰρήκασιν· οὐχ ὁμολογούμενα δὲ εἰπόντων, ἐπιφανῆ δὲ, ἀπολείπεταί τις ἡμῖν λόγος διαιτητικὸς περὶ αὐτῶν. Φασὶ γὰρ τοὺς Ταφίους τε καὶ [2] Τηλεβόας λεγομένους οἰκεῖν τὴν Ἀκαρνανίαν πρότερον, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Κέφαλον, τὸν κατασαθέντα ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος κύριον τῶν περὶ τὴν Τάφον νήσων, κυριεῦσαι καὶ ταύτης τῆς χώρας· ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τῦ Λευκάτα νομιζόμενον ἅλμα τούτῳ πρώτῳ προσμυθεύουσιν, ὡς προείρηται. Ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι μὲν ἦρχον οἱ Τάφιοι τῶν Ἀκαρνάνων, πρὶν ἢ τοὺς Κεφαλλῆνας καὶ τὸν Λαέρτην [3] ἐπελθεῖν, οὐ λέγει· [4] ὅτι δ' ἦσαν φίλοι τοῖς Ἰθα- Acarnania.

2) Moscov. ut supra p. 459 Τηλεβύας, scripto etiam ο supra υ. Post ante κατασαθέντα articulum abjecit Medic. 2. quem etiam ignorant editiones ante Casaubonum. Sic post ante περὶ τὴν Hopperus cum Xylandro omittit τῶν, pro quo in ed. Aldi vitiose legitur τὸν; item τὸ deest in Medic. 1. 2. ante ἀπὸ τῦ Λευκάτα.

3) Casaubonn. ἐπελθεῖν, quod reddiderunt etiam Guarinus et Penzelius. Libri mei omnes cum edd. dant ἀπελθεῖν, ut infra p. 464. f. praeter Medic. 3. Prius ex nexu praeferendum est et historia. Alias enim potius dixisset μετὰ τὸ ἀπελθεῖν, quod tamen alii auctores rejiciunt, qui docent, Laërten Acarnanes imperio tenuisse, quippe quos Cephallenum nomine comprehensos (v. supra p. 452. (p. m. 66.)) ad Trojam duxit ejus filius Ulysses, (Homer.

nuerint, cum multi dixerint parum inter se consonantia, satis alioquin aperta: relinquitur nobis quasi arbitrium quoddam de his ferendi facultas. Aiunt Taphios et eos, qui Teleboae sunt dicti, principio Acarnaniam tenuisse, atque principem ab Amphitruone constitutum, Cephalum, insularum, quae Tapho sunt propinquae, etiam Acarnaniam obtinuisse: hinc et saltum a Leucata (qui creditus fuit) huic primo tribuere, ut dixi. At vero Homerus Taphios Acarnanibus imperasse, antequam eo Cephallenes Laërtesque venissent, non dicit: amicos Itha-

Acarnania. Ἰθακησίοις λέγει, ὥστ' ἢ οὐδ' ὅλως ἐπῆρξαν τῶν τόπων κατ' αὐτὸν, ἢ ἑκόντες παρεχώρησαν, ἢ καὶ σύνοικοι ἐγένοντο. Φαίνονται δὲ καὶ ἐκ Λακεδαίμονός [5] τινες ἐποικῆσαι τὴν Ἀκαρνανίαν, [6] οἱ μετ' Ἰκαρίου τοῦ Πηνελόπης πατρός· καὶ γὰρ τοῦτον

mer. Il. 2, 631.) circa quod tempus Mentes Taphiorum rex et dux commemoratur. (Homer. Odyss. 1, 105. 181. —) idemque hospitii jure cum Ulysse conjunctus erat, (Odyss. 1, 417.) quo spectant hic proxima. Omnino autem Strabo contendit, olim et ante adventum Cephallenum et Laërtae Taphios insulam tenuisse, etsi ab Homero diserte id non indicetur. Cephalus autem, unde Cephallenia dicta, Laërtae fuit proavus. Vid. Eustathius ad Homer. Il. 2, 631. p. m. 232. ubi stemma habes expositum.

4) Paris. Moscov. Venet. διότι, ut passim notavi. Cf. ad lib. 8. (p. 370. p. m. 219.) et alibi. Tum Ald. Hopp. τῆς τοῖς Ἰθακησίοις, inani augmento.

5) Medic. 1. ed. Hopperi τινός. Tum ἐποικίσαι Medic. 3. Vatic. 174. (sic) Paris. pro ἐποικῆσαι, quod cum aliis retinui. Cf. paullo post.

6) Vitiose Ald. Hopp. ἢ μετ' Ἰκαρίου. Xylander οἱ prorsus exclusit, quod recte redire jussit Casaubonus. Tum Medic. 1. 3. μεθ' Ἱκαρίου; Medic. 2. μετ' Ἰκάρου. Illud (excepto θ et spiritu aspero) bene habet, itaque hinc reddiderunt Eudocia p. 239. et Eustathius ad Homer. Odyss. 1, 277. p. m. 56. m. qui tamen ad Il. 2, 581. p. m. 221. f. ad alteram formam descivit. Ἰκάριος scribit etiam epitome p. 132. Huds. Accedunt, qui id confirment, ipsi auctores, in quibus Pausan. 3, 1, 4. 12, 2. et, praeter alios, Homerus ipse in sequ. Mutata tantum terminatione Apollodorus 3, 10, 5. Ἰκαρίων. Diversus ab hoc plane fuit Icarus, misero illo casu notior. De confusione nominis cf. Muncker. ad Hygin. fab. 130. Sic hic in sequ. Medic. 2. Ἰκάρου et hinc plures codices, item Ald. Hopper. Ἵκαρον vel Ἴκαρον.

Ithacensium fuisse affirmat: ut aut omnino Homeri aetate non obtinuerint ista loca, aut ultro cesserint, vel in societatem habitationis eos admiserint. Videtur autem etiam, e Lacedaemone quosdam fuisse in Acarnania inquilinos cum Icario, Penelopes patre, eo profectos. Nam

τον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ζῶντας παραδίδωσιν ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν· Acarnania.

Οἳ πατρὸς μὲν [7] ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι
Ἰκαρίε, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα.

Καὶ περὶ τῶν ἀδελφῶν·

Ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι.

[8] Οὔτε ἐν Λακεδαίμονι πιθανὸν αὐτοὺς οἰκεῖν· οὐ γὰρ ἂν ὁ Τηλέμαχος παρὰ Μενελάῳ κατήγετο, ἀφιγμένος ἐκεῖσε· οὔτ' ἄλλην οἴκησιν παρειλήφαμεν αὐτῶν. Φασὶ δὲ Τυνδάρεων καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῦ [9] Ἰκάριον, ἐκπεσόντας ὑπὸ Ἱπποκόων-

7) Hopper. vitiose εὖ οἶκον — ὃς (hoc et in Parif.) κ' αὐτοῖς. Tum Parif. ἐεδφώσαιτο. Ipsa vero verba Οἳ πατρὸς — τῶν ἀδελφῶν desiderantur in Medic. 3. ut in proximis versibus ῥα, ubi etiam pro κέλονται Medic. 2. dat κέλλονται.

8) Casaubonn. Moscov. Venet. Parif. Medic. 2. 3. post οὔτε inserunt γάρ. At cum novam hic disputationis partem ponat, quam deinceps subjecta causa tuetur, melius cum aliis Msstis et edd. omnibus omittitur.

9) Moscov. praeponit articulum cum Medic. 1. 3. Tum Medic. 1. 2. 3. Parif. edd. Aldi, Hopperi, ut supra,

Nam in Ulyssea quidem Icarium ejusque fratres vivos poëta memorat:

Icarii patris haud audent accedere ad aedes,
Ut natam arbitrio proprio despondeat ille.

ac de fratribus:

Iam pater et fratres pridem quam nubere poscunt
Eurymacho. —

Neque probabile est, eos Lacedaemone habitasse: non enim ad Menelaum devertisset Telemachus eo profectus: neque alibi eos sedes posuisse perscriptum est. Traditum hoc exstat, Tyndareum et fratrem ejus Icarium, domo

Acarnania. κόωντος τῆς [10] οἰκείας, ἐλθεῖν παρὰ Θέστιον τὸν τῶν Πλευρωνίων ἄρχοντα, καὶ συγκατακτήσασθαι [11] τῆς περαίας τῦ Ἀχελώου πολλὰ ἐπὶ μέρει· τὸν μὲν

pra, Ἴκαρον dant vel Ἴκαρον. In Ἱπποκόωντος consentiunt omnes cum auctoribus, veluti Apollodoro 3, 10, 5. Pausania 3, 1, 4. — et reddit hinc Eudocia p. 239. Sed in Ἱπποθόων depravavit Eustathius ad Homer. Il. 2, 581. p. m. 221. f. unde et Ἱπποθοωντίδαι in illo subsequuntur.

10) Medic. 2. οἰκ.. et ex corr. οἰκίας. Hic vero οἰκείας aliorum praeferri debet, sc. ubi χώρας, πατρίδος melius subintelligi potest. Commutatio et in nostro frequens, de qua cf. Wesseling. ad Diodor. 2, 3. Fischer. ad Palaephat. 1, 9. et passim ad Strabonem notata.

11) Vatic. 174. Paris. τὴν πέτραν τῦ Ἀχελώυ πόλιν; Casaubonn. τῆς περὶ τῦ Ἀχελώυ πολλά; Venet. τῆς περὶ τῦ Ἀχελώυ πόλιν; Medic. 1. τὴν περαίαν τῦ Ἀ. πολλήν; 2. τὴν περαίαν τῦ Ἀ. πολλὰ, et ex corr. πόλιν; Medic. 3. Moscov. τὴν πέραν τῦ Ἀ. πόλιν. Edd. omnes τὴν περαίαν τῦ Ἀ. πολλά. Guarinus vertit: *multum trans Acheloum plagam occupatam inter se partivisse.* Casaubonus emendat: τῆς περαίας τῦ Ἀχελώυ πολλὰ, sic ut ἐπὶ indicet conditionem, qua illi adquisitae terrae partem praemii loco obtinerent; quem usum verbi probat ex Euripidis Iphigenia in Aul. v. 29. et Hippolyto v. 459. et ex pluribus auctorum locis adstruxit Wesseling. ad Diodor. 2, 24. Et sic saepe omnino usurpatur. Eleganter sane et cum minima mutatione. Recepit Siebelis in Ἑλληνικοῖς suis p. 98. Certe vox πολλὰ ob adjunctum μέρει dimitti nequit, et male in πόλιν transiit, ut τῆ περαίας accommodaretur, ex πολλήν. Quod cum vere codd. adferant, ita etiam commode, opinor, reddi potest. Πολὺς de spatio, tractu longo dici vel cum genitivo Substantivi, vel adjecto eodem casu, satis ex Nostro constat. Περαία in hoc nexu Substantivi vim tenet, ut παραλία, οἰκεία. — Eustathius ad Homerum Odyss. 1, 277. p. m. 56. m. et Eudocia p. 239. contracta haec referunt: καὶ τὴν πέραν Ἀχελώυ. Post Medic. 2. corr. minus bene ἐπὶ μέρη.

mo ab Hippocoonte pulsos, ad Thestium, Pleuroniis tunc imperantem, venisse, eumque adjuvisse in occupandis multis partibus sitae trans Acheloum regionis, quarum ipsi aliquas ferrent. Tyndareum ducta Leda Thestii filia

μὲν οὖν Τυνδάρεων ἐπανελθεῖν οἴκαδε γήμαντα Λή- Acarnania.
δαν τὴν τοῦ Θεςίου θυγατέρα· τὸν δ' Ἰκάριον ἐπι-
μεῖναι τῆς Ἀκαρνανίας ἔχοντα [12] μέρος, καὶ τε-
κνοποιήσασθαι τήν τε Πηνελόπην ἐκ Πολυκάςης
τῆς Λυγαίου θυγατρὸς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς.
Ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν
νεῶν, καὶ τοὺς Ἀκαρνᾶνας [13] καταριθμουμένους
καὶ μετασχόντας τῆς ἐπὶ Ἴλιον ςρατείας, ἐν οἷς
κατωνομάζοντο οἵ τε τὴν Ἀκτὴν οἰκοῦντες, καὶ ἔτι·

Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο.

Οὔτε δ' ἡ Ἤπειρος Ἀκαρνανία ὠνομάζετό πω, οὔθ' ἡ Ἀκτὴ Λευκάς.

§. 26.

12) Casaubonus ex Msstis suis excitat μέλος, quod et ex Veneto excerptum erat; sine sensu. Antea Medic. 1. 2. 3. Paris. et edd. Aldi, Hopperi Ἴκαρον, de quo satis antea dictum est.

13) Paris. supra κατ adscriptum gerit ἀν. Pro Ἀκτὴν Medic. 1. 2. αὐτὴν, ut solent nomina propria et adpellativa sono adfinia commutari. Exempla plurima dedi in notis criticis ad Melam 2, 3, 1. p. 165. sq. Cf. infra ad Strabon. p. 477. in voce τυράννυς. Tum in versu Homerico Paris. Medic. 1. 3. οἵδ' pro ἠδ', et pro ἀντιπέραι' Paris. ἀντιπέρ'; Medic. 1. 2. ἀντίπερα; Medic. 3. edd. Aldi, Hopperi ἀντιπέραν, ut duo Homeri codices notante Heynio, Il. 2, 635. Cf. supra p. 453. in.

filia domum rediisse. Icarium, parte Acarnaniae occupata, e Polycasta Lygaei filia Penelopen ejusque fratres procreasse. Enimvero nos demonstravimus in recensione navium, Acarnanas quoque inter eos numerari, qui expeditioni ad Ilium interfuerint: cum ibi nominentur et qui Actam incoluerunt, et praeterea.

Epirum, simul oppositas ad littora partes.

Nunquam vero aut Epirus Acarnaniae, aut Acta Leucadis nomen tulit.

Acarnanes.

§. 26.

p. 462. Ἔφορος δ' οὔ φησι συςρατεῦσαι· [1] Ἀλκμαίωνα γὰρ τὸν Ἀμφιάρεω [2] συςρατεύσαντα μετὰ Διομήδους, καὶ τῶν ἄλλων Ἐπιγόνων, καὶ κατορθώσαντα τὸν πρὸς Θηβαίους πόλεμον, συνελθεῖν Διομήδει, καὶ τιμωρήσασθαι μετ' αὐτοῦ τοὺς [3] Οἰνέως ἐχθρούς· παραδόντα δ' ἐκείνῳ τὴν Αἰτωλίαν, αὐτὸν

1) Prave Moſcov. Pariſ. Ἀλκμέωνα; non minus edd. Aldi, Hopperi Ἀλκμαίων γὰρ et Xyl. Ἀλκμαίων' γάρ. Sequens nomen Ἀμφιάρεω corruperunt, terminatione mutata, poſteriores duae edd. Pariſ. et Amſtel. in Ἀμφιαρέω, quod tamen haeſiſſe etiam videtur in Msstis quibusdam, ut ex conlatorum ſilentio ſuſpicor. At prius per ε planiſſime adſcriptum erat ex Moſcov. Pariſ. Medic. 2. 3. Cf. de hac forma, quam frequentat in primis Herodotus, notata a Gregorio de dialectis p. 17. Accentum ex penultima retraxi in antepenultimam.

2) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Venet. ςρατεύσαντα, quod forte poſſit praeferri, ut a priori verbo, quod expeditionem Trojanam ſpectat, diſtinguatur. Sic Apollodor. 1, 8, 5. — Forte tamen librarios ſtructura offendit, ut ſupra eadem §. 24. p. 460. f. et quod Strabo cum dativo alias connectere ſoleat. Ita vero Strabo eandem operam in alia re praeſtitam voluit indicare.

3) Moſcov. in ipſo contextu οἰκείους, in margine Οἰνέως, quae vera eſt lectio, ab hiſtoria etiam comprobata. Vid. Apollodor. 1, 8, 6. Pro ἐκείνῳ idem et Medic. 1. 2. 3. Vatic. 173. 174. edd. Aldi, Hopperi ἐκείνοις. Falſo. Nam Aetoliam reſtituit Oeneo, vel Andraemoni, ejus ſocero, ut tradit Apollodor. c. l. Cum noſtro tamen in ipſo Oeneo conſentiunt Antoninus Liber. cap. 37. Hyginus fab. 175. Schol. Ariſtophan. ad Acharn. v. 417. Cf. quae in hanc rem conlegit Verheyk ad Antonin. Liber. pag. 249.

§. 26.

Ephorus Acarnanes interfuiſſe expeditioni contra Ilium ſuſceptae negat. Nam Alcmaeonem ait Amphiarai F. bello contra Thebanos auxilio Diomedis reliquorumque Epigonorum (ſic eorum progenies nominatur, qui a Polynicis parte bello Thebano perierunt) obito, feliciterque geſto, cum Diomede conveniſſe, ultumque eſſe inimicos Oenei: traditaque

αὐτὸν εἰς [4] τὴν Ἀκαρνανίαν παρελθεῖν, καὶ ταύτην καταστρέφεσθαι. Ἀγαμέμνονα δ' ἐν τούτῳ τοῖς Ἀργείοις ἐπιθέμενον, κρατῆσαι ῥαδίως, τῶν πλείστων τοῖς περὶ Διομήδη συνακολουθησάντων. Μικρὸν δ' ὕστερον ἐπιπεσούσης τῆς ἐπ' Ἴλιον ἐξόδου, δείσαντα, μὴ ἀπόντος αὐτοῦ κατὰ τὴν στρατείαν ἐπανελθόντες οἴκαδε οἱ περὶ τὸν Διομήδη (καὶ γὰρ ἀκούεσθαι [5] περὶ αὐτοῦ μεγάλην συνεστραμμένην δύναμιν) κατάσχοιεν τὴν μάλιστα προσήκουσαν αὐτοῖς ἀρχήν· τὸν μὲν γὰρ Ἀδράστου, τὸν δὲ τοῦ πατρὸς εἶναι κληρονόμον· ταῦτα δὴ διανοηθέντα, καλεῖν αὐτοὺς ἐπί τε τὴν τοῦ Ἄργους Acarnanes.

 ἀπό-

4) Articulum neglexerunt editiones ante Casaubonum, qui addidit. Tum repetita male proxima syllaba Medic. 1. corr. 2. et edd. Aldi, Hopperi πλείστων τῶν τοῖς περὶ; Medic. 3. τῶν περί. Pro Διομήδη hic et proxime post Medic. 2. Moscov. Διομήδην, quae forma in his passim objicitur. Sic lib. 12. p. 550. f. Βορυσθένην et Βορυσθένη; lib. 13. p. 594. m. Καλλισθένην et Καλλισθένη. Constantius lib. 12. p. 546. m. Διογένη, quam posteriorem terminationem praeferre solet Noster. At prave Paris. Διομείδη effert. Ἤλιον pro Ἴλιον vitia sunt edd. Aldi et Hopperi.

5) Moscov. Medic. 1. 2: 3. μεγάλην περὶ αὐτοῦ. Post Medic. 1. et ante correctionem 2. omisso articulo, ἐπί τε τοῦ Ἄργους; eundem expellit Aldus ad calcem ed. in emendandis, cum vitiose antea in ipso contextu staret ἐπί τε τὸν τοῦ.

que Diomedi Aetolia, ipsum in Acarnaniam transivisse, eamque occupasse. Interim Agamemnonem Argivos adortum, facile victoriam obtinuisse, plerisque cum Diomede ad militiam profectis. Paulo post, cum incidisset expeditio ad Ilium, veritum Agamemnonem, ne ipso absente Diomedes cum comitatu suo rediens (quem secum magnas habere copias inaudiverat) occuparet debitam sibi ditionem, cum alter Adrasti, alter Alcmaeonis esset haeres: haec ergo cogitantem secum Agamemnonem, eos ad Argos recipiendum, et belli societatem

Acarnanes. ἀπόληψιν, καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ πολέμου· τὸν μὲν οὖν Διομήδη πεισθέντα μετασχεῖν τῆς στρατείας· τὸν δὲ [6] Ἀλκμαίωνα ἀγανακτοῦντα μὴ φροντίσαι· διὰ δὲ τοῦτο μηδὲ κοινωνῆσαι τῆς στρατείας μόνους τοὺς Ἀκαρνᾶνας τοῖς Ἕλλησι· τούτοις δ', ὡς εἰκὸς, τοῖς λόγοις ἐπακολουθήσαντες οἱ Ἀκαρνᾶνες, σοφίσασθαι λέγονται Ῥωμαίους, καὶ τὴν αὐτονομίαν παρ' αὐτῶν [7] ἐξανύσασθαι· λέγοντες, ὡς οὐ μετάσχοιεν μόνοι τῆς ἐπὶ τοὺς προγόνους τοὺς ἐκείνων στρατείας· οὔτε γὰρ ἐν [8] τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ φράζοιντο, οὔτε ἰδίᾳ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τοὔνομα τοῦτ' ἐμφέροιτο ἐν τοῖς ἔπεσιν.

§. 27.

6) Sic Medic. 1. 2. 3. Parif. Mofcov. Venet. cum in editionibus legatur 'Αλκμαίων, 'Αλκμαίον' (Xyl.) et 'Αλκμαίων', quod in ipfa Strabonis oratione infolentius puto.

7) Mofcov. ἐξανύσασθαι, fupra ἐξανήσασθαι, ut fimpliciter habent Medic. 2. 3. in ipfo contextu, pofterior etiam vocibus παρ' αὐτῶν fubfequentibus. Ald. Hopper. ἐξανίσασθαι; Xyl. ἐξανοίσασθαι. Quod receptum ftat, conditore Cafaubono, aptius eft, Romanisque illo tempore moribus dignius.

8) Medic. 3. Parif. praefixo articulo producunt, ut paullo inferius p. 463. in. Reliqui cum edd. omittunt.

tem vocaviffe: proinde Diomedem paffum fibi hoc perfuaderi, ac belli in focietatem veniffe: Alcmaeonem indignatione motum, contemtui rem habuiffe; ideo folos Acarnanes cum Graecis in nullam ejus expeditionis partem veniffe. Verifimile eft, Acarnanes hanc fecutos narrationem, callide eo perduxiffe Romanos, ut ab iis obtinerent liberum patriarum legum ufum: quod fe folos non interfuiffe bello contra Romanorum majores gefto dicerent, ut qui neque in Aetolico cenfu, neque feorfum, neque omnino in verfibus Homericis commemorarentur.

§. 27.

§. 27.

Acarnanes.

Ὁ μὲν οὖν [1] Ἔφορος πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἤδη τὴν Ἀκαρνανίαν ὑπὸ τῷ Ἀλκμαίωνι ποιήσας, τό, τε Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν ἐκείνου κτίσμα ἀποφαίνει, καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ τῦ παιδὸς αὐτῦ Ἀκαρνᾶνος, Ἀμφιλόχους δὲ ἀπὸ τῦ ἀδελφοῦ Ἀμφιλόχου· ὥστε ἐκπίπτει [2] εἰς τὰ παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἱϛορίαν λεγόμενα. [3] Θουκυδίδης δὲ καὶ ἄλλοι τὸν Ἀμφίλοχον, ἀπὸ τῆς

 ϛρα-

1) Aldus, Hopper. ex more, ut aliquoties jam notatum eſt, Εὔφορος. Sic infra cap. 3, 2. in. Poſt ex ed. Pariſ. ἴδη pro ἤδη manavit in Amſtelod. Tum Moſcov. ut alibi, praeſcribit ὠνομᾶσθαί φησίν. Cf. lib. 8. p. 373. (p. m. 237.) Παιδὸς ſine articulo dimittit Medic. 2.

2) Venet. εἰς τήν. Vulgata bene habent et cum ſuperioribus conſentiunt.

3) Moſcov. Pariſ. Vatic. 173. 174. Medic. 1. 2. 3. Θουκυδίδης δὲ καὶ ἄλλοι τὸν Ἀμφίλοχον ἀπὸ — meliori et nativo ordine, cum vulgata editionum lectio, qua verba καὶ οἱ ἄλλοι inter Ἀμφίλοχον et ἀπὸ ponuntur, non partem aliquam, ex Strabonis more, abſolutae ſententiae quaſi negligenter praeteritam adpendit, ſed turbata omnia miſcet. Caſaubonus ſimpliciter ex ſuis libris adpoſuit καὶ τοῖς ἄλλοις. Videantur quidem verba illa ex margine in textum migraſſe et ſiniſtrum locum occupaſſe, quam ſuſpicionem movet etiam φησὶ, quod minime ſatisfacit proximo ἄλλοις. Sed cum φησὶ et φασὶ ſaepe commutentur, ut paullo ſuperius etiam ad p. 459. adparuit, et φασὶ vere prodant Medic. 2. 3. tum ſequentia verba οἱ μὲν, οἱ δὲ locum illis ſuum vindicant. Sic contra lib. 7. p. 326. (p. m. 462.) φησὶ recte in eadem narratione de Thucydide ſolo, in quo haec leguntur 2, 68.

§. 27.

At enim Ephorus Acarnaniam jam ante bellum Trojanum Alcmaeoni adſignans, cum Argos Amphilochicum ab eo dicit conditum, tum Acarnaniam nominatam a filio ejus Acarnane, Amphilochosque a fratre Amphilocho: itaque excidit in ea, quae ſecus narrantur, quam Homerica fert hiſtoria. Thucydides aliique Amphilochum aiunt, a bello Trojano rever-

Curetes. στρατείας τῆς Τρωϊκῆς ἐπανιόντα, [4] οὐκ ἀρεσκόμενον τοῖς ἐν Ἄργει, ταύτην οἰκῆσαί φησι τὴν χώραν· οἱ μὲν, κατὰ διαδοχὴν ἥκοντα τῆς τοῦ ἀδελφοῦ δυναστείας· οἱ δ' ἄλλως. Καὶ ἰδίᾳ μὲν περὶ Ἀκαρνάνων ταῦτα λέγοιτ' ἄν· κοινῇ δ' ὅσα καὶ τοῖς Αἰτωλικοῖς ἐπιπλέκεται νῦν ἐροῦμεν, τὰ Αἰτωλικὰ λέγοντες ἐφ' ἑξῆς, ὅσα προσλαβεῖν τοῖς εἰρημένοις ἔγνωμεν.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

[1] Τοὺς δὲ Κουρῆτας τῶν μὲν Ἀκαρνᾶσι, τῶν δ' Αἰτωλοῖς προσνεμόντων, καὶ τῶν μὲν ἐκ Κρήτης, τῶν δ' ἐξ Εὐβοίας τὸ γένος εἶναι φασκόντων· ἐπειδὴ

4) Prave ante Casaubonum οὐχ.

1) Moscov. Paris. Medic. 3. Τοὺς δή; Medic. 1. 2. (hic corr.) Τοὺς δ' οἱ Κυρῆτας. Tum pro ἐκείνου Medic. 2. ex corr. ἐκείνῳ. At recte habet vulgata aliorum. Nempe τὰ παρά τινος dicuntur Graecis, quae ab aliquo profecta sunt. Sic τὰ παρά σου Dionys. Halic. 1, 83. αἱ πληγαὶ αἱ παρὰ τοῦ πατρὸς, idem 3, 60. Sed cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 13. et quae de commistione utriusque casus notavit Fischerus ad Welleri Grammat. Gr. Tom. 3. P. 2. p. 265.

reversum, cum res Argis ei non probarentur, istam incoluisse regionem: sive quod fratris in possessionem succederet, sive aliter. Atque haec sunt, quae peculiariter de Acarnania dici poterant. Nunc proinde communiter ea referemus, quae cum Aetolicis implicantur Aetolica, ordine narrantes, quae visum fuit dictis adjungere.

CAP. III.

§. 1.

Quoniam vero Curetes alii Acarnanibus, alii Aetolis adscribunt, alii e Creta, alii ex Euboea genus eorum deducunt: Homerus autem

δὴ καὶ Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται, τὰ παρ' ἐκείνου Curetes.
πρῶτον ἐπισκεπτέον. Οἴονται δ' αὐτὸν λέγειν Αἰτωλοὺς μᾶλλον, ἢ Ἀκαρνᾶνας, εἴπερ οἱ [2] Πορθαονίδαι ἦσαν,

[3] Ἄγριος, ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.
Ὤικεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι.

Αὗται δ' εἰσὶν Αἰτωλικαὶ πόλεις ἀμφότεραι, καὶ φέρονται ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ· ὥστε, [4] ἐπεὶ οἱ τὴν Πλευρῶνα οἰκοῦντες φαίνονται [5] κατ' αὐτὸν οἱ

I 4

2) Parif. Πορθαονίδαι, quod recepi hic et infra p. 465. extr. ubi plura de hujus fcripturae caufa adferam. Vulgo edd. cum aliis Msstis Παρθαονίδαι. Epitome p. 133. Hudf. pro eo habet Πορθέως παῖδες τρεῖς.

3) Medic. 2. ἄγριοι. Idem poft μέλανες; edd. Aldi, Hopperi male ἐπεινῇ. Ceterum inverfo ordine hi duo verfus in ipfo Homero Il. 14, 116. prodeunt.

4) In Medic. 1. 2. 3. Mofcov. Veneto et edd. ante Cafaubonum deeft οἱ, et pro ἐπεὶ Medic. 3. Ven. Mofcov. offerunt; luxato nexu et fenfu. Parif. et Vatic. cum vulgata, fi ex filentio augurari liceat, confenferunt.

5) Medic. 1. 2. (corr.) 3. Mofcov. Venet. καὶ κατ' αὐτόν; Ald. Hopper. καὶ κατ' αὐτῶν. Receptam ftatuit Xylander.

autem quoque eorum meminit: primum ea confiderabimus, quae apud hunc habentur. Sunt, qui putent, Aetolos potius, quam Acarnanes eos perhiberi, fiquidem Porthaonidae erant

Agrius, atque Melas, et equefter tertius Oeneus.
Atque hi Pleuronem et celfam Calydona tenebant:

quae quidem urbes funt Aetolicae ambae, et referuntur in catalogo Aetolico: ut, cum Pleuronii ab Homero Curetes dicuntur, appareat, de ejus fententia Curetas

Curetes. οἱ Κουρῆτες, Αἰτωλοὶ ἂν εἶεν. Οἱ δ' ἀντιλέγοντες τῷ τρόπῳ τῆς Φράσεως παράγονται, ὅταν Φῇ·

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα. —

[6] Οὐδὲ γὰρ ἂν κυρίως εἶπεν οὕτως· ἐμάχοντο Βοιωτοὶ καὶ Θηβαῖοι πρὸς ἀλλήλους, οὐδ' Ἀργεῖοι καὶ Πελοποννήσιοι. [7] Ἐδείχθη δ' ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὅτι καὶ [8] Ὁμηρικόν ἐστι τὸ [9] ἔθος τοῦτο τῆς Φράσεως, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν τετριμμένον· τοῦ-

6) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 3. Vatic. οὐδέ; alii cum edd. οὐδὲν. Recepi prius, quod respondet alteri οὐδέ. Sensum hunc loci esse puto: Neque sic proprie dixerit — Guarinus: Haud enim sic proprie dixisset. Οὗτος in proximis pro οὕτως Parisiensis est vitium. Tum Medic. 3. Paris. Πελοπονήσιοι simplici ν efferunt, quod et passim fit alibi in libris. Vulgata tamen scriptura geminato ν Straboni solemnis est et ex suae aetatis ratione usurpata, de qua ipse monet lib. 13. p. 618. f. Cf. etiam auctor Etym. M. sub. h. v. pag. 659. et Duker. ad Thucyd. 3, 32.

7) Medic. 2. ἐδείξαμεν; ad sensum idem.

8) Medic. 1. 3. Moscov. ἐστὶ καὶ Ὁμηρικόν; in vulgato verborum ordine omittunt καὶ Medic. 2. et edd. ante Casaubonum.

9) Moscov. Paris. Ven. Medic. 1. 2. 3. ed. Aldi subjiciunt τοῦτο, quod et reddidit Guarinus, primus omisit Hopperus. Cum propius ad hanc quaestionem valeat, et a Msstis optimis probetur, in antiquam sedem reduxi. Post Medic.

retas fuisse Aetolos. Qui huic opinioni repugnant, modo loquendi abducuntur, cum Homerus dicat:

Pugnabant Curetes, et Aetoli armipotentes
Iuxta urbem Calydona; —

quasi proprie hoc non dicatur, pugnabant inter se Boeoti et Thebani, aut Argivi et Peloponnesii. Atqui supra docuimus, Homericum esse hunc loquendi modum, etiam apud alios tritum poëtas.

τοῦτο μὲν οὖν εὐαπολόγητον. Ἐκεῖνοι δὲ λεγέτωσαν, πῶς ἄν, μὴ ὁμοεθνεῖς ὄντας, [10] μηδ' Αἰτωλούς, τοὺς Πλευρωνίους ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς κατέλεγεν. Curetes.

§. 2.

Ἔφορος δὲ [1] εἰπών, τοὺς Αἰτωλοὺς ἔθνος εἶναι μηδεπώποτε [2] γεγενημένον ὑφ' ἑτέροις, ἀλλὰ πάντα τὸν μνημονευόμενον χρόνον μεμενηκὸς ἀπόρθητον,

Medic. 2. τῶν τετριμμ . . . (sic) Nempe τῶν repetitum, ut solet, ex ποιητῶν. Aldus, Hopper. male τετριμμένων, quod jam Victorius in margine exemplaris sui Aldini emendaverat.

10) Medic. 3. μὴ Αἰτωλούς. Praestat μηδ' in hoc nexu.

1) Inserui hoc verbum, quod et reddidit Guarinus, ex Medic. 3. Moscov. Paris. Ven. et edd. Aldi, Hopperi. Excidit primum in ed. Xylandri et inde exsulavit. Neque enim temere natum est, immo ad continendum nexum, ne durius a superiori λεγέτωσαν subplementum arcessatur, valet, et cum proximo φησὶ tamquam pars totius sententiae cohaeret. Sic lib. 7. p. 317. (p. m. 428.) φησὶ λέγων, lib. 10. p. 465. in. et alibi.

2) Medic. 1. 2. 3. Venet. Paris. γεγενημένον, et pro eo Vatic. γεγενόμενον. Prius etiam legitur in edd. ante Casaubonum, qui mutavit in γενόμενον. Equidem revocavi hanc codicum lectionem, cum usu etiam probetur, de quo cf. dicta ad lib. 8. p. 420. (p. m. 509.) ubi Msstis memoratis addere nunc possum auctoritatem Mediceorum. Sic sine dissensione legitur lib. 8. p. 442. (p. m. 661.) et alibi. Sic fere Plutarch. de discrim. adulat. pag. 252. Lips. ὑπὸ χεῖρα καὶ ταπεινοὶ γεγενημένοι. Post Ald. Hopper. vitiose χρόνῳ.

tas. Itaque his facile responderimus. Illud vero ipsi dicant, qui Pleuronios non Aetolos, neque Aetolorum gentiles inter Aetolos poëta recensuerit.

§. 2.

Ephorus Aetolos gentem ait fuisse, quae nunquam aliis paruerit, sed toto, quod memoratur tempore, indomita manserit, et ob locorum

Curetes. τον, διά τε τὰς δυσχωρίας τῶν τόπων, καὶ διὰ τὴν περὶ τὸν πόλεμον ἄσκησιν, ἐξ ἀρχῆς μέν [3] Φησιν ἅπασαν τὴν χώραν Κουρῆτας [4] κατασχεῖν· ἀφικομένου δ' ἐξ Ἤλιδος Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ τοῖς πολέμοις κρατοῦντος αὐτῶν, τοὺς μὲν Κουρῆτας εἰς τὴν νῦν καλουμένην Ἀκαρνανίαν ὑποχωρῆσαι, τοὺς δ' Αἰτωλοὺς [5] συγκατελθόντας Ἐπειοῖς,

3) Sic Medic. 3. optimus et Xylander; Guarinus etiam *testatur*. Ita vero legendum esse, suadet narrationis summa, quae Ephori sententiam reddit, ejusdemque argumenti in sequ. repetitio, denique connexus cum proximo verbo παρατίθησι. Bene id vidit monuitque Siebelis, qui totum hunc Strabonis locum versavit in Commentariis Societatis Philolog. Lipſ. Vol. I. P. 1. p. 65. Notissima est haec confusio et saepe indicata. Quod idem antea διὰ δὲ mutat in διά τε, etsi nulli adsunt codices, recte tamen et ad nexum apte fecit. Nec minus bene interpunctionem corrigit, quae in edd. misere distorquebat loci sensum. Nempe cola post ὑφ' ἑτέροις et ἀπόρθητον transire jubet in commata, comma autem inter ἄσκησιν et ἐξ ἀρχῆς in punctum. Equidem hactenus auscultavi, ut insertum εἰπών suam sententiae partem ferret.

4) Vulgo edd. omnes μετασχεῖν inde ab Aldo duce, sensu inepto. Casaubonn. melius κατασχεῖν, ut infra pag. 464. in hujus narrationis repetitione. Accedunt, qui eam lectionem confirment, mei omnes, adestque ipsa vis verbi ejusque in simili nexu usus, ut lib. 8. p. 358. (p. m. 148.) Recte igitur probavit Siebelis c. l. et post in Ἑλληνικοῖς p. 18. reposuit.

5) Sic codices et ipse Strabo lib. 8. p. 333. f. (p. m. 10.) p. 354. (p. m. 133.) et alibi in simili nexu; tantum Medic. 2. hic objicit συγκατιόντας; sensu eodem, etsi mirum, unde hoc verbum vulgo ignotum fuerit mutuatus. At male idem pro Ἐπειοῖς repetit Αἰτωλοῖς. In praecedentibus ante καλουμένην Parif. omittit νῦν.

rum difficultates, et ob bellicam exercitationem Curetes ab initio omnem istam tenuisse regionem: cum autem Elide profectus Aetolus, Endymionis F. bellis eos superasset, Curetas concessisse in Acarnaniam, quae nunc vocatur: Aetolos autem cum Epeis postliminio reversos, decem

οἷς, τὰς ἀρχαιοτάτας κτίσαι τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πό- Curetes.
λεων δέκα· τῇ δ' [6] ὕστερον γενεᾷ τὴν Ἦλιν ὑπὸ
Ὀξύλου, τοῦ Αἵμονος, συνοικισθῆναι, [7] περαιωθέντος ἐκ
τῆς Αἰτωλίας. Παρατίθησι δὲ καὶ τὰ τούτων
μαρτύρια τὰ ἐπιγράμματα· τὸ μὲν ἐν Θέρμοις τῆς
Αἰτωλίας, ὅπου τὰς ἀρχαιρεσίας ποιεῖσθαι πάτρι-
ον αὐτοῖς ἐστιν, ἐγκεχαραγμένον τῇ βάσει τῆς Αἰ-
τωλοῦ εἰκόνος·

Χώρης

6) Medic. 2. ὑστέρᾳ. Proxime post vox δεκάτῃ in Medic. 1. 2. 3. Vatic. utroque, Moscov. Paris. et edd. Aldi, Hopperi deest. Sic et Guarinus: *posteriori dehinc aetate*, unde ὑστέρᾳ in Medic. 2. intelligitur. Servasse videntur Casaubonn. cum Veneto, primusque addidit Xylander, motus sine dubio epigrammatis versu. Equidem cum sic ὕστερον cum substantivo jungatur, nec necessario posteritas numeris definienda hic esset, secutus codices, omisi. Quae ab aliis aliter traduntur de Oxylo, cum ad codicum lectiones nihil valeant, et in his dissentire auctores soleant, conlegit Verheyk ad Antonin. Liber. cap. 32. p. 214. sqq. Post editiones ante Casaubonum evulgarant Αἵμονος spiritu leni.

7) Moscov. Medic. 1. 2. 3. (ante correctionem) subjungunt δ', quod hic molestum est et nexum turbat. Recte igitur, cum etiam editiones accepissent, expulit Casaubonus. Post Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. καὶ τὰ salvo sensu omittunt. Pro μαρτύρια Medic. 2. et ante correctionem Medic. 3. μάρτυρα. In proximo nomine Θερμοις accentum retraxi, cum in edd. exstaret Θερμοῖς, quia est proprium. Sic Stephanus, a quo tamen Θέρμος vocatur. Sed de hoc et accentu cf. Schweighaeuser. ad Polyb. 5, 6, 6. in quo saepe ejus loci mentio injicitur.

decem in Aetolia urbes antiquissimas condidisse. Posteriori aetate Elidem ab Oxylo, Haemonis F. ex Aetolia eo profecto, fuisse conditam. Hujus rei testimonia apponit inscriptiones, quarum una in Thermis Aetoliae, ubi comitia creandis magistratibus patrio more Aetoli habent, basi imaginis Aetoli insculpta, sic habet:

Alphei

Curetes.

Χώρης οἰκιστῆρα παρ' Ἀλφειοῦ ποτε δίναις,
[8] Τρεφθέντα σταδίων γείτον' Ὀλυμπιάδος,
[9] Ἐνδυμίωνος παῖδ' Αἰτωλὸν τόνδ' ἀνέθηκαν
Αἰτωλοὶ σφετέρας μνῆμ' ἀρετῆς ἐσορᾶν·

τὸ δ' ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν [10] Ἠλείων ἐπὶ τῷ Ὀξύλου ἀνδριάντι·

Αἰτω-

8) Sic codices mei omnes praeter Medic. 3. in quo legitur τραφέντα; recte quidem; sed et alterum propter plerosque alios retineri potest. Jacobs in Anthol. Gr. Tom. 4. p. 161. praetulit tamen θρεφθέντα, uti legitur in Euripidis Hec. v. 351. et 600. confirmante eam formam Eustathio ad Homer. Il. 5, 40. p. m. 393, 27. Antea δίνησι, quod est in Medic. 3. contra metrum peccat. Tum pro σταδίων vitiose edd. Aldi, Hopperi cum Guarino, qui Graece hos duos versus, etsi satis depravatos, dedit, ut Stephanus in Anthol. Gr. στάδιον.

9) Medic. 2. Ἐνδημίωνος; male. Post pro Αἰτωλὸν Paris. Venet. Medic. 3. Αἰτωλοὶ Medic. 3. Vaticanus uterque, et hinc pro Αἰτωλοὶ Venet. Mosc. Αἰτωλόν; Paris. Αἰτωλῶν, quod idem et Ἠλείων ex suis libris adfert Casaubonus. In Αἰτωλὸν et Αἰτωλοὶ inversio est, quae certe sensum non turbat.

10) Moscov. Paris. Vatic. 174. Medicei omnes Αἰτωλῶν. Guarinus utrumque reddidit, *Eleorum et Etolorum*, dubius forte, quod alterum adscriptum in suo codice invenisset. Edd. omnes Ἠλείων cum reliquis Msstis et Gemisto Plethone, cujus apographum de Thessalia ex cod. Vindobon. apud me servo. Probo. Ἠλείων confirmatur Pausaniae testimonio 6, 24. extr. qui in Eleorum foro Oxyli monumentum viderat. Accedit ipsa vox ἀγορὰ, quae propius valet ad ipsam urbem, denique significatio pietatis erga conditorem, quam Strabo antea memoravit, ipsi versus

Alphei ad latices qui quondam condidit urbem,
Eductum Pisae non procul a stadiis,
Endymone satum, sic virtutis monumentum
Aetoli Aetolum constituere suae.

Altera in foro Eleorum, inscripta statuae Oxyli:

Aeto-

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον Curetes.
Κτήσατο Κουρῆτιν γῆν δορὶ πολλὰ καμών.
Τῆς δ' αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος Αἵμονος υἱὸς p. 464.
Ὄξυλος ἀρχαίην ἔκτισε τήνδε πόλιν.

§. 3.

Τὴν μὲν οὖν συγγένειαν τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν τε Ἠλείων καὶ τῶν Αἰτωλῶν ὀρθῶς ἐπισημαίνεται διὰ τῶν [1] ἐπιγραμμάτων, ἐξομολογουμένων ἀμφοῖν οὐ τὴν συγγένειαν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀρχηγέτας ἀλλήλων εἶναι· δι' οὗ καλῶς ἐξελέγχει ψευδομένους τοὺς

ſus declarant et Herodotus 8, 73. comprobat. Tum Moſcov. ἐπὶ τοῦ Ὀξύλου omiſſo τῷ. Incertam ſaepe in his libri faciunt rationem. Sic infra p. 475. m. vulgo τὸ Κριοῦ μέτωπον; ubi Mssti τὸ τοῦ Κριοῦ μέτωπον. — In ipſo epigrammate libri ſcripti et Gemiſtus Pletho cum editis conſentiunt, tantum quod Ald. Hopper. poſuerunt δουρὶ, invito metro, poſt Xyl. aliique Αἵμονος, ut ſupra.

1) Medic. 2. corr. γραμμάτων, uti infra §. 87. m. γραφὴ et ἐπιγραφὴ variantur. Poſt Medic. 3. ἀμφοῖν ἐξομολογουμένων et ἐλέγχειν.

Aetolus quondam indigenam populum huncce relinquens
Terram Curetum Marte fero obtinuit.
Aetate aſt decima poſt Oxylus, Haemone natus,
Urbem hanc ſplendori reſtituit veterem.

§. 3.

Enimvero cognationem Eleorum et Aetolorum mutuam, recte ex epigrammatis hisce Ephorus comprobat, quorum utroque non cognatio tantum indicatur, ſed etiam unam gentem alterius auctorem, idque viciſſim fuiſſe: itaque mendacii probe

Curetes. τοὺς [2] φάσκοντας, τῶν μὲν Αἰτωλῶν ἀποίκους εἶναι τοὺς Ἠλείους, μὴ μέντοι τῶν Ἠλείων τοὺς Αἰτωλούς. Τὴν δ' ἀνομολογίαν τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀποφάσεως φαίνεται τὴν αὐτὴν ἐπιδεδειγμένος [3] κἀνταῦθα, ἥνπερ ἐπὶ τοῦ μαντείου τοῦ ἐν Δελφοῖς παρεστήσαμεν. Εἰπὼν γὰρ ἀπόρθητον ἐκ τοῦ μνημονευομένου χρόνου παντὸς τὴν Αἰτωλίαν· εἰπὼν δὲ, καὶ ἐξ ἀρχῆς τὴν χώραν ταύτην τοὺς Κουρῆτας κατασχεῖν· ὤφειλε μέν τοίγε τοῖς εἰρημένοις ἀκόλουθον τοῦτο [4] φέρειν, ὅτι οἱ Κουρῆτες διέμειναν ἕως εἰς αὐτὸν κατέχοντες τὴν Αἰτωλίαν γῆν· οὕτω γὰρ ἔμελλεν ἀπόρθητός τε καὶ ἐπ' ἄλλοις οὐδέποτε

2) Ita Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. cum Caſaubonianis. Aldus pro eo invexerat λέγοντας, quam jejuni librarii gloſſam removi.

3) Sic ex Moſcov. diſerte adſcriptum erat pro vulgato κ' ἐνταῦθα. Paullo inferius in Medic. 3. deſunt voces μέν τοίγε.

4) Caſaubonus malit ἐπιφέρειν, uti mox, nempe ubi aliquid argumentationi, narrationi additur. Sic in ſimili diſputatione contra Ephorum lib. 9. p. 422. (p. m. 518.) et alibi. At perſtant in vulgata libri, et ſimplex in multis pro compoſito adhibetur. Poſt Medic. 1. ἔμελλεν. Tum Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. οὐδέποτε ἐπ' ἄλλοις itemque Medic. 3. tantum ὑπ' ἄλλοις. Ald. Hopper. in ſequ. male ἐλεγχθήσεσθαι.

probe convincit eos, qui Eleos Aetolorum colonos, non item Aetolos Eleorum eſſe dicunt. Diſcrepantiam autem dictorum hic eandem videtur admiſiſſe, quam de oraculo Delphico oſtendimus. Cum enim dixiſſet, toto illo, quod memoratur tempore, Aetoliam inviolatam manſiſſe, et Curetas eam jam inde ab initio tenuiſſe: id quod ex dictis conſequebatur, inferre debuit, Curetas Aetoliam usque ad ipſius tempora tenuiſſe. Sic enim recte poterat pronunciari, ſemper vaſtationis immunem manſiſſe, et nunquam in aliorum poteſta-

ποτε γεγονυῖα ὀρθῶς λεχθήσεσθαι. [5] Ὁ δὲ ἐκλαθόμενος τῆς ὑποσχέσεως ἐ τῦτ' ἐπιφέρει, ἀλλὰ τοὐναντίον· ὡς ἀφικομένε [6] ἐξ Ἥλιδος Αἰτωλοῦ, καὶ τοῖς πολέμοις κρατοῦντος αὐτῶν, οἱ Κεϱῆτες ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· τί ἐν ἄλλο πορθήσεως ἴδιον, ἢ [7] τῷ πολέμῳ κρατηθῆναι, καὶ τὴν χώραν ἐκλιπεῖν; [8] Τῦτο δὲ τὸ ἐπίγραμμα μαρτυρεῖ τὸ παρὰ τοῖς Ηλείοις· ὁ γὰρ Αἰτωλός φησι Curetes.

Κτήσατο Κεϱῆτιν γῆν, δορὶ πολλὰ καμών.

§. 4.

Ἴσως [1] δέ τις ἂν φαίη, λέγειν αὐτὸν ἀπόρθητον τὴν Αἰτωλίαν, ἀφ' οὗ τοὔνομα τῦτ' ἔσχε μετὰ

5) Medic. 1. 2. 3. ed. Xyl. Ὁ δ' ἐκλαθόμενος. Utrumque patitur usus, feruntque in his libri.

6) Ald. Hopper. prave ἐξ Ἴλιδος, ut pro Ἴλιον contra dare solent Ἥλιον; Xyl. ἐξ Ἥλιδος.

7) Moscov. τὸ πολέμῳ; alterum tamen aliorum non muto. Tum Ald. Hopper. male κρατιθῆναι.

8) Medic. 3. Moscov. τῦτο δὲ καὶ τὸ — In ipso versu Aldus omisit δορὶ, quod tamen in corrigendis subplet. Paris. reluctante metro δυρί.

1) Moscov. δή. Nota harum particularum commistio. Hic tamen δὲ praefero.

testatem venisse. Ille autem oblitus promissi sui, non isthuc infert, sed contrarium: venisse nimirum Elide Aetolum, et Curetas, ab eo bellis victos, in Acarnaniam concessisse. Quid vero aliud proprium est evastationis, quam bello victum regionem deserere? Hoc autem inscriptio ista apud Eleos testatur, de Aetolo dicens:

Curetum terram Marte fero obtinuit.

§. 4.

Fortassis autem dicat aliquis, intelligere eum Aetoliam vastationis expertem fuisse,

Curetes. τὰ τὴν Αἰτωλοῦ παρουσίαν· ἀλλ' ἀφῄρηται καὶ τοῦ νοήματος τὸν λόγον, φήσας ἐν τοῖς ἐφεξῆς, τὸ μὲν πλεῖστον τοῦ λαοῦ τοῦ διαμένοντος ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς, [2] τοῦτο εἶναι τὸ τῶν Ἐπειῶν [λέγων·] συμμιχθέντων δ' αὐτοῖς ὕστερον Αἰολέων, τῶν ἅμα Βοιωτοῖς ἐκ Θετταλίας ἀναστάντων, κοινῇ μετὰ τούτων τὴν χώραν κατασχεῖν. Ἆρ' οὖν ἔστι, χωρὶς πολέμου τὴν ἀλλοτρίαν ἐπελθόντας, συγκατανείμασθαι τοῖς ἔχουσι, μηδὲν δεομένοις κοινωνίας τοιαύτης; [3] ἤ τοῦτο μὲν οὐ πιστόν· τὸ δὲ, κρατουμένοις τοῖς ὅπλοις [4] ἐπ' ἴσης συμβῆναι πιστόν; τί οὖν ἄλλο πόρ-

2) Mendosus locus. Suspicor legendum esse τοῦτο εἶναι τὸ τῶν Ἐπειῶν, sublata voce λέγων, vel ita potius, τοῦτον εἶναι τὸν τῶν Ἐπειῶν λεών. *Casaubonus.* Offendit utique in hoc nexu λέγων, quare melius absit, etsi omnes tuentur libri. Altera Casauboni emendatio formam orationis in τοῦτον et λεὼν invertere videtur. Nunc quidem uncis continui.

3) Vulgo ἢ, quod inepto loco positum, levi immutatione ad sensum accommodavi. Adfirmat enim omnino haec particula, ita rem subjectam habere, sive ponatur, sive tollatur. Hinc et μὴ sequitur. Cf. Xenoph. de exped. Cyri 7, 8. in. Cyrop. 6, 1, 3. Quam autem saepe ἢ, ἤ, εἰ misceantur, passim monuerunt viri docti, ut Hemsterhus. ad Luciani Necyomant. c. 1. Dorville ad Chariton. 2, 10. in. et alii.

4) Moscov. Paris. ἐπ' ἴσοις. Utrumque recte, prout ellipsin statuas. Sic Diodor. 41, 5. ἐπὶ μετρίοις συμβῆναι. Plu-

fuisse, ex quo ab adventu Aetoli sic nominata fuit. Sed et hujus sententiae rationem ipse sustulit, mox scribens, majorem partem gentis, quae in Aetolia permansit, fuisse Epeos, quibus admixti deinde fuerint Aeolenses et Boeoti, una cum his e Thessalia pulsi, regionemque cum illis aequo jure tenuerint. An vero absque bello fieri potest, ut, qui in alienam veniunt ditionem, cum possidentibus ejus communionem ineant, nihil eam requirentibus possessoribus? Profecto id quidem credibile

πόρθησις, ἢ τὸ κρατεῖσθαι τοῖς ὅπλοις; καὶ Ἀπολλόδωρος δ' εἴρηκεν ἐκ τῆς Βοιωτίας [5] ἀπελθόντας Ὕαντας [6] ἰσορεῖσθαι, καὶ ἐποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς γενομένους· ὁ δ' ὥσπερ κατωρθωκὼς ἐπιλέγει· ὅτι ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα διακριβοῦν εἰώθαμεν, ὅταν ἤ τι τῶν πραγμάτων ἢ παντελῶς ἀπορούμενον, ἢ ψευδῆ δόξαν ἔχον. Curetes.

§. 5.

Τοιοῦτος δ' ὢν Ἔφορος ἑτέρων ὅμως κρείττων ἐςί· καὶ αὐτὸς ὁ [1] ἐσπουδασμένως ὅτως ἐπαινέσας αὐτὸν p. 465.

Plutarch. in Romulo c. 16. πολῖται ἐπ' ἴσοις ἐσόμενοι. De conditione, pacto ita dici, paullo ſuperius vidimus. - Prior tamen in hoc forma uſitatior. Scripſi autem diviſe, ſc. μοίρας, ut ἐξ ἴσου ſolet efferri.

5) Medic. 3. aucta notione ἐπελθόντας.

6) Medic. 2. cum edd. Aldi, Hopperi, Xyl. ἰσορῆσθαι; ſine cauſa. Tum διότι pro ὅτι Moſcov. Pariſ. Venet. de quo vid. ad 9. p. 392. (p. m. 340.) Poſt Medic. 2. corr. ἀπορούμενος, invito nexu, uti in ſequ. ἔχων ex correctione. Ante vocem παντελῶς negligenter excidit ἢ in edd. ante Caſaubonum, qui reſtituit.

1) Ita pro ἐσπυδασμένος bene in hoc nexu ſubſtituit Moſcov. ex quo recepi. Guarinus etiam: *ſtudioſe collaudat*.

le non eſt: credibile, victores cum victis pacto communicare regionem. Quid autem eſt vaſtari aliud, quam armis vinci? Sed et Apollodorus tradidit, Hyantes memorari, qui e Boeotia profecti, Aetolorum ſint facti inquilini. Tamen Ephorus, quaſi re praeclare geſta, addit hanc ſe accurationem adhibere ſolere, cum aut dubia omnino res eſt, aut falſa de ea invaluit opinio.

§. 5.

Talis cum ſit Ephorus, aliis tamen eſt melior: et ipſe Polybius, ita ſtudioſe eum

Curetes. αὐτὸν Πολύβιος καὶ Φήσας περὶ τῶν Ἑλληνικῶν καλῶς μὲν Εὔδοξον, κάλλιστα δ' Ἔφορον ἐξηγεῖσθαι περὶ κτίσεων, συγγενειῶν, μεταναστάσεων, ἀρχηγετῶν· ἡμεῖς δὲ, φησὶ, τὰ νῦν ὄντα δηλώσομεν, καὶ περὶ θέσεως τόπων καὶ διαστημάτων· τοῦτο γάρ ἐστιν οἰκειότατον χωρογραφίᾳ. Ἀλλὰ μὴν σύγε, ὦ Πολύβιε, [2] ὁ τὰς λαοδογματικὰς ἀποφάσεις περὶ τῶν διαστημάτων εἰσάγων οὐκ ἐν τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, καὶ [3] διαδοὺς εὐθύνας τὰς μὲν Ποσειδω-

2) Medic. 3. Moſcov. Pariſ. Vatic. 174. ὁ τάλας ὁ δογματικάς; poſteriora (ὁ δογμ.) ex ſuis libris adnotaverat etiam Caſaubonus; reliqui cum vulgata editionum lectione conſenſiſſe videntur ὁ τὰς τῶν ἄλλων δογματικὰς ἀπ. *Tzſchucke*. In his primum pro δογματικὰς vix dubito reponendum eſſe verbum Polybianum λαοδογματικάς. Vid. ſupra ad lib. 2. p. 163. D. (104. f.) *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem* p. m. 36. Acuta eſt et elegans haec Tyrwhitti conjectura, eademque probabilis. Haeſerunt ejus vocis veſtigia in codicibus, qui ὁ praepoſitum ſerunt; quare eam repoſui, uti fecit Schweighaeuſerus in Polybio 34, 5, 14. quem locum ſubminiſtraverat Strabo lib. 2. p. 104. ſ. 278. ubi Siebenkeeſius corruptum ὁ ὅλας δογματικάς retinuit. Quippe hac voce uſum eſſe Polybium in caſtigandis aliorum erroribus, ſatis declarat Noſter lib. 7. p. 317. m. (p. m. 428.).

3) Pro διαδιδοὺς, quod occupat omnes editiones, in Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. Vatic. 173. 174. legitur διαδούς.

eum laudans dicensque, de rebus Graecis Eudoxum belle, Ephorum optime ſcripſiſſe, de origine urbium, cognationibus, migrationibus, ducibus atque auctoribus: nos autem (inquit) ea, quae nunc ſunt, indicabimus, ſitusque locorum et intervalla exponemus, quod maxime proprium eſt deſcriptionis regionum. Proinde tu, Polybi, qui vulgares de ſpatiis ſententias ad judicium vocas, non modo de his, quae extra Graeciam ſunt, ſed de ipſa etiam Graecia, at viciſſim nunc a Poſidonio, nunc ab

σειδωνίῳ, τὰς δ' Ἀρτεμιδώρῳ, τὰς δ' ἄλλοις Curetes. πλείοσι· καὶ ἡμῖν οὖν συγγνώμην ⁴ ἔχειν, καὶ

K 2 οὐ

δὺς. *Tzschucke.* Ista lectio mendosa est et fallax, quae tamen me non fallet; neque tam simplex ero, ut post Posidonium et Artemidorum scripsisse Polybium credam cum Xylandro, qui nimis fuit ταχυπειθής. [Nempe Xylander verterat: *et nunc Posidonium, nunc Artemidorum, modo plures alios reos facis.*] Ego contra scio, Polybium a Posidonio et Artemidoro saepius fuisse reprehensum. Ubi vero lectum est εὐθύνας διδόναι vel διαδιδόναι pro *reum facere*? Tu lege διδοῖς, et ita conjunge, εὖγε, ὦ Πολύβιε, διδοῖς εὐθύνας. Haec eo pertinent, ut se venia dignum esse doceat, sicubi lapsus fuerit. Nam si Ephori laudibus nihil decedit, etsi eum Polybius multis locis errasse ostendit, nec ipsius Polybii, etsi eum in multis reprehendunt Posidonius et Artemidorus: ergo nec Strabo minus laudandus, etsi alicubi labi eum contigerit. Διδόναι εὐθύνας est judicio sisti, et rerum gestarum rationem in judicio reddere: respondet verbo εἰσάγειν, quo modo est usus. Nam et εἰσάγειν est dictio forensis, quod Xylander ignorasse videtur, ut alias pluribus exponemus. Hoc tantum addam, nisi legamus διδοῖς pro διαδιδὺς, habebimus orationem non Graecam, sed soloecam et putidam, proinde non Strabonis. *Casaubonus.* Ego haec sic scribenda suspicor: ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, νὴ Δία, δίδως εὐθύνας. *Tyrwhittus* p. m. 36. c. I. Tristis utique sententia, quam de vulgari lectione dixit Casaubonus. Neque tamen vel sic absterreri me passus sum, quin ejus causam tuendam susciperem. Nempe artissime haec cohaerent, et, quod primo adspectu sensuque candido percipitur, ad Polybium unice referuntur, quem sic festivius, uti solet, in apostrophe compellat; cum subjecta ad lectorem durius detorqueat Casaubonus, Xylander etiam inter Polybium et lectorem dispertiat. Non igitur opus est, mutata verbi terminatione submovere καὶ aut τὸ καὶ verbo decerptum cum καὶ in νὴ Δία convertere, quod etsi argute est excogitatum, minus tamen apto loco interponatur. Tantum Msstis dedi διαδὺς, ipsum autem verbum compositum retinui, sic ut διὰ per recensum auctorum distribuendi vim inferat. Soloecismus, nisi tollitur, mollitur certe nota ἀνακολουθίας forma vel expleta ellipsi. Ceterum compara locum lib. 2. p. 104. f.

4) Deest verbum ἔχειν in Moscov. Paris. et in Medic.

3.

ab Artemidoro, modo a pluribus aliis de reddenda ratione postularis; debes et nobis veniam dare, nec indigna-

Curetes. οὐ δυσχεραίνειν δεῖ, παρὰ τῶν τοιούτων μεταφέρουσι τὴν πολλὴν ἱστορίαν, ἐάν τι πταίωμεν, ἀλλ' ἀγαπᾶν, ἐὰν τὰ πλείω τῶν εἰρημένων ἑτέροις ἄμεινον λέγωμεν, ἢ τὰ παραλειφθέντα κατ' ἄγνοιαν προςτιθῶμεν.

§. 6.

Περὶ δὲ [1] Κουρήτων ἔτι καὶ τὰ τοιαῦτα λέγεται, τὰ μὲν ἐγγυτέρω ὄντα τῆς περὶ Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων ἱστορίας, τὰ δ' ἀπωτέρω· ἐγγυτέρω μὲν τὰ τοιαῦτα, οἷα προείρηται, ὅτι τὴν χώραν, ἣ νῦν Αἰτωλία καλεῖται, Κουρῆτες ᾤκουν· ἐλθόν-

3. qui etiam habet συγγνώμη. At aegre desideratur, vel remotius a superiori διαδὺς subpleatur. Συγγνώμην ἔχειν τινὶ est quidem διδόναι, ut apud Demosth. in Nicostrat. in. Isocratem in Evagor. p. m. 450. et alibi. Cf. Reiskii animadversu ad Polyb. pag. 584. de utraque ratione, etsi Schweighaeuser. ad Polyb. Vol. 7. pag. 208. prius omnino usu magis comprobatum censet. Sed τὸ ἔχειν tuentur reliqui etiam codices. Paullo post Medic. 3. ἑτέρων, quia male ad praecedens εἰρημένων retulisset. Tum Aldus ex crebra confusione παραληφθέντα, quod et in margine castigaverat manus Victorii.

1) Moscov. hic et alibi non recte Κυρητῶν, cum descendat a Κυρῆτες, vel, quod etiam aliqui volunt, a Κύρητες. Sic paullo post etiam edd. dant Κυρητῶν et Κυρήτω edd. Paris. et Amstelod. Sed cf. ad Apollon. Rhod. 2, 1229. et Stephan. s. v. Κούρης In seq. ante τοιαῦτα abest τὰ in Medic. 3. Paris. et Moscov.

dignari nobis, magnam narrationis partem e talibus scriptoribus transferentibus, si cubi labimur, immo benevole excipere, si pleraque melius, quam ab aliis factum, explicamus, aut praeterita ignoratione aliorum ipsi apponimus.

§. 6.

Porro autem de Curetibus etiam ea dicuntur, quae Aetolorum et Acarnanum historiae alia magis, alia minus conveniant. Viciniora ei sunt, qualia ante retulimus: Curetes eam regionem, quae nunc Aetolia dici-

ἐλθόντες δ' οἱ Αἰτωλοὶ μετὰ Αἰτωλοῦ, [2] τούτους Curetes. ἐξέβαλον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα, ὅτι τὴν Πλευρωνίαν ὑπὸ Κουρήτων οἰκουμένην, καὶ Κουρῆτιν προσαγορευομένην, Αἰολεῖς ἐπελθόντες ἀφείλοντο, τοὺς δὲ κατέχοντας ἐξέβαλον. Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεύς φησι, τοὺς Κουρῆτας ἐν Χαλκίδι [3] συνοικῆσαι· συνεχῶς δὲ περὶ τῦ Ληλάντου πεδίυ πολεμοῦντας, ἐπειδὴ οἱ [4] πολέμιοι τῆς κό-

 μης

2) Medic. 2. inverso etiam verborum ordine ἐξέβαλον αὐτούς. Sequentia verba τὺς δὲ — συνοικῆσαι primum in eodem omissa, post addita sunt. Pro κατέχοντας idem etiam substituit Κυρῆτας.

3) Reddit hanc narrationis partem, paullo tamen inflexam, Eustathius ad Homer. Il. 2, 542. p. m. 213. Scribit enim ὅτι ᾤκησαν post συνεχῶς δὲ πολέμυ ὄντος αὐτοῖς περὶ τῦ Λιλαντίυ (sic per ι, ut ad Il. 2, 537. p. m. 211.) πεδίυ. Reddit etiam Schol. Horneji ad Il. 9, 525. qui idem habet οἰκῆσαι. At συνοικῆσαι cum Strabonis libris refert Schol. Villoisonii ad Il. 9, 525. p. 234. quod et probat Politus ad Eustathium T. 2. p. 588. Sic idem post pressius libros nostros sequitur; tantum πολεμῦντας περὶ τῦ Λίλαντος (sic) πεδίυ. Sic et Schol. Horneji. Cf. supra ad p. 447. Epitome p. 134. Hudſ. in edit. quidem Basil. περὶ τῦ Ληλαντίυ πεδίυ.

4) Medic. 1. 2. 3. cum edd. Aldi, Hopperi inepte πόλεμοι. Tum Casaubonn. omisso καὶ dederant δραττόμενοι τῆς ἔμπροσθεν αὐτὺς, plane ut Eustathius ad Homer. Il. 2, 542. p. m. 513. qui subiicit ὀπισθόκομοι γεγόνασι. Idem ad Il. 9, 528. p. m. 679. ἐπεὶ — τῆς κόμης αὐτῶν δραττόμενοι κατέσπων (sic) αὐτὺς, ὄπισθεν τῦ λοιπῦ ἐκόμων, κειρόμενοι τὰ ἔμπροσθεν. Schol. Villoiſ. ad c. l. κόμῶν δραττόμενοι κατέσπων αὐτὺς

titur, inhabitasse: Aetolos autem, duce Aetolo, supervenisse, eosque in Acarnaniam expulisse: item haec, Pleuroniam a Curetibus habitatam fuisse, et Curetidem dictam: Aeolenses vero supervenientes eam, pulsis incolis, obtinuisse. Archemachus Euboënsis Curetas ait Chalcidem incoluisse, cumque continenter de Lelanto campo dimicarent, anterioreque eos coma hostes appre-

Curetes. μης ἐδράττοντο τῆς ἔμπροσθεν, καὶ αὐτοὺς κατέσπων, ὄπισθεν κομῶντας γενέσθαι, τὰ δ' ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ Κουρῆτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι· [5] μετοικῆσαι δ' εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ κατασχόντας τὰ περὶ Πλευρῶνα χωρία· [6] τοὺς δὲ πέραν οἰκοῦντας τοῦ Ἀχελώου, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλάς, Ἀκαρνᾶνας καλεῖσθαι. Ἔνιοι δ' ἀπὸ ἥρωος τοὔνομα σχεῖν ἑκάτερον τὸ φῦλον· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κουρίου τοὺς

αὐτοὺς (quo ordine duo haec verba etiam reddit Moſcov.) αὐτοὺς ὀπισθοκόμους γενέσθαι· (hactenus conſentit etiam Schol. Horneji c. l.) διὸ Κουρῆτας. Ex quibus adparet, hac ſtructura eos illa verba inveniſſe, niſi tamquam elegantiorem alteram effinxiſſe aliquis malit. Vulgata quidem a Noſtro non eſt aliena. Poſt ante αὐτοὺς edd. Aldi, Hopperi omiſerunt καί.

5) Euſtathius ad Homer. Il. 9, c. l. κατασχόντες δέ γε ὕστερον τὰ πέραν Ἀχελώου ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ Πλευρῶνα, καὶ μείναντες ἄκουροι, ἐκλήθησαν Ἀκαρνᾶνες. Propius Schol. Villoiſ. c. l. κατοικοῦντας δὲ εἰς Αἰτωλίαν et cet. Sic et Schol. Horneji; tantum φυλάσσειν male pro φυλάττειν, et ὠνόμαζον pro κληθῆναι. Pro Πλευρῶνα Mss. Caſaubb. Πλευρωνίαν, quod ſequentia minus aeque ferunt. Nec ex meis libris ullus adſentitur, nec invenerunt Homeri Scholiaſtae.

6) Particulam δὲ ignorant Medicei codices 1. 2. 3. Moſcov. et Schol. Villoiſ. c. l. cum edd. Aldi, Hopperi. Melius adeſt. Paullo inferius Πλευρῶνος absque articulo ex Noſtro repetit Euſtathius ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 26.

apprehenderent et proſternerent, comam alere in occipite, radere ſinciput inſtituiſſe; atque adeo Curetas a Kura, quae eſt tonſura, dictos: migraviſſe autem in Aetoliam, et loca circa Pleuronem obtinuiſſe. Eos autem, qui trans Acheloum habitabant, quia caput non tonderent, Acarnanas dictos fuiſſe. Alii, utramque gentem ſuum ab heroë aliquo nomen habuiſſe, putant. Sunt, qui e Curio monte Curetas appellatos velint, qui eſt ſupra

τοὺς Κουρῆτας ὀνομασθῆναι, τῦ ὑπερκειμένου τῆς Curetes.
Πλευρῶνος· εἶναί τε Φῦλόν τι Αἰτωλικὸν τῦτο, ὡς [7] Ὀφιεῖς, καὶ Ἀγραίους, καὶ Εὐρυτᾶνας, καὶ ἄλλα πλείω. Ὡς δ' εἴρηται, τῆς Αἰτωλίας δίχα διῃρημένης, τὰ μὲν περὶ Καλυδῶνα τὸν Οἰνέα ἔχειν φασί· τῆς δὲ Πλευρωνίας μέρος μέν τι, καὶ τοὺς [8] Πορθαονίδας ἔχειν τοὺς περὶ τὸν Ἄγριον, [9] εἴπερ

K 4 ᾤκουν

7) Persuasum habeo, locum esse corruptum. Censeo autem esse legendum ὡς Ὀφιεῖς καὶ Ἀγραίυς καὶ Εὐρυτᾶνας. Confirmat hanc emendationem superior locus p. 451. in. ubi simillime gentes Aetoliae aliquot recensentur. Ὁ δὲ Εὔηνος ποταμὸς ἄρχεται μὲν ἐκ Βωμιαίων ἐν Ὀφιεῦσιν, Αἰτωλικῦ ἔθνυς, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Ἀγραῖοι, καὶ Κυρῆτες, καὶ ἄλλοι. *Casaubonus.* Ita etiam ex suis Msstis idem adfert, quibus suffragantur ex meis Parif. Vaticani duo et Medic. 3. itaque (*Ophienses*) recte vertit Guarinus; reliqui Σωφιεῖς cum editionibus; Venet. Σοφιεῖς. Probarunt, quod ipsa res persuadebat, Casauboni emendationem, vel simpliciter Ὀφιεῖς hinc retulerunt Ortelius in thes. Geogr. s. v. *Sophienses*, Palmerius in Gr. ant. 4, 5. p. 434. ubi de iis exposuit, Holsten. ad Stephanum p. 122. — Sic Ὀφιεῖς cum Eurytanibus aliisque conjungit supra Strabo c. l. et cum Eurytanibus Thucydides 3, 94. etsi hic Ὀφιονεῖς vocat. Vitium natum est, ut saepe, ex confinio ejus literae, quae repetita adhaesit. Tum Εὐρυτᾶνας pro Εὐρυτάνας dedi etiam hic, quod recte praeivit Moscov. Cf. supra p. 451. in. Denique Medic. 3. haec nomina in casu recto effert, quod etiam ferri possit.

8) Parif. Παρθαονίδας et supra p. 463. in. Πορθαονίδας; Moscov. Πορθειονίδας et in margine Παρθαονίδας, quod habent alii codices cum edd. Duplex in primis scripturae discrepantia hujus nominis cum patronymicis a Msstis objicitur, quae primam syllabam adficit. Plerique enim scri-

pra Pleuronem situs, et esse eos Aetolicam gentem, quales sunt etiam Ophienses, Agraei, Eurytanes et plures. Divisa autem, ut docuimus, Aetolia in duas partes, quae circa Calydonem erant, Oeneum tenuisse aiunt. Pleuroniae quoque partem Porthaonidas et Agrium cum suis habuisse, qui quidem

Ur-

Curetes. ᾤκεον ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι.
p. 466.

Ἐπικρατεῖν μέν τοι Θέστιον τῆς Πλευρωνίας, τὸν πενθερὸν [10] τῶ Οἰνέως, Ἀλθαίας δὲ πατέρα, ἡγέ-μενον

bunt Παρθάων, et ut Strabo hic et alibi vulgo, sic Apollodorus (ante Heynium) 1, 7, 10. Pausanias 4, 35. in. (ubi Moscov. etiam dat ε cum Aldo) Hyginus fab. 14. p. 48. (cum variatione) item fab. 129. 175. 239. et multi auctores Latini alii, quorum loca indicavit Verheyk ad Antonin. Liberal. cap. 2. p. 12. Per ε passim producunt codices et viri docti, moti in primis Homeri auctoritate Il. 14, 115. qui Agrii patrem Πορθέα vocat, quem eundem fuisse, excitato Homeri loco hic et supra pag. 463. aperte profitetur Strabo, et usus auctorum in duplici multorum nominum terminatione suadet, quorum exempla dabit Verheyk c. l. et quos memoravit. Ille autem omnino prolixius de scriptura hujus nominis disseruit cum Heinsio ad Ovidii Metam. 8, 541. Cf. praeterea Sylburg. ad Pausan. 4, 35. p. 367. et Heyne ad Apollodor. p. m. 112. ante quem ibi etiam Galeus malebat Πορθάονα. Cum gravissima adsit Homeri auctoritas, eamque simul libi sustineant, non temerarium visum est, et hic et supra per ο scribere.

9) Moscov. Medic. 3. Venet. Paris. οἵπερ, pro εἴπερ, quod legitur in aliis. Prius praeferendum putavi, quia Strabo hic de posteris infert, quod de Porthei filiis adfirmat Homerus Il. 14, 116. In ipso Homeri versu vitiose ed. Xyl. vulgavit ἀπεινῇ.

10) Ita codices, quod ex editoribus posuit etiam Xylander et certe in nota subjecta Casaubonus. Res ex Apollodoro 1, 8, 1. et Hygino fab. 129. constat. Cf. etiam Schol. Villoisonii ad Homer. Il. 9, 531. Vulgatum aliorum editorum τῶν Οἰνέως sensu caret in hoc nexu. Ceterum plenius haec adfert epitome p. 134. Hudf. ὁ Θέστιος πενθερὸς ἦν Τυνδάρεώ τε καὶ Οἰνέως, πατὴρ Λήδας τε καὶ Ἀλθαίας; in quo consentiunt etiam Apollodor. 3, 10, 5. et Hyginus fab. 75. Post Aldus, Hopperus prave ἡγεμόνων, quod forte referrent ad receptum τῶν Οἰνέως.

Urbem Pleuronem et celsam Calydona tenebant.

Tamen Pleuroniam occupatam fuisse a Thestio, Oenei socero, Althaeae patre, duce

μενον τῶν Κουρήτων· πολέμου δ' [11] ἐμπεσόντος τοῖς Θεστιάδαις πρὸς Οἰνέα καὶ Μελέαγρον, ὁ μὲν ποιητὴς ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι, κατὰ τὴν περὶ τῦ κάπρου μυθολογίαν, ὡς δὲ τὸ εἰκός, περὶ μέρος τῆς χώρας· [12] ὕτω δὴ λέγεται· Curetes.

Κυρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ [13] μενεχάρμαι.

Ταῦτα μὲν τὰ ἐγγυτέρω.

K 5 §. 7.

11) Parif. ἐκπεσόντες, et deinceps Θεστιάδες; utrumque perperam. Ante voces ὁ μὲν Cafaubonus malit ex libris fuis inferere ὡς, quod utique interjectae adpofitionis indicium praefert. At cum nullus meorum adjuvet, posfunt haec Homeri verba Il. 9, 544. etiam fic nude parenthefi includi. Tum vero ut cum fequ. ὡς δὲ nexus contineatur, pro καὶ τὴν — uti vulgo legitur, ex Cafaubb. Medic. 1. 2. 3. Veneto, Mofc. Parif. forte etiam Vaticanis (fparfim omnino confultis) reponi debet κατὰ τὴν — Pro δέρματι operarum negligentia ed. Xyl. γέρματι. Ante κάπρου articulus in Medic. 3. abeft. Tum idem dat μέρους pro μέρος reliquorum, quod fic inepte cum verbis περὶ κάπρου cohaerere voluit.

12) Cafaubonn. ὅπερ ὕτω δή. Mei omnes cum edd. fine illo augmento ὕτω δὴ λέγεται; tantum Mofcov. ὕτω διαλέγεται. Si praecedentia parenthefi concludantur, cohaerent haec cum fuperioribus ad Μελέαγρον, et verfus utique defideratur, quem tamen ex margine infertum fufpicatur Heyne ad Homer. Il. 9, 525.

13) Sic Medic. 1. 2. 3. Mofcov. Parif. quod, cum ferant ipfi Homerici libri c. l. et fupra p. 463. Nofter inde repetierit, recepi. Vulgo legitur μενέχαρμοι, quod quidem fimpliciter damnari nequit, quippe ab ipfo Homero alibi (Il. 14, 376.) probatum.

ce Curetum. Cum autem incidiffet Thefiiadis bellum contra Oeneum et Meleagrum de parte, ut apparet, regionis: (poëta caufam belli fuiffe caput apri et exuvium dicit, ad Calydonii apri fabulam alludens) ita fcribitur:

Pugnabant Curetes et Aetoli armipotentes.

Haec ergo funt viciniora.

§. 7.

Curetes.

§. 7.

Τὰ δ᾽ ἀποτέρω τῆς ὑποθέσεως [1] ταύτης, ἄλλως δὲ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν εἰς ταὐτὸν ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ἀγόμενα, ἅπερ Κουρητικὰ μὲν καὶ περὶ Κουρήτων λέγεται, ὁμοίως [2] ὥσπερ καὶ τὰ περὶ τῶν τὴν Αἰτωλίαν καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκησάντων, ἐκείνων μὲν διαφέρει, ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ περὶ Σατύρων, καὶ Σειληνῶν, καὶ Βακχῶν, καὶ Τιτύρων λόγῳ· τούτους γάρ τινας δαίμονας, ἢ [3] προπόλους θεῶν τοὺς Κουρῆτάς φασιν οἱ [4] παραδόντες τὰ Κρητικὰ καὶ τὰ

1) Casaubonn. ταύτης ἄλλως μέν; Vaticanus uterque, Medic. 3. Moscov. Paris. ταύτης; Medic. ταῦτα, corr. ταύτης; reliqui cum edd. constanter ταῦτα, sic ut Ald. Hopper. Xyl. post ὑποθέσεως etiam incisum minus ponant. At ταῦτα minus bene ad praecedentia et sequentia transferri potest juxta positum; immo ταύτης bene cum ὑποθέσεως nectitur sic, ut verba sequentia ἐκείνων μὲν διαφέρει, ἔοικε — in apodosi subjiciantur.

2) Venet. ὡς περί. Post idem, Medic. 3. Moscov. ἐκείνῳ. Deinde Medic. 2. διαφέρειν. Tum ante Βακχῶν Moscov. Venet. Paris. Medic. 1. 2. 3. cum Aldo, Hoppero, Xyl. apte in hoc nexu ponunt καί, quod exsulat in utraque Casauboni editione una cum vocibus καὶ Σειληνῶν, quas quidem posteriores duas addidit auctor ed. Amstelod. Recepi illud καί.

3) Ita Moscov. Medic. 3. Paris. optimi; alii cum editionibus πρεσπόλους, ut p. 468. Vid. paullo inferius.

4) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moscov. Paris. παραδόντες, quod dedi tot Msstis, cum aptior etiam nexus sustineat. In ipsa narrationis serie turbat particula praecedens δέ, etsi in

§. 7.

Remotiora ab instituto sunt ea, quae ob vocis ambiguitatem huc referuntur Curetica et de Curetibus: quasi vero ad hos pertineat, qui Aetoliam et Acarnaniam incolebant: cum ab iis aliena, similiora sint eorum, quae de Satyris, Silenis, Bacchis, et Tityris feruntur: tales quosdam genios administrosue deorum Curetes faciunt. Qui vero Cretenses res tradide-

τὰ Φρύγια, ἱερουργίαις τισὶν [5] ἐμπεπλεγμένα Curetes. ταῖς μὲν μυστικαῖς, ταῖς δ' ἄλλαις περί τε τὴν τῦ Διὸς παιδοτροφίαν [6] τὴν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ τοὺς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ὀργιασμοὺς ἐν τῇ Φρυγίᾳ, καὶ τοῖς περὶ τὴν Ἴδην τὴν Τρωϊκὴν τόποις. Τοσαύτη δ' ἐςὶν ἐν τοῖς λόγοις τούτοις ποικιλία, [7] τῶν μὲν [8] τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κουρῆσι τοὺς Κορύβαν-

in omnibus libris adparet, quia nihil, quod illi respondeat, subjicitur. Removi igitur, uti suaserant Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m. 37. et Heyne in commentatt. Societ. Goetting. Vol. 8. p. 5. not. e. unde facilius verba fluunt Post vox τισὶν deest in Medic. 2.

5) Ita Casaubonn. Moscov. Vaticani, Paris. Medic. 3. nec aliter invenit primus interpres, quia Latine effert: *res Cretenses — implicitas*. Probarunt etiam hanc formam Tyrwhittus et Heyne c. c. l. l. addicente ipso nexu. Nempe ceteri librarii cum editoribus posuerunt ἐμπεπλεγμένοι, quod referrent ad παραδιδόντες s. παραδόντες. Nullam tamen hic vel varietatem lectionis ex eodem codice Paris. vel emendationem adposuit St. Croix in recherches sur les mystères p. 561. Pro ἄλλως dedi praeterea ex Medic. 3. ἄλλαις, quod sic propius respondet τῷ μυστικαῖς.

6) Ald. Hopper. Xyl. τῶν ἐν — inepte ad nexum. Ante Κρήτῃ articulus abest in Mosc. Paris. Medic. 1. 2. 3. Commode, sed non necessario, cum in primis subjungatur ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

7) Moscov. Paris. τοῖς μὲν, ut cum λόγοις connecteretur. At concinnior nexus et obpositio τῶν δὲ vulgatam aliorum formam facile tuentur.

8) Medic. 2. ἐν αὐτοῖς. Perperam. Pro τοῖς Κουρῆσι Medic. 3. Κουρήταις, quasi a Κουρῆται, ut supra p. 465. m. aliquae edd. ad eam formam ferunt Κουρητῶν. At in terminatio-

diderunt Phrygiasque, ii quibusdam sacris ministeriis implicant Curetes cum arcanis, tum aliis de Jovis in Creta educatione puerili, et Matris Deûm sacrificiis in Phrygia ac locis circa Idam, Trojae montem. Tanta est diversitas istarum narrationum, cum alii Curetas, Corybantas, Cabiros, Idaeos Dactylos, Telchinas eosdem

Curetes. βαντας, καὶ Καβείρους, καὶ Ἰδαίους Δακτύλους, καὶ Τελχῖνας ἀποφαινόντων· τῶν δὲ, συγγενεῖς ἀλλήλων, καὶ μικράς τινας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς [9] διαςελλομένων· [10] ὥςε, ὡς τύπῳ εἰπεῖν, καὶ

natione in ες consentiunt auctores, et diserte a Κύρης derivat Eustathius ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679. et hinc Κυρήτεσσι dixerunt Homerus Il. 9, 547. et Apollon. Rhod. 4, 123. In accentu tantum libri editi discrepant, et quidam retrahunt in antepenultimam, veluti apud Callimach. in Jov. v. 52. ubi aliorum etiam auctorum loca producuntur. At Κυρῆτες et Κύρητες ipso sensu ita differre monent Grammatici, ut illi sint Pleuroniae incolae, hi juvenes et Cretensium gens, et sic pro νέοι ponit Homer. Il. 19, 193. 248. Sed cf. Eustath. c. l. Hesychius et Apollon. in Lex. Hom. h. v. Etymol. M. p. 534. et quae notavit Heyne ad Homerum Il. 19, 193. ex Nostro etiam p. 648. Hi nostri Κυρῆτες scribuntur a plerisque, ut docent loca a Munckero ad Hygin. fab. 139. aliisque congesta, etsi Suidas utroque sensu in editis quidem Κυρῆτας tantum agnoscit. In sequ. Medic. 1. alio ordine πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν.

9) Sic pro διαστελλόντων, quod volunt editiones, Casaubonn. Medic. 1. 2. (ex corr. uterque) 3. Moscov. Paris. Vaticani, Ven. idque praefert Casaubonus et probat Heyne p. 8. c. l. not. h. Sic supra Noster p. 453. et saepe alibi. Auscultavi igitur Msstis. Vulgatum contra reliquit Tyrwhittus.

10) Sic pro vulgato omnium librorum ὡς δὲ emendat Heyne c. l. et καὶ ante τὸ πλέον extrudit; tum sublatis incisis mediis, quae post διαστελλομένων, κοινοποιεῖσθαι et πλεῖω vulgo ponuntur, proxime illa refert ad κοινοποιεῖσθαι, quo quidem nexu facilius fluit oratio, quam si cum Tyrwhitto retineas ὡς δὲ τύπῳ εἰπεῖν (quae formula, ut ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, εἰπεῖν et similes, rectae et stabili orationi inseri solet) et infra pro διακόνων καὶ posueris διακόνων, ὥστε καὶ τὰ ἱερὰ — Praetuli igitur eam Heynii rationem, quia sic sententia loci melius constat, minima etiam facta mutatione.

dem censeant; alii cognatos inter se, et exilibus differentiis. Ut in summa dicam, ab omnibus furore quodam divino correpti et bacchantes describuntur, qui arma-

καὶ κατὰ τὸ πλέον ἅπαντας ἐνθουσιαστικούς τινας καὶ Βακχικούς, καὶ ἐνοπλίῳ κινήσει μετὰ θορύβου καὶ [11] ψόφου, καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπάνων, καὶ ὅπλων, ἔτι δ' αὐλοῦ καὶ βοῆς ἐκπλήττοντας κατὰ τὰς ἱερουργίας ἐν σχήματι διακόνων τε, καὶ τὰ ἱερά, τρόπον τινὰ κοινοποιεῖσθαι ταῦτά τε καὶ τῶν Σαμοθρακῶν, καὶ τὰ ἐν Λήμνῳ, καὶ ἄλλα πλείω· διὰ τὸ τοὺς [12] προπόλους λέγεσθαι τοὺς αὐτούς. Ἔστι μὲν οὖν θεολογικὸς [13] πᾶς Curetes.

ne. Sed et ὥστε olim jam legendum viderat Barthius ad Statium Tom. 3. p. 148. vulgari tantum diſtinctione ſervata. Forte alterum ὡς abſorptum eſt a vicino, ſic ut legendum videatur ὥστε, ὡς τύπῳ εἰπεῖν — In ſequ. κατά τε πλέον, niſi operarum eſt vitium, minus placet, quam vulgatum κατὰ τὸ πλέον. Poſt pro ἅπαντας, quod ſtructurae ratio poſtulat, Moſcov. ἅπαντες.

11) Euſtathius, qui hunc locum ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 33. repetit, habet ψόφου, κυμβάλων καὶ τυμπάνων, καὶ ὅπλων, καὶ αὐλῶν ἐκπλήττειν.

12) Sic pro προσπόλους Caſaubonn. Medic. 3. Moſcov. Venet. ut ſupra cum Euſtathio p. m. 679, 43. c. l. quae variatio etiam in hac compoſitione paſſim notatur, ut in Euripidis Hel. v. 576. Cf. et infra p. 468. ſq. et p. 471. f. Si ſenſum ſpectes, parum utraque vox diſcrepat, ut adparet ex interpretatione utriusque apud Heſychium Tom. 2. p. 1039. et 1059. ubi cf. a viris doctis notata, et quos laudant. Addi poteſt Euſtathius ad Homer. Il. 6, 286. p. m. 502. m. Videtur tamen πρόσπολος latius patere et ad hominum miniſteria referri, alterum Deorum templa et cultum reſpicere, quare et hoc, non illud, ſaepe ponitur

armata ſaltatione cum tumultu et ſtrepitu, tintinnabulis, tympanis, armis, tibia, et clamore in ſacris ritibus perterreant homines ſub adminiſtrorum ſpecie: atque haec ſacra quodammodo communia habere pleraque cenſentur cum Samothraciis, Lemniis aliisque compluribus: ideo quod iidem eorum ſacrorum miniſtri ferebantur. Tota iſta con-

Curetes.[13] πᾶς ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς ἐπισκέψεως, καὶ οὐκ ἀλλότριος τῆς τοῦ φιλοσόφου θεωρίας.

§. 8.

[1] Ἐπειδὴ δὲ ὁμωνυμία τῶν Κουρήτων καὶ οἱ ἱστορικοὶ συνήγαγον εἰς ἓν τὰ ἀνόμοια οὐδ' [2] ἂν αὐτὸς

hitur pro νεωκόρος, ut ex Herodoto diserte notat Suidas, προφήτης; διακόνους antea dixit. Dare igitur volui hoc optimis Msstis. Antea vitiose Λίμνῳ Ald. et Hopper.

13) Excidit πᾶς in Veneto. Post pro θεωρίας Casaubonn. habent ἐπιθεωρίας, quod nomen ignorant Lexica nostra; et pro ἐπισκέψεως male ante Casauboni correctionem legebatur ἐπισκηψεως.

1) Medic. 2. Ἐπεὶ δέ; Medic. 3. Ἐπεὶ δ' ἡ. Tum, ut supra p. 465. m. in editis, sic et hic in Moscov. legitur Κυρητῶν.

2) Particula ἂν incertam habet sedem. Quidam enim codices, in iis Paris. praeponunt vocabulo αὐτός; alii, ut Medic. 3. Vatic. 173. rejiciunt post ὀκνήσαιμ' cum edd. Xylandri et prima Casauboni; edd. Paris. et Amstelod. plane omittunt; bis ponunt post οὐδ' et ὀκνήσαιμ' Medic. 1. 2. Vatic. 174. Venet. Moscov. et edd. Aldi et Hopperi, cujusmodi exempla ex aliis auctoribus subministrabit Viger. de idiotism. Gr. L. p. 467. sq. ed. Zeunii et ex Xenophonte Sturzius in Lex. Xenoph. Vol. 1. p. 174. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 3. legit Hutchins. εἰ ἂν δοκοῖεν — ἂν ἀποδεικνύναι. Zeune in posteriori loco omittit, ut Weiske, Schneider. Fischer ad c. l. retineri vult, quia sic praesens habeat vim futuri, ut passim ἂν c. praesenti. Cf. 1, 6, 13. ἂν ποιεῖν. Cum liberum dent codices arbitrium, negationi οὐδ' subjeci, quod fieri solet, nisi forte potius geminandum fuisset.

consideratio ad theologiam pertinet, neque a contemplatione philosophica est aliena.

§. 8.

Quoniam autem ob ambiguitatem vocabuli Curetum historici etiam in unum conduxe-

αὐτὸς ὀκνήσαιμ' εἰπεῖν περὶ αὐτῶν ἐπὶ πλέον ἐν [3] παρεκβάσει, προσθεὶς τὸν οἰκεῖον [4] τῇ ἱστορίᾳ φυσικὸν λόγον. Καίτοί τινες καὶ συνοικειοῦν βούλονται ταῦτ' ἐκείνοις· καὶ τυχὸν ἴσως ἔχονταί [5] τινὸς πιθανοῦ· θηλυστολοῦντας γὰρ ὡς αἱ κόραι, τὸ ὄνομα σχεῖν τοῦτο τοὺς περὶ τὴν Αἰτωλίαν φασίν· εἶναι γάρ καί τινα τοιοῦτον ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησι· καὶ Ἰάονας [6] ἑλκεχίτωνας εἰρῆσθαι, καὶ τοὺς περὶ Curetes. p. 467.

3) Parif. non male παρεκβάσει.

4) Mofcov. τῆς ἱστορίας, ut et alibi paffim οἰκεῖος cum genitivo conftruitur. Sic infra lib. 11. p. 493. m. f. 526. in. — Sed alii omnes in dativo perftant, qui et paullo poft additur, et in eodem nexu lib. 7. p. 303. f. (p. 373.) τῷ λόγῳ lib. 1. p. 48. f. (p. 131.)

5) Omiffum eft hoc vocabulum in Medic. 2. Poft Medic. 3. habet τοῦτο ταὐτό; Parif. Mofcov. τοῖς pro τὰς. At vulgata lectio moveri non poteft. Non enim Curetes Aetolicorum populorum nomen nacti funt, fed contra, ut infra repetit.

6) Aldus ἑλκεχίτονας; Xyl. ἑλκεχιτῶνας, operarum negligentia. Sed fubit gravius, quod Berkelius ad Stephanum p. 74. lacunam in hac Strabonis narratione factam fufpicatur, quam ex Stephano, qui aperte Strabonem f. v. Ἀκαρνανία reddit, expleri fic poffe putat: εἰρῆσθαι καὶ κρώβυλον καὶ τέττιγα ἐμπλεχθῆναι, καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν — At fine codicibus quidquam moliri non audeo, cum in iis ne veftigium quidem fubplementi illius adpareat, et aliunde haec a Stephano admifceri potuerint.

duxerunt, quae difcrepantia funt: ipfe quoque haud gravabor, per digreffionem plura de iis dicere, rationem naturalem, utpote congruentem huc, hiftoriae adiiciens. Non defunt quidem, qui haec illis accommodanda opinentur: ac fortaffis fequuntur quidpiam probabile. Aiunt enim, Aetolicos Curetas hoc nomine affectos, quod puellarum (quae Kurae appellarentur Graece) in morem muliebres veftes gererent: tale nimirum quoddam viguiffe ftudium apud Graecos, indeque Iones

Curetes. περὶ Λεωνίδαν κτενιζομένους, ὅτ' [7] ἐξῄεσαν εἰς τὴν μάχην, καταφρονηθῆναι λέγουσιν ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐν δὲ τῇ μάχῃ θαυμασθῆναι. Ἁπλῶς δ' ἡ περὶ τὰς κόμας φιλοτεχνία συνέστηκε περί τε θρέψιν καὶ κουρὰν τριχός· ἄμφω δὲ [8] κόραις καὶ κόροις ἐστὶν οἰκεῖα· ὥστε πλεοναχῶς τὸ [9] ἐτυμολογεῖν τοὺς Κουρῆτας ἐν εὐπόρῳ κεῖται. Εἰκὸς δὲ καὶ τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν ὑπὸ τῶν ἠσκημένων οὕτω περὶ κόμην καὶ στολὴν πρῶτον εἰσαχθεῖσαν ἐκείνων [9]* Κουρήτων καλουμένων, παρασχεῖν πρόφασιν καὶ τοῖς

7) Vulgo ἐξίεσαν. Casaubonn. Medic. 3. Vaticani, Paris. ἐξίεσαν; Moscov. Planudes, hic ex longo silentio vocalis factus, ἐξῄεσαν cum Stephano c. l. unde hoc praetuli tamquam rectius non solum, sed et aptius in hoc nexu. Cf. de hac forma Schol. Platon. p. 161. ed. Ruhnken. Sic et alibi Noster, ut lib. 9. p. 419. sq. (p. m. 503. 505.) De utraque scriptura disseruit Fischer. ad Welleri Grammat. Gr. P. 2. p. 505.

8) Καὶ, quod vulgo voci κόραις praemittebatur, abest in Moscov. Medic. 1. 2. 3. Ven. Paris. quibus praeeuntibus omisi, etsi per se stare possit. Tum pro ἐστὶν Medic. 3. fert εἰσὶν, qualia etiam alibi in simili nexu occurrunt.

9) Sic cum epitome libri plerique; nempe Medic. 1. 2. 3. volunt ἐτυμολογεῖν, unde forsitan factum est, ut omnes fere codices, etiam Casauboniani, subjicerent τοῖς Κουρῆσι; tantum Medicei 1. 2. in vulgata lectione τοὺς Κουρῆτας consentiunt, quam probandam putavi, cum verbum ἐτυμο-

nes dictos stolitrahos: et Leonidam cum suis, quia in pugnam pexis capillis exierunt, contemtos fuisse a Persis, admirationi autem habitos in proelio. Simpliciter autem comae artificiosa tractatio in alenda ea et tondenda haeret: quae pueris et puellis sunt propria: itaque in promptu est, varias vocis Curetum origines adferre. Probabile est, etiam, armatam saltationem ab ita comtis et vestitis initio introductam, qui Curetes diceren-

τοῖς [10] στρατιωτικωτέροις ἑτέρων καὶ τὸν βίον ἐνόπλιον Curetes.
ἔχουσιν· ὥσθ' ὁμωνύμως καὶ αὐτοὺς Κουρῆτας λεχθῆναι, τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ λέγω, καὶ Αἰτωλίᾳ, καὶ Ἀκαρνανίᾳ. Καὶ Ὅμηρος δὲ τοὺς νέους στρατιώτας οὕτω προσηγόρευσε·

[11] Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν·
Δῶρα θοῆς παρὰ νηὸς ἐνεγκεῖν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζοὶ ὑπέστημεν. —

καὶ

ἐτυμολογεῖν dubiae sit fidei, nec de Curetibus apte hic ponatur, in quorum originem nominisque causam data opera Strabo inquirit. Et sic paullo post ἐτυμολογία redit, unde vulgata lectio magis adstruitur, etsi et ibi Medic. 3. ex corr. substituit ἐτυμολογίας.

9*) Pro vulgato Κουρητῶν, ut supra et paullo post editum exstat, de quo dictum est.

10) Ante Casaubonum στρατιωτικωτέροις, qui ex Mss tis et linguae usu sic emendavit. In sequ. distinctioris expositionis causa ex Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. ante verba τὸν βίον inserui καὶ, quod forte crebrior, molestior etiam ejus recursus, ut negligeretur, effecit. Interposuit etiam Penzelius cum vetere interprete.

11) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. cum Aldo, Hoppero praeponunt καὶ, sine causa et moleste. Pro Κουρῆτας Mosc. dat Κουρήτας; voluit forte κούρητας, uti nunc reposui, motus non solum Homericis libris Il. 19, 193. et 248. sed et ipso sensu. Quippe in Homero nomen est non proprium, sed adpellativum, quo in exquirenda proprii nominis origine usus est Strabo. Cf. supra ad p. 466. Pro Παναχαιῶν Paris. παρ' Ἀχαιῶν. Sed, ut ne quid dicam de usu particulae, Παναχαιοὶ, ut Πανέλληνες, satis ex Homeri aliis locis noti sunt. Pro ὅσσ' invito metro Medic. 3. ὅσ',

cerentur, ansam praebuisse aliis, qui vitam in armis degerent; bellicosiores, ut communi voce Curetes et ipsi dicerentur: de iis loquor, qui in Euboea fuerunt, in Aetolia, in Acarnania.

Quin et Homerus iuvenes milites sic notat:

Dilige praestantes reliquis Curetas Achivis,
Qui celeri ex navi portent, quae munera Achilli
Hesterno promissa die —

et

Curetes. καὶ πάλιν,

— Δῶρα φέρον κούρητες [12] Ἀχαιοί.

[13] Περὶ μὲν οὖν τῆς τῶν Κουρήτων ἐτυμολογίας ταῦτα. Ἡ δὲ [14] ἐνόπλιος ὄρχησις ἡ στρατιωτική,

δε; Aldus, Hopper. invitis libris, etiam Homericis, ὡς, opinor, pro ὡς, et pro Ἀχιλῆϊ Medic. 3. Ἀχηλῆϊ. Medic. 1. 2. Ἀχιλλῆϊ. Praeterea nulla hic objicitur in libris varietas. At objicitur ex libris Homericis, qui duo posteriores versus sic efferunt: Δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεγκέμεν (ante Heynium ἐνεικέμεν reluctante Grammatica) ὅσσ' Ἀχιλῆϊ χθιζὸν ὑπέστημεν. Ἐνεγκέμεν Homericum est hic magis probandum, quod deinceps jungitur ἀγέμεν. At χθιζοὶ ad Homerum transtulerim, quippe a quo nec doctior haec inversio aliena est. Cf. Il. 1, 424. in hoc ipso vocabulo.

12) Sic omnes libri. In Homero Il. 19, 248. legitur Ἀχαιῶν eadem codicum constantia praeter unum, qui cum Strabonis lectione consentit.

13) Hic locus si cum epitomis [p. 135. Hudſ.] comparetur et consideretur penitius, videbitur non esse integer, et excidisse de saltatione Merionis in armis mentio, quae est apud Homerum in Iliade π. 617. *Xylander.* Deesse aliquid ex epitome recte colligas. *Casaubonus.* Tum vero etiam supra in narratione de apro Calydonio mutatus est Strabo, ubi epitome versum Homeri ex Il. 9, 454. subjungit. Videntur haec, etsi manifesta hiant lacunarum indicia in ipso Strabonis contextu, ambitiosae ostentationi epitomatoris condonanda esse.

14) Moscov. ἐν ὅπλοις; illud reliqui codices cum editionibus, Eustathio ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 41. et aliis auctoribus et Nostro paullo ante et infra p. 473. in. 489. f. ut p. 468. ἐνόπλιος χορεία, pro quo ἔνοπλος ὄρχησις dicitur a Schol. Pindari ad Pyth. 2, 127. — Vulgata igitur lectio deseri non debet, etsi ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις ὄρχησις dici omnino recte potest et dicitur a Platone in Cratylo p. 177. Bipont. Dionys. Hal. 7, 72. —

et rursum,

— *munera portabant Curetes Achivi.*

Haec de origine Curetum. Illa autem in armis saltatio militaris et Pyrrhiche; quod decla-

κή, [15] καὶ ἡ πυῤῥίχη· δηλοῖ· [16] δὲ καὶ ὁ Πύῤῥιχος, ὃν φασιν εὑρετὴν εἶναι τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως τῶν νέων [17] καὶ τὰ στρατιωτικά. Curetes.

L 2 §. 9.

15) Lege ἢ καὶ Πυῤῥίχη. *Casaubonus.* Omnes libri in recepta verborum lectione persistunt, quam et tuetur prolixa disputatione Salmas. ad Solin. cap. 11. s. 17. p. m. 120. sic ut Strabo dixerit, Curetas eam saltationem primos saltasse, Pyrrhichum postea in ordinem et artis formam redegisse, uti et refert Eustathius c. l. Satis quidem argute. Ἐνόπλιον ὄρχησιν diserte vocat Πυῤῥίχην Dionys. Hal. c. l. contra Plinius lib. 7, 57. s. 56. *saltationem armatam,* inquit, *Curetes docuere, Pyrrhichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Sed cf. nunc Athenaeus 14, 7. p. 630. Harduin. ad Plin. c. l. Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 8. et Mercurialis de arte gymnast. 2, 7. Forte ex adpositione et sic pro αὐτὴ explicari potest. Paris. ante στρατιωτικὴ interponit ἡ, quam voculam contra ante πυῤῥίχη omittunt edd. Aldi, Hopperi et Xyl. Forte etiam ἡ prius a proximo in στρατιωτικὴ absorptum, uti contra p. 471. m. ex σαμβύκη repetitum, etsi tunc alterum ἡ offendit. St. Croix sur les mystères p. 562. ex Paris. sic legere mavult: ἡ δὲ ἐνόπλιος ὄρχησις ἡ στρατιωτικὴ καὶ ἡ πυῤῥίχη δηλοῖ, καὶ ὁ — Equidem, expensis omnibus, quod duplici ratione armatam saltationem spectari sequentia indicant, in priori parte Parisiensem reddidi.

16) Abest δὲ in Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. Tum pro vulgato Πυῤῥίχιος in Medic. 1. 2. 3. Paris. recte scribitur Πύῤῥιχος, uti eum vocant Athenaeus 14, 7. p. 630. Pollux 4, 14. s. 99. Hesychius s. v. Πυῤῥιχίζειν, aliique. Similis nominum in terminatione variatio notata est ad lib. 9. p. 438. extr. (p. m. 639.) Pro φασὶν edd. Aldi, Hopperi inepte φησὶν, quae commutatio non est infrequens. Cf. ad lib. 8. p. 384. f. (p. m. 194. n. 6.) Sic post eaedem vitiose ἀσμήσεως pro ἀσκήσεως, quae taedet memorare.

17) Moscov. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, Paris. edd. Aldi, Hopperi καὶ τά. Vulgatam praetulit, opinor, Venetus, expressit Guarinus, primus reposuit Xylander sensu suo, vel Guarini exemplo ductus, unde perstitit. Equidem tot codicum vocibus haud temere in aperta dictione effusis relu-

declarat Pyrrhichus, quem auctorem illius adolescentum exercitationis ferunt, et ratio militaris.

§. 9.

Θεολο-γούμενα.

§. 9.

Τὸ δ' εἰς ἓν συμφέρεσθαι τὰ [1] τοιαῦτα ὀνόματα, καὶ τὴν ἐνοῦσαν θεολογίαν ἐν τῇ περὶ αὐτῶν ἱςορίᾳ, νῦν ἐπισκεπτέον. Κοινὸν δὴ τῦτο, καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν βαρβάρων ἐςὶ, τὸ τὰς ἱεροποιίας μετὰ ἀνέσεως ἑορταςικῆς ποιεῖσθαι, τὰς μὲν σὺν ἐνθουσιασμῷ, τὰς δὲ, χωρίς· καὶ τὰς μὲν, μετὰ μουσικῆς, τὰς δὲ, μή· καὶ τὰς μὲν, μυςικῶς, τὰς δὲ, ἐν φανερῷ· καὶ τῦθ' ἡ φύσις οὕτως ὑπαγορεύει. Ητε γὰρ ἄνεσις τὸν νοῦν ἀπάγει ἀπὸ τῶν ἀνθρωπικῶν ἀσχολημάτων, τὸν δὲ [2] ὄντως νοῦν τρέπει πρὸς τὸ θεῖον· ὅ, τε ἐνθουσιασμὸς,

reluctari ausus non sum, in primis, cum sic explicet duplicem notationem armatae illi saltationi subnexam, ut antea not. 15. monui. Confirmare id in primis poterit Athenaeus c. l. ubi narrat, militarem eam maxime fuisse saltationem Graecorum, quam et postero tempore retinuerint Spartani.

1) Casaubonn. Venet. Moscov. Paris. τοιαῦτα; reliqui, ut editiones, quod tamquam aptius movere nolui, cum praeterea et alibi hae voces commutentur. Vid. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 1321.

2) Sic Casaubonn. meique omnes cum Guarino, qui vertit *re vera*. Aldus praeivit οὕτως, quem secuti sunt ceteri. Revocavi prius, quod et est efficacius.

§. 9.

Iam ista nomina eodem redire, et quae in eorum cognitione insit theologia, consideremus. Commune hoc Graecis cum barbaris est, ut sacrificia inter feriandum celebrent: alia cum furore, alia sine eo: alia cum, alia sine musica: alia in arcano, alia palam: idque natura sic dictante. Nam feriae animum ab humanis occupationibus abstrahunt, mentemque otiosam vere ad deum convertunt: et furor instinctum inspirationemque divinam quandam habet

σμὸς [3] ἐπίπνευσίν τινα θείαν ἔχειν δοκεῖ, καὶ τῷ μαντικῷ γένει πλησιάζειν· ἥ τε κρύψις ἡ μυστικὴ τῶν ἱερῶν σεμνοποιεῖ τὸ θεῖον, μιμουμένη τὴν φύσιν αὐτοῦ [4] φεύγουσαν ἡμῶν τὴν αἴσθησιν· ἥ τε μουσικὴ περί τε ὄρχησιν οὖσα, καὶ ῥυθμὸν, καὶ μέλος, ἡδονῇ τε ἅμα, καὶ [5] καλλιτεχνίᾳ πρὸς τὸ θεῖον ἡμᾶς συνάπτει κατὰ τοιαύτην αἰτίαν. Εὖ μὲν γὰρ εἴρηται καὶ τοῦτο, τοὺς ἀνθρώπους τότε μάλιστα μιμεῖσθαι τοὺς θεοὺς, ὅταν εὐεργετῶσιν· ἄμεινον δ' ἂν λέγοι τις, ὅταν εὐδαιμονῶσι· τοιοῦτον Θεολεγούμενα.

3) Medic. 1. 2. 3. ut edd. Aldi, Hopperi, Xylandri ἐπίπνευσιν. Guarinus vertit: *divinam inspirationem.* Equidem hoc revocavi, cum ad nexum et causam explicationis sit aptius, alterum remotius et durius. Θείαν deest in Medic. 2. minus bene.

4) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. Paris. cum Casaubonn. Msstis φεύγουσαν. Alterum editionum, ἐκφεύγουσαν, nemo damnet et sic Plutarch. de animae procreatione p. 208. in. Lips. de animo minime adspectabili dixit; at hoc vindicat codicum auctoritas. Μέλλος vitium est librarii in Medic. 2.

5) Sic Casaubonn. meique omnes, quod et in suo codice invenit Guarinus. Vertit enim: *artis pulchritudine.* Aldus mutavit in πολυτεχνίᾳ, unde haesit in reliquis. Illud intendit, hoc auget; utrumque rei est accommodatum. Obtemperavi igitur libris scriptis, etsi St. Croix sur lex mystères p. 564. editiones praefert. Tum alio verborum ordine Medic. 2. struit sequentia: συνάπτει ἡμᾶς et τὶς λέγοι. Post pro γένηται ed. Xyl. vitiose dedit γένησθαι.

habet, atque ad fatidicum genus accedit: et mystica sacrorum occultatio maiestatem numini conciliat, imitans eius naturam, effugientem nostros sensus: tum musica in saltatione, rhythmo, cantilena versans, voluptate artisque praestantia nos ea de causa coniungit cum deo. Bene quidem dictum est, homines tum maxime deum imitari, cum beneficia conferunt: rectius autem diceretur, cum numina recte colunt: id autem

Θεολογούμενα. τον δὲ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ ἑορτάζειν, καὶ τὸ φιλοσοφεῖν, καὶ μουσικῆς ἅπτεσθαι· μὴ γὰρ, εἴτις ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γίνηται, [6] τῶν μουσικῶν εἰς ἡδυπαθείας τρεπόντων τὰς τέχνας ἐν τοῖς συμ-
p. 468. ποσίοις, καὶ θυμέλαις, καὶ σκηναῖς, καὶ ἄλλοις τοιούτοις, [7] διαβαλλέσθω τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἡ φύσις ἡ τῶν παιδευμάτων ἐξεταζέσθω τὴν ἀρχὴν ἐνθένδε ἔχουσα.

§. 10.

Καὶ διὰ τοῦτο μουσικὴν [1] ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων, καὶ ἔτι πρότερον οἱ Πυθαγόρειοι τὴν φιλοσοφίαν, καὶ καθ' ἁρμονίαν τὸν κόσμον συνεστάναι φα-

6) Casaubonus in Msstis suis invenerat ἐκ τῶν μυσικῶν. Praestat vulgata aliorum lectio.

7) Medic. 2. διαβάλλεσθαι, ut edd. ante Casaubonum, qui ex libris suis, quibuscum etiam mei concinunt, reposuit διαβαλλέσθω, cui proximum ἐξεταζέσθω respondet, cum ipsum pendeat a superiori μὴ, quamvis alterum, si libri addicerent, ex nota ellipsi verbi δεῖ intelligi alias possit, uti apud Antonin. 4, 22.

1) Moscov. Paris. Medic. 1. 3. ἐκάλεσε Πλάτων. Tum Paris. Medic. 3. falso Πυθαγόριοι.

tem fit gaudendo, dies festos agitando, philosophando, musicam tractando. Neque enim si in vitium res excidit, musicis artificia ad oblectationem accommodantibus in conviviis, scenis, atque theatris, ideo culpanda res ipsa est: sed natura disciplinarum examinanda, quarum hinc est principium.

§. 10.

Itaque et Plato, et eo priores, Pythagorei, philosophiae nomen musicae imposuerunt, mundumque secun-

φασὶ, πᾶν τὸ [2] μουσικὸν εἶδος θεῶν ἔργον ὑπολαμβάνοντες. [3] Οὕτω δὲ καὶ αἱ Μοῦσαι θεαὶ, καὶ Ἀπόλλων Μουσηγέτης, καὶ ἡ ποιητικὴ πᾶσα, ὑμνητικὴ οὖσα. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν τῶν [4] ἠθῶν κατασκευὴν τῇ μουσικῇ προσνέμουσι, ὡς πᾶν τὸ ἐπανορθωτικὸν τοῦ νοῦ τοῖς θεοῖς ἐγγὺς ὄν. Οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες [5] οἱ πλεῖστοι τῷ Διονύσῳ — θεολογούμενα.

2) Εἶδος addunt Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, Moscov. Paris. Venet. et sic Guarinus vertit: *musicum genus*. Vox illa ab Aldo neglecta post exsulavit. Ita vero p. 482. f. τινὰ εἴδη τῆς μουσικῆς.

3) Erat hic locus foede corruptus linearum aliquot transpositione. Nos lectionem antiquam et veram in integrum restituimus, secuti Manuscriptos. *Casaubonus*. Nimirum priores editiones ita locum struebant: Οὕτω δὲ καὶ τὴν τῶν ἐθῶν κατασκευὴν τῇ μουσικῇ προσνέμουσι· ὡς πᾶν — καὶ τῇ Ἑκάτῃ καὶ Μοῦσαι θεαὶ, καὶ Ἀπόλλων μουσηγέτης, καὶ ἡ ποιητικὴ πᾶσα ὑμνητικὴ οὖσα. Ὡσαύτως δὲ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ τῇ Δήμητρι νὴ Δία — Quem instituit ordinem Casaubonus, tenent et mei libri, et probavit St. Croix p. 565. c. l. In voce οὖσα suspensa pendet oratio, et, cum per partes haec persequatur, ni duriorem ellipsin statuas, commode et sine desiderio illa absit.

4) Medic. 2. edd. ante Casaubonum ἐθῶν, commutatione crebra, de qua Lennep. ad Phalaridis epist. 129. p. 350. Schweighäuser. ad Polyb. 1, 65, 7. aliique passim. Cf. ad lib. 7. p. 310. (p. m. 364.) Utrumque etiam interdum dubio arbitrio statuitur, adeoque conjungitur, ut apud Plutarch. de discr. adulat. et am. p. 188. Lips. Illud tamen videtur hic accommodatius, et certe majori codicum auctoritate munitum sedet, quibus accedit etiam epitome p. 135. Huds.

5) Medic. 2. πλεῖστον. Proximum προστίθεσαν in ed. Amstel. depravatum abiit in προστίθεσαν; Medic. 3. tamen sub-

cundum harmoniam constare tradiderunt, omne, quod musicum est, opus dei censentes. Hinc vero etiam Musae Deae, Apollo Musarum praeses et omnis poëtica ad Deorum laudes instituta. Sic et morum informationem musicae tribuunt, ut omne, quod mentem corrigit, Diis vicinum statuunt. Graeci sane plerique Baccho et

Θεολογούμενα. νύσῳ προσέθεσαν, καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἑκάτῃ καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ τῇ Δήμητρι [6] καὶ Διῒ τὸ ὀργιαστικὸν πᾶν, καὶ τὸ βακχικὸν, καὶ τὸ χορικὸν, καὶ τὸ περὶ τὰς τελετὰς μυστικὸν, Ἴακχόν τε καὶ τὸν Διόνυσον καλοῦσι, καὶ τὸν ἀρχηγέτην τῶν μυστηρίων, τῆς Δήμητρος δαίμονα· δενδροφορίαι τε καὶ χορεῖαι, καὶ τελεταὶ κοιναὶ τῶν θεῶν εἰσι τούτων· αἱ δὲ, Μοῦσαι, καὶ ὁ Ἀπόλλων, αἱ μὲν τῶν χορῶν [7] προεστᾶσιν, [8] ὁ δὲ, καὶ τούτων καὶ τῶν κατὰ μαντικήν· πρόπολοι δὲ τῶν Μουσῶν οἱ πεπαιδευμένοι πάντες, καὶ

ſubſtituit προσέθηκαν. Ante Δήμητρι articulus abeſt in Pariſ. Medic. 1. 3. Moſcov. ut ſupra ante Πλάτων, incerta ſaepe ratione et fide poſitus et omiſſus. Tum καὶ ante τὸν Διόνυσον excidit in Medic. 3.

6) Pro νὴ Δία, quod vulgo fertur in omnibus, repoſui ex Medic. 3. non ſolum, quod illud inepto loco interpoſitum languet, ſed et in explicatione ſuam partem ſortitus eſt Jupiter.

7) Sic Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Venet. et edd. Aldi et Hopperi, pro προεστᾶσιν, quod ex Xylandri editione ad alias propagatum tranſiit. Similes formas conlectas dabit Fiſcher. ad Welleri Grammat. Graec. P. 2. pag. 453. Nempe idem valet quod προεστήκασι, ut docet Sylburg. ad Clenardi inſtit. L. Gr. p. m. 504.

8) Moſcov. Pariſ. Venet. edd. Aldi et Hopperi male οἱ δέ; quippe eſt Apollo. Recte legit et percepit Guarinus. Tum Medic. 2. τῶν μαντικῶν. Deinceps πρόπολοι praeeunt et hic ex Codicibus Medic. 3. et Moſcov. pro πρόσπολοι, de quo ſupra dixi.

et Apollini et Hecatae et Muſis et Cereri et Jovi orgia omnia, bacchationes, choros, et in ſacrorum initiationibus myſteria adſignarunt, et Bacchum Iacchum appellant, ac principem myſteriorum, genium Cereris: tum ramorum geſtationes, choreae, ſacrificia communia deorum ſunt iſtorum. Et Muſae atque Apollo praeſunt, ille choris: hic et his et divinationi. Adminiſtri porro Muſarum ſunt cum docti omnes, tum peculiariter muſici.

καὶ ἰδίως οἱ μουσικοί· τοῦ δ' Ἀπόλλωνος, οὗτοί τε, θεολογούμενα. καὶ [9] ὁ περὶ μαντικήν. Δήμητρος δὲ, οἵ τε μύσται, καὶ [10] δᾳδοῦχοι, καὶ ἱεροφάνται. Διονύσου δὲ Σειληνοί τε, καὶ Σάτυροι, καὶ Βάκχαι, Ληναί τε, καὶ Θυῖαι, καὶ [11] Μιμαλλόνες, καὶ Ναΐδες, καὶ Νύμφαι, καὶ [12] Τίτυροι [13] προσαγορευόμενοι.

9) Ex Medic. 2. Moscov. Paris. tamquam aptius pro vulgato ὁ περὶ recepi. Idem expressit etiam Guarinus.

10) Medic. 2. praemittit articulum, qui tamen hic commode abest, ne et proximum sibi postulet. Tum dedi δᾳδοῦχοι subposito ι. Post scriptum legitur in Medic. 1. et epitome Σιληνοί. V. supra ad p. 470.

11) Medic. 1. ὁμαλλόνες; 2. ὁμαλόνες; Venet. Ὠμαλλόνες; Moscov. Μιμαλλόνες, sed supra ι posito simul υ, unde existat Μυμαλλόνες; reliqui cum epitome, Guarino et edd. Μιμαλλόνες. In Medic. 3. nomen hoc exciderat. Variae ejus corruptiones etiam in aliis auctoribus objiciuntur. Sic Eudocia in Violar. p. 87. et 118. habet Μιμάλλοντες; Etymol. M. p. 587. Μιμαλῶνες; Hesychius et Suidas Ἡμιμαλλόνες, sed et uterque suis locis Μιμαλλόνες, prout varios duces secuti videntur. Et sic posteriori forma efferunt etiam Eustathius ad Homer. Il. 14, 320. p. m. 982. et Tzetzes ad Lycophr. v. 1236. et 1464. tantum hic ad auctoris exemplum simplici λ. Duplex tamen probant ex aliis auctoribus Nonnus Dionys. 17, 28. Statius Theb. 4, 660. Ovidius Amor. 1, 541. Cf. praeterea, qui excitantur ad Hesych. Tom. 2. p. 603.

12) Moscov. Venet. Paris. Medic. 1. 2. 3. Σάτυροι; Vaticani, opinor, cum epitome p. 135. Huds. Guarino et edd. Τίτυροι, quod probandum est, cùm Satyros jam proxime antea memoraverit, et utrosque supra p. 166. in. et infra p. 470. seorsum ponat. Etsi enim Hesychius h. v. Τίτυροι explicet Σάτυροι et ita Dorice Satyros vocari tradant Eustathius ad Homer. Il. 18, 495. p. m. 1214. et Schol. Theocriti ad Idyll. 7, 72. quem aliquorum usum nota-

fici. Apollinis et hi, et vates. Cereris, mystae, taediferi, sacrorum enarratores. Bacchi, Sileni, Satyri, Bacchae, Lenae, Thyae, Mimallones, Naides, Nymphae, Tityri.

Curetes.

§. 11.

Ἐν δὲ τῇ Κρήτῃ [1] καὶ ταῦτα, καὶ τὰ τοῦ Διὸς ἱερὰ ἰδίως ἐπετελεῖτο [2] μετ' ὀργιασμοῦ καὶ τοιού-

των

notavit etiam Aelian. V. H. 3, 40. aperte tamen Strabo eos, et hic adjecto verbo προσαγορευόμενοι, distinguit, uti etiam agnoscit Casaubonus de Satyr. poësi 1, 2. p. m. 68. Cf. nunc, qui plura de iis disseruit Perizon. ad Aelian. c. l.

13) Medic. 1. 2. Moscov. Paris. cum edd. Aldi, Hopperi. Aptius ad distinctionem et dissertam notationem valet, quod habent alii cum Guarino, et reposuit Xylander, προσαγορευόμενοι.

1) Haeret hic Heyne in dissert. de religionum cum furore peractarum originibus in comment. societat. Goetting. Vol. 8. p. 5. et aut ejicienda censet verba καὶ ταῦτα, utpote a sensu aliena, quia ministrorum nomina, non religionum praecesserint, aut refingendum κατὰ ταὐτά, et in sequ. pergendum μετ' ὀργιασμοῦ καὶ [μετὰ] τοιούτων προπόλων, οἷοι περὶ τὸν Δ. — Σάτυροι; unde hanc sententiarum ordinem constituit: In Creta autem sacra Jovis peragebantur peculiari aliquo modo cum furore (orgiastico more) et adhibitis ejusmodi ministris, quales adsunt Baccho Satyri. Eos vero adpellabant Curetas. — Proferebant quoque fabulam — Si Codices spectes, omnes illa verba tenaciter tuentur, et licet remotius prioribus respondeant, tamen, cum et sequens ἱερὰ eandem difficultatem objiciat, nec ejici possit, nolui delere, aut mutare. Videtur longius quidem superiora respicere et eodem ordine complecti. Post ante Διὸς deest τοῦ in Medic. 2. et in Veneto vox ἰδίως.

2) In addendo spiritu ambigunt codices, et hinc Medic. 1. 2. 3. exhibent μεθ' ὀργιασμοῦ; utrumque adposuit Mosc. Lenem tamen praeter etymologiam (v. Schol. Apollonii ad 1, 920.) tuetur compositum κατοργιάζω. (Plutarch. in Solone c. 12. de garrulitate p. 13. Vol. 8. ed. Lips. —) Ipsa autem haec vox colo postposito a proximis sejungitur. Pro προσπόλων, ut supra, dedi et hic προπόλων cum Msstis Casaubonn. Medic. 3. Moscov. et Eustathio ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 43. ubi hunc locum repetit. Sed cf. supra p. 466.

§. 11.

In Creta autem praeter haec peculiariter etiam Jovis sacra peraguntur cum orgiis,

τῶν προπόλων, [3] οἷοι περὶ τὸν Διόνυσόν εἰσιν οἱ Σάτυροι· τούτους δ' ὠνόμαζον Κουρῆτας, νέους τινάς, ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προστησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως· ἐν ᾧ τὸν μὲν Κρόνον εἰσάγουσιν [4] εἰθισμένον καταπίνειν τὰ τέκνα ἀπὸ τῆς γενέσεως εὐθύς· τὴν δὲ Ῥέαν πειρωμένην ἐπικρύπτεσθαι τὰς ὠδῖνας, καὶ τὸ [5] γεννηθὲν βρέφος ἐκποδὼν ποιεῖν, καὶ πε- Curetes.

ρισώ-

3) Edd. cum Msstis οἱ, excepto Medic. 3. qui apte dedit οἷοι, uti emendaverant Tyrwhittus in conjecturis in Strabon. p. m. 38. et Heyne c. l. Quare confidentius excepi. Erroris causa in aperto est posita. St. Croix in recherches sur les mystères p. 566. relicto Xylandro sic vertit: Satyres, qui sont les ministres de Dionysus, et on leur donne le nom de Curètes. Ce sont de jeunes gens, qui dansent armés. — Nempe nomen Curetes, (sic in vernacula pergit) pertinet ad Satyros, unde post Strabo Satyros et Curetas vocari scribat. Post pro simplici εἰσὶν Casaubonus ex Msstis suis adfert δ' εἰσὶν, quo cursus sententiae intercipitur.

4) Medic. 2. vitiose ἠθισμένον. Certe unius codicis, nec gravioris quidem, causa ad dialecti formam recurrere non est opus.

5) Sic Medic. 1. 2. 3. Paris. Moscov. quod praetuli pro γενηθὲν. Nempe est a γεννάω. De hac variatione dixerunt Oudendorp. ad Thom. Magistr. p. 190. et Lennep. ad Phalaridis epist. 88. p. 252. Sic infra p. 473. f. Sic γέννησις et γένεσις commiscentur, de quo vid. ad Lucian. de Saltatione c. 44. Pro ἐκποδὼν in sequ. Moscov. ἐκπόδων, ut contra ἐμποδὼν, quod cum nisi in hac compositione probari possit, alterum ἐκποδὼν cum aliis praetuli.

giis et iis administris, quales Baccho adsunt Satyri, quos Curetas appellarunt, iuvenes quosdam, qui in armis saltabant; adduntque de natalibus Jovis fabulam; Saturnum solitum filios, ut primum nati fuissent, deglutire; Rheam autem conatam, occulte dolores partus habere, et infantem editum e medio abducere, ac, quantum

tum

Curetes. ρισώζειν εἰς δύναμιν· πρὸς δὲ τῦτο συνεργοὺς λαβεῖν τοὺς Κουρῆτας, οἳ μετὰ τυμπάνων, καὶ τοιούτων ἄλλων ψόφων, καὶ ἐνοπλίου χορείας, καὶ θορύβου [6] περιέποντες τὴν θεὸν, ἐκπλήξειν ἔμελλον τὸν Κρόνον, καὶ λήσειν, ὑποσπάσαντες αὐτοῦ τὸν παῖδα· τῇ δ' αὐτῇ ἐπιμελείᾳ καὶ τρεφόμενον ὑπ' αὐτῶν παραδίδοσθαι· ὥσθ' οἱ Κουρῆτες, ἤτοι διὰ [7] τὸ νέοι καὶ κόροι ὄντες ὑπουργεῖν, ἢ διὰ τὸ κουροτροφεῖν τὸν Δία, (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως) ταύτης ἠξιώθησαν τῆς [8] προσηγορίας, οἱονεὶ Σάτυροί
p. 469. τινες ὄντες περὶ τὸν Δία. Οἱ μὲν ὖν Ἕλληνες τοιῦτοι περὶ τοὺς ὀργιασμούς.

§. 12.

6) Medic. 3. περιέποντας et τὸν θεόν; utrumque perperam.

7) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. edd. Aldi, Hopperi τὸ νέον. Xylander repoſuit τὸ νέοι, quod recte habet, ut ad Κυρῆτες referatur.

8) Bene ſic codices et edd. ante Caſaubonum, in cujus editionem defluxit vitium προσηγορόας, ex quo oſcitanter edd. Caſaub. 2. et Amſtelod. effinxerunt προσηγορέας.

tum fieri poſſet, ſervare: uſam ad hoc adiumento Curetum, qui tympanis aliisque, ſtrepitum edentibus, inſtrumentis adhibitis armati ſaltarent cum tumultu circa deam, Saturnum terrerent, filiumque ei ſubducentes fallerent: eadem quoque opera traditum ab iis enutritum Jovem. Ergo Curetes, vel quod adoleſcentes (Kuri) id miniſterium obiuiſſent, vel quod puerum (Kurum) Jovem educaſſent, (utrumque enim fertur) hoc nomen acceperunt, tanquam Satyri quidam circa Jovem verſati. Tales ſunt Graeci, quod ad orgia attinet.

§. 12.

§. 12.

Curetes.

Οἱ δὲ [1] Βερέκυντες, Φρυγῶν τι φῦλον, καὶ ἁπλῶς οἱ Φρύγες, καὶ τῶν Τρώων οἱ περὶ τὴν Ἴδην κατοικοῦντες, Ῥέαν μὲν καὶ αὐτοὶ τιμῶσι καὶ [2] ὀργιάζουσι ταύτῃ, μητέρα καλοῦντες θεῶν, καὶ [3] Ἀγδι-

1) Prave Medic. 2. Βερέκυνες.

2) Mosçov. (ex corr. quidem) edd. Aldi, Hopperi ὀργιάζουσι, ut supra codices quidem verbo huic adspirabant. Antea male edd. Aldi, Hopp. ὀργιασμός. Tum Casaubb. ταύτην μητέρα καλοῦντες. Vulgata tamen magis adridet ob distinctionem propius expositam.

3) Αἴεστιν omnes adferunt codices praeter Medic. 3. in quo desideratur. Edd. ante Casaubonum Αἴεστιν habent: sed epitome Strabonis p. 135. Hudf. in ed. Basil. Ἀγεστιν dedit. *Tzschucke.* Ἄγεστιν epitomae etiam scriptae; nos Αἴεστιν habemus, quod tollere nolui. Interpres [Guarinus] *Vestam* reddiderat; quam autem Vestae conveniat cum Cybele, nihil heic disputabo. Norunt literati. *Xylander.* Qui Ἑστίαν legunt, valde procul dubio hallucinantur, quamquam in hoc errore versari video etiam Gregorium Gyraldum. [in hist. Deor. Syntagm. 4. p. 138. sq.] Legendum autem Ἀγδίστιν, quomodo fere scriptum est infra lib. 12. [p. 567. ubi vulgo Ἀγγιδίστιν legitur.] Hesychius Ἄγδιστις ἡ αὐτή. τῇ μητρὶ τῶν θεῶν. Cum haec scripsissem, accepi a Theodoro Cantero literas, quibus significabat mihi, ita hunc locum se emendare ex Arnobio in suis variis lectionibus nondum editis. *Casaubonus.* Nomen hoc corruptum esse, docet comparatio loci lib. 12. p. 567. ubi idem traditur. In neutro tamen codices adjuvant. Recte igitur auxilium in statuenda vera scriptura aliunde arcessivit Casaubonus. Addi praeterea possunt Pausanias 1, 4, 3. 7, 17, 5. Arnobius adv. gent. lib. 5. p. 158. sq. etsi alia a matre Deorum transferunt. Maximum momentum adjicit lapis in Sponii miscell. erud. antiqu. p. 97. in quo Ἄγγιστις legitur, quod tamen ibi Gallandius mutatum vult

§. 12.

Berecyntes autem, Phrygia gens, et in universum Phryges, ac Troum, qui circa Idam accolunt, Rheam ipsi quoque colunt, eique orgia peragunt: matrem appellantes deorum, et Agdistin,

Curetes. διςιν, καὶ Φρυγίαν, θεὸν μεγάλην, ἀπὸ δὲ τῶν τόπων Ἰδαίαν, καὶ Δινδυμήνην, [4] καὶ Σιπυλήνην, καὶ

vult in Ἄγδιςις cum Casaubono ad nostrum locum et ante eum Gyraldus de Deis gentium p. 189. Quibus testimoniis confirmatur, cum utrumque nomen corruptum sit, nec ad eandem Deam referri possit, invitis licet libris recepi Ἄγδιςιν. Cf. etiam, qui de hac lectione ad Hesych. T. I. p. 40. memorantur. Ante θεὸν, cum singulare nomen sit, ex more Nostri in simili nexu praeponi possit καί. Pro Ἰδαῖαν dedi ex usu linguae et monito cod. Moscov. Ἰδαίαν, pro quo male Aldus et Hopperus evulgaverant Ἰδαίων, quippe qui ad τόπων retulerunt. Tum Medic. 3. dat Διδυμήνην. Scriptura vel ex Horatio I. od. 16, 5. nota.

4) Epitome p. 136. Hudf. uti jam monuerunt interpretes, subjicit καὶ Κυμήνην, quae verba et post alia plura excidisse putat Xylander. Quid vero velit nomen Κυμήνην, ignoro, nec, cum a Msstis minime subministretur, per conjecturas versabo. At et vulgatum Πυλήνη, cum Πυλήνη urbs sit Aetoliae, unde Πυλήνιος descendit, et hic a locis cognomina repetat, obscurum est et reconditum. Servant tamen libri omnes, praeter Guarinum, qui reddidit *Phyllenam*, a quo excepit sine dubio Alardus ad Valer. Flaccum 3, 232. ubi totum hunc locum Latine conversum adposuit. Reinesius in margine sui exemplaris adscripserat Σιπυλήνην, uti etiam emendat Columbus ad Lactant. de mort. persecutor. c. 9. p. m. 284. probatque Eckhel. in doctr. num. P. I. Vol. 2. p. 544. Ita quidem μήτηρ Σιπυλήνη, vel μήτηρ θεῶν Σιπυλήνη vocatur in marmor. Arundel. p. 11. 12. Reinesii inscrr. I, 43. Sponii miscell. p. 350. Accedunt Smyrnaeorum numi, qui vel simpliciter exhibent id cognomen, vel addito μητέρα. V. Rasche Lex. num. T. 4. P. 2. pag. 1120. sq. et Eckhel c. l. Ita nempe dicta est a Sipylo Phrygiae urbe et monte, unde Σιπυληνὸς gentile ducit Stephanus. Sed plura dabunt Pignorius de magna Deor. matre p. 515. (V. 7. in Gronovii thes.) Gutberlethus in animadvers. in inscr. Smyrn. p. m. 129. sqq. Patinus in comment. in tres inscr. Smyrn. p. 226. Heineccius in antiquitt. Rom. p. m. 522. sq. et quos indicant. Ausus igitur sum hoc nomen

stin, et Phrygiam, magnam deam, a locis autem Idaeam, Dindymenen, Sipylenen, Pessinuntida, Cybelen. Graeci

καὶ [5] Πεσσινοῦντίδα, καὶ Κυβέλην. Οἱ δ' Ἕλληνες Curetes. τοὺς προπόλους αὐτῆς ὁμωνύμως Κουρῆτας λέγουσιν, οὐ μήν γε ἀπὸ τῆς αὐτῆς μυθοποιΐας· ἀλλ' [6] ἑτέρους, ὡς ἂν ὑπουργούς τινας, τοῖς Σατύροις ἀνάλογον. Τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ Κορύβαντας καλοῦσι.

§. 13.

Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων ὑπονοιῶν· ὅ, τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή·

Πρὶν

men substituere, quod et antea fecit Penzelius. Alterum Κυμίνην, quod idem ex epitome inseruit, rejeci. Forte Κελαιναὶ hic latent, quae in his solent commemorari. Cf. Ovid. Fastor. 4, 363. Martial. 5, 42. 14, 203. Tum quia in montibus coli et inde cognomina trahere solebat, nec id alienum est. Strabo enim 12. p. 577. f. eo nomine memorat λόφον et in eo exstructam urbem.

5) Medic. 1. Περισσινουντίδα; 3. Πισινουντίδα; Guarinus *Pissinunciam*; reliqui cum epitome p. 136. Hudſ. in ed. Basil. cum edd. Πισσινουντίδα, pro quo recte Casaubonus volebat, praeeunte ipso Strabone 12. p. 567. Πεσσινουντίδα, adprobantibus id etiam ∫numis. Auctores tantum aliqui simplici σ, passim etiam per ι proferunt, ut Diodor. Wesselingii 3, 59. Hierocles p. 697. Accedit prioris scripturae per ε causa, quam jactant auctores, quod Deae simulacrum coelitus delapsum sit, etsi cum Palladio miscent, de quo v. Diodor. Sic. Tom. 2. p. 640. Dio. T. 1. p. 6. et ibi interpretes, Ammian. 22, 9. Tzetzes ad Lycophr. v. 355. et in primis Herodianus 1, 11. ubi plura congessit Irmischius. Tum προπόλους et hic dedi suffragantibus quibusdam Msstis et epitome c. l. Cf. supra ad p. 466.

6) Tyrwhittus in conjectur. in Strabon. p. m. 38. emendat ἑτέρας, quod utique praecedentibus propius respondet, cum ex vulgato oratio reddatur hiulca. Mssti nihil immutant; et sic refertur ad λέγουσι.

ci eius administros communi nomine Curetas appellant, non eandem secuti fabulam, sed alios faciunt eos administros, qui Satyris proportione respondeant: eosdemque Corybantes dicunt.

§. 13.

Harum interpretationum testes sunt poëtae. Pindarus in dithyrambo, cuius initium

Ante

Curetes. Πρὶν μὲν εἷρπε [1] σχοινοτενής τ' ἀοιδὰ διθυράμβω.

Μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν, καὶ τῶν ὕστερον, μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησί·

σοὶ μὲν [2] καταχεῖ,
Μᾶτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι

Κυμ-

1) Mosc. σχοινογενίας τ'; Medic. 2. σχοῖνος τενίας τ'; 3. σχοινοτενίας. Edd. cum reliquis Msstis σχοινοτενίας τ'. Tum Moscov. et Parif. ἀοιδὰ pro ἀοιδαί; post Medic. 3. διθυράμβων. Eundem versum repetunt etiam alii auctores, qui tamen in singulis discrepant, ut Dionys. Halic. de compositione verbor. p. 80. (Reisk.) Athenaeus 10, 21. pag. 455. 11, 4. p. 467. qui et alio augent, in quo Σὰν, uti Dores Ionum Σῖγμα vocant, (Athenaeus lib. 11. c. l. Herodot. 1, 139.) κίβδαλον pronuntiat, ex quo adparet, de numero ex literarum compositione et structura locutum esse. Ipsa loca auctorum adposita habebis ad Pindari fragm. in ed. Heynii Vol. 3. p. 71. unde variationes adspersae simul cognosci possunt et ipsius versus emendationes. Placet explicatio Casauboni in animadv. in Athen. cap. 21. p. 483, 46. *fuisse tempus, cum dithyramborum poëtae in sua carmina non admitterent vocales σχοινοτενεῖς, i. e. exiles et tenuis soni.* Adquievi tamen in Heynii et Hermanni lectione, etsi ad plerosque libros poni etiam possit σχοινοτενεῖς ἀοιδαὶ διθυράμβω s. διθυράμβων, quae structura non offendere debet, cum Dores et in his maxime Pindarus nominibus masculinis et femininis in plurali positis verbi numerum singularem addant. Cf. Fischerus ad Welleri Gramm. Gr. P. 3. p. 345. et Maittaire de dialectis p. 256. Vulgo antea legebatur: σχοινοτενίας τ' ἀοιδαὶ διθυράμβω.

2) Complectar diversas librorum lectiones. Pro vulgato κατάρχαὶ Venet. Medic. 1. Paris. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri,

Ante quidem serpebat cantus dithyrambo prolixus.

Ibi cum mentionem fecisset hymnorum de Baccho et veterum et recentiorum, digressus inde inquit:

te circumsonant,
Mater, magni rhombi

Cym-

Κυμβάλων, ἐν δὲ κεχλαδόντα κρόταλα, Curetes.
Αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

τὴν

landri κατάρχει; Medic. 2. 3. κατάρχειν. Casaubonus dedit κατααρχαὶ, quod et forte fuit in Vaticanis strictim decerptis. Pro μᾶτερ, quae vox plane desideratur in Medic. 3. prodit μάτερ in Moscov. Post Moscov. Paris. Medic. 1. (corr.) μεγάλαι habent pro μεγάλοι, et pro ῥόμβοι Paris. Medic. 1. 2. edd. Aldi et Hoppeti ῥοίμβοι. Tum pro κεχλάδων edd. Casaub. 2. et Amstelod. κελλάδων, uti forte Medic. 3. certe edd. ante Casaubonum ἔνδεκ' ἀχλάδων. In proximis Moscov. habet κρόταλλα; Medic. 1. 2. 3. Paris. κροταλ', ut edd. ante Casaubonum. Denique Paris. aliique offerunt αἰθομένω τη δᾷς (Medic. 3. δᾳς, edd. Casaub. 1. 2. et Amstel. τε δαῒς) ὑπὸ ξανθαῖσι (sic et Medic. 3. sed edd. inde a Casaubono ξανθῆσι) πεύκης, (edd. duce Casaubono πεύκαις.) Casauboni emendationem paullum post immutavit Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 247. p. m. 350. Nempe in tertio versu legit παλλακῶν κρόταλα, (cynaedorum crotala) et παλλακοὶ refert ad Gallos effeminatos illos, seu eviratos hujus Deae ministros; quod tamen nimis lene sit ad illam notionem moresque Gallorum. Quam in constituendis his versibus operam impenderunt Reiskius ad Antholog. Cephalae p. 37. Iacobsius et Hermannus, exposuit Heyne ad fragm. Pindari Vol. 3. p. 70. sq. et p. 248. quem, ne longius evager, adeant lectores. Addam tantum tentamina quaedam emendandi facta ab auctore commentarii (Ellisium esse legi) de cymbalis in fortuitis sacris p. 291. qui repudiato Spanhemio ita vult legi: ἐν δὲ καὶ χλάδων κρόταλα, quasi cymbala auditionis, ut in Psalm. 150, 5. κύμβαλα ἀλαλαγμῦ dicantur, a χλάζω i. e. ψοφέω; tum, nisi quid obiter, subjicit ἐν δὲ κλαδώνων κρόταλα et de priori voce ablegat ad Hesychium, Suidam et Plutarchum in Alex. in. Denique subsistit in lectione χαλκῦ κρόταλα, uti apud Eurip. in Cycl. v. 204. exstat. Sed haec vel duriora sunt, vel a codicum signis remotiora. Equidem reddidi tamquam aptissimam et codicibus proximam emendationem Hermanni p. 248. c. l. eamque, ne gravioribus operam eriperem, soluta oratione interpretatus sum. Καταχεῖ in hac structura vindicat usus Doricus, quem antea attigi.

Cymbalorum et simul crepitantia crotala, *Et ardens flamma super flavis taedis pineis.*

Curetes. τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον [3] ἀποδεχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις. [4] Εὐριπίδης τε ἐν ταῖς Βάκχαις τὰ παραπλήσια ποιεῖ, τοῖς Φρυγίοις ἅμα καὶ τὰ Λύδια συμφέρων [5] κατὰ τὸν Ὅμηρον,

Ἀλλ'

3) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. ἀποδειχθέντων. Praefero tamen, quod videntur habere reliqui, et vulgarunt editiones, ἀποδεχθέντων, quia docere vult, cur recte ita Pindarus canere potuerit. Mutatio utriusque verbi in compoſitis et ſimplicibus facilis eſt et hinc minime infrequens. Vid. interpretes ad Diodor. 1, 27. Reitzius ad Luciani Alex. c. 13. Mitſcherlich. ad Homer. in Cerer. v. 473. aliique alibi. Pro συνοικειῶν Medic. 2. et ante correct. 3. cum Aldo συνοικιῶν; Hopper. Xyl. prave συνοικῶν; reliqui codices, uti recte dedit Caſaubonus, συνοικειῶν. Poſt vitioſe Pariſ. Moſcov. Medic. 1. 3. ἀλλήλοις.

4) Medic. 2. Εὐρ. δέ. Ante Βάκχαις articulus in Medic. 3. deeſt, ut deinceps verba τοῖς Φρυγίοις ἅμα — καὶ πάλιν. Vitioſe pro Φρυγίοις Aldus et Hopperus ſcripſerunt Φρυγίης.

5) Medic. 1. corr. Moſcov. Pariſ. Venet. διά τε pro κατὰ τόν. Prius placet. Tum pro ἀλλ' ὦ λιποῦσαι Medic. 1. ὦ πυσαι, poſt ex corr. ut Medic. 2. Vatic. 173. 174. ἄπτυσαι; Moſcov. Pariſ. ἄλλῳ ἀποῦσαι. Guarinus videtur legiſſe οἰκοῦσαι Τμῶλον; vertit enim: *quae Tmolum, Lydiae caſtellum, incolitis.* Vulgata lectio et a ſenſu et Euripidis codicibus probatur. Inter γυναῖκες et ἐμά θ' aliquid deeſſe, notaverat Caſaubonus, quod quidem ſuadet vox εὑρήματα. Nempe in ipſis Euripidis Bacchis v. 55. ſqq. his interpoſitis integra oratio conficitur: γυναῖκες, ἃς ἐκ βαρβάρων | Ἐκόμισα παρέδρους καὶ ξυνεμπόρους ἐμοὶ | Αἴρεσθε τά-

ubi poëta Bacchicorum apud Graecos rituum, et Magnae matris apud Phryges communionem inter ſe componit. Euripides quoque in Bacchis ſimilia facit, cum Phrygiis ſimul Lydia conjungens de Homeri ſententia:

O

Ἀλλ' ὦ [5] λιποῦσαι Τμῶλον, ἔρυμα Λυδίας, Curetes.
Θίασος ἐμὸς γυναῖκες, —
— ἐμά θ' εὑρήματα.

Καὶ [6] πάλιν

Ὦ, μάκαρ ὅστις [7] εὐδαίμων τελετὰς
θεῶν
Εἰδὼς, βιοτὰν ἁγιστεύει.

M 2 [8] Τά

παντιχώρει' ἐν πόλει Φρυγῶν | Τύμπανα, Ῥέας τε μητρὸς, ἐμά θ' εὑρήματα. Videtur tamen aut Strabo ipſe, aut potius librarii negligenter tamquam nota ea omiſiſſe, quare eam lacunam lineola interjecta ſignificare placuit. Pro θίασος Ald. et Hopper. dederunt θύασος, uti olim alii etiam volebant ſcribi, de quo cf. Barneſ. ad Euripidem c. l. At per ι rectius efferri, docent inſcriptiones, in quibus legitur ἀρχιθιασίτης. Vid. Sponii Miſcell. p. 343. van Dale diſſ. 9. p. 731. et miſcell. obſervatt. Vol. 3. T. 2. p. 188.

6) Moſcov. Pariſ. Vatic. 174. edd. Aldi, Hopperi πόλιν; Vatic. 173. Medic. 1. 2. πόλις; Medic. 3. Ven. πάλιν, quod aptum eſt, et a Guarino redditum et a Caſaubono inſtauratum. Sic paullo poſt et alibi Noſter, ubi diuerſa deinceps ex uno auctore loca refert. Nempe Xylander, cum πόλιν ſenſu hic careret, verba haec melius excludenda putavit, etſi ad πάλιν conjiciendo pervenire poterat.

7) Medic. 1. corr. 2. 3. Vatic. 173. εὐδαίμονα; alii cum edd. εὐδαίμων. Proxima verba τελετὰς θεῶν εἰδὼς deſunt in omnibus Mediceis, duobus Vaticanis, Moſcov. Pariſ. Ven. edd. Aldi et Hopperi, nec in ſuo codice legit Guarinus, unde intelligitur, cur antea εὐδαίμονα dederint. Vulgatam lectionem condidit Xylander ex Euripideis libris in Bacch. v. 73. codicibus enim hic uſus non eſt. In Euripide tamen, cum repetitum ſynonymum langueat, Muſgravius pro εὐδαίμων acute quidem αἰδήμων ſubſtituere malit, probante id in ipſo contextu Brunckio. Contra

O mulieres, arcem quae
Tmolum Lydiae
Liquiſtis, ô thiaſus me-
us . . . . . .
Inventa noſtra.

Et rurſum:
O beatus, quicunque felix
ſacra deûm
Cognita habens, religioſe
vivit

Ma-

Curetes. τὴν κοινωνίαν
τῶν νομίμων
τοῖς Φρυξὶ π
ἀλλήλοις. [4]
παραπλήσια π
δια συμφέρων

3) Medic. 1.
fero tamen, quo
editiones, ἀποδεχ
Pindarus canere
compositis et sim
quens. Vid. int
Luciani Alex. c.
v. 473. aliique ali
cect. 3. cum Ald
reliqui codices, ut
vitiose Paris. Mos

4) Medic. 2. E
dic. 3. deest, ut
πάλιν. Vitiose pro
runt Φρυγίης.

5) Medic. 1. co
κατὰ τόν. Prius pl
1. ἄπυσαι, post ex
ἄπτυσαι; Moscov.
legisse οἰκῆσαι Τμῶλο
castellum, incolitis.
dis codicibus prob
deesse, notaverat C
εὑρήματα. Nempe i
his interpositis int
βαρβάρων | Ἐκόμισα

ubi poëta Bacchico
Graecos rituum, e
matris apud Phry
munionem inter
nit. Euripides

ρους ἀγυιάς.

ῆς καὶ τὰ Κρητικὰ

Κρήτων

M 3

Iedic. 3. Moſcov.

s, poſitum etiam in hoc

ſeo. Denique

m aliis

o Euripide legitur,

ipide pro

rneſio probaverant

r. Il. 2, 498.

p. 1527. de

33, uti paſſim

Ioſcov. Vatic.

antrum Li-
Nympharum.
antiquam procu-
nt muſicam, Thra-
perhibentur, Orpheus,
uſaeus, Thamyris: et
Eumolpo nomen inde fa-
N 2 ctum

Curetes.

[8] Τά τε ματρὸς μεγάλας
[9] Ὄργια Κυβέλας θεμιστεύων
[10] Ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων,
Κισσῷ τε στεφανωθεὶς
[11] Διόνυσον θεραπεύει.
[12] Ἴτε Βάκχαι, ἴτε Βάκχαι,
[13] Βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῦ

Διό-

tra Reiske in animadverf. ad Euripid. p. 101. mavult εὐδαιμόνων, efficacius utique in utriusque connexu, dummodo metri leges per antiftrophen admitterent. Tum βιωτὰν male dant Vaticani et edd. Aldi et Hopperi.

8) Medic. 1. 2. 3. Mofcov. cum edd. Aldi, Hopperi τά τ' ἐμὰ πρὸς μεγάλας, et fic Guarinus: *measque a magna ortas Cybele cerimonias facis.* Erroris fons in aperto eft.

9) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi ὄρπων Κυβέλας; Vatic. 173. ὄρπων κυβέλλας; Parif. ὄρπα κυμέλας; Mofcov. ὄρπα Κυβέλας; Vatic. 174. Beffar. f. Ven. ορ παινυμελας. Qui omnes contra Euripidis libros adfurgunt. Guarinus caute, quod corrupta illa verba non adfequeretur, plane praeteriit. Pro θεμιστεύων folus Vatic. 173. accepit θεμιστεύει.

10) Vatic. 174. ἀναθύρσων conjuncte, et τέ τινων pro τὲ τινάσσων. Tum poft κισσῷ deeft τὲ in Medic. 1. 2. 3. Mofcov. Parif. Vatic. 173. 174. Beffar. f. Venet. et edd. Aldi et Hopperi. Xylander ex Euripide fenfus etiam diftinguendi caufa huc traduxit.

11) Omiferunt hanc vocem codices mei omnes cum Guarino et edd. Aldi et Hopperi; poft ex Euripide acceffit, fenfu etiam flagitante.

12) Mofcov. Parif. Vatic. 174. Beffar. f. Venet. εἶτε; Medic. 1. 2. 3. Vatic. 173. edd. Aldi, Hopperi αἶτε. Euripides huc adtulit Ἴτε Βάκχαι, unde et efficax repetitio excitationis nunc acceffit, cum femel tantum antea pofita legerentur haec verba.

13) Vatic. 173. Βρόμιον; falfo. Pro θεοῦ Mofcov. Parif. Medic. 3. Vatic. 174. θεὸς; Vatic. 173. Medic. 1. 2. θεοῖς, non

Matrisque magnae
Orgia Cybeles celebrans,
Thyrfumque furfum quatiens,
Hedera redimitusque
Bacchum colit.
Ite Bacchae, ite Bacchae,
Bromium dei natum deum

Bac-

Διόνυσον κατάγουσαι
Φρυγίων ἐξ ὀρέων,
Ἑλλάδος εἰς εὐρυχόρους ἀγυιάς. Curetes.

[14] Πάλιν δ' ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τὰ Κρητικὰ συμπλέκει τούτοις·

Ὦ [15] θαλάμευμα Κουρήτων
Ζάθεοί τε [16] Κρῆτες
Διογενέτορες ἔναυλοι

[17] Τρι-

non magis recte. Tum Medic. 3. Moſcov. Pariſ. ὀρίων pro ὀρέων, quorum poſterius, poſitum etiam in hoc nexu et obpoſitione, aptius cenſeo. Denique Beſſar. ἀγιλὰς; edd cum Msstis quibusdam aliis ἀγυὰς; Moſcov. Pariſ. Vaticani rectius, ut in ipſo Euripide legitur, ἀγυιάς. Sine codicibus autem ex Euripide pro εὐρυχώρους repoſui εὐρυχόρους, quod praeeunte Barneſio probaverant alii. Cf. de hac voce Heyne ad Homer. Il. 2, 498. et quos producit Alberti ad Heſych. T. 1. p. 1527. de utriusque etiam commiſtione.

14) Medic. 1. 2. πάλιν δὲ, uti paſſim promiſcue.

15) Pariſ. θαλάμευκα; Moſcov. Vatic. 173. Κουρητῶν, de quod vid. ſupra ad p. 465. Tum τὸ ante ζάθεοι ponit Vatic. 174. ante et poſt Moſcov. Medic. 1. 2. et pro ζάθεοί τε Medic. 3. ζαθέοιό τε.

16) Moſcov. Medic. 3. Beſſar. Κρῆτας. Tum Moſc. Vatic. 174. Beſſar. διογενέτορας; Medic. 3. διογενέτορος. Pro ἔναυλοι Caſaubonn. Pariſ. Moſc. Medic. 3. Ven. Vaticani ἔνθ' αὐλοὶ, uti etiam in ſuo legit Guarinus; Medic. 1. ἔνθ' αὐλὰς et ex correctione, ut ſimpliciter exhibet Medic. 2. ἔνθ' αὐλίς; edd. cum Euripidis codicibus in Bacchis v. 122. ἔναυλοι, ubi tamen Henr. Stephanus etiam notavit ἔνθ' αὐλοί. Heathius maluit διογενέτορας (ut hic Medic. 3.) ἐν αὐλῇ, i.e. Jovis genitoris in aula. Reiske vero ob connexum

Bacchum deducentes
Phrygiis de montibus
In Graeciae compita lata.
Rurſum deinde Cretenſia cum his implicat:
O thalamii Curetum
Divinique Cretes,
Jovis genitores, sibiis
Tri-

Curetes. [17] Τρικόρυθές τ' ἐν ἄντροις
Βυρσότονον κύκλωμα τόδε
Μοι Κορύβαντες εὗρον.
p. 470. Ἀνὰ δὲ [18] Βακχεῖα συντόνῳ
[19] Κέρασαν ἀδυβόᾳ Φρυγίων
Αὐ-

nexum cum τρικόρυθες aut ἔνοπλοι emendat, aut retinendum censet ἔναυλοι i. e. σύναυλοι, i. e. sub concentu tibiarum.

17) Medic. 1. Ven. τρικόριθες. Tum iidem cum meis omnibus et Casaubonn. quibusdam praeponunt ἔνθα, quod et receperunt priores duae editiones. Ita pro τ' ἐν ἄντροις Casaubonn. aliqui, Medic. 1. 2. Vatic. 173. ἀνθῦσι; Mosc. ἀνθ' ἧς; Medic. 3. ἀνθ' ὧν; Vatic. 174. Ven. Parif. edd. Aldi et Hopperi ἀνθ' οἷς; Xylander ex Euripide c. l. reposuit ἔν τ' ἄντροις, in quo tamen Brunckius emendat τρικόρυθές γ' ἐν' (cujus glossemata sint ἔνθα et ἐν) ἄντροις, metro et nexu flagitantibus. Post βυρσότονον Medic. 1. corr. 2. et edd. Aldi et Hopperi subjiciunt τι.

18) Moscov. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, edd. Aldi, Hopperi Βακχείῳ, alii cum edd. Βακχεῖα vel Βακχεία, uti dedit in Euripide Barnesius, subscripto etiam ι hoc typographi culpa, ut censet Musgravius, qui vult Βακχεῖα, probante id etiam Iacobsio in exercitt. crit. in scriptorr. vett. T. 1. pag. 144. sc. ὄργια s. ἱερά. Reiskius legit Βακχείῳ sc. πνεύματι, vel Βακχείαις sc. ἐν. Βακχεῖαν σύντονον sc. φωνὴν emendant Portus et Heathius, in ipsoque contextu posuit Brunckius, ne casu suo destitutum relinqueretur verbum κέρασαν. Equidem ne longius recederem a librorum omnium vestigiis, ita Musgravio adsensus sum, ut tamen Βακχεῖα retinerem, sive de Bacchi templis intelligas, sive de orgiis, quae incondito clamore incendebantur.

19) Paris. κέρας ἀνὰ δυσβοᾷν; Moscov. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, edd. Aldi, Hopperi κέρας ἀνὰ δύο βοᾷν, ex verbis male dissectis. Xylander cum Euripidis editionibus reposuit κέρασαν ἡδυβόᾳ. Equidem Msstis dedi κέρασαν ἀδυβόᾳ.

Tribusque galeis instructi in antris
Globum hunc contentum pellibus
Mihi Corybantes invenerunt.
Bacchicumque intento
Temperantes Phrygiarum
Ti-

Αὐλῶν πνεύματι, ματρός [20] τε Ῥέας εἰς Curetes.
Χέρα θῆκαν κτύπον [21] εὐάσμασι Βακχᾶν,
Παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι
Ματέρος [22] ἐξανύσαντο θεᾶς.
Εἰς δὲ χορεύματα

M 4 [23] Προσ-

20) Medic. 1. 2. 3. Mosc. Vaticani τερεᾶς pro τε Ῥέας. Erroris causa in conglutinatis vocibus singulis patet.

21) Εὔασμα hic dant omnes libri, quod tamen versum hunc antistrophum turbat, ut pari suo minime respondeat. Ex libris igitur Euripidis, in quibus legitur vel ἔν τ' ἄσθμασι vel ἔν τ' ᾄσμασι, comparatis aliorum indiciis, repositum est in ipso Euripide χέρα θῆκαν κτύπον εὐάσμασι Βακχᾶν. Quod tamen constanter libri tenent καλλίκτυπον, tum vero ματρὸς et ματέρος repetita displicent, Musgravius ita hos versus constituendos judicavit: θῆκάν τε Ῥέας εἰς | Χέρα καλλίκτυπον εὐάσμασι Βακχᾶν. At cum paullo audacior sit haec emendatio, librisque nimiam vim inferat, subsistendum putavi in ea lectione, quae nunc in Euripide locum obtinuit. Antea hic legebatur: θῆκαν καλλίκτυπον εὔασμα Βακχᾶν.

22) Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Vaticani duo, Ven. Mosc. Paris. ἐξαύσαντο; Ald. Hopper. ἐξανύσαντο. Vulgatum ἐξανύσαντο libri Euripidei tuentur, cujus sensum ex usu verbi ἀνύσασθαί τι παρά τινος expedivit Brunckius: *a magna matre furentes Satyri impetrarunt, ut sibi tympanum concederet*. Nempe Musgravius, qui substantivum desideraret, emendabat: Ματέρος ἐξάνυσαν τελετάς. Alii vel θέας vel θεᾶς (cf. deinceps) legunt, vel in voce θεᾶς subintelligunt ἔργια. Usitata quidem est haec vis verbi ἐξανύειν, quod omnino Euripidem amare docuit Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. v. 519. Pro Ῥέας, ne bis positum offenderet, ex Euripide etiam recepi θεᾶς, quod ad Rheam nexus defert.

Tibiarum flamine, matris Rheae in
Manum posuere, strepitum in cantibus Baccharum.

Furentes autem Satyri
A matre obtinuerunt Rheae:
Et choreas

In-

Curetes. 23 Προσῆψαν τριετηρίδων,
24 Αἷς χαίρει Διόνυσος.

25 Καὶ ἐν Παλαμήδῃ φησὶν ὁ χορός·

26 Οὐ σὺν Διονύσῳ κώμων,
Ὃς ἀν' Ἴδαν τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ
Τυμπάνων ἰάκχοις.

§. 14.

1 Καὶ Σιληνὸν, καὶ Μαρσύαν, καὶ Ὄλυμπον συνάγοντες εἰς ἓν, καὶ εὑρετὰς αὐλῶν ἱστοροῦντες, πά-

23) Ita nostri libri omnes, cum in Euripide parvo quidem discrimine adferant συνῆψαν.

24) Libri omnes contra usum neglecto genere, οἷς.

25) Verba καὶ ἐν Παλαμήδῃ - αὐλῶν ἱστοροῦντες desiderantur in Medic. 3. Tum Mosc. praefert Παλαμήδει; edd. ante Casaubonum male Παλαμίδῃ.

26) Paris. Medic. 1. corr. Διονύσου, superscripto ῳ. Uterque etiam habet κομᾷν; Ald. Hopper. κομῶν; alii κωμῶν recte; modo accentum mutes, quia κωμάω pro κωμάζω usu destituitur. Tum vero respexit praecedentis versus verbum, veluti μετέχειν. Pro ἂν Ἴδαν Victorius ad marginem ed. Aldinae adscripserat leg. ἀν'. Bene et ex usu etiam Homerico; et sic postea Heathius correxerat, Musgravius probaverat, et Beckius exceperat. Pro ἰάκχοις Tyrwhittus in conjecturis in Strabon. p. m. 39. emendat ἰακχαῖς. Sed et alterum probum est, propiusque Bacchica sacra adtingit.

1) Tyrwhittus c. l. melius καὶ praeponit, in quo adjuvatur a Msstis Moscov. Paris. Medic. 1. 2. Sed et id tule-

Instituerunt trietericas,
Quibus gaudet Bacchus.
In Palameda etiam chorus ait:
Non cum Baccho comessationum,
Qui in Ida oblectatur
Cum matre cara tympanorum strepitu.

§. 14.

Jam Silenum, Marsyam et Olympum conjungentes, eos-

πάλιν καὶ οὕτως τὰ [2] Διονυσιακὰ καὶ τὰ Φρύγια εἰς ἓν συμφέρουσι· τήν τε Ἴδην καὶ τὸν Ὄλυμπον συγκεχυμένως πολλάκις, ὡς τὸ αὐτὸ ὄρος, κτυποῦσιν. Εἰσὶ μὲν οὖν λόφοι τέτταρες Ὄλυμποι καλούμενοι

Θεολογούμενα.

tulerant editiones ante Casaubon. ed. 2. cum Amstelod. negligenter omiserat. Revocavi igitur. In ipso Sileni nomine scribendo parum sibi constant libri. Moscov. Paris. Σιλινόν; Medic. 1. Σιληνόν; Medic. 2. Σειληνόν; edd. Aldi, Hopperi Σειλινόν; reliquae Σειληνόν, quibuscum etiam alii codices adsensisse videntur. Constantius supra p. 468. Σειληνοὶ exhibent. Si, quod par est, in re decantata, alios auctores consulamus, plerique scribunt Σιληνός, ut Herodot. 7, 26. Athenaeus lib. 5. extr. Pausan. 2, 22, 9. et alibi, codices etiam 1, 23, 6. ubi Σειληνός editur, ut in Aeliano V. H. 3, 18. Orpheus in hymno 53. Nicander in Alexiph. v. 31. Diodor. 3, 71. (ubi codices etiam aliqui per duplex ι efferunt) Homer. in Vener. v. 263. Aelian. V. H. 3, 40. alii. Sunt tamen etiam, qui scribant Σειληνοὶ, etsi numero pauciores, in quibus Nonnus Dionys. lib. 19. extr. Lucianus in Baccho cap. 4. et 6. idque unice probant Solanus et Reitzius ad Lucian. in Deor. concil. c. 4. Sed nec Lexicographi certi aliquid constituunt. Nempe per ει in prima producunt Suidas et auctor Etymol. M. per ι Hesychius, etsi hic s. v. Σαυᾶδαι per ει etiam edidit. Incertam etiam scripturam facit etymon, vel σιλλαίνειν (Aelian. V. H. 3, 40. Eustath. ad Homer. Il. 2, 212. p. m. 155. in.) vel σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ. V. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 18. et 40. Casaubon. de Satyr. poësi 1, 2. p. m. 31. sqq. In hac ambiguitate acceptam scripturam retinui.

2) Sic Medic. 1. 2. 3. Vaticani, Ven. Moscov. Paris. cum Casaubonn. Aldus invexit Διονύσια, quem secuti ceteri omnes. Alterum tamen, quod tot voces revocant, admisi propter comitatum etiam. Ante Φρύγια articulus, quem addunt editiones, deest in Mediceis omnibus, Moscov. et Paris. Promiscuus in his usus ex potioribus Msstis accommodari ad singula debet.

eosque tibiarum inventores facientes, rursum Bacchi et Phrygiae deae res in unum confundunt. Idam quoque et Olympum promiscue, tanquam eundem montem, strepi-

Θεολο-γούμενα. μενοι τῆς Ἴδης κατὰ τὴν [3] Ἀντανδρίαν. Ἔστι δὲ καὶ ὁ Μυσὸς Ὄλυμπος, ὅμορος μὲν, οὐχ ὁ αὐτὸς δὲ τῇ Ἴδῃ. Ὁ δ᾽ οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας [4] τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ᾽ Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον·

[5] Σὺ

3) Verba non sunt integra. Legi καλούμενοι. Εἰς μὲν ἐγγὺς τῆς Ἴδης κατὰ τὴν Ἀντανδρίαν. *Xylander*. Desunt in Medic. 3. verba κατὰ τ. Ἀντανδρίαν. Casaubb. et Mosc. vitiose dant Ἀυτανδρίαν, nec melius Ald. Hppper. Ἀνταδρίαν. Quod Xylander immisso subplemento loci integritatem adjuvandam putat, equidem, cum et vulgata forma suis partibus contineatur, dummodo incisum post καλούμενοι sustuleris, et ad Idam illos 4 colles accommodaveris, nihil mutandum censeo. Nec mover auctor epitomes p. 36. Hudſ. qui, cum 4 omnino Olympos montes indicatos et hinc enumerandos putasset, ita hanc narrationem conficit: Ὄλυμπος ὄρος ἐστὶν καὶ περὶ τὴν Τρωϊκὴν Ἴδην, καὶ ὁ Μύσιος, καὶ ὁ Μακεδονικὸς, καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ ὑπερουράνιος. Libri tamen omnes in vulgata adquiescunt, et deinceps Mysium conterminum Idae facit et quatuor illis collibus adjungit, cum et plures potuisset. Quod Μύσιος hic reddit epitome, ut in ipso Strabone 12. p. 564. in. p. 574. legitur, utrumque probum est, nec sine libris immutandum. Cf. quae notavi ad Melam 1, 19, 2. Vol. 1. p. 565. Tum pro δὲ τῇ Ἴδῃ Paris. τε τῇ Ἴδῃ.

4) Verba τὸν Μενέλαον — Πολυξένῃ exciderunt in Medic. 3.

strepitu replent. Quatuor autem sunt colles, Olympi nomine, in Ida juxta Antandrum. Est vero etiam Mysius Olympus, conterminus Idae, non tamen idem. Sophocles in Polyxena Menelaum faciens festinanter e Troja discedere, Agamemnonem autem cupientem aliquantulum morari placandae Minervae gratia, Menelao haec verba tribuit:

Hic

⁵ Σὺ δ' αὖθι μίμνων τὴν κατ' Ἰδαίαν χθόνα Θεολο-
Ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει. γούμενα.

§. 15.

Τῷ δ' αὐλῷ, καὶ κτύπῳ κροτάλων τε καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπάνων, καὶ ταῖς ¹ ἐπιβοήσεσι, καὶ εὐασμοῖς, καὶ ποδοκρουσίαις οἰκεῖα ἐξεύροντο, καὶ τινα τῶν ὀνομάτων, ἃ τοὺς προπόλους, καὶ ² χορευτὰς, καὶ θεραπευτὰς τῶν ἱερῶν ἐκάλουν, Καβείρους, καὶ Κορύβαντας, καὶ Πᾶνας, καὶ Σατύρους, καὶ Τιτύρους, καὶ τὸν θεὸν Βάκχον, καὶ τὴν Ῥέαν Κυ-

5) Moſcov. Pariſ. αὖ et deinceps Moſcov. τοῦ pro τὴν, quae poſterior vox plane deeſt in Medic. 3. et edd. ante Caſaubonum. Porro Pariſ. fert θυηπόλι. *Tzſchucke*. Sophoclis prior verſus eſt mutilus. Deeſt, puto, νῦν poſt μίμνων aut τύ. Poſt eos aliquid excidiſſe, evidens eſt. *Xylander*. Particula τὺ latere poſſit in Moſc. cod. τοῦ, ſi quis corruptionem irrupiſſe velit.

1) Medic. 1. 2. Pariſ. et edd. Aldi, Hopperi ἐπιβοήσεσι. Tum, ut alibi, Moſcov. προπόλους, quod dedi, pr.) προσπόλους, de quo ſupra dictum eſt.

2) Ald. Hopper. vitioſe χωρευτὰς, ut deinceps iidem cum Xylandro etiam emiſerunt Καβεῖρους. Nomen κάβειροι non in Strabone ſolum, ſed et in aliis frequentatur. Pro Κυβέλην Pariſ. Κυμέλην; perperam.

Hic tu manens in Idaeo poſthac ſolo
Greges Olympi conducens fac rem ſacram.

§. 15.

Tibiae vero et ſtrepitui crotalorum, et cymbalorum et tympanorum, acclamationibusque, et evaſmis ac pedum pulſationibus propria excogitata ſunt etiam vocabula, quibus adminiſtros, choreaꝛum ductores, et famulos ſacrorum adficerent, Cabires, Corybantes, Panes, Satyros, Tityros, et deum Bacchum, et Rheam Cybelam et Cybeben atque Dindy-

Θεολογούμενα. Κυβέλην, καὶ [3] Κυβήβην, καὶ [4] Δινδυμήνην [5] κατὰ τοὺς τόπους αὐτούς. Καὶ ὁ Σαβάζιος δὲ τῶν Φρυγιακῶν ἐςι, καὶ τρόπον τινὰ τῆς Μητρὸς τὸ παιδίον [6] παραδιδόμενος τοῖς Διονύσου καὶ αὐτός.

§. 16.

3) Quis ita vocaverit, ignotum. At Κυβύβη passim eadem dicitur, atque hinc Κύβηβοι de ejus ministro. Eustath. ad Homer. Odyss. 2, 16. p. m. 76. ubi prolixius de causis hujus nominis, quo etiam Rheam insignitam fuisse adfirmat, disserit; cui adjungi possunt Etymol. M. s. v. κυβήβειν, et qui idem tradunt, Suidas h. v. et Hesychius, in quo tamen male legitur Κυβήκη. Ita vero etiam nominatur ab auctoribus, veluti Anacreonte 15. in. Luciano in Pseudolog. c. 11. (ubi olim legebatur Κυβέβη) Silio Ital. 17, 8. et alibi, Phaedro 3, 20, 4. aliisque. Plura dabunt Fischer. ad Anacr. c. l. interpretes Luciani, Palmerius, Menagius in ed. Amstel. 1687. T. 2. p. 438. aliique in ed. Reitz. Gudius ad Phaedr. c. l. Gavel in observatt. Miscell. Vol. 10. T. 1. p. 420. et quos memorant Alberti ad Hesychium T. 2. p. 365. Ruperti ad Sil. Ital. 8, 363. His rationibus motus reposui nunc Κυβύβην, uti post jam Gudio c. l. et Meursio de denario Pythagorico c. 10. emendatum esse cognovi.

4) Moscov. Paris. Δινδυμένην, de quo supra monui.

5) Si locus sanus est et integer, sensus est, locos quoque illos, ubi Cybele et Dindymene colebantur, iisdem nominibus fuisse affectos cum numine. At paullo ante a locis has Magnae Matris appellationes esse ortas dixit. Fortasse legendum κατὰ τὰς τόπους αὐτῆς. *Casaubonus.* Probat hanc Casauboni emendationem St. Croix in libro: recherches sur les mystères p. 570. Recte forsitan vereque ad ipsam Strabonis narrationem p. 469. in. etsi codices omnes in καὶ conspirant. Tum καὶ et κατὰ passim commisceri et sensum turbare solent. Cf. Lennep. ad Phalaridis epist. 13. p. 67. d'Orville ad Chariton. 8, 8. p. m. 720. Schweighaeuser. ad Polyb. 3, 23, 3. et alii. Cf. supra p. m. 153. n. 11. Cum sensus inde existat ad connexum aptior, ausus sum et sine libris κατὰ excipere. Post pro παιδίον St. Croix c. l. legit τὸ πεδίον, campus Matris. At agitur hic de nominibus non locorum, sed Deorum, et subsequitur παραδιδόμενος, de quo deinceps.

6) Moscov. Paris. παραδόντα τὰς; Medic. 3. (qui idem vo-

dymenen, prout ipsa ferebant loca. Sabazius quoque de Phrygiis est, et quodammodo filius Matris, ipse quoque Bacchicis adjunctus.

§. 16.

§. 16.

Θελογούμενα.

[1] Τούτοις δ' ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ τά τε Κοτύττια καὶ τὰ [2] Βενδίδεια, παρ' οἷς

luit) παράδων τὰ τῦ Διονύσυ. Heyne in commentatt. ſociet. Goetting. Vol. 8. p. 8. conjiciebat: ἐν τοῖς Διονύσυ καὶ αὐτός. Equidem cum edd. aliisque Msstis retinui παραδιδόμενος τοῖς Διονύσυ, et, cum durius videatur, παραδιδόμενος qua ſenſum ad παιδίον accommodare, verba haec per adpoſitionem de Sabazio dicta eſſe puto.

1) Medic. 2. corr. τούτυς, ut edd. Aldi, Hopperi, et deinceps eaedem cum Xylandro καὶ παρά. Tum Medic. 1. 2. 3. Pariſ. edd. Aldi, Hopperi Κοτύτια, quod reddidit etiam Guarinus; Moſcov. remotius Κότυα; Caſaubonus cum aliis et epitome p. 136. Hudſ. dedit Κοτύττια, uti fere haec ſacra efferunt auctores, veluti Horat. epod. 17, 56. Virgil. in Catal. 5, 19. Juvenal. 2, 92. Cf. Politiani Miſcell. 5, 9. p. 100. et quae conlegit Ruperti ad Juvenal. Tom. 2. p. 74. Confirmare eam ſcripturam videtur Heſych. Tom. 2. p. 331. ubi Dea ipſa Κοτυττὼ ſcribitur. At in ipſo codice ſimplex τ (Κοτυτὼ) inveniri teſtatur conlatio codicis a Schowio inſtaurata p. 460. Sed et Κοτυττὼ ſcribitur in Syneſii epiſt. 32. quare receptam ſcripturam tollere nolui.

2) Pariſ. Τενδίδια; Medic. 1. corr. μὲν δίδια; Medic. 2. Μενδίδια, ut Ald. et Hopperus cum Guarino, quem ideo correxerat Brodaeus in Miſcellan. 1, 32. (T. 2. p. 466. in Gruteri theſ.) Sic codd. et edd. veteres in Livio 38, 41. in. ubi id adeo prava lectione deceptus defendebat Glareanus. Xylander recte hic repoſuit Βενδίδια, quod et exſtat in epitome p. 136. Hudſ. Nempe Βένδις auctore Heſychio h. v. et alibi lingua Thracia Diana vocatur, quocum conſentit Timaeus in Lex. Platon. h. v. Quod adfirmat Palaephatus cap. 32, 6. Βένδεια Thracium erat ejus nomen. Inde vero Βενδίδια, feſtum ejus, ducunt Heſychius et Timaeus, immo Βενδίδεια, ut diſerte hic et infra effert cod. Moſc. probante eam ſcripturam Albertio ad Heſych. T. 1. p. 719. adſentientibus etiam idoneis auctoribus, in quibus ſunt Plato de republ. lib. 1. extr. Xenoph. in hiſt-

§. 16. Horum ſimilia ſunt etiam apud Thraces, quae uſurpantur ſacra Cotyttia et Ben-

Θεολογούμενα. οις καὶ τὰ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε. Τῆς μὲν ὖν Κότυος τῆς ἐν [3] τοῖς Ἠδωνοῖς Αἰσχύλος [4] μέμνηται καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων. [5] Εἰπὼν γὰρ,

Σεμνὰ [6] Κότυς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς,
[7] Ὄρεια δ' ὄργαν' ἔχοντα,

τοὺς

Bendidia: a quibus etiam Orphica sunt profecta. Cotyos deae apud Edonos cultae Aeschylus meminit ejusque instrumentorum. Cum enim dixisset:

Veneranda Cotys in Edonis,
Montana instrumenta habentem:

statim

hist. Gr. 2, 4, 11. Lucian. in Icaromenippo c. 24. Synes. in epist. 3. in. Minime igitur veritus sum, ita, per ει, emittere, in primis cum infra p. 471. m. Platonem adleget, in quo ita exstat. Plura omnino dabit Fischerus in ind. Palaeph. s. v. Βένδεια et quos recenset.

3) Deest τοῖς in Medic. 3. et Urbin. nec admittitur a Tyrwhitto p. m. 39. quia fabulae Aeschyli nomen sit. Noster tamen sic articulum modo praeponit, modo omittit. Athenaeus 11, 8. p. 479. ubi eundem locum refert, omisit.

4) Hic Medic. 2. 3. Moscov. Paris. Vatican. 173. Urbin. proxime deinceps subjungunt καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων, quae verba interpretatus etiam est Guarinus, et quia ipsis Aeschyli verbis respondent, Aldi incuria praeteriit. Revocata igitur nunc inserui.

5) Verba Εἰπὼν — ἐπιφέρει omiserunt Medic. 3. Venet. et Urbin.

6) Moscov. κόττυς; Vatic. 173. Paris. κόττυς. At Κότυς ipsa institutae disputationis causa postulat. Tum Moscov. Ἠδωνοῖς, ut p. 471. in. At *Edoni* ex Latinis etiam, maxime Horatio lib. 2. od. 7. s. noti sunt. Porro Moscov. Paris. et Vatic. 173. illi nomini subjiciunt superiora illa verba Αἰσχύλος μέμνηται.

7) Moscov. ὄρεια; alii cum edd. ad Casaubon. 2. ὄρια; haec enim et Amstelod. dederunt ὄρια. Pro ὄργαν, quod occupat libros omnes editos, Moscov. Paris. Vatic. 173. Venet. ὄργαν' habent. Denique pro ἔχοντα, quod est in edi-

τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον εὐθέως ἐπιφέρει· *Θεολογούμενα.*

Ὁ μὲν ἐν χερσὶ [8] βόμβυκας ἔχων τόρνȣ κάματον [9] δακτυλόδεικτον,

Πίμ-

editionibus, codd. Casaubonn. habuerunt ἔχοντες vel ἔχοντας; ex meis Medic. 1. dedit primo ἔχοντες, tum ex corr. ἔχοντας; Medic. 2. ἔχοντα, corr. ἔχοντας; Moscov. Parif. Venet. ἔχοντες; Vatic. 173. ἔχοντας. Sequantur emendationes virorum doctorum. Scaliger margini exemplaris sui ex ed. Xyl. quod servatur in bibl. Vindobonensi, adscripserat: Ἠδωνοῖς ὄργια δ' ὀργὰν — Barthius ad Statii Theb. 5, 78. T. 3. p. 51. vult ὄρεια δ' ὄργαν' ὄχοῦσα. Meursius in syllabo tragoediar. Aeschyli (v. Gronovii thes. Vol. 10. p. 403.) legit ὄρεια δ' ἔργον ἔχοντα, vertitque *termini operosi*, quae cum sensu careant, ita rejicit Petitus in Miscellan. lib. 5. cap. 9. p. 100. ut substituat: Ὀρειά γ' ὄργαδ' ἔχουσα, quia Cotys, ut ipsa Cybele, in montibus colebatur. At quomodo illa componi possint, ipse viderit; aut, si ὀρεία pro ὄρεια scribere et ad Cotyn monticolam referre voluit, (uti Cybele ὀρεία vocatur in Anthol. T. 1. p. 232. ed. Iac.) durius ὄργαδ' admisceatur. Proxime a codicum lectione abfit emendatio Pauwii ὄρθια δ' ὄργαν' ἔχοντας, sic ut, dissoluto quidem metro, verba tamen sint Aeschyli.

8) Sic Moscov. Parif. uti et legit Guarinus, pro vulgato aliorum βόμβηκας, quod a βόμβος, βομβέω ducit proxima quidem via Pauwius T. 2. p. 1098. c. l. et explicat vascula cava, quae sibi juncta manu concutiebantur et concussa edebant βόμβον; quae quidem sunt crotala, quorum speciem expressam proposuit Sponius in miscell. erud. antiqu. p. 21. n. 43. At usu et auctoritate certa haec vox destituitur, et, si pro βόμβαξ dictum volueris βόμβηξ, nec id locum habere potest, cum βόμβαξ, ut πύπαξ, παρεμβολεαδὴς sit vocabulum, auctore Hesychio h. v. Recte igitur, puto, optimi codices subministrant βόμβυκας, quae tibiae genus fuerunt, in his sacris adhibitum, uti adparet ex Polluce 4, 10. s. 82. (αὔλημα πρέπον ὀργίοις,) 4, 9. s. 70. Hesychio h. v. Etymol. M. s. v. Βομβύκη, Plutarcho in Sympos. 7, 8. p. 846. Lips. ubi sine causa tentabat Reiskius.

Lon-

statim eos, qui Baccho inserviunt, subjicit:

Hi manibus tenebant bombos torno elaboratos,

Im-

Θεολο-γούμενα

Πίμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν·
Ὁ δὲ [10] χαλκοδέτοις κοτύλαις [11] ὀτοβεῖ.

Καὶ

Longiſſimae autem genus tibiae fuiſſe ex Ariſtotele de auditu p. 78. (ed. 1685.) conligit Bartholin. de tibiis 1, 6. p. 45. Nempe Ariſtoteles praedicat in iis μῆκος τῆς ἀποστάσεως, qua de cauſa difficulter impleri poſſint. Ceterum inverſo ordine Medic. 3. et Urbin. habent χερσὶν ἔχων βόμβυκας.

9) Ita libri omnes. Pauwius c. l. in notis a δάκτυλος et δίκω, rejecto illo, quod non conveniat, δακτυλόδικτον emendat, vel δακτυλιόδικτον, ſic ut poſuerit Aeſchylus, transpoſito, ut ſolet, epitheto, pro δακτυλιοδίκτους βόμβυκας. Meurſius in Aeſchylo c. l. δακτυλόδεικτον ſervat, et cum μέλος jungit, quod eatenus accipit Pauwius, ſi legatur δακτυλιόδικτον. Verſavit etiam hunc locum ſolertia Iacobſii in exercitt. crit. in ſcriptor. vett. T. 1. c. 20. p. 145. qui legit, ſervata quidem voce βόμβυκας, δακτυλόθικτον et verſum ſic diſtinguit: δακτυλό | θικτον; ipſam vocem cum μέλος conjungit. An alibi illa vox occurrat, ignoro. Analogiae tamen non ſolum reſpondet, ſed, quod in primis ſpectari debet, nexui et ſenſui non repugnat. Neque enim δακτυλόδεικτον, nec, ſi levi ſolitaque mutatione primarium verbum inflectas, δακτυλόδεικτον congruit, cum ad analogiam revocari emendatio debeat. Reliqui tamen veterem omnium codicum lectionem, et vocem ad κάματον refero, cujus excellentiam denotet.

10) Libri omnes male obtrudunt χαλκοθέοις; ſine ſenſu. Bene igitur ita emendavit Caſaubonus, idque evicit ex Athenaeo 11, 8. p. 479. ubi idem Aeſchyli locus ita adlegatur. Probant igitur Pauwius et Iacobſius c. c. l. l. itemque auctor commentarii de cymbalis in fortuitis ſacris p. 269. Addo, quo minus dubitari de hac emendatione poſſit, teſtimonia Euſtathii ad Homer. Il. 22, 494. p. m. 1389, 25. et Schol. Villoiſ. ad Il. 23, 34. p. 496. Praeterea ipſa res loquitur.

11) Pariſ. Moſcov. ὀτόβει pro ὀτοβεῖ, uti refert etiam Euſtath. c. l. et verſum poſtulare contendit Pauwius pag. 1098. c. l. cum alias perinde utrumque valeat. Sic ὀτόβει in Anthol. Vol. 1. p. 100. ed. Iac. Aeſchylo in Aj. v. 1232. et alibi. Quod cum rectum hic videretur, poſui.

Implebantque melos, quod furorem alliceret. *Alius autem aeratis ſtrepit crepitaculis.*

At

Καὶ πάλιν· Θεολογούμενα.

[12] Ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει· p. 471.
Ταυρόφθογγοι δ' ὑπομηκῶνταί ποθεν
Ἐξ ἀφανοῦς φοβέριοι μῖμοι, [13] τυμπάνου δ' [14] ἠχώ,
Ὡσθ' ὑπογείου βροντῆς, φέρεται βαρυταρβής.

Ταῦτα γὰρ ἔοικε τοῖς Φρυγίοις· καὶ οὐκ ἀπεικός γε, ὥσπερ [15] αὐτοὶ οἱ Φρύγες Θρᾳκῶν ἄποι-

12) Medic. 2. ψευδῶς corr. Tum Medic. 1. ἀλαλάζῃ ex corr. et Parif. ἀλλάζει fupraque ει fcripto η. Poft Medic. 3. ὑπομυκῶνται; Parif. Medic. 1. corr. 2. φομέριοι pro φοβέριοι. Denique pro μίμοι Mofc. bene μῖμοι, etfi alii contra.

13) Sic libri habent emendatque Pauwius p. 1099. c. l. vel Dorica forma τυμπάνω a Strabone fcriptum putat. Nempe hoc ed. Cafaub. 2. negligenter invexerat, quam ex more fequitur Amftelod.

14) Mofcov. Parif. Vatic. Urbin. εἰκών. Medic. 1. corr. 3. εἰχὼν, ex quo natum eft prius. At ἠχὼ aliorum dimitti nequit. Poft Cafaubonn. Medic. 3. Urbin. ὑπογαίου; Parif. Mofcov. Ven. ὑπογέυ; Vatic. cum edd. ὑπογείυ, quae formae in hoc aliisque compofitis etiam alibi in Strabone variant.

15) Ald. Hopper. οἱ αὐτοὶ οἱ Φ. Antea Medic. 3. καὶ εἰκότως, ὥσπερ γὰρ αὐτοί.

Ac rurfum:

Pfalmus autem refonat;
Boumque mugitus aemulae voces reboant aliunde
Ex operto terribiliter, tympanique echo,
Tanquam fubterranei tonitrus, fertur turbulenta.

Haec enim Phrygiis facris conveniunt. Neque vero abfurdum eft, quemadmodum ipfi Phryges Thracum funt coloni, ita

Θεολογούμενα. ἄποικοί εἰσιν, οὕτω καὶ τὰ ἱερὰ ἐκεῖθεν [16] μετενηνέχθαι. Καὶ τὸν Διόνυσον δὲ καὶ τὸν Ἠδωνὸν Λυκοῦργον [17] συνάπτοντες εἰς ἕν, τῶν ἱερῶν τὴν ὁμοιοτροπίαν αἰνίττονται.

§. 17.

Ἀπὸ δὲ τοῦ μέλους, καὶ τοῦ ῥυθμοῦ, καὶ τῶν ὀργάνων καὶ ἡ μουσικὴ πᾶσα Θρᾳκία καὶ Ἀσιᾶτις νενόμισται. Δῆλον δ' ἔκ τε τῶν τόπων, ἐν οἷς αἱ Μοῦσαι τετίμηνται. Πιερία γὰρ, καὶ Ὀλυμ-

16) Casaubonn. Venet. Moscov. Vatic. μετενηνέχθαι; edd. omnes cum aliis codd. μετενήνεκται. Illud probat Casaubonus, recte quidem, si ἄποικος cum Msstis tantum non omnibus legas. Sin Medic. 3. lectionem praeferas, alterum etiam recte procedit. Sed ad plerosque accommodari debet. Sequenti voci Ἠδωνὸν adspirauit et hic Moscov.

17) Casaubonn. Medic. 2. 3. Venet. συνάγοντες, quod et rectius censet Casaubonus, legitque Barthius ad Statium T. 3. p. 51. alterum praeeunt reliqui et ante correctionem tulit Moscov. Utrumque, quod et judicat Heyne in commentatt. societ. Goetting. V. 8. p. 9. eodem redit. Cum hic igitur arbitrarius detur delectus, plurium suffragia valeant. Proxima verba sic componunt Paris. Moscov. Medic. 3. τὴν ὁμοιοτροπίαν τῶν ἱερῶν; edd. Ald. Hopperi prave scribunt ὁμοιωτροπίαν.

eos sacra sua quoque inde transtulisse. Bacchum etiam cum Edono Lycurgo coniungentes sacrorum inter se similitudinem innuunt.

§. 17.

A cantilena autem, numeris instrumentisque etiam musica omnis Thracia et Asiatica censetur. Atque hoc de locis intelligi potest, ubi Musae cultae fuerunt. Nam Pieria, Olym-

Ὄλυμπος, καὶ [1] Πίμπλα, καὶ [2] Λείβηθρον τὸ παλαιὸν ἦν Θρᾴκια χωρία καὶ ὄρη· νῦν δὲ ἔχουσι Μακεδόνες· τόν τε Ἑλικῶνα [3] καθιέρωσαν ταῖς Μούσαις Θρᾷκες οἱ τὴν Βοιωτίαν ἐποικήσαντες, οἵπερ καὶ τὸ τῶν Λειβηθριάδων Νυμφῶν ἄντρον καθιέρωσαν. Οἵ τ' ἐπιμεληθέντες τῆς ἀρχαίας μουσικῆς, Θρᾷκες λέγονται, Ὀρφεύς τε καὶ Μουσαῖος καὶ Θάμυρις· καὶ τῷ Εὐμόλπῳ δὲ τοὔνομα ἐνθένδε· [4] καὶ οἱ τῷ Διονύσῳ τὴν Ἀσίαν ὅλην Θεολογούμενα.

1) Ita hic omnes libri. Supra tamen in simili narratione lib. 9. p. 410. (p. m. 448.) Πίμπλεια legitur, ubi plura adtuli de his formis.

2) Medic. 1. 2. 3. hic et post (qui lib. 9. c. l. cum editis concinunt in hoc et adjunctis nominibus) cum edd. Aldi, Hopperi Λίβηθρον. Sic per ι prodit in Pausania 9, 34, 3. Cononis narrat. 45. Cf. de duplici hac scriptura Eustathius ad Homer. Il. 21, 259. p. m. 1323. ubi per ει, in primis de Macedonico, usitatius esse adfirmat. Atque hac literarum serie recensuit etiam Hesychius.

3) Casaubonn. Moscov. Parif. Medic. 1. (corr.) 3. Vatic. Urbin. Venet. καθιερώσαντες, vel servato, vel omisso articulo ταῖς; solus Medic. 2. καθιερώσαντο ταῖς M. Edd. omnes inde ab Aldo καθιέρωσαν ταῖς. Turbas dedit articulus ταῖς et καθιέρωσαν retinendum, ut concinnitas sententiarum disjunctarum docet et sequens καθιέρωσαν.

4) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moscov. Parif. καὶ οἱ τῷ Δ. quibus conclamantibus aures obstruere non debui. Nempe οἱ vulgo abest.

Olympus, Pimpla, Libethrum antiquitus Thracia fuere loca et montes: nunc Macedones obtinent: et Heliconem Musis consecravarunt Thraces, Boeotiae inquilini, ut et antrum Libethridum Nympharum. Iam qui antiquam procuraverunt musicam, Thraces perhibentur, Orpheus, Musaeus, Thamyris: et Eumolpo nomen inde factum

Θεολο-γούμενα. ὅλην καθιερώσαντες μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, ἐκεῖθεν καὶ τὴν πολλὴν μουσικὴν μεταφέρουσι· καὶ ὁ μέν τίς φησιν· κιθάραν Ἀσιᾶτιν [5] ῥάσσων, ὁ δὲ, τοὺς αὐλοὺς [6] Βρεκυντίους καλεῖ, καὶ Φρυγίους. Καὶ τῶν ὀργάνων ἔνια βαρβάρως ὠνόμασαι· [7] νάβλας, καὶ

5) Casaubonn. Medic. 3. ἀράσσων; Medic. 2. ῥάσσω; reliqui cum edd. ῥάσσων. Utrum sit eligendum, difficile est judicatu, cum utraque vox cognatae sit significationis, ut erudite docuit Schneider. in Lex. Gr. s. v. ῥάσσω. Ἀράσσω quidem de citharae s. lyrae impulsu occurrit, et sic Orpheus Argon. v. 380. s. 382. κιθάρην μετὰ χερσὶν ἀράσσων, et sic similia subministrant alii. V. Huschke epist. crit. in Propert. p. 12. Si quis igitur hic ἀράσσων malit, per me mora non erit ulla.

6) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopp. Xyl. Βερεκυντίους, quae quidem trita est forma, ab ipso Strabone alibi frequentata; alii codices et edd. inde a Casaubono Βρεκυντίους, rariori illa, forte audaciori, quam ex poeta adposuisse hic videtur. Neque tamen insolitam fuisse, adparet ex Hesychio T. 1. p. 762. ubi Βρέκυν, τὸν Βρέκυντα producitur.

7) Medic. 3. Ven. Paris. νάμβλας, uti vertit Guarinus; Medic. 1. (corr.) 2. edd. Aldi, Hopperi νάμβλαν; Moscov. νάβλας; vulgo cum aliis legebatur νάβλα. Litera μ ferri nequit male inserta. Terminationem dubiam faciunt, qui hanc vocem usurparunt. Sic νάβλη habent Judaei Alex. 1. Reg. 10, 6. notante Ernestio ad Hesychii gloss. sacras p. 205. ipse Hesychius T. 2. p. 648. habet νάβλα. At νάβλας vocant Joseph. antiq. Jud. 8, 3. Pollux 4, 9. s. 61. (ubi pro β olim exstabat υ) Clemens Alex. Strom. lib. 1. p. 307.

ctum fuit. Et cum Baccho totam Asiam ad Indiam usque consecraverint, magnam quoque musicae partem inde transferunt: atque alius dicit Citharam pulsans Asiatida: alius Berecynthiam vocat fistulam aut Phrygiam. Instrumentis quoque plerisque nomina

καὶ σαμβύκη, [8] καὶ βάρβιτος, καὶ μάγαδις καὶ ἄλλα πλείω. Θεολογούμενα.

§. 18.

Ἀθηναῖοι δ' ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα φιλοξενοῦντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς. Πολλὰ γὰρ τῶν ξενικῶν ἱερῶν παρεδέξαντο, ὥστε καὶ ἐκωμῳδήθησαν· καὶ δὴ καὶ τὰ Θράκια, καὶ τὰ Φρύγια. Τῶν μὲν γὰρ [1] Βενδιδείων Πλάτων μέμνηται, τῶν δὲ Φρυγίων Δημο-

p. 307. ed. Sylb. et plus femel Athenaeus lib. 4, 23. p. m. 175. Νάβλαν ex Clemente adfert etiam Eufebius in praeparat. Evang. 10, 6. Quo cum tendant hic codices, dedi.

8) Ἢ, quod inferunt edd. poft σαμβύκῃ, auctoritate Med. 1. 2. 3. Mofcov. Parif. quibus fuffragatur Guarinus, extrufi. Repetitum eft, ut folet, ex proxima voce. Neque enim vult explicare, fed recenfere diverfa nomina. Cafaubonus malit καὶ ἡ βάρβιτος, melius quidem, fed cum proxima articulo careant, recte exfulat. Pro μαγάδις repofui μάγαδις, quia hactenus de omnibus fingulari ufus eft numero. Ita Athenaeus 5, 25. p. m. 182. (unde fua duxit Euftathius ad Homer. Il. 18, 495. p. m. 1214.) 14, 3. p. m. 634. et Photii Lex. Ms. apud Albertium ad Hefych. T. 2. p. 519. Docent id etiam cafus obliqui ab Athenaeo adpofiti μαγάδιδος, μάγαδιν, μαγάδιδας, et hinc in Hefychio T. 2. p. 5 9. μαγάδεις.

1) Sic pro Βενδιδίων, ut fupra p. 470. f. dedi ex cod. Mofcov.

na funt barbara, nablum, fambuca, barbitos, magades, alia.

§. 18.

Athenienfes quemadmodum aliâs morem fuum peregrina adfcifcendi, ita etiam, quod ad deos attinet, tenuerunt. Multa enim facra peregrina receperunt, quo nomine etiam in comoediis exagitati funt: interque haec Thracia et Phrygia. Bendidiorum enim mentio eft apud Platonem, Phrygiorum apud Demo-

Θεολογούμενα.

Δημοσθένης, διαβάλλων τὴν Αἰσχίνου μητέρα καὶ αὐτὸν, ὡς τελούσῃ τῇ μητρὶ συνόντα, καὶ ²συνθιασεύοντα πολλάκις, καὶ ἐπιφθεγγόμενον ³εὐοῖ, σαβοῖ, ⁴ὕης, ἄττης, καὶ ἄτ-

2) Moſcov. συνθιασεύοντα. At et ſcriptura notus eſt θίασος. Tum idem, Medic. 1. 2. 3. Pariſ. ignorant cum edd. Aldi, Hopp. Xyl. πολλάκις, quod primus intulit Caſaubonus. Dubiam illi voci ſedem dant ſuperiorum codicum ſuffragia, certiorem alii et quae de vita et moribus Aeſchinis leguntur apud Demoſth. de corona p. 313. et de falſa leg. p. 403. ed. Reiſk. At et ipſi illi codices cum edd. qui hic omittunt, praeter Medic. 3. et ed. Xyl. rejiciunt poſt σαβοῖ.

3) Moſcov. εὐασάβοι; Venet. εὐασάβῃ; Pariſ. Vatic. εὐασάμοι; alii recte σαβοῖ cum edd. omnibus. Et ſic ſcribitur in priori Demoſthenis loco, ad quem Schol. Bavar. ex Phrygum dialecto explicat, et ex Demoſthene a Suida (pravo licet accentu) et Harpocratione h. v. Sed cf. Taylor ad Demoſth. c. l. et quos memorat. Addo, quod et ita Cyriacus Anconitanus in Schol. ad h. l. effert, adpoſito loco Demoſthenis, quem Strabo reſpexit: ἐν λόγῳ περὶ στεφάνου· καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ, ὕης ἄττης, ἄττης ὕης· ἔξαρχος, καὶ προηγεμὼν, καὶ κιττοφόρος καὶ τὰ τοιαῦτα τὰ ὑπὸ γραϊδίων προσαγορευόμενος.

4) Pro verbis ὕης ἄττης Moſcov. Pariſ. Venet. Medic. 1. 2. Vatic. et edd. Aldi et Hopperi ſubſtituunt πολλάκις. Tum obferunt ex iisdem libris Moſcov. Pariſ. Venet. Vatic. ἀτταςύνης vel ἀτταςύνης; Medic. 1. corr. τῆς ἄττης; Medic. 2. ὕνις; Medic. 3. qui recte edit priora, poſteriora omiſit. Ex illorum lectionibus, adhibito Demoſthene, integer in ed. Caſauboni locus prodiit. Terminationem certe in ἄττης tuentur hic codices, et ſic ex Laconum more ſcribi notat Heſychius, cum alii, veluti Harpocration ex Demoſthene,

Demoſthenem, ubi Aeſchinis matrem vituperat, atque ipſum, qui matri ſacrificanti adfuerit, unaque thiaſos duxerit, et acclamauerit Euoe, Saboe, Hyes,

ἄττης ὕης· ταῦτα γάρ ἐστι [5] Σαβάζια καὶ Μητρῷα. Θεολογούμενα.

§. 19.

Ἔτι δ' ἄν τις καὶ ταῦτα [1] εὕροι περὶ τῶν δαιμόνων τούτων, καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ποικιλίας· καὶ ὅτι οὐ [2] πρόσπολοι θεῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ θεοὶ προσηγορεύθησαν. Ἡσίοδος μὲν γὰρ [3] Ἑκαταίου,

N 4

sthene, Ἄττις adferant; rectius forte sic, cum et in Latinis inscriptionibus *Attin* ab Attis reperiatur, veluti apud Gruter. p. 655, 3. Sed cf. Hemsterhuf. ad Luciani dial. Deor. 12, 2. et Xylander ad Plutarch. in Numa c. 4. ubi in genitivo legitur Ἄττεω. De ipsa causa illarum exclamationum cf. qui adlegantur ad Hesych. Tom. 1. p. 608. et Tom. 2. p. 1445. et ad Demosth. c. l.

5) Vatic. Paris. Σαβιάζια; Medic. 1. corr. Σαβιάζεια. Nomen satis notum.

1) Deest εὕροι in Vatic. Urbin. Veneto, Moscov. Paris. At servarunt Medic. 1. 2. reddidit Guarinus, et desiderat orationis conligandae causa.

2) Sic Casaubonn. Moscov. Paris. In Med. 1. corr. exstat προπόλων. Alii dant πρόσπολοι cum edd. V. supra ad p. 466. Pro μόνον Moscov. temere subjicit μόνων.

3) Casaubb. Ἑκατέρω et Ἑκατέρου. Ex meis Venet. Moscov. Paris. ἑκατέρῳ, Med. 1. Ἑκατέου καὶ, Medic. 3. Urbin. verba Ἑκαταίου

es, Attes, Attes Hyes: haec enim Sabazii et magnae Matris sacrorum sunt.

§. 19.

Porro autem cum haec de geniis istis et nominum eorum varietate reperiat aliquis, tum non administros modo eos deorum, sed ipsos quoque deos appellari. Hesiodus enim Hecataei

Θεολογούμενα.

ταίου, καὶ τῆς Φορωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν, ἐξ ὧν [4] ὄρειαι Νύμφαι θεαὶ ἐγένοντο

Καὶ

ταίυ καὶ, quae ſic Medic. 2. exhibet, non admiſerunt. Simile nomen Ἑκήτορος occurrit in Diodoro 5, 50. quod tamen ad alium pertinet. Utrum verum nomen habendum, Ἑκαταῖος, an Ἑκάτερος, equidem ſtatuere non audeo. Phoronei filia ex Laodice, (Apollodor. 2, 1, 1.) vel Cinna, (Hygin. fab. 145.) vel Telodice, (Tzetzes ad Lycophr. v. 176.) vel Pitho (Schol. Euripid. ad Oreſt. v. 1248.) fuit Niobe, (diverſa a Tantali filia) quam Jupiter primam mortalem vitiaſſe dicitur, unde genitus eſt Argus, (Apollodor. Hygin. c. c. l. l.) etſi quidam in his variant, ut diſci poteſt ex iis, quae conlegerunt viri docti ad auctores indicatos. Cerdo, Phoronei uxorem, ſed ſine prolis mentione, facit Pauſan. 2, 21, 1. Nioben vero etiam Phoronei filiam 2, 22, 6. At de quinque ejus filiabus et Hecataeo nihil adhuc exquirere potui. Satyrum adeo, Arcadas vexantem, ab Argo interfectum fuiſſe ſcribit Apollodor. 2, 1, 2. Diverſa de Satyrorum origine tradunt etiam Nonnus in Dionyſ. 14, 239. et Memnon cap. 43. apud Photium p. m. 740.

4) Ita ad ἐγένοντο exhibent omnes libri. At ſi integer eſt verſus Heſiodi, claudicat ille, quare eum Xylander a parte quidem priori reſtituit poetica ectaſi οὔρειαι; Caſaubonus ἐξ ὧν οὔρειαι Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο, et ſic repetit de Satyr. poeſi 1, 2. p. m. 34. Priores edd. Aldi, Hopperi verſum diſſimulant. Ὄρος et οὖρος promiſcue in Homero poni, notum, et ſic idem in Hymno in Mercur. v. 244. οὐρείην Νύμφην dixit; οὔρειαι νάπαι ex Phoronidis auctore refert Schol: Apollonii ad 1, 1159. ſ. 1129. — Equidem vulgatam lectionem remoto verſus indicio reliqui. In ſequ. Ald. et Hopper. male dederunt γενῶν.

taei et Phoronei filiae unde deae Nymphae pro-
quinque ait fuiſſe filias, gnatae Oreades exſtant,

Vano-

Καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων [5] καὶ ἀμηχανοεργῶν, Θεολογούμενα.

Κουρῆτές τε θεοὶ φιλοπαίγμονες ὀρχηστῆρες.

Ὁ δὲ τὴν [6] Φορωνίδα [7] στέψας, αὐλητὰς καὶ p. 472. Φρύγας τοὺς Κουρῆτας λέγει· ἄλλοι δὲ γηγενεῖς καὶ χαλκάσπιδας· [8] ὁ δ᾽ οὐ τοὺς Κουρῆτας, ἀλλὰ τοὺς

N 5

5) Deest haec particula in Medic. Post Moscov. recte praeit ὀρχηστῆρες pro ὀρχιστῆρες, quod adhuc occupabat editiones. Melius in libro de Satyr. poesi c. l. scripserat Casaubonus.

6) Male Ald. Hopper. Φορωνίδα, ut ex multis auctoribus est notum.

7) Sic omnes Codices praeter Medic. 3. in quo legitur γράψας, quod et repositum volebant Xylander, Casaubonus, Sturzius ad Hellanici fragm. p. 103. et olim ad marginem ed. Xyl. notaverat Scaliger. Ita et Guarinus: *qui — conscripsit.* Sic Schol. Apollonii c. l. et Eudocia in Violario p. 193. ὁ τὴν Φορωνίδα συνθείς; Clemens Alex. Stromat. I. p. 348. (Sylb.) ὁ τὴν Φορωνίδα ποιήσας. Mirum tamen, qui librarii, serviles maxime operae, a voce tam nota ad exquisitiorem deflectere potuerint, quam peritior Medic. 3. auctor ad vulgarem revocavit. Aut igitur Strabo respexit carminis illius aliquam partem, aut posuit pro exornare, ornate describere. Cf. Homer. Odyss. 8, 170. et Eustath. ad Il. 11, 203. p. m. 1188. ubi priorem locum exposuit, de vi huius verbi. Sic κοσμεῖν explicat Schol. ad Sophocl. Oedip. Tyr. v. 3.

8) Casaubonn. quidam, Moscov. Vatic. Urbin. Medic. 1. 3. Paris. οἱ δ᾽ οὐ; Medic. 2. οὐδὲ τὺς. Tum Casaubonn. aliqui,

Vanorumque genus Satyrorum et inania tractans,
Curetesque dii lusores, saltatores.

Is qui Phoronidem scripsit, tibicines Phrygios facit Curetas: alii terrigenas, et aereis scutis armatos. Ille autem non Curetas facit

Θεολογούμενα.

τοὺς Κορύβαντας Φρύγας, ἐκείνους δὲ [9] Κρῆτας· περιθέσθαι δ' ὅπλα χαλκᾶ πρώτους ἐν Εὐβοίᾳ· διὸ καὶ Χαλκιδέας αὐτοὺς κληθῆναι· οἱ δ' ὑπὸ Τιτάνων Ῥέᾳ δοθῆναι [10] προπόλους ἐνόπλους τοὺς Κορύβαντας ἐκ τῆς Βακτριανῆς ἀφιγμένους· οἱ δ' ἐκ Κόλχων φασίν. Ἐν δὲ τοῖς Κρητικοῖς λόγοις οἱ [11] Κουρῆτες Διὸς τροφεῖς λέγονται καὶ φύλακες, [12] εἰς Κρήτην ἐκ Φρυγίας μεταπεμφθέντες ὑπὸ τῆς Ῥέας· οἱ δὲ Τελχίνων ἐν Ῥόδῳ ἐννέα ὄντων, [13] τοὺς Ῥέᾳ

aliqui, ex meis Parif. Medic. 1. 2. 3. omittunt λέγει, quod vulgo voci Κουρῆτας fubjiciebatur. Recte. Nam alios auctores diverfae fententiae innuit. In utroque confentit etiam Guarinus, et probat St. Croix in recherches fur les myfteres p. 573.

9) Sic Cafaubonn. Parif. Medic. Venet. Vatic. Urbin. Mofcov. cum Guarino, qui dedit *Cretenfes*. Ita etiam in notis recte voluerat Cafaubonus, quia de patria agitur, nec alias fenfus aptus inde elici poteft. Vulgo Κουρῆτας, quod vitium invexit Aldus, qui et antea ad Hopperum transmiferat καλχασκίδας.

10) Sic Mofcov. Parif. Medic. 3. pro προσπόλυς; de quo aliquoties dictum eft.

11) Mofcov. ὑ Κυρῆτες; Parif. ὑκορῆτες. Male, ut antea in edd. Aldi, Hopperi Κρητικῆς.

12) Medic. 2. ἐς Κρήτην; Parif. has duas voces omittit.

13) Articulus abeft in edd. ante Cafaubonum.

eit Phryges, fed Corybantes: illos autem Curetes: arma vero aenea fumfiffe primum in Euboea, indeque Chalcidenfes ab aere (quod eft chalcos) dictos. Alii a Titanibus Rheae datos famulos armatos Corybantes e Bactriana, alii e Colchis, aiunt profectos. In Cretenfi hiftoria Curetes Iovis alumni dicuntur, et cuftodes in Cretam e Phrygia exciti a Rhea. Alii, cum novem in Rhodo effent Telchines, qui Rheae in

Ῥέᾳ συνακολουθήσαντας εἰς Κρήτην, καὶ τὸν Δία κουροτροφήσαντας, Κουρῆτας ὀνομασθῆναι. [14] Κορύβαντα δὲ τούτων ἑταῖρον [15] Ἱεραπύτνης ὄντα κτίστην, θεολογούμενα.

in Cretam comites fuerint, ibique Iovem enutriverint, eos Curetas dictos: eorum socium Corybantem, Hiera-

14) Medic. 1. 2. (ante correctionem) Κύβαντα; Medic. 3. Parif. Venet. edd. Aldi, Hopperi Κύρβαντα cum Guarino. Reliqui codices, quod ex filentio judicare licet, Κορύβαντα, ut inde a Xylandro editiones. Quod idem etiam ex Parif. notat St. Croix p. 573. c. l. in excerptis lectionibus, quibus ego ufus fum, aliter inveni. *Tzfchucke.* Lego Κορύβαντα δὲ τούτων ἑταῖρον [pro ἕτερον, quod volunt omnes libri et reddidit Guarinus.] *Xylander.* Recte, puto, emendavit. Agitur enim hic aperte de auctore et conditore ejus nominis. Tum verba ἕτερον ἱερέα fenfu carent, quia in praecedentibus nihil de facerdotibus legitur. Denique τούτων ex eorundem numero aliquem innuit, cum ἕτερος nexum disjiciat. Sic vero illa nomina paffim inverti folent, ut poft p. 472. extr. et alibi ex libris adfertur Κύρβαντες. Commemoratur autem in Apollinibus unus ex Corybante ortus ab Ariftotele apud Clement. Alex. in admonit. ad gentes p. 17. ed. Sylb. Cf. Ampelius c. 9. Ἕτερος autem et ἑταῖρος faepe commifcentur, de quo dictum eft ad lib. 8. p. m. 263. Cf. etiam Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 2. Wesfeling. ad Diodor. 19, 22.

15) Omnes libri cum Guarino hiç praeferunt ἱερέα Πύδνης, tantum in fequ. Mofc. Parif. τῆς Ῥοδόνης. Tum proxima verba τοῖς Πρασίοις abfunt in Medic. 3. *Tzfchucke.* *Pydnam* et *Parafios* non nemo fufpicetur effe depravata vocabula. *Xylander.* Pro ἱερέα Πύδνης fufpicor effe legendum Ἱεραπύδνης. *Cafaubonus.* Recte putavit Cafaubonus, pro ἱερέα Πύδνης legendum Ἱεραπύδνης, quae fuit urbs Cretae infulae cognominis Hierapydnae Troadis. Sed quae fequuntur, non attigit, et quidem prudenter: funt enim merae tenebrae. Hunc locum effe mendofum, fa-

ra-

Θεολογούμενα. κτίστην, παρὰ τοῖς Ῥοδίοις παρασχεῖν πρόφασιν τοῖς Πρασίοις, ὥστε λέγειν, ὡς εἶεν Κορύβαντες δαίμονές τινες Ἀθηνᾶς καὶ Ἡλίου παῖδες. Ἔτι δὲ Κρόνου τινὲς τοὺς Κορύβαντας,[16] ἄλλοι δὲ τοῦ Διὸς καὶ Καλλιόπης φασὶ, τοὺς αὐτοὺς τοῖς Καβείροις ὄντας· ἀπελθεῖν δὲ τούτους εἰς Σαμοθράκην, καλουμένην

salebrosum et mutilum etiam non dubito pronuntiare: procul dubio post κτιστὴν interpungendum et inter eam vocem et παρὰ τοῖς Ῥοδίοις multa desunt. Qui fuerunt illi Ῥόδιοι Πράσιοι, fateor me ignorare. *Palmerius in exercit. in auctor. Gr. p.* 329. Cum parum aut nihil subsidii ministrent codices, frustra per inanes conjecturas vageris. Tantum Ἱεραπύτνης dedi per τ, uti rectius haec urbs scribitur. V. ad lib. 9. p. m, 648. ubi numis addi possunt marmora Oxon. p. 57. Cf. Gruter. p. 565. Uti nunc habent verba, sensus esse possit, Rhodios commenti auctores exstitisse Prasiis, ut —. Prasii hic ideo commemorari videntur, quia apud eos templum Jovis Dictaei fuit, (infra p. 475. f.) in eorumque forte vicinia Jupiter educatus. Tum vero Meursius in Creta c. 11. p. 140. legit Πρασίοις, qui et Ἱεραπύδνης (sic) dedit. De Prasiis v. ad p. 478. In Ῥοδίοις causa προφάσεως latere videtur, qualem supra addidit p. 467. in. de Curetum adpellatione.

16) Ita repetii ex Vatic. Medic. 1. 2. 3. Ven. Moscov. cum et τινὲς praecedat, pro vulgato οἱ δὲ, quod inde ab Aldo ferunt editiones. Ante Διὸς articulum omittunt Moscov. Medic. 1. 2. 3. Venet. In Paris. ipsa haec verba οἱ δὲ — φασὶ plane desunt. Tum post φασὶ Venet. Medic. 1. 2. Moscov. Urbin. subjiciunt τοὺς Κορύβαντας; molefte quidem hic. Denique Moscov. dat Ἀλλιόπης.

rapytnae conditorem apud Rhodios Prasiis occasionem dedisse dicendi, Corybantes esse genios Minervae et Solis filios. Alii Saturni prolem eos faciunt: sunt qui Iove et Calliopa natos autument, eosdem cum Cabiris: eosque venisse in Samothracen, quae ante

μένην πρότερον Μελίτην· τὰς δὲ πράξεις αὐτῶν μυστικὰς εἶναι. Θεολογούμενα.

§. 20.

Ταῦτα δ' οὐκ ἀποδεξάμενος ὁ Σκήψιος, ὁ τοὺς μύθους συναγαγὼν τούτους, ὡς μηδενὸς ἐν Σαμοθρᾴκῃ μυστικοῦ λόγου περὶ Καβείρων λεγομένου, παρατίθησιν ὁμοίως καὶ [1] Στησιμβρότου τοῦ Θασίου δόξαν, ὡς τὰ ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἱερὰ τοῖς Καβείροις [2] ἐπετελεῖτο· καλεῖσθαι δέ φησιν αὐτοὺς ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ ἐν τῇ Βερεκυντίᾳ Καβείρου. Οἱ δ' Ἑκάτης προπόλους νομίζουσι τοὺς Κουρῆτας τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κορύβασιν ὄντας. Φησὶ δὲ πάλιν ὁ Σκήψιος ἐν τῇ Κρήτῃ τὰς

1) Moſcov. Στησιμβράτου. Sed Στησίμβροτος ὁ Θάσιος Plato in Ione prope in. et alii. Pro Θασίου Medic. 3. Θασσίου, ut omnino alii etiam τὸ σ in inſulae nomine geminant, de quo dixi ad Melam 2, 7, 8. p. 505. Antea pro ὁμοίως Xylander in nota vult ὅμως, quod et praefert St. Croix in recherches ſur les myſtères p. 574.

2) Medic. 1. ἐπιτέλειτο prave; Medic. 3. Moſcov. Pariſ. ἐπιτελεῖτο. Poſt Moſc. Pariſ. Medic. 3. προπόλους pro προσπόλους, de quo nihil addo.

ante Melita dicebatur: eorum actiones eſſe myſticas.

§. 20.

Haec non probans Scepſius, qui fabulas iſtas collegit, quia in Samothrace nulla de Cabiris myſtica narratio feratur, item Steſimbroti Thaſii refert opinionem, quae ſacrificia Samothracica Cabiris adſcribit, nomenque eorum deducit a monte Berecyntiae Cabiro. Alii cenſent, Hecates adminiſtros fuiſſe Curetas, eosdem cum Corybantibus. Rurſus autem Scepſius ait, in Creta honores

Θεολογούμενα. τὰς τῆς Ῥέας τιμὰς μὴ νομίζεσθαι [3], μηδὲ ἐπιχωριάζειν, ὑπεναντιούμενος τῷ τοῦ Εὐριπίδου λόγῳ· ἀλλ' ἐν τῇ Φρυγίᾳ μόνον καὶ τῇ Τρῳάδι· τοὺς δὲ λέγοντας μυθολογεῖν μᾶλλον, ἢ ἱστορεῖν· [4] πρὸς τοῦτο δὲ καὶ τὴν τῶν τόπων ὁμωνυμίαν συμπράξαι τυχὸν ἴσως αὐτοῖς. Ἴδη γὰρ τὸ ὄρος τό, τε Τρωϊκὸν καὶ τὸ Κρητικόν· καὶ Δίκτη τόπος ἐν τῇ Σκηψίᾳ καὶ ὄρος ἐν [5] τῇ Κρήτῃ. Τῆς δὲ Ἴδης λόφος Πύτνα, ἀφ' οὗ [6] Ἱεράπυτνα ἡ πόλις. Ἱπποκόρωνά τε τῆς

3) Medic. 1. 2. μηδ'. Post Medic. 3. Vatic. Urbin. ὑπεναντιούμενος.

4) Paris. πρὸς τούτῳ. At in hoc nexu illud rectum. Ceterum totam hanc narrationis particulam a verbis πρὸς τοῦτο ad Αἰθαλόεντα p. 473. neglexerunt Medic. 3. et Urbin.

5) Absque articulo Κρήτῃ prodit in Moscov. Paris. Medic. 1. et ed. Xylandri.

6) Lege omnes Geographos, lege etiam Historicos, nullam reperies ad montem Idam Hierapytnam. Certissimum est, scripsisse eum aut hoc aut simili modo: Τῆς δὲ Ἴδης λόφος Πύτνα καὶ τῆς Κρήτης δὲ, ἀφ' οὗ ἡ Ἱεράπυτνα ἡ πόλις. Recenset Geographus loca eiusdem nominis in Phrygia et

nores Rheae non esse in usu, neque receptos ibi ritus eius; in quo repugnat Euripidis verbis: sed in Phrygia tantum ac Troade: qui aliter adfirment, eos fabulam potius, quam historiam tradere: ad quam rem eos fortassis nomina locorum ambigua induxerint. Ida enim mons est et Troiae et Cretae: itemque Dicte in Scepsia locus, et mons in Creta: et Pytna Idae collis, unde urbs Hierapytna. Hip-

τῆς [7] Ἀδραμυττηνῆς, καὶ Ἱπποκορώνιον ἐν Κρήτῃ. [8] Σαμώνιόν τε τὸ ἑωθινὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου, καὶ [9] πεδίον ἐν τῇ Νεανδρίδι καὶ τῇ Ἀλεξανδρέων. Θεολογούμενα.

§. 21.

et Creta. Hierapytna autem Cretae urbs est notissima, quam ait nomen accepisse a Pydna monte Cretae, qui est ὁμώνυμος alteri Pydnae, colli Idae. *Casaubonus.* Ida in mediterranea Cretae parte fuit, et hinc Pytna; at Hierapytna in ora ad mare Libycum, ut ex Nostro discitur p. 475. in. Quaecunque igitur caussa fuit cognominis, ipsum tamen cognomen in dubium vocari aeque ac situs nequit. Cf. etiam Cellarius in Geogr. ant. 2, 14, 77. Ceterum conjuncte dedi et hic Ἱεράπυτνα, de quo antea.

7) Moscov. Ἀτραμυττινῆς. Notavit hanc scripturam per τ Stephanus h. v. et ex eo Eustath. ad Homer. Il. 6, 397. p. m. 512. de quo, ut omnino de scripturae varietate, plura conlegi ad Melam 1, 18, 2. p. 548. Numi in initio praeferunt δ, nec propter unum codicem mutatio inferenda.

8) Ita libri omnes cum Guarino. Et sic apud Melam 2, 7, 12. Plin. 4, 20. s. 12. et Ptolem. 3, 17. legitur. Alii enim scribunt Σαλμώνιον, quod et hic et in Mela substitui vult Salmasius ad Stephanum p. 658. ed. Berkel. deditque Penzelius. Cf. infra ad p. 489. Sed utraque forma in usu fuisse videtur. V. ad Melam c. l. p. 541.

9) Medic. 2. πεδία: Medic. 3. lepide παιδίον. Pro Νεανδρίδι Moscov. Λεανδρίδι. Sed τὸ Ν satis vindicat Stephanus h. v. et ipse Strabo lib. 13. p. 604. sqq.

Hippocorona Adramyttenae, inque Creta Hippocoronium. Samonium Cretae orientale promontorium, et planities in Neandride et Alexandreorum solo.

§. 21.

Θεολογούμενα.

§. 21.

Ἀκουσίλαος δ' ὁ Ἀργεῖος ἐκ [1] Καβείρης καὶ Ἡφαίστου [2] Κάμιλλον λέγει· τοῦ δὲ, τρεῖς Καβείρους, [3] ὧν

1) Moscov. Paris. hic et post Καβείρω; Vatic. Καβείρως, uti Mss. in Stephano Καβειρεῦς s. v. Καβειρία. Alii cum Guarino, quod connexus et ratio suadent, Καβείρης. Omnes tamen per ει, cum in numis scribi soleat Καβειρων. V. Eckhel in doctr. num. P. 1. Vol. 3. p. 374.

2) Moscov. Paris. Κάμιλλον adferunt cum Guarino. Alii dant Κάμιλον cum editionibus. Magis variant alii auctores. Sic a Mnasea et Dionysiodoro apud Schol. Apollonii 1, 917. s. 947. vocatur Κάσμιλος; a Varrone lib. 6, 3. p. m. 51. *Casmillus*; a Lycophrone v. 162. et Tzetze ad eum c. l. et v. 219. uti etiam ex Lycophrone notat Eustath. ad Homer. Il. 4, 385. p. m. 371. f. Κάδμιλος; a Stephano s. v. Καβειρία, ubi nostrum locum respicit, Καδμίλιος; a Plutarcho in Numa c. 7. extr. Dionys. Halic. 2, 22. et omnino a plerisque Κάμιλλος. Sed plura dabunt ipsi et quos commemorant, Gyraldus de Deis gentilium lib. 9. p. 422. Bochart. in Chanaan 1, 12. Gutberlethus de myster. Cabiror. c. 8. p. m. 47. sq. Potter ad Lycophr. v. 162. Hudson ad Dionys. c. l. et Sturz ad Pherecyd. fragm. p. 153. sq. qui Κάμιλος corruptum censet. Si recte tradunt Tzetzes ad Lycophr. v. 219. et Eustath. c. l. Καδμίλος et Κάδμος cognata esse nomina vel ex paragoge, vel ex syncope mutuo orta, Καδμίλος praeferendum utique videatur. Et sic, quem Κάδμηλον (η pro ι) vocat Nonnus Dionys. 4, 88. post cum Κάδμος commutat. At incertam faciunt scripturam auctorum loca et testimonia, (cf. Voss. in Etymol. s. v. *Camillus* p. 98.) et quod plerique *Camillus* scribunt, nihil hic praeterea mutari potest. Κάμιλλον etiam ex Ms. Paris. probat St. Croix p. 575. c. l.

§. 21.

Acusilaus Argivus Cabira et Vulcano natum ait Camillum: hoc tres Cabeiros, ex his Nymphas Ca-

[3] ὧν Νύμφας Καβειρίδας. Φερεκύδης δ' ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ [4] Ῥυτίας [5] Κορύβαντας ἐννέα· οἰκῆσαι δ' αὐτοὺς ἐν Σαμοθρᾴκῃ· ἐκ δὲ [6] Καβείρης τῆς Πρωτέως καὶ Ἡφαίστου, Καβείρους τρεῖς καὶ Νύμ- Θεολογούμενα.

3) Moſcov. Venet. Pariſ. Medic. 1. corr. Vatic. οἷς. Alii ὧν, ut editiones. Utrumque recte. Pro Καβειράδας, quod ferunt editiones, Caſaubonn. Moſc. Pariſ. Vatic. Ven. Medic. 1. 2. (hic corr.) cum Guarino Καβειρίδας. Urbin. Medic. 3. Καβειράδας pro Καβειριάδας. Sed illae terminationes promiſcue paſſim ponuntur. Sic Μηλίδες et Μηλιάδες, de quo cf. viri docti ad Heſych. T. 2. p. 592. Utramque terminationem Καβειριὰς et Καβειρὶς adfert etiam Stephanus ſ. v. Καβειρία. Praetuli tamen cum tot Msstis Καβειρίδας uſitata forma, quales deducuntur ab his nominibus, ut *Anigrides*, *Iſmenides*, *Corycides*, quarum recenſum egit Gyraldus de Deis gent. lib. 5. p. 233. ſqq. Sed accedunt etiam, qui eam hic ſuffulciant, proxime poſt libri omnes, nec aliter ex noſtro loco, vel ex ipſo Pherecyde refert Stephanus antea notatus. Idem vero cum augmento ſcribit τῆς Πρωτέως καὶ Ἀγχιόνης.

4) Moſc. Pariſ. Ῥητίας, et ſic Guarinus *ex Apolline et Rhetia.* Alii Ῥυτίας, quod nomen an ſanum ſit, dubitat Heyne ad Apollodor. p. m. 37. Sed nec de altera ſcriptura certiora pronuntiari poſſunt. Apollodorus 1, 3, 4. et cum eo Tzetzes ad Lycophr. v. 78. eos Apollinis et Thaliae filios faciunt.

5) Moſc. Pariſ. edd. Ald. Hopper. Xyl. et Caſaub. 1. ut jam ſupra idem notavi, Κύρβαντας, quam formam metri cauſa adhibent poetae, ut Lycophr. v. 78.

6) Moſcov. Pariſ. ut antea, cum edd. Aldi, Hopp. Xyl. falſo Καβείρῳ, et pro Καβειρίδας Venet. Θειρίδας.

Cabeiridas. Pherecydes ex Apolline et Rhytia novem Corybantes, qui habitaverint in Samothrace: e Cabeira, Protei filia, et Vulcano Cabiros tres, et Nymphas

Θεολογούμενα. p. 473. Νύμφας τρεῖς Καβειρίδας· ἑκατέροις δ' ἱερὰ [7] γίνεσθαι· μάλιστα μὲν οὖν ἐν [8] Λήμνῳ καὶ Ἴμβρῳ τοὺς Καβείρους τιμᾶσθαι συμβέβηκεν· ἀλλὰ καὶ ἐν Τροίᾳ κατὰ πόλεις· τὰ δ' ὀνόματα αὐτῶν ἐστὶ μυστικά. Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἐν [9] Μέμφει λέγει τῶν Καβείρων ἱερὰ, καθάπερ καὶ τοῦ Ἡφαίστου· διαφθεῖραι δ' αὐτὰ Καμβύσην. Ἔστι δ' ἀοίκητα τὰ χωρία τῆς τῶν δαιμόνων τούτων τιμῆς· τό, τε Κορυβάντιον τὸ ἐν τῇ Ἀμαξιτίᾳ τῆς νῦν Ἀλεξανδρέων χώρας ἐγγὺς τοῦ Σμινθίου, καὶ ἡ Κορύβισσα ἐν τῇ Σκηψίᾳ περὶ ποταμὸν Εὐρήεντα, καὶ

7) Sic pro γενέσθαι Casaubonn. Medic. 1. 2. Moscov. Paris. Vatic. Venet. quod, cum ad durationem spectet, recepi.

8) Medic. 1. 2. Ἴμβρῳ καὶ Λήμνῳ. Paris. Moscov. Ἰμβρίῳ καὶ Λήμνῳ. In edd. Aldi et Hopperi male scribitur Λίμνῳ. Eaedem cum Xyl. in sequ. dant εἰσὶ μυστικὰ, non sine exemplo, hic tamen sine auctoritate.

9) Medic. 2. Μέμφι, Paris. Μέμφῃ. Vulgata lectio recte habet. Post ante Καβείρων articulus τῶν, item ἔτι ante χειμαῤῥέον ex subplemento accesserant in Med. 2. qui et male fert ᾔδεον pro ᾔδεσαι; edd. Aldi, Hopp. ἰήθεσι. Ante Κορύβαντες δὲ deest καὶ in ed. Xyl.

phas Cabeiridas: utrisque sua sacra esse: maxime autem in Lemno et Imbro Cabeiros cultos, sed et secundum urbes Troiae: nomina eorum sunt mystica. Herodotus auctor est, etiam apud Memphin templa fuisse, ut Vulcani, ita etiam Cabirorum, sed esse a Cambyse deleta. Loca, honoribus istorum geniorum consecrata, deserta sunt, Corybantium in Hamaxitia, quae nunc Alexandreorum ad territorium pertinet, prope Sminthium, et Corybissa in Scepsia ad fluvium Euryentem, vicumque ejusdem nominis, et tor-

κώμην ὁμώνυμον, καὶ ἔτι χείμαῤῥον Αἰθαλόεντα. Πιθανὸν δέ φησιν ὁ Σκήψιος, Κουρῆτας μὲν καὶ Κορύβαντας εἶναι τοὺς αὐτούς, οἳ περὶ τὰς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἁγιστείας πρὸς ἐνόπλιον ὄρχησιν ἤιθεοι καὶ κόροι τυγχάνουσι παρειλημμένοι. Καὶ Κορύβαντες δὲ ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, οὓς καὶ βητάρμονας λέγει [10] ὁ ποιητής· Θεολογούμενα.

Δεῦτ᾽ ἄγε Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι.

Τῶν δὲ Κορυβάντων [11] ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους [12] κορυβαντιᾷν φαμέν.

§. 22.

10) Articulum, qui sic solet praeponi, addidi ex Medic. 1. 2. 3. Mosc. In edd. omittit Casaub. 1. cum ceteris, nisi temere effluxit. Ὅσοι, quod tenet omnes editiones, ferri in versu nequit. Ceterum libri Homerici Odyss. 8, 250. pro Δεῦτ᾽ ἄγε exhibent Ἀλλ᾽ ἄγε.

11) Temere praecedit ἐν in edd. Aldi et Hopperi, quod recte exsulare jussit Xylander. Contra post eaedem edd. minus dant, θυσιαστικῶν pro ἐνθουσιαστικῶν.

12) Sic Casaubonn. Vatic. Urbin. Venet. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3; nec aliter legit Guarinus, qui reddit *corybantiare.* Ita etiam volebat Casaubonus. Vulgo Κορύβαντας, quod fluxit ex ed. Aldi.

torrentem Aethaloenta. Scepsius perhibet, verisimile esse, Curetas et Corybantas fuisse eosdem, qui ad cultum Matris deûm adsciti adolescentes et pueri in armis saltarent: dictosque Corybantas, quia κορύπτοντες βαίνοιεν, quia cum saltatione incederent: quos etiam betarmones Homerus appellat:

Huc age Phaeacum betarmones excellentes.

Quando autem Corybantes saltare et instinctu divino concitari solebant, etiam nos κορυβαντιᾷν dicimus, qui furiose moventur.

Θεολογούμενα.

§. 22.

Δακτύλους δ' Ἰδαίους φασί τινες κεκλῆσθαι τοὺς πρώτους οἰκήτορας τῆς κατὰ τὴν Ἴδην ὑπωρείας· [1] πόδας μὲν γὰρ λέγεσθαι τὰς ὑπωρείας, κορυφὰς δὲ τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν· αἱ οὖν κατὰ μέρος ἐσχατιαὶ [2] καὶ πᾶσαι τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱεραὶ περὶ τὴν [3] Ἴδην. [4] Σοφοκλῆς δὲ οἴεται, πέντε

1) Haec verba πόδας — ὑπωρείας primum in Medic. 2. omissa posterior cura subpleverat.

2) Medic. 3. αἱ πᾶσαι. Tum vocabula τῆς μητρὸς in eodem desunt.

3) Medic. 3. adjicit δάκτυλοι, quod ad argumentationis summam conficiendam in aliis desideratur et sagaciter subpleverat Casaubonus in hujus loci expositione. Ita enim: Cum totam, inquit, τὴν ὑπώρειαν πόδας appellent, sequitur, ut αἱ κατὰ μέρος ἐσχατιαὶ dicantur δάκτυλοι, quas qui occuparent, Dactylos Idaeos ὁμωνύμως appellarunt. Rarior autem hic est, sed exquisitior vis et usus hujus vocis, quo omnino τὰ ἄκρα ἐσχισμένα sic dici possunt, ut ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Adludit huc etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 637. p. m. 234. in. ubi, cum docet, a manu ejusque partibus metaphoras duci, subjungit: ἐκ τῶν τοιούτων ὥρμηνται καὶ οἱ Ἰδαῖοι δάκτυλοι, καὶ τὸ ῥοδοδάκτυλος ἡμέρα, etsi hic δάκτυλοι proprie ad πόδα referuntur, de quo dici notat etiam Pollux 2, 4. s. 198.

4) Haec verba ad κληθῆναι desunt in Medic. 3.

§. 22.

Dactylos autem Idaeos sunt qui dicant vocatos primos cultores radicum Idae montis: nam imas montium partes vocari pedes, ut summas vertices: singulae autem montium Idaeorum extremitates magnae Matri fuerunt consecratae. Sophocles censet, quin-

τε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι, οἳ σίδηρόν τε ἐξεῦρον καὶ εἰργάσαντο πρῶτοι, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων· πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ Δακτύλους κληθῆναι. Ἄλλοι[5] δ' ἄλλως μυθεύουσιν, ἀπόροις ἄπορα συνάπτοντες· διαφόροις δὲ, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρῶνται, ὧν[6] Κέλμιν ὀνομάζουσί τινα, Θεολογούμενα.

5) Medic. 3. δ' ἄλλα.

6) Σαλαμῖνον libri omnes; tantum Guarinus *Salanimum.* Scaliger in margine edit. Xyl. leg. adſcripſerat Κέλμινον ὄνομα. Caſaubonus malit Κέλμιν, uti vocatur ab auctore Phoronidis, cuius verſus dat Schol. Apollon. ad 1, 1129. et ex eo Eudocia in Viol. p. 103. Certe Κέλμις ab aliis etiam in Idaeis Dactylis commemoratur, veluti Heſychio h. v. Clemente Alex. Strom. lib. 1. p. 307. Sylb. Cf. etiam Ovid. Metam. 4, 282. Zenob. Proverb. 4, 80. Pro eo corrupte *Celmon* ſcribitur in Diomede lib. 3. p. 475. (Gramm. Putſch.) Σκέλμις in Nonno 14, 39. Τέλμις in Euſebio de praeparat. Evang. 10, 6. ex Clemente. Cf. Scaliger ad Euſebii chronol. p. 38. et qui praeterea memorantur a viris doctis ad Ovid. c. l. et Heſych. T. 2. p. 225. Maxime tamen huc valet iu marmoribus Arundel. Chronicon Parium epoch. 11. ubi integris literis ſic effertur. Quae quidem ideo huc contuli, ut libros noſtros temere contra tot auctorum teſtimonia niti docerem, in quibus maxime valet Phoronis, quam ipſe Strabo in his produxit. Sine dubio ſyllaba ultima ον adcrevit ex proximae

quinque primos mares fuiſſe, qui primi ferrum invenerint atque cuderint, multaque alia ad vitam utilia repererint: quinque etiam his fuiſſe ſorores: a numero autem Dactylos, id eſt digitos, nomen accepiſſe. Alii aliter fabulantur, incertis incerta annectentes, diverſos et numeros et nomina ponentes, Celmin, Da-

Θεολογούμενα

τινα, καὶ [7] Δαμναμενέα, καὶ Ἡρακλέα, καὶ Ἄκμονα· καὶ οἱ μὲν ἐπιχωρίους τῆς Ἴδης, οἱ δὲ ἐποίκους· πάντες δὲ σίδηρον [8] εἰργᾶσθαι ὑπὸ τούτων ἐν Ἴδῃ πρῶτόν φασι· πάντες δὲ καὶ γόητας ὑπειλήφασι, καὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, καὶ ἐν Φρυ-

mae ſyllabae adhaeſione, ut reſtet Σάλαμιν, cujus corruptio ex Κέλμιν facilius intelligitur; quod quidem reponere ſum auſus et in Caſauboni emendatione in notis ſubjecta probaverat ad Diodor. Sic. 5, 64. Weſſelingius. St. Croix p. 47. et 61. c. l. ex Heſychio T. 2. p. 1143. Σαλαμίνιος ad vulgatam formam malit arceſſere; at mutata ante ſine cauſa lectione in Heſychio. Diverſa et magis a vero aliena tradit Pauſan. 5, 7, 4.

7) Medic. Δαμνέα, reliqui libri et ſcripti et editi Δαμνανέα. At et hoc ex detractione tamen corruptum docet eadem pars Phoronidis antea memoratae et loca Nonni, Euſebii, Diomedis, in quibus vocatur Δαμναμενεύς. Δαμνανεύς, ut hic vulgo legitur, habet quidem etiam Clemens c. l. in editis, attamen Δαμναμενεὺς ex eo refert Euſebius c. l. Recepi igitur hanc formam, quam in notis probaverat olim Caſaubonus, poſt in verſione poſuit Penzelius. Cf. viri docti ad Chron. Par. c. l. et de corruptione vocis etiam Scaliger ad Euſebii Chronol. p. 38.

8) Caſaubonn. εἴργασθαι et εἰργάσαι; ex meis Pariſ. εἴργασθαι; Venet. Medic. 1. 3. εἰργάσθαι; Moſcov. εἰργᾶσθαι; Medic. 2. ἐργάσασθαι, ut editiones. Scaliger in margine ed. Xyl. recte emendaverat εἰργᾶσθαι, quod et codices probant et nexus; ab ἐργάω. Pro σίδηρον male antea Moſcov. σίδηραν, forte pro σιδηρείαν. Sed illud melius et ſic paullo antea noſter σίδηρον εἰργάσαντο. In ſequ. πρῶτον in Med. 2. poſt acceſſerat.

Damnameneum, Herculem, et Acmonem inter eos referentes: alii indigenas Idae, alii inquilinos faciunt. In hoc conſentiunt, primum ab iis ſub Ida ferrum fabricatum: ab omnibus etiam impoſtores creditos eſſe, famulos magnae Matris, et in Phrygia apud Idam

Φρυγίᾳ ᾠκηκότας περὶ τὴν Ἴδην· Φρυγίαν τὴν Τρῳάδα καλοῦντες, διὰ τὸ τοὺς Φρύγας ἐπικρατῆσαι πλησιοχώρους ὄντας, τῆς [9] Τροίας ἐκπεπορθημένης. Ὑπονοοῦσι δὲ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἐκγόνους εἶναι τούς τε Κουρῆτας καὶ τοὺς Κορύβαντας· τοὺς γοῦν πρώτους [10] γεννηθέντας ἐν Κρήτῃ ἑκατὸν ἄνδρας Ἰδαίους Δακτύλους κληθῆναι· τούτων δ' ἀπογόνους φασὶ Κουρῆτας ἐννέα γενέσθαι· τούτων δ' ἕκαστον δέκα παῖδας τεκνῶσαι τοὺς Ἰδαίους καλουμένους Δακτύλους. Θεολογούμενα.

§. 23.

Προήχθημεν δὲ διὰ πλειόνων εἰπεῖν περὶ τούτων, καίπερ ἥκιστα φιλομυθοῦντες, ὅτι τῦ θεολογι- p. 471.

9) Sic Mssti. Edd. Aldi, Hopp. Τρoίας, Xyl. Τροίας, inde a Casaubono Τρωΐας. Equidem dedi Τροίας, ut lib. 8. p. m. 70. scribitur et saepius lib. 12.

10) Sic Medic. 1. 2. 3. Mosc. Paris. Alii cum edd. γενηθέντας, ut in hoc variari solet. V. supra ad p. 468. m.

Idam habitasse: cum quidem Phrygiae nomine Troadem, quia Phryges vicini eam occupaverunt, Troia evastata, intelligerent. Suspicantur etiam, Idaeorum Dactylorum posteros esse Curetas et Corybantes: primos c viros in Creta natos, Dactylos Idaeos cognominatos: ab his progenitos IX Curetas, quorum quivis X filios genuerit, qui Idaei Dactyli sint appellati.

§. 23.

Quanquam minime delector fabulis, tamen, ut copiosius de his dicerem, me

Θεολογούμενα. λογικοῦ γένους ἐφάπτεται τὰ πράγματα ταῦτα. [1] Πᾶς δ' ὁ περὶ τῶν θεῶν λόγος ἀρχαίας ἐξετάζει δόξας καὶ μύθους, αἰνιττομένων τῶν παλαιῶν, ἃς εἶχον ἐννοίας [2] φυσικὰς περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ προστιθέντων ἀεὶ τοῖς λόγοις τὸν μῦθον. Ἅπαντα μὲν οὖν τὰ αἰνίγματα λύειν [3] ἐπ' ἀκριβὲς οὐ ῥᾴδιον· τοῦ δὲ πλήθους τῶν μυθευομένων ἐκτεθέντος εἰς τὸ μέσον, τῶν μὲν ὁμολογούντων ἀλλή-

1) Medic. 1. 2. 3. Πᾶς δὲ ὁ. Tum iidem et Mofcov. cum edd. Aldi, Hopperi αἰνιττομένους pro αἰνιττομένων, quafi ad μύθους referendum effet, quod tamen fequentia propter repetitam etiam vocem μῦθος non ferunt; immo ἀνθρώπων. Tum Medic. 3. ἃ εἶχον.

2) Sic Cafaubonn. Vatic. Urbin. Medic. 3. Mofc. Parif. Editiones cum reliquis Msstis φυσικῶς, quod ex Veneto duxiffe videtur Aldus. Illud etiam recte probavit Heyne in Commentatt. Goetting. p. 19. n. 5.

3) Cafaubonn. et Med. 3. ἀκριβῶς; reliqui, ut edd. ἐπ' ἀκριβὲς, quod non mutavi. Sic enim paffim ἐπὶ cum neutris, ut μικρὸν (infra lib. 11. p. 514.) μέγα (Arrian. de exped. Alex. 2, 26, 5.) ἴσον (Polyb. 6, 38, 4.) πολὺ, ὀλίγον et alia. Cf. Lennep ad Phalarid. epift. 2. p. 6. Tum pro μυθευομένων Vatic. πολιτευομένων, quod hinc eft alienum.

me iftud movit, quia ad theologiam res iftae pertinent. Omnis autem de diis disputatio antiquas perpendit opiniones ac fabulas, prifcis fub involucro, quas habebant de rebus naturalibus fententias, proponentibus, femperque fabulam eis annectentibus. Sane omnia aenigmata diffolvere et explicare penitus non eft in proclivi: multitudine autem fabularum in medium collata, quarum aliae confentiunt in-

λήλοις, τῶν δ' ἐναντιουμένων, [4] εὐπορώτερον ἄν τις ἐξ αὐτῶν εἰκάσειε τἀληθές· οἷον τὰς ὀρειβασίας τῶν περὶ τὸ θεῖον σπουδαζόντων, καὶ [5] αὐτῶν τῶν θεῶν, καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς, εἰκότως μυθεύουσι κατὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, καθ' ἣν καὶ [6] οὐρανίους νομίζουσι τοὺς θεοὺς καὶ προνοητικοὺς, τῶν Θεολεγούμενα.

4) Vulgo εὐπορώτερον ἀντιδοῦναι, τὸ ἐξ αὐτῶν εἰκάζειν τ' ἀληθές. Locus obſcurus ſenſuque caſſus, uti vulgo fertur, quem, facta verborum immutatione, inferre tentarunt viri aliqui docti. Tyrwhitt igitur p. m. 40. ſcribendum putat: εὐπορώτερον ἂν τις δύναιτο ἐξ αὐτῶν εἰκάζειν — Heyne c. l. εὐπορώτερον ἂν ἰδεῖν τε εἶναι, niſi libri meliora ſuppeditent. Diſtant autem aliqui a vulgata lectione. Sic Caſaubonn. εὐπορώτερον ἂν δοῦναι τι; Medic. 3. εὐπορώτερον ἄν τις ἐξ αὐτῶν εἰκάσειε τἀληθές. Guarinus aliquatenus ſenſum exprimere ſtuduit: *dare e contra facilius eſt.* (quae praecedentibus adjunxit.) *Quidnam ex ipſis verum eſſe conjectemus; quale eſt* — Tyrwhitti conjectura vulgatae lectionis veſtigia proxime premit. Cum tamen codex obportunam ſiſtat, eam rejicere dubitavi, etſi, unde vulgata manarit, non adſequor.

5) Caſaubonn. αὐτοῦ. Tum ante αἰτίαν in Medic. 2. deeſt τήν.

6) Vatic. οὐρανίως contra nexum. Proxime poſt pro vulgato νομίζειν, quod, unde pendeat, non habet, Caſaubonn. Medic. 3. Moſc. Pariſ. νομίζουσι, ex quibus recepi. Probaverat idem St. Croix in recherches ſur les myſtères p. 578. Vitioſe in ſequ. Medic. 2. 3. μεταλευτικόν, et ex corr. Medic. 2. θηρατικόν.

inter ſe, aliae diſcrepant, facilius inde verum conii-ciendo elicere licet. Verbi gratia, quod in montibus vagari cum adminiſtri deorum, tum ipſi dii perhibentur, ac inſtinctibus citari, probabiliter fabulantur eadem de cauſa, ob quam etiam coeleſtes deos cen-

Θεολογούμενα. τε ἄλλων, καὶ τῶν προσημασιῶν· τῇ μὲν οὖν ὀρειβασίᾳ τὸ μεταλλευτικὸν, καὶ τὸ θηρευτικὸν, [7] καὶ ζητητικὸν τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων ἐφάνη συγγενές· τῶν δ' ἐνθουσιασμῶν, καὶ θρησκείας, καὶ μαντικῆς τὸ ἀγυρτικὸν, καὶ γοητείας ἐγγύς. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ φιλότεχνον μάλιστα, τὸ περὶ τὰς Διονυσιακὰς τέχνας καὶ τὰς Ὀρφικάς. Ἀλλ' ἀπόχρη περὶ αὐτῶν.

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

[1] Ἐπεὶ δὲ πρῶτον [2] περὶ τῶν τῆς Πελοποννήσου νήσων

7) Καὶ abest in Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. et edd. Aldi, Hopperi. Equidem desidero praeterea repetitum τὸ in hoc nexu, quod alias adest. Post vitiose in ed. Xyl. συγγενής.

1) Moscov. Paris. Ἐπειδὴ πρῶτον. Δὲ et δὴ saepe miscentur, sed et pro uno ἐπεὶ adfertur ἐπειδὴ, ut lib. 9. p. m. 393.

2) Paris. περὶ τῆς Πελοποννήσου νήσων τῶν τε ἄλλων; Medic. 3. περὶ τῶν τῆς Πελοπ' νήσων τῶν τε ἄλλων; Moscov. περὶ νήσων τῆς Πελοποννήσου τῶν τε ἄλλων. Placuit lectio Medic. 3. Vulgo περὶ τῆς Πελοποννήσου τῶν τε ἄλλων νήσων.

semus ac provides cum aliarum rerum, tum signorum coelestium. Montanae porro vagationi venatio et indagatio rerum ad vitam utilium videbatur cognata: furoribus, cultui et divinationi praestigiae sunt adfines. Talis est etiam curiositas histrionum et Orphicarum artium. Sed de his satis.

CAP. IV.

§. 1.

Quoniam vero primum de Peloponneso diximus et insulis, quae in Corinthiaco

σων τῶν τε ἄλλων [3] διήλθομεν, [4] καὶ τῶν ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ, περὶ [5] καὶ τῆς Κρήτης ἐφεξῆς ῥητέον· [6] [καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου ἐστὶ,] καὶ εἴτις [7] τῶν πρὸς ἕω Insulae.

3) Mosc. Paris. Medic. 3. διῆλθον. Alii cum Guarino et edd. pluralem numerum adferunt, quo et paullo superius est usus.

4) Praeposui καὶ ex Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. et edd. Aldi, Hopperi, quod vulgo abest. Ita enim solet. Ante Κορινθιακῷ in Medic. 1. deest τῷ et ante τῶν in Medic. 2. et edd. Aldi, Hopperi καί.

5) Καὶ addidi, secutus tot codices, Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Moscov. Paris.

6) Fortasse καὶ γὰρ πρὸ αὐτῆς. In veteribus locus erat corruptus et perturbatus. *Casaubonus.* Vero propius credo καὶ γὰρ αὐτῆς πρὸ τῆς Πελοποννήσου. *Tyrwhittus* p. m. 40. Vulgatam lectionem remoto πρὸ servant mei omnes; quae et intelligi potest, in primis si superiora respicias; tantum Medic. 3. haec verba: καὶ γὰρ αὐτῆς — ἐστὶ ignorat.

7) Verba τῶν — νήσων τῶν absunt in Medic. 3. Ven. Vatic. Urbin. Paris. Moscov. in quo a manu recentiori adscripta margo acceperat. Guarinus locum invertit nec minus, quibusdam omissis, Penzelius. *Tzschucke.* Locus suspectus. In vet. lib. legitur: περὶ τὴν Κρήτην ἱστορεῖ. *Casaubonus.* Περὶ τὴν Κρήτην habent etiam mei ad unum omnes; priora, ut notavi, in quibus ab Aldo accessisse videtur τῶν πρὸς ἕω νήσων, quod cum nec verum sit, removi nunc verba καὶ γὰρ — ἐστὶ parenthesi inclusa.

co sunt sinu, aut ante eum: deinceps de Creta disseramus, Peloponneso vicina, aliisque inde versus orientem solem insulis circa Cretam; in quibus Cyclades

Insulae. ἔω νήσων τῶν περὶ Κρήτην· ἐν δὲ ταύταις αἵ τε Κυκλάδες εἰσὶ καὶ αἱ Σποράδες· αἱ μὲν ἄξιαι μνήμης, αἱ δ' ἀσημότεραι.

§. 2.

Νυνὶ δὲ περὶ τῆς Κρήτης πρῶτον [1] λέγωμεν. Εὔδοξος μὲν οὖν ἐν τῷ Αἰγαίῳ φησὶν αὐτὴν ἱδρῦσθαι. Δεῖ δὲ μὴ οὕτως· ἀλλὰ κεῖσθαι μὲν μεταξὺ τῆς Κυρηναίας καὶ τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀπὸ Σουνίου μέχρι [2] Λακωνικῆς, ἐπὶ μῆκος ταύταις ταῖς χώραις παράλληλον ἀπὸ τῆς [3] ἑσπερίας ἐπὶ τὴν ἕω·

1) Medic. 1. 3. Parif. Venet. (πρότον) Mosc. πρῶτον λέγωμεν, uti Medic. 2. sed post ex correctione πρῶτον λέγωμεν; Parif. tantum λέγομεν, neglecta voce πρῶτον, uti exstat in edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Post Casaubonus praeivit λέγωμεν. De hac variatione dixi ad lib. 9. p. m. 400. Utrum praeferendum sit, vix liquet. Alias enim in progressione conjunctivo utitur, vel pro eo dicit λεκτέον, λεγέσθω. (lib. 12. p. 541. in.) Sed et διέξιμεν lib. 9. p. m. 335. Πρῶτον, quod aptum videbatur, ex Msstis inserui.

2) Praeposito articulo dant Medic. 1. 2. 3. Moscov.

3) Medic. 3. ἑσπέρας; alii ἑσπερίας, ut lib. 11. p. 490. f. ubi tamen idem codex cum alio etiam ἑσπέρας dedit. Nolui

des etiam sunt et Sporades, aliae nobiliores, obscuriores aliae.

§. 2.

Nunc de Creta *primum* dicamus. Eudoxus eam in Aegaeo mari sitam ait: non recte. Iacet inter Cyrenaicam et Graeciam, quae a Sunio usque ad Laconicam est, in longum aequali intervallo iuxta has regiones ab occasu versus

ἕω· κλύζεσθαι δὲ ἀπὸ μὲν τῶν ἄρκτων τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, καὶ τῷ Κρητικῷ, ἀπὸ δὲ τοῦ νότου τῷ Λιβυκῷ τῷ συνάπτοντι πρὸς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος. Τῶν δὲ ἄκρων τὸ μὲν ἑσπέριον ἐστὶ τὸ περὶ [4] Φάλαρνα, πλάτος ἔχον διακοσίων [5] που σαδίων καὶ Insulae.

Nolui tamen, cum nulla cogat necessitas, mutare, etsi alterum esset usitatius, alias etiam ἰώας melius obponi potuisset. Pro δὲ ἀπὸ Paris. habet δ' ἀπό. Utraque forma reperitur. Tum ante νότου articulum omittunt edd. ante Casaubonum.

4) Lego Φαλάσαρνα. Auctores mihi emendationis Plinius, [4, 20. s. 12. ubi *Phalasarne*] Ptolemaeus, [3, 17.] Stephanus, [h. v.] Strabo ipse alio loco. [p. 479.] *Casaubonus.* Addi de eadem urbe testes possunt Dicaearchus de Creta v. 10. Scylax p. 17. sq. Hudf. et Polyb. 23, 15, 3. Hinc *Sinus Phalasarneus* commemoratur a Livio 42, 51, 7. Accedit, quod eodem situ in occidentali Cretae parte eadem urbs et infra p. 479. constituitur et in litore a Ptolemaeo. Tum *Phalarna* nemini in Creta innotuerunt. Attamen violentior illa videtur mutatio, in primis cum infra ab omnibus recte fuerit edita. Tum omnes feminino genere efferunt, cum aperte hic neutro genere nomen prodeat. Possis leviori mutatione legere Φάλαννα, quod in margine adleverat Meursius et reddidit Guarinus, nisi idem obstaret et situs notus esset. Adtingit enim tantum in Creta Stephanus h. v. Vulgatam igitur lectionem adtrectare dubitavi, et forte *Phalanna* in Guarini versione positum est pro *Phalarna*. Excepit tamen Casauboni emendationem Penzelius.

5) Interposui που ex Medic. 1. 2. 3. Moscov. Vatic. Urbin. Paris.

sus ortum porrecta. Alluitur a septentrionibus mari Aegaeo atque Cretico, a meridie Libyco, quod contiguum est Aegyptio. De extremitatibus occidua est circa

Insulae. καὶ εἰς δύο ἀκρωτήρια μεριζόμενον· [6] ὧν τὸ μὲν νότιον καλεῖται Κριοῦ μέτωπον· τὸ δ' ἀρκτικὸν [7] Κίμαρος· [8] τὸ δ' ἑῷον τὸ Σαμώνιόν ἐστιν, ὑπερπίπτον τοῦ Σουνίου οὐ πολὺ πρὸς ἕω.

§. 3.

Μέγεθος δὲ Σωσικράτης μὲν, ὅν φησιν ἀκριβοῦν Ἀπολλόδωρος τὰ περὶ τὴν νῆσον, ἀφορίζεται, [1] μήκει μὲν [2] πλειόνων ἢ δισχιλίων σταδίων καὶ τρια-

6) Verba ὧν τὸ μὲν — μέτωπον post addita erant in Medic. 2.

7) Sic legitur in omnibus libris; an recte, nescio. Solus Gemistus Pletho B. qui aliqua hinc decerpta et in summam contracta exhibet, dat Κάῤῥημος. In Ptolemaeo 3, 17. lego Κίσμος ab hac parte pro Κίσαμος, qui Straboni p. 479. Apterae navale dicitur. Κίμαρος tamen infra p. 475. in plerisque recurrit. Cf. Ptolemaeus.

8) Medic. 3. τὸ δὲ ἑῶον. Cf. paullo ante. De nomine Σαμώνιον, quod in Σαλμώνιον mutatum volebat Salmasius, libri tamen et hic tuentur, supra dictum est. Cf. etiam Casaubon. ad p. 475. in. Gemistus Pletho B. vitiose dat Σαμβώνιον.

1) Medic. 2. corr. μῆκος μέν.

2) Fortasse οὐ πλειόνων. Plinius enim, qui minimum ab hac summa aberrat, Cretam ait Lib. 4. c. 12. [s. 20.] longitu-

circa Phalarna, lata CC stadia, scissaque in duo promontoria: de quibus meridionale Criu metopon (id est arietis frons) vocatur, septentrionale Cimarus. Orientalis autem est Samonium promontorium, Sunium non procul excedens versus ortum.

§. 3.

Magnitudinem insulae Sosicrates, quem res huius insulae exquisite tradidisse Apollodorus ait, in longitudinem definit stadiis CIↃ CIↃ

τριακοσίων· πλάτει δὲ [3] ὑ κατὰ τὸ μέγεθος· [4] ὥσθ' ὁ κύκλος γίνοιτ' ἂν πλέον ἢ πεντακισχίλιοι στάδιοι. Insulae. p. 475.

gitudinem implere CCLXX M. P. quae efficiunt ſtadia bis mille ducenta et quadraginta. An codices Pliniani potius mendoſi eſſe dicendi ſunt? Sane ſicut ejus vulgatae lectioni favet Martianus Capella Lib. 6. p. 212. ſic poteſt eam in dubium vocare Aethicus, quorum uterque non alium, opinor, quam Plinium ſequebatur. Rem tamen ſi diligentius expendas, nec in Strabone quidquam, nec in Plinio mutabis. *Caſaubonus.* Satis quidem ſic vage loquitur Strabo, cum, quo usque ultra illum numerum progredi liceat, ignoretur; contra magis definite. Ita paullo poſt in ſimili nexu quidam hanc particulam omiſerunt, ut ſaepe alibi libri, de quo vid. Beckii comment. 2. de interpret. vet. ſcriptor. p. 73. Plinio 270 M. P. efficiunt 2160 ſtadia. Scylax p. 56. Hudſ. longitudinem facit 2500 ſtadiorum. At cum Soſicrate conſentit Agathemer. 1, 5. etſi 2, 14. tantum 1500 ſtadia habet, corruptus hic forſitan. Poteſt tamen etiam ex vulgata lectione locus intelligi; tum proxime poſt ſequitur οὐ. Ipſorum verborum ordinem ſic immutat Medic. 3. καὶ τριακοσίων σταδίων. Edd. Aldi, Hopp. repetito temere ἢ ſic: καὶ ἢ τριακοσίων.

3) Medic. 3. Moſcov. Venet. Pariſ. ὑπὸ; Medic. 1. corr. αὐτω; in Moſcov. ὑπὸ, cui vulgata lectio οὐ κατὰ erat ſupra ſcripta; quam reliqui cum edd. ferebant. Guarinus tamen etiam legerat ὑπὸ, etſi non recte reddidit *prae magnitudine.* Utrum verum ſit, dubium, cum idem velint. Ut enim ὑπὲρ auget, ſic contra ὑπὸ minuit.

4) Caſaubonn. Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Venet. Vatic. Urbin. Pariſ. ὥσθ' ὁ κύκλος γίνοιτ' (Moſc. γένοιτ') ἂν πλέον (Pariſ. πλεῖον) ἢ. Et ſic vetus interpres reddidit Vulgata, quae

CIↃ CCC et amplius, latitudine longitudini non reſpondente: ita ut fiat ambitus Cretae maior IↃↃ ſtadiis.

Insulae. δίοι. Ἀρτεμίδωρος δὲ τετρακισχιλίους καὶ ἑκατόν φησιν. Ἱερώνυμος δὲ μῆκος [5] δισχιλίων φήσας, τὸ δὲ πλάτος ἀνώμαλον, πλειόνων ἂν εἴη λέγων τὸν κύκλον, ἢ ὅσον Ἀρτεμίδωρος, κατά τε τὸ τρίτον μέρος τοῦ μήκους. Τὸ δὲ ἔνθεν [6] ἰσθμός ἐστιν ὡς ἑκατὸν σταδίων, ἔχων κατοικίαν πρὸς μὲν

quae Aldo debetur, addit οὐ, quod tantum postea in Mosc. erat insertum. *Tzschucke*. Tollenda prorsus negatio, quae recte a libris manu exaratis aberat. Recte autem colligit Strabo. Nam si Cretae longitudo ultra 2300 stadia porrigitur, necessarium est omnino, ut ambitus sit major stad. 5000. Plinius [4, 20. s. 12.] cum dicit Cretam circuitu implere M. P. 589, quae sunt stadia 4712, medius est inter Sosicratem et Artemidorum; Sosicrati tamen propior. *Casaubonus*.

5) Sic Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Paris. Vatic. Urbin. quod et adsensu suo probat Casaubonus, cum vulgo feratur διςχιλίας. Sic lib. 8, 2, 1. et alibi.

6) Locus hic foede est mutilatus. Quo enim refertur isthmus ille? quam praeceps enumeratio locorum? quid est Phoenix Lampei? Tabulae te hic expedirent. Φοινικοῦς et Φοῖνιξ λιμὴν καὶ πόλις scriptum fuisse apparet ex Ptolemaeo. [3, 17.] *Minoam* pro *Ninoa* restitui, et lego διὰ τῆς Λυκτίων. Post ante Ἄλλη δ' ἄλλων etc. non est obscurum, esse hiatum. *Xylander*. Isthmum vocant angustam illam Cretae partem, quam vides in Ptolemaicis esse inter Amphimaliam et Phoenicem portum. *Casaubonus*. De aliis deinceps.

diis. Artemidorus IV millia et C. Hieronymus longitudini CIↃ CIↃ tribuens, latitudinem inaequalem pronunciat esse, ut pluribus circulum faciat, quam Artemidorus, tertia parte longitudinis. Exinde isthmus est fere C stadiorum, in quo ad latus septentrionale est pagus maritimus, Amphimalla; ad austrinum Phoe-

μὲν τῇ βορείῳ θαλάττῃ, [7] Ἀμφίμαλλαν· πρὸς δὲ τῇ νοτίῳ, [8] Φοίνικα τῶν Λαμπέων. Πλατυτάτη δὲ Insulae.

7) Ptolemaeo [c. l.] Ἀμφιμαλή. Lego Ἀμφιμαλλίαν vel cum Plinio [c. l.] Ἀμφίμαλλαν. Illa autem Φοίνικα τὸν Λάμπεω quid sibi velint, acutiores divinabunt. *Phoenicis* portus meminit et D. Lucas in Actis 27, 12. *Casaubonus.* In Ptolemaeo 3, 17. legitur Ἀμφιμαλῆς s. Ἀμφιμαλλὴς (sic ed. 1520.) κόλπος; in Stephano Ἀμφιμάλλιον et Ἀμφίμαλλα. Posterius habet etiam Plinius 4, 20. s. 12. et pro eo levi corruptione Dicaearchus de Creta p. 19. Ἀμφίμελα. Quare dubitari nequit, quin haec vox a librariorum manibus depravata hic sit. Equidem pro vulgato Ἀμφαπαλίαν, quod et codices occupat, reposui Ἀμφίμαλλαν, quod ι in λ facile transire potuit. Probat idem Meursius in Creta 1, 14. p. 55.

8) Cum codices nihil adjuvent, a conjectura explicatio loci pendet, difficilior quidem post spem emendationis a Casaubono in superiori nota abjectam. Ni fallor, vitium latet in verbis vulgatis τὸν Λάμπεω paullum inversis. Objiciuntur autem haec: Φοίνικα, quia subjicitur τὸν, non potest ad κατοικίαν referri. Jam vero Φοῖνιξ fuit portus, uti in act. apost. 27, 12. discitur. Λάμπεω conditorem, repente hic in aliis commemoratum, indicare minime potest, in primis cum Λάμπος ille dicatur, non Λάμπης, et ipsa forma hinc sit aliena. Cf. Stephanus s. v. Λάμπη. At in Λάμπεω vestigia latere videntur Λάμπης urbis et hinc Λαμπαίων, uti incolae vocantur, quod docet Stephanus h. v. vel Λαμπέων, quod ab eodem ex Claudio Julio additur et propius ad vulgatam scripturam accedit. Etsi enim Λάππη et hinc Λαππαῖοι monumenta et lapidum et numorum probant, (cf. Wesseling ad Hierocl. Synecdem. p. 650. sq.) ab auctoribus tamen altera scriptura praefertur. Cf. Schweighaeuser ad Polyb. 4, 53, 6. et quos nominat. Addi

Phoenix Lampeorum. Latissima est in medio. Rursum

Insulae. δὲ κατὰ [9] τὸ μέσον ἐστί. Πάλιν δ' ἐντεῦθεν [10] εἰς τὸν ἀντίον τῷ προτέρου συμπίπτουσιν ἰσθμὸν αἱ ἠϊόνες, περὶ ἑξήκοντα [11] ςαδίους [τῶν] ἀπὸ [12] Μι-

Addi tamen debet Eckhel in doctr. num. P. 1. Vol. 2. p. 314. sq. qui acute docuit, utramque urbem fuisse diversam. Quidquid est, legendum videtur Φοίνικα τῶν Λαμπέων, cum notum sit, urbes habuisse navalia sua et portus nominibus discrepantes. Hoc unum morari possit, quod Φοινικοῦς a Stephano urbs Cretae vocatur, a Ptolemaeo 3, 17. Φοινικοῦς λιμὴν prope Φοίνικα urbem ponitur. Neque tamen hoc simpliciter obstat, quo minus portus ad Lampen referatur. Sed dum meliora adferantur, leniorem hanc medelam adhibendam putavi. Ita post ἀπὸ Μινώας τῶν Λυκτίων dicitur, cum Minoa portus etiam fuerit. (Ptolem. 3, 17.) Cf. p. 476. de Heracleo Cnossi; lib. 9, 2, 25. de Creusa Thespiarum et alibi.

9) Deest τὸ in Medic. 1. 2. et edd. Aldi et Hopperi. Sequentia a πάλιν ad πέλαγος removit Medic. 3.

10) Locus obscurus, quem nec Guarini interpretatio inlustrat, nec Xylander et Penzelius adtigerunt. Codices nihil remedii adferunt. Solus Moscov. dat τὸν, ut ad ἰσθμὸν referatur. At νότιον nullo modo hic tolerari potest, cum alter ille isthmus aeque ac primus ad septemtrionem et meridiem contrahatur, immo, si ad priorem referas, omnino hic proprie orientem spectet. Accedit, quod νότιον dativum adjunctum habet, ut lib. 13. p. 628. f. — Levi igitur immutatione reponere ausus sum τὸν ἀντίον τῷ προτέρῳ. Transpositio literarum fecunda fuit conversionum mater. Sic post pro ῥάχιν Medic. 2. ἀρχήν. Sic hic ex ἀντίον natum ὀντίον, et, ut verbum sensu subjecto adesset, νότιον.

11) Moscov. Medic. 1. corr. Paris. ςαδίων; reliqui cum edd. ςαδίους, ut alibi solet Strabo. Sed quid faciendum de vocula τῶν plane importuna? Equidem uncis notavi. Possis tamen forte ad ἠϊόνες referre.

sum deinde in altero isthmo, qui priori oppositus est, coëunt litora circiter LX stadia a Minoa Lyctiorum

[12] Μινώας τῆς Λυκτίων εἰς [13] Ἱεράπυτναν, καὶ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος· ἐν κόλπῳ δ' ἐστὶν ἡ πόλις. Εἶτα πρόεισιν εἰς ὀξὺ ἀκρωτήριον τὸ [14] Σαμώνιον ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον νεῦον, καὶ τὰς Ῥοδίων νήσους. Insulae.

§. 4.

Ἔστι δ' ὀρεινὴ καὶ δασεῖα ἡ νῆσος, ἔχει δ' αὐλῶνας εὐκάρπους. Τῶν δ' ὀρῶν τὰ μὲν πρὸς δύσιν καλεῖται Λευκά, οὐ λειπόμενα τοῦ Ταϋγέτου κατὰ [1] ὕψος, ἐπὶ τὸ μῆκος δ' ἐκτεταμένα

[a] ὅσον

12) Moscov. in vacuo spatio rependit; Paris. Venet. Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi Νινώας; reliqui cum edd. inde a Xylandro, qui emendaverat, Μινώας, quae hic commemoratur etiam a Ptolemaeo 3, 17.

13) Medic: 2. ἱεράπιττιν; edd. Aldi, Hopp. ἱεράπιτναν; utrumque vitiose, ut patet ex superiori nota ad p. 472.

14) Scripti quidam Σαλμώνιον; [ut apud Dionysium v. 110. Σαλμωνίδα ἄκρην] et eam γραφὴν Lucas confirmat Actorum 27, 7. Σαλμώνην vocans, et hodieque *Salomonium* vocari ajunt. Vulgatam tamen lectionem tueri possumus ex Mela [2, 7, 12.] Plinio [4, 20. s. 12.] et Ptolemaeo. [3, 17.] *Casaubonus.* Cf. supra notata ad p. 472.

1) Medic. 1. 2. 3. Paris. τὸ ὕψος. Forte τὸ a κατὰ in aliis absorptum est.

rum ad Hierapytnam et Libycum pelagus· urbs ea in sinu est. Deinde insula porrigitur in acutum promontorium Samonium, quod versus Aegyptum vergit et insulas Rhodo vicinas.

§. 4.

Tota montosa est et silvestris habetque convalles fertiles. De montibus qui versus occasum sunt, Leuci, id est albi, dicuntur, altitudine Taygeto non cedentes, in longum por-

recti

Insulae.[2] ὅσον τριακοσίων ϛαδίων, καὶ ποιοῦντα[3] ῥάχιν, τελευτῶσάν πως ἐπὶ τὰ ϛενά. Ἐν μέσῳ δ' ἐστὶ κατὰ τὸ[4] εὐρυχωρότατον τῆς νήσου τὸ Ἰδαῖον, ὄρος ὑψηλότατον τῶν ἐκεῖ, περιφερὲς δ' ἐν κύκλῳ ϛαδίων[5] ἑξακοσίων· περιοικεῖται δ' ὑπὸ τῶν ἀρί-
ϛων

2) Sic Casaubonn. Mosc. Venet. Vatic. Urbin. Medicei tres. Ὅσα edd. omnes praeeunte Aldo. Illud probum et ad formam Graecam, usum etiam Strabonis frequentem accedit.

3) Paris. ῥάσχην; Mosc. ῥάχιν; Medic. 1. ῥάχιν ex corr. ἀρχήν; Medic. 2. ῥάχιν ex corr. ῥάχην. Edd. cum ceteris, opinor, codd. ῥᾶχιν. Dedi ῥάχιν, de quo cf. ad lib. 9, 7, 8. not. 6.

4) Causaubonn. Venet. Vatic. Urbin. Paris. εὐρυχωρέστατον; alterum alii cum editionibus. Utrum eligi debeat, cum et εὐρυχωρὴς et εὐρύχωρος dicatur, dubium. Quare acceptum retinui.

5) Ita Casaubonn. Moscov. Venet. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Paris. cum Guarino, qui vertit: *circuitum habens stadiorum sexcentorum.* Nec aliter legit Eusthathius ad Homer. Il. 2, 821. p. m. 267. ubi etiam probat Politus Tom. 2. p. 764. Edd. omnes Aldum secutae ἑξήκοντα. Illud praeferendum, cum omnium codicum auctoritate confirmetur. Accedunt aliorum testimonia. Sic Tournefort voyage T. 1. p. m. 63. (ed. Lyon 1727.) *cette grande montagne, qui occupe presque le milieu de l'isle.* Tum Pococke T. 2. p. 375. ubi terminos montani illius tractus

recti ad ccc stadia, faciuntque litoream crepidinem, in angustias fere desinentem. In medio insulae, qua latissima est, mons est Ida altissimus omnium, qui in ea sunt, rotundus, ambitu stadiorum ɪↄc, circaque eum urbes praestantissimae. Sunt et alii montes

στων πόλεων. Ἄλλα δ' ἐστὶ πάρισα τοῖς Λευκοῖς, τὰ μὲν ἐπὶ νότον, τὰ δ' ἐπὶ τὴν ἕω λήγοντα. Insulae.

§. 5.

[1] Ἔστι δ' ἀπὸ τῆς Κυρηναίας ἐπὶ τὸ Κριοῦ μέτωπον [2] δυοῖν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν πλοῦς· ἀπὸ δὲ [3] Κιμάρου [ἐπὶ Μαλέαν] εἰσὶ στάδιοι ἑπτακόσιοι· μεταξὺ δὲ Κύθηρα· ἀπὸ δὲ τοῦ Σαμωνίου πρὸς Αἴγυπτον τεττάρων ἡμερῶν καὶ νυκτῶν πλοῦς· οἱ

ctus describit. Hinc et περιώσιον μέγεθος illi tribuit Dionys. v. 504. Plura dedi ad Melam 2, 7, 12. Iam vero Plinius 4, 20. s. 12. latitudinem insulae, quae est in media, 50 M. P. facit, quamvis, si recentiorum dimensiones compares, major invenitur.

1) Medic. 3. Ἔστι δὲ, ut alibi promiscue. Post ante Κριοῦ articulum τοῦ ponunt Casaubonn. Mosc. Medic. 3.

2) Moscov. Paris. δυεῖν, ut fere solent. Cf. ad lib. 8, 3, 31. p. 140. et 9, 4, 6. p. 586.

3) Casaubonn. Ταινάρου; Medic. 2. Κιμάρου. Ipsa haec verba ἀπὸ δὲ — νυκτῶν πλοῦς in Medic. 3. et Paris. effluxerunt. Ad posterioris tamen marginem recentior manus adleverat. *Tzschucke.* Quo? an ad Cyrenarum portum? Sane si nihil deest, ita necesse est ut accipiamus. Sed certum est, locum esse mutilum et ita restituendum: ἀπὸ

tes Leucis aequales, alii versus austrum, alii versus ortum desinentes.

§. 5.

A Cyrenaea regione ad Criu metopon duarum dierum ac noctium navigatio est: a Cimaro [ad Maleam] stadia IↃCC. in medio Cythera: a Samonio ad Aegyptum quatuor die

Insulae. οἱ δὲ τριῶν φασι· σταδίων δ' εἶναι [4] τοῦτόν τινες πενταϰισχιλίων εἰρήϰασιν, οἱ δὲ ἔτι ἐλαττόνων. Ἐρατοσθένης δ' ἀπὸ μὲν τῆς Κυρηναίας μέχρι Κριοῦ μετώπου δισχιλίους φησίν· ἔνθεν δ' εἰς [5] Πελοπόννησον ἐλάττους.....

§. 6.

[1] Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· (φησὶν ὁ ποιητής) ἐν μὲν Ἀχαιοί,

Ἐν

ἀπὸ δὲ Κιμάρου ἐπὶ Μαλέαν εἰσὶ στάδιοι ἑπταϰόσιοι. Nam de eo intervallo hic agi, apparet ex eo, quod de Cytheris subjicit; nec in numeris multum Plinius variat lib. 4. c. 12. [f. 20.] annotans Cretam abesse a Malca 80 [al. 70] M. P. Interpretum vero securitatem, ne dicam supinitatem, quis non miretur? *Casaubonus.* Probabilis est haec conjectura, quam secutus est in interpretatione Penzelius; equidem uncis inclusam notavi.

4) Venet. et edd. ante Casaubonum τούτων. Tum Vatic. εἰς πενταϰισχιλίων; Medic. 1. 2. εἰς πενταϰισχ... edd. Aldi, Hopp. Xyl. πενταϰισχιλίους. Vulgatam nunc lectionem Casaubonus stabilivit. Post Medic. 3. ut alibi, οἱ δ' pro οἱ δέ. Medic. 2. inverso vocabulorum ordine ἐλαττόνων ἔτι.

5) Parif. Πελοπόνησον, ut placuit Wetzelio in Nepote. At cf. Strabo lib. 13. p. 618. et quae disseruit Duker. ad Thucyd. 3, 32.

1) De lacuna vid. superior Xylandri nota. Edd. Aldi, Hopp. uti solet passim, male in seqq. dant φασὶ pro φησί.

Tum

dierum navigatio totidemque noctium: secundum alios trium: stadia IↃↃ, aut de aliorum sententia pauciora. Eratosthenes a Cyrenaea usque ad Criu metopon CIↃCIↃ: hinc in Peloponnesum pauciora...

§. 6.

Ut ait poëta,

Lingua aliis alia est confuse: sunt et Achaei;

Ma-

Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες, Insulae.
[2] Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
[2*] Τούτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἕω Δωριεῖς κατέχειν, τὸ δὲ δυσμικὸν Κύδωνας, τὸ δὲ νότιον Ἐτεόκρητας, ὧν εἶναι πολίχνιον [3] Πραῖσον, ὅπου τὸ

Tum Medic. 3. Moſcov. edd. Aldi, Hopp. Ἐν δ', aptius ad metrum, uti et legitur in Homero Odyſſ. 15, 175. Poſt Medic. 1. τεοκρῆτες, Medic. 2. τεκρῆτες ex correctione τεοκρῆτες. Cauſa omiſſi ε patet. In accentus ſede et genere diſcrepant hic libri ab Homericis. Sic in Diodoro 5, 64. in.

2) Metri cauſa cum Homericis libris repoſui Δωριέες pro Δωριεῖς, ut et inde alii referunt, veluti Porphyr. in Qu. Homer. lib. 3. f. Apollon. in Lex. Homer. pag. 657. ed. Toll. Stephan. ſ. v. Δώριον. Sic antea dedi Κύδωνες pro Κυδῶνες ex Homeri c. l. et Odyſſ. 3, 292. ubi et ſic repetit Euſtathius. Ita praeterea Apollon. in Lex. p. 422. Callimach. in Jov. v. 45. in Dian. v. 197. Sic Κύδων, non Κυδὼν in Stephano.

2*) Medic. 3. male ταύτης. Poſt δὲ ante νότιον omittunt Medicei, contra ante Ἐτεόκρητας obtrudit Moſcov.

3) Moſcov. edd. Aldi, Hopp. Xyl. Πρᾶσον, reliqui libri Πράσον. In ipſis literis conſentiunt omnes cum Guarino. At hic et infra ſcribendum eſſe Πραῖσον per αι contendit Meurſius in Creta 1, 4. p. 11. et 1, 14. p. 56. idemque in ſuo Strabonis exemplari adſcripſerat; in quo conſentientem habet Spanhemium ad Callim. in Dian. v. 199. Mazochium

Magnanimique Eteocretes, ibi ſuntque Cydones,
Dorieesque tricbaices, clarique Pelasgi.

Staphylus partes orienti obverſas a Dorienſibus, a Cydonibus occiduas ait habitatas, auſtrinam plagam ab Eteocretibus, quorum fuerit oppidulum Praeſum, ubi

Insulae. τῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν· τοὺς δ᾽ ἄλλους, ἰσχύοντας πλέον, οἰκῆσαι τὰ πεδία. Τοὺς μὲν ὖν Ἐτεόκρητας καὶ τοὺς Κύδωνας αὐτόχθονας ὑπάρξαι, εἰ-
κός·

chium ad tab. Heracl. T. 1. p. 96. et Eckhelium in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 319. Ita enim ſcribunt alii auctores, in quibus Herodot. 7, 170. Athenaeus 9, 4. p. m. 376. Accedit literarum ſeries in Stephano, apud quem tamen alio modo corrumpitur ſ. v. Στῆλαι, ubi Πα-ϱωσῦ legitur pro Πϱαίσυ. Certiſſimam fidem adſtruunt numi, qui ſolam hanc ſcripturam oſtendunt. Cf. Raſche in Lex. num. T. 4. P. 1. p. 29. ſq. et Eckhel c. l. Contra Holſten. ad Stephan. p. 261. etſi recte Scylacis p. 19. Hudſ. Πϱόσιν huc transfert, minus tamen recte veram corrupti ſaepe hujus nominis ſcripturam ex Arundelliano marmore putat eſſe Πϱίανσος. Diſerte enim Πϱαίσιοι et Πϱιάνσιοι diſtinguuntur. Cf. Raſche in Lex. num. T. 4. P. 1. p. 28. ſq. et 50. ſq. Quare non temere feciſſe videor, quod alteram ſcripturam per αι, etſi libris renitentibus, praetuli. Quod vero hic aliud vitium ſubeſſe putat Mazochius, etſi acute erutum, non ſatis conſtare illud et indubium eſſe videtur. Nempe πολίχνιον ille non adpellativum eſſe vult, ſed proprium, unde Πολιχνῖται apud Herodotum 7, 170. dicantur cum Praeſiis conjuncti; inſerendum igitur hic cenſet καὶ, quod, cum adpellativum putaſſent nomen, librarii expulerint. At quod Stephanum teſtem rei producit, commemoratur ab illo non Πολίχνιον, ſed Πολίχνη Cretae urbs, unde quidem Πολιχνίτης derivat. Tum repugnat Thucyd. 2, 85. qui Πολιχνίτας ὁμόρους τῶν Κυδωνιατῶν facit, ſitu a Praeſo longe remoto, quod et hic Strabonis locus docet. Cf. infra p. 479. Denique ubi hanc narrationis partem reſpicit p. 478. ſolam urbem Praeſum Eteocretenſium commemorat.

ubi eſt Dictaei Iovis templum: reliquos, quia plus haberent virium, campeſtria obtinuiſſe. Probabile autem eſt, Eteocretes et Cydones fuiſſe indigenas, reli-

κός· τοὺς δὲ λοιποὺς [4] ἐπήλυδας, οὓς ἐκ Θετταλίας ἐλθεῖν φησὶν Ἄνδρων τῆς [5] Δωρίδος μὲν πρότερον, νῦν δὲ [6] τῆς Ἑστιαιώτιδος λεγομένης· ἐξ ἧς ὡρμήθησαν, ὥς [7] φησιν, οἱ περὶ τὸν Παρνασὸν οἰκήσαντες Δωριεῖς· καὶ ἔκτισαν τὴν Insulae. τερ. 476.

P 5 [8] Ἐρι-

4) Vitiose Ald. Hopper. ἐπήλιδας. Post Moscov. Medic. 1. 2. 3. φησὶν ἐλθεῖν. Promiscuus et arbitrarius ordo. Sic 8, 7, 2. p. 294. ἰδεῖν φησι. 9, 4, 18. p. 542. φασὶν εἶναι. Et sic alibi alia.

5) Venet. Medic. 1. 2. edd. Ald. Hopp. Xyl. Δωριάδος. Vulgata aliorum bene habet, uti etiam patet ex Stephano s. v. Δώριον, ubi eundem Andronis locum commemorat.

6) Articulus abest in Medic. 1. (post tamèn hic additus) 2. 3. Mosc. Tum Medic. 2. edd. Ald. Hopp. ἰαιώτιδος; Paris. τῆς αἰώτιδος; Ven. δ' ἐστὶν Αἰώτιδος. *Tzschucke.* Ἑστιαιώτιδος legendum, ut ex aliis liquet locis. Prima syllaba interciderat. *Xylander.* Stephanus c. l. ex Androne refert νῦν δὲ Ἱστιαιώτιδος καλουμένης, ex promiscua quidem scriptura in auctoribus saepe obvia de Thessaliae et Euboeae parte. Retinui equidem Ἑστιαιώτιδος, de cujus causa cf. ad lib. 9, 5, 17. p. 628. sq.

7) Mosc. φασὶ, quae mutatio frequens est et saepe notata. Cf. supra ad p. 459. Tum Medic. 3. Paris. edd. Ald. Hopp. Xyl. Παρνασὸν pro Παρνασσὸν, de quo ad lib. 8, 1, 2. p. 7.

reliquos advenas, quos Andro scribit e Thessalia venisse, quae olim Doris, nunc Hestiaeotis dicitur: ex qua, ut ait, Dorienses Parnaso vicini profecti sunt,

Insulae. [8] Ἐρινεὸν καὶ [9] Βόϊον καὶ [10] Κυτίνιον, ἀφ' οὗ καὶ Τριχάϊκες ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγονται. Οὐ πάνυ δὲ τὸν τοῦ Ἄνδρωνος λόγον [11] ἀποδέχονται, τὴν μὲν τετράπολιν Δωρίδα τρίπολιν [12] ἀποφαίνοντος, τὴν δὲ

8) Guarinus vitiose *Crineum*, uti edd. Aldi, Hopp. Κρινεὸν, quod in Ἐρινεὸν mutandum esse recte jam olim monuerat Leopardus in emendatt. 20, 14. Cf. Strabo lib. 9, 4, 10. p. 562. de his urbibus.

9) Medic. 2. Βῖον, uti et in Ptolemaeo 3, 15. Medic. 3. Βαῖον; Moscov. Βοῖον, quod forte Medic. 3. voluit. Dedi, ut lib. 9. c. l. Βόϊον, praeeunte quidem ibi Casaubono, cum Plinius 4, 13. s. 7. scribat *Boion*. Alii fere vel Βοιὸν, (Thucyd. 1, 107.) vel Βοῖον, (Stephan. h. v.) ut taceam alias corruptiones. Cf. Wasse et Duker. ad Thucyd. c. l. Βόϊον dedit etiam Wesseling. in Diodoro 11, 79. at idem 4, 67. Βίον.

10) Medic. 2. corr. Κυτίνειον; edd. Ald. Hopp. Κύτινον, ut Plin. c. l. Ptolemaeus 3, 15. Κυτείνιον. Sed Κυτίνιον habent Thucydides, Stephanus, alii.

11) Sic codices; tantum Medic. 2. corr. ut edd. Aldi, Hopp. Xyl. ἀποδέχεται. *Tzschucke.* Quis sit ille, qui Andronis sententiam οὐκ ἀποδέχεται, nescio; passive enim non licet. *Xylander.* Quaerit Xylander, quisnam ἀποδέχεται? Lege ἀποδέχονται, et omnem difficultatem sustuleris. Sic dictum, ut illud, οὐ καίουσι λύχνον, καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον. Sic autem habent omnes libri veteres; et ita statim, τριχάϊκας δὲ δέχονται. *Casaubonus.*

12) Medic. 1. 2. Paris. edd. Aldi, Hopp. ἀποφαίνοντες; male, cum ad Ἄνδρωνος referatur. Ante Θετταλῶν articulus deest in Mediceis, Mosc. Paris. quos secutus omisi.

sunt, et condiderunt Erineum, Boium ac Cytinium, unde etiam a poëta Trichaices, quasi triparti- ti, dicuntur. Non admodum autem Andronis hic sermo probatur, Doridem, quae urbibus quatuor constat,

δὲ μητρόπολιν τῶν Δωριέων ἄποικον Θετταλῶν. Insulae.
τριχάϊκας δὲ δέχονται, ἤτοι ἀπὸ τῆς τριλοφίας, ἢ ἀπὸ τοῦ [13] τριχίνους εἶναι τοὺς λόφους ἐφαμίλλους.

§. 7.

13) Mosc. Venet. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 1. 2. 3. τριχινῖυ vel Τριχινίυ. Edd. Aldi, Hopp. τριχινίυς; Xyl. Casaubonn. Amstel. τριχίνυς; Guarinus *quia sint colles* (male) *tricbinii similes.* Pro λοφυς lepide Casaubb. quidam, Medic. 1. et Medic. φιλοσόφυς. Pro εὐαμίλλυς, quod ferunt omnes editiones, Casaubonn. ἐναμισολόφυς; Medic. 1. ἐφαμισολόφος; Vatic. εὐαμισολόφυς; Paris. Moscov. εὐαμισολόφος, posterior supra scriptum gerit εὐαμίλλυς. In Medic. 3. et Urbin. verba τὺς λόφυς ἐφαμίλλυς plane desunt. *Tzschucke.* Vocem ἐφαμίλυς non intelligo. Epitome et Eustathius [ad Homer. Odyss. 19, 177. p. m. 690.] ostendunt, locum esse decurtatum. *Xylander.* Voce ἐφαμίλυς quid faciemus? Me quidem neque Eustathius, nec libri veteres juvant. *Casaubonus.* Eustathius c. l. ita ex Nostro vocatos scribit οὐ μόνον διὰ τριλοφίαν, καὶ ὅτι τρίχινοι αὐτοῖς οἱ λόφοι, ἀλλὰ καὶ διότι ἐκ Παρνασῦ ἐλθόντες τρεῖς πόλεις ᾤκισαν. Cum Eustathio, Strabonis tamen etiam mentione facta, consentit Phavorinus s. v. Τριχάϊκες. Epitome p. 136. Huds. ἤτοι οἱ πολεμικοὶ, ὡς τὸ καρυθάϊκι· ἢ οἱ τρίλοφοι ἐν ταῖς περικεφαλαίαις· ἢ οἱ ὀρχησταί. Vocem τρίχινος synonymia etiam adjuvat Apollon. in Lex. p. 657. at ἐφαμίλυς s. ἐφαμίλλυς, quod dedi, desertum stat, et salvo sensu abesse possit. Desiderat tamen omissa.

stit, tribus urbibus circumscribentis, et primariam Doriensium urbem Thessalorum facientis coloniam. Trichaicas autem intelligunt vel a triplice crista, vel quod e crinibus eas haberent.

§. 7.

Insulae.

§. 7.

Πόλεις δ' εἰσὶν ἐν τῇ Κρήτῃ πλείους μὲν, μέγισται δὲ καὶ [1] ἐπιφανέσταται τρεῖς, Κνωσσὸς, Γόρτυνα, Κυδωνία. Διαφερόντως δὲ τὴν Κνωσσὸν καὶ Ὅμηρος [2] ὑμνεῖ, μεγάλην καλῶν, καὶ βασίλειον τοῦ Μίνω, καὶ οἱ ὕστερον. Καὶ δὴ καὶ διετέλεσε μέχρι πολλοῦ φερομένη [3] τὰ πρῶτα· εἶτα ἐταπεινώθη, καὶ

1) Medic. 2. 3. Parif. ἐπιφανέστατοι. Tum Medic. 1. corr. Parif. uti post, Κνῶσος; antiquior fcriptura, cum recentior duplex σ praeferat et ad Strabonis aetatem valeat, etfi tunc etiam Γ potius, quam Κ initio ponendum erat, de quo fatis a me dictum effe puto ad Melam 2, 7, 12. p. 545. fq. Addi tamen poteft Schweighaeufer ad Polyb. 4, 53, 1. de codicum fcriptura. Κνωσὸς per Κ Hefychius per literarum ordinem certior T. 2. p. 289. et fic p. 110. et T. 1. p. 1243. Reliqui, quod habent ceteri libri majori numero, ut Homerici Il. 2, 646. Κνωσσός.

2) Medic. 2. ex gloffa ἐπαινεῖ. Poft in Vatic. defunt verba καὶ οἱ ὕστερον. Tum edd. Aldi, Hopperi male fcribunt διετέλευσε.

3) Medic. 2. τὰ πρωτεῖα. Non male; fed fequendi plerique.

§. 7.

Urbes in Creta funt complures, maximae autem et nobiliffimae tres, Cnoffus, Gortyna, Cydonia. Cnoffum Homerus quoque infigniter praedicat, magnam vocans, et Minois regiam, ficut et pofteriores. Diu fane primas tulit: poftmodo

καὶ [4] πολλὰ τῶν νομίμων ἀφῃρέθη· [5] μετέστη δὲ τὸ ἀξίωμα εἴς τε Γόρτυναν καὶ Λύκτον· ὕστερον δ' ἀνέλαβε πάλιν τὸ παλαιὸν σχῆμα τὸ τῆς μητροπόλεως. . Κεῖται δ' ἐν πεδίῳ κύκλον ἔχουσα ἡ Κνωσσὸς τὸν ἀρχαῖον τριάκοντα σταδίων μεταξὺ [6] τῆς Λυκτίας καὶ τῆς Γορτυνίας [7] σταδίους διακοσίους, Insulae.

4) Medic. 3. πολλὰς, propter sequentis vocis lectionem. Nam idem cum Casaubonn. Vatic. Ven. Parif. praeferunt νόμων pro νομίμων, et fic Guarinus: *inſtituta et leges amiſit*. Retinendum tamen videtur νομίμων, quod agnofcunt cum editionibus reliqui. Nempe νόμιμα funt προστάγματα νόμου, inftituta, difciplina. V. Plutarch. de fato p. 255. Lipf. ubi de iis differit, Strabo infra p. 483. m. Hinc ἔθη conjungit Polyb. 6, 56. in.

5) Sic Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Parif. Mofcov. Venet. pro eo, quod vulgarunt editiones, μεγίστη; fine fenfu. Et fic Guarinus: *dignitas tranſlata pervenit. Tzſchucke.* Lego μετέστη vel fimile aliquid. *Caſaubonus.* Ita adfcripferat in exemplari ed. Xyl. Scaliger, de quo nunc propter codicum fuffragia dubitari nequit.

6) Medic. 3. praemittit δὲ; molefte hic.

7) Σταδίους omnes libri. *Tzſchucke.* Infolens loquendi genus, prorfusque aliquid vel fubaudiendum, vel addendum, quod exciderit. Lego διέχουσαν ἑκατέρως σ. διακ. vel brevius et fortaffe verius ἐν διακοσίοις σταδίοις, ut faepe loquitur. *Caſaubonus.* Locus haud dubie mancus fic forte fupplendus eft: μεταξὺ τῆς Λυκτίας καὶ τῆς Γορτυνίας,

modo depreffa eft, multisque fpoliata privilegiis, dignitate in Gortynam et Lyctum translata: recuperavit tamen deinde veterem metropolis fpeciem. Sita eft Cnoffus in planitie, ambitu antiquo ftadiorum xxx, inter Lyctiam et Gortyniam, ftadiis cc, a Lycto,

Insulae. κοσίους, τῆς δὲ Λύκτου, [8] ἣν ὁ ποιητὴς Λύττον ὠνό-

-μασεν, διέχουσα μὲν ἀπὸ τῆς Γορτύνης σταδίους δ. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabon.* p. m. 40. Aperte hic excidit, quod distantiam a Gortyna indicabat, cum altera pars de Lycto id desideret. Neque tamen sine codicum auxilio textus instaurari potest.

8) Verba ἣν ὁ ποιητὴς — ὠνόμασεν desunt in Urbin. et Medic. 3. Pro Λύττον Casaubb. Venet. posuerunt Λύκτον, ut edd. Aldi et Hopperi cum Guarino. *Tzschucke.* Λύττον legi, quia Eustathius ait, sic quosdam legere apud Homerum Il. β. 647. *Xylander.* Locus poetae est in catalogo, ubi tamen Λύκτον legit Eustathius, non, ut Strabo, Λύττον, hodieque nostri libri omnes Eustathium sequuntur. Quare recte veteres Strabonis codices, in quibus sic legitur hic locus, τῆς δὲ Λύττου, ἣν ὁ ποιητὴς Λύκτον ὠνόμασε. Sic fere Aldus. Stephanus Lyttum vult esse dictam, quod esset in sublimi loco. Hesychius λύττοι, οἱ ὑψηλοὶ τόποι. Polybius lib. 4. [c. 53, 3. et 54, 6.] Λύττον vocat et Lacedaemoniorum ἄποικον esse ait, omnium Cretae urbium ἀρχαιοτάτην. *Casaubonus.* Λύκτον adferunt in Homero omnes libri, illi etiam, quos Heyne consuluit. Nec aliam scripturam novit Eustathius ad Il. 2, 637. p. m. 236. quippe ex Stephano tantum refert, Lyttum a quibusdam fuisse vocatam eam urbem. Scriptores quidem fere praeferunt Λύκτος, etsi nec alteram formam quidam respuunt, ut Polybius, quam et unice probant lapides et numi. Cf. notata infra p. 481. et ad Melam 2, 7, 12. quae nolo repetere. Multa etiam conlecta dabit Meursius in Creta 1, 12. p. 44. sq. qui etiam 4, 9. p. 167. ex inscriptione ex urbis ruinis effossa profert Λυττίων. Strabo certe in Homero Λύττον legit. Si enim communi nomine, quo et ipse Strabo usus est, poeta edidisset, inepte et frigide alteram scripturam adjecisset, ut recte judicat Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 667. Agno-

Lycto, quam poëta Lyttum vocauit, cxx. Cnossus

ὠνόμασεν, ἑκατὸν [9] εἴκοσι· τῆς δὲ θαλάσσης Κνωσ- Insulae.
σὸς μὲν τῆς Βορείου πέντε καὶ εἴκοσι, [10] Γόρτυνα δὲ τῆς Λιβυκῆς ἐννενήκοντα, Λύκτος δὲ καὶ [11] αὕτη τῆς Λιβυκῆς ὀγδοήκοντα. Ἔχει δ' ἐπίνειον τὸ Ἡράκλειον ἡ Κνωσσός.

§. 8.

Μίνω δέ φασιν ἐπινείῳ χρήσασθαι τῷ [1] Ἀμνισῷ

Agnoverunt igitur etiam et probarunt hanc ſcripturam in Strabone viri docti, ut Meurſius in Creta 1, 12. p. 44. qui praeterea Homerum hinc emendandum cenſet, et Waſſenberghius ad paraphraſten Gr. Homeri Il. 2, 646. p. 83. Caſaubono hic reprehenſo, quem, quid velit, ſe non videre ait.

9) Exciderat vox εἴκοσι in ed. Aldina operarum, puto, negligentia, et hinc exſulabat in edd. Hopp. et Xyl. quare et hic miratur in nota, quid ſit illud, aut qualis numerus, cum ex Ptolemaeo 3, 17. liqueat, Cnoſſum a Libyco, quam Boreo mari longius abeſſe. Reſtituit loci integritatem ex libris ſuis Caſaubonus, quibus et mei adſtipulantur.

10) Falſo Medic. 2. Γόρτινα. Tum idem cum 1. et 3. Moſc. Urbin. τῆς Λιβυκῆς addito articulo, qui vulgo abeſt; Vatic. praeterea καὶ τῆς Λιβυκῆς. Poſt Pariſ. (qui, ut ſupra, hic etiam habet Κνωσὸς et poſt) Medic. 1. 3. ἐνενήκοντα. Cf. ad lib. 9. p. m. 550. n. 2.

11) Moſcov. ut ſit alibi, αὐτή. Ceterum verba Λύκτος— ὀγδοήκοντα abſunt in Medic. 3.

1) Moſcov. Ἀμνισσῷ, uti etiam ex Strabone refert Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 19, 179. p. m. 690, 48. Simplex tamen

ſus a ſeptentrionali mari abeſt ſtad. XX. Gortyna a Libyco XC. Lyctos quoque a Libyco mari XXC.

Habet navale Heracleium Cnoſſus.

§. 8.

Minoëm autem ferunt nava-

Insulae. σῷ, ὅπου τὸ τῆς Εἰλειθυίας ἱερόν. Ἐκαλεῖτο δ' ἡ Κνωσσὸς [2] Καίρατος πρότερον, ὁμώνυμος τῷ [3] παραῤ-

tamen ε praeferunt auctores, e quibus sat multa exempla dabit Meursius in Creta 1, 6. p. 17. sq. Et sic idem Eustathius scribit ad Dionys. v. 498. Pro Ἐλειθυίας, quod vulgo objicitur, recte Mosc. ponit Εἰλειθυίας cum aliis auctoribus, quod et Latinorum scriptura, *Ilithyia* probat. Vagatur et sic inter utramque literam Eustathius c. c. l. l. et alibi, quamvis ει constantius ponit. Ante τῆς Εἰλειθυίας in edd. ante Casaubonum omittitur τό. Post ἐκαλεῖτο δὲ Medic. 2. ut saepe variatur.

2) Libri omnes dant per ε cum epitome p. 136. Hudſ. editt. et Guarino. *Tzschucke.* Legit Eustathius [ad Dionys. v. 498.] Κέρατος. Vide tamen, num legendum sit potius Καίρατος. Auctor est enim Scholiastes Callimachi in Dian. v. 44. Cretae fluvium vocari Καίρατον, et urbem quoque fuisse ei ὁμώνυμον *Caeratum. Casaubonus.* Καίρατον voluerat etiam ex Callimacho c. l. in margine edit. Xyl. Scaliger, qui et consuli potest ad Virgilii Cirin v. 113. Salmas. ad Solin. c. 17. f. 11. p. m. 121. Frischlinus et Spanhem. ad Callim. c. l. et in primis Meursius in Creta 1, 8. p. 26. qui et de hac scriptura monuerat in margine ed. Paris. Praecipua argumenta et quae praeponderent, ducta sunt ex metri lege apud Callimachum (nam in Virgilio fluctuatur lectio) et literarum serie in Hesychio, qui scribit: Καιράτιοι οἱ Κνώσιοι. Sic igitur dedi.

3) Medic. 2. παραῤῥέοντι. Tum μέρει absque articulo commode dimittunt edd. ante Casaubonum, repetito forte ex praecedente syllaba. Sed sic varia adjici solent, πᾶς, αὐτὸς, τὶς, articulus etiam passim, ut in Thucyd. 4, 98. Sic ἕκαστον τὸ φῦλον obferunt codices lib. 12. p. 564. m. pro ἕκαστον τῶν φύλων; πολλὴ ἡ ὁμωνυμία lib. 12. p. 565. in. et similia.

navali usum Amniso, ubi olim Caeratus vocata fuit fanum est Lucinae. Cnossus a flumine praeterlabente. Me-

ῥαῤῥέοντι ποταμῷ. Ἱστόρηται δ᾽ ὁ Μίνως νομοθέτης γενέσθαι σπουδαῖος, θαλαττοκρατῆσαί τε πρῶτος· τριχῇ δὲ διελὼν τὴν νῆσον, ἐν ἑκάστῳ τῷ μέρει κτίσαι πόλιν· [4] τὴν μὲν Κνωσσὸν ἐν τῷ κατάντικρὺ τῆς Πελοποννήσου· καὶ αὐτὴ δ᾽ ἐστὶ προσ- Insulae.

4) Verba τὴν μὲν — προσβόρειος desunt in Medic. 3. at servant reliqui. Eustathius ad Homer. Il. 2, 646. p. m. 236, 44. sic refert: κεῖται δὲ ἀντικρὺ Πελοποννήσου πρόσβορος. *Tzschucke.* Deesse aliquid satis est manifestum. *Casaubonus.* Contra Casaubonum Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 666. se, quid desit, non videre ait; omnia esse plana. Nempe divisa in tres partes insula, Cnossus sita in ea parte, quae versus septemtrionem obposita est Peloponneso. Itaque paullo ante dixerat, Cnossum a mari septemtrionem spectante i. e. Cretico abesse stadia 25, quum tamen Gortyna ab Libyco mari (ad meridiem) stadia distaret 90. Unde Cnossum Ptolemaeus 3, 17. et Plinius 4, 20. s. 12. in mediterraneis ponunt. Recte quidem supra et apte Strabo de distantia a mari septemtrionali i. e. Cretico, et sic ipsa urbs προσβόρειος dici potest. At quomodo Peloponneso obponat, a qua aliquanto plus, quam aliae, remota jacet, non video; immo melius Cypro obponere poterat, vel a septemtrione mari Aegaeo, quod facit Gemistus Pletho B. Κνωσσὸς μὲν πρὸς τὸ Αἰγαῖον τετραμμένη. Γόρτυνα δὲ πρὸς τῷ Λιβυκῷ πελάγει, Κυδωνία δὲ ἐπὶ μὲν τῷ Αἰγαίῳ καὶ αὐτὴ, ἐν δὲ τοῖς Ἑσπερίοις τῆς Κρήτης μέρεσι (haec potius Peloponneso est objecta) καὶ ἐπιθαλαττία· Κνωσσὸς δ᾽ ἐν τοῖς ἐμθνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιθαλαττία, οὐδὲ Γόρτυνα. Exciderunt igitur sine dubio, uti jam Casaubonus suspicatus erat, aliae urbes, quae recensum numeri conficerent.

Memoriae proditum est, Minoëm fuisse bonum legum latorem, primumque in mari imperium obtinuisse, insulaque in tres partes divisa, in quavis parte urbem condidisse: de quibus Cnossum e regione

Insulae. προσβόρειος. Ὡς δ' εἴρηκεν [5] Ἔφορος, ζηλωτὴς ὁ Μίνως ἀρχαίου τινὸς Ῥαδαμάνθυος, δικαιοτάτου ἀνδρός, ὁμωνύμου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὃς πρῶτος τὴν νῆσον ἐξημερῶσαι δοκεῖ νομίμοις καὶ συνοικισμοῖς πόλεων, καὶ [6] πολιτείαις, σκηψάμενος παρὰ Διὸς φέρειν ἕκαστα τῶν τιθεμένων δογμάτων εἰς μέσον. [7] Τοῦτον δὲ [8] μιμούμενος καὶ ὁ Μίνως δι' ἐν-

5) Ald. Hopper. solito errore et passim jam notato Εὔφορος.

6) πολιτείας omnes libri cum edd. praeter Medic. 2. in quo exstat πολιτείαις. Dativum utique desiderat nexus. Casaubonus emendabat πολιτείᾳ; tum, ut fit, adhaesit repetitum ε. Sequi tamen placuit auctoritatem codicis. Et sic Polyb. 4, 25, 7. νόμους et πολιτείας jungit.

7) Medic. 3. Τοῦτον δή.

8) Casaubonus ex vett. libris notavit: ἐτύγχανεν μιμούμενος. Mei omnes in vulgata lectione perstant, quae nec illo augmento eget, et sine eo reddita est ab Eustathio ad Homer. Odyss. 19, 179. p. m. 190. ubi levi variatione tota haec narratio redit; tantum pro κατέβαινεν posuit ἀνήει, ἔλεγεν pro ἔφασκεν; tum παραγγέλματα omisit. Ἀναβαίνων, quod primo intuitu ad antrum mire relatum videatur, sustinent non libri solum, sed et antri situs in Ida monte. Cf. Max. Tyr. 38, 2. f. Sic Schol. Homeri ad Odyss. 19, 179. ἀνιόντα Δία εἰς Ἴδην. Valer. Max. 1, 2, 1. extr.

gione Peloponnesi et versus septentrionem. Ephorus ait, Minoëm fuisse imitatorem cujusdam prisci Rhadamanthyos, justissimi viri, cognominis fratri ipsius, qui primus insulam visus sit cicurasse legibus condendis et urbibus ac rebuspublicis: cum fingeret, se a Iove adferre singula, quae promulgabat decreta. Illum ergo aemulatum Minoëm, cum per an-

ἐννέα ἐτῶν, ὡς ἔοικεν, ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον, καὶ διατρίβων [9] ἐνθάδε, ἀπῄει συντεταγμένα ἔχων παραγγέλματά τινα, ἃ ἔφασκεν εἶναι τοῦ Διὸς προστάγματα· ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ τὸν ποιητὴν οὕτως εἰρηκέναι· Insulae.

— ἐνθάδε Μίνως

Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

Τοιαῦτα δ' [10] εἰπόντος, οἱ ἀρχαῖοι περὶ αὐτοῦ πάλιν ἄλλους εἰρήκασι λόγους ὑπεναντίους τούτοις· ὡς τυραννικός τε γένοιτο καὶ βίαιος, καὶ δασμολόγος· τρα-

extr. *in praealtum specus sedebat.* Ita autem ἀναβῆναι, ἀνελθεῖν omnino ad oracula refertur. Cf. lib. 17. p. 814. Ἀναβαίνειν vero sic iterum de Minoe occurrit lib. 16. p. 762. in. Usitata tamen ratione et solo antri respectu Dionys. Halic. 2, 61. f. de Minoe in hac re adhibuit καταβαίνειν.

9) Medic. 2. ἐκεῖσε ex glossae synonymia. Pro παραγγέλματα Planudes posuit παραγγελιστά, probo verbo in pejus et insolentius mutato. Tum inverso ordine Moscov. et Medic. 3. προστάγματα τοῦ Διός. Pro βασίλευε minus recte Medic. 3. βασιλεύς. Constantius redit infra lib. 16. p. 762.

10) Casaubonn. εἰπόντες. Mei omnes cum edd. ex nexu recte dant εἰπόντος. Post Moscov. λόγους εἰρήκασι.

annos IX in antro Iovis esset commoratus, conscripta quaedam praecepta attulisse, quorum auctorem Iovem faceret: itaque et Homerum de eo sic scripsisse:

— *ibi Minos*
Regnavit, ter tres qui discipulus fuit annos
Supremi Iovis —

Haec ille. Antiqui vero de Minoë contra dicunt, tyrannum fuisse et violentum et tributorum exactorem: tra-

Insulae. p. 477. τραγῳδοῦντες τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον, καὶ τὸν Λαβύρινθον, καὶ τὰ Θησεῖ συμβάντα καὶ Δαιδάλῳ.

§. 9.

Ταῦτα μὲν οὖν ὁποτέρως ἔχει, χαλεπόν [1] ἐστιν εἰπεῖν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος λόγος οὐχ ὁμολογούμενος, τῶν μὲν ξένον τῆς νήσου τὸν Μίνω λεγόντων, [2] τῶν δ' ἐπιχώριον. Ὁ μέντοι ποι-

1) Deest in Mosc. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. commode, opinor. Post pro Μίνωα Moscov. Paris. Medic. 3. Μίνω; quam formam, cum paullo superius et inferius reperiatur, et hic ab optimis libris probetur, praeferendam putavi. Etsi enim Homerus, quem imitari Noster lubenter solet, alteram formam adhibeat (cf. Eustath. ad Odyss. 17, 523. p. m. 646.) priorem tamen cum posterioribus, notante Eustathio, amat Noster, nec adeo eam spernit Homerus Il. 14, 322. Hinc vero in genitivo saepius dicitur Μίνω, ut lib. 1. p. 48. Paris. lib. 16. p. 279. et alibi. Solet enim in quibusdam τὸ ν negligi, v. c. ἥρω, nec erat, cur hanc terminationem lacesseret Munckerus ad Antonin. Liber. c. 30. et emendaret, ut satis docuit Piersonus ad Herodian. Philetaer. p. 439. Cf. et Triller ad Thom. Mag. p. 424. et infra p. 485. m. ad Κῶ.

2) Medic. 1. 2. τῶν δὲ crebra variatione incertaque ratione. Tum μᾶλλον ignorat Medic. 3. quod reliqui tuentur, non item nexus desiderat. Negligentius post in Medic. 2. abest συνηγορεῖν.

tragice decantantes Minotaurum ac Labyrinthum, et quae Theseo atque Daedalo evenerunt.

§. 9.

Difficile dictu est, utra sententiarum vera sit. Sed et de hoc non convenientia inter se traduntur, indigena insulaene, an vero inquilinus fuerit. Home-

ποιητὴς τῇ δευτέρᾳ δοκεῖ μᾶλλον συνηγορεῖν ἀπο- Insulae.
φάσει, ὅταν φῇ· ὅτι

[3] Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον.

[4] Ὑπὲρ δὲ τῆς Κρήτης ὁμολογεῖται, [5] διότι κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἐτύγχανεν εὐνομουμένη, καὶ ζηλωτὰς ἑαυτῆς τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων ἀπέφηνεν· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις Λακεδαιμονίους, καθάπερ Πλάτων τε ἐν τοῖς Νόμοις δηλοῖ, καὶ Ἔφο-

3) Abjicit ὃς Moſcov. cum Pariſ. et edd. Aldi, Hopperi; ſervant reliqui ex Homero Il. 13, 450. Tum Moſcov. mavult Κρήτης. Probandi plerique. Denique ἐπίουρον praeteriit Medic. 3.

4) Sic Caſaubonn. Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. Urbin. Vatic. Ven. Quae conſtantia codicum fecit, ut hanc particulam ab Aldo remotam, uſu tamen etiam firmatam revocarem. Vulgo περί. Diverſa commutatio ſupra adfuit lib. 8, 8, 1. p. m. 316.

5) Pro ὅτι Medic. 1. Moſcov. Pariſ. Ven. Vatic. Urbin. διότι, crebra utriusque commutatione, de qua dictum ad lib. 8. p. m. 219. et alibi. Cum promiſcuo uſu iſta ponat Strabo in ſimili nexu, ſequi placuit plerosque codices. Poſt et hic Εὔφορος ſcripſerunt Aldus et Hopperus.

merus quidem poſteriori opinioni videtur adſtipulari, cum inquit:

Primus Minoem Cretae genuit cuſtodem.

De Creta in confeſſo hoc eſt, priſcis eam temporibus legibus optimis fuiſſe compoſitam, ideoque ad ſui imitationem pertraxiſſe Graecorum praeſtantiſſimos, inque primis Lacedaemonios: quod et Plato in Legibus docet, et Epho

Insulae. Ἔφορος ἐν τῇ [6] Εὐρώπης πολιτείᾳ ἀναγέγραφεν. Ὕστερον δὲ πρὸς τὸ χεῖρον μετέβαλεν ἐπὶ πλεῖστον. Μετὰ γὰρ τοὺς [7] Τυῤῥηνοὺς, οἳ μάλιστα ἐδῄωσαν τὴν καθ' ἡμᾶς θάλατταν, οὗτοί εἰσιν οἱ διαδεξάμε-

6) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. Venet. Εὐρώπῃ τῇ πολιτείᾳ; Medic. 3. Εὐρώπης plane ignorat. Forte ἐν τῆς Εὐρώπης τῇ πολιτείᾳ. Post vocem ὕστερον deest in Medic. 3. δέ.

7) Omnes libri constanti consensu conspirant in voce τυράννους. At inciso sensu. Minime enim, qui fuerint illi tyranni, quibus Cretenses successerunt, intelligitur. Elegans igitur non solum, sed et acuta est Meursii conjectura, quam adscripserat margini ed. Paris. et post in libro de Creta 3, 5. p. 149. reposuerat, Τυῤῥηνούς. Tyrrhenos enim olim piraticam exercuisse, adfirmant Stephanus s. v. Κύζικος, Hygin. fab. 134. Hesychius h. v. et ipse Strabo lib. 5. p. 219. Paris. et lib. 6. p. 267. aliique apud Barnesium ad Euripid. Cyclop. v. 11. Quippe magna terra marique potentia valuerunt, (Dionys. Halic. 6, 76. Diodor. Sic. 5, 40. et ibi Wessel.) et diu maris imperium obtinuerunt. Antiquissima tempora testatur Palaephatus c. 21. de Scylla, ex quo post Trojae excidium ad ann. 6. vel 10. rejicit Eusebius et idem Ephorus lib. 6, 2, 2. p. m. 256. diu ante Graecorum adventum in Siciliam illud mare infestasse scribit. Accedit similis corruptio apud Hesychium T. 1. p. 920. ubi δεσμοὶ τυραννικοὶ dicuntur, qui rectius T. 2. p. 1436. sunt Τυῤῥηνοὶ δεσμοὶ, ad quem locum etiam Alberti hanc a Meursio admotam sanationem probat. Quam autem saepe nomina propria in adpellativa transeant, notum est et exemplis multis declaratum ad Melam 2, 3, 1. p. 165. sq.

Ephorus in descriptione rerump. Europae. Postea temporis in deterius abiit admodum. Post Tyrrhenos enim, qui maxime infestum nostrum mare habue-

ξάμενοι τὰ λῃστήρια. Τούτους δ' ἐπόρθησαν [8] ὕ- Insulae.
στερον οἱ Κίλικες. Κατέλυσαν δὲ πάντας Ῥωμαῖοι, τήν τε Κρήτην ἐκπολεμήσαντες, καὶ τὰ πειρατικὰ τῶν Κιλίκων φρούρια. Νῦν δὲ [9] Κνωσσὸς καὶ Ῥωμαίων ἀποικίαν ἔχει.

§. 10.

Περὶ μὲν οὖν Κνωσσοῦ ταῦτα, πόλεως οὐκ ἀλλοτρίας ἡμῖν, διὰ δὲ τ' ἀνθρώπινα, καὶ τὰς [1] ἐν αὐτοῖς μεταβολὰς καὶ συντυχίας, [2] ἐκλελειμμένων συμ-

8) Excidit vox ὕστερον in Medic. 2. Κύλικες vitiose scribitur in edd. Aldi et Hopperi.

9) Solus Paris. per simplex σ, ut alibi solet, effert, de qua varietate dictum est ad Melam 2, 7, 12. p. 545.

1) Ald. Hopper. ἐν τοῖς μεταβολαῖς. Xylander reposuit ἐν αὐτοῖς, quod et codices probant et sensus.

2) Casaubonn. ἐκ τῶν λελειμμένων et sine causa et cum offensione maiori, ut in Paris. ἐκλελειμμένων ἡμῖν, ob sequentia. Post ante συμβολαίων Moscov. Medic. 1. 3. Vatic. Urbin. δεικτικῶς, opinor, ponunt τῶν. Medic. 2. mavult τῶν συμβόλων. Illud aptius censeo. Tum ante ὑπαρξάντων in Medic. 3. deest καί.

buerunt, Cretenses in latrocinia successerunt. Eos deinde Cilices oppresserunt. Romani autem universos deleverunt, bello captis cum Creta etiam Cilicum castellis piraticis. Cnossus nunc etiam habet coloniam Romanorum.

§. 10.

Ac de Cnosso quidem haec, urbe a nobis haud aliena, propter res humanas et earum mutationes atque eventa, abolitis, quae nobis

Insulae. βολαίων, καὶ τῶν ὑπαρξάντων ἡμῖν πρὸς τὴν πόλιν. [3] Δορύλαος γὰρ ἦν ἀνὴρ τακτικὸς, τῶν Μιθριδάτου τοῦ Εὐεργέτου φίλων· οὗτος διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἐμπειρίαν ξενολογεῖν ἀποδειχθεὶς, πολὺς ἦν ἔν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ [4] τῇ Θρᾴκῃ, πολὺς δὲ καὶ τοῖς παρὰ τῆς Κρήτης ἰοῦσιν, οὔπω τὴν νῆσον [5] Ῥωμαίων ἐχόντων· συχνοῦ δὲ ὄντος ἐν αὐτῇ τοῦ μισθοφορικοῦ [6] στρατιωτικοῦ πλήθους, ἐξ οὗ

3) Medic. 3. hic et infra Δορίλαος, ut trajectis etiam literis versiones quaedam, notante Schweighaeusero in Appiani Mithridat. c. 49. *Dorialus.* Sed Δορύλαος idem codex infra lib. 12. p. 557. scribit, consentientibus aliorum auctorum libris, ut Plutarchi in Sulla cap. 20. Appiani in Mithrid. c. 17. Memnonis cap. 35. et Strabonis infra c. l. Pro eo Etymol. M. p. 579, 20. scribit Δορύλας. Cf. de duplici hac forma in not. crit. ad Melam 1, 18, 1. p. 541.

4) Articulus sine desiderio abest in Moscov.

5) Medicei tres, Mosc. mutato ordine ἐχόντων Ῥωμαίων.

6) Casaubonn. Moscov. Paris. et Medicei omnes cum Guarino καὶ praeponunt; non temere, arbitror, quod moleste hac etiam forma duo adjectiva nuda coëunt, tum propter praecedentia, quae de externis militibus dicuntur, qui hic sunt μισθοφόροι obpositi στρατιώταις, uti apud Herodian. 3, 1, 5. de Parthis συνεστὸς στρατιωτικόν. Nempe deterioris conditionis erant mercenarii et aliunde coacti.

nobis cum ea erant, commerciis. Dorylaus enim, vir ducendi exercitus gnarus, unus de amicis Mithridatis Euergetae, iussus ob rei bellicae peritiam peregrinos conducere milites, crebro in Graecia erat atque Thracia et iis, qui Cretam petebant: cum Romani nondum eam tenerent insulam, magnaque ibi esset militum stipendia merentium copia: unde

οὗ καὶ τὰ λῃστήρια πληροῦσθαι συνέβαινεν. Ἐπι- Insulae.
δημοῦντος [7] δὴ τοῦ Δορυλάου, κατὰ [8] τὴν τύχην [9] ἐνέστη πόλεμος τοῖς Κνωσσίοις πρὸς τοὺς Γορτυνίους· αἱρεθεὶς δὲ στρατηγὸς, καὶ κατορθώσας διὰ ταχέων, [10] ἤρατο τιμὰς τὰς μεγίστας· καὶ [11] ἐπειδὴ μικρὸν ὕστερον ἐξ ἐπιβουλῆς δολοφονηθέντα ἔγνω τὸν Εὐεργέτην ὑπὸ τῶν φίλων ἐν Σινώπῃ, τὴν δια-

Q 5

7) Sic pro δὲ Moscov. Medic. 3. quae particulae sexcenties commutantur, ut et passim dubius usus videatur. Cum hic nihil novi, vel adversi inferatur, sed ex praecedentibus explicatio repetatur, accommodatius videtur δή.

8) Articulus monente Moscov. commode abest, ut lib. 8. p. 353. s. 125. ut alibi in similibus formis.

9) Sic pro ἀνέστη Codd. Casaubonn. meique omnes, quae mutatio debetur Aldo. Cum nihil alteram lectionem moretur, eam revocavi. Sic commorationis simul spatium respicitur. Δὲ post αἱρεθεὶς abest in Medic. 1.

10) Medic. 3. Venet. Paris. ἤρετο; Moscov. ᾔρετο. Illud melius; vulgata optime habet.

11) Ex male intellecto compendio in ed. Casauboni altera editor Amstelodam. mutavit in ἐπειδὰν.

unde etiam praedonum exercitus fuerunt impleti. Cum in Creta esset Dorylaus, forte fortuna bellum obortum erat Cnossiis adversus Gortynios: Dorylaus a Cnossiis dux creatus, bellum celeriter et feliciter confecit, summisque est adfectus honoribus. Cumque paulo post cognouisset, Sinope Euergetem

Insulae. διαδοχὴν δὲ εἰς [12] γυναῖκα καὶ τὰ παιδία ἤκουσαν, ἀπογνοὺς τῶν ἐκεῖ, κατέμεινεν ἐν τῇ Κνωσσῷ. [13] τεκνοποιεῖται δ' ἐκ [14] Μακέτιδος γυναικὸς, [15] Στε-

12) Sic pro γυναῖκας, quod praeivit Aldus, Casaubonn. meique omnes. Codicibus fidem adstruit historia. Ita enim Memnon cap. 32. de Mithridate, hujus filio: φονικώτατος δὲ ἐκ παιδὸς ὁ Μιθριδάτης ἦν· τὴν γὰρ ἀρχὴν τρισκαιδεκαέτης ὢν παραλαβὼν, μετ' οὐ πολὺ τὴν μητέρα κοινωνὸν αὐτῷ τῆς βασιλείας παρὰ τοῦ πατρὸς παραλειφθεῖσαν δεσμωτηρίῳ κατασχὼν βίᾳ καὶ χρόνῳ ἐξανάλωσεν. Ante παιδία articulus deest in Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. et sic utique praecedenti formae propius accommodetur. Post Moscov. κατέμεινε τῷ Κνωσσῷ, ut remoto tantum ἐν Medic. 3. Ipsum nomen, ut supra, per simplex σ edit. Paris.

13) Medic. 3. Vatic. et Urbin. τεκνοποιήσας δ' ἐκ. Tum vero δὲ melius absit. Sed vulgata magis ad formam Strabonis ducere videtur.

14) Medic. 1. 2. Μαμέτιδος, ceteri Μακέτιδος, ad quam vocem margo conl. Vatic. explicationem hanc habet adscriptam: Μακεδόνισσης· λέγεται γὰρ καὶ οὕτως. *Tzschucke.* Non erat, cur locum suspectum haberet Xylander, qui optime habet. Nam Macetia Macedonia est, et mulier Μακέτις est Macedonissa. Itaque in nonnullis libris legitur Μακεδονίσσης, quae est glossa. *Casaubonus.* Umbram impugnat Casaubonus; nihil enim contra hoc nomen Xylander notavit. Sed diserte Stephanus s. v. Μακεδονία adponit Μακέτις γυνὴ, ubi Berkelius exemplo Luciani in Pseudomanti s. Alexandro cap. 6. qui Μακέτιν γυναῖκα dicit, eam formam probat. Addi poterat hic Strabonis locus.

tem dolo familiarium necatum, eique uxorem et liberos successisse: de rebus istis abjecta omni spe Cnossi subsedit. Ibi e Macetide muliere, nomine Steropa, duos procreavit filios, Lagetam et Stratar-
cham

15 Στερόπης τοὔνομα, δύο μὲν υἱεῖς, 16 Λαγέταν καὶ Insulae.
Στρατάρχαν, ὧν τὸν Στρατάρχαν ἐσχατόγηρων καὶ
ἡμεῖς ἤδη εἴδομεν, θυγατέρα δὲ μίαν. 17 Δυοῖν δὲ ὄντων
υἱῶν τοῦ Εὐεργέτου, διεδέξατο τὴν βασιλείαν Μιθριδάτης, ὁ προσαγορευθεὶς Εὐπάτωρ, 18 ἕνδεκα ἔτη γεγονώς·
τούτῳ σύντροφος ὑπῆρξεν ὁ τοῦ Φιλεταίρου Δορύλαος· p. 478.
ἦν

15) Casaubonn. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. Στερόπης; Medic. 1. Στεῤῥόπης; Guarinus cum Medic. 2. et Veneto, ex quibus quidem nihil ad vulgatam lectionem inveni, et edd. Στερότης. Per π melius censet Casaubonus, quod equidem propter meliorum codicum auctoritatem reposui.

16) Medic. 2. Λεγέταν, uti et legit Guarinus. In sequ. verba ὧν τὸν Στρατάρχαν desunt in Moscov. Proxime post ἐσχατόγηρων ante Casaubonum per ο in fine scriptum legebatur. At priori forma non solum apud alios, uti Plutarchum in Pompejo c. 64. exstat, sed et infra lib. 14. p. 650. in Nostro redit.

17) Moscov. Paris. ut alibi, δυεῖν, quod non moror. Cf. ad lib. 8. p. 356. s. 140.

18) An δυώδεκα in hoc omnium librorum consensu scripserit Strabo, uti existimat Bayer. in opusc. p. 223. ed. Klotz. dubito. Nota est in his auctorum discrepantia. Secundum Memnonem cap. 32. τρισκαιδεκαέτης imperium suscepit. Intra annos 11 et 12. substitit ratio Appiani in Mithrid. cap. 112. ubi scribit, 68 aut 69 annos vixisse, 57 regnasse. Sed in praesentia cf. quae de initio imperii disputavit Bayerus c. l. Pro Φιλεταίρου Medic. 2. dat Φιλετέρου, ut infra 12. p. 557. Mosc. et sic reddidit Guarinus.

cham (de quibus Stratarcham vidi iam extrema senectute adfectum) filiamque unam. De duobus autem Euergetae filiis Mithridates cognomento Eupator in regnum successit, annos natus XI, cum quo enutritus fuit Dorylaus Philetaeri F. ejus qui frater fuit

Insulae. ἦν δ' ὁ Φιλέταιρος ἀδελφὸς τοῦ τακτικοῦ Δορυλάου. Ἀνδρωθεὶς δ' ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοσοῦτο [19] ἤρητο τῇ συντροφίᾳ τῇ πρὸς τὸν Δορύλαον, ὥστ' οὐκ ἐκεῖνον μόνον [20] εἰς τιμὰς ἦγε τὰς μεγίστας, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενῶν ἐπεμελεῖτο, καὶ τοὺς ἐν Κνωσσῷ μετεπέμπετο· ἦσαν δ' οἱ περὶ Λαγέταν, τοῦ μὲν πατρὸς ἤδη τετελευτηκότος, αὐτοὶ δ' ἠνδρωμένοι, καὶ ἧκον ἀφέντες τὰ ἐν Κνωσσῷ·

19) Sic Casaubonn. Vatic. Moscov. Paris. Ven. pro vulgato ἠρεῖτο, quod occupat omnes editiones inde ab Aldo et praeterea a Medic. 1. 2. adfertur; Urbin. Medic. 3. ἥδετο. Pro τοσοῦτο Venet. Urbin. et Medic. 1. 2. 3. τοσοῦτον, quae forma in hoc et aliis passim objicitur. Sic Xenophon Cyrop. 1, 1, 4. et alii. Exempla dabunt Maittaire de dialectis p. 37. et in hoc pronomine Wesseling ad Diodor. 1, 46. et 4, 54. ubi itidem codices variant. Nolui tamen ideo vulgatam movere. *Tzschucke.* Vetus lectio ἤρητο. Et ita legendum: nam vulgata est corrupta. Αἱρεῖν τινα est *capere*, *delectare*, ut apud Aelianum [V. H. 1, 25. in. 9, 38. f. ubi θέλγειν connectitur] et alios. *Casaubonus.* Confirmant hic eam lectionem et aliorum glossae ἥδετο.

20) Hoc ordine Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. cum alio vulgo legatur ἦγεν εἰς τιμάς. Cessi tanto numero conspirantibus libris.

fuit Dorylai istius ductoris. Rex vero ut ad virilem aetatem pervenit, adeo minoris Dorylai convictus consuetudine fuit delectatus, ut non ipsum modo ad summos promoveret honores, sed etiam cognatos eius curae haberet, Cnossoque ad se evocaret: erant autem Lagetas et frater, jam viri facti, patre vita defuncto: iique, Cnosso relicta, ad Mithridatem se contulerunt.

σῶ· τοῦ δὲ [21] Λαγέτα θυγάτηρ ἦν ἡ μήτηρ τῆς Insulae. ἐμῆς μητρός. Εὐτυχοῦντος μὲν δὴ ἐκείνου, συνευτυχεῖν καὶ τούτοις συνέβαινε· καταλυθέντος δὲ, (ἐφωράθη γὰρ ἀφιστὰς τοῖς Ῥωμαίοις τὴν βασιλείαν, [22] ἐφ' ᾧ αὐτὸς εἰς τὴν ἀρχὴν καταστήσεται)

21) Ita Casaubonn. Venet. Paris. Medic. 3. optimi, quae forma cum sit paullo infrequentior et usitatae vicaria, eam reposui pro Λαγέτου. Sic Noster 8. p. 335. s. 17. Χελωνάτα; 9. p. 440. s. 653. Εὐρώτα et similia.

22) Medic. 1. 2. Moscov. Paris. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. ἐφ' ᾧ; Medic. 3. ἐφῶ, ut quidam libri apud Thucyd. 4, 30. f. Vulgo ἐφ' ὃ. Deinceps Casaubonn. Vatic. Ven. καταστήσαιτο; edd. Aldi, Hopperi καταστήσαιτε; Moscov. Medic. 2. καταστήσεται; Medic. 1. καταστῆσαί τε; Medic. 3. καταστῆσαι, ut Paris. etsi hic relicto vacuo duarum literarum spatio; edd. inde a Xylandro καταστῆσαι. Tyrwhittus p. m. 41. conjecerat, Graecismi usu motus: ἐφ' ᾧ αὐτὸς — καταστῆναι, vel ἐφ' ᾧ αὐτὸν — καταστῆσαι, *ea conditione, ut ipse constitueretur*, vel, *ut ipsum constituerent*. Guarinus ita vertit: *ut sibi regnum restitueretur*. Ut sententiae vis sua constet, hunc sensum subjicere debemus: eo consilio Romanis regnum eripere studuisse, ut ipse occuparet. Nulla igitur adest conditio, quippe quam nec aliquis proposuerit, nec ipse acceperit, etsi omnino sic ἐπί; ut ἐφ' ᾧ, quod probandum est unice, poni solet, uti docent praeter alios Dukerus ad Thucyd. 1, 103. 126. Wesseling ad Diodor. 2, 24. Hoogevenus ad Viger. de idiotismis — p. m. 599. sq. Passim tamen etiam, cur aliquid fiat, vel factum sit, indicat, ut apud Thu-

runt. Lagetae hujus filia meae matris mater fuit. Rebus proinde ejus florentibus, istorum quoque fortunata fuit conditio. Dejecto autem illo, (cum deprehensum esset, eum regnum ad defectionem a Romanis sollicitare, et imperium adfectare,) istorum quoque res

Inſulae. ται) συγκατελύθη καὶ [23] τὰ τούτων, καὶ ἐταπεινώθησαν· ὠλιγωρήθη δὲ καὶ τὰ πρὸς τοὺς Κνωσσίους συμβόλαια, καὶ αὐτοὺς μυρίας μεταβολὰς δεξαμένους. Ἀλλὰ γὰρ [24] ὁ μὲν περὶ τῆς Κνωσσοῦ λόγος τοιοῦτος.

§. 11.

Thucyd. 1, 134. in. 136. f. ubi Schol. explicat οὗ χάριν, (ut 4, 30.) οὗ ἕνεκα. Cf. Kuhn. ad Pauſan. 2, 13. p. 141. Weſſeling ad Diodor. 2, 48. Lennep ad Phalarid. epiſt. 96. p. 268. Accedit conſilium, ut idem ſit, quod ἵνα, de quo uſu dixit Thom. Mag. p. m. 400. addita hac obſervatione, cum futuro tunc jungi. Atque hoc ſenſu maxime eſt noſtro loco accommodatum, uti etiam vidit Guarinus. Tum vero retinendum puto futurum, (etſi infinitivum linguae uſus alias non reſpuit) quod vel ipſi habent codices, vel certe ejus corruptam formam. Καταστήσεται autem paſſivi vim habet, quod in futuris mediis non alienum eſt ab linguae ratione, uti docent Kuhn. ad Aelian. V. H. 7, 10. Duker. ad Thucyd. 2, 87. Pierſonus ad Moeridem p. 367. Hemſterhuſ. ad Thom. Mag. p. 852. et Valckenar. ad Theocriti idyll. ſel. 1, 26. Ita jam in Homero Il. 20, 728. πόλις πέρσεται occurrit, et in Noſtro 16. p. 741. Pariſ. τιμήσεσθαι, ubi Caſaubonus tentabat τιμηθήσεσθαι. Sed hoc ipſum verbum ſic legitur apud Demoſth. Olynth. 1. p. 15. Reiſk. Dedi ergo ἐφ' ᾧ καταστήσεται.

23) Medic. 3. τὰ τούτου, contra nexum. Poſt pro περὶ τοὺς Κνωσσίους, quod ferebant ante Caſaubonum editiones, recte is e codicibus ſuis repoſuit πρὸς τοὺς Κνωσσίους, quod comprobant etiam mei; tantum Pariſ. ut ſupra, Κνωσίους, et μυρίους pro μυρίας.

24) Vulgo Ἀλλὰ γὰρ ὁ περὶ μὲν περὶ — Moſcov. Pariſ. Venet. Medic. 1. 2. 3. ὁ μὲν περὶ, altero περὶ recte expulſo, quod obtrudunt etiam Caſaubonn. editiones, et recte ignorant priores.

res adflictae ſunt atque fractae: commercia etiam eum Cnoſſiis negligi coepta ſunt, ipſis item plurimas perpeſſis mutationes. Haec ergo de Cnoſſo.

§. 11.

§. 11. Insulae.

Μετὰ δὲ ταύτην δευτερεῦσαι δοκεῖ κατὰ [1] τὴν δύναμιν ἡ τῶν Γορτυνίων πόλις. Συμπράττουσαί τε γὰρ ἀλλήλαις, ἅπαντας ὑπηκόους εἶχον αὗται τοὺς ἄλλους, ϛασιάσασαί τε διέϛησαν [2] τὰ κατὰ τὴν νῆσον· προσθήκη δ' ἦν ἡ Κυδωνία μεγίϛη ὁποτέροις προσγένοιτο. Κεῖται δ' ἐν πεδίῳ καὶ ἡ τῶν Γορτυνίων πόλις, τὸ παλαιὸν μὲν ἴσως τετειχισμένη, καθάπερ καὶ Ὅμηρος εἴρηκε·

Γόρτυνά τε [3] τειχιόεσσαν.

ὕϛε-

1) Medic. 3. omittit τὴν, ut post γάρ. Tum Medic. 2. fert ϛασιάσαντες, ut ad sensum referatur, sicut antea συμπράττουσι. Edd. Aldi, Hopperi, Xyl. dederunt ϛασιᾶσαι.

2) Casaubonn. καὶ τὰ κατὰ τ. νῆσον, uti, absque καὶ tantum, Moscov. Venet. Medic. 3. Paris. Et sic Eustathius ad Homer. Il. 2, 646. p. m. 236. διέϛων (ad sensum) τὰ κατὰ τὴν νῆσον, i. e. *reliquae insulae loca in factionem traxerunt*, uti vertit Politus. Idem etiam post scripsit προσγένηται, et deinceps omisit πόλις. Tum Moscov. dedit κατὰ τὸ παλαιὸν sine causa et ex subplemento.

3) Paris. Medic. 1. 3. τειχήεσσα, ut Medic. 2. ex correctione, cum antea habuisset τειχιόεσσα; Moscov. τειχήεσσαν.

§. 11.

Secundum hanc potestas maxima fuisse Gortyniorum videtur. Hae enim civitates duae cum consentirent, reliquas urbes omnes sub se habuerunt: discordantes, dissensionibus totam exagitaverunt insulam: utri autem parti Cydonia accederet, ei maximum adferebat momentum. Gortyna in campo fuit sita, muris fortasse olim munita, ut Homerus ait:

— *cinctam Gortynaque muris.*

postea

Insulae. ὕστερον δ' ἀποβαλοῦσα τὸ τεῖχος ἐκ θεμελίων, καὶ πάντα τὸν χρόνον μείνασα ἀτείχιστος· καὶ γὰρ ὁ Φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος ἀρξάμενος τειχίζειν, ὅσον ἐπὶ [4] ὀκτὼ σταδίους παρῆλθε μόνον· ἀξιόλογον δ' οὖν

σαν. Edd. Aldi, Hopp. τειχίεσσα; Xyl. τειχιόεσσαν; inde a Casaubono τειχιόεσσαν cum Homero Il. 2, 646. Mirum, qui ab Homeri exemplo librarii ad ignotam et ab ipso usu alienam formam deflexerint, cum et altera passim in Homero legatur, ut Il. 2, 559. Tum adparet, Γόρτυνα nominativum putasse in Homero quidem, male tamen, (cf. Odyss. 3, 294.) etsi ab aliis ita frequentatur, ut Scylace p. 19. Huds. Ptolem. 3, 17. adeoque supra a Strabone p. 476.

4) Ὀγδοήκοντα omnes libri, tantum in Medic. 3. tamquam varia lectio, adscriptum est ἢ ὀκτώ. Eustathius c. l. in his reddendis omisit tantum Πτολεμαῖος et ἴσον, in reliquis consonans. Guarinus a Graecis nostris diversa protulit: *Ptolemaeus Philopator muros ad* 80 *tantum stadia ducere coepit. Subinde incolae circuitum absolverunt opus egregium, ad stadia quinquaginta. Tzschucke.* Mendosa lectio. Nam cui verisimile videbitur, eum, qui muris cingere Gortynem tantum cepisse dicitur, ad LXXX stadia opus perduxisse? cum praesertim subjiciat, eandem urbem, quum maxime floreret, κύκλον implevisse stadiorum tantum L. Puto legendum ἐπὶ ὀκτὼ σταδίους. Cum haec scripsissem, animadverti Eustathium sequi vulgatam lectionem. Quare docti judicent. Equidem a sententia mea aegre discedo. Sequentia verba video aliter legisse interpretes. *Casaubonus.* Casaubonum probat Meursius in Creta 1, 10. p. 36. Politus ad Eustathium T. 2. p. 666. emendat ὀκτω-

postea muris funditus dirutis, exinde absque moenibus permansit: nam Ptolemaeus Philopator aggressus eam muris circumdare, duntaxat ad VIII stadia per-

ἦν ἐξεπλήρου ποτὲ κύκλον ἡ οἴκησις, ὅσον πεντήκοντα σαδίων· διέχει δὲ τῆς Λιβυκῆς θαλάττης καὶ [5] Λεβῆνος τοῦ ἐμπορείου αὐτῆς ἐνενήκοντα· ἔχει δὲ Insulae.

ὀκτωκαίδεκα. Vulgatum numerum corruptum esse, loquitur res ipsa in hac Strabonis narratione et vox *μόνον*, qua vix memoratu dignam judicat. Pro ὀκτὼ tamen propugnat Medicei codicis margo et, quod Meursius excitavit, testimonium ex Phrantze in Chron. 1, 36. adpositum; *Gortyna antiquitus muris cincta fuit, quos injuria temporum labefactatos magistratus reparare coepit, sed iis ad octo stadia productis, opus interruptum est.* Aliam rationem iniit Barthius ad Statii Theb. 5, 361. Tom. 3. p. 185. qui corruptionem devolvit in sequentem numerum, cui amputatus sit centenarius, etsi bene idem sentit, immanem eum esse, et in insula centum urbibus consita parum credibilem. Quare praestat prior ratio, quam secutus nunc sum, praeeunte etiam Penzelio.

5) Moscov. Medic. 3. Venet. Λέβηνα; Paris. Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi, hic quidem, Λέβηνος; ceteri cum aliis edd. Λεβῆνος. Post pro τοῦ ἐμπορείου Medic. 2. Venet. edd. Aldi, Hopperi ἐμπορεῖον; Paris. τὸ ἐμπόρειον; Moscov. Medic. 3. τὸ ἐμπέριον; reliqui cum aliis edd. τοῦ ἐμπορείου. Prioris nominis incerta vagatur terminatio. Pausanias 2, 26, 7. habet Λεβήνη; Ptolem. 3, 17. Dorico more Λεβήνα, ut Ἑρμιὼν et Ἑρμιόνη, Γόρτυν et Γορτύνη aliaque dicta occurrunt. Cum paullo post ἐκ Λεβῆνος constantiori librorum consensu redeat, receptam terminationem servavi. Casaubonus conjiciebat κατὰ Λεβῆνα τὸ ἐμπορεῖον, quo plurium lectioni posset consuli, cum καὶ et κατὰ misceri soleant, de quo vid. supra ad p. 470. f. Paris. Forte tamen Strabo simul

perduxit opus. Aliquando illud memorabilem habuit ambitum, ad L. stadia. Distat ab Africo mari et Lebene navali suo ad stadia XC. Habet et aliud em

Insulae. δέ τι καὶ ἄλλο ἐπίνειον τὸ Μέταλλον· διέχει δ' αὐτῆς ἑκατὸν τριάκοντα· [6] διαῤῥεῖ δ' αὐτὴν ὅλην ὁ Ληθαῖος ποταμός.

§. 12.

Ἐκ δὲ [1] Λεβῆνος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ

simul cum mari hoc voluit notare. Scriptura vocis ἐμπορεῖον quam saepe per ι reddatur, vel ex Nostro satis innotuit. Post ἐννενήκοντα per simplex ν dat Medic. 1. ut ex more Medic. 3. et Paris. Cf. ad 9. p. m. 550. not. 2. Quare et hic praetuli. Pro Μέταλλον Casaubonn. adferunt Μέταιον et Μάταιον. Mei nil variant. Cf. ad p. 479. Paris. m.

6) Sic omnes libri; Guarinus etiam *perlabitur*. Eustathius tamen ad Homer. Il. 2, 646. p. m. 236. παραῤῥεῖ, quem memoria lapsum putat Meursius in Creta 1, 10. p. 35. Attamen et Solinus c. 17. s. 11. *Gortynam — amnis Lethaeus praeterfluit*. In re dubia et cum *praeter* et *per* ex scribendi compendio saepe commisceantur, Msstis parendum est. At Λυθαῖος in ed. Basil. apud Eustathium operarum est vitium, ut putat etiam Politus T. 2. p. 666.

1) Pro Λεβῆνος hic Moscov. Λεβήνος; Medic. 2. post correctionem Λεβήνου. Pro Λευκοκόμας Medic. 1. 2. (hic et sic postea) Λευκόμας.

emporium Metallum: ab ea cxxx. stadiis remotum. Totam ipsam perfluit Lethaeus fluvius.

§. 12.

Lebenii fuerunt Leucocomas, et amator eius Euxyn.

αὐτοῦ [2] Εὐξύνθετος, οὓς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Ἔρωτος λόγῳ· ἄθλων ὧν ὁ Λευκοκόμας τῷ Εὐξυνθέτῳ προσέταξεν, ἕνα φησὶν εἶναι τοῦτον, τὸν ἐν [3] Πραίσῳ κύνα ἀναγαγεῖν αὐτῷ· ὅμοροι δ' εἰσὶν αὐτοῖς οἱ Πραίσιοι, [4] τῆς μὲν θαλάττης ξ στα- Insulae.

2) Casaubonn. Εὐξιώθεος; Medic. 1. Moscov. Paris. Venet. Εὐξύνθεος; Medic. 2. Εὐξύνθιος; Guarinus *Euryntheus*; reliqui, puto, cum edd. Εὐξύνθετος. Forte, quod hoc probet, referenda huc est, uti jam suspicatus erat Casaubonus, Plutarchi narratio in Amorr. p. 70. ed. Reisk. in qua Εὐξύνθετος et Λευκόμαντις occurrunt, etsi in rebus diversis. Post etiam constantius libri aut Εὐσυνθέτῳ (Medic. 1. 2. Mosc.) aut Εὐξυνθέτῳ. Vocem λόγῳ satis otiose in Moscov. sequitur εἶναι. Iidem vero post contra abjicit φησίν. Pro ἕνα φησὶν Medic. 3. ἐν ᾧ φησιν.

3) Male Medic. 2. Πράσκῳ; Ald. Hopper. Πράσσῳ; reliqui cum aliis edd. Πράσῳ. Dedi equidem, ut supra p. 475. Πραίσῳ, ubi cf. notata. Tum inverso, forte meliori, ordine Moscov. αὐτοῖς εἰσιν.

4) Haec verba ad Γόρτυνος δὲ exciderunt in Medic. 3. in Paris. Ven. Medic. 1. 2. et edd. Aldi, Hopperi et Xylandri ξ σταδίους, ut ita se verba exciperent θαλάττης ὁ Γόρτυνος. Cuius causa intelligitur ex Moscov. in quo, omissa quidem etiam voce σταδίους, legitur ὅ, cui numeri notae a manu recentiori suprascriptum est διακοσίους. Casaubonus igitur verba, quae desiderabantur, ξ σταδίους, ex suis libris inseruit. Videntur ea etiam exstitisse in Vatic. et Urbin. certe a Guarino redduntur.

Euxynthetus, quorum meminit in oratione de amore Theophrastus: aitque unum de laboribus huic ab illo impositis fuisse, ut canem Praeso ei adduceret. Finitimi autem fuerunt Praesii Lebeniis a mari LX. a Gor-

Insulae. ξ σταδίους, [5] Γόρτυνος δὲ διέχοντες ἑκατὸν καὶ [6] ὀγδοήκοντα. Εἴρηται δ', ὅτι τῶν Ἐτεοκρήτων [7] ὑπῆρξεν ἡ Πραῖσος, καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν. Καὶ γὰρ ἡ Δίκτη πλησίον, οὐχ, ὡς Ἄρα-

5) Moscov. ex correctione Γορτύνης, quae forma utique praestet Strabonis constantiam. At ea etiam alibi sive Strabonis, sive librariorum incuria labat. Sic Σκαρφία dicitur lib. 1. p. 60. f. 162. quam deinceps et alibi vocat Σκάρφην. Subjectum δὲ deest in Medic. 2.

6) Antea legebatur in omnibus editionibus ὀγδοήκοντα μεταξύ. At posteriorem vocem libri mei omnes omittunt, et uncis incluserat Casaubonus. Videtur tamen Aldus ex codice duxisse, quia Guarinus etiam mutata distinctione vertit: *Inter Eteocretas vero annumerari dictum est Prasius*; nisi ex Guarino interpolavit. At si vel ita possit explicari, deest tamen alterius populi nomen in constituendis terminis, et supra p. 475. quem locum hic innuit, tantum haec habet: ὧν εἶναι Πράσον. Propter hunc igitur omnium codicum consensum, aut uncis illa vox conclusa tenetur, aut melius exsulat.

7) Moscov. Medic. 1. 2. Venet. edd. ante Casaubonum ὑπῆρχεν, et pro ὅτι iidem libri adjuncto Paris. διότι, de qua commutatione saepe monui. Post vitiose Mosc. Ἄραστος.

a Gortyne distantes stadia CXXC. Diximus supra, Praeson Eteocretum fuisse urbem, ibique fuisse Dictaei Iovis templum. Prope enim Dicta fuit: non, ut

Ἄρατος, [8] σχεδὸν ὄρεος Ἰδαίου. Καὶ γὰρ [9] χιλίους ἡ Δίκτη τῆς Ἴδης ἀπέχει, πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀπ' αὐτῆς κειμένη· τοῦ δὲ Σαμωνίου ἑκατόν. Μεταξὺ δὲ τοῦ Σαμωνίου καὶ τῆς Χεῤῥονήσου ἡ Πραῖσος [10] ἵδρυτο, ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἑξήκοντα στα- Insulae. p. 479.

8) Moſcov. Pariſ. Venet. Medic. 1. 2. ὄρεος σχεδόν. Tum Pariſ. Moſcov. Vatic. Ἰδέοις; Venet. Ἰδέτοις; alii receptam in edd. lectionem ſervaſſe videntur. *Tzſchucke.* Arati carmen v. 33. Φαινομ. ita habet: Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο, qui verſus quantum veteres criticos torſerit, ex ſcholiaſte intelliges. *Caſaubonus.* Quidam, ut in ſcholiis notatur, olim etiam legerunt Αἰγαίοιο pro Ἰδαίοιο. Tentarunt etiam recentiores multi, quorum conatus, quia in notis expoſuit Buhlius, morari non opus eſt. Videtur autem in Arato Noſter legiſſe Δίκτῃ, non Δίκτῳ. Ceterum quod vult Buhlius, et fecit antea in reddendo eo loco Arnaldus lectt. Gr. 1, 1. p. 137. ſoluta oratione et continua ſerie expreſſi, quod et forma Ἰδαίου ſuadet.

9) Medic. 3. χιλίους δὲ τῆς Ἴδης; elegantius, quam quod habet vulgata, in qua repetitum ἡ Δίκτη gravat. Urbin. totum locum ſic fingit: Καὶ γὰρ ἡ Δίκτη πλησίον χιλίους δὲ τῆς Ἴδης ἀπέχει, in poſteriori parte Medicei lectionem confirmans.

10) Caſaubb. ἵδρυται; reliqui cum edd. ἵδρυτο, quod ſubſequentia probant. Tum pro σταδίοις Medic. 1. 2. 3. Urbin. σταδίους; ceteri σταδίοις. Noſter alias ἐν addit, ut 8. p. 363. f. ſ. 183. Utriusque caſus variatio non infrequens. Sic

ut Aratus ait, Idaeum prope montem. Dicte enim ab Ida verſus ortum ſolis diſtat CIↃ ſtadia, a Samonio abeſt C. Inter Samonium et Cherroneſum ſita erat Praeſos, ſupra mare LX ſtadiis; deleverunt eam

Insulae. σταδίοις· [11] κατέσκαψαν δ' Ἱεραπύτνιοι. Οὐκ εὖ δὲ [12] οὐδὲ τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ὡς ἡ Βρι-

Sic 8. p. 382. f. 285. et in simili nexu 8. p. 386. f. 305. ut alia loca taceam. Cf. ad lib. 8. p. m. 305. not. 1. ubi tamen pro lib. 8. p. 314. leg. lib. 7. p. 314. Antea Πραίσος et hic omnes libri obferunt; tantum in edd. ante Casaubonum incerto accentu modo Πραῖσος, modo Πραίσος legitur. Urbin. etiam dat Πράσσος. De scriptura cf. supra ad p. 475. Parif.

11) Vulgo hic locus in edd. ita adparet: σταδίοις, διέχοντες, τῆς Γορτύνης δὲ ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα· κατέσκαψαν — At illa inde a διέχοντες ad ὀγδοήκοντα desunt in Medic. 1. 2. Veneto, Parif. Mofc. Vatic. atque eatenus ignorat etiam Guarinus; usque ad Ἱεραπύτνιοι omifit Medic. 3. In cod. Urbin. totus locus ita est compofitus: Πράσσος ἵδρυται ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἑξήκοντα σταδίους· ὥστε τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν ἡ Βριτόμαρτυς. Ad Aldi igitur negligentiam recidunt illa verba, qui illa aberrantibus oculis ex superiori narratione repetiit; quare nunc ejeci. Post Mofcov. divife Ἱερὰ πύτνιοι, de quo supra dictum est p. 472. Parif.

12) Οὐδὲ deest in Veneto. In Medic. 3. et Urbin. de quo antea monui, ita haec sunt exarata: ὡς δὲ (Urbin. ὥστε) τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ἡ Βριτόμαρτυς. Poftremam vocem mirum quam pertinaci confenfu omnes libri per υ in ultima fcribant, reluctantibus auctoribus aliis omnibus, etsi recentiorum hanc formam esse adfirmet Sylburg. ad Paufan. 2, 30. p. 181. quod ne in his quidem verum reperitur, veluti in Hesychio h. v. Etym. M. h. v. Schol. Euripidis ad Hippolyt. v. 146. Ex prioribus cf. Diodor. 5, 76. Paufan. 2, 30, 3. et alibi, Antonin. Liber. cap. 40. et quem primo loco producere debebam, Callim. in Dian. v. 190. Accedit etymologiae probabilioris ratio, qua significat *dulcem virginem*, uti explicat ex lingua Cretica Solin. c. 17.

eam Hierapytnii. Non bene etiam a Callimacho dictum

Βριτόμαρτις φεύγουσα τὴν Μίνω βίαν, ἀπὸ τῆς Δι- Inſulae.
κτης ἅλοιτο εἰς ἁλιέων δίκτυα· καὶ διὰ τοῦτο αὕτη
μὲν Δίκτυννα ὑπὸ τῶν [13] Κυδωνιατῶν προσαγορευ-
θείη. Δίκτη δὲ τὸ ὄρος· οὐδὲ γὰρ ὅλως ἐκ γειτό-
νων ἐςὶ τοῖς τόποις τούτοις ἡ Κυδωνία· πρὸς δὲ τοῖς

R 4 ἑσπε-

c. 17. ſ. 11. accinente ex priori parte Heſychio ſ. v. βριτὸ, quod apud Cretas ſit *dulce*, et hinc μάρτις virgini reſtat aptius, quam Graecorum μάρτυς in hac compoſitione. Cf. Salmaſ. ad Solin. p. m. 121. Denique eam ſcripturam evincit maxime juris jurandi formula, quam antiq. Aſiat. p. 136. inſeruit Chiſhull. Ita igitur etiam ſine codicibus dedi, in primis cum ipſe Noſter paullo poſt Βριτομάρτεως ſcribat. Poſt pro ἁλιέων edd. Caſauboniana priores male ἁλιέα, certe hic inſolenter.

13) Sic pro vulgato Κυδωνίων, quod Aldus ad poſteriores propagavit, Caſaubonn. omnesque mei. Guarinus male interpretatus eſt: *unde Cychinate locum Dictynam appellaverint*. Δίκτυνα ſimplici ν etiam effert Pariſ. uti poſt ed. Amſtelod. Κυδώνιος quidem omnino probum eſt, ſed Κυδωνιάτης non minus bene habet, nec ſolum a Stephano notatur, ſed et confirmatur uſu Polybii 4, 55, 4. et alibi, Livii 37, 60, 3. — et numorum, quos excitarunt Raſche in Lex. num. T. 1. P. 1. p. 1134. ſq. et Eckhel in doctr. num. P. 1. Vol. 2. p. 311. Δίκτυννα autem etiam apud alios legitur, ut Pauſan. 2, 30, 3. Antonin. Liber. cap. 40. Callim. in Dian. v. 198. ad quos alios invenies notatos. Adprobant idem numi. Poſt pro πέρασι Medic. ſubſtituit μέρεσι.

dictum ait, Britomartin, Minois vim fugientem deſiluiſſe in retia (dictya) piscatorum, indeque a Cydoniatis Dictynnam appellatam. Dicte mons eſt. Iſtis autem locis Cydonia neutiquam vicina fuit, ſita in oc-

Insulae. ἑσπερίοις κεῖται τῆς νήσου πέρασι. Τῆς μέντοι Κυδωνίας ὄρος ἐστὶ [14] Τίτυρος, ἐν ᾧ ἱερόν ἐστιν, [15] οὐ Δικταῖον, ἀλλὰ Δικτύνναιον.

§. 13.

Κυδωνία δ' ἐπὶ θαλάττῃ μὲν ἵδρυται, βλέπουσα πρὸς τὴν Λακωνικήν· διέχει δ' ἑκατέρας τὸ ἴσον τῆς τε Κνωσσοῦ καὶ τῆς [1] Γόρτυνος, οἷον ὀκτακοσίους σταδίους, Ἀπτέρας δὲ ὀγδοήκοντα· τῆς [2] ταύτῃ δὲ

14) Casaubonn. Ven. Τύρος; reliqui cum Guarino Τίτυρος, quo nomine etiam commemoratur a Phranze in Chron. 1, 36.

15) Penzelius ita haec verba interpretatus est, quasi inverso ordine legerentur: οὐ Δικτύνναιον, ἀλλὰ Δικταῖον, et hoc ab omnibus probatum iri confidit. Equidem ob proxime praecedentia, si vel Mss. omnes rejecerim, non probo.

1) Pro Γόρτυνος Medic. 3. et ex corr. 2. Γορτύνης, de quo supra dictum est. Οἷον post additum erat in Medic. 2. qui et subjicit σταδίους ω.

2) Medic. 1. 2. 3. Venet. Mosc. Paris. edd. Aldi, Hopperi ταύτης, quod et reddidit Guarinus. Bene reposuit Xylander ταύτῃ, quod et forte habuerunt Vatic. et Urbin. Nempe non vult dicere, ab hoc mari, sed ab eo, quod proximum est. Post Paris. φαλασάρνοις; male, nec melius συνῴκισαν, quod antea etiam tenuerat Moscov. Tum Μίνωος praefert Medic. 3.

occiduis insulae extremitatibus. Mons Cydoniae est Tityrus, inque ea templum, non Dictaeum, sed Dictynnaeum.

§. 13.

Cydonia ad mare sita est, Laconicam respiciens. Distat aequalibus spatiis a Cnosso et Gortyne, ad ɔɔccc stadia: ab Aptera autem

δὲ θαλάττης τεσσαράκοντα. Ἀπτέρας δ᾽ ἐπί- Insulae.
νειόν ἐστι Κίσαμος· πρὸς ἑσπέραν δ᾽ ὅμοροι τοῖς Κυδωνιάταις Πολυῤῥήνιοι· παρ᾽ οἷς ἐστιν τὸ τῆς Δικτύννης ἱερόν· ἀπέχουσι δὲ τῆς θαλάττης ὡς τριάκοντα σταδίους, Φαλασάρνης δὲ ἑξήκοντα. Κωμηδὸν δ᾽ ᾤκουν πρότερον· εἶτ᾽ Ἀχαιοὶ καὶ Λάκωνες συνῴκησαν, τειχίσαντες ἐρυμνὸν χωρίον βλέπον πρὸς μεσημβρίαν.

§. 14.

Τῶν δ᾽ ὑπὸ Μίνω συνῳκισμένων τριῶν, τὴν λοιπὴν [1] (Φαιστὸς δ᾽ ἦν αὕτη) [2] κατέσκαψαν Γορτύνιοι,

1) Moscov. Ven. (hic etiam post) Φαῖτος, ut et aliqui codices in Homeri loco Il. 2, 648. notante Heynio T. 4. p. 351. At ita scribi debet nomen conditoris proprium, urbis contra ὀξυτόνως signari, ut diserte monent Stephanus h. v. et Eustath. ad Homerum p. m. 237. c. l. Il. 5, 43. p. m. 393. Et sic, quod Grammatici notant et Scholiastae, alia eodem modo diversis accentuum sedibus distinguuntur.

2) Venet. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. praeponunt ἦν, ut edd. Aldi et Hopperi, remoto parentheseos signo. Re-

autem XXC: a mari proximo XL. Apterae navale est Cisamus. Ad vesperam Polyrrhenii sunt Cydoniatarum vicini, ubi est fanum Dictynnae: distant a mari ad XXX stadia, a Phalasarna LX. Habitabant ante per pagos: deinde Achaei et Lacones condiderunt, cum muro cinxissent locum natura munitum, meridiei obversum.

§. 14.

Porro de tribus urbibus, quas civibus frequentavit Minos, tertiam (fuit autem ea Phaestus) diruerunt Gor-

Insulae. τύνιοι, τῆς μὲν Γόρτυνος διέχουσαν ἑξήκοντα, τῆς δὲ θαλάττης εἴκοσι, τοῦ δὲ [3] Μετάλλου τοῦ ἐπινείου τεσσαράκοντα· τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν οἱ κατασκάψαντες. [4] Γορτυνίων δ' ἐστὶ καὶ τὸ Ῥύτιον σὺν τῷ Φαιστῷ,

Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε. —

Ἐκ

Recepta lectio, quam Xylander fundavit, expeditiori cursu fluit. Post Moscov. vult Γορτύνος, quam formam alibi intactam reliquit. Medic. 3. et hic ponit Γορτύνης.

3) Casaubonn. Ματάλου et Μαρτάλου; ex meis Mosc. Medic. 3. Vatic. Urbin. Venet. Μαρτάλου; Paris. Ματάλου; Medic. 1. Μαρτάλου et ex corr. Ματάλου, et sic Medic. 2. Μετάλλου, post Μαρτάλου; Guarinus *Netallo*. Supra p. 478. Paris. Μέταλλον constantiori quidem meorum librorum consensu, non item Casaubonianorum. Unde Meursius in Creta 1, 12. p. 46. recte judicat, nihil de vero nomine statui posse; ipse *Matium* Plinii 4, 20. s. 12. censet. In hac obscuritate reliqui, quod supra sedebat, Μετάλλου. Pro τεσσαράκοντα Moscov. ponit τετταράκοντα, ut alibi similia, v. c. θάλαττα.

4) Sic Moscov. Paris. et edd. Aldi, Hopperi. Idem reddidisse videtur Guarinus sic: *Gortyniis quoque subjectum est.* Xylander mutavit in Γορτύνιον, etsi, quia in penultima accentum posuit, τὸ ο ex vitio insutum videtur; unde retracto tantum accentu hac forma excepit Casaubonus. Equidem Γορτυνίων tamquam aptius revocandum putavi. Sic postea τῆς Φαιστίας. Ante τῷ Φαιστῷ articulus abest in Moscov. et Paris. non bene; sic in Medic. 3. verba Φαιστόν

Gortynii, a Gortyne distantem stadia LX, a mari XX, a Metallo navali XL: regionem ii occupaverunt, qui everterunt urbem. Ad Gortynem pertinet Rhytium quoque cum Phaesto:

Phaestumque, Rhytiumque. —

Phae-

Ἐκ δὲ τῆς Φαιστοῦ ⁵ τὸν τοὺς καθαρμοὺς ποιήσαντα διὰ τῶν ἐπῶν Ἐπιμενίδην φασὶν εἶναι. Καὶ ⁶ Ὀλύσσην Insulae.

τόν τε Ῥύτιόν τε desiderantur. Posterius nomen Moscov. Paris. Medic. 1. 2. scribunt Ῥύτον, ut edd. Aldi, Hopperi. Casaubonus reposuit Ῥυτίον, ut scribi jusserat Tyrannio. Equidem dedi Ῥύτιον, qua forma prodit in Homeri c. l. et diserte probatur ab Eustathio.

5) Prior vox τὸν male abest in Medic. 1. In sequ. Eustathius ad Homer. c. l. ex Nostro refert δι' ἐπῶν.

6) Haec verba ad Φαιστίας praeteriit Medic. 3. Qui habent, omnes in forma Ὀλύσσην perstant. Guarinus dedit *Olyssa*. Meursius in Creta 1, 13. p. 56. cum nulla fuerit in illa insula Olyssa, sed Olûs, emendat: — σὺν τῇ Φαιστῷ καὶ Ὀλοῦς· ἦν δὲ Φαιστίας. Et sic idem adscripserat in margine edit. Casaub. 2. At quae interposita sunt a Strabone, nimis procul disjiciant hanc narrationis partem a superioribus. Magis huc valere videtur propiusque accedere ad libros lectio loci a Salmasio ad Solin. c. 11. f. 17. p. m. 118. proposita: Καὶ ὁ Λίσσης δὲ τῆς Φαιστίας, auctore usus Stephano, qui, τῆς Φαιστιάδος, inquit, καὶ ὁ καλούμενος Λίσσης, et Homeri loco Odyss. 3, 293. utitur, ubi haec leguntur: ἔστι δέ τις Λισσὴς αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη. Ita nempe ille refert, cum editiones praeferant λισσὴ, quod Eustathius cum schol. explicat λεία πέτρα. Adjuvat tamen Eustathius, qui notat promontorii hic nomen latere, quod a Cretensibus scribatur Βλισσὴ, et a Cratete ἀρσενικῶς etiam Βλισσήν. Quae si huc admoveris, probabilior certe haec Salmasii, quam Meursii, videtur esse emendatio. A Ptolemaeo 3, 17. urbs memoratur Λισσὸς f. Λησσὸς, in Plinio 4, 20. f. 12. forte eadem *Lasos*, certius in australi parte, in qua Ptolemaeus ponit; Μέλισσα apud Scylacem p. 18. Hudf.

Phaesto oriundum fuisse carminibus lustrabat. Est
aiunt Epimenidem, qui et Olyssa Phaestiae. Lycti,
cuius

Insulae. σην δὲ τῆς Φαιςίας. [7] Λύκτου δὲ, ἧς ἐμνήσθημεν καὶ πρότερον, ἐπίνειόν ἐςιν ἡ λεγομένη Χεῤῥόνησος, ἐν ᾗ τὸ τῆς Βριτομάρτεως ἱερόν· αἱ δὲ συγκαταλεχθεῖσαι πόλεις οὐκέτ' εἰσὶ [8] Μίλητός τε καὶ Λύκαςος· τὴν δὲ χώραν, τὴν μὲν ἐνείμαντο Λύκτιοι, τὴν δὲ Κνώσσιοι, κατασκάψαντες τὴν πόλιν.

§. 15.

Hudſ. pro quo ἡ Αἴσα recte ponitur. Neque tamen auſus ſum vulgatam formam immutare, cum incerta ferantur oppidorum quorundam nomina et *Cyliſſon* etiam commemoret Plinius c. l. quae ad Codices propius accedit.

7) Medic. 3. Αύτυ, forte pro Λύττυ, uti poſt Λύττιοι; Medic. 1. ex corr. Pariſ. Λύττιοι, de qua forma ſupra dictum eſt ad p. 476. Tum idem Βριτομάρτεως, Medic. 1. 2. Βριττομάρτεως, in ſingulis vitioſe.

8) Vulgo Μίλυτός τε. Pariſ. Medic. 1. 3. Moſcov. Μίλητος; Medic. 2. Μίλυττος. Priorem ſcripturam praeit Homer. Il. 2, 647. ſequente Euſtathio p. m. 236. adprobante Polito T. 2. p. 667. Sed et ipſe Strabo hanc ſcripturam confirmat lib. 12. p. 573. in. et 14. p. 634. f. omnemque dubitationem eximit. Hinc in Plinio 4, 20. ſ. 12. *Miletos*. Sed et ita hic ſcribit Guarinus; quare hanc ſcripturam revocavi. Plura loca cònlecta dabit Meurſius in Creta 1, 12. p. 46. ſq. Poſt Κνώσιοι, ut ſupra, praefert Pariſ.

cuius ſupra eſt facta mentio, navale eſt, quod Cherroneſus dicitur, inque eo Britomartis templum. Urbes, quae una recenſentur, Miletus et Lycaſtus, non amplius ſunt: regionem alterius Lyctii, alterius Cnoſſii occupaverunt, urbem everterunt.

§. 15.

Insulae.

§. 15.

Τοῦ δὲ ποιητοῦ τὸ μὲν ἑκατόμπολιν λέγοντος τὴν Κρήτην, τὸ δὲ [1] ἐνενηκοντάπολιν, Ἔφορος μὲν ὕστερον ἐπικτισθῆναι τὰς δέκα φησὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ὑπὸ τῶν τῷ [2] Ἀλθαιμένει τῷ Ἀργείῳ συνακολουθησάντων Δωριέων· τὸν μὲν οὖν Ὀδυσσέα λέγει

1) Sic pro ἐνενηκοντάπολιν dedi ex Medic. 3. qui ita solet. Et sic repetit Eustathius et post praefert Paris. Edd. Aldi, Hopperi ex more Εὔφορος et post eaedem edd. cum Xylandro μετὰ Τρωϊκὰ abjecto articulo.

2) Medic. 1. 3. Paris. Venet. Ἀλθεμένει cum edd. Aldi, Hopperi; quod et reddidit Guarinus. Medic. 2. Ἀνθεμένει; Moscov. Ἀλθαμένει; edd. inde a Xylandro Ἀλθαιμένει. Cf. infra p. 481. Paris. Quid Vatic. et Urbin. obtulerint, notatum non inveni. Porro superiores codices omnes cum Guarino et edd. Aldi, Hopperi addunt τῷ Ἀργείῳ, quod etsi a Xylandro abjectum, non temere tamen procusum et obtrusum videtur. Ἀλθαιμένης, quam scripturam servasse Vatic. et Urbin. videntur, legitur etiam apud Eustath. ad Il. 2,649. p. 237. eamque probabiliorem faciunt alii, ut Diodor. 5, 59. in Cretensi historia, etsi de diversis, Conon narrat. 47. At in Apollodoro 3, 2, 1. Stephano s. v. Κρητηνία Ἀλθημένης invenitur, nec minus in Nostro de eodem variant codices infra p. 481. f. et lib. 14. p. 653. ubi etiam Ἀργεῖος additur. Dedi igitur, et hic codicibus Ἀλθαιμένει reliqui, de quo cf. Heyne ad Apollodor. c. l.

§. 15.

Iam cum poëta Cretam alias c, alias xc urbes habere dicat: Ephorus censet, x urbes post belli Troiani tempestatem conditas fuisse a Doriensibus, qui eo secuti sunt Althaemenem Argivum; itaque ait Ulyssem introduci, qui

Inſulae. γει ἐνενηκοντάπολιν ὀνομάσαι. Οὗτος μὲν [3] οὖν πιθανός ἐστιν ὁ λόγος. Ἄλλοι δ' ὑπὸ τῶν Ἰδομενέως ἐχθρῶν κατασκαφῆναί φασι τὰς δέκα· ἀλλ' οὔτε κατὰ τὰ Τρωϊκά φησιν ὁ ποιητὴς ἑκατοντάπολιν ὑπάρξαι τὴν Κρήτην, ἀλλὰ μᾶλλον κατ' αὐτόν· ἐκ γὰρ τοῦ ἰδίου προσώπου λέγει· εἰ δ' ἐκ
p. 480. τῶν τότε ὄντων τινὸς ἦν ὁ λόγος, καθάπερ ἐν τῇ [4] Ὀδυσ-

3) Legi οὐ πιθανὸς, non ὤν, cum mox ipſe refellat. *Xylander.* Non autem ſolum ὢν tuentur codices, ſed et ex Ephoro, Noſtrum ſecutus, idem refert Euſtathius c. l. Quare recte id etiam tuendum ſuſcepit Politus ad Euſtath. T. 2. p. 669. Nempe Xylandro fraudem fecit inluſitque falſa in ſequ. lectio, orta ex particula μετὰ, quod turpiſſimum mendum auctoribus ſe ſuſtuliſſe dicit in nota, ſubſtituto κατὰ, Caſaubonus, etſi in ipſo contextu illud non removit, ſed quod priores habent, μετὰ retinuit. At in κατὰ conſentiunt non ſolum ex meis Pariſ. Medic. 1. 2. 3. Venet. ſed et ipſa obpoſitionis vis et ratio ſuſtinet, quae ad Troiana tempora et Homeri aetatem valent. Vidit et Euſtathius c. l. et ita cum aliis expoſuit: ἑκατόμπολιν ὁ ποιητὴς τὴν Κρήτην εἰπὼν, τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ εἶπεν, ἤγουν τὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, ἐν αἷς αὐτὸς περιῆν· ἐπὶ μέντοι τῶν Τρωϊκῶν ἐνενήκοντα ἦσαν, et poſt πρὸ μὲν τοῦ Ὁμήρου ἐνενήκοντα ἦσαν. Ita etiam intellexit epitomator Strabonis p. 136. Hudſ. Pro ἐννενηκοντάπολιν et hic Euſtath. c. l. ut alibi, ἐνενηκοντάπολιν ſcribit, quod conſtantiae ſervandae cauſa probavi. Pro ἑκατοντάπολιν Medic. 3. ἑκατόμπολιν.

qui xc. urbes ei tribuat. Atque haec quidem oratio eſt veriſimilis. Alii ab Idomenei hoſtibus decem urbes deletas perhibent. At enim Homerus non tempore belli Troiani c urbes habuiſſe Cretam dicit, ſed ſuo tempore: e ſua enim loquitur perſona. Quod ſi verba haec feciſſet alicuius, qui tum vixit, ſicut

[4] Ὀδυσσείᾳ, ἡνίκα ἐνενηκοντάπολιν φράζει, [5] καλῶς, Inſulae.
εἶχεν οὕτω δέχεσθαι. Ἀλλ' οὐδ', εἰ συγχωρήσαιμεν τοῦτό γε, ὁ ἑξῆς λόγος σώζοιτ' ἄν. Οὔτε γὰρ κατὰ τὴν ϛρατείαν, οὔτε μετὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκεῖθεν τοῦ Ἰδομενέως, εἰκός ἐϛιν, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ τὰς πόλεις ἠφανίσθαι ταύτας· ὁ γὰρ ποιητής φησι

Πάν-

4) Praemittitur a Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Veneto, Pariſ. τῇ; recte. Poſt Ὀδυσσείᾳ in iisdem codicibus, quibus hic adnumerari poſſunt Vatic. et Urbin. diſerte notati, ſubjicitur ἡνίκα, quod quidem exemplo Aldi omiſerunt editores ſequentes, cum ex corrigendis, quae adtexta ſunt ed. Aldinae, diſcere potuiſſent, incuria id excidiſſe et inſerendum eſſe, quod nunc feci. Tum Pariſ. ex more ἐνενηκοντάπολιν.

5) Medic. 3. καλῶς ἄν. Poſt δέχεσθαι lacunam ſignavit Caſaubonus, quam nec priores editiones nec codd. Moſcov. Pariſ. ideo etiam notati agnoſcunt, nec in verſione Guarinus reliquit. Ex ſolo Medic. 3. optimo haec adſcripta erat diverſitas: εἰ συγχωρήσαιμεν τοῦτό γε, ὁ ἑξῆς λόγος σώζοιτ' ἄν. Particulam καὶ, quae vocabulis ὁ ἑξῆς praeponitur, omittunt etiam Moſcov. et Pariſ. ex quibus poſterior vult etiam ὁ δ' ἑξῆς. *Tzſchucke.* Poſt δέχεσθαι hiatus notatur, qui ſic forte ſupplendus eſt: ἀλλ' οὐδ', εἰ συγχωρήσαιμεν τοῦτό γε, καὶ ὁ ἑξῆς λόγος σώζοιτ' ἄν· οὔτε γὰρ κατὰ τὴν ϛρατείαν, οὔτε κατὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκεῖθεν τοῦ Ἰδομενέως, εἰκός ἐϛιν, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ τὰς πόλεις ἠφανίσθαι ταύτας. Scribendum videtur: οὔτε μετὰ τὴν ἐπάνοδον, uti paullo poſt: Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ μετὰ τὴν ἐπάνοδον. *Tyrwhittus*

ſicut in Odyſſea, quum ab ipſo Ulyſſe xc urbibus praedita inſula dicitur: accipienda haec ſententia erat. Neque tamen, ſi vel id concedamus, quae ſequuntur, conſtent. Non enim probabile eſt, vel ſub expeditionem Idomenei, vel poſt reditum eius, urbes iſtas ab ejus hoſtibus fuiſſe abolitas: quippe Homerus ait:

Ido-

Insulae. Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα·
[6] ὥστε καὶ τούτου τοῦ πάθους ἐμέμνητ' ἄν· [7] ὁ

tus in conjecturis in Strabonem p. m. 40. Codices, ne Mediceus quidem, admota aliqua subplementi ope, loci obscuritatem inlustrant; ut solent in argutis illis disputationibus versari. Si quid video, cum posito contrario repugnantiam cum aliis inferri doceat, sensus hic subesse debet: Quodsi vero quis aequalem illorum temporum loquentem velit inductum fuisse de 100 urbibus, ut in Odyssea, ubi 90 tantum memorantur, bene illa haberent de 10 urbium vastatione ab Idomenei hostibus facta. Neque tamen, si concedantur, cum proxime adjunctis componi posse docet; unde discitur negationem utique desiderari. Ut igitur sensus constet, uncis saltem inclusam interposui, in aliis codices prope secutus. Vulgo adhuc sic: δέχεσθαι.... ὅτι συγχωρήσαιμεν τοῦτό γε, καὶ ὁ ἑξῆς λόγος σώζοιτ' ἄν. Post pro κατὰ τὴν ἐπάνοδον ex Moscov. Paris. reposui μετὰ τ. ἐ. de quo ex ipso Strabone jam monuerat Tyrwhittus, etsi, cum tria temporis momenta statuat, in quibus posterioribus κατὰ et μετὰ ἐπάνοδον memoretur, ambiguum utrumque haberi possit. Sequens ὡς, quod ex priori syllaba repetitum sensum turbat, ejeci. Voci Κρήτην Medic. 3. adpendit δ', et pro οὔτιν' Medic. 1. 2. substituunt οὔτέ τιν', quae metri leges respuunt. Pro ἀπηύρα Medic. 1. 3. Paris. ἀπηῦρε; Medic. 2. ἀπηῦρεν, ut edd. Aldi, Hopperi.

6) Ὥστε ejectum est in Mosc. Paris. Vatic. Urbin. post additum in Medic. 1. sed cum reliquis verbis ad ἐμέμνητ' ἂν in Medic. 3. plane hic ita exsulat, ut, omisso tantum ὥστε, post τῶν πόλεων illa verba interposuerit. Equidem, cum non participium praecedat, sed finitum tempus, cui haec

Idomeneus Cretam socios traduxerat omnes
Ex bello profugos; nullum maris abstulit unda.

Itaque fuerat omnino Homerus etiam istius urbium ever-

οὐ γὰρ δήπου Ὀδυσσεὺς μὲν ἔγνω τὸν ἀφανισμὸν τῶν πόλεων, ὁ μηδενὶ συμμίξας τῶν Ἑλλήνων μήτε κατὰ τὴν πλάνην, μήθ᾽ ὕστερον· ὁ δὲ, καὶ συστρατεύσας τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ συνανασωθεὶς [7] οὐκ ἔγνω τὰ συμβάντα οἴκοι αὐτῷ κατὰ τὴν στρατείαν, οὔτε κατὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκεῖθεν; Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ Insulae.

haec in argumentatione adpenduntur, ὅτε minime movendum existimo. Pro ἐμέμνητ᾽ ἂν Moscov. Paris. Medic. 3. simpliciter ponunt ἐμέμνητο. Neque tamen delendum putavi ἄν. Inter ὁ et μηδενὶ male Medic. 2. infercit δέ. Tum in Medic. 3. desunt proxima verba: μήτε κατὰ τὴν πλάνην, μήθ᾽ ὕστερον, quae ad firmandam disputationis vim desiderantur. Supra Ἰδομενεῖ in Medic. 3. scriptum legitur Ὀδυσσεῖ, qui ab hac parte disputationis plane est alienus.

7) Mirifice turbat hic negandi particula, totamque argumentationis vim incidit, cum aperte docere conetur, ab Ulysse id commemorari non potuisse, at ab Idomeneo. Exigi tamen non potest, cum etiam omnes codices sustineant, in primis autem, quod in altero membro subjicitur οὔτε. Servatur tamen sensus, si per interrogationem dicta intellexeris. Post alterum κατὰ deest in Medic. 1. 2. Moscov. Paris. et pro eo adfert Medic. 3. non male quidem omnino ἢ τήν. Equidem ad inlustriorem temporum distinctionem κατὰ retinui, etsi absente eo sensus constet.

eversionis mentionem facturus. Nec enim Ulysses quidem eam poterat habere cognitam, qui cum nemine Graecorum vel in suis erroribus, vel postmodo convenisset: at ille, qui et in expeditione socius Idomeneo fuisset, et una domum incolumis rediisset, ignorare, quid ei absenti, aut redeunti accidisset? Post reditum

Insulae. δὲ [8] μετὰ τὴν ἐπάνοδον. Εἰ γὰρ μετὰ πάντων ἐσώθη τῶν ἑταίρων, ἰσχυρὸς ἐπανῆλθεν· ὥστ' [9] οὐκ ἔμελλον ἰσχύσειν οἱ ἐχθροὶ τοσοῦτον, ὅσον δέκα ἀφαιρεῖσθαι πόλεις [10] αὐτῶν. Τῆς μὲν οὖν χώρας [11] τῶν Κρητῶν τοιαύτη τις ἡ περιοδεία.

§. 16.

8) Vulgo τὴν μετὰ τὴν ἐπάνοδον. At, quo prius τὴν referendum sit, non praecedit. Bene igitur excludunt Medic. 1. 2. 3. Parif. Mofcov. quos fecutus fum. Sc. ἠφανίσθησαν.

9) Οὐκέτ' invexerunt edd. Cafaubonn. et propagavit Amftelod. ex more. At Medic. 1. 2. 3. Parif. Mofcov. Vatic. Urbin. οὐκ ἔμελλον, quorum auctoritate, cum fine refpectu haec et fimpliciter dicantur, prius revocavi. Pro ὅσον Medic. 2. ὥστε, forma quidem ufitatiori, reponit. At nulla opus eft mutatione. Etfi enim duplici fenfu hic poteft intelligi, vel ut vim, progreffionem, contentionem indicet, ubi ὥστε fequi folet, vel ut comparationem inferat, pofterius tamen per plerosque libros praeferri debet. Tum vero ὅσον ufitate refpondet vel modo infinito, ubi res fimpliciter comparatur, qualis eft vel fuit, vel finito, ratione adparatus et facultatis rei perficiendae, ut hic. Prius apud Plutarch. de gloria Athenienf. p. 371. Lipf. τοσοῦτον ὑστερεῖν, ὅσον ἀπολείπονται — In pofteriori nexu infinitivus fequi folet, fc. ἐχρῆν, ἔδει, εἰκὸς ἦν, quae et paffim adfunt. Sed haec vel ex Vigero de idiotifm. 3, 9, 9. eiusque interpretibus nota funt.

10) Aldus praeivit αὐτοῖς. Codd. tamen Cafaubonn. meique omnes occlamant αὐτῶν, qui magis aufcultandi funt.

11) Mofcov. Medic. 3. τῆς Κρητῶν. Neque tamen reliquos defero, cum fimpliciter et fine alterius refpectu et diftinctione id memoretur, etfi lubricum articuli ufum vel ex Strabone novi.

tum vero fieri hoc non potuit. Nam fi cum omnibus fociis rediit: plus habuit virium, quam ut hoftes ei x urbes valerent eripere. Haec ergo eft regionis Cretenfis circumfcriptio.

§. 16.

§. 16.

Insulae.

Τῆς [1] δὲ πολιτείας, ἧς [1] Ἔφορος ἀνέγραψε, τὰ κυριώτατα ἐπιδραμεῖν ἀποχρώντως ἂν ἔχοι. Δοκεῖ δὲ, φησὶν, ὁ νομοθέτης μέγιστον ὑποθέσθαι ταῖς πόλεσιν ἀγαθὸν, τὴν ἐλευθερίαν· μόνην γὰρ ταύτην ἴδια ποιεῖν τῶν κτησαμένων τ' ἀγαθά· τὰ δ' ἐν [2] δουλείᾳ τῶν ἀρχόντων, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ἀρ-

1) Ald. Hopper. solemni errore Εὔφορος, quem et hic in nota castigat Xylander. Praeterea pro ἀνέγραψε Medic. 2. 3. simplex ἔγραψεν ponunt ante Ἔφορος. In sequ. leviora haec notavi: Edd. Aldi, Hopp. Xyl. κυριότατα; prave; Medic. 2. καιριώτατα, (hic inepte) et ex corr. ἀποχρόντων; Moscov. δοκεῖ δὴ pro δοκεῖ δὲ; Medic. 3. omittit φησὶν, et post cum Paris. praefert τὰ ἀγαθά.

2) Vitiose Ald. Hopp. δυλία. Post pro ταύτην Medic. 3. ταῦτα, quia retulit ad ἀγαθά. Melius vero et propius spectat ἐλευθερίαν. Pro αἱρυμένης Moscov. αἱρυμένης, Paris. αἱρομένης, uti legisse videtur Guarinus, quia sic vertit: *itaque concordiam seditioni altius excrescenti adversari.* Equidem lubens vulgata aliorum adquiesco. Illo enim sensu ἀπαντᾷν genitivos non fert, qui hic sunt consequentiae, quos vocant.

§. 16.

De republica eorum, quam Ephorus descripsit, sufficiet praecipua percurrere. Videtur, inquit, legumlator maximum urbibus bonum supposuisse libertatem: sola enim haec bona propria eorum facit, qui ipsa possident: in servitute qui sunt, horum bona non ipsorum sunt, sed dominorum. Li-

 ber-

Insulae. ἀρχομένων εἶναι· τοῖς δ' ἔχουσι ταύτην φυλακῆς δεῖν· τὴν μὲν οὖν ὁμόνοιαν διχοστασίας αἱρουμένης ἀπαντᾷν, ἣ γίνεται διὰ πλεονεξίαν καὶ τρυφήν· σωφρόνως γὰρ καὶ λιτῶς ζῶσιν [3] ἅπασιν, οὔτε φθόνον, οὔθ' ὕβριν, οὔτε μῖσος ἀπαντᾷν πρὸς τοὺς ὁμοίους· διόπερ τοὺς μὲν παῖδας εἰς τὰς ὀνομαζομένας Ἀγέλας κελεῦσαι φοιτᾷν, τοὺς δὲ τελείους ἐν τοῖς συσσιτίοις, ἃ καλοῦσιν [4] Ἀνδρεῖα, ὅπως

3) Medic. 2. ἅπαντες, quod turbat nexum. Proxima verba sic ordinant Casaubb. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Venet. οὔθ' ὕβριν, οὔτε μῖσος, cum ex Aldino fonte fluxerit in edd. omnes οὔτε μῖσος in edd. Aldi, Hopp. Xyl. et Casaubon. 1. οὔθ' ὕβριν. Quia sensus nec mutatur nec pervertitur, codices duces secutus sum.

4) Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. edd. Aldi, Hopp. cum augmento etiam adjecto ἀνδρείας συσσίτια, quam posteriorem vocem, a Guarino etiam redditam, expulit primum Xylander, nec alii Cdd. agnoscunt; Paris. adposito compendio scripturae item ἀνδρείας voluisse videtur, omissa tamen altera voce, satis illa molesta et ex subplemento in margine scripto invecta. Etsi enim συσσίτια ἀνδρεῖα (minuscula litera) recte et proprie efferri possunt, ut infra p. 482. in. συσσιτίαν ἀνδρεῖαν Noster dicit, et hic Moscov. praefert ἀνδρεῖα συσσίτια, simpliciter tamen et abso-

bertate autem praeditis opus est eius custodia. Concordia porro sublatam discordiam sequitur: discordia aut ob avaritiam, aut ob luxum exsistit: nam si sobrie omnes ac frugaliter vivant, neque invidentia, neque iniuria et contumelia, neque odium inter aequales oritur. Itaque pueros iussit ille commeare in Agelas, quas vocabant, quasi greges: perfectos in Syssitia a convictu sic dicta, et a virili aetate

ὅπως τῶν ἴσων μετάσχοιεν τοῖς εὐπόροις οἱ πενέ- Insulae.
S 3 στεροι,

solute Ἀνδρεῖα celebrantur. Exempla multa congessit Meursius in Creta 3, 10. Dosiadas etiam de rebus Creticis apud Athenaeum 4, 9. p. m. 143. in singulari de domo Ἀνδρεῖον posuit, ut bis ipse Strabo p. 481. et hinc prodit Ἀνδρηιον in marmor. Oxon. n. 57. In Hesychio quidem T. 1. p. 351. legitur Ἀνδρεία, ἰσχὺς καὶ τὰ συσσίτια Κρητῶν; nimirum hoc ex connexu literarum et sono. Aristoteles praeterea Polit. 2, 10. scribit Ἄνδρια de Laconibus et Cretensibus. Sed praeter alios et hic codices ει praeferunt. Quare hanc formam et hic retinui. Antea pro συσσιτίοις in Medic. 2. correctoris manus male sedula obtrusit συσσιτείοις. Contra post pro ἀνδρείαν Medic. 3. Moscov. obferunt ἀνδρίαν, ut infra p. 483. f. Sed et in diversas sententias eunt viri docti, quorum alii ει probant, veluti Kuster. ad Suidam T. 1. p. 189. qui tamen hic miscet, alii ι, ut Zeunius ad Xenoph. de mag. equ. 4, 13. et ad Memorab. 1, 1, 16. Et sic contendit cum Stephano in thes. Vol. 1. p. 439. Schneiderus in Lexico, hac ratione usus, ut ab adjectivo distinguatur, etsi similis forma in aliis valet, ut χορεία, οἰκεία, ἱππεία — Cf. de ι, qui velint, Reitz. ad Lucian. de saltat. c. 12. d'Orville ad Chariton. 4, 5. p. m. 405. Τὸ ι tuetur in primis metrum in Eurip. Herc. fur. v. 475. Inter utramque tamen scripturam multi, forte plures, ambigunt, nec decernunt. V. Wesseling. ad Diodor. 11, 4. Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 6, 4. Per ει tantum producit Hesychius, omninoque codices saepius objiciunt, quam per ι, uti usu edoctus adfirmat Reiskius ad Demosth. p. 106. etsi in eo praeferunt ι, et de Mss. etiam Reitzius ad Luciani encom. muscae c. 5. Cum tamen hic et alibi optimi codices efferant per ι et auctor anonymus Gr. de prosodia apud Hermannum de emendanda ratione Gr. Grammat.

aetate andreia: ut publi- ce victum capientes pauperes

Insulae. στεροι, δημοσίᾳ τρεφόμενοι· πρὸς δὲ τὸ μὴ δειλίαν, ἀλλ' ἀνδρίαν κρατεῖν, ἐκ παίδων ὅπλοις καὶ πόνοις συντρέφειν· ὥστε καταφρονεῖν καύματος, καὶ ψύχους, καὶ τραχείας ὁδοῦ καὶ ἀνάντους, καὶ πληγῶν τῶν ἐν γυμνασίοις καὶ μάχαις [5] ταῖς κατὰ σύνταγμα· ἀσκεῖν δὲ καὶ τοξικῇ καὶ ἐνοπλίῳ ὀρχήσει, ἥν καταδεῖξαι Κουρῆτα πρῶτον, [6] ὕστερον δὲ καὶ συντάξαντα τὴν κληθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ

mat. P. 1. p. 467. ita ab adjectivo per tria genera distinguat, reposui ἀνδρίαν. Etsi enim substantiva adjectivis sint similia, ut οἰκεία, χορεία, ἱππεία, — ea tamen vel per ellipsin substantive valent, vel una illa forma prostant.

5) Venet. καὶ κατὰ; minus bene, quod σύνταγμα vera et justa est acies γυμνασίοις. Post Medic. 3. τοξικὴν καὶ ἐνόπλιον ὄρχησιν Offendit forte dativus, quia ad Cretenses referret, cum spectaret legum latorem ejusque jussa; paullo ante κελεῦσαι.

6) ὕστερον) Pyrrhicham a Curete fuisse inventam, et ab eodem sic fuisse nominatam, nemo veterum, opinor, dixit. Pyrrhicha enim a Pyrrhicho nomen habet, ut Strabo ipse paullo ante docuit. Quare deesse hic aliquid suspicor, ac lego ἣν καταδεῖξαι Κουρῆτα πρῶτον, ὕστερον δὲ Πύῤῥιχον, τὸν καὶ συντάξαντα τὴν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ πυῤῥίχην. *Casaubonus.*

peres cum divitibus aequali conditione viverent. Ne autem timiditas, sed ut fortitudo praevaleret, a puero armis et laboribus eos adsuefecit: ut despicere possent aestum, frigus, asperam acclivemque viam, et ictus, quos exciperent in gymnasiis et ordinariis pugnis. Exercuit etiam eos sagittando et armata saltatione, quam Cures primus invenit, qui post etiam ab ipso dictam pyrrichen instituit: ut ne ludus

αὐτοῦ πυῤῥίχην· ὥστε μηδὲ τὴν [7] παιδιὰν ἄμοιρον εἶναι [8] τῶν πρὸς τὸν πόλεμον χρησίμων· ὡς δ᾽ αὔτως καὶ τοῖς ῥυθμοῖς Κρητικοῖς χρῆσθαι κατὰ τὰς ᾠδὰς συντονωτάτοις οὖσιν, οὓς [9] Θάλη- Insulae

S 4 τα

[illegible]ι. Libri mei omnes in vulgata lectione consentiunt. Facile inventoris nomen ex ipsa re non solum subpleri potest, sed, quod gravius videtur, ex simili Strabonis narratione, quae legitur supra p. 467. (p. m. 163.) Inveteratam tamen hanc esse labem, si qua adspersa haesit, adparet ex Eustathio ad Homerum Il. 9, 528. p. m. 679, 39. ubi utrumque locum, qualis in editis Strabonis libris exstat, producit, nostrum hac explicatione adjuvat: ἐνόπλιον ὄρχησιν Κυρῆς κατέδειξε πρῶτος, ὕστερον δὲ καὶ συνέταξεν, ἣν ἐκάλεσε πυῤῥίχην. Neque vero ea rem conficere videtur et Strabonem secum in gratiam reducere. Forte vox πυῤῥίχην cognatam Πύῤῥιχον exturbavit, quam tamen subplere in ipso contextu non sum ausus.

7) Vitiose Paris. et edd. Aldi, Hopp. πεδιάν. Post inverso ordine Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. ἄμοιρον εἶναι pro vulgato εἶναι ἄμοιρον, quos sequi decebat.

8) Casaubb. edd. et hinc Amstelod. τὸν πρὸς, cum in prioribus legeretur τῶν πρὸς, ut et diserte notatum inveni ex Mss. Ven. Moscov. Paris. Sed, ni fallor, etiam sine codd. ita erat reponendum. Ante πόλεμον in Medic. 1. 3. omissus abest articulus.

9) Ita constanter omnes libri et recte, etsi quidam auctores ferunt Θαλήταν, ut Plutarch. de Musica p. 699. Reisk. qui et in casu recto facit Θαλήτας cum Suida h. v. Et sic Athenaeus 15, 6. p. m. 678. in genitivo habet Θαλήτου. At Θάλητα confirmant plures, ut Plutarchus ipse in Lycur-

ludus quidem expers esset rerum ad bella utilium. Sic et rhythmis, quos Creticos vocant, uti docuit contentissimis in cantilena, quorum auctor Thales traditur,

Insulae. p. 481. τα ἀνευρεῖν· ᾧ καὶ τοὺς παιᾶνας καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐπιχωρίους ᾠδὰς ἀνατιθέασι, καὶ πολλὰ τῶν νομίμων· καὶ ἐσθῆτι δὲ καὶ [10] ὑποδέσει πολεμικῇ χρῆσθαι, καὶ τῶν δώρων τιμιώτατα αὐτοῖς εἶναι τὰ ὅπλα.

§. 17.

Lycurgo c. 4. Pausan. 1, 14, 3. Schol. Pindari ad Pyth. 2, 127. aliique. Hinc Lycurgus a Sexto Empir. adverſ. rhet. 21. p. 293. ζηλωτὴς Θάλητος vocatur. Θάλητι infra p. 482. occurrit apud Noſtrum et Euſtath. ad Homer. Il. 2, 647. p. m. 237. in. Cf. Menag. ad Laert. 1, 38. Meurſ. in Creta 4, 12. p. 144. ſq. Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 50. Hinc etiam Kuſter. in Suida malit Θάλης pro Θαλήτας, etſi Perizonius, neſcio quam bene, a Θαλῆς ducat Θάλητα. Triplex igitur forma uſum obtinuiſſe videtur, Θαλῆς, unde in Diogene Laertio 1, 1. Θαλῦ, (ut Noſter 1. p. m. 17.) Θαλῇ, Θαλῆν, formantur, Θάλης, et paſſim, rarius tamen, Θαλήτας. Non igitur opus erat emendatione Meurſii Θαλήταν εὑρεῖν, quam margini exemplaris ſui adleverat.

10) Caſaubonus ex ſuis Msstis adfert ὑποδήσει. Mei in vulgata lectione conſtant. Talis variatio objicitur in primis in cognata voce ἀνυπόδητος et ἀνυπόδετος, quorum illud Attice dicitur, (Xenoph. Memor. 1, 6, 2.) hoc vulgari uſu. (Aelian. V. H. 7, 13.) Multa dabunt viri docti ad Thom. Mag. p. 76. ſq. At noſtrum vocabulum per ε ſcribitur non ſolum in aliis auctoribus Graecis, ſed et in Atticis. Cf. Xenoph. Memor. 1, 2, 5. Poſt Medic. 2. τιμιώτατον.

ditur, cui paeanes etiam aliaque uſitata iſtis carmina, multaque praeterea inſtituta adſcribuntur. Iuſſit etiam veſte et calceo militaribus uti, et de donis principem honorem armis deferre.

§. 17.

§. 17.

Insulae.

[1] Λέγεσθαι δ' ὑπό τινων, ὡς Λακωνικὰ εἴη τὰ πολλὰ τῶν νομιζομένων Κρητικῶν· τὸ δ' ἀληθὲς, εὑρῆσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων, ἠκριβωκέναι δὲ τοὺς Σπαρτιάτας· τοὺς δὲ Κρῆτας ὀλιγωρῆσαι, κακωθεισῶν τῶν πόλεων, καὶ μάλιστα τῆς Κνωσσίων, τῶν πολεμικῶν· [2] εἶναι δέ τινα τῶν νομί-

 μων,

1) Cum professus sit auctor se Ephori verba referre, non est dubium legendum esse Λέγεσθαι δὲ ὑπό. Subaudi φησὶν Ἔφορος. Recte etiam libri ὑπ' ἐκείνων, non ἐκείνου. *Casaubonus.* Nempe priores Casaubono editiones omittebant δ', ut Medic. 2. Medic. 3. substituerat Λέγεται δ' ὑπό τινων, ut Guarinus: *Plerique* (in hoc quidem aberrans) *tradunt.* At recte Casaubonus ex suis inseruerat δ', quod et mei tuentur. Evincit id etiam professio Strabonis, et quae post sequuntur: Οὐκ εὖ δὲ ταῦτα λέγεσθαι. Tum recte etiam idem ὑπ' ἐκείνων pro ὑπ' ἐκείνου, quod sine commodo sensu exstabat in edd. Aldi et Hopp. ex Mss. suis reposuerat. Ex meis tantum Medic. 1. 2. acceperant ὑπ' ἐκείνου. Post Parif. ex more Κνωσίων.

2) Casaubonus malit μεῖναι, satis id eleganter et apte. Neque tamen sine codd. admitti potest, cum sensus non cogat. Pro Λυκτίοις Medic. 1. corr. 2. Parif. Λυττίοις; Medic. 3. Λυτίοις. *Lyttios* vertit etiam Guarinus. Cf. deinceps et supra p. 476. Parif. et quae adtuli ad Melam 2, 7, 12. p. 812. Pro παρὰ in ed. Hopp. nota confusione περί.

Τὰ

§. 17.

Ait praeterea, quosdam esse, qui dicant, ea, quae Cretensium censentur instituta, Spartanorum esse: cum re vera Cretenses ea excogitaverint, Spartani accuratius elaboraverint: Cretenses vero neglexisse, adflictis urbibus earum bellicosis, maxime Cnosso: esse etiam quaedam instituta

Insulae. μων παρὰ Λυκτίοις καὶ Γορτυνίοις καὶ ἄλλοις τισὶ πολιχνίοις μᾶλλον, ἢ παρ᾽ ἐκείνοις· καὶ δὴ καὶ τὰ Λυκτίων νόμιμα ποιεῖσθαι μαρτύρια, τοὺς τὰ Λακωνικὰ πρεσβύτερα ἀποφαίνοντας· ἀποίκους γὰρ ὄντας φυλάττειν τὰ τῆς μητροπόλεως ἔθη· ἐπεὶ ἄλλως γε εὔηθες εἶναι τὸ τοὺς βέλτιον συνεστῶτας καὶ πολιτευομένους τῶν χειρόνων ζηλωτὰς ἀποφαίνειν· οὐκ εὖ δὲ ταῦτα λέγεσθαι· οὔτε γὰρ ἐκ τῶν νῦν καθεστηκότων τὰ παλαιὰ τεκμηριοῦσθαι δεῖ, εἰς τἀναντία ἑκατέρων μεταπεπτωκότων· καὶ γὰρ ναυκρατεῖν πρότερον τοὺς [3] Κρῆτας,

τὰ ante Λυκτίων deest in Medic. 2. et edd. Aldi, Hopp. Xyl. et pro Λυκτίων, ut antea, Medic. 1. 2. Parif. quibus hic fe adjungit Mofcov. Λυττίων, quod et hic reddit Guarinus; Medic. 3. Λυτίων.

3) Vatic. Κυρῆτες, qui hinc funt alieni. Poft edd. Aldi, Hopp. τῶν τὴν θάλασσαν. Vulgatam tamen lectionem tuentur libri fcripti, nec linguae ufus interpellat, et alii produnt, ut Ariftaenet. epift. 2, 18. p. 268. Zenob. Proverb. 5, 36. Euftathius ad Homer. Il. 2, 649. p. m. 237. ubi de ellipfi etiam verbi ἀγνοεῖν, quod paffim omittitur. In fequ. male eaedem edd. τὸν ναυτικόν.

tuta in ufu apud Lyctios, Gortynios, et in aliis oppidulis, magis quam apud Cnoffios. Lyctiorum quoque mores in teftimonium trahi ab his, qui Laconicos antiquiores putant: colonos enim eos Spartanorum, fervare metropolis fuae inftituta: alioquin ineptum effe, ut, quorum respubl. et ftatus eft melior, deteriorum aemulentur formam. Quae quidem non recte dicantur. Neque enim judicium de antiquis ex praefenti ftatu faciendum eft, inquit, utrinque in contrarium facta mutatione: nam olim Cre-

τας, ὥστε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς προσ- Insulae.
ποιουμένους μὴ εἰδέναι, ἃ ἴσασιν, Ὁ Κρὴς ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν· νῦν δ' ἀποβεβληκέναι τὸ ναυτικόν·[4] οὔτε, ὅτι ἄποικοί τινες[5] γεγόνασι τῶν πόλεων τῶν ἐν Κρήτῃ Σπαρτιατῶν, ἐν τοῖς ἐκείνων νομίμοις διαμένειν ἐπηναγκάσθαι· πολλὰς γοῦν τῶν ἀποικίδων[6] μὴ φυλάττειν τὰ πάτρια· πολλὰς δὲ καὶ τῶν μὴ ἀποικίδων ἐν Κρήτῃ[7] τὰ αὐτὰ ἔχειν τοῖς ἀποίκοις ἔθη.

§. 18.

4) Deest οὔτε in Medic. 1. 2. 3. Parif. Mofcov. et edd. Aldi et Hopp. et in fequ. poft ὅτι Medic. 3. inferit δ'. At fic tota vis orationis inciditur, unde, illa vocula omiffa, claudicat etiam interpretatio Guarini. Contra recte reddidit Penzelius.

5) Mofcov. Medic. 1. 2. τῶν πόλεων γεγόνασι; Medic. 3. τῶν πόλεων τῶν Σπαρτιατῶν γεγόνασιν ἐν Κρήτῃ καὶ τοῖς. Articulum τῇ ante Κρήτῃ omittunt praeterea Mofcov. Parif. Medic. 1. 2. quos fecutus fum. Et fic poft nude redit.

6) Medic. 3. oratione recta, ut fupra, male ufus ἐστὶν ἰδεῖν μὴ φυλ.... Tum idem et Urbin. πολλὰς δὲ τῶν absque καί.

7) Venet. Mofcov. Vatic. Parif. τὰ τοιαῦτα; poft Mofcov.

Cretenfes maris tenuerunt imperium, adeo ut proverbium in eos ufurpatum fuerit, qui diffimulabant eorum, quae fciebant, notitiam, Cretenfis mare ignorat: nunc amiferunt potentiam claffìcam. Neque, quia urbes quaedam in Creta coloniae funt Spartanorum, ideo horum quoque inftituta tenere coactae funt: cum et coloniae multae patrios non fequantur mores, et in Creta multae urbes, a Spartanis non ortae, tamen illis ftent inftitutis.

§. 18.

Insulae.

§. 18.

Τῶν τε Σπαρτιατῶν τὸν νομοθέτην Λυκοῦργον πέντε γενεαῖς νεώτερον [1] Ἀλθαιμένους εἶναι, [2] τοῦ ςείλαντος τὴν εἰς Κρήτην ἀποικίαν· τὸν μὲν γὰρ ἱςορεῖσθαι [3] Κίσσου παῖδα τοῦ τὸ Ἄργος κτίσαντος

scov. Parif. Vatic. τὰς ἀποίκους ἤθη. Paullo aliter duo codices totam loci faciem fic informarunt: Nempe Medic. 3. et Urbin. fic: πολλὰς δὲ τῶν μὴ ἀποικίδων τὰ αὐτὰ ἤθη, ὧν οὐκ εἰσὶ φυλάττειν· τῶν δὲ (Medic. 3. τε) Σπαρτιατῶν — Equidem adhaereo vulgatae, quae praebet fenfum commodum et nexui et linguae congruum.

1) Medic. 1. 2. 3. Mofc. Parif. edd. Aldi, Hopp. Ἀλθαιμένους; Guarinus etiam: *At Althemenae.* Retinui et hic fcripturam traditam, ut fupra p. 479.

2) Mofcov. Parif. Medic. 1. 2. τούτου ςείλαντος. Melius ad notationem diftinctam illud aliorum librorum. Tum Medic. 2. εἰς Κρήτην τὴν. Elegantius ceteri.

3) Medic. 2. Κίσσου παιδός. Vindingius in Hellene p. 534. (Vol. II. thef. Gronov.) emendat παῖδα Κίσσου, τοῦ Τημένου Ἄργος κτίσαντος; fatis quidem audacter, cum non folum verborum ordo mutetur, fed, quod eft gravius, eorum etiam numerus augeatur. De Temeno, Argi conditore, in codicibus quibusdam exftat mentio lib. 8. extr. alii alia referunt. Cf. Apollodor. 2, 8, 4. fq. ubi tantum fortito Argos obtinuiffe dicitur. At idem non Κίσσος, fed Κεῖσος vocatur a Paufania 2, 19, 1. et alibi. Cf. Heyne ad Apollodor. 2, 8, 5.

§. 18.

Iam Lycurgus, inquit, is qui Lacedaemoniis leges pofuit, quinque aetatibus pofterior fuit Althaemene, coloniae in Cretam duce: hiftoriae enim docent, hunc Ciffi F. fuiffe, ejus, qui Argos condidit ea

τὸς περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἡνίκα [4] Προκλῆς τὴν Σπάρτην συνῴκιζε· Λυκοῦργον δ' ὁμολογεῖσθαι [5] παρὰ πάντων, ἕκτον ἀπὸ Προκλέους γεγονέναι· τὰ δὲ μιμήματα μὴ εἶναι πρότερα τῶν παραδειγμάτων, μηδὲ τὰ νεώτερα τῶν πρεσβυτέρων· τήν τε ὄρχησιν τὴν [6] παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιχω- Insulae.

4) Edd. ante Casaubonum hic et deinceps Πατροκλῆς et Πατροκλέους, de quo cf. notata ad lib. 8. p. 366. p. m. 194. n. 19. Moscov. et hic ex more Προκλῆς, ut solutum esse possit Πατροκλῆς, nec aliter in genealogia proposita Plutarchus in Lycurgo c. 2. etsi et ibi variatur cum Προκλῆς. Porro Πατροκλῆς legitur in Platone de legib. lib. 3. p. 120. Bip. Contra Προκλῆς praeferunt Herodot. 4, 147. Porphyr. de abstin. 1, 25. Cicero de divin. 2, 43. ad quem etiam Davisius in Strabone et Plutarcho sic rescribi jubet. Rhoer tamen ad Porphyr. c. l. utrumque nomen promiscue positum esse putat. Cf. etiam Larcher ad Herodot. c. l. et quae notavi ad lib. 8. p. 364. p. m. 188. n. 3. Προκλῆς, quod nunc addo, evincit metrum in Scymno v. 530.

5) Sic Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris.; vulgo περὶ πάντων, solemni commutatione. Casaubonus malit παρὰ πᾶσι. Sed satis profecit sensus antea ineptus priori παρὰ πάντων lectione illorum codicum. Pro γεγονέναι Medic. 2. corr. γενέσθαι, ut antea ἕκτος pro ἕκτον.

6) Παρὰ deest in Medic. 3. et pro eo περὶ legitur in edd. Aldi et Hopp.

ea tempestate, qua Procles Spartam: atqui omnes in hoc consentiunt, sextum a Procle fuisse Lycurgum. Exempla vero exemplaribus, recentiora antiquioribus esse priora non solent. Saltatio etiam, quae in usu apud Lacedaemonios est, et rhythmi ac pae-

Insulae. χωριάζουσαν, καὶ τοὺς ῥυθμοὺς, καὶ παιᾶνας τοὺς κατὰ νόμον ᾀδομένους, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν νομίμων, Κρητικὰ καλεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, ὡς ἂν ἐκεῖθεν ὁρμώμενα· τῶν δ' [7] ἀρχαίων τὰ μὲν [8] κατὰ τὰς διοικήσεις ἔχειν τὰς αὐτὰς ἐπωνυμίας, ὥσπερ καὶ τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν. καὶ τὴν τῶν ἱππέων· πλὴν ὅτι τοὺς ἐν Κρήτῃ ἱππέας καὶ

7) Ἀρχαίων habent omnes libri, nec aliter legit Guarinus, qui vertit: *Ex priscis partim easdem habere gubernationes* — Meursius in margine exemplaris sui leg. adscripserat ἀρχῶν, et ita hunc locum sistit in Creta 4, 9. p. 169. nec aliter intellexit verbum ἀρχαίων, ut docet ejus interpretatio: *magistratus*, quem secutus est in sua Penzelius. Recte quidem omnino ex nexus congruentia et auctoris consilio; quare etiam magnam praefert veri speciem. Dubito tamen, an hoc sensu ἀρχαῖοι usquam dicti reperiantur. Tum si ἀρχῶν reposueris, proximum τὰ transire etiam debeat in τὰς, etsi hoc sit levius. At usitata significatione verbum ἀρχαῖα valet, et nexum continet, si in sequentibus referas ad ea, quae post longiorem illorum interjectam expositionem de convictu publico monentur νῦν καλεῖσθαι. Nihil igitur mutandum putavi.

8) Medic. 2. ex corr. 3. Moscov. καὶ τὰς, uti fit passim. Cf. supra p. m. 153. n. 11. ubi κατὰ neglectum in contextu

paeanes, qui ex lege canuntur, aliaque multa instituta, Cretensia apud eos vocantur, utpote e Creta petita. Quin et ex priscis institutis, quod attinet ad administrationem rei publicae, utrobique illa eadem gerunt nomina, ut Seniorum et Equitum: nisi quod in Creta equitibus etiam sunt equi, unde apparet, apud Cre-

καὶ ἵππους κεκτῆσθαι συμβέβηκεν· ἐξ οὗ [9] τεκμαίρεται, πρεσβυτέρων εἶναι τῶν [10] ἐν Κρήτῃ ἱππέων τὴν ἀρχήν· σώζειν γὰρ τὴν [11] ἐτυμότητα τῆς προσηγορίας· τοὺς δὲ μὴ [12] ἱπποτροφεῖν· τοὺς Ἐφό- Insulae. p. 482.

textu reponi debet. Διοικίσεις ex ed. Casaub. 2. in Amstelod. fluxit. Tum mutato vulgari ordine Medic. 2. τὰς αὐτὰς ἔχειν; Paris. Moscov. Medic. 1. 2. 3. τὰς αὐτὰς καὶ τὰς συνωνυμίας.

9) Casaubonn. meique omnes constanter volunt τεκμαίρονται, et sic Guarinus vertit: *Ex quo argumentum faciunt.* Aldus mutavit in τεκμαίρεται, sive a codice ductus, sive nexu impulsus, secutique sunt reliqui. Recte, opinor. Unice enim Strabo refert narrationem Ephori. Sic supra p. 481. in. libri aberrarunt. Adparet autem, haec in refutationis parte posita esse et ad verba supra posita spectare: οὐκ εὖ δὲ ταῦτα λέγεσθαι.

10) Moscov. ἐν Κρήτῃ τὴν τῶν ἱππέων ἀρχήν. Elegantius quidem; sed nec alterum respuit oratio Strabonis. Ante ἀρχὴν articulus desideratur in Medic. 2.

11) Paris. Medic. 1. 2. ἑτοιμότητα; edd. Aldi, Hopp. ἑτοιμοτάτην; Xyl. σώζειν γὰρ τὴν ἐτυμότητα ἑτοιμοτάτην τῆς προσηγορίας. Melius infra lib. 13. p. 604. in vera scriptura constant, ubi similis est locus.

12) Ita ex libris suis adjuvante nexu reposuit Casaubonus, cum antea in edd. legeretur ἱπποκρατεῖν. Confirmant illud mei. Aldus videtur informasse ad praecedentia ἵππους κεκτῆσθαι, quod tamen necesse non erat.

Cretenses antiquiorem esse eorum dignitatem, quae veritatem nominis servat, Lacedaemoniis equitibus equos non habentibus in sua potestate. Porro Ephori

Insulae. Ἐφόρους δὲ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐν Κρήτῃ [13] Κόσμοις διοικοῦντας ἑτέρως ὠνομάσθαι· τὴν δὲ [14] συσσιτίαν ἀνδρείαν παρὰ μὲν τοῖς Κρησὶν [15] ἔτι καὶ νῦν καλεῖσθαι, παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις μὴ διαμεῖναι [16] κα-

13) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Ven. Pariſ. et ed. Aldi Κόσμοις. Hopperus mutavit in Κοσμίοις, unde ad reliquos tranſiit. Cf. infra p. 484. m. At Κόσμοι vocantur ab omnibus, ex quibus maxime conſulendus eſt Ariſtoteles Polit. 2, 8. Atque ita etiam in noſtro loco legi jubet Meurſius in Creta 4, 9. p. 167. Probant etiam eam formam inſcriptiones apud Reineſium 7, 22. Et ſic Πρωτοκόσμος eorum praeſes vocatur apud Gruter. p. 1084. ſq. Sed et omnino haec terminatio in ος incerta in libris fluctuatur, quod paſſim a me notari memini, uti Κάνθος eſt Straboni lib. 9. p. 393. in. p. m. 342. Pauſaniae 9, 5. f. Polyaeno 1, 19. quem poſteriores adpellant Κάνθιον, in iis Suidas ſ. v. Ἀπατούρια, ex quo ſua hauſit Eudocia in violario T. 1. p. 75. (in Villoiſ. anecd. Gr.) Cf. Caſaubon. ad Polyaen. c. l. Kuſter. ad Suidam T. 1. p. 249. Sic Κερκάφιος, Πυῤῥίχιος et ſimilia. Quare, cum et codices adſentiantur, dedi Κόσμοις.

14) Medic. 3. συσσιτείαν, et pro ἀνδρείαν ed. Caſaub. 2. et Amſtel. male ἀνδρεῖαν; Medic. 3. ἀνδρίαν. Sed vulgatam ſcripturam bene habere, docent auctorum loca a Meurſio in Creta 4, 10. p. 170. ſq. excitata. Ἀνδρεῖα quidem vocant auctores, ut ipſe Strabo ſupra p. 480. ſed utrumque diverſus in nexu numerus tuetur.

15) In Moſcov. Pariſ. deeſt ἔτι; in Medic. 1. 2. 3. legitur καὶ νῦν ἔτι, et pro καλεῖσθαι Moſcov. dat ἐπικαλεῖσθαι.

ri cum eadem agant, quae Coſmi Cretenſium, nomine duntaxat differunt; Syſſitia autem Laconum, qui eſt convictus in publico, Cretenſibus etiamnum Andreia a viris dicitur, ut et olim Lacedaemoniis, qui

16 καλουμένην ὁμοίως, ὡς πρότερον· παρ' Ἀλκμᾶ- Insulae.
νι 17 γοῦν οὕτω κεῖσθαι·

18 Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν ἀνδρείων παρὰ
δαιτυμόνεσσι

Πρέπε παιᾶνα κατάρχειν.

§. 19.

16) Locus varie jactatus. Casaubonn. *καλύμενά ὁμοίως* et *καλύμενα ὡς πρότερον*. Ex meis Vatic. Moscov. Paris. Ven. *καλύμενα ὁμοίως πρότερον* et ex corr. Medic. 1. *καλύμενα ὁμοίως ὡς πρότερον*; Urbin. *καλύμενα ὁμοίως* absque *πρότερον*; Medic. 3. *διαμεῖναι ὁμοίως*. Edd. inde ab Aldo *καλυμένην πρότερον*, uti etiam parvo discrimine vertit Guarinus: *non eo durare, quo prius appellatum nomine*. *Καλυμένην* moveri non posse puto, quod cum praecedentibus, tamquam posterior sententiae pars, artissime cohaeret, et, ut prius *καλεῖσθαι*, idem spectat. Sed ad pleniorem et concinniorem sensum ex libris interposui *ὁμοίως ὡς*. Nam *πρότερον* cum *διαμεῖναι* non bene coit, sed seorsum et ex ellipsi verbi *καλεῖν* debet intelligi. *Ὁμοίως* absorpsit *ὡς* aliorum.

17) Edd. Aldi, Hopp. Xyl. *δὲ οὕτω*. Quod reposuit Casaubonus, probant et mei codices. Verba *παρ' Ἀλκμᾶνι — κατάρχειν* exciderunt in Medic. 3.

18) Medic. 1. *φ.ινες* et ex corr. *φθοίναις*, ut Medic. 2. et edd. Aldi, Hopp. Pejus aberravit Paris. in quo exstat *φοίνικες*. Tum idem Moscov. Medic. 1. *ἀνδρίων*. Denique Ven. *Πρεπαιᾶνα*.

qui tamen nomen mutaverunt. Alcman quidem sic cecinit:

In coenis et choris apud andreiorum convivas,
Age Paeana cananius.

Insulae.

§. 19.

[1] Λέγεσθαι δ' ὑπὸ [2] Κρητῶν, ὡς καὶ παρ' αὐτοὺς ἀφίκοιτο Λυκοῦργος κατὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἀδελφὸς ἦν πρεσβύτερος τοῦ Λυκούργου [3] Πολυδέκτης· οὗτος τελευτῶν [4] ἔγκυον κατέλιπε τὴν γυναῖκα· τέως μὲν οὖν [5] ἐβασίλευεν ὁ Λυκοῦργος ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ· γενομένου δὲ παιδὸς, ἐπετρόπευεν ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἡ ἀρχὴ καθήκουσα ἐτύγχανε·

1) Voces λέγεσθαι δ' post additae sunt in Medic. 2. quas etiam ignorant editiones ante Casaubonum, in quibus porro sequentia ὑπὸ τῶν Κρητῶν ad complendum versum rejiciuntur. Casaubonus subplevit ex libris suis, quibus adsentiuntur mei, tantum, ut supra p. 481. in. Medic. 3. adfert λέγεται δ', uti et legisse in suo videtur Guarinus. At sunt et haec verba Ephori, quae hac forma referuntur, pendentque a superiori φησὶν §. 16.

2) Articulo praeposito dant Moscov. Medic. 1. 2. 3. et tres priores editiones. Tum παρ' αὐτοῖς Medic. 3. corr.

3) Medic. 2. ex corr. edd. Aldi, Hopp. Πολυδεύκης. Vulgata aliorum scriptura satis auctoritate Herodoti 8, 131. Plutarchi in Lyc. c. 2. Pausan. 3, 7, 2. aliorum apud Meursium de regno Lacon. c. 16. p. 72. sqq. confirmatur.

4) Venet. omisit ἔγκυον. Sed res constat ex Plut. in Lyc. c. 3. in. et Iustino 3, 2, 5.

5) Medic. 2. corr. 3. Venet. ἐβασίλευσεν. Obstant connexa, quo minus probetur. Tum Medic. 3. τοῦ παιδός.

§. 19.

Venisse etiam ad ipsos Lycurgum tali de causa, Cretenses, inquit, narrant. Rex Spartae fuit Polydectes, frater Lycurgi, natuque eo major: is moriens uxorem reliquit praegnantem. Aliquamdiu fratris loco regnum gessit Lycurgus, natoque filio, tutor ejus fuit, ad quem re-

χανε· λοιδορούμενος δή τις αὐτῷ, σαφῶς εἶπεν εἰδέναι, [6] διότι βασιλεύσοι· λαβὼν δ' ὑπόνοιαν ἐκεῖνος, ὡς ἐκ [7] τούτου τοῦ λόγου διαβάλοιτο ἐπιβουλῇ τοῦ παιδὸς ἐξ αὐτοῦ, δείσας, μὴ ἐκ τύχης ἀποθανόντος αἰτίαν αὐτὸς [8] ἔχῃ παρὰ τῶν ἐχθρῶν, ἀπῆρεν εἰς Κρήτην· ταύτην μὲν δὴ [9] λέγεσθαι τῆς ἀποδημίας αἰτίαν· ἐλθόντα δὲ πλησιάσαι Θάλητι μελοποιῷ ἀνδρὶ καὶ νομοθετικῷ· ἱστορήσαντα δὲ παρ' Insulae.

6) Medic. 2. 3. et ex corr. Medic. 1. ὅτι cum edd. Aldi, Hopp. Xyl. nota commiſtione et ſaepe notata. Poſt Medic. 3. βασιλεύσει, quod neſcio, an ſit praeferendum.

7) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. τοῦ λόγου τούτου. Pro διαβάλοιτο, quod non muto, Moſcov. Pariſ. διαβάλλοιτο. Medic. 3. τοῦ παιδὸς ἐξ αὐτοῦ, expeditiori ſenſu; quare pro ἐξ αὐτοῦ τοῦ παιδὸς recepi. Pro ἐπιβουλὴ Moſc. et edd. Aldi, Hopperi ἐπιβουλῇ, ſuſpenſo regimine.

8) Moſc. Pariſ. Ven. Medic. 1. et ante corr. Medic. 2. ἔχοι. Inter utrumque uſus linguae pendet. Verba proxima ἀπῆρεν εἰς Κρήτην, reclamante ſenſu, abſunt in Medic. 3.

9) Medic. 3. λέγουσι, qua forma recta omnino haec profert. Pro Θάλητι, quod a Θάλης ductum omnes codices probant, Meurſius ad marginem notaverat Θαλήτᾳ. V. ſupra p. 480. extr.

regnum pertinebat: cum autem quidam ipſi conviciandi cauſa objeciſſet, certo ſe ſcire, eum regem fore: ſentiens, ſibi calumniam intentari de inſidiis, puero a ſe ſtructis, ac veritus, ne, ſi quid huic humanitus accideret, inimici culpam in ipſum conferrent, in Cretam abiit. Haec (ait) peregrinationis eius cauſa fertur. Lycurgus ut in Cretam venit, adjunxit ſe ad Thaletem, qui lyrica carmina et leges condebat: cumque ex eo didiciſſet mo-

Insulae. παρ᾽ αὐτῷ τὸν τρόπον, ὃν Ῥαδάμανθύς τε πρότερον, καὶ ὕστερον Μίνως, ὡς [10] παρὰ τῷ Διὸς τοὺς νόμους ἐκφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους· γενόμενον δὲ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ καταμαθόντα καὶ τὰ ἐκεῖ νόμιμα· ἐντυχόντα δ᾽, ὥς φασί τινες, καὶ Ὁμήρῳ διατρίβοντι ἐν Χίῳ, [11] κατᾶραι πάλιν εἰς τὴν οἰκείαν· καταλαβεῖν δὲ [12] τὸν τῷ ἀδελφοῦ υἱὸν, τὸν

10) Xyl. περὶ, ut antea Ald. Hopp. περὶ τῶν, frequenti confusione. Tum pro ἐκφέρει Parif. Mofcov. Medic. 3. ἐκφέροι. Neque tamen vel fic vulgatam laceffendam putavi. Vocem ἀνθρώπους nudatam articulo dimittunt Medic. 1. 3. Mofcov. Parif.

11) Sic Mofc. pro κατάραι, ex quo recepi. Pro οἰκίαν idem cum Medic. 1. 3. οἰκείαν, fc. χώραν, πατρίδα, quod cum obpofitum ftet verbis ἀπᾶρειν εἰς Κρήτην, probavi. Utriusque vocis confufio frequens et paffim notata. Cf. ad lib. 9. p. 439. p. m. 640. not. 15. et quae monuit Weffeling. ad Diodor. 2, 3. ut alios praeteream.

12) Καὶ, quod vulgo praecedit, defideratur in Mofcov. Medic. 1. 2. 3. Cum falvo fenfu abeffe poffit, removi. Tum edd. Aldi, Hopp. υἱὸν, quod etfi, ut ὑγεία, tolerari omnino poteft, (v. Maittaire de dialect. p. 8.) cafu tamen potius elapfum, quam certa auctoritate munitum, obtrudi non debet.

dum, quem Rhadamanthus prius, deinde Minos ufurpaverunt, ut leges fe a Iove acceptas promulgare dicerent: atque in Aegypto etiam fuiffet, et ejus quoque gentis inftituta percepiffet: et cum Homero quoque, ut nonnulli autumant, in Chio degente collocutus effet, domum eft reverfus: cumque

τὸν Πολυδέκτου [13] Χαρίλαον, βασιλεύοντα· εἶθ᾽ ὁρμῆσαι διαθεῖναι τοὺς νόμους, φοιτῶντα ὡς τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς, κἀκεῖθεν κομίζοντα τὰ προστάγματα, καθάπερ οἱ περὶ Μίνω ἐκ τοῦ ἄντρου τοῦ Διὸς [14] παραπλήσια ἐκείνοις τὰ πλεῖω. Τῶν Κυη- Insulae.

T 3

13) Casaubonn. Χαριβόλον et Χαρίλοβον; ex meis Medic. 3. Χαρίβολον; Parif. Χαριβόλον; Vatic. Urbin. Ven. Moscov. Χαρίλοβον; Guarinus *Carilobum*; Medic. 1. 2. cum edd. servasse videntur verius nomen Χαρίλαον. Nempe ita eum vocant Plutarch. in Lyc. cap. 3. et sq. Suidas s. v. Λυκοῦργος, Iustin. 3, 2, 5. hodie quidem, atque eo etiam ducunt codicum corruptiones. Nam plerique auctores a Meursio de regno Lacon. c. 16. p. 75. recensiti, *Charillum* vocant, praeterque eos etiam graviores, in iis Herodot. 8, 13. Aristot. Polit. 2, 8. Pausan. 2, 36, 5. 3, 7, 3. aliique apud A. Gronovium ad Iustin. c. l. ubi multi scribunt *Charillus*, ut libri in Plutarchi apophth. p. 718. et in orat. 2. de fortuna Alex. p. 331. ed. Reisk. Alias terminatio αος transire solet in ας, ut Ἀρκεσίλας pro Ἀρκεσίλαος.

14) Medic. 3. καὶ ταῦτα παραπλήσια. Post pro τὰ πλεῖστα Medic. 1. 2. Venet. Vatic. Urbin. Parif. Moscov. ut edd. ante Casaubonum, τὰ πλείω. Nec aliter Medic. 3. interposito tantum δὲ, quod cur immutaverit Casaubonus, cum aeque commodum sensum praebeat, nec articulus offendere possit, ignoro. Certe codices repraesentare placuit, ut ipse infra fecit p. 484. f. in simili variatione. Melius de distinctione monuit in subjuncta nota, quam post τῶν Κρητικῶν proferebant editiones priores, et ex codicibus

que ibi Charilaum, Polydectae fratris sui F. regnantem invenisset, ad condendum leges se contulit, ad deum, qui apud Delphos est, commeans, indeque mandata apportans, qualia Minos ex antro Iovis se adferre praetendit, similia iis plura. Creten-

Insulae. Κρητικῶν τὰ κυριώτατα τῶν καθ' ἕκαςα δὲ τοιαῦτα εἴρηκε.

§. 20.

Γαμεῖν μὲν [1] ἅμα πάντες ἀναγκάζονται παρ' αὐτοῖς, οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐκ τῆς τῶν παίδων ἀγέλης ἐκκριθέντες· οὐκ [2] εὐθὺς δ' ἄγονται παρ' ἑαυτοὺς τὰς γαμηθείσας παῖδας, ἀλλ'

bus Parif. Vatic. Urbin. Ven. diserte notarant viri docti. *Tzschucke.* Male haec Xylander. Neque enim hic Strabo voluit leges Lacedaemoniorum referre, sed ex Ephoro pergit res Cretenſium explicare. Sunt autem plerisque horum ſimilia apud Plutarchum in Lycurgo. *Casaubonus.* Medic. 3. totum locum ſic contexit: καὶ ταῦτα παραπλήσια ἐκείνοις· τὰ δὲ πλεῖω τῶν Κρητικῶν καὶ τὰ κυρ.... Poſt καθ' ἕκαςα Medic. 1. 2. 3. (hic et καθέκαςον) Parif. Venet. cum edd. ante Caſaubonum omittunt δὲ, quod remote nimis a vera ſede poſitum moleſtiam faceſſit. Pro τοιαῦτα Medic. 1. 2. 3. Ven. malunt τοιαῦτ'.

1) Caſaubb. Medic. 1. corr. et Ven. ἅπαντα πάντες, quod pro ἀπαξάπαντες inrepſiſſe ſuſpicabatur Caſaubonus; Medic. 3. ἅμα ἅπαντες. Poſt pro οἱ dedi εἰ, uti et praeſcripſerat Moſcov.

2) Deeſt δ' in Medic. 2. ut deinceps παῖδας. Tum παρ' ἑαυτοὺς ex ſuis codicibus, adclamantibus omnibus meis, repoſuit Caſaubonus pro παρ' ἑαυτοῖς priorum editorum, quod ſtatum quietis proprie indicat.

tenſium quae praecipua ille retulit, haec ſunt.

§. 20.

Univerſi apud Cretenſes cogebantur uxores ducere, qui eodem tempore e puerorum coetu, (Agelam ipſi vocant) eſſent excreti: non autem confeſtim nuptas domum deducebant,

ἀλλ' ἐπὰν ἤδη [3] ἱκαναὶ ὦσι διοικεῖν τὰ περὶ τοὺς οἴκους· Φερνὴ δ' ἐςὶν, ἂν ἀδελφοὶ ὦσι, τὸ ἥμισυ τῆς τῦ ἀδελφοῦ μερίδος· [4] παῖδας δὲ γράμματά τε μανθάνειν, καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων ᾠδάς, καί τινα εἴδη τῆς μουσικῆς· τοὺς μὲν οὖν ἔτι νεωτέρους εἰς τὰ συσσίτια ἄγουσι τὰ ἀνδρεῖα· χαμαὶ δὲ καθήμενοι διαιτῶνται μετ' ἀλλήλων ἐν φαύλοις [5] τριβωνίοις, καὶ χειμῶνος καὶ θέρους τὰ αὐ- Insulae. p. 483.

T 4

3) Medic. 1. 3. Moſcov. mutato vulgari ordine διοικεῖν ἱκαναὶ ὦσι; Ven. Pariſ. διοικεῖν ἱκαναὶ, ὡς τὰ —.

4) Δὲ abeſt in Moſc. et in Medic. 3. omnino legitur τοὺς παῖδας. Νεοτέρους vitium eſt ed Caſaub. 2. unde excepit Amſtel. Tum Pariſ. habet ἀνδρία, de qua ſcriptura dictum eſt ſupra p. 48.. Porro χαμαὶ δὲ Moſcov. Medic. 1. 2. 3. pro vulgato χαμαὶ δὴ, quod minus hic placet; quare illud reddidi. Intulit particularum mutationem Xylander, ante quem δὲ exſtabat.

5) Hanc vocem inter et καὶ χειμῶνος lacunae ſignum adpoſuit Caſaubonus, quam nec codices norunt, nec priores editiones cum Guarino. *Tzſchucke.* Fortaſſe εἰσὶ δὲ καὶ χ. niſi deeſt vox φοροῦσι vel φοροῦντες. Heraclides de politiis [p. 2824. in Gron. theſ. Vol. 6.] ſic: (οἱ παῖδες) οἱ ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων διαιτῶνται ἐν ἑνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος. *Caſaubonus.* Meurſius in Creta 3, 12. p. 185. ubi hunc locum refert, tacite ſubplet φοροῦντες

bant, ſed cum iam ad rem familiarem adminiſtrandam eae eſſent redditae idoneae. Dos eſt, ſiquidem ſoror fratri nubit, dimidium portionis fraternae. Pueri litteras diſcebant, et e legibus carmina, quosdamque modos muſicos. Iuniores in ſyſſitia adducunt, quae andreia vocantur: ibi deſidentes humi una cibum capiunt, veſtitu vili, qui idem eſt hyeme atque aeſtate: miniſtrant et ſibi invicem,

Insulae αὐτά· διακονοῦσί τε καὶ ἑαυτοῖς, καὶ τοῖς ἀνδράσι· συμβάλλουσι [6] δ' εἰς μάχην καὶ οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ συσσιτίου πρὸς ἀλλήλους, καὶ πρὸς ἕτερα συσσίτια· καθ' ἕκαστον δὲ ἀνδρεῖον ἐφέστηκε παιδονόμος· οἱ δὲ μείζους εἰς τὰς Ἀγέλας ἄγονται· τὰς δ' Ἀγέλας συνάγουσιν οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν παίδων καὶ δυνατώτατοι, ἕκαστος, ὅσους πλείστους οἷός τέ ἐστιν ἀθροίζων· [7] ἑκάστης δὲ τῆς Ἀγέλης ἄρχων ἐστὶν ὡς τὸ πολὺ ὁ πατὴρ τοῦ συναγαγόντος, κύριος ὢν

τες ante verba καὶ χειμῶνος. Facilliori via nexum continuit Medic. 3. quippe qui posuit τοῖς αὐτοῖς. Nempe consultus linguae librarius, cum lacunam non invenisset, ita locum sanavit. At majori cum commodo, interposita distinctione, subintelligi poteſt εἰσί. Lacunae igitur signum removi.

6) Δ' abest in Mosc. Medic. 1. 2. Paris. et edd. ante Casaubonum. Pro συσσίτια Casaubb. Moscov. Ven. Paris. συστάσεια. Mirum, unde novum hoc vocabulum adripuerint, cum ἕτερα et αὐτοῦ ad idem nomen, recte antea exaratum, in hac obpositione pertineant. Ceterum verba διακονοῦσι — συσσίτια, exciderunt in Medic. 3.

7) Moscov. Paris. Ven. ἑκάστη δ' ἐκ τῆς; Medic. 3. ἑκάστη δὲ; idem cum 1. et 2. τῆς ἀγέλης. Articulum propter codices addidi.

vicem, et viris. In pugnam coëunt, et qui ejusdem sunt syssitii, et qui diversorum. Cuivis andreorum praeest puerorum magister: paedonomon ipsi vocant. Adultiores in Agelas deducuntur. Agelas deducunt puerorum illustrissimi atque potentissimi, quisque quam potest plurimos congregans. Unicuique Agelae praeest plerumque pater conducentis, potestatem habens educendi ad venationem et

ὧν ἐξάγειν ἐπὶ θήραν καὶ δρόμους, τὸν δ᾽ ἀπειθοῦντα κολάζειν· τρέφονται δὲ δημοσίᾳ· τακταῖς δέ τισιν ἡμέραις Ἀγέλη πρὸς Ἀγέλην συμβάλλει μετὰ αὐλοῦ καὶ λύρας εἰς μάχην ἐν ῥυθμῷ· ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς εἰώθασιν· ἐκφέρουσι δὲ [8] καὶ τὰς πληγὰς, τὰς μὲν διὰ χειρὸς, τὰς δὲ καὶ δι᾽ ὅπλων σιδηρῶν. Insulae.

§. 21.

Ἴδιον δ᾽ αὐτοῖς τὸ περὶ τοὺς ἔρωτας νόμιμον. Οὐ γὰρ πειθοῖ κατεργάζονται τοὺς ἐρωμένους, ἀλλ᾽ ἁρπαγῇ· [1] προλέγει μὲν τοῖς φίλοις πρὸ τριῶν ἡμε-

8) Καὶ omittunt Medic. 1. 2. 3. Moscov. Pro σιδηρῶν Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m. 42. vult ἀσιδήρων, uti solitum fuerit in his belli rudimentis. Quod si etiam hic valeat, non tamen impugnare potest vulgatam.

1) Particula μὲν abest in Moscov. et Parif. et pro ea γὰρ invenitur in Medic. 3. δὲ in Medic. 1. 2. et edd. ante Casaubonum, qui posuit μέν. Adparet, incertam esse particulae fidem. Ex nexu μὲν praetuli. Tum Medic. 1. 3. Moscov. τριῶν, ἢ πλειόνων ἡμερῶν, et pro μέλλοι Medic. 2. 3. Moscov. μέλλει.

et cursum, et puniendi detrectantem. Nutriuntur publice. Statis quibusdam diebus Agela cum Agela pugnam conferit accinente tibia cum rhythmo: sicut etiam in bellis consueverunt: ictus inferunt cum manu, tum etiam armis ferreis.

§. 21.

Peculiarem habent amoris morem. Non enim persuadendo, sed raptione amasios comparant. Praedicit amator amicis tri-

Insulae. ἡμερῶν, ἢ πλειόνων ὁ ἐραστὴς, ὅτι μέλλοι τὴν ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι· τοῖς δ' ἀποκρύπτειν μὲν τὸν παῖδα, ἢ μὴ ἐᾷν πορεύεσθαι τὴν τεταγμένην ὁδὸν, τῶν αἰσχίστων ἐστὶν, ὡς [2] ἐξομολογουμένοις, ὅτι ἀνάξιος ὁ παῖς εἴη τοιούτου ἐραστοῦ τυγχάνειν. Συνιόντες δ', ἂν μὲν τῶν ἴσων ἢ τῶν ὑπερεχόντων [3] τις ᾖ τοῦ παιδὸς τῇ τιμῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁ ἁρπάζων, ἐπιδιώκοντες ἀνθήψαντο μόνον μετρίως, τὸ νόμιμον ἐκπληροῦντες· τ' ἄλλα δ' ἐπιτρέπουσιν ἄγειν χαίροντες· ἂν δ' [4] ἀνάξιος, ἀφαιροῦνται· πέρας δὲ

2) Moscov. Paris. ἐξομολογουμένως, ut edd. Aldi, Hopperi; male.

3) Ald. Hopp. Xyl. omiserunt ᾖ, quod addidit, Msstis adjutus, Casaubonus. At τιμῇ articulo τῇ nudant Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. et edd. Casaubono priores. Cum parum per se ad sensum valeat, propter τοῖς ἄλλοις melius retinetur. Post ἁρπάξων pro ἁρπάζων ed. Casaub. 2. ad Amstelod. transmisit, et τὸν νόμιμον minus bene exhibent edd. Aldi, Hopperi, uti post Medic. 2. ἐπιτρέποντες pro ἐπιτρέπουσιν.

4) Moscov. Paris. Venet. ἄξιος, quod nexui reluctatur in hac obpositione. Alii igitur cum edd. recte ἀνάξιος. Guarinus etiam vertit *indignus*.

tribus, aut pluribus ante diebus, se rapturum esse: illis vero turpissimum habetur, occultare puerum, aut non sinere usitata ambulare via: quippe sic confessuris, puerum indignum esse, qui tali amatore potiretur. Ergo facto agmine, siquidem raptor aut aequalis sit, aut etiam puerum honore aliisque excellat, insequentes eum leviter duntaxat reluctantur, ut legi satisfaciant, porro autem laeti eum sinunt abduci: si indignus sit, eum eripiunt: eo usque autem osten-

δὲ τῆς [5] ἐπιδείξεώς ἐστιν, ἕως ἂν [6] ἀχθῇ ὁ παῖς Insulae. εἰς τὸ τοῦ ἁρπάσαντος ἀνδρεῖον. Ἐράσμιον δὲ νομίζουσιν, οὐ τὸν κάλλει διαφέροντα, ἀλλὰ τὸν ἀνδρείᾳ καὶ κοσμιότητι· καὶ δωρησάμενος ἀπάγει τὸν παῖδα τῆς χώρας, εἰς ὃν βούλεται τόπον· ἐπακολουθοῦσι δὲ τῇ ἁρπαγῇ οἱ παραγενόμενοι, ἑστιαθέντες δὲ καὶ συνθηρεύσαντες δίμηνον, (οὐ γὰρ ἔξεστι πλείω χρόνον κατέχειν τὸν παῖδα) εἰς τὴν πόλιν καταβαίνουσιν. Ἀφίεται δ' ὁ παῖς, δῶρα λαβών, στολὴν πολεμικήν, καὶ βοῦν, καὶ ποτήριον· ταῦ-

5) Casaubonus ex libris suis adfert ἐπιδείξεως, quod etiam, tamquam melius, probat. Nempe rem ipsam proxime indicat. Cum tamen mei omnes in vulgata conspirent, et haec recte in explicatione rei stare possit, nolui mutare. Nos *Spiegelgefechte.*

6) Sic Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Venet. Edd. ἀναχθῇ, in quo praefixa syllaba αν ex repetitione praecedentis voculae adhaesisse temere videtur. Certe tot libris auscultandum putavi. Post pro ἀνδρείᾳ Medic. 1. 3. Moscov. ἀνδρίᾳ, de quo supra dictum est ad p. 480. f. Tum vitiose edd. Aldi, Hopp. δωρισάμενος, ut Amstel. ἐπακολουθοῦσι, item Ms. Paris. εἰτιαθέντες pro ἑστιαθέντες.

ostentant se repugnare, donec ad raptoris andreium perveniatur. Amabilem existimant, non qui forma, sed qui fortitudine et modestia praestat. Raptum amator donis affectum ducit, quocunque vult locorum: raptionem comitantur, qui intervenerunt: convivio autem et venatione usi per bimestre, (diutius enim detinere puerum non licet) in urbem redeunt. Dimittitur puer donis acceptis, amiculo bellico, bove, et poculo: ea enim sunt legitima munera:

Inſulae. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ [7] τὸν νόμον δῶρα, καὶ ἄλλα πλείω καὶ πολυτελῆ· ὥστε [8] συνερανίζειν τοὺς φίλους διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀναλωμάτων. Τὸν μὲν οὖν βοῦν θύει τῷ Διΐ, καὶ ἑστιᾷ τοὺς συγκαταβαίνοντας· εἶτ' ἀποφαίνεται περὶ τῆς πρὸς τὸν ἐραστὴν ὁμιλίας, εἴτ' ἀσμενίζων τετύχηκεν, εἴτε μή· p. 484. τοῦ νόμου [9] τοῦτο ἐπιτρέψαντος ἄν, εἴτις αὐτῷ βία [10] προσήνεκται κατὰ τὴν ἁρπαγὴν, ἐνταῦθα [11] παρατιμωρεῖν ἑαυτῷ καὶ ἀπαλλάττεσθαι· τοῖς δὲ

7) Articulum addidit Caſaubonus, conſentientibus Msstis meis, uti poſt πλείω particulam καί.

8) Medic. 1. συνεῤῥανίζειν; edd. Aldi, Hopp. ἀναλλωμάτων, quae tantum leviter adtingere licet, ut corruant. Sic in edd. Caſaub. 2. et Amſtel. ἀποφάνεται.

9) Medic. 3. τοῦτ', et poſt pro αὐτῷ idem ab αὐτῶν.

10) Medic. 2. προσήνεγκται; Moſcov. προσενήνεγκται. Tum βίᾳ inde a Xyl. editiones pro quo βία revocavi. Poſt pro κατὰ τὴν ἁρ·αγὴν leg. videtur μετὰ τὴν ἁρπαγὴν, quae particulae paſſim, ut ſupra p. m. 270. n. 3. confunduntur. Sic et Xylander vertit *p·ſt raptum*, quod et nexus et rerum conſecutio requirit. Guarinus vulgatam ſecutus obſcure ſatis et prave ſic: *Si quidem quiſpiam vim illi fecerit, eo ipſo in raptu ibidem ſe turturos a.turosque.*

11) Vulgo παρατιμωρεῖν. *Tzſchucke.* Legendum videtur πάρα τιμωρεῖν. Πάρα autem pro πάρεστι, quod eſt admo-

nera: ſed accedunt alia ſumtuoſa: ita ut ob ſumtuum magnitudinem etiam amici ſtipem conferant. Puer bovem Iovi immolat, et, qui una in raptione adſuere, convivio excipit: deinde de conſuetudine ſua cum raptore pronunciat, gratiane haec ei, an ſecus fuerit: lege hoc permittente, ut, ſi poſt raptum violenter habitus eſſet amaſius, diſcedere ab amatore et poenas exigere poſſit. Formoſis et illuſtri

δὲ καλοῖς τὴν ἰδέαν, καὶ προγόνων ἐπιφανῶν Insulae.
ἐραστῶν μὴ [12] τυχεῖν· ὡς διὰ τὸν τρόπον [13] τοῦ-
το

modum ποιητικόν. Sed et ἵνα pro ὅπου usurpatur. *Casaubonus.* Elegans conjectura et acuta, quam sola dubitatio videtur morari, an pro παρῇ etiam possit probari, certe in prosaico auctore, ubi indicativum raro reperias ita additum. Tum vero major difficultas a structura particulae ἵνα objicitur, quae aut plane tollenda est, aut, quod omnes codices tuentur, transire debet in ἄν, quod praetuli, ut lenius. Nempe ita vulgo legebatur: ἵν', εἴ τις αὐτῷ — παρατιμωρεῖν.

12) Deest vox αἰσχρὸν cum verbo νομίζεται, quod solet subaudiendum relinqui. *Casaubonus.* Ex Msstis hanc solam variationem notavi. Medic. 3. corr. Urbin. τὰς δὲ καλὰς pro τοῖς δὲ καλοῖς. Ita nempe ad structuram verbi τυχεῖν informarunt, parum tamen memores, tum etiam παθοῦσιν mutandum fuisse, quod sic intactum repugnat. Guarinus sic interpretatus est: *Verum honestis forma specici decorem majorumque gloriam, ne amentur, obstare, qui hunc in modum afficiantur.* Ita quidem locum suis adminiculis suffulsit. In Graecis tamen aperte aliquid excidisse, quod ad constituendum sensum valeat, adparet, apteque subpleri posse αἰσχρὸν bene vidit Casaubonus. Ita Max. Tyr. diss. 26, 8. Κρητικῷ μειρακίῳ αἰσχρὸν, ἐραστὸν (ὑπ. quod et ibi excidit) εἶναι, et Cicero de rep. apud Servium ad Virgil. Aen. 10, 325. *Opprobrio fuit adolescentibus, si amatores non haberent.* Meursius quidem in Creta 3, 13. p. 187. tam certam habuit Casauboni conjecturam, ut in repetendo hoc loco sine ullo monito haec verba, αἰσχρὸν νομίζεται, Straboni tribuerit, quod quidem imitari ausus non sum.

13) Moscov. Medic. 2. et edd. Aldi, Hopp. Xyl. τοῦτον, ut ad τρόπον referretur; minus quidem bene, quam seorsum intellectum, uti et in nota mavult Casaubonus.

stri genere ortis turpe est, moribus enim hoc eorum nullum habere amatorem: imputatur. Honor porro ha-

Insulae. το παθοῦσιν. Ἔχουσι δὲ τιμὰς οἱ παρασταθέντες· οὕτω γὰρ καλοῦσι τοὺς ἁρπαγέντας· ἔν τε γὰρ τοῖς [14] δρόμοις καὶ τοῖς θρόνοις ἔχουσι τὰς ἐντιμοτάτας χώρας· τῇ τε στολῇ κοσμεῖσθαι διαφερόντως ἐφίεται τῶν ἄλλων τῇ δοθείσῃ παρὰ τῶν ἐραστῶν· καὶ οὐ τότε μόνον, ἀλλὰ καὶ τέλειοι γενόμενοι διάσημον ἐσθῆτα φέρουσιν, ἀφ' ἧς γνωσθήσεται ἕκαστος κλεινὸς γενόμενος· τὸν μὲν γὰρ ἐρώμενον καλοῦσι κλεινὸν, τὸν δ' ἐραστὴν φιλήτορα. Ταῦτα μὲν τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας νόμιμα.

§. 22.

Ἄρχοντας δὲ δέκα αἱροῦνται· περὶ δὲ τῶν μεγίστων συμβούλοις χρῶνται τοῖς γέρουσι καλουμένοις·

14) Moſcov. Medic. 1. Pariſ. τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς δρόμοις; Medic. 2. 3. τοῖς θρόνοις καὶ τοῖς δρόμοις, et ſic vocem χρόνοις poſterior manus in Medic. 1. poſtea recte mutaverat in θρόνοις. In ſequ. Medic. 1. 2. 3. Moſcov. mutato rurſus verborum ordine ponunt τῶν ἄλλων ἐφίεται et pro ἐφίεται Caſaubb. quidam ἐφίενται, quod quidem ex Medic. 3. etiam notatum vidi. Pro τότε Moſcov. τοῦτο minus ad obpoſitum apte.

habetur raptis. Nam et in curſu, et in conſeſſu locus iis primarius attribuitur: et veſte permiſſum eſt ut eximia utantur, ab amatore dono data: neque tum modo, ſed adulti etiam veſtem gerunt inſignem, qua agnoſcuntur kleini fuiſſe: amaſium enim ſic vocant, quaſi clarum: amatorem philetorem. Hae ſunt amoris leges.

§. 22.

Principes diligunt decem: de ſummis rebus conſiliarios adhibent, qui Seniores vocantur: coopta-

νοις· [1] καθίςανται δ' εἰς τοῦτο τὸ συνέδριον οἱ τῆς τῶν [2] Κόσμων ἀρχῆς ἠξιωμένοι, καὶ [3] τὰ ἄλλα δόκιμοι κρινόμενοι. Ἀξίαν δ' ἀναγραφῆς τὴν τῶν Κρητῶν πολιτείαν ὑπέλαβον διά τε τὴν ἰδιότητα καὶ διὰ τὴν δόξαν. Οὐ πολλὰ δὲ διαμένει τέτων τῶν νομίμων· ἀλλὰ τοῖς Ῥωμαίων διατάγμασι τὰ πλεῖςα διοικεῖται· καθάπερ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπαρχίαις συμβαίνει. Insulae.

ΚΕΦ Ε.

1 Medic. 2. καθίςαται.

2) Sic Venet. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. edd. Aldi, Hopperi, quod ad verbum etiam reddidit Guarinus: *ornamento principatus digni.* Xylander invexit Κοσμίων, quod in aliis haesit. An ita etiam Vatic. et Urbin. ob silentium conlatoris, in neutram partem constituere ausim. Κόσμων praeferendum esse, supra docui ad p. 482. in. Quare et hic dedi.

3) Medic. 2. Moscov. τἄλλα. Post ante τὴν δόξαν deest διὰ in Moscov. et Medic. 2. et edd. ante Casaubon. quod et possit abesse. Sed et alibi talia.

ptantur autem in illud collegium, qui Kosmorum magistratu digni habiti sunt, ac alias probi censentur. Dignam ego descriptione Cretensium duxi rempublicam, cum quia singularis est, tum ob gloriam. Haud multa vero istorum institutorum permanserunt, cum, (ut et in reliquis fit provinciis) pleraque Romanis constitutionibus gubernentur.

CAP. V.

Insulae.

Κ Ε Φ. Ε.

§. 1.

Περὶ δὲ τὴν Κρήτην [1] εἰσὶ νῆσοι, Θήρα μὲν, ἡ τῶν Κυρηναίων μητρόπολις, ἄποικος Λακεδαιμονίων· καὶ πλησίον ταύτης Ἀνάφη, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. [2] Λέγει δὲ καὶ Καλλίμαχος [3] τοτὲ μὲν οὕτως,

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρᾳ·

τοτὲ δὲ τῆς Θήρας μνησθεὶς,

Μή-

1) Edd. Aldi, Hopp. Xyl. εἰσὶν, quod quidem in hoe nexu passim et alibi observatur, de quo cf. d' Orville in Vanno crit. p. 70. et ad Chariton. 1, 13. p. 139. et quae supra monui ad lib. 9. p. m. 554. n. 4. At sine codicibus obtrudi non debet.

2) Sic pro λέγεται δὲ Casaubonn. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Venet. Paris Vulgata lectio debetur Aldo et ex vicinia τοῦ δὲ nata est. Καὶ ante Καλλίμαχος excidit in ed. Xyl.

3) Moscov. hic, ut alibi passim, bis τότε. Cf. ad lib. 9. p. m. 657. n. 22. Equidem et hic dedi bis τοτὲ, cum vulgo τοτὲ — τότε legeretur. Post pro μήτηρ Moscov. exhibet μῆτερ. At idem in vulgata consentit cum aliis codd. lib. 17. p. 837. ubi hic versus redit, eamque metrum tuetur.

C A P. V.

§. 1.

Circa Crêtam insulae sunt, Thera, Cyrenaeorum metropolis, Lacedaemoniorum colonia: et vicina huic Anaphe, in qua Aegletae Apollinis est templum. De hac sic canit Callimachus:

Atque Aegleta Anaphe,
Spartanae proxima Therae:

et de Thera:

No-

Insulae.

Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Ἔστι δὲ μακρὰ ἡ Θήρα [4] διακοσίων οὖσα τὴν περίμετρον σταδίων· κειμένη δὲ κατὰ Δίαν νῆσον τὴν πρὸς Ἡρακλείῳ τῷ [5] Κνωσσίῳ· διέχει δὲ τῆς Κρήτης εἰς [6] ἑπτακοσίους σταδίους· πλησίον δ' αὐτῆς ἥ τε Ἀνάφη καὶ Θηρασία. [7] Ταύτης δ' εἰς ἑκατὸν ἀπέχει νησίδιον Ἴος, [8] ἐν ᾧ κεκηδεῦσθαί φασί τινες

4) Medic. 3. σταδίων διακοσίων; sic ut σταδίων post περίμετρον omittat. Forte excidit longitudinis numerus, cum circuitus ex longitudinis et latitudinis mensura conligatur. Μάκρα vitiose scripserant editiones.

5) Paris. substituit πορθμῷ, quod unde duxerit, ignotum est et mirum. Reliqui omnes in vulgato nomine consentiunt, quod et supra p. 476. m. probavit Strabo.

6) Posterior vox σταδίους abest in Medic. 1. 3. Vatic. Urbin. Paris. Sed agnoscunt ceteri.

7) Vulgo: Τούτων δ' ἴσον ἑκάστῃ. Vatic. Urbin. Medic. 3. Ven. Moscov. ταύτης δ' εἰς ἕκαστον; Casaubonn. Paris. bene ταύτης δ' εἰς ἑκατὸν, quod et praeferendum censuit Casaubonus, et ego nunc posui. Soli Medic. 1. 2. Aldi lectionem sistunt, quam et in suo codice invenerat Guarinus. Neque tamen aequali intervallo Ios ab utraque vere distat, sed longius remota est Anaphe.

8) Medic. 1. 2. Vatic. καὶ subjiciunt, quod hic languet. Tum Medic. 1. corr. minus quidem bene, ut Vatic. κηδεῦσθαι, et mutato vulgari ordine Medic. 1. 2. 3. Moscov. τινές φασι.

Nostrae insignis equis mater ea est patriae.

Longa est Thera, ambitu stadiorum CC, sita juxta Diam insulam, quae est ad Heracleum Cnossiorum: abest a Creta ad LXX stadia. Propinquae ei sunt Anaphe et Therasia. Ab hac C stadiorum intervallo abest Ios, parva insula, ubi quidam funeratum aiunt Ho-

Insulae. τινες τὸν ποιητὴν Ὅμηρον· ἀπὸ δὲ τῆς Ἴου πρὸς ἑσπέραν ἰόντι [9] Σίκινος, καὶ Λάγουσα, καὶ Φολέγαν-

9) Libri omnes et fcripti et editi Σίκηνος, Guarinus etiam hinc *Sicenus*. Unus Xylander dedit Σίκινος *Tzfchucke*. Σίκινος fcripfi pro Σίκηνος, alios auctores, etiam Latinos, fecutus. Mediam quidem brevem effe Solonis verfus monftrat: [apud Diogen. Laert. 1, 2. n. 47.] Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης *Xylander*. Σίκηνος fcribendum. Nam Stephanus quoque ita hic fine dubio legit, et Strabonis γραφὴν fecutus eft, etfi alii femper cum ι, non η medio, quod probat carmen Solonis. — *Cafaubonus*. Σίκηνος et hic et in Stephano corrupte edi, monuerat ad Stephanum p. 293. etiam Holftenius, et hic ad marginem exemplaris fui ed. Cafaub. 1. Reinefius, auctoritate in primis ufi Solonis. Cum fexcenties literae illae ex promifcua pofterioris aetatis pronuntiatione commifceri invicem foleant, penultima fyllaba hujus nominis utique poetarum certiori ufu regi et probari debet. Ita vero per ι et penultima brevi praeter Solonem effert etiam Apollon. Rhod. 1, 624. fq. accinente Scholiafte. Ex profaicis Gr. accedit Ptolemaeus 3, 15. extr. ex Latinis Plin. 4, 23. f. 12. in quo legitur *Sicinus*, non *Sicenus*. Prave igitur hic fcriptum effe, judicavit etiam Cellarius in Geogr. ant. 2, 14. 148. nec erat, cur ex Stephano dubitationem moveret Schwartzius, cum conftet, corrupta faepe exemplaria a Stephano defcripta fuiffe. Cf. quas ad Melam conlectas adpofui doctorum virorum difputationes in not. crit ad 2, 7, 11. p. 537. Litem auctoritate fua dirimunt numi, in quibus ι adparet. Cf. Rafche Lex. num. T. 4. P. 2. p. 904. et Eckhel in doctr. numor. P. 1. Vol. 2. p. 335. Quare non dubitavi ad ufitatam formam Strabonem revocare.

Homerum. Ab Io fi occafum verfus naviges, Sicinus eft, et Lagufa, et Pholegandrus, quam ob afpe-

γανδρος, ἣν Ἄρατος [10] σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. Ἐγγὺς δὲ τούτων Κίμωλος, ὅθεν ἡ γῆ ἡ Κιμωλία. Ἔνθεν ἡ Σίφνος ἐν ὄψει ἐστὶν, ἐφ' ἧ λέγουσι Σίφνιον [11] ἀστράγαλον διὰ τὴν εὐτέλειαν. Ἔτι δ' ἐγγυτέρω καὶ τῆς Κιμώλου καὶ τῆς Κρήτης ἡ Μῆλος, ἀξιολογωτέρα τούτων, διέχουσα τοῦ Insulae.

10) Medic. 1. 2. 3. et edd. Aldi, Hopp. et Xyl. σιδηρίην, uti vel ex Arato ipſo, vel ex Strabone refert etiam Stephanus ſ. v. Φολέγανδρος, ubi etiam Salmaſius, niſi σιδηρίτην probetur, praeferendum putat ι. Contra ibi Holſtenius p. 348. alteram ſcripturam per ει tuetur, quae et recurrit conſtantiori codicum conſenſu, ex quibus et hic plerique auſcultari debent, ſi quis etiam omnino velit, dubiam eſſe hanc formam multorum adjectivorum, et ſaepe variari, ut ἵππειος et ἵππιος. Cf. ad lib. 9. p. m. 627. n. 15. Certe σιδήρειος occurrit in Homero Il. 8, 15. et alibi, et infra p. 486. m. ex Arati integro verſu repetitur, ex quo ſatis τὸ ει probatur. Pro eo ſcribitur etiam σιδήρεος, ut χάλκεος, λίθεος.

11) Ita etiam ſine dubio ex Strabone (nam diſerte ejus auctoritatem non praetexuit) refert Euſtathius ad Dionyſ. v. 525. tantum levi hac variatione δι' εὐτέλειαν. Quod igitur Iunius in proverb. ſ. v. *Siphnia arrha* ita eum pro ἀῤῥαβὼν legiſſe dicit, cum id nusquam occurrat, Strabonis ille immemor erat.

aſperitatem Aratus ferream vocat. Pone has Cimolus, unde Cimolia terra. Hinc Siphnus conſpicitur, unde ob vilitatem Siphnius taxillus proverbio locum dedit. Vicinior Cimolo ac Cretae iacet Melos, inſula

Insulae. τῦ [12] Ἑρμιονικοῦ ἀκρωτηρίου, τῦ [13] Σκυλλαίου, σταδίους ἑπτακοσίους· τοσούτους δὲ σχεδόν τι καὶ τῦ Δικτυνναίου. Ἀθηναῖοι δέ ποτε πέμψαντες [14] στρατείαν,

12) Medic. 2. Ἑρμιωνικῦ; Medic. 1. Ἑρμειωνικῦ; Medic. 3. Ἑρμειονικῦ, de quo dictum ad lib. 8. p. m. 21. n. 2. Pro ἀκρωτηρίυ Medic. 2. corr. κόλπυ ἀκρ.. Nempe ſic voluit ſuccurrere, quia Ἑρμιονικὸν ἀκρωτήριον dici non poſſe, aut dici putaret.

13) Medic. 1. 2. Σκιλλαίυ; Medic. 3. καὶ τῦ Σκιλλαίυ cum augmento praeterea hic inutili. Idem poſtea omittit τὶ, quod tamen ſic addi ſolet. Cf. ſupra ad p. 451. et alibi ſaepe. Porro idem et 2. hic quidem ex corr. Δικτυναίυ.

14) Apud Euſtathium [ad Dionyſ. v. 530.] hunc locum deſcribentem vox στρατείαν eſt omiſſa. Sic enim legitur: εἰς ταύτην Ἀθηναῖοί ποτε πέμψαντες ἡβηδὸν τὺς ἐνοικῦντας κατέσφαξαν. Eſtque hoc elegantius. Vide, quae notavimus ad Matthaeum 2, 16. *Caſaubonus.* Sic verbum πέμπειν utique paſſim abſolute ponitur, ut ex nexu ſubſtantivum ſubpleri debeat, uti docent exempla, quae conlegit Staveren. ad Nepotis Themiſt. c. 2, 6. et in primis Lambertus Bos in ellipſ. Gr. p. m. 4. 12. 118. et alibi. Nec minus in Latinis ſic *mittere* ponitur, ut probavit praeter alios Drakenb. ad Liv. 7, 31, 3. Tum pro στρατείαν commode legi poſſit στρατιὰν, uti eſt in libris omnibus apud Diodor. 2, 1. et alios, ſed etiam ipſum Strabonem 7. p. m. 394. ubi epitome in ed. Baſil. pariter habet ει, ut codices quidam lib. 8. m. p. 277. ubi cf. not. 3. pro quo στέλλειν στρατίαν lib. 11. p. 502. m. p. 505. in. et paſſim, et Marcus 22, 7. πέμψας τὰ στρατεύματα. Obſtat tamen hic communis omnium Msstorum conſenſus, aliorum alibi

ſula aliis memorabilior, diſtans a Scyllaeo, Hermionico promontorio, ſtadiis IↃCC, totidemque fere a Dictynnaeo. Athenienſes aliquando miſſo exer-

τείαν, ἥβηδὸν κατέσφαξαν τοὺς [15] πλείους. Αὗται μὲν οὖν ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει. Ἐν δὲ τῷ Αἰγαίῳ μᾶλλον, αὐτή τε ἡ Δῆλος, καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες, καὶ αἱ ταύταις [16] προσκείμεναι Σποράδες· ὧν εἰσι καὶ αἱ λεχθεῖσαι περὶ τὴν Κρήτην. Insulae. p. 485.

alibi inconſtans inter utrumque fluctuatio et dubia in multis dijudicatio, ut Lennep. ad Phalaridis epiſt. 51. p. 170. promiſcuo utrumque ſenſu veteres ſcripſiſſe exiſtimet. De ipſa confuſione ſatis crebra cf. d'Orville ad Chariton. 6, 4. p. 540. c. 8. p. 576. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 171. Valckenar. ad Euripid. Phoeniſſ. p. 497. aliique, et ex priſcis Grammaticis Ammonius p. 130. ed. Valck.

15) Sic Caſaubonn. et mei, itaque repoſuit Caſaubonus, cum antea legeretur πλείστους, etſi idem ſupra p. 482. f. praetulit πλεῖστα, ubi in codd. etiam eſt πλείω. Sed nec πλείους placet Tyrwhitto, qui in conject. in Strabon. p. m. 42. malit ſubſtituere Μηλίους. Equidem deeſſe potius aliquid putem, quod narrationem contineat, quam quidem ſi quis plenius cum additis rei cauſis deſiderat, ſatis ei facient in primis Thucydides lib. 5. extr. et qui ad eum memorantur. Poſt verba Κρητικῷ πελάγει lacuna notatur in cod. Vaticano, unde pergit a verbis ἐν δὲ τῷ Αἰγαίῳ —.

16) Moſcov. Medicei 1. 2. 3. προσκείμεναι; reliqui cum edd. προκείμεναι, quod etiam reddidit Guarinus verbo *eminet.* Placuit προσκείμεναι, quod viciniam juſtam indicat, nec tamen circuitum plurium excludit, cum alterum id magis contrahat. Accedit, quod προκεῖσθαι genitivum requirit, quem et Noſter adponit in ſimili nexu, ut lib. 8. p. m. 36.

exercitu puberes pleroſque trucidaverunt. Hae ſunt in Cretico mari inſulae. n Aegaeo autem magis Delus, et circa eam Cyclades, ac ſitae ad eas Sporades, in quibus et illae ſunt, quas circa Cretam poſitas commemoravi.

Insulae.

§. 2.

Ἡ μὲν οὖν Δῆλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Λητῶον. Ὑπέρκειται δὲ τῆς πόλεως ὄρος ¹ ὑψηλὸν ὁ Κύν-

m. 36. 64. et saepe alibi. Denique commistio haec nec in Strabone rara est, et in eodem nexu contra notata ex Msstis et edd. lib. 7. p. m. 395. n. 9. Operarum oscitantia antea in Aldina exstat: οἱ περὶ Κυκλάδαις. Posterius vitium sustulit Hopperus, prius reliquit, ut post idem male habet Κρῆτην.

1) Paris. ψιλὸν, quod non fortuito excidisse videtur. Etsi enim Plinius 4, 22. s. 12. scribit, *Delos adsurgit Cyntho monte*, potest tamen id de mediocri sublimitate, ad quam ibi sensim progressa tota insula adtollitur, intelligi; tum ipse adspectus, secus habere, qui illam insulam adierunt, docuit, atque hinc adfirmarunt Tournefort voyage T. 1. (Lyon) p. 367. qui p. 365. *collem* (*colline*) tantum vocat, et in primis Wheler voyage p. 101. sq. (ed. 1723.) Tum Homerus in Apoll. v. 141. παιπαλόεντα illum dicit, unde ψιλότης illa intelligi possit. Attamen etiam Virgilius Aen. 1, 498. Dianam per ejus *juga* (nempe in longum extenditur, porrigitur) choros exercere canit, quod de aspero nudoque monte vix sit credibile. Tum Noster τραχὺ addit. Notandam igitur, non excipiendam illam lectionem censui. Nec in Κύνθος genus mutavi, etsi ἡ vel τὸ Κύνθος hic malit d' Arnaud in animadvers. crit. p. 248. ex Stephano, ubi tamen obscura indicia videntur et dubia. Codices omnes tuentur ὁ. Si quid eligendum, praetulerim ἡ Κύνθος, etsi et sic obstat Homeri locus, in quo tamen pro neutro forma παιπαλόεντος etiam haberi possit, quia antea v. 26. πρὸς Κύνθος ὄρος dicit, ubi quidem Holsten. ad Stephan.

§. 2.

Delus urbem habet in planitie sitam, et fana Apollinis atque Latonae. Supra urbem est mons excelsus

Κύνθος καὶ τραχύ. Ποταμὸς δὲ διαῤῥεῖ τὴν νῆσον Insulae.
[2] Ἰνωπὸς, οὐ μέγας· καὶ γὰρ ἡ νῆσος μικρά. Τετίμηται δὲ ἐκ παλαιοῦ διὰ τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῶν [3] ἡρωϊ-

U 4 κῶν

phan. p. 178. non temere emendat Κύνθου ἱερὸς, quod dedit Ilgen. In edd. Aldi, Hopp. male scribitur ὁ Κῦθον, paullo melius Xyl. ὁ Κῦνθος.

2) Casaubonus ex libris suis notat Οἰνωπὸς, mei omnes cum auctoribus aliis probant Ἰνωπὸς, nec aliter novit Guarinus. Ita vero Callimachus in Dian. v. 171. cum Schol. in Del. v. 206. Pausan. 2, 5, 2. Homer. in Apoll. v. 18. Nossis in Iacobs. anthol. Gr. T. 1. p. 128. Suidas h. v. Hinc *Inopus* etiam in Latinis, veluti Plinio 2, 106. s. 103. Tantum ex libris quibusdam Lycophronis v. 575. adfertur Οἰνωπὸς, et sic malebat etiam ex Mss. in Valerio Flacco 5, 105. Vossius, ubi recte *Inopus* editur. Aliam nominis corruptionem supra lib. 6. p. 271. expertus est Strabo, ut docent notae Xylandri et Casauboni. Tum Medic. 3. habet τετίμηται δ' ἐκ παλαιοῦ; usitatiori quidem forma; sed nec altera improbari potest.

3) Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Venet. Vatic. Urbin. Mosc. Paris. cum Guarino ἡρωϊκῶν; contra editiones omnes Aldo duce, Κρονικῶν. *Tzschucke.* Libri exarati habent ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων. Sic dixit libro primo κατὰ τοὺς ἥρωας. Diodorus similiter [15, 50. f.] ἥ τε πόλις τῶν Θηβαίων διὰ τῆς τῶν προγόνων ἐπιφανείας ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς χρόνοις φρονήματος ἦν πλήρης. [Cf. idem 15, 79. f.] Cicero de N. D. 3, 21. *Quartus is, quem heroicis temporibus Acantho peperisse dicitur.*

Non

sus atque asper, Cynthus. insula quoque sit parva. Perfluit insulam Inopus, Antiquitus, iam inde ab fluvius non magnus, cum heroicis temporibus in ma-

gno

Insulae. κῶν χρόνων 4 ἀρξαμένη. Μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα ἡ Λητὼ τὰς ὠδῖνας ἀποθέσθαι τοῦ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος·

5 Ἦν

Non fugit me tamen, Κρονικὰ dici τὰ παλαιά. *Casaubonus.* Κρονικὸν de antiquissimis dici, non ex Hesychii solum explicatione notum est, sed et auctorum usu comprobatum. At parum haec forma accommodata videtur Straboni, quem ab heroibus tempora antiquissima designare docuit Casaubonus. Certe heroum aetate, Erichthonio, Cecropis filio, regnante, templum, quo maxime Deli gloria exsplenduit, conditum fuisse, narrant Cedrenus in histor. comp. p. 67. Ven. et Syncellus in Chronogr. p. 122. Ven. Cf. etiam Euseb. in Chron. p. 76. et alibi, qui Erysichthonem Cecropis filium et templi conditorem vocat, et certe teste Athenaeo 9, 9. in. p. m. 392. ex emendatione Casauboni κατεῖχεν pro κατεῖδεν, tenuit ille olim Delum. Consociatis vero etiam Msstorum vocibus obstrependo reluctari non potui.

4) Moscov. ἀρξαμένους; Medic. 1. 2. 3. Ven. Vatic. Urbin. ἀρξαμένη; Guarinus etiam concinens reddit *inchoans*; edd. omnes, praeunte Aldo, ἐξαρμένη, elegantiori utique lectione, modo labem absterseris, mutatione facta in ἐξηρμένη. At praeter solum forte Paris. ex quo nihil notatum inveni, non admittunt. Cedendum igitur putavi aliis omnibus maxime, cum primordia auctae famae adtingat. Probaverat eam etiam ingenio suo excitatus Scaliger in margine ed. Xyl.

gno fuit haec Insula honore. Fabulae enim perhibent, ibi Latonam, partus doloribus solutam, in lucem edidisse Apollinem et Dianam. Nam ut Pindarus ait;

Ante

[5] Ἦν γὰρ τὸ πάροιθε [6] φορητὰ (φησὶν ὁ Πίνδαρος) Insulae.

[7] Κυμάτεσσί τε Δᾶλος

U 5 Παν-

5) Hi versus Pindarici ad extremum usque in voce γόνων desiderantur in Medic. 3. et Urbin. De Vaticano nihil adnotatum habui. Ipsum vero hoc fragmentum Pindari tentarunt olim Th. Canterus Varr. lectt. 2, 22. in Gruteri thes. Crit. T. 3. p. 769. nuper Schneider. in carminum Pindaricor. fragm. p. 29. sqq. repetitis postea in ed. Pindari Heynii T. 3. p. 44. sq. et 162. et in novum ordinem, mutatis aliis, aliis insertis, redegit Hermannus p. 45. c. l.

6) Casaubonn. Medic. 1. 2. Moscov. Paris. Venet. cum edd. Aldi, Hopperi, Xylandri οὐ φορητὰ; Paris. et Amstel. omisso quidem οὐ male φορηταὶ; Guarinus *intoleranda erat*, ut Xylander *intolerabilis erat*. *Tzschucke*. Libri veteres sic: φησὶ γὰρ ὁ Πίνδαρος· Ἦν γὰρ — Sed solet Strabo ita verba sua iis, quae affert, miscere. Legendum autem omnino, ut edidimus, φορητὰ inquam, non οὐ φορητὰ, quam negationem miror admodum ab interprete non esse sublatam, quum res ipsa et poetae sententia vel invitos nos eo adigant. Nos ergo sustulimus, praesertim qui meminissemus, sic legi apud Homeri scholiasten in Odyss. K. [Eustath. ad Homer. Odyss. 10, 3. p. m. 378. in.] ubi ita scribitur: ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Δᾶλος, παντοδαπῶν ἀνέμων ῥιπαῖς; optime sane: et ita hic restituendum. *Casaubonus*. Particulam οὐ apud Eustathium non excidisse, sed ab eo vere non repertam fuisse, docent ea, quae praemittit: Ἀρίσταρχος πλωτὴν (ita Homerus c. l.) λέγει, τὴν φορητὴν καὶ οἷον παραφερομένην ἢ συνεχείᾳ σεισμῶν, ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν, ὡς ποτε μὲν ἐν δεξιοῖς ὁρᾶσθαι μέρεσι, ποτὲ δὲ ἐν ἀριστεροῖς, ὁποῖόν τι καὶ περὶ Δῆλον ἱστόρηται. Cf. etiam idem ad Dionys. v. 525. Intrusae particulae simile exemplum adtulit; sed plura in utramque partem alibi etiam notantur.

7) Venet. Paris. κυμάτεσι; Medic. 2. Moscov. κυμάτεσσι; Eustath. c. l. κυμάτεσσι Δᾶλος; edd. κύματί τε. Casaubonus pro-

Ante erat vaga *Fluctibus Delus*

Insulae. Παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
Ῥιπαῖσιν· ἀλλὰ [8] Κοίε γένος
Ὁπότ' [9] ὀδύναισι θείαις ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν,
[10] Δὴ

probat Eustathii lectionem, quam et exceperunt Schneiderus et Hermannus. Possit quidem ex nexu insulae nomen intelligi, si de ea antea verba fecit Pindarus. At cum hoc incertum sit, nec temere Eustathius scripsisse videatur Δᾶλος, probari utique potest. Τὰ post κυμάτεσσι retinuit Hermannus, expulit Schneiderus. Post Eustathius scribit ῥιπαῖσι. Vulgata melius habet.

8) Medic. 1. ἀλλ' ἀκαιογένης; Medic. 2. ἀλλ' ἀκεογένης; Parif. ἀλλὰ καὶ ὁ γένης; Moscov. ἀλλὰ καινογενὴς; Venetus videtur adtulisse, quae vulgo hic leguntur in omnibus editionibus, ἀλλὰ καὶ ὁ γένος. Casauboniani libri haec verba plane exluserant. Canterus verba καὶ ὁ γένος intacta relinquit. Scaliger in marg. ed. Xyl. emendaverat, ἀλλὰ καὶ ὁ χρόνος; Schneiderus et Hermannus substituunt ἀλλὰ Κοίυ γένος, quam elegantissimam mutationem, cuius vestigia in codicibus haud obscura latent, admittere non dubitavi, cum et facilius hoc nomen minus obvium corrumpi potuerit, quam χρόνος in γένος mutari. Itaque digna haec poeta lectio nunc prodeat. Sic apud Apollon. Rhod. 2, 710. Λητὼ Κοιογένεια; alia nota.

9) Medic. 1. Moscov. ὠδίνεσι; Medic. 2. ὠδίναισι; Parif. ὠδίνεσσι; Venet. cum edd. ὀδύναισι. Quod proxime sequitur in edd. θείαις, pro eo cum augmento Moscov. (ex quo θεοῖς non recte enotavit Schneiderus) Parif. Venet. dant θύοις ἀγχιτόκοις; Medic. 1. 2. θείαις ἀγχιτόκοις, uti posuit in emendatione Canterus, Codicis forte usus subsidio. Schneiderus, qui primum nihil inserta ea voce profici putasset, post cum ipse eam in cod. Moscov. invenisset, probavit. Certe nec temere, vel casu emissa est ea

Omnigenumque ventorum Procellis; verum postquam Coei soboles
Sacris doloribus partui vicina eam adiit,

Tum

[10] Δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ
Πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
Ἂν δ'[11] ἐπὶ κραναᾷ[12] σχέθον

Insulae.

Πέ-

ea vox, nec ab ipsa re aliena, etsi eam Schneiderus in priori Lexici editione praeteriit, Stephanus, nescio qua auctoritate, refert. Nolui igitur eam cum Aldo et aliis removere, etsi praetulerim ἐγχιτόκος. Subsequitur vocem θείαις in Msstis et edd. ἐπιβαίνειν; sola Xylandri operarum negligentia ἐβαίνειν. Schneiderus sequente Hermanno dedit ἐπέβαινεν, quod nexum continet, etsi falso et hic cod. Mosc. exemplum praetexit, qui habet ἐπιβαίνειν.

10) Sic codices; Aldus in ipso contextu exhibet δὴ τὸ, at in corrigendis ad calcem δὴ τότε leg. monet. Quod cum neglexissent Hopperus et Xylander, τὸ et τότε omiserunt. Post pro πρέμνων (edd. πρεμνῶν) Casaubonn. Moscov. Paris. πρυμνῶν; in reliquis, ut in edd. omnibus, est πρεμνῶν, pro quo πρέμνων scripserunt Schneiderus et Hermannus. Tum Paris. ed. male invexit ἀπώρυσαν pro ἀπώρουσαν.

11) Moscov. ἐ κρήνοις; Paris. ἐπικρανοῖς; Venet. Medic. 1. corr. ἐπὶ κρανοῖς; reliqui cum edd. ἐπὶ κρανᾷ, quod repetiit Schneiderus, in ἐπὶ κραναᾷ mutavit Hermannus; Pindaro accommodatius, uti Κραναὰ Δᾶλος legitur Isthm. 1, 3.

12) Moscov. Venet. σχέθον; reliqui cum edd. σχεδὸν. Illud iam voluerat Casaubonus, et post probarunt Schneiderus et Hermannus. Nempe componi debent ἂν et σχέθον, ut exsistat ἀνέσχεθον. Cf. etiam Barnesius ad Homerum T. 3. p. 343. Post Moscov. Paris. πέτραν pro πέτρᾳ, sic ut πέτραν ἐπὶ κρήνοις, judice Schneidero, explicari debeat quasi πέτραν ἐπὶ καρήνοις, etsi vix sanam illam lectionem censet.

Tum quatuor rectae
E radicibus terrae prosi-luerunt
Et eminuerunt in aspera
Rupe

Insulae. Πέτρα [13] ἀδαμαντοπέδιλοι
Κίονες· ἔνθα [14] τεκοῖ-
Σ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

Ἔνδοξον δ' ἐποίησαν αὐτὴν [15] αἱ περιοικίδες νῆσοι, καλούμεναι Κυκλάδες, κατὰ τιμὴν πέμπουσαι δημοσίᾳ θεωρούς τε καὶ θυσίας, καὶ χορούς παρθένων, πανηγύρεις τε ἐν αὐτῇ συνάγουσαι μεγάλας.

§. 3.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν δώδεκα [1] λέγονται· προς-

13) Recte Parif. dat ἀδαμαντοπέδιλοι, cum in aliis codd. aeque atque in editionibus fcriptum reperiatur ἀδαμαντοπέδηλοι. Prius etiam (per ι) recte exhibet Plutarchus de facie in orbe lunae p. 652. (Vol. 9. opp. Lipf.) ubi haec Pindari verba ad rem fuam in alienum fenfum detorfit. Quare et ita repofuerunt Schneiderus et Hermannus.

14) Mofc. τόκοις; Parif. τέκοις, ut edd. Aldi et Hopperi. Tum uterque codex fubjicit εὔδαιμον ἐπόψατο γένναν. Alii vulgatam hodie lectionem recte et ad fenfum formamque Pindari apte praeferunt.

15) Ald. Hopp. ὑ περιοικίδες, quod vitium jam fuftulit Xylander, qui et paullo poft illorum χωρὺς recte convertit in χορούς.

1) Sic Cafaubonn. meique ad unum omnes. Primus Aldus

Rupe adamantinae
Columnae. Ibi parens
Vidit beatam fobolem.

Celebrem eam fecerunt circumpofitae infulae Cyclades, honoris caufa publice mittentes, qui facra frequentarent, tum victimas, choros virginum: et folennes ibi magnos agitantes conventus.

§. 3.

Ab initio XII numerabantur: fed accefferunt plures.

προσεγένοντο δὲ καὶ πλείους. Ἀρτεμίδωρος δ' οὖν [2] διαριθμεῖται περὶ τῆς Ἑλένης εἰπὼν, ὅτι ἀπὸ Θορίκου μέχρι Σουνίου παράκειται, [3] μακρὰ σταδίων ὅσον ἑξήκοντα τὸ μῆκος· ἀπὸ ταύτης γὰρ, [4] φησὶν, αἱ καλούμεναι Κυκλάδες εἰσί· ὀνομάζει δὲ [5] Κέω, τὴν ἐγγυτάτω τῇ Ἑλένῃ· καὶ μετὰ ταυ- Insulae.

Aldus mutavit in λέγεται, quod, etsi ferri et explicari possit, contra codices tamen stare diutius non debet. Tum male ante Casaubonum edebatur προσεγίνοντο.

2) Irrepsit incognita forma διαριθμῦται in ed. Casaub. 1. ex qua propagata est ad reliquas. Antea enim recte legebatur διαριθμεῖται, quod et praestant omnes codices. Pro Ἑλένης mox Medic. 2. Ἑλλένης, et pro Θορίκου Paris. Θουρίκου.

3) Μάκρη scribitur in omnibus editionibus, forte etiam quibusdam codicibus. Nam μακρὰ notatum erat ex Medic. 3. μάκρα ex Medic. 1. corr. Paris. et Mosc Quodsi etiam homini Ephesio dederis formam Ionicam, quamvis usitata dialecto eius verba alias referre Noster solet, scribendum tamen erat μακρὴ, uti in Herodoto 2, 149. Reposui igitur μακρά.

4) Paris. φασὶ; Medic. 3. φασὶν, quae commistio passim fuit indicata. Cf. ad lib. 8. p. m. 294. n. 6. Post Xyl. εἰσὶν· ὀνομάζει; alii εἰσί· ὀνομάζει. Prius quidem, ni verius, certe usitatius; de quo saepe dictum est. Cf. ad lib. 9. p. m. 554. n. 4.

5) Κέω omnes libri praeter Medic. 3. qui praescribit Κέων, quae est usitata forma. Quantum vero in his fluctuen-

plures. Artemidorus eas enumerat, cum de Helena insula loquens, A Thorico, inquit, ea usque ad Sunium iuxta porrigitur, longitudine LX circiter stadiorum: ab hac enim, inquit, incipiunt Cyclades. Nominat deinde Ceon, vicinissimam Helenae: post hanc Cy-

Insulae. ταύτην [6] Κύθνον, καὶ Σέριφον, καὶ Μῆλον, καὶ Σίφνον, καὶ Κίμωλον, καὶ Πρεπέσινθον, καὶ [7] Ὠλίαρον, καὶ πρὸς ταύταις Πάρον, Νάξον, Σύρον,

etuentur codices, plurima docent exempla in Grammaticorum disputationibus proposita, et in auctoribus obvia, sic ut pleraque suffragia audienda videantur. Cf. Fischer ad Welleri Grammat. T. 1. p. 378. sq. T. 2. p. 180. et quae supra de Μίνω notavi ad p. 477. in.

6) Moscov. Medic. 1. 2. Paris. cum edd. Aldi, Hopperi Κύθρον; Guarinus *Sythium*; reliqui cum edd. inde a Xylandro Κύθνον, uti etiam pro Κύθρον, quod invenerat, emendat Pintianus ad Melam 2, 7, 11. p. m. 538. Sic pro τυρὸς Κυθρίδιος apud Diogen. Laert. in vita Epicuri 10, 6. s. 11. Menagius malit Κύθνιος (satis ille celebratus), etsi fluctuat inter Κύθνιος et Γύθιος ex Luciani dialog. meretric. 14. ubi certe Γύθιος probat Gesnerus; at in utroque auctore Κύθνιος praefert Holsten. ad Stephan. p. 177. adsentiente Trillero ad Aeliani hist. animal. 16, 32. ubi Κύνθιος ante Schneiderum edebatur, de qua commutatione monuit etiam Arnaldus in animadversion. crit. cap. 30. p. 169. qualis reperitur in Herodoto 8, 46. et Antonini itiner. p. 528. ubi vid. interpretes et Bochart. in Chanaan 1, 14. Κύθνος hic ad situm unice valet. Proxime post pro Σέριφον Medic. 1. 2. Σέῤῥιφον, et sic Κύμωλον ex frequenti confusione Medic. 3. pro Κίμωλον. Nota sunt omnia.

7) Moscov. Ven. Ἀλίαρον; Medic. 1. 2. Paris. Ὠλίαρον cum Aldo, Hoppero et Guarino. Edd. inde a Xylandro exhibent Ὠλέαρον. Cf. paullo post. Epitome in ed. Basil. Οὐλίαρον. Omnino autem inter Ὠλίαρος et Ὠλίαρος ita pen-

Cythnum, Seriphum, Melum, Siphnum, Cimolum, Prepesinthum, Oliarum: item Naxum, Parum, Syrum,

ϱον, [8] Μύκονον, Τῆνον, [9]Ανδϱον, Γύαϱον. Τὰς μὲν οὖν ἄλλας τῶν δώδεκα νομίζω· τὴν δὲ Πϱεπέσινθον, καὶ Ὠλίαϱον, καὶ Γύαϱον, ἧττον· ὧν τῇ Γυάϱῳ πϱοσοϱμισθεὶς, εγνων κώμιον ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον· [9] ἀπαίϱοντες δὲ ἐδεξάμεθα πϱεσβευτὴν ἐνθένδε ὡς Καίσαϱα πϱοκεχειϱισμένον, τῶν ἁλιέων τινά· ἦν δ' ἐν Κοϱίνθῳ Καῖσαϱ βαδίζων ἐπὶ Insulae.

pendent libri et scripti et editi, ut, utrum praeferri debeat, haereas, nisi utrumque promiscuo usu est dictum. Cf. ne acta agam, ad Melam 2, 7, 11. p. m. 526. Cum hic codices τὸ ι sustineant, praetuli id etiam propter Stephani auctoritatem, literarum legitima serie stabilitam.

8) Medic. 3. falso Μηκονον; edd. Aldi, Hopperi Μήκωνον. Post pro Ἀνδϱὸν editionum Moscov. Ἄνδϱον, uti apud Scylac. p. 22. 55. Hudſ. Stephanum, alios, quod et ob ἀνδϱὸς praeferendum censui. Ὠλίαϱον, quod et hic dedi pro Ὠλέαϱον, eodem modo variant iidem codices; tantum hic Medic. 1. ante correctionem in Ωλίαϱον, 3. Parif. Ἀλίαϱον; Guarinus *Aliarum*. Haec est versatilis librorum mobilitas in locis adeo deinceps positis.

9) Voces ἀπαίϱοντες δὲ effluxerant in Veneto; Medic. 3. Parif. dant ἀπαίϱοντες δ' ἐδεξάμεθα, ut saepe alibi. Post Medic. 3. ἐκεῖθεν pro ἐνθένδε. Parum refert, utrum eligas, si vel reliquos omnes despexeris. Πϱεσβυτὴν vitium est ed. Xyl.

rum, Myconum, Tenum, Andrum, Gyarum. De his reliquas ego in numero XII istarum pono: Prepesinthum, Oliarum, et Gyarum non perinde. Ipse, cum ad Gyarum appulissem, deprehendi vicum exiguum esse, a piscatoribus habitatum. Inde cum discederemus, accepimus, legatum isthinc ad Caesarem missum, unum de piscatoribus: (erat tum Corinthi

Insulae. ἐπὶ τὸν θρίαμβον τὸν [10] Ἀκτιακόν· [11] συμπλέων δὲ ἔλεγε πρὸς τοὺς πυθομένους, ὅτι πρεσβεύοι περὶ κουφισμοῦ [12] τοῦ φόρου· [13] τελοῖεν γὰρ δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ τὰς ἑκατὸν χαλεπῶς ἂν τε-

10) Medic. 1. Ἀκτιατικὸν, ut vett. edd. lib. 8. p. m. 312. n. 29. Cf. lib. 11. extr. ubi Ἀκτιακὸς constantius legitur.

11) Medic. 8. συμπλέων δὲ, quod cum aptius sit ad nexum et sexcenties sic in Strabone occurrat, recepi pro δή. Confusio satis nota. Pro πυθομένους male excepto verbo Paris. dedit πειθομένους. Post idem πρεσβεύει cum edd. ante Casaubonum.

12) Medic. 1. 3. Casaubonn. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Venet. τοῦ φόρου. Aldus invexit τῶν φόρων, quod cur, reluctantibus tot libris, in hac maxime narratione retineri debeat, causa adest nulla. Eadem commutatio notata est supra lib. 8. p. m. 138. et alibi.

13) Moscov. Venet. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Paris. τελοῖεν; edd. omnes τελεῖν, uti post itidem omnes contra τελοῖεν habent, ubi Medic. 1. 3. Moscov. Vatic. Urbin. Paris. dant τελοῦντες, Casaubonn. τελεῖν et τελοῦντες. Turbavit ejusdem verbi, duplici tamen respectu positi, repetitio. Prior nempe pars adtingit tributum pendendum, posterior adhuc pensum. Tum vero aptior ratio et formae inversio servata est in codicibus, qui cum praecipiant τελοῦντες, antea etiam τελοῖεν revocandum erit. In voce δραγμὰς ex ed. Xyl. receptum vitium haesit in ceteris; priores recte δραχμάς.

rinthi Caesar, ad triumphum proficiscens Actiacum.) Is ergo legatus, una navigans, percunctantibus dicebat, se missum esse petendae tributi diminutionis gratia: nam pendere ipsos CL denarios, cum aegre

τελῦντες. [14] Δηλοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἄρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν· Insulae. p. 486

Ὦ [15] Λητοῖ, σὺ μένεις με σιδηρείῃ Φολεγάνδρῳ
Δειλῇ, ἢ Γύαρον παρελεύσεαι αὐτίχ' ὁμοίην.

§. 4.

14) Hinc ad αὐτίχ' ὁμοίην omnia desunt in Veneto. In verbis ἐν τοῖς κατὰ λεπτὸν merito haesit Fabricius in bibl. Gr. Vol. 4. p. 108. ed. Harles. Nempe cum alias librum distinctius indicet, carminis nomen utique videtur latere. Quod quale sit, equidem non novi. Forte ἐν τοῖς καταλέκτοις. Vulgatam scripturam inlustrat Buhlius in ed. Arati Vol. 2. p. 460. Nempe auctor vitae Arati apud Petavium tradit, scripsisse Aratum κατὰ λεπτὸν ἄλλα, quod recte interpretantur: *alia quaedam minuta*. Is. Casaubonus porro lectt. Theocrit. cap. 4. extr. idem esse ait Aratea κατὰ λεπτὸν et Callimachi ῥήσεις λεπτάς. Neque tamen haec disputationem conficere videntur. Ceterum haec transpositis verbis ordinat Medic. 2. καὶ Ἄρατος τὰς ἀπορίας αὐτῶν.

15) Moscov. Λητοί, adposita distinctione maxima. Vulgatum bene habet. Post pro σὺ μένεις μὲν idem adfert σὺ μὲν ἦμε; Paris. diverso accentu et conjuncte σὺ μένημε; Medic. 1. συμένῃ et ex corr. συμένεις; Medic. 2. συμμένεις; Vatic. Urbin. et Veneti conlatores aut silere voluerunt, aut vulgatam adhuc lectionem invenerunt σὺ μένεις μὲν, pro qua Ald. Hopp. dederunt συμμένεις. Neutrum ferendum interpellante metro, cui ut consulerem, levi immutatione reposui σὺ μένεις με. Post Moscov. corr. δειλῇ; Paris. δειλὴν et Γυαρῶν. Tum pro παρελεύσεαι Medic. 1. corr. 2. Paris. cum edd. Aldi, Hopperi παρελεύσεται; male.

aegre possint c. Paupertatem eorum etiam Aratus sic innuit in minutis:

Ferrea me Pholegandros, ubi, Latona, moraris,
Nunc vocat, aequalem aut Gyaron forte si subibis.

Strab. Geogr. T. IV. X §. 4.

Insulae.

§. 4.

Τὴν μὲν οὖν Δῆλον ἔνδοξον γενομένην οὕτως, ἔτι μᾶλλον ηὔξησε κατασκαφεῖσα ὑπὸ Ῥωμαίων Κόρινθος. Ἐκεῖσε γὰρ μετεχώρησαν οἱ ἔμποροι, καὶ τῆς ἀτελείας τοῦ ἱεροῦ [1] προκαλουμένης αὐτοὺς, καὶ τῆς εὐκαιρίας τοῦ λιμένος· ἐν καλῷ γὰρ κεῖται τοῖς ἐκ τῆς Ἰταλίας, καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν πλέουσιν· ἥ τε πανήγυρις ἐμπορικόν τι πρᾶγμά ἐστι, καὶ συνήθεις ἦσαν αὐτῇ καὶ Ῥωμαῖοι [2] τῶν ἄλλων μάλιστα. Καὶ ὅτε [3] συνειστήκει

1) Casaubonn. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Paris. προκαλουμένης; Venet. et edd. προσκαλουμένης, et sic Guarinus *accerseret*. Utrumque variatur et alibi; utrumque intelligi potest. Quod cum sit, codices secutus sum.

2) Medic. 2. alio ordine μάλιστα τῶν ἄλλων.

3) Medic. 2. συνεστήκει; Medic. 1. 3. Moscov. Paris. συνειστήκει; reliqui, opinor, cum edd. συνεστήκει. Cum vero nihil referat, si auctorum morem spectes, secutus sum plerosque et optimos. Cf. Heyne ad Homer. Il. 23, 105. et qui plurima exempla contulit, Fischer. ad Welleri Gramm. Gr. P. 2. p. 454. sq. Ceterum hanc Strabonis narrationem diligenter excussit et interpretatione Xylandri ad verum sensum revocata vindicavit d' Orville in observatt. miscell. Vol. 7. p. 102. sqq. quod nunc omnino indicasse sufficiat.

§. 4.

Delum ergo sic celebrem, auxit eversa a Romanis Corinthus. Eo enim mercatores transiverunt, invitante eos immunitate templi, et commoditate portus: opportune enim sita est navigantibus ex Italia et Graecia in Asiam: et solennis conventus habet quippiam mercatui adfine: frequentabantque eum cum alii, tum maxime

κει ἡ Κόρινθος, Ἀθηναῖοί τε λαβόντες τὴν νῆσον, Insulae. καὶ τῶν ἱερῶν ἅμα καὶ τῶν [4] ἐμπόρων ἐπεμελοῦντο ἱκανῶς· ἐπελθόντες δ' οἱ τοῦ Μιθριδάτου στρατηγοὶ, [5] καὶ ἀποστήσας τύραννος αὐτὴν διελυμήναντο πάντα, καὶ παρέλαβον ἐρήμην οἱ Ῥωμαῖοι πάλιν τὴν νῆσον, ἀναχωρήσαντος εἰς τὴν [6] οἰκείαν τοῦ βασιλέως· καὶ διετέλεσε μέχρι νῦν ἐνδεῶς πράττουσα. Ἔχουσι δ' αὐτὴν Ἀθηναῖοι.

§. 5.

4) Sic Casaubonn. Paris. Moscov. Ven. Vatic. Urbin. Medic. 1. 3. pro eo Medic. 2. ἐμπορίων; edd. omnes ἐμπορείων Aldo duce. Secutus et hic sum codices, cum in ἱερῶν mora gravis non sit.

5) Haec verba ad αὐτὴν desunt in Medic. 3. Pro ἀποστήσας Medic. 1. 2. male dant ἀποστῆσαι, quod tamen postea recte fuit emendatum. Verba sequentia sic construunt Moscov. Medic. 1. 2. 3. οἱ Ῥωμαῖοι πάλιν τὴν νῆσον, quos reddere non piguit. Vulgo ἐρήμην τὴν νῆσον πάλιν οἱ Ῥωμαῖοι.

6) Medic. 1. 3. Moscov. οἰκείαν, quod hic aptius est. Alii cum edd. οἰκίαν, quae frequens est commutatio, de qua cf. Wesseling ad Diodor. 2, 3. et quae monui supra ad lib. 9. p. m. 640. n. 15. Ante τοῦ βασιλέως Medic. 2. moleste praemittit πάλιν.

me Romani. Et Corintho stante, Athenienses insula potiti, sacra et negotiationes diligenter procuraverunt: supervenientes autem Mithridatis duces, et tyrannus eam ad defectionem pertrahens, omnia devastaverunt: rursumque Romani insulam occupaverunt desertam, cum rex domum se recepisset: exinde in hunc usque diem inops permansit. Tenent Athenienses.

Insulae.

§. 5.

[1] Ῥήνεια δ' ἔρημον νησίδιόν ἐστιν ἐν τέτρασι τῆς Δήλου σταδίοις, ὅπου τὰ μνήματα τοῖς Δηλίοις ἐστίν. Οὐ γὰρ ἔξεστιν ἐν αὐτῇ τῇ Δήλῳ θάπτειν, οὐδὲ καίειν νεκρόν· οὐκ ἔξεστιν δὲ οὐδὲ κύνα ἐν Δήλῳ τρέφειν. Ὠνομάζετο [2] δὲ καὶ Ὀρτυγία πρότερον.

§. 6.

1) Medic. 3. Moscov. Ῥήναια, uti ex corr. Medic. 2. cum antea tulisset Ῥήνει; Paris. Ῥήμαια; alii cum Guarino (*Rhenea*) et edd. Ῥήνεια, quam quidem formam, etsi tres alias, Ῥήνη, Ῥηνὶς et Ῥηναία, producit, ignorasse videtur Stephanus. At Ῥήνεια sua auctoritate comprobant plures, in quibus Thucyd. 1, 13. 3, 104. Diodor. 12, 58. Antigon. in histor. mirab. c. 11. Pausan. 4. extr. Aelian. hist. anim. 5, 8. aliique, quos indicavit Wesseling. ad Herodot. 6, 97. et Diodor. c. l. Wasse ad Thucyd. c. l. Holsten. ad Stephan. p. 272. qui etiam de scripturae varietate disserit. Pro eo Ῥηνία Plutarch. in Nicia c. 3. cum discrepantia tamen codicum; Ῥύνεια legitur in Constantin. Porphyrog. de them. 1, 17. pro Ῥήνεια. Cf. etiam d' Orville in observ. miscell. V. 7. p. 109. Rarior utique forma est Ῥηναία, neque tamen abigenda, etsi pro ea Ῥήνεια substituit in Stephano Holsten. c. l. Illam enim sustinent Herodot. 6, 97. Theocrit. 17, 70. adprobante etiam scholiaste, et Hyperides apud Harpocrationem h. v. Utra eligenda sit, prout vel tritam viam, vel tramitem sequaris, adparet. Cf. de scriptura quae dedi ad Melam 2, 7, 11.

2) Καὶ abest in Medic. 3.

§. 5.

Rheneia insula est exigua et deserta, intra quartum a Delo stadium, ubi monimenta sunt Deliorum. Nam mortuum in Delo sepelire non est fas, neque cremare: canem quoque in Delo esse non licet. Olim dicta fuit Ortygia.

§. 6.

§. 6.

Insulae.

Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπονται δὲ δύο, ἥ τε Ἰουλὶς καὶ ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνεπολίσθησαν αἱ λοιπαί· ἡ μὲν Ποιήεσσα εἰς τὴν Καρθαίαν· ἡ δὲ [1] Κορησσία εἰς τὴν Ἰουλίδα. Ἐκ δὲ τῆς Ἰουλίδος

1) Sic Medic. 1. Moſcov. Pariſ. exhibent; Medic. 2. ante correctionem Κορηαγία, poſt Κορησσία; Vatic. Urbin. infra certe Κορησία; Ven. infra tamen etiam Κορησσία; Guarinus *Coeeſſa*; Medic. 3. videtur obtuliſſe Κορισσία, quod tenent editiones omnes, tantum infra p. 487. in. ubi quartum recurrit, Xylander dedit Κορησσίαν. *Tzſchucke.* Καρησσὸς lego cum Ptolemaeo [3, 15.] aut ſaltem Καρησσία. *Xylander.* Plinium ſi ſequitur [4, 20. ſ. 12.] legendum Κορησσὸς vel Κορησσία. Ptolemaeus Καρησσός. *Caſaubonus.* Κόρισσος habet etiam Stephanus h. v. Sed quia ſub eodem nomine et Epheſi urbem et Ceae oppidum complectitur, ut literarum ſeries et etymologiae ratio, (κόρη σὸς), quam ipſe Stephanus adfert, ſcribendum docent, quod recte jam monuit Holſten. ad Stephan. p. 108. ita etiam ob commune nomen in hac urbe, quam adjungit ſub eadem forma, valet, quod Epheſiam per η efferunt auctores, ut Herodot. 5, 100. Xenophon in hiſt. Gr. 1, 2, 7. Diodor. 14, 99. et ex adfini fano Ariſtid. in orat. ſacra T. 2. p. 309. ed. Iebb. Κορησσός. Ita vero Noſter lib. 14, p. 634. in. ubi vulgo Κορισσὸν legitur, codices etiam dant Κορησσόν. Cf. lib. 14. p. 640. Ex quibus utique probanda eſt ſcriptura per η, minus propter nimiam a codicibus diſcrepantiam urbiumque formas diverſas terminatio, quae ſic infra etiam redit.

§. 6.

Ceos urbes habuit olim quatuor: nunc duae reſtant, Iulis et Carthaea, in quas reliquae ſunt translatae: Poeeeſſa in Carthaeam, Coreſſia in Iulidem. Iulis

insulae.[2] ὅ, τε Σιμωνίδης ἦν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης, ἀδελφιδοῦς ἐκείνου· καὶ μετὰ ταῦτα Ἐρασίστρατος ὁ ἰατρὸς, καὶ τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου φιλοσόφων Ἀρίστων, ὁ τοῦ Βορυσθενίτου Βίωνος ζηλωτής. Παρὰ τούτοις δὲ δοκεῖ τεθῆναί ποτε νόμος, οὗ μέμνηται καὶ Μένανδρος·

Καλὸν τὸ [3] Κείων νόμιμόν ἐστι, Φανία·

Ὁ

2) Deest ὅ, τε in Medic. 3. et pro eo in Moscov. et Parisſ. exiit ὅτι; minus bene. Tum τεθεῖναι Medic. 2. ut editiones priores, Aldus etiam in corrigendis ad calcem.

3) Moscov. κίει, sine sensu; Medic. 1. 2. 3. Κήων, uti legunt Pighius et Vorstius ad Valer. Max. 2, 6, 8. Edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Κίων, ut codex Lugdun. in Aeliani V. H. 3, 21. In aliis libris recte hic scribitur Κείων, etsi alias Κήων ferri possit. Nempe formae hae objiciuntur: Κεῖος, Κέϊος, Κήϊος, Κῆος. Κείων etiam scribit Aelian. c. l. ut Stephanus s. v. Ἰουλὶς, qui hunc morem commemorant. Posterior totum hunc Strabonis locum non tantum ante oculos habuit, sed et hos ipsos versus adposuit. Tuentur etiam gentilium formae, ab ipso nomine ductae. Ceterum ipsos versus, quales hic et in Stephano leguntur, probat Phileleutherus Lipsiensis (Bentlejus) in emendatt. in Menandri reliquias p. 99. cum Clericus in Menandri fragmentis p. 26. aptiori forsitan metri, quantum equidem intelligo, concinnitate dedisset: εὖ δυνάμενός τις ζῆν καλῶς —

Iulis patria fuit Simonidis poëtae Lyrici, et Bacchylidis, qui fuit eius consobrinus: praeterea Erasistratus medicus, et de Peripateticis philosophis Aristo, Bionis Borysthenitae imitator, ibi sunt nati. Apud hos videtur lex fuisse posita, cuius Menander meminit etiam:

Bellum hoc Cianorum institutum est, Phania:

Qui

Ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς. Insulae.

Προσέταττε γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότας [4] κωνειάζεσθαι, τοῦ [5] διαρ-

4) Venet. Vatic. Urbin. Mosc. Paris. Medic. 3. κωνεάζεσθαι; Medic. 1. 2. et edd. κονεάζεσθαι; Guarinus *aconito vitam finire*; Planudes in excerptis hic notatus κτείνεσθαι, ex glossa, in qua tamen forte subplendum sit κωνείῳ. In Stephano, ubi eadem ex Strabone repetuntur, ante Berkelium legebatur ἀγωνίζεσθαι, pro quo Pighius ad Valer. Max. c. l. emendabat ἀκωνίζεσθαι, i. e. aconito vitam finire, forma insolentiori, cui ita succurrit Kuhnius ad Aelian. V. H. 3, 37. ut scribat ἀκονίζεσθαι, et derivet ab ἀκόνιον pro ἀκόνιτον, suffragante Clerico ad Menandri fragm. p. 260. non minus insolenter, etsi ab Ἀκόναι (v. ad Stephan. h. v.) nomen petunt. Salmasius ad Solin. c. 7. s. 13. p. m. 102. emendabat κωνειάζεσθαι, quod postea in textum recepit Berkelius. *Tzschucke.* Κονεάζεσθαι [sic olim] non intelligo. Interpres libere cicutam conjecit. *Xylander.* Facile fuerit ex Heraclide [s. v. Κείων] et Aeliano [c. l.] locum emendare; quia enim illi sorbitione cicutae solitos tolli Cios senes, auctores sunt, apparet, legendum esse κωνειάζεσθαι. Stephanus vero, qui locum hunc in suos Commentarios retulit, sic habet: προσέταττε γὰρ τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἀγωνίζεσθαι, quem ego nequeo satis mirari. Videtur enim legisse apud Strabonem κονίεσθαι, vel κονίζεσθαι, quae vox ἀγωνίζεσθαι significat, παρὰ τὸ κόνιν ἐγείρεσθαι, unde Horatius vim vocis Graecae exprimens more suo lib. 1. od. 1. *Sunt quos curriculo pulverem Olympicum Collegisse juvat.* *Casaubonus.* Cum κώνειον hic commemoret Heraclides, Aelianus πίνειν, valet unice vox κωνειάζεσθαι, quam etiam notavit Suidas T. 2. p.

Qui non potest vivere bene, non male moritur.

Mandato enim, ut apparet, legis, qui LX annos excessissent, cicuta necabantur, ut reliquis victus suffice-

Insulae.[5] διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν· [6] καὶ πολιορκουμένους δέ ποτε ὑπ' Ἀθηναίων,. ψηφίσασθαί φασι τοὺς πρεσβυτάτους ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὁρισθέντος πλήθους ἐτῶν· τοὺς δὲ παύσασθαι πολιορκοῦντας. Κεῖται δ' ἐν ὄρει τῆς θαλάττης διέχουσα ἡ πόλις ὅσον πέντε καὶ εἴκοσι ςαδίους· ἐπίνειον δ' ἐςὶν αὐτῆς τὸ χωρίον, ἐν ᾧ [7] ἵδρυτο ἡ [8] Κορησσία, κα-

2. p. 364. et teste Holstenio p. 147. tuentur Mss. in Stephano. Plura dabunt Mercurialis Varr. lectt. 3, 4. Berkel. ad Stephan. p. 411. et Triller observ. 4, 28. p. 489.

5) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. Vatican. et edd. ante Casaubonum praeponunt καὶ, quod, nisi tacite innuantur aliae causae, veluti vitae inutilitas, (Aelian. c. l.), commode abesse potest; quare et expulit Casaubonus. Alia hinc refert Planudes: ὑπὲρ τοῦ διαρκεῖν quae vulgatam non movent. Similis mutatio supra p. 478. in. notata est.

6) Deest καὶ in Medic. 3. Tum Medic. 2. correctus πλῆθος: idem et 1. ὁρισθέντας. Utrumque male.

7) Sic Venet. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Guarinus etiam *sita fuerat*. Editiones, praeeunte Aldo, ἐςὶν ἱδρυμένη, qui forte propter sequentia ita emiserat. At cum nec haec repugnent, tum Strabo respicit ea, quae supra de loci mutatione narraverat.

8) Moscov. Κορυσσία; Ven. Medic. 1. 2. Paris. edd. Aldi, Hopperi Κορησσία; Medic. 3. Vatic. Urbin. Κορησία; ed,

ficeret. Obsidione etiam aliquando pressos ab Atheniensibus decretum edidisse aiunt, quo maximos natu de civibus iuberent interfici, certo annorum numero definito: eam ob rem Athenienses obsidionem solvisse. Sita est urbs in monte a mari stadiis XXV: navale eius est locus, in quo iacet Coressus, domi-

κατοικίαν οὐδὲ κώμης ἔχουσα. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς τῇ Κορησσίᾳ [9] Σμινθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν, καὶ πρὸς τῇ Ποιηέσσῃ· μεταξὺ δὲ τοῦ ἱεροῦ, καὶ τῶν τῆς Ποιηέσσης [10] ἐρειπίων, τὸ τῆς Νεδουσίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν Insulae. p. 487.

ed. Xyl. cum reliquis Κορισσία. Paullo poſt, ut haec ſimul complectar oſcitantium librariorum documenta, Medic. 1. 2. Ven. Pariſ. per η et duplex σσ; alii, ut antea eſt notatum; ſed inconſtanter Moſcov. Κορισσία et tandem Κορησσίαν. Sic edd. Aldi, Hopp. Κορυσσία et in ultimo loco, ſequente demum Xylandro, Κορησσίαν; Caſaubonn. et Amſtelod. ut ſupra.

9) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. Σμινθέυ; *Sminthei* etiam Guarinus; alii cum editionibus Σμινθίυ, quae quidem, praeter Σμινθεὺς in caſu recto, eſt uſitata forma, de qua, additis nominis cauſis, diſſerunt Euſtath. ad Homer. Il. 1, 39. p. m. 26. Tzetzes ad Lycophron. v. 1302. Servius ad Virgil. Aen. 3, 108. Sic et paſſim in ipſis auctoribus legitur, veluti Ammiano 22, 8. (ubi cf. Lindebrog.) Macrobio Saturnal. 1, 17. — vetuſtiores enim, praeſertim poetae, *Smintheus* praeferunt. Niſi codices Σμινθέυ ſcripſerunt pro Σμινθέως, notanda eſt utique haec forma paullo in veteribus rarior, quam tamen etiam novit Stephanus ſ. v. Σμίνθη. An Σμιθεος in numis (cf. Kaſche in Lex. num. T. 4. P. 2. p. 1182.) huc valeat, minime ſtatuam, cum poſitum videatur pro Σμιθεως, et hoc pro Σμινθεως. Equidem propter ipſum Strabonem codices illos repraeſentare dubitavi. Ante Ποιηέσσῃ non incommode in Medic. 3. Moſcov. Pariſ. abeſt τῇ. Pariſ. praeterea exhibet Ποιήεσσι, ſubpleta poſteriori parte in ſpatio vacuo.

10) Pariſ. Medic. 1. 3. edd. Aldi, Hopp. ἐριπίων; alii per ει efferunt, quos propter alia loca ſecutus ſum, etſi per ι aperte producitur ab Heſychio T. 1. p. 1432. nec repugnante etymologia.

domicilium vix pago alicui comparandum. Eſt iuxta Coreſſum etiam Apollinis Sminthii templum et ad Poeeeſſam. Inter templum et rudera Poeeeſſae, Neduſiae

Insulae. ἱερὸν, ἱδρυσαμένου Νέστορος [11] κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον. Ἔστι δὲ καὶ Ἔλιξος ποταμὸς περὶ τὴν Κορησσίαν.

§. 7.

Μετὰ δὲ ταύτην Νάξος, καὶ Ἄνδρος ἀξιόλογοι, καὶ Πάρος. Ἐντεῦθεν ἦν Ἀρχίλοχος ὁ ποιητής. Ὑπὸ δὲ Παρίων ἐκτίσθη [1] Θάσος καὶ Πάριον ἐν τῇ Προποντίδι πόλις. Ἐν ταύτῃ μὲν οὖν [2] λέγε-

11) Medic. 2. μετὰ in explicatione, cum κατὰ saepe, etiam in Nostro, tempus designet; Moscov. καὶ κατὰ, molesto augmento, quod natum forte est ex alterutrius repetitione vel ex contractis literis, vel integris scripti. Nempe καὶ pro κατὰ passim reperitur, uti supra p. m. 153. n. 11. ubi in textu κατὰ reponi debet. Tum Τροίας pro Τροΐας, ut alibi, cum Xylandro dedi. Deinde Ἕλιξος cum spiritu aspero exhibet cum edd. ad Casaubon. 1. Nam Casaub. 2. nudam dimisit vocem, lenem adposuit Amstel. Guarinus etiam scribit *Helixum*. Utrum sit praeferendum, aliunde non liquet. Sequendi igitur sunt plerique codices. De scriptura vocis Κορησσίαν supra dictum est.

1) Medic. 3. Θάσσος, quod praeferunt etiam codices quidam in Mela 2, 7, 8. Stephanus et Plinius 4, 23, s. 12. Plerique tamen simplex σ praeeunt, quam scripturam probant cum numis poetae, correpta penultima. Cf. notata ad Melam p. 505. c. l.

2) Moscov. Medic. 1. 3. mutato vulgari ordine ὁ βωμὸς λέγεται. Articulo omisso ante πλευρὰς hunc locum retu-

dusiae Minervae fanum est, dedicatum a Nestore e Troia revertente. Est et Elixus fluv. apud Coressiam.

§. 7.

Post Ceon (sive malis Ciam) Naxus est, et Andros, memoratu dignae, atque Paros. Inde fuit Archilochus poëta. Parii Thasum condiderunt, et Parium urbem in Propontide. Ibi

ται ὁ βωμὸς θέας ἄξιος, σαδιαίας ἔχων τὰς πλευράς· ἐν δὲ τῇ Πάρῳ ἡ Παρία λίθος λεγομένη, ἀρίςη πρὸς τὴν μαρμαρογλυφίαν. Insulae.

§. 8.

Σύρος δ' ¹ ἐςὶ μηκύνεσι τὴν πρώτην συλλαβὴν,

retulit Eustathius ad Homer. Il. 2, 828. p. m. 269. At constanter eum tuentur omnes codices, adjuvante etiam Strabonis more, de quo supra p. 450. aliqua notavi. Post ante μαρμαρογλυφίαν dubio judicio Moscov. omisit etiam τήν.

1) Hiulcus nexus, quod forte movit Taylorum ad marmor Sandvicense p. 62. ut emendatum vellet ἐςὶ μηκύνεσα. Libri in vulgata persistunt, nec hiatum explent. Aperte enim sibi repugnat Strabo, dum quod hic produci τὸ υ adfirmat, deinceps ex Homeri loco corripi declarat, etsi hinc ita locum repetit Eustathius ad Homer. Odyss. 15, 492. p. m. 583. et ad Dionys. v. 525. Ita vero, Homeri exemplum secuti, corripiunt etiam alii poetae, nisi quorum codices pro *Scyrus* substituunt *Syros*, de quo vid. quae disserui ad Melam 2, 7, 11. p. 540. sq. Inveteratum tamen illud vitium esse, docent verborum illorum testes memorati; quod forte tolli possit, si legeris Σύρος δ' ἐςὶν οὐ μηκύνεσι. Quod enim de Marées über die Kultur der Griechen zur Zeit Homers (1797.) in Homero emendat Ψυρίη, ferri ex disputationis nexu nequit. Pro Σῦρος autem, ut antea legebatur, scripsi Σύρος, et sic notatur apud Diogen. Laert. 1, 119. ubi tamen etiam producitur.

Ibi fertur ara spectabilis esse, cuius latera stadii longitudinem impleant. In Paro autem lapis Parius est statuariis apprime idoneus.

§. 8.

Sequitur Syrus, priore syllaba producta: patria Phe-

Insulae. βίην, ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ [2] Βάβυος ἦν. Νεώτερος δ' ἐστὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐκείνου. Ταύτης δοκεῖ μνημονεύειν ὁ ποιητὴς Συρίην καλῶν·

Νῆσός τις Συρίη [3] κικλήσκεται —
Ὀρτυγίης καθύπερθε. —

§. 9.

2) Βάβιον sine ulla dissensione sistunt libri omnes, tantum operarum, opinor, errore Guarinus scripsit *Rabius*. *Tzschucke*. Eustathius ad Odyss. *o*. v. 402. [p. m. 583.] ad haec verba νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται legebat suo tempore Φερεκύδης ὁ Βαβυλώνιος. Sed pessime, et hic etiam apud Strabonem male. Legendum est enim ὁ Βάδυος ex Diogene Laertio in Pherecyde. [I. 116.] Suidas tamen [s. v. Φερεκύδης] Strabonem sequitur, et Eustathiii Βαβυλώνιος ad Βάβυος magis accedit. *Palmerius in exercitt. in auctores Gr. p.* 330. Hartung p. 707. Tom. 2. in Gruteri Face Crit. cum Eustathii locum repetiisset, alteram lectionem pro depravata habendam esse pronuntiat. Si Βαβυλώνιος Eustathii vere hinc enatum est, cum Βάδυος feratur in Diogene Laertio, magisque Βάδυς quam Βάδις in generis notatione valeat, propter pronum τοῦ β ad δ lapsum, facile probetur opinio Vossii de historicis Gr. 4, 4. emendantis hic et in Suida Βάβυος. Cf. Sturz. ad Pherecydis fragm. p. 3. Menagius ad Diogenem Laert. c. l. etsi de Eustathio falsa adfert, et Brucker. in hist. Philos. Tom. 1. p. 982. Equidem facta aliorum auctorum comparatione scribendum judicavi Βάβυος.

3) Post κικλήσκεται desunt verba εἴπου ἀκούεις, quae vulgo legebantur, in Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. (qui et κε-

κλή-

Pherecydis, Babyis F. Aetate posterior illo est Pherecydes Atheniensis. Videtur sub Syriae nomine mentionem facere Homerus, his quidem verbis:

Insula, quam Syriam dicunt —
Ortygiam supra —

§. 9.

§. 9.

Insulae.

[1] Μύκονος δ' ἐστὶν, ὑφ' ᾗ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς [2] ὑστάτους ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας·

καλήσκεται edidit) nec agnoſcunt Guarinus et Aldus; reliqui cum aliis edd. recepiſſe videntur ex ipſo Homero Odyſſ. 15, 402. Cum nihil ad quaeſtionem valeant, recte, optimorum codicum exemplo, abſunt.

1) In hac ſcriptura conſentiunt omnes codices; ex editionibus tamen Ald. et Hopp. per ω efferunt. Sed et omnino variatur in hac litera, et per ο ſcribunt Herodot. 6, 118. Thucyd. 3, 129. aliique plures, quos memorat Waſſius ad Thucyd. c. l. Cf. quae notavi ad Melam 2, 7, 11. Pauci per ω, in quibus Zenobius centur. 5. prov. 17. Ptolem. 3, 15. et hinc Μυκώνιος Zenobius 5, 21. et vulgo Athenaeus 1, 17. f. 14. ubi ο repoſuit Schweighaeuſerus. Et ſic inter utramque literam fluctuantur libri apud Euſtath. ad Dionyſ. v. 525. Hinc adparet, quam vere adfirmet Holſten. ad Stephan. p. 213. Strabonem et Euſtathium ſcribere per ο, reliquos fere per ω, etſi priorem ſcripturam recte quidem probat ex Lucilii hemiſtichio apud Donatum ad Terentii Hecyr. 3, 4, 26. cui ſuffragantur alia poetarum loca, veluti Statii Achilleid. 1, 205. et in primis numi.

2) In hoc vocabulo conſentiunt codices mei omnes cum editionibus; Guarinus etiam idem interpretatione reddidit; (*gigantum noviſſimos*) tantum Caſauboniani quidam libri dederant τοὺς ὑγιεινοτάτους. *Tzſchucke.* In quibusdam veteribus codicibus legebatur τοὺς ὑγιεινοτάτους, quam lectionem Stephanus quoque [ſ. v. Μύκονος —] in ſuis codicibus habuit. *Caſaubonus.* Habuit etiam Euſtathius, qui ad Dionyſ. v. 525. candem vocem tacite hinc refert. Varie igitur de hac diverſitate diſputatum eſt a viris doctis. Petavius ad Themiſtii orat. 1. p. 522. reponendum cenſebat δει-

§. 9.

Myconus eſt, ſub qua fabulantur iacere ultimos Centaurorum ab Hercule in-

Insulae. τας· ἀφ᾽ ὧν ἡ παροιμία, πάνθ᾽ ὑπὸ μίαν Μύκονον· ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν [3] ἐπιγραφὴν ἀγόντων τὰ [4] διηρτημένα τῇ φύσει. Καὶ τοὺς φαλακροὺς [5] δὲ

δεινοτάτους; ὑγιεινοτάτους probant Pierius ad Virgil. Aen. 3, 76. Holſten. et Berkelius ad Stephan. ille p. 213. hic p. 570. ſic ut *robuſtiſſimos*, *validiſſimos* ſignificet. Quod etſi per conſecutionem deduci inde poſſit, remotius tamen a proprietate narrationis abeſſe videtur, nec a plerisque aliis Msstis confirmatur. Immo ὑγιάτους etiam ex fabularis hiſtoriae indiciis probandum videtur. Nempe gigantes partim in Pallene, nativa ſede, debellati ſunt et domiti, partim inde in alia loca diſperſi aufugerunt, et hinc omnes telis Herculis, qui Iovem in illo bello adjuvabat, transfixi perierunt. Cf. in primis Apollodorus 1, 6, 1. et 2. quippe ex quo diſcitur, confugiſſe etiam aliquos in has inſulas, ex quibus diſerte Con nominat.

3) Caſaubonn. ἐπιγραφὴν et ὑπογραφήν; prius ex meis ferunt etiam Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Venet. Medic. 1. 3. idemque expreſſit Guarinus; (*titulum deſcriptionemque*) poſterius in nullo meorum eſt repertum. Medic. 2. habet γραφὴν, quod inde ab Aldo propagarunt editiones. Ita etiam refert Stephanus c. l. Cum tot codices pugnent pro ἐπιγραφὴν, id repoſui, quod et verbo adjecto videtur magis eſſe accommodatum; etſi alias paſſim etiam γραφὴ eodem ſenſu dicitur, ut apud Polyb. 3, 33, 18. Ante τὰ Moſcov. Pariſ. ponunt καὶ, quod ſic valeat *adeo, etiam*.

4) Moſcov. adſperſo vitio διηρτυμένα, de qua commutatione cf. Schwebel. ad Onoſandr. c. 32. p. 99. reliqui omnes cum editionibus διηρτημένα. Stephanus tamen c. l. ex Strabone refert διηρημένα, quod cum Caſaubono probant Holſten. et Berkelius ad Stephan. c. l. Neque tamen contra

interfectos: unde adagium eſt: omnia ſub unam Myconum: de his, qui ſub unam deſcriptionem cogunt ea, quae natura ſeiunxit. Calvos etiam Myconios

[5] δέ τινες Μυκονίους καλοῦσιν ἀπὸ τῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ. Insulae.

§. 10.

Σέριφος δ᾽ ἐςὶν, ἐν ᾗ τὰ περὶ τὸν Δίκτυν μεμύθευται, τὸν ἀνελκύσαντα τὴν λάρνακα τοῖς δικτύοις, τὴν περιέχουσαν τὸν Περσέα, καὶ τὴν μητέρα Δανάην, καταπεποντωμένους ὑπ᾽ Ἀκρισίου τῦ πατρὸς τῆς Δανάης· τραφῆναί τε γὰρ ἐνταῦθα τὸν Περσέα

tra codices omnes opus eſt emendatione, cum eodem ſenſu dicatur διαρτάω, quod Grammatici explicant μερίζειν, (Etymol. M. ſ. v. Ἄρταμος) διαίρειν, (Suidas T. I. p. 565.) διαςέλλειν. (Heſychius T. 1. p. 965.) Cf. interpretes ad Heſych. c. l. Altera igitur lectio ad gloſſas ablegando videtur.

5) Caſaubonn. λέγουσί τινες. Ex meis ita a recepta lectione diſcrepat Pariſ. ut ante δὲ inſerat καί. Ante τῇ νήσῳ ex Moſcov. poſſit utique addi ἐν, quamquam neceſſe non eſt.

1) Medic. 1. corr. 2. Δίκτην. Vulgata ſcriptura ſatis aliunde ſtat roborata. V. Apollodor. 2, 4, 3. — Poſt Vatic. Urbin. Medic. 3. καταπεποντωμένην. Praeſtat vulgata. Ante Δανάης Moſcov. Pariſ. Medic. 3. immittunt τῆς, quod, etſi parum firma in his valet ratio, imitatus tamen ſum, ex Strabonis etiam frequentiori uſu. Contra poſt ante Περσέα omittunt τὸν edd. ante Caſaubonum, quae in priori loco addebant. Pro Γοργόνος Medic. 1. Γοργόνης, uti proxime poſt etiam Moſcov. Pariſ. Venet.

conios quidam vocant, ideo quod iſtud vitium ea in inſula eſt nimis quam frequens.

§. 10.

Seriphos eſt, in qua, ſi fabulis credendum eſſet, Dictys retibus extraxit ciſtam, cui incluſus fuit Perſeus, materque eius Danaë: cum Acriſius pater eos in altum mare abieciſſet. Ibi enim aiunt enu-

Insulae. σία φασὶ, καὶ κομίσαντα τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, δείξαντα τοῖς Σεριφίοις ἀπολιθῶσαι πάντας· τοῦτο δὲ [2] πρᾶξαι τιμωροῦντα τῇ μητρὶ, ὅτι αὐτὴν Πολυδέκτης ὁ βασιλεὺς ἄκουσαν ἀγαγέσθαι προείλετο πρὸς γάμον, συμπραττόντων ἐκείνων. Οὕτω δ᾽ ἐςὶ πετρώδης ἡ νῆσος, ὥστε ὑπὸ τῆς Γοργόνος τῦτο παθεῖν αὐτήν φασιν οἱ κωμῳδοῦντες.

§. 11.

Τῆνος δὲ [1] πόλιν μὲν ἐ μεγάλην ἔχει· τὸ δ᾽ ἱερὸν τῦ Ποσειδῶνος μέγα ἐν ἄλσει, τῆς πόλεως ἔξω,

2) Dedi cum Mosc. πρᾶξαι pro πράξαι. Sic ἄρξαι et ἆρξαι variantur lib. 13. p. 582. Post Paris. Medic. 1. 2. ἄγεσθαι pro ἀγαγέσθαι; Moscov. inverso ordine προείλετο ἀγαγέσθαι. (edd. male ἀγάγεσθαι.) In sequ. omisi αὐτῷ post συμπραττόντων, quia deesse in optimis libris, Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. adnotatum vidi. Tum in Medic. 3. desideratur αὐτήν.

1) Μὲν non exstat in Medic. 1. 2. et edd. ante Casaubonum. Aptius adest. Tum Medic. 2. habet μεγάλην ἐκ ἔχει.

enutritum fuisse Perseum, et allato Gorgonis capite, ac Seriphiis, ut viderent, obiecto, universos in lapideam naturam convertisse: atque hoc eum egisse, ut matrem ulcisceretur, quam rex Polydectes invitam uxorem ducere voluerat, adiutantibus Seriphiis. Usque adeo autem saxosa est insula, ut comice ludentes ei dicant hoc a Gorgone accidisse.

§. 11.

Tenus urbem habet non magnam: sed extra urbem in luco est fanum Neptuni, dignum quod spe-

ἔξω, θέας ἄξιον· ἐν ᾧ καὶ ἑστιατόρια πεποίηται μεγάλα, σημεῖον τοῦ συνέρχεσθαι πλῆθος ἱκανὸν τῶν συνθυόντων αὐτοῖς ἀστυγειτόνων τὰ Ποσειδώνια. Insulae.

§. 12.

Ἔστι δὲ καὶ Ἀμοργὸς τῶν Σποράδων, ὅθεν ἦν Σιμωνίδης, ὁ τῶν ἰάμβων ποιητής, καὶ Λέβινθος, καὶ Λερία.

Καὶ

ἔχει. Porro ἑστιατόρια per ο scribitur in Moscov. et Paris. in ceteris per ω, quod et praetulerunt editiones. Scripturam vocis hujus et cognatae ἑστιατορία ita constituunt Grammatici, ut praeferendum videatur ο, quod ostendunt Hesych. T. 1. p. 1469. ubi Küsterus malebat etiam per ω, Suidas T. 1. p. 873. ubi etiam ἑστιατορεῖον legitur. Sed et ἑστιατόριον legitur in auctoribus, veluti Plutarcho in 7 Sapient. conv. haud procul ab initio, Dionys. Halic. 2, 23. neque aliter ἑστιατορία. Cf. Alberti ad Hesych. c. l. Quod Sylburg. ad Dionys. c. l. mavult ἑστιατήριον, ita certe effertur ab Hesychio s. v. ἡβητήρια, quod ipsum vocabulum eo valet, ut κοιμητήριον, quippe ex cognato fonte ea sunt orta. Sed de nostra forma, satis illa aliorum testimoniis firmatur, et per ο efferenda certe est, cum et ἑστιάτορες scribatur, uti apud Demosth. contra Leptin. p. 463. Lips. — Pro πεποίηται Medic. 2. πεποίηνται, quod etsi non sine exemplo dicatur, non tamen vulgatam aliorum formam extrudit. Idem post Ποσ.... et ex correctione Ποσειδώνια. Verba καὶ Λερία desunt in Paris.

spectetur: in quo et coenacula magnifica sunt aedificata: magnum argumentum, permultos ad illud sacrificium communicandum confluere de propinquis, ut una Neptunia celebrent.

§. 12.

Est et Amorgus una de Sporadibus, patria Simonidis, jamborum scriptoris, et Lebinthus, et Leria.

Hoc

Insulae.

Καὶ τόδε [1] Φωκυλίδεω. Λέριοι κακοί· οὐχ' ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ.
Πάντες, πλὴν [2] Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

[3] Διε-

1) Moscov. Medic. 1, 2. 3. Paris. et edd. Aldi, Hopperi Φωκυλίδου. Quod dedit Xylander, sequentibus aliis, Φωκυλίδεω (etsi pravo accentu Φωκυλιδέω) habuisse etiam reliqui codices videntur, nec improbandi. Ante πάντες male Medic. 1. infercit ἀλλά. Ipsi versus ante Casaubonum varie turbati adparebant.

2) Medic. 1. 2. Πατροκλέης; Paris. compendii signo post adposito, exhibet; edd. ante Xylandrum Πατροκλέως et deinceps Πατροκλέης; Xylander Πατροκλῆς. Receptam lectionem statuit Casaubonus eamque ferunt etiam cum Guarino reliqui libri. *Tzschucke.* Lege: πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος. Sic libri manu exarati; sic Eustathius-[ad Dionys. v. 530.]. Sic in Anthologia lib. 2. cap. 43. epigr. 8. Porro hos versus Phocylidis, leviter immutatos, sic extulit Demodocus Lerius, [v. Anthol. Gr. T. 2. p. 156. ed. Iac.] homo facetus, cujus etiam meminit philosophus Nicomach. 7, 8. Καὶ τόδε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί. Οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ· Πάντες πλὴν Προκλέους, καὶ Προκλέης Χῖος. *Casaubonus.* Confirmat haec imitatio Casauboni emendationem, si novo egeret fulcro. Ita etiam epigramma exhibet Iacobs in Anthol. Gr. T. 1. p. 54. Hinc vero non admitti potest δὲ ante Λέριος, quod obtrudunt Moscov. et Medic. 3. ut ἀλλὰ Medic. 1. ante πάντες. Est nempe sententia disticho conclusa, cui nomen suum ita praeponere solebat Phocylides, ut notat diserte Dio Chrysostom. orat. 36. p. 79. ed. Reisk. et docent plura epigrammata in Anthologia. Ceterum de emendatione prioris lectionis in edi-

Hoc quoque Phocylidis: Lerius malus omnis et unus,
Excepto Patrocle: sed Patrocles Lerius est.

Lerii

[3] Διεβέβλητο γὰρ ὡς κακοήθεις οἱ ἐνθένδε ἄνθρωποι. Insulae. p. 488.

§. 13.

Πλησίον δ' ἐστὶ καὶ ἡ Πάτμος καὶ [1] Κορασσίαι, πρὸς δύσιν κείμεναι τῇ Ἰκαρίᾳ· αὕτη δὲ Σάμῳ. Ἡ μὲν οὖν Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, καὶ χρῶνται αὐταῖς Σάμιοι· τοιαύτη δ' οὖσα, ἔνδοξος ὅμως ἐστὶ, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἰκάριον καλεῖται τὸ προκείμενον πέλαγος· ἐν ᾧ καὶ [2] Σάμος

editionibus olim etiam recte monuerat Erasmus adagior. 2, 4, 48. Sed minus recte Stephanus in animadversionibus ad id proverbium praecipit Πάτρ:κλος. Prior confusio solemnis fere est in Nostro.

3) Medic. 1. Paris. διαβέβλητο; male. Pro ἐνθένδε Medic. 2. corr. ἐνθάδε.

1) Medic. 3. hic et post, ubi accedunt Medic. 1. 2. hic ante correctionem Κορασίαι, uti exstat in Plinio 4, 23. s. 12. Τὴν Ἰκαρίαν et antea κακωήθεις maculae sunt edd. Aldi et Hopp.

2) Vetus lectio, ἐν ᾧ καὶ αὐτὴ καὶ Σάμος; et ita vetus interpres legit. *Casaubonus.* Ex meis Mss. etiam Moscov. Medic. 1. 3. Paris. Vatic. Urbin. καὶ αὐτὴ καὶ Σάμος καὶ, sensu quidem aperto, minus tamen commodo, et praeter rem onerate, quia de Icaria satis id confirmavit praecedentibus.

Lerii enim ob malitiam male audiebant.

§. 13.

Prope est Patmos, et Corassiae, ab Icaria versus occasum sitae: ut et Icaria respectu Sami. Ipsa quidem Icaria deserta est: pascua habet, quibus Samii utuntur. Nihilominus tamen est celebris, et ab ea nomen habet mare ante ipsam situm: in quo ia-

Insulae. μος αὐτὴ καὶ Κῶς ἐστι, καὶ αἱ ἄρτι λεχθεῖσαι Κορασσίαι, καὶ Πάτμος, καὶ [3] Λέρος.... ἔνδοξον δὲ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὄρος, ὁ Κερκετεύς· μᾶλλον [4] τῆς Ἀμπέλου· αὕτη δ' ὑπέρκειται τῆς Σαμίων πόλεως. Συνάπτει δὲ τῷ Ἰκαρίῳ τὸ Καρπάθιον πέλαγος

3) Ed. Aldi Λεύρος. Recte cum aliis edd. codices, qui et verba ἔνδοξον δὲ, ut edd. ante Casaubonum, deinceps subnectunt. Casaubonus enim lacunae signum adposuit. Guarinus, (*Lerus celeber*) ut codices, proxime connectit. *Tzschucke.* Locus in Graeco est lacer. Sed *Ampelum*, Sami promontorium, etiam apud Stephanum reperies. *Cercetium* apud Plin. 5, 31. Numeri stadiorum in Chalcia mihi sunt suspecti. In fine libri locus est valde mutilatus, quod asterisco expressi, secutus sententiam et Eustathium in Dionysium. [v. 530.] *Xylander.* In Strabone fere observabis, ut vocum, quas vicinis locis ipse bis posuerit, alteram scelerati librarii omiserint. Hoc saepissime jam monuimus, saepe etiam monebimus. Et locus hic non aliter fuit depravatus, quam dum omisit librarius vocem ἔδοξος, quam bis usurpaverat Strabo, aut hoc aut simili prorsus modo: Ἡ μὲν οὖν Σάμος ἔνδοξός ἐστιν· ἔνδοξον δὲ καὶ ἐν αὐτῇ ὄρος. Non dubito, hanc Strabonis esse sententiam. *Cercetium* montem esse Sami ex Plinio [5, 37. s. 31.] apparet. De Ampelo etiam libro 14. p. 637. *Casaubonus.*

4) Ita omnes praeter Xylandrum, qui edidit τὸ Ἀμπέλου. At τὸ ex praecedentibus arcessi debet.

iacent Samus, et Cos, ac modo dictae Corassiae, Patmus, et Lerus.... Nobilis etiam in ea est mons Cerceteus: nobilior Ampelus, imminens urbi Samiorum. Versus meridiem Carpathium mare ad Icarium

λαγος πρὸς νότον· τούτῳ δὲ τὸ Αἰγύπτιον· πρὸς δὲ δύσιν τό τε Κρητικὸν καὶ τὸ Λιβυκόν. Insulae.

§. 14.

Καὶ [1] ἐν τῷ Καρπαθίῳ δ' εἰσὶ πολλαὶ τῶν Σποράδων μεταξὺ τῆς Κῶ μάλιστα, καὶ Ῥόδου, καὶ Κρήτης· ὧν εἰσὶν Ἀστυπάλαιά τε καὶ Τῆλος καὶ Χαλκία, καὶ ἃς Ὅμηρος ὀνομάζει ἐν τῷ καταλόγῳ·

Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, [2] Κράπαθόν τε,
Κάσον τε

Y 3 Καὶ

1) Moſcov. Pariſ. ἐν rejiciunt poſt τῷ, prior etiam eodem modo pro δ' εἰσὶ refert εἰσὶ δέ. In Χαλκία nihil variant libri, cum apud Scylacem p. 38. Hudſ. legatur per ει.

2) Sic Pariſ. Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Caſaub. 1. uti etiam editur, poſtulante metro, in Homero Il. 2. 676. etſi putant olim Κράπαθον, poſt Κάρπαθον dictam fuiſſe inſulam, uti jam adpellat Apollon. Rhod. 4. 1635. ubi et ſic Scholiaſtes ſoluto quidem metro efſert. Edd. Caſaub. 2. et Amſtelod. receperunt Κάρπαθον, quod etiam tueri quocunque modo ſtudet Gronovius ad calcem Stephani ex edit. Berkel. p. 9. Equidem cum hic codi-

rium eſt, et ad illud Aegyptium: verſus occaſum mare Creticum et Africum.

§. 14.

In mari Carpathio multae ſunt de Sporadibus inſulae, maxime inter Con, Rhodum, et Cretam: ex his ſunt Aſtypalaea, Telus, Chalcia, et quas Homerus in Catalogo recenſet:

Et qui Niſyrum, Crapathumque, Caſumque tenebant,

Eury-

Insulae. Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας.

[3] Ἔξω γὰρ τῆς Κῶ καὶ τῆς Ῥόδου, περὶ ὧν ἐροῦμεν ὕστερον, τάς τε ἄλλας ἐν ταῖς Σποράσι τίθεμεν, καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα μεμνήμεθα αὐτῶν, καίπερ τῆς Ἀσίας, ἢ τῆς Εὐρώπης ἐγγὺς οὐσῶν· ἐπειδὴ τῇ Κρήτῃ καὶ ταῖς Κυκλάσι, καὶ τὰς Σποράδας συμπεριλαβεῖν [4] ἐπείγεταί πως ὁ λόγος· ἐν

códices boni Homericam formam comprobent, et ipſe Strabo poſt p. 489. in. eam diſerte memoret, moveri ea non debet. Pro Κῶν Medic. 2. et edd. ante Caſaubonum Κῶ, de quo vid. ad Melam 2, 7, 4. p. 486. At uſitatior forma eſt Κῶν. Pro πόλιν Moſcov. Medic. 3. (qui etiam Εὐρύπυλον habet) πάλιν. Idem innuit Pariſ. in quo exſtat πα..ν.

3) Medic. 3. Πλὴν γάρ. Idem ante Ῥόδυ neglexit τῆς. Talia ſaepe in hoc nexu variantur.

4) Caſaubonn. Medic. 3. ἐπείγεται; reliqui cum edd. ἐπείγετο. Quod cum non recte ſtare vidiſſent librarii quidam, mutarunt in ἐπείγεται, etſi tempus imperfectum magis a nexu deſiderari videatur. Praeſtat tamen et ferri per nexum etiam poteſt ἐπείγεται, cum et antiquiores et poſteriores augmento non imperfectum ſolum, ſed et alia tempora dotare ſoleant. Sic Thucyd. 4, 105. Herodian. 2, 28. 11, 11. et alibi ἠπείγετο dixerunt. Aut igitur ἐπήγετο

Eurypylique urbem Con, aequoreasque Calydnas.

Nam extra Con et Rhodum, de quibus poſtea loquemur, reliquas Sporadum in cenſu ponimus, et hic mentionem earum fecimus, quanquam Aſiae ſint, quam Europae, propinquiores: quandoquidem ipſa oratio nos quodammodo eo adduxit, ut cum Creta et Cycladibus Sporades quoque comple-

ἐν δὲ τῇ τῆς Ἀσίας περιοδείᾳ τὰς προσεχεῖς Insulae.
αὐτῇ τῶν ἀξιολόγων νήσων [5] προσπεριοδεύσωμεν, Κύπρον, καὶ Ῥόδον, καὶ Κῶν, καὶ τὰς ἐν τῇ ἐφεξῆς παραλίᾳ κειμένας, Σάμον, Χίον, Λέσβον, Τένεδον· νῦν δὲ τὰς Σποράδας, ὧν ἄξιον μνησθῆναι, λοιπὸν [6] ἔπιμεν.

γετο vel ὑπήκετο legi debet, (cf. Sylburg. et Irmisch ad Herodian. 3, 12, 21. Schwebel. ad Onosandr. cap. 9. p. 43. c. 32. p. 99.) aut cum codicibus illis reponi ἐπείγεται, quod quidem eorum auctoritas eo facilius evicit, quod etiam narrationis series patitur.

5) Paris. Moscov. προσπεριοδεύσαιμεν. Neque tamen illud damnari potest. Pro Κῶ, quod legitur in editionibus et plerisque Msstis, Moscov. Medic. 3. Paris. exhibent Κῶν, quam formam tamquam magis probatam recepi, cum in primis Homeri locus obversetur. Cf. supra. Post prave dederant editiones ante Casaubonum Χῖον, quod hic recte mutavit in Χίον, quippe illa scriptura est nominis gentilis, haec insulae, de quo discrimine passim monuerunt Grammatici, ut auctor Etymol. M. h. v. Eustathius ad Homer. Il. 1, 7. p. m. 16. ad Odyss. 3, 172. p. m. 120. Cf. notata ad Melam 2, 7, 4.

6) Moscov. Medic. 3. ἔπιμεν; reliqui cum edd. ἔπειμεν, uti constanter lib. 5. p. 219. s. 122. διέξειμεν, et sic alia. Praetuli tamen prius, ut lib. 9. p. m. 335. not. 13. Multa exêmpla conlegit Fischer. ad Weller. Grammat. P. 3. p. 504. V. etiam, quae notavi ad lib. 9. c. l.

plecteremur. In Asiae autem descriptione eas etiam describemus, quae memoratu dignae ei adiacent, Cyprum, Rhodum, Con, et deinceps in ora sitas Samum, Chium, Lesbum, Tenedum: nunc reliquas Sporadas, quae mentione dignae sunt, percurremus.

Insulae.

§. 15.

Ἡ μὲν οὖν Ἀςυπάλαια ἱκανῶς ἐςὶ πελαγία, πόλιν ἔχεσα. Ἡ δὲ Τῆλος [1] ἐκτέταται παρὰ τὴν Κνιδίαν μακρὰ, ὑψηλὴ, ςενὴ, τὴν περίμετρον ὅσον ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα ςαδίων, ἔχουσα ὕφορμον. Ἡ δὲ Χαλκία τῆς Τήλου διέχει ςαδίους ὀγδοήκοντα, Καρπάθου δὲ [2] τεσσαρακοσίες, Ἀςυπαλαίας δὲ περὶ διπλασίους· ἔχει δὲ [3] καὶ κατοικίαν ὁμώνυμον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ λιμένα.

§. 16.

1) Male Medic. 1. ἐκτέτατται. Pro Χαλκία, uti supra constanti librorum consensu legebatur, hic Medic. 1. 2. 3. Paris. dederunt Χαλκεία. Retinui superiorem scripturam, cum et cognata eodem fluctu jactentur, etsi omnino in ea non refrager.

2) Medic. 1. 3. Paris. τετρακοσίες; Moscov. τεσσαρακοσίες; Medic. 2. υ'; Vatic. Urbin. τ.....ους; edd. τεσσαρακοσίων Aldo duce, satis hic fallaci et malo, ut nexus coarguit. Inter priorem formam saepe incerti titubant libri. Cf. ad lib. 8. p. m. 17. et alibi saepe. Post in ed. Xyl. excidit περὶ ante διπλασίες.

3) Hanc particulam respuit Moscov. qui et antea pro ἄρκτον habuerat ἄριςον.

§. 15.

Astypalaea sic satis in alto jacet mari, et urbem habet. Telus propter Cnidiam porrigitur in longum, alta et angusta, ambitu circiter CXL stadiorum, habetque stationem navium. Chalcia a Telo abest stadia XXC, a Carpatho CCCC, ab Astypalaea bis tantum: pagum habet eiusdem nominis, et Apollinis fanum ac portum.

§. 16.

§. 16.

Insulae.

Νίσυρος δὲ πρὸς ἄρκτον μέν ἐςι ¹ Τήλου, διέχουσα αὐτῆς ὅσον ἑξήκοντα ςαδίους, ὅσους καὶ Κῶ διέχει· ² ςρογγύλη δὲ, καὶ ὑψηλὴ, καὶ πετρώδης, τοῦ μυλίου λίθου εὐποροῦσα· τοῖς γοῦν ἀςυγείτοσιν ³ ἐκεῖθέν ἐςιν ἡ τῶν μύλων εὐπορία.

1) Πήλου operarum est error in ed. Aldina, quem removere debebat Hopperus.

2) Medic. 2. ςρ. δὲ ἐςι καί. In sequ. εὐποροῦσα omittunt Casaubonn. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. An habuerint Vatic. Urbin. et Ven. notatum non erat. Adparet tamen in editionibus, e quibus priores duae, adlita macula, dant εὐπορῦσαι. Expressit etiam Guarinus: *saxosa, molendinariis abundans lapidibus. Tzschucke.* In vett. libris non legitur vox εὐποροῦσα, quam nec Eustathius agnoscit; [ad Dionys. v. 525.] estque loquendi genus in hoc auctore frequens, ut ad lib. 4. [p. 196.] notavimus. *Casaubonus.* Quod legitur in illo loco ποίμναι ἀςεῖας ἱερᾶς, diversa valet ratione de qualitate, virtute, de quibus hic cogitari nequit, unde durior exsistat ellipsis. Neque verbum εὐποροῦσα a librariis inventum videtur. Quare cum probabile sit, alios bona fide repetiisse, reliqui.

3) Casaubonn. Vatic. Urbin. Venet. Moscov. (ex corr.) Paris. Medic. 1. 2. 3. ἐκεῖθεν, quod Aldus mutavit in ἐγγύθεν, ex quo haesit in reliquis editionibus. Ἐκεῖθεν, quod tot Msstis instantibus reposui, probaverat etiam Casaubonus. Ante περίμετρος in Vatic. et Urbin. praecedit καὶ; alieno hic vinculo. Pro ςάδιοι Medic. 2. non omnino male ςαδίων.

§. 16.

Nisyros a Telo versus septentriones sita est, distans ab ea stadiis circiter LX, totidemque a Co: teres est, et sublimis, ac saxosa, et molaris lapidis copia praedita, quem vicinis affatim suppeditat.

Insulae. Ἔχει δὲ καὶ πόλιν ὁμώνυμον, καὶ λιμένα, καὶ θερμὰ, καὶ Ποσειδῶνος ἱερόν· περίμετρος δὲ αὐτῆς ὀγδοήκοντα στάδιοι. Ἔστι δὲ καὶ [4] νησίδια
p. 489. πρὸς αὐτῇ Νισυρίων λεγόμενα. Φασὶ δὲ, τὴν Νίσυρον ἀπόθραυσμα εἶναι τῆς Κῶ· προσθέντες καὶ μῦθον, ὅτι Ποσειδῶν διώκων ἕνα τῶν Γιγάντων Πολυβώτην, ἀποθραύσας τῇ τριαίνῃ τρύφος τῆς Κῶ ἐπ' αὐτὸν [5] βάλοι, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος, ὑπο-

4) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. νησία; in aliis libris scriptis et editis νησίδια, quae variatio et alibi objicitur. Cf. ad lib. 9. p. 611. n. 1. p. 617. n. 28. Cum utraque vox perinde valeat, nihil et hic mutavi. Postea Νησυρίων pro Νισυρίων male scribunt Aldus et Hopperus, item inferius Νήσυρος pro Νίσυρος. Cf. de scriptura Heyne ad Apollodor. p. m. 75.

5) Sic Medic. 1. 2. Paris. accommodate ad connexum cum γένοιτο, quare etiam ita reposuit Casaubonus, cum in aliis edd. legatur βάλλει. Sed talia crebro occurrunt. Tum alio verborum ordine Moscov. τὸ βληθὲν νῆσος. At vulgatum tenent reliqui, nec reluctatur Strabonis forma usitata. Idem deinde omittit ἔχουσα, ut Medic. 3. verba proxima ἐν αὐτῇ.

Urbem habet eiusdem nominis, portum, thermas, ac Neptuni templum: ambitus eius est stadiorum xxc. Circa eam sunt et exiguae aliquot insulae, Nisyriorum dictae. Aiunt Nisyrum fragmentum esse ab insula Co avulsum: adduntque fabulam: Neptunum, cum quendam de Gigantibus Polyboten persequeretur, frustum insulae Coae tridente defractun in eum coniecisse, idque insulam Nisyron esse factum, sub qua

ὑποκείμενον ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὸν Γίγαντα· τινὲς Insulae.
δὲ αὐτὸν [6] ὑποκεῖσθαι τῇ Κῷ φασιν.

§. 17.

Ἡ δὲ Κάρπαθος, ἣν Κράπαθον εἶπεν [1] ὁ ποιητὴς, ὑψηλή ἐστι, κύκλον ἔχουσα σταδίων [2] διακοσίων. Τετράπολις δ' ὑπῆρξε, καὶ ὄνομα εἶχεν ἀξιόλογον· ἀφ' οὗ καὶ τῷ πελάγει τοὔνομα ἐγένετο. Μία δὲ τῶν πόλεων ἐκαλεῖτο Νίσυρος, ὁμώνυμος τῇ τῶν Νισύρων νήσῳ. Κεῖται δὲ τῆς Λιβύης κατὰ Λευκὴν ἀκτήν· ἣ τῆς μὲν Ἀλεξανδρείας

6) Instabilem et hic faciunt verborum sedem Medic. 3. in quo ὑποκεῖσθαι αὐτὸν, et Moscov. qui ita construit, φασὶν τῇ Κῷ.

1) Medic. 3. Paris. ὁ Ὅμηρος; Casaubonn. Moscov. ὁ ποιητὴς, quod ex glossae interpretatione transiisse videtur in Ὅμηρος. Revocavi igitur ὁ ποιητής.

2) Medic. 3. τετρακοσίων; alii cum Guarino in vulgata lectione perstant. Utra Strabonis manum repraesentet, non dixerim, etsi alteram suspicor. Ante πελάγει articulum omiserunt Medic. 1. 2. qui tamen in hoc post additus est. Pro ἣ τῆς — Paris. ὃ τῆς. Male.

qua situs ille sit Gigas: alii Coae eum substratum dicunt.

§. 17.

Carpathus autem, quam Homerus Crapathum appellat, sublimis est, ambitu stadiorum CC. Quatuor urbes ea habuit, et nomen celebre, atque ab ea pelagus etiam Carpathium dictum est. Una de urbibus appellabatur Nisyrus, cognominis insulae Nisyro. Sita est adversus Leucen acten (id est litus album) Libyae: quae

Insulae. δρείας [3] διέχει περὶ χιλίους σταδίους, τῆς δὲ Καρπάθου περὶ τετρακισχιλίους.

§. 18.

Ἡ [1] Κάσος δὲ ταύτης μὲν ἀπὸ ἑβδομήκοντα ἐστὶ σταδίων· τοῦ δὲ [2] Σαλμωνίου τοῦ ἄκρου τῆς Κρήτης διακοσίων πεντήκοντα· [3] κύκλον δὲ ἔχει σταδίων ὀγδοήκοντα. Ἔστι δ' ἐν αὐτῇ καὶ πόλις ὁμώνυμος, καὶ Κασίων νῆσοι καλούμεναι πλείους περὶ αὐτήν.

§. 19.

3) Medic. 1. 2. 3. Moscov. περὶ χιλίους διέχει.

1) Medic. 1. 2. 3. Venet. Paris. νῆσος; Moscov. idem exhibet et supra scriptum Κάσος; reliqui cum Guarino et edd. Κάσος, tantum edd. Aldi et Hopperi Κᾶσος; male, quod docet Homerus Il. 2, 676. in quo penultima corripitur. Nexus autem novam insulam utique desiderat, ut loci Homerici commemoratio. Post ἐστὶ deest in Medic. 3.

2) Urbin. Ven. Medic. 3. Σαμωνίου, nec aliter vertit Guarinus, et efferunt passim codices in Nostro; alii Σαλμωνίου scribunt cum edd. fere omnibus. Cum supra in hoc eodem libro codices p. 472. f. et p. 475. m. priorem scripturam tueantur, ne sic in recenti usu a se discrepet Strabo, eam recepi, immo ex Xyl. edit. instauravi. Cf. supra ad p. 472. Paris.

3) Medic. 2. κύκλον δ', ut centies variatur. Pro Κασίων, quod bene habet, Medic. 3. habet Κασσίων, uti post §. 19. Medic. 1. 2. Moscov. et edd. Aldi et Hopperi.

quae ab Alexandria distat ad CIↃ stadia, a Carpatho ad quatuor stadiorum millia.

§. 18.

Casus a Carpatho abest LXX stadiis, a Salmonio Cretae promontorio CCL: ambitu stadiorum XXC. Est in ea urbs ejusdem nominis; et insulae sunt Casiorum complures circa eam.

§. 19.

§. 19.

Insulae.

Νήσους δὲ Καλύδνας τὰς Σποράδας λέγειν φασὶ τὸν ποιητὴν, ὧν μίαν εἶναι [1] Καλύμναν· εἰκὸς δ', ὡς ἐκ τῶν Νισυρίων [2] λέγονται, καὶ Κασίων αἱ ἐγγὺς καὶ ὑπήκοοι, οὕτως καὶ τὰς τῇ [3] Καλύμνῃ

1) Casaubb. aliqui hic et postea Καλύδναν; mei omnes cum Guarino et editionibus Καλύμναν. Nempe Καλέμναν ipse correxit Aldus. Omnino autem tanta est in scribendis iis insulis auctorum conturbatio, ut vix exitus pateat, quod adparere potest ex iis, quae contuli ad Melam in notis exeget. ad 2, 7, 11. Receptam lectionem vindicant sequentia.

2) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 1. 3. Ven. λέγονται; tantum Medic. 2. λέγεσθαι; edd. λέγεται Aldo praeeunte, qui male deseruit codicum illorum lectionem, a nexu etiam suffultam.

3) Absque articulo dimisit Medic. 3. Tum Eustath. ad Homer. Il. 2, 677. p. m. 241. ubi hunc locum repetit, pro περικείμενας dedit παρακείμενας, in ceteris consentiens. Eandem lectionem probasse videtur ad Dionys. v. 530. Pro Λέρον vitiose Aldus, Hopperus scripserunt Λέγνον, et Κάλυδναν pro Καλύμναν, ex quibusdam Msstis et hic, ut paullo superius, enotavit Casaubonus.

§. 19.

Calydnas autem insulas aiunt ab Homero vocari eas, quae sunt Sporades, e quibus una sit Calymna: probabile autem est, sicut a Nisyro et Caso vicinae, iisque subditae insulae nomen habent: ita etiam eas, quae circa Calymnam sunt, ab ea

Insulae. μνῃ περικειμένας, ἴσως τότε λεγομένῃ Καλύδνῃ· τινὲς δὲ δύο εἶναι Καλύδνας φασὶ Λέρον, καὶ Κάλυμναν· ὥσπερ καὶ λέγειν τὸν ποιητήν. Ὁ δὲ Σκήψιος πληθυντικῶς [4] ὠνομάσθαι τὴν νῆσον Καλύμνας φησὶν, ὡς Ἀθήνας, καὶ Θήβας· δεῖν δὲ ὑπερβάτως δέξασθαι τὸ τοῦ ποιητοῦ· οὐ γὰρ νήσους Καλύδνας λέγειν· [5] ἀλλ', οἱ δ' ἄρα νήσους Νισυ-

4) Moſcov. Pariſ. Medic. 2. (ante corr. ὀνομάσαι) ὀνομάσθαι; Venet. ὠνομᾶσθαι; Medic. 1. 3. ὠνομάσθαι. Editiones omnes et hic Aldum ſecutae ὀνομάσας; male quidem, cum Strabo aperte Scepſii explicationem loci Homerici dederit. Quare repoſui ὠνομάσθαι. Pro φησὶν Medic. 3. prave exhibet φασὶν, quam confuſionem paſſim jam notavi.

5) Pro eo Venet. Moſcov. Vatic. Urbin. Pariſ. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. vocibus in unam conflatis dant ἄλλοι, inciſo et ſublato loci ſenſu; Medicei recte ἀλλ' οἱ, ut reſpiciatur ſuperior Homeri locus. *Tzſchucke.* Locus eſt valde mutilatus, quod aſteriſco expreſſi, ſecutus ſententiam et Euſtathium in Dionyſium. [v. 530.] *Xylander.* Hoc eſt: Non enim debere vocem νήσους jungi cum voce Καλύδνας in poetae verſu, ſed per trajectionem ita conſtruendum: οἱ δ' εἶχον νήσους, quas? Niſyrum, Carpathum,

ea eſſe denominatas, tum Calydnae nomen gerente. Alii duas inſulas Calydnas eſſe ajunt, Lerum et Calymnam, easque ab Homero innui. Scepſius plurali numero inſulam Calymnas appellari ait, ut Athenas, ut Thebas: vultque poëtae verba accipi trajectione quadam verborum: non enim illum Calydnas inſulas dicere, ſed qui inſulas tenuerunt Niſyrum,

Νίσυρόν τ' εἶχον, [6]Κράπαθόν τε Κάσον τε, καὶ Κῶν Insulae.
Εὐρυπύλοιο πόλιν, Καλύδνας τε.

§. 20.

[a]Άπαν μὲν οὖν τὸ νησιωτικὸν μέλι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀστεῖόν ἐστι καὶ ἐνάμιλλον τῷ Ἀττικῷ· τὸ δ' [1]ἐν ταῖσδε

thum, Casum, Con et Calydnas: alioquin si verba accipias, ut posuit poeta, solus Calydnas νήσους videtur appellare. Sed quid pluribus opus est? Ipse Strabo clarissime haec explicat; de quo sane negari nequit, pessime hic meritum esse Xylandrum. Nos verba poetae, ut a Strabone sunt scripta, edidimus, et quae importune erant a Xylandro invecta, sustulimus. Cave autem putes, deesse hic quidquam. Locus bene habet nec asterisco ullo indiget. *Casaubonus.*

6) Male edd. Paris. et Amstelodam. mutarunt in Κάρπαθον, cum Homeri locus Il. 2, 677. trajecta tantum explicationis caussa voce νήσους referatur. Male hinc etiam edd. Hopperi et Xyl. scribunt νήσους τε Καλύδνας. Recte Aldus. Κάσσον hic, ut supra, Moscov. Pro Κῶν, quod sollicitandum non erat, Medic. 1. 2. et ed. Xyl. κῶ, de quo supra dixi.

1) Moscov. Medic. 1. 2. 3. edd. ab Aldina ad Casaubon. 1. ἐν ταῖσδε ταῖς νήσοις, quod vitium putat Bochart. in Chanaan 1, 7. p. 373. ita tollendum, ut legatur ἐν ταύταις νήσοις. Equidem retinendam eam lectionem censeo, quam mutarunt edd. Casaub. 2. et Amstel. in ἐν ταῖς νήσοις,

syrum, et Carpathum, et Casum, et Con, Eurypyli urbem, et Calydnas.

§. 20.

Omne quidem mel, quod in insulis fit, plerumque est egregium, et Attico

insulae. ταῖσδε ταῖς νήσοις διαφερόντως· μάλιστα δὲ τὸ Καλύμνιον.

τοις, uti adtulisse etiam videntur reliqui codices. At prior forma in aliis etiam occurrit auctoribus. Sic Himer. orat. 12, 4. p. 586. τὰ τῶνδε τῶν λόγων. Appian. de B. Civ. 1, 91. ἀδελφὰς τῶδε τῶ ἑαυτὸν ἀνελόντος. Idem adeo bis deinceps de reb. Pun. cap. 108. ἐς τήνδε τὴν ἡμέραν ἐγὼ μὲν τόδε τὸ χωρίον καταλήψομαι. Sic pro τούτῳ δὲ τόπῳ Eichstaedtius in Diodoro Sic. 5, 44. ex Msstis recepit τῷδε τῷ τόπῳ. Sed confirmat ipse Strabo, qui v. c. dixit 1. p. 13. p. m. 35. τήνδε τὴν σύνταξιν; supra 10. p. m. 46. τοῦδε τοῦ ποταμοῦ. — Sed cf. Viger. de idiotismis Gr. L. p. m. 9. Schweighaeuser. ad Appian. Vol. 3. p. 631.

tico quod certare possit: insularibus Calymnium hoc excellit autem, et reliquis anteit.

ΤΩ͂Ν ΣΤΡΑ'ΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν ΤΟΥ͂ 'ΕΝΔΕΚΑ'ΤΟΥ ΒΙΒΛΙ'ΟΥ ΚΕΦΑ'ΛΑΙΑ.

Τὸ ἑνδέκατον ἄρχεται μὲν τῆς Ἀσίας· τῦ 1) δὲ Ταναΐδος ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν μερῶν ἄνωθεν, ἀρχομένου διαιρεῖν τὴν Εὐρώπην τῆς Ἀσίας. 2) Περιέχει δὲ 3) τὸ βιβλίον καὶ τὰ παρακείμενα ἔθνη ταῖς ἀρχαῖς αὐτῦ πρὸς τῇ ἀνατολῇ 4) καὶ μεσημβρίᾳ, 5) ᾗ καὶ Ἀσία ἐςί. Ἔςι δὲ τῷδε ἔθνη 6) βάρβαρα τῷ βιβλίῳ ἐγκείμενα, ὅσα παροικεῖ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἐν οἷς Ἀμαζόνες τε καὶ 7) Μασσαγέται, Σκύθαι καὶ Ἀλβανοὶ, καὶ Ἴβηρες, Βακτριανοὶ, Κάσπιοι, Μῆδοι, Πέρσαι, Ἀρμενίαι δύο ἕως τῆς Μεσοποταμίας. Ἔχει δὲ καὶ Τρωγλοδύτας καὶ Ἡνιόχυς ὅτω 8) λεγόμενα ἔθνη, καὶ Σκηπτούχυς, Χοάνυς, Ἀσσυρίυς, Πολυφάγυς, Ἀβιανοὺς, Σιρακὺς, Ταπύρους. Ἐπεμνήσθη δὲ Ἰάσονος καὶ 9) Μηδείας, καὶ ὧν ἔκτισαν πόλεων· ἔτι δὲ Ξέρξυ καὶ Μιθριδάτυ καὶ Ἀλεξάνδρυ τῦ Φιλίππυ.

1) Deest δὲ in Medic. 3. Nempe Medic. 3. quem hoc numero addito supra notavi, etiam hunc librum continet, ubi reliqui duo silent. Pro iis accessit Medic. 4. quem Bandinius n. 15. designavit.

2) Pro περιέχει Paris. Moscov. Medic. 3. 4. substituunt περί. Prius recte habet et in aliis argumentis occurrit.

3) Medic. 3. τὸ βιβλίον τῦτο, non male quidem, attamen non necessario. Post ἀρχαῖς Paris. omittit τῦ.

4) Voces καὶ μεσημβρίᾳ desunt in Medic. 3. Equidem abesse nolim.

5) Legendum censeo ᾗ pro ᾗ.

6) Moscov. Paris. βάρβαρα τά.

7) Sic Moscov. Medic. 3. 4. Paris. uti et ipse Strabo in hoc libro nomen passim effert. Vulgo Μασαγέται per σ simplex, ut libri quidam in Mela. Cf. notae crit. ad 1, 2, 5. p. 106. Ita paullo post Med. 4. Ἀσυρίυς.

8) Ad marginem argumenti typis editi notatum est: γρ. καλύμενα; sine gravi causa. De Sceptuchis judica ex ipso Strabone p. 498. extr. Ἀβιανοὶ, corruptum nomen. Vetus interpres refert *Albanos*, antea commemoratos. Qui proxime ad scripturam accesserint Ἀριανοὶ, ad librum 15 pertinent; Albanos paullo antea auctor argumenti jam adtigit. Forte Κασπιανοὶ, etsi Strabo ipse Κασπίους vocat.

9) Male Medic. 4. Μηδίας, quae scriptura alio valet.

STRABONIS GEOGRAPHICORUM LIBRI UNDECIMI CAPITA.

Liber undecimus incipit ab Afia, et quidem interius Septemtrionem verfus a Tanai, qui Europam ab Afia difterminat. Complectitur autem hic liber gentes ad fontes eius fitas verfus orientem et meridiem, quatenus Afia patet. Producuntur autem ab hac parte gentes barbarae, quae Caucafum montem accolunt, in quibus funt Amazones, et Maffagetae, Scythae, et Albani, et Iberes, Bactriani, Cafpii, Medi, Perfae, Armenia utraque ad Mefopotamiam usque. Porro continet etiam Troglodytas et Heniochos, quae funt gentium nomina; item Sceptuchos, Choanos, Affyrios, Polyphagos, Abianos, Siracos, Tapyros. Tum etiam injecit mentionem Iafonis et Medeae, urbiumque, quas condiderunt, itemque Xerxis, Mithridatis et Alexandri Philippi.

ΣΤΡΑ'ΒΩΝΟΣ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙ'ΟΝ 'ΕΝΔΕ'ΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

Τῇ δ' Εὐρώπῃ συνεχής ἐστι ἡ Ἀσία κατὰ τὸν Τάναϊν συνάπτουσα αὐτῇ· περὶ ταύτης ὖν ἐφεξῆς ῥητέον, διελόντας φυσικοῖς τισιν ὅροις τῦ σαφοῦς χάριν. Ὅπερ ὖν Ἐρατοσθένης ἐφ' ὅλης τῆς οἰκυμένης ἐποίησε, τῦθ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς Ἀσίας ποιητέον. p. 490.

§. 2.

STRABONIS

RERVM GEOGRAPHICARVM

LIBER VNDECIMVS.

CAP. I.

§. 1.

De Asia, quae ad Tanaim flumen Europam attingit, deinceps nobis dicendum est, eaque naturalibus quibusdam terminis circumscribenda perspicuitatis causa: idque de Asia nobis agendum est, quod de tota habitata terra fecit Eratosthenes.

§. 2.

Asia.

§. 2.

Ὁ γὰρ Ταῦρος μέσην πως [1] διέζωκε ταύτην τὴν ἤπειρον, ἀπὸ τῆς [2] ἑσπερίας ἐπὶ τὴν ἕω [3] τεταμένος· τὸ μὲν αὐτῆς ἀπολείπων πρὸς βοῤῥᾶν, τὸ δὲ, μεσημβρινόν. Καλοῦσι δὲ [4] αὐτῶν οἱ Ἕλληνες, τὸ μὲν ἐντὸς τῦ Ταύρυ, τὸ δὲ ἐκτός. Εἴρη-

1) Planudes in excerptis totum hunc locum de Tauro in hanc summam contraxit: διέζωκε πᾶσαν τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆν περαίας τῶν Χελιδονίων ἀρχόμενος μέχρι τῦ τέλυς τῆς οἰκυμένης διατείνων. Cf. Strabo p. 520. f. et 14. p. 666.

2) Medic. 3. 4. cum Eustathio ad Dionys. v. 647. ἑσπέρας, reliqui cum edd. ἑσπερίας, de qua variatione dictum est ad lib. 10. p. 474. Paris.

3) Sic Moscov. Urbin. Medic. 3. cum in aliis legatur τετμημένος, quod etiam exstat in edd. omnibus. *Tzschucke.* Pro τετμημένος lego τεταμένος. *Xylander.* Eustathius [ad Dionys. c. l.] habet τετραμμένος. Malim tamen τεταμένος, et ita Strabonem scripsisse e libri secundi initio certum est. *Casaubonus.* Cum de extensione hic loquatur Strabo vocemque τεταμένος sustineant etiam codices, dubitari de illa emendatione nequit. Sic in eodem nexu cum ἀπὸ, μέχρι, ἐπὶ idem verbum saepe conjungit, ut infra p. 516. lib. 9. p. 400. et alibi. Pro eo habet παρήκει ἀπὸ — μέχρι lib. 12. p. 542. ut Polyb. 2, 37, 7. Post pro βοῤῥᾶν Paris. male dat βοράν, ut infra.

4) Aldus cum Hoppero prave αὐτόν. Causa adparet. Recte igitur Xylander mutavit in αὐτῶν. Pro τὸ δὲ ἐκτὸς Paris. scriptum adfert τὸ δ' ἐκτός. Sic alibi passim, ut antea Medic. 3. 4. Καλῦσι δ'.

§. 2.

Eam continentem Taurus mediam fere cinguli in morem dividit, ab occasu ad ortum porrectus, unamque eius partem versus septentriones, alteram versus meridiem relinquens. Graeci unam partem intra, alteram extra Taurum ap-

Εἴρηται δὲ ταῦθ' ἡμῖν καὶ πρότερον· ἀλλ' εἰρή- Asia.
σθω καὶ νῦν, ὑπομνήσεως χάριν.

§. 3.

Πλάτος μὲν οὖν ἔχει τὸ ὄρος πολλαχοῦ καὶ τρισχιλίων σταδίων, μῆκος δ' ὅσον ¹ καὶ τὸ τῆς Ἀσίας, τεττάρων που μυριάδων καὶ πεντακισχιλίων, ἀπὸ τῆς Ῥοδίων περαίας ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς Ἰνδικῆς καὶ Σκυθίας πρὸς τὰς ἀνατολάς.

§. 4.

Διῄρηται δ' εἰς μέρη πολλὰ καὶ ὀνόματα περιγραφαῖς, καὶ μείζοσι, καὶ ἐλάττοσιν, ἀφωρι-

1) Parif. Mofcov. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Venet. edd. Aldi, Hopp. pro καὶ τὸ dant ἀπό. Xylander repofuit καὶ τῆς Ἀσίας, uti legitur in epitome hujus libri; Cafaubonus inferto τὸ cum aliis edidit καὶ τὸ τῆς Ἀσίας, et elegantius et ad codices propius. Πενταςχιλίων male, ut folet, ex edit. Cafaub. 2. repetiit Amftelod. pro πεντακισχιλίων, uti deinceps ἀφορισμένα. Ante ἀνατολὰς Venet. omifit τάς.

appellant. Haec ante quoque dicta funt: fed nunc memoriae caufa renovandae repetantur.

§. 3.

Latus eft Taurus faepe etiam tria ftadiorum millia, longitudine (quanta etiam Afiae eft) XLV millium, a continente, quae Rhodo oppofita eft, usque ad extremitates Indiae et Scythiae orientales.

§. 4.

Dividitur autem in partes varias et nomina circumfcriptionibus, qua ma-

Asia. σμένα. Ἐπεὶ δ' ἐν [1] τῷ τοσούτῳ πλάτει τοῦ ὄρους ἀπολαμβάνεταί τινα ἔθνη, τὰ μὲν ἀσημότερα,
p. 491. τὰ δὲ καὶ παντελῶς γνώριμα· (καθάπερ ἡ Παρθυαία, καὶ Μηδία, καὶ Ἀρμενία, καὶ Καππαδοκῶν τινες, καὶ Κίλικες, καὶ Πισίδαι) τὰ μὲν [2] πλεονάζοντα τοῖς [3] προσβόῤῥοις μέρεσιν ἐνταῦθα τακτέον· τὰ δ' ἐν τοῖς νοτίοις, εἰς τὰ νότια· καὶ τὰ ἐν μέσῳ δὲ τῶν ὀρῶν κείμενα, διὰ τὰς τῶν ἀέρων ὁμοιότητας πρὸς βοῤῥᾶν πως θετέον· ψυχροὶ

1) Τῷ deest in Moscov. Post Hopperus cum Aldo scripserunt male Ἀρμενία.

2) Solus Moscov. adfert πλησιάζοντα, quod volebat Xylander. Reliqui omnes cum editionibus habent πλεονάζοντα, quod mutare dubitavi, etsi illud est apertius. Nempe per nexum intelligi debet de situ versus septemtrionem in plerisque partibus proniori. Tum, si πλησιάζοντα valeat, proxime post particula ἐν ejicienda sit, quam tamen omnes retinent.

3) Casaubonn. προσβορείοις; Moscov. προσβόῤῥοις; reliqui cum edd. προβόῤῥοις. Equidem, etsi omnes illae formae occurrunt, praetuli tamen lectionem cod. Moscoviensis, quippe quae a plerisque libris adfertur, et quia βοῤῥᾶς descendit, τὸ ῥ geminavi. Tum Medic. 3. 4. cum Xylandro et ed. Casaub. 1. praeferunt τὰ δ' ἐν; in aliis legitur τὰ δὲ ἐν, de qua variatione saepe monui. Deinceps Medic. 3. post τὰ νότια addit ὁμοίως.

joribus, qua minoribus, definita. Quoniam autem in tanta latitudine montis comprehenduntur quaedam gentes, aliae obscuriores, aliae admodum notae, ut Parthorum, Medorum, Armeniorum, Cappadoces aliique et Cilices, ac Pisidae: quae magis ad septemtrionalem plagam inclinant, in ea collocari debent: quae ad Austrum jacent, in meridionali: quae in mediis sunt montibus, ob aeris similitudinem

χροὶ γάρ εἰσιν, οἱ δὲ νότιοι, θερμοί. [4] Καὶ τῶν Asia. ποταμῶν δὲ αἱ ῥύσεις ἐνθένδε οὖσαι πᾶσαι σχεδόν τι εἰς τἀναντία, αἱ μὲν εἰς τὰ βόρεια, αἱ δ' εἰς τὰ νότια μέρη, τά γε πρῶτα (κἂν ὕστερόν τινες [5] ἐπιστρέφωσι πρὸς ἀνατολὰς, ἢ δύσεις) [6] ἔχουσί τι εὐφυὲς πρὸς τὸ τοῖς ὄρεσιν ὁρίοις χρῆσθαι κατὰ τὴν εἰς δύο μέρη διαίρεσιν τῆς Ἀσίας· καθάπερ καὶ ἡ θάλαττα ἡ ἐντὸς στηλῶν, ἐπ' εὐθείας πως οὖσα

4) Revocavi καὶ ex prioribus editionibus, admonentibus praeter ipſam rem etiam Msstis Moſcov. Medic. 3. 4. et Ven. Poſt pro τά γε Medic. 3. 4. dant τά τε, ut priores editiones.

5) Pariſ. ἐπιστρέφονται, quod, ſi per ω efferas, improbari non poteſt. Cf. 13. p. 583. At nec alterum, quod tuentur libri reliqui omnes, reciproco ſenſu damnari debet. Cf. praeter alios ipſe Strabo ſupra lib. 10. p. m. 55. et alibi. In ſequ. ὁρίοις deeſt in Vatic.

6) Sic profertur in omnibus libris Msstis et edd. inde a Caſaubono, cum antea legeretur ἔχωσι. *Tzſchucke.* Legebatur ἔχωσι, et tamquam ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς haec accepere interpretes, ut a praecedentibus verbis plane aliena: quum tamen una ſit ſententia: quare etiam ἔχουσι legimus. Nec putandum eſt cum Xylandro, deeſſe aliquid. Locus integer eſt, et καλῶς ἔχων, ac perſpicuus, nunc quidem. *Caſaubonus.*

nem ſeptentrionalibus adjungendae videntur: frigidae enim ſunt, auſtrinae calidae. Fluminum quoque effluxus fere omnes hinc in diverſas feruntur partes, alii ſeptentrionales, alii meridionales: ſaltem ab initio: tametſi quidam deinde verſus ortum aut occaſum convertuntur, opportune hi montes ad Aſiae in duas partes diviſionem termini adhibentur: ſicut mare, quod intra columnas eſt, et fere maiori parte

Asia. ἡ πλείστη τοῖς ὄρεσι τούτοις, ἐπιτηδεία γεγένηται πρὸς τὸ δύο ποιεῖν ἠπείρους, τήν τε Εὐρώπην, καὶ τὴν Λιβύην, ὅριον ἀμφοῖν οὖσαν [7] ἀξιόλογον.

§. 5.

Τοῖς δὲ μεταβαίνουσιν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης [1] ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἐν τῇ γεωγραφίᾳ, τὰ πρὸς βοῤῥᾶν ἐστι πρῶτα τῆς εἰς δύο διαιρέσεως· ὥστε ἀπὸ τούτων ἀρκτέον. Αὐτῶν δὲ τούτων πρῶτά ἐστι τὰ περὶ τὸν Τάναϊν, ὅνπερ [2] τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης ὅριον ὑπεθέμεθα. Ἔστι δὲ ταῦτα τρόπον τινὰ [3] χεῤῥονησιάζοντα. Περιέχεται γὰρ ἐκ μὲν τῆς

7) Medic. 3. praemittit αὐτήν. Sine gravi causa.

1) Paris. negligenter ἀπό. Tum idem et Medic. βοῤῥᾶν, ut supra.

2) Moscov. Medic. 3. 4. alio ordine verba sic statuunt: Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας.

3) Medic. 3. χερσονησίζοντα; Medic. 4. χεῤῥονησίζοντα; Venet. χεῤῥονησίζοντα. Vulgatam formam servant alii codices cum editionibus et alibi adhibet Strabo, uti in hoc

parte ad lineam rectam Tauro opponitur, commode duas continentes Europam atque Africam distinguit, memorabilis utriusque limes.

§. 5.

Caeterum in descriptione terrae ex Europa in Asiam transeunti, hujus partes septentrionales primo occurrunt de sectione in duas facta portiones: itaque ab iis ordiemur. Ex his prima sunt ea, quae juxta Tanaim sunt sita, quem Asiae atque Europae limitem constitueramus. Ea quodammodo peninsulam referunt. Includuntur enim versus occasum fluvio

τῆς ἑσπέρας τῷ ποταμῷ τῷ Ταναΐδι καὶ τῇ Asia. Μαιώτιδι μέχρι τῦ Βοσπόρου, καὶ τῆς τῦ Εὐξείνυ παραλίας, τῆς [4] τελευτώσης εἰς τὴν Κολχίδα· ἐκ δὲ τῶν ἄρκτων τῷ Ὠκεανῷ, μέχρι τῦ στόματος τῆς Κασπίας θαλάττης· ἕωθεν δὲ αὐτῇ ταύτῃ τῇ θαλάττῃ μέχρι τῶν μεθορίων τῆς τε Ἀλβανίας καὶ τῆς Ἀρμενίας, [5] καθ' ἃ ὁ Κύρος καὶ ὁ Ἀράξης [6] ἐκδίδωσι ποταμός· ῥέων ὁ μὲν, διὰ τῆς Ἀρμενίας, Κύρος δὲ, διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Ἀλβανίας· ἐκ

Z 5 νότε

hoc libro p. 529. in lib. 14. p. 643. f. Sed nec alteram ſpernit, ut lib. 16. p. 752. vel utramque ſimul adhibent codices. Cf. ad lib. 7. p. m. 456. n. 11.

4) Scripti quidam Caſaubonn. τελευταίας. Reliqui in vulgata recte conſentiunt.

5) Medic. 4. καθ' ἃ καί. Ald. Hopper. Xyl. καθά. Sequens nomen Κῦρος libri, et ſcripti et editi, modo per ῦ, modo per ύ efferunt, de quo cf. Strabo 15. p. 739. ut et alibi variatur. Perizon. in Aelian. V. H. 1, 32. praetulit Κῦρος. Equidem, cum a Cyro nomen nactus ſit, (Strabo 15. p. 739.) ut ab eo accentu diſtinguatur, quod fit in Φαιστὸς et Φαῖστος et aliis, dedi per ύ. Cf. ad lib. 10. p. m. 265. Hinc etiam Κόρος correpta penultima alii ſcribunt, ut Dionyſ. v. 1073. Tum Medic. 4. corr. Κῦπρος.

6) Medic. 3. Urbin. ἐκβάλλυσι ποταμοὶ ῥέοντες, ὁ μὲν — Poſterior forma promiſcuum habet uſum.

vio Tanai et palude Maeotide usque ad Boſporum et oram Euxini maris maritimam, quae in Colchidem definit: a ſeptentrione Oceano, usque ad oſtium Caſpii maris: ab ortu ipſo mari Caſpio, usque ad confinia Albaniae et Armeniae, qua Cyrus et Araxes fluvii effunduntur, hic per Armeniam, ille per Iberiam et Albaniam labens: a meridie ea terra,

Asia. νότου δὲ ἡ ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Κύρου μέχρι τῆς Κολχίδος ὅσον τρισχιλίων οὖσα σταδίων ἀπὸ θαλάττης ἐπὶ θάλατταν, δι' Ἀλβανῶν καὶ Ἰβήρων, ὥστε ἰσθμοῦ λόγον [7] ἔχειν. Οἱ δ' ἐπὶ τοσοῦτον συναγαγόντες τὸν ἰσθμὸν, ἐφ' ὅσον Κλείταρχος, ἐπίκλυστον φήσας ἐξ ἑκατέρου τοῦ πελάγους, οὐδ' ἂν λόγου ἀξιοῖντο. Ποσειδώνιος δὲ χιλίων [8] πεντακοσίων εἴρηκε τὸν ἰσθμὸν, ὅσον καὶ τὸν ἀπὸ Πηλουσίου ἰσθμὸν [9] ἐς τὴν Ἐρυθράν· δοκῶ δὲ, φησὶ, μὴ πολὺ διαφέρειν μηδὲ τὸν ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος εἰς τὸν Ὠκεανόν.

§. 6.

7) Casaubonn. ἔχει. Vulgata ratio usitatior.

8) Moscov. Paris. inter haec duo numeralia interponunt καί. Vulgata tamen forma saepe in Strabone occurrit.

9) Venet. Medic. 3. 4. εἰς τήν; alii cum edd. dant ἐς, quae forma Straboni non est incognita. Cf. 7. p. m. 366. et alibi. Quare intactam et hic reliqui.

ra, quae ab ostiis Cyri usque ad Colchidem, a mari ad mare per Albaniam et Iberos porrigitur, ac isthmi formam habet, stadiorum circiter CIↃ CIↃ CIↃ. Ratio eorum habenda nulla est, qui cum Clitarcho adeo in arctum cogunt eum isthmum, ut eluvione utriusque maris perfundi dicant. Posidonius eum facit latum CIↃ IↃ stadia, quantum hunc etiam, qui a Pelusio ad Rubrum est mare: neque multum puto (ait) ab his differre eum, qui a Maeotide est ad Oceanum usque.

§. 6.

§. 6.

Asia.

Οὐκ οἶδα δὲ, πῶς ἄν τις περὶ τῶν ἀδήλων αὐτῷ πιστεύσειε, μηδὲν εἰκὸς ἔχοντι εἰπεῖν περὶ αὐτῶν, ὅταν περὶ τῶν φανερῶν [1] οὕτω παραλόγως λέγῃ· καὶ ταῦτα φίλος Πομπηΐῳ γεγονὼς, τῷ στρατεύσαντι ἐπὶ τοὺς Ἴβηρας, καὶ [2] τοὺς Ἀλ- p. 492.
βανοὺς, μέχρι τῆς ἐφ' ἑκάτερα θαλάττης, τῆς τε Κασπίας καὶ τῆς Κολχικῆς. Φασὶ γοῦν ἐν Ῥόδῳ γενόμενον τὸν Πομπήϊον, ἡνίκα ἐπὶ τὸν λῃστρικὸν πόλεμον ἐξῆλθεν, εὐθὺς δ' ἔμελλε καὶ ἐπὶ Μιθριδάτην ὁρμήσειν, καὶ τὰ μέχρι τῆς Κασπίας ἔθνη,

1) Parif. Ven. οὕτως, uti fit passim, sequente etiam consona. Cf. ad lib. 9. p. m. 586. n. 3. et alibi. Post Parif. λέγοι, Medic. 4. λέγει.

2) Venet. Parif. Medic. 3. 4. praeponunt articulum, quem alii cum edd. omittunt. Secutus sum priores, etsi inconstans in simili nexu fertur ratio. Post ἐπ' ἑκάτερα vitium est ed. Xylandr.

§. 6.

Ceterum haud scio, quomodo ei fidem habere quisquam possit de rebus obscuris dicenti, ubi nullam habet, quam sequatur probabilitatem: quando tam aliena a ratione pronunciat de rebus manifestis: cum quidem Pompeji amicus fuerit, qui exercitum in Iberos Albanosque duxit, ad utrumque usque mare, Caspium ac Colchicum. Etenim Pompejum ajunt Rhodum venisse, quo tempore ad bellum piraticum proficiscebatur, mox adversus Mithridatem ducturus et gentes ad Caspium usque mare sitas: ibi-

Asia. ἔθνη, παρατυχεῖν διαλεγομένῳ τῷ Ποσειδωνίῳ· ἀπιόντα δ' ἐρέσθαι, εἴτι προστάττει· τὸν δ' εἰπεῖν,

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον [3] ἔμμεναι ἄλλων.

[4] Προστίθει δὲ τούτοις, ὅτι καὶ τὴν ἱστορίαν συνέγραψε τὴν περὶ αὐτόν. Διὰ δὴ ταῦτα ἐχρῆν, [5] φροντίσαι τἀληθοῦς πλέον τι.

§. 7.

3) Medic. 3. 4. ἔμμεναι. Prave, ut adparet. Cf. Homer. Il. 6, 208.

4) Προστίθει omnes libri et ſcripti et editi. *Tzſchucke.* Quis adjecit? Locus non eſt integer. Videtur autem ad Poſidonium referri. *Xylander.* Legendum προςτίθει δὲ τούτοις. Adde his. Auget culpam Poſidonii, qui ne tunc quidem ſtudioſus fuerit veritatis indagandae, quum de ea eſſet hiſtoriam ex profeſſo ſcripturus. Vetus vertit, *Accedit his*; non male. *Caſaubonus.* Cum nexus et orationis ſeries hanc emendationem facile comprobent, ſine mora in textu poſui. Poſt cod. Caſaubonn. pro περὶ αὐτὸν praeferunt περὶ αὐτοῦ. Mei omnes in vulgata concinunt. Permutatio horum caſuum eodem etiam ſenſu non infrequens, ut docuerunt Abreſch in auctar. dilucidatt. Thucyd. p. 387. ſq. Fiſcher ad Platon. Phaedon. 5. 11. alii. Sic Plutarch. de auditione p. 160. ed. Lipſ. V. 6. ἱστορία τῆς περὶ ἕκαστον αἰτίας. Sed et hic res ipſa ſuadet, ut praeſcratur αὐτόν. Nempe hiſtoriam ſcripſit non de Pompejo, ſed de rebus Pompeji aetate et ab eodem ipſo geſtis in opere, quo Polybium continuavit. Cf. Suidas h. v. et Voſſius de Hiſtor. Gr. 1, 24.

5) Φροντίσαι ſcripſi, ut ſententia appareret. *Xylander.* Nempe ante eum legebatur φροντίσαν vitio ed. Aldinae, quod et omnes codices repellunt.

ibique Poſidonium diſſerentem compellaſſe, inque ſuo diſceſſu interrogaſſe, ecquid mandaret: eum autem dixiſſe,

Rem gere praeclare, atque aliis praeſtare memento.

Adde his, quod etiam hiſtoriam rerum ejus geſtarum conſcripſit. Itaque oportebat eum veri majorem habere rationem.

§. 7.

§. 7.

Asia.

Δεύτερον δ' ἂν εἴη μέρος, τὸ ὑπὲρ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης, ἣν Κασπίαν καλοῦμεν, μέχρι τῶν κατ' Ἰνδοὺς Σκυθῶν. Τρίτον δὲ μέρος τὸ συνεχὲς τῷ λεχθέντι ἰσθμῷ, καὶ ἀεὶ τὰ ἑξῆς τούτῳ, καὶ ταῖς Κασπίαις πύλαις, [1] τῶν ἐντὸς τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Εὐρώπης ἐγγυτάτω. Ταῦτα δ' ἐστὶ Μηδία καὶ Ἀρμενία, καὶ Καππαδοκία, καὶ τὰ μεταξύ. Τέταρτον δ' ἡ ἐντὸς Ἅλυος γῆ, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τῷ Ταύρῳ, καὶ ἐκτὸς, ὅσα εἰς τὴν χεῤῥόνησον [2] ἐμπίπτει, ἣν [3] ποιεῖ ὁ διείργων ἰσθμὸς τήν τε

1) Medic. 3. τὰ ἐντός. Idem post omisit voces καὶ ἐκτός.

2) Sic Casaubonn. Vatic. Urbin. aliique omnes. Recte, ut supra lib. 9. p. m. 419. 9. 15. Aldus invexerat ἐκπίπτει. Antea χεῤῥόνησον hic et alibi efferunt Medic. 3. 4.

3) Venet. ignorat ποιεῖ. Pro θάλασσαν, ut alibi, Moscov. dat θάλατταν. Idem Ἰσικὸν simplici σ emittit, uti codices aliqui in Mela 1, 13, 1. Post ante Κιλικίαν in Medic. 3. deest τὴν, et pro Ἀράβιον legitur Ἀραβικὸν, quod simpliciter damnari nequit.

§. 7.

Secunda Asiae pars censeri potest, quod supra Hyrcanum sine Caspium mare est, usque ad Indis propinquos Scythas. Tertia, quod dicto est contiguum, ac semper deinde ei et Caspiis portis succedentia, proxima intra Taurum sitae regioni et Europae. Hujus sunt Media, Armenia, Cappadocia, et his interiectae regiones. Quarta, quae intra Halyn flumen jacent, inque ipso Tauro, et extra eum sunt et excidunt in peninsulam, quam

Asia. τε Ποντικὴν καὶ τὴν Κιλικίαν θάλασσαν. Τῶν δὲ ἄλλων, τῶν ἔξω τοῦ Ταύρου, τήν τε Ἰνδικὴν τίθεμεν καὶ τὴν Ἀριανὴν, μέχρι τῶν ἐθνῶν τῶν καθηκόντων πρός τε τὴν κατὰ Πέρσας θάλατταν καὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον, καὶ τὸν Νεῖλον, καὶ πρὸς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος, καὶ τὸ Ἰσσικόν.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

Οὕτω δὲ διακειμένων, τὸ πρῶτον μέρος οἰκοῦσιν, ἐκ μὲν τῶν πρὸς ἄρκτον μερῶν καὶ 1) τὸν Ὠκεανὸν, Σκυθῶν τινὲς Νομάδες, καὶ 2) Ἁμαξοικοί· ἐνδο-

1) Moscov. τῶν. Post pro τινὲς Casaubonn. Venet. τινῶν. Illud tamquam potius praeferendum, quia sit gentis in populos divisio.

2) Moscov. Medic. 3. 4. Venet. Ἁμαξικοί, uti habent etiam editiones omnes lib. 2. p. 126. ubi, qui relictum sit a Casaubono, miratur Berkelius ad Stephan. p. 113. cum recte scripserit Ἁμαξοικοὶ hic et lib. 7. p. 294. Sed et per ι intactum reliquit in libro 2. Siebenkeesius. Occurrit quidem Ἀμαξικὸς apud Stephanum s. v. Ἅμαξα, cujus illud est possessivum, cum hic populus intelligatur.

quam isthmus facit Ponticum mare a Cilicio dirimens. In reliquis, extra Taurum sitis, Indiam ponimus et Arianam, usque ad gentes, qnae pertinent ad mare Persicum, Arabicum sinum, Nilum, pelagus Aegyptium et Issicum.

CAP. II.

§. 1.

Hac dispositione facta, primam partem incolunt septentrionem versus et Oceanum, Scythae quidam vagi (Nomades Graeci appellant) et in plaustris degentes vitam: (Gr. Hama-

ἐνδοτέρω δὲ τούτων Σαρμάται [3] καὶ οὗτοι Σκύ- Asia.
θαι, [4] Ἄορσοι καὶ [5] Σιρακοὶ, μέχρι τῶν Καυκα-
σίων

3) Gatterer in comment. 2. de Sarmatica Prussorum — origine p. 162. (in commentatt. — Goettingens. Vol. 12.) verba καὶ οὗτοι Σκύθαι ex margine in textum recepta esse putat; nempe eos certe, qui Sarmatae sint, non simul esse posse Scythas, nisi hoc ex prava de Scythis opinione seriorum scriptorum profectum sit. Sarmatae quidem inter Scythas et Celtas interpositi egerunt et ab iis accuratius distingui solent. At non solum confinia fecerunt, ut passim commiscerentur, sed et Sarmatarum a Scythis origo huc valet, quam Strabo respicere potest. Cf. deinceps. Certe libri omnes ea verba constanter servant.

4) Sic nominantur in omnibus libris. At corruptum hoc nomen censet legendumque Θύρσοι Gatterer p. 161. c. l. et in commentatione altera de Hunnis. (Cf. Goetting. gel. Anz. an. 1798. p. 1811.) Eodem tamen nomine producit etiam Ptolem. 3, 5. ubi in Sarmatia ponuntur, et 6, 14. ubi recenset in populis Scythiae intra Imaum. Consentit Plinius 4, 18. s. 11. versus Istrum 4, 25. s. 12. ubi cum Hamoxobiis Sarmatas facit, cum eodem nomine etiam 6, 18. s. 16. cum Cadusiis s. Gelis ulterius removeat versus mare Caspium, ex quo varias sedes tenuisse adparet. A Tacito Ann. 12, 15. vocantur *Adorsi* et cum Siracis conjunguntur in bello Mithridatico. Gatterer tamen eosdem ex situs comparatione in Plinio 6, 15. s. 13. judicat esse *Utidorsos*, in Ptolemaeo 6, 14. *Alanorsos* apud interpretes quidem, cum tamen Ptolemaeus *Aorsos* ipsos antea commemoret, in Mela 2, 1, 2. *Agathyrsos*; ubique tamen restituit *Thyrsi*, sive, quod idem sit, *Thyrsigetae* et molliori pronuntiatione *Thyssigetae*, uti in Herodoto 4, 123. editur. Equidem nihil mutavi.

5) Casaubonn. Σειρακοὶ; Urbin. Συρακοὶ; Vatic. Συρακοὶ et Σιρακοὶ, supra scripto ι; edd. omnes Σιρακοί. Magis idem

maxoeci) citra hos Sarmatae, ipsi quoque Scythae, Aorsi et Siraci, usque ad Caucasios montes ad meridiem

Asia. σίων ὀρῶν ἐπὶ μεσημβρίαν τείνοντες· οἱ μὲν, Νομάδες, οἱ δὲ, [6] καὶ Σκηνῖται καὶ Γεωργοί· περὶ δὲ τὴν λίμνην Μαιῶται· πρὸς δὲ τῇ θαλάττῃ τοῦ Βοσπόρου [7] τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐστὶ, καὶ ἡ Σινδική·

idem nomen variatur in Tacito Ann. 12, 15. ubi prima syllaba per *o*, *e* et *i* agitatur, uti post *Seraceni* et *Siraceni* per η et ι efferuntur. Gatterer utroque loco substituit Ἰύρκαι, ut in ipso Herodoto idem fluvius 4, 58 scribatur Ὕργις et 4, 123. Σύργις. Sic *Salmydessus* et *Halmydessus* in auctoribus reperitur. Cf. quae notavi in not. critic. ad Melam 2, 2, 5. p. 95. In Herodoto quidem 4, 22. Ἰύρκαι s. Ἰῦρκαι adpellantur, unde *Turcas* finxerunt in Mela 1, 19, 19. ad quem cf. notata p. 649. Equidem et hic, si vel eundem populum concedam, vulgatam formam reliqui. Et sic per ι commemorantur a Polyaeno 8, 26.

6) Solus Moscov. omissa particula καὶ scriptum adfert Σκηνῆται. Quod etsi perinde omnino valet, et promiscuum admittit usum, auctores tamen cum aliis Msstis praeferunt ι, ut Ptolemaeus 6, 7. et passim Plinius *Scenitae* de populis quidem uterque Arabiae. Sic et Noster alibi scribit, etsi idem codex ponit η, ut 16. p. 747. sq. In eo tamen auscultavi, quod pro Σκηνίται dedi Σκηνῖται.

7) Haud dubie haec τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν, mendum habent. Fortasse Sarmatiae Asiaticae mentio facta est. *Xylander.* Similis locus libro septimo p. 311. σὺν τοῖς Ἀσιανοῖς χωρίοις τοῖς περὶ Σινδικὴν, ut videantur τὰ κατὰ τὴν Σινδικὴν Asiae nomen, ut proprium, sibi vindicasse. *Casaubonus.* Equidem descendo in sententiam Lünemanni, qui in descr. Caucasi p. 32. optime loci integritatem, quam praetexunt omnes codices, et perspicuitatem, mutata vulgari verborum interpunctione, vindicavit, sic ut sensus inde exsi-

diem pertinentes: quorum alii Nomades sunt, alii Scenitae, ac Georgi. Circa paludem Maeotidem sunt Maeotae, et ad mare Bosporanum, Asiam versus est

κή· μετὰ δὲ ταύτην Ἀχαιοὶ καὶ [8] Ζυγοὶ, καὶ Ἡνίοχοι, [9] Κερκέται τε καὶ Μακροπώγωνες. Ὑπέρκεινται δὲ τούτων καὶ τὰ τῶν Φθειροφάγων [10] στενά· μετὰ δὲ τοὺς Ἡνιόχους [11] ἡ Κολχὶς, ὑπὸ τοῖς Asia.

exſiſtat: ad mare Boſporanum, in Aſiae quidem parte (nam Boſporani ſunt Europaei et Aſiatici, uti refert infra p. 495.) ſive, ut vertit Lünemannus, Aſiam verſus i. e. e regione Aſiae minoris Sindica eſt. Offendit unum καὶ cum ſola Sindica. Ipſe emendationi fidem adſtruit ex Strabone p. 496. f.

8) Cum Stephano ſcripſi Ζυγοὶ, ut Ζυγῶν editum eſt infra p. 495. etſi etiam lib. 2. p. 129. omnes editiones adhuc praeferunt Ζύγοι. Hoc unum obſtet, ſi verum ſit, quod putat Lünemannus p. 34. c. l. a ζυγοῖς nomen traxiſſe. In epitome lib. 11. p. 141. adpellantur Ζύγιοι, ut in Dionyſ. v. 687. et ipſo Strabone infra p. 496.

9) Sic omnes libri cum vetere interprete recte exhibent, cum in editionibus ante Caſaubonum legeretur Κεϱτέται. *Tzſchucke.* Sic emendavimus, cum legeretur Κεϱτέται. Nam Cercetae infra ſaepius nominantur et Ptolemaeo quoque [5, 9.] ac Plinio H. N. 6, 5. *Caſaubonus.* Cf. ad Melam 1, 19, 14.

10) Στενὰ Phthirophagorum anguſtias non novi; itaque gentem vertere malui. *Xylander.* Indicat regionem anguſtam adituque difficilem.

11) Euſtathius ad Dionyſ. v. 689. ex hoc loco repetit: Κόλχοι μετὰ Ἡνιόχυς ὑπὸ τοῖς Καυκασίοις καὶ Μοσχικοῖς ὄρεσι; ſenſum ſecutus. Nempe et alibi Strabo urbes vel regiones et populos promiſcue componit.

eſt et Sindica. Sequuntur Achaei, Zygi, Heniochi, Cercetae, et Macropogones, id eſt longibarbi: ſupra hos ſunt Phthirophagorum, id eſt pediculos vorantium, fauces. Poſt Heniochos Colchis eſt, ſub Cau-

Asia. τοῖς Καυκασίοις [12] ὄρεσι κειμένη καὶ τοῖς Μοσχικοῖς. Ἐπεὶ δ' ὅριον ὑπόκειται τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ὁ Τάναϊς ποταμὸς, ἐντεῦθεν ἀρξάμενοι τὰ καθ' ἕκαστα ὑπογράψομεν.

§. 2.

Φέρεται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν μερῶν, οὐ μὴν ὡς ἂν κατὰ διάμετρον ἀντίῤῥους τῷ Νεί-
p. 493. λῳ, καθάπερ νομίζουσιν οἱ πολλοὶ, ἀλλὰ ἑωθινώτερος ἐκείνου, παραπλησίως ἐκείνῳ [1] τὰς ἀρχὰς ἀδήλους ἔχων· ἀλλὰ τοῦ μὲν, πολὺ τὸ φανερὸν, χώραν διεξιόντος πᾶσαν εὐεπίμικτον, καὶ μακροὺς ἀνάπλους ἔχοντος. Τοῦ δὲ Ταναΐδος τὰς μὲν ἐκβολὰς ἴσμεν· (δύο δ' εἰσὶν εἰς τὰ ἀρκτικώτατα μέρη

12) Medic. 4. Moſcov. Pariſ. Venet. ὄρεσι κειμένη καὶ τοῖς, uti editio Aldi. Vox κειμένη in ed. Hopperi exciderat, et hinc in reliquis exſulat. Equidem ex libris illis, etſi ſine deſiderio abſit, revocavi.

1) Moſcov. hoc ordine verba componit: ἀδήλους τὰς ἀρχὰς ἔχων. Paullo inferius pro τετύχηκεν Medic. 2. ἔτυχεν.

Caucaſiis et Moſchicis montibus. Quoniam vero limitem Europae et Aſiae poſuimus Tanain fluvium, inde ſumto principio ſingula jam nunc deſcribemus.

§. 2.

TANAIS a partibus defertur ſeptentrionalibus quidem: non tamen ita, ut e regione ad lineam contra Nilum fluat, quae fuit quorundam opinio. Tanais, quam Nilus, magis eſt orientalis, itidem incognitos habens fontes. Sed Nili magna pars nota eſt, cum regio, per quam labitur, tota ſit acceſſu facilis, et longas ipſe habeat ſubvectiones. Tanaidis vero oſtia quidem novimus, (duo autem

μέρη τῆς Μαιώτιδος, ἑξήκοντα σταδίους ἀλλήλων Tanais. διέχουσαι,) τὸ δ' ὑπὲρ τῶν ἐκβολῶν, ὀλίγον τὸ γνώριμόν ἐστι, διὰ τὰ ψύχη καὶ τὰς ἀπορίας τῆς χώρας, ἃς οἱ μὲν αὐτόχθονες δύνανται φέρειν, σαρξὶ καὶ γάλακτι τρεφόμενοι νομαδικῶς· οἱ δ' ἀλλοεθνεῖς οὐχ ὑπομένουσιν. Ἄλλως δὲ οἱ Νομάδες δυσεπίμικτοι τοῖς ἄλλοις ὄντες, καὶ πλήθει, καὶ βίᾳ διαφέροντες, ἀποκεκλείκασιν, εἴ καί τι πορεύσιμον τῆς χώρας ἐστὶν, ἢ εἴ τινας τετύχηκεν ἀνάπλους ἔχων ὁ ποταμός. Ἀπὸ δὲ τῆς αἰτίας ταύτης οἱ μὲν ὑπέλαβον, τὰς πηγὰς ἔχειν αὐτὸν ἐν τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι· [2] πολὺν δ' ἐνεχθέντα ἐπὶ τὰς ἄρκτους, εἶτα ἀναστρέψαντα [3] ἐκβάλλειν

2) Caſaubb. πολλῷ; Pariſ. πολλήν. At πολὺν recte habet aliisque Strabonis locis comprobatur, ut 14. p. 667. Similis forma reperitur 12. p. 546.

3) Sic Caſaubonn. Vatic. Urbin. Pariſ. Moſcov. Venet. Medic. 3. 4. pro ἐσβάλλειν, quod editionibus praeivit Aldus, uti ἐς, pro quo certe Pariſ. Venet. Medic. 3. 4. dant εἰς. Utra-

tem ſunt, quibus is in partes Maeotidis maxime ſeptentrionales ſeſe exonerat, ſtadiis LX inter ſe diſtantia) quod autem ſupra oſtia eſt, ejus pars exigua eſt cognita. Fit hoc ob frigus et incommoditates regionis, quas indigenae poſſunt tolerare, carnibus et lacte viventes Nomadum more: exteri ſuſtinere non poſſunt. Alias etiam Nomades iſti, a commerciis aliarum nationum alieni, multitudine ac viribus praepotentes, occluſerunt itinera regionum: ubi ambulari etiam poterat, et ſubvectiones ſi quas fluvius habuit. Hac de cauſa quidam cenſuerunt, eum e Caucaſiis montibus ortum magno alveo adverſus ſepten-

Tanais. ἐς τὴν Μαιῶτιν· τούτοις δὲ ὁμοδοξεῖ καὶ Θεοφάνης ὁ Μιτυληναῖος. Οἱ δ' ἀπὸ τῶν [4] ἄνω μερῶν τοῦ Ἴστρου φέρεσθαι· σημεῖον δὲ φέρουσιν οὐδὲν τῆς πόῤῥωθεν οὕτω ῥύσεως καὶ ἀπ' ἄλλων κλιμάτων, ὥσπερ οὐ δυνατὸν ὂν καὶ ἐγγύθεν καὶ ἀπὸ τῶν ἄρκτων.

§. 3.

Ἐπὶ δὲ τῷ ποταμῷ καὶ τῇ λίμνῃ πόλις ὁμώνυμος [1] οἰκεῖται Τάναϊς, κτίσμα τῶν τὸν Βόσπο-

Utraque forma in hoc apud Strabonem reperitur; illud diverſo reſpectu locum habet. Sic Iſtri partem aliqui putarunt ἐκβάλλειν εἰς τὸν Ἀδρίαν lib. 1. p. 57. pro quo Euſtath. ad Dionyſ. v. 298. refert ἐμβάλλειν. Achelous et Evenus ἐμβάλλειν dicuntur in mare 7. p. 327. Sic vero ſaepe commutantur εἰσβάλλειν, ἐμβάλλειν et ἐκβάλλειν, εἰσπίπτειν et ἐμπίπτειν et ſimilia. Cf. Weſſeling. ad Diodor. 1, 32. praeter alios. Nempe alterum dicitur reſpectu fluvii, alterum reſpectu maris. Cf. Euſtath. ad Homer. Odyss. 5, 441. p. m. 238. et quae monuit Maaſvicius ad Polyaen. 1, 3, 5. Equidem hic ſecutus ſum codices.

4) Caſaubonn. Medic. 4. ἄνω φασὶ μερῶν. At commode poteſt a ſuperiori verbo pendere.

1) Medic. 4. κεῖται. Ita vero adfuit lib. 9. p. m. 427. 481. et ſic alibi occurrit de ſitu. Sic Latini dicunt *habitari*,

ptentriones ferri, indeque retro labentem in Maeotin exire: his Theophanes quoque Mitylenaeus adſentitur. Alii a ſuperioribus Iſtri partibus ferri exiſtimant; neque ullum adferunt ſignum tam longinqui et ex diverſis climatibus defluxus: quaſi non potuerit e vicinia et a ſeptentrione delabi.

§. 3.

Supra flumen et ad paludem Maeotidem urbs ſita eſt, Tanais ipſa quoque appellata, condita a Graecis Boſpo-

Βόσπορον ἐχόντων Ἑλλήνων· νεωςὶ μὲν οὖν ἐξεπόρθησεν αὐτὴν Πολέμων, ὁ βασιλεὺς, ἀπειθοῦσαν. Tanais. Ἦν δ' ἐμπορεῖον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαίων Νομάδων, καὶ τῶν ἐκ [2] τοῦ Βοσπόρου τὴν λίμνην πλεόντων, τῶν μὲν, ἀνδράποδα ἀγόντων καὶ δέρματα, καὶ εἴτι ἄλλο τῶν Νομαδικῶν, τῶν δ' [3] ἐσθῆτα καὶ οἶνον, καὶ τ' ἄλλα, ὅσα τῆς ἡμέρου διαίτης οἰκεῖα, ἀντιφορτιζομένων. Πρόκειται δ' ἐν ἑκατὸν ςαδίοις τοῦ ἐμπορείου νῆσος Ἀλωπεκία, κατοίκια μιγάδων ἀνθρώπων. Ἔςι δὲ καὶ ἄλλα νησίδια πλησίον ἐν τῇ λίμνῃ. Διέχει δὲ τοῦ ςόματος τῆς Μαιώτιδος εὐθυπλοοῦσι ἐπὶ τὰ βό-

tari, ut Mela 2, 4, 2. Post Medic. 3. ἐμπόριον, quam variationem jam saepe notavi. Sic paullo inferius idem codex cum Moscov. dat ἐμπορίῳ, uti edd. Aldi et Hopperi.

2) Articulum, quem omittunt editiones, addidi ex Msstis Medic. 3. 4. Ven. Mosc. Paris.

3) Urbin. Medic. 3. 4. volunt ἐσθῆτας. Sed vulgatus numerus bene habet, Attico etiam usu frequentatus. Post vox ὅσα deest in Ven.

Bosporum incolentibus. Hanc jussa facere detrectantem rex Polemo nuper evastavit: commune fuit emporium Europaeorum Asianorumque Nomadum, et eorum, qui e Bosporo per paludem navigabant: alteris mancipia et pelles adferentibus, et quae aliae sunt Nomadum merces, alteris vestem, vinum, aliaque ad cicurem vitam pertinentia permutantibus. Ante emporium ad c stadia sita est Alopecia insula, quam convenae homines habitant. Sunt et aliae parvae insulae pone in palude. Tanais a faucibus Maeotidis paludis abest recta adversus septentrio-

Tanais. ῥεια δισχιλίους καὶ διακοσίους ςαδίους ὁ Τάναϊς· οὐ πολὺ δὲ πλείους εἰσὶ παραλεγομένῳ τὴν γῆν.

§. 4.

Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τῷ παρὰ γῆν πρῶτον μέν ἐςιν ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος προϊοῦσιν ἐν ὀκτακοσίοις ςαδίοις ὁ μέγας καλούμενος Ῥομβίτης, ἐν ᾧ τὰ πλεῖςα ἁλιεύματα τῶν εἰς ταριχείας ἰχθύων· ἔπειτα ἐν ἄλλοις ὀκτακοσίοις ὁ ἐλάσσων Ῥομβίτης, [1] καὶ ἄκρα, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας ἐλάττους·

1) Scilicet Rhombites minor non eſt fluvius, ſed promontorium, fallitque nos Ptolemaeus, qui ποταμὸν appellat. Immo fefellit parum attentos interpretes falſa et corrupta γραφή. Tu, ſi me audis, totum locum ſic lege: Ἔπειτα ἐν ἄλλοις ὀκτακοσίοις ὁ ἐλάσσων Ῥομβίτης, καὶ ἄκρα ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας, ἐλάττους δέ. Ἔχουσι μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν πρότερον τὰ νησία ὁρμητήρια· οἱ δ' ἐν τῷ etc. Nolim affirmare, in haec prorſus verba conceptum a Strabone fuiſſe hunc locum: ſententiam quidem haud abſimilem fuiſſe, hoc vero affirmare auſim. *Caſaubonus.* Nempe vulgo legebatur Ῥομβίτης ἄκρα ἔχουσα — ἔχουσι δὲ οἱ μὲν πρότερον νησία — in qua lectione omnes codices conſpirant, tantum quod Pariſ. habet ἁλ relicto vacuo ſpatio, in quo poſterior manus adſcripſerat ιείας, et Med. 4. ἁλιείας. Equi-

nem navigatione ſtadiis CIↃ CIↃ CC: neque multo plura ſunt, ſi quis oram legat.

§. 4.

Naviganti pone terram a Tanai intra IↃ CCC ſtadia fluvius occurrit, qui magnus Rhombites dicitur, ubi plurimi piſces ad ſalſamenta capiuntur: deinde ad alia IↃ CCC Rhombites parvus, et promontorium,

τους· ἔχουσι δὲ οἱ μὲν περὶ πρότερον νησία ὁρμη- Tanais.
τήρια, οἱ δ' ἐν τῷ μικρῷ Ῥομβίτῃ αὐτοί εἰσιν οἱ
Μαιῶται ἐργαζόμενοι· οἰκοῦσι γὰρ ἐν τῷ παρά-
πλῳ τούτῳ παντὶ οἱ Μαιῶται, γεωργοὶ μὲν, οὐχ p. 494.
ἧττον δὲ τῶν Νομάδων πολεμισταί. Διῄρηνται δὲ
εἰς ἔθνη πλείω, τὰ μὲν πλησίον τοῦ Ταναΐδος
ἀγριώτερα, τὰ δὲ συνάπτοντα τῷ Βοσπόρῳ χει-
ροήθη μᾶλλον. [2] Ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ Ῥομβίτου
στάδιοί εἰσιν ἑξακόσιοι ἐπὶ Τυράμβην καὶ τὸν Ἀν-
τικείτην ποταμόν· εἶθ' ἑκατὸν καὶ εἴκοσι ἐπὶ τὴν

Equidem, ut sensus constet et ratio, hactenus obsecutus sum Casaubono, ut dederim καὶ ἄκρα, et ante πρότερον inseruerim περί. Ceterum in Ven. verba ἐν ᾧ τὰ πλεῖστα — ὁ ἐλάσσων Ῥομβίτης plane desunt, uti post in Vat. et Urbin. verba οἱ δ' ἐν τῷ μικρῷ — πολεμισταί.

2) Medic. 4. Ven. Moscov. pro ἀπὸ γὰρ τοῦ, quod legitur in editis, dant ἀπὸ δὲ τοῦ, ex quibus recepi. Pro Ἀντικείτην, quod adferunt libri, editi etiam, Medic. 3. Ἀντικίτην, Medič. 4. Ἀντικοίτην, vetus interpres *Anticoetam* sistunt; Ptolemaeus 5, 9. Ἀττικίτης. Uter recte, equidem non dixerim. Post Paris. usitatiori forma maluit edere εἴκοσιν. Similia saepe notavi.

torium, quod et ipsum capturas habet piscium, sed minores. Priores pro receptaculis usurpant minutas insulas: in minore Rhombite ipsi Maeotae opus faciunt: ubique enim ea in ora Maeotae accolunt, agricolae quidem, sed non minus quam Nomades bellicosi. Dividuntur in gentes complures: quarum propiores Tanaidi feriores sunt, Bosporo viciniores magis mansuetae. A Rhombite minore 120 sunt stadia ad Tyramben et fluvium Anticeitam: deinde

Tanais. κώμην τὴν [3] Κιμμερικὴν, ἥτις ἐϛὶν ἀφετήριον τοῖς τὴν λίμνην πλέουσιν· ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τούτῳ, καὶ σκοπαί τινες λέγονται Κλαζομενίων.

§. 5.

Τὸ δὲ [1] Κιμμερικὸν πόλις ἦν πρότερον ἐπὶ χεῤῥονήσου ἱδρυμένη, τὸν ἰσθμὸν τάφρῳ καὶ χώματι

3) Κιμβρικὴν exſtat in omnibus Msstis, vetere interprete et editionibus. Solus Xylander repoſuit Κιμμερικὴν, quod utique ex re ipſa probandum eſt et ex nexu, cum in Cimmerii oppidi locum ſucceſſiſſe, aut ejus veſtigium remanſiſſe videatur; quibus accedunt aliorum auctorum teſtimonia. Sic Ptolem. 5, 9. *Cimmerium* promontorium hoc ſitu commemorat, alii oppidum, de quo cf. ad Melam II. 1, 19, 15. p. 634. Sic Plinius 6, 6. *ultimo in oſtio Cimmerium, quod antea Cerberion vocabatur.* Nempe Cimmerii olim dicti ſunt Cerberii, ut tradit Euſtathius ad Homer. Odyss. 11, 14. p. m. 415. conſentiente Heſychio h. v. Ita etiam (Κιμμερικὸν) ex Strabone refert ſimplicitur Ortelius in Theſauro Geogr. h. v. De utriusque nominis commutatione dixi aliqua ad Melam II. 3, 3. extr.

1) In forma Κιμμερικὸν ad unum omnes conſentiunt, atque ita paſſim anonymus in periplo Ponti Euxini, ut notat Voſſius in I. Gronovii Geogr. ant. p. 142. Nec aliter Scymnus, unde ſua haurire ſolet anonymus ille, v. 91. etſi illud oppidum in Cherſoneſo Taurica ponunt, cum

inde cxx ad pagum Cimmericum: ubi naves ſolvunt, qui paludem navigant. In ora hac etiam ſpeculae ſunt, quae Clazomeniorum dicuntur.

§. 5.

Cimmericum urbs fuit quondam, in peninſula jacens, iſthmum foſſa et aggere claudens. Fuit quo-

ματι κλείουσα· ἐκέκτηντο δ᾽ οἱ Κιμμέριοι μεγάλην ποτὲ ἐν τῷ Βοσπόρῳ δύναμιν· διόπερ καὶ Κιμμερικὸς Βόσπορος ὠνομάσθη. Οὗτοι δ᾽ εἰσὶν οἱ τοὺς τὴν [2] μεσόγαιαν οἰκοῦντας ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι τοῦ Πόντου μέχρι Ἰωνίας ἐπιδραμόντες. Τούτους μὲν οὖν ἐξήλασαν ἐκ τῶν τόπων Σκύθαι· τοὺς δὲ Σκύθας Ἕλληνες, οἱ Παντικάπαιον καὶ τὰς ἄλλας οἰκίσαντες πόλεις, τὰς ἐν Βοσπόρῳ. Tanais.

§. 6.

Εἶτ᾽ ἐπὶ τὴν Ἀχίλλειον [1] κώμην εἴκοσι στάδια, ἐν ᾗ τὸ Ἀχιλλέως ἱερόν· ἐνταῦθα δ᾽ ἐστὶν ὁ

Aa 5 στενώ-

cum ab hac parte in utroque commemoretur Κιμμερὶς, de qua proxime monui. In Mela 1, 19, 15. scribitur *Cimmerium*, quod et hic malim. Sic paullo post, ubi vulgo legitur Κιμμέριοι, Casaubonn. et Ven. volunt Κιμμερικοί. Cf. I. p. m. 15.

2) Sine articulo vox prodit in Medic. 4, et Parif. Post pro οἰκοῦντας, quia retulit ad οἱ, Ven. dedit οἰκοῦντες, et inde ἐπιδραμοῦντας. Male. Pro μέχρι in Parif. est μέχρις.

1) Pro κώμην, in qua lectione codices mei omnes cum vetere interprete et editionibus consentiunt, Casaubonus

quodam tempore magna Cimmeriorum in Bosporo potentia, qui et Cimmerius ab iis dictus fuit. Hi sunt, qui regiones continentis a dextra Ponti sitas usque ad Ioniam incursionibus vexaverunt. Atque hos quidem Scythae istis e locis expulerunt: Scythas Graeci, qui Panticapaeum et alias in Bosporo urbes condiderunt.

§. 6.

Deinceps ad Achilleum pagum stadia xx ubi fanum est Achillis. Ibi angustissimus est trajectus oris

Tanais. ϛενώτατος πορθμὸς τοῦ ϛόματος τῆς Μαιώτιδος, ὅσον εἴκοσι ϛαδίων, ἢ καὶ πλειόνων, ἔχον ἐν τῇ περαίᾳ τὸ [2] Μυρμήκιον κώμην· πλησίον δ' ἐϛὶ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὸ Παρθένιον.

§. 7.

bonus ex ſuis libris enotavit πόλιν. Ptolemaeus 5, 9. utique videtur in oppidis commemorare, cum alias addere ſoleat κώμη. Neque tamen hic plerosque codices negligendos cenſeo. Poſt, omiſſa voce ϛάδια, εἴκοσιν legitur in Pariſ. et Moſc. De ſcriptum ϛενώτατος cf. ad lib. 10. p. m. 91. n. 5. Tum ante πλειόνων omittitur καὶ in Pariſ. Moſcov. Medic. 3. 4.

2) Moſc. Medic. 3. 4. mutato verborum ordine κώμην τὸ Μυρμήκιον. Ceteri nihil a vulgata lectione diſcedunt. *Tzſchucke*. Legendum cenſeo: ἔχων ἐν τῇ περαίᾳ τὸ Μυρμήκιον πόλιν, καὶ τὸ Παρθένιον· πλησίον δ' ἐϛὶ τοῦ Ἡρακλείου τὸ Παρθένιον. Sane praeter rei veritatem ipſa phraſis indicat, commiſſum hic quoque fuiſſe, quod toties in hoc auctore deprehendimus, ut videlicet vox Παρθένιον, bis a Strabone poſita, ſemel ab impuro librario fuerit praetermiſſa. *Caſaubonus*. Sic etiam Mannert in Geogr. T. 4. p. 330. illa verba πλησίον δ' ἐϛὶ τοῦ Ἡρακλείου inſerta eſſe ſuſpicatur. Nempe tranſpoſita eſſe videntur haec verba, quod, ſi ſiniſtra parte paludem innavigaveris, hoc ordine ſe loca excipiunt: *Heracleum*, *Parthenium*, *Myrmecium*, uti patet in primis ex Strabone 7. p. m. 392. ſqq. et Ptol. 3, 6. Mutare tamen quidquam non ſum auſus invitis codicibus, et quod hic error in Strabonem rejici poteſt.

ris Maeoticae paludis, xx circiter aut amplius ſtadiorum: in altera continente opponitur Myrmecium pagus vicinum Herculeo. Parthenium deinceps ab Achilleo ſequitur.

§. 7.

§. 7. Tanais.

Ἐντεῦθεν δ' ἐπὶ τὸ Σατύρου μνῆμα [1] ἐνενήκοντα στάδιοι· τοῦτο δ' ἐστὶν ἐπ' ἄκρας τινὸς χωστὸν ἀνδρὸς τῶν ἐπιφανῶς δυναστευσάντων τοῦ Βοσπόρου.

§. 8.

Πλησίον δὲ κώμη Πατραεὺς, ἀφ' ἧς ἐπὶ κώμην Κοροκονδάμην ἑκατὸν τριάκοντα. Αὕτη δ' ἐστὶ τοῦ Κιμμερικοῦ καλουμένου Βοσπόρου [1] πέρας. Καλεῖται δὲ οὕτως ὁ στενωπὸς, ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος, ἀπὸ τῶν κατὰ τὸ Ἀχίλλειον καὶ τὸ Μυρμήκιον στενῶν, διατείνων μέχρι πρὸς τὴν Κοροκονδάμην καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῇ κώμιον τῆς Παντικα-

1) Sic pro ἐννενήκοντα Parif. Medic. 3. 4. Cf. ad lib. 9. p. m. 550. not. 2. Poft pro ἐπιφανῶς Medic. 3. et Urbin. ἐπιφανῶν; minus bene.

1) Medic. 3. πέραν. Poft pro οὕτως Mofcov. Parif. Medic. 3. 4. (a priori manu) edd. Aldi et Hopperi ferunt οὗτος. In fequentibus pro ἐπὶ, quod bene habet, Mofcov. Parif. Medic. 3. 4. Ven. cum Aldo et Hoppero dant ἀπό.

§. 7.

Inde ad Satyri monumentum ftadia xc: id eft ager in quodam promontorio, factus ob memoriam viri cujusdam, qui in Bofporo potentia claruit.

§. 8.

Prope pagus eft Patraëus: inde ad pagum Corocondamen cxxx. Hic eft finis Bofpori Cimmerici. Sic autem fauces appellantur in ore Maeotidis, ab anguftiis, quae juxta Achilleum et Myrmecium funt, pertinentes usque ad Corocondamen, et huic oppofitum vicum Panticapaeo-

Tanais. τικαπαίων γῆς, ὄνομα Ἄκρα, ἑβδομήκοντα σαδίων [2] διειργόμενον πορθμῷ· μέχρι γὰρ δεῦρο, καὶ ὁ κρύσαλλος διατείνει, πηττομένης τῆς Μαιώτιδος κατὰ τοὺς κρυμοὺς, ὥστε πεζεύεσθαι. Ἅπας δ' ἐσὶν εὐλίμενος ὁ σενωπὸς οὗτος.

§. 9.

Ὑπέρκειται δὲ τῆς Κοροκονδάμης εὐμεγέθης λίμνη, ἣν καλοῦσιν ἀπ' αὐτῆς [1] Κοροκονδαμῆτιν· ἐκδίδωσι δ' ἀπὸ δέκα σαδίων τῆς κώμης εἰς τὴν θάλατταν· ἐμβάλλει δὲ εἰς τὴν λίμνην ἀποῤῥώξ τις τοῦ [2] Ἀντικείτου ποταμοῦ, καὶ ποιεῖ νῆσον περί-

2) Moſcov. διειργομένῳ; Medic. 4. διειγομένῃ; edd. Aldi Hopp. Xyl. διειργομένων. Errorum cauſae patent. Κρύσαλος et κρυμμοὺς vitia ſunt edd. Aldi et Hopperi, quae etiam libro 7. p. m. 388. dederant κρυσάλῳ.

1) In Stephano legitur Κοροκονδαμῖτις, atque ita in Strabone vult Berkelius p. 469. quod certe hic et poſt praefert Pariſ. poſt etiam Moſcov. At reliqui omnes conſtanter ſervant τὸ η, quod et in aliis femininae originis valet.

2) Medic. 3. Pariſ. cum ed. Aldi Ἀντικίτυ; Medic. 4. Ἀντικοίτυ; et ſic vetus interpres *Anticoetam*; reliqui libri Ἀντι-

paeorum terrae, qui Acra dicitur, freto ſtadiorum LXX interceptis: eo enim usque etiam glacies pervenit, Maeotide per hyemem congelante interdum, ita ut ambulari pedibus poſſit. Totae illae anguſtiae portus habent bonos.

§. 9.

Supra Corocondamen lacus eſt juſtae magnitudinis, quem ab ea vocant Corocondametin: is ad X a pago ſtadia in mare effluit: in lacum hunc etiam pars Anticeitae fluvii, inſulamque efficit ambitam palude

περίκλυςόν τινα ταύτῃ τε τῇ λίμνῃ, καὶ τῇ Tanais.
Μαιώτιδι, καὶ τῷ ποταμῷ. Τινὲς δὲ καὶ τοῦτον
τὸν ποταμὸν [3] Ὕπανιν προσαγορεύουσι, καθάπερ
καὶ τὸν πρὸς τῷ Βορυσθένει.

§. 10.

Εἰσπλεύσαντι δὲ εἰς τὴν Κοροκονδαμῆτιν ἥ τε
Φαναγορία ἐςὶ πόλις ἀξιόλογος, [1] καὶ Κῆποι, καὶ p. 495.
Ἑρμώνασσα, καὶ τὸ Ἀπάτουρον, τὸ τῆς Ἀφρο-
δίτης ἱερόν· ὧν ἡ Φαναγορία καὶ οἱ Κῆποι κατὰ
τὴν λεχθεῖσαν νῆσον ἵδρυνται, εἰσπλέοντι ἐν ἀρι-
ςερᾷ·

Ἀντικείτου efferunt. In Ptolemaeo 5, 9. legitur Ἀττικίτου ποταμοῦ ἐκβολαί.

3) Moſcov. mutato accentu praeſcribit Ὑπάνιν. Sed vulgatam rationem probant Herodot. 4, 52. et alii. Tum pro Βορυσθένει Medic. 4. Pariſ. exhibent Βορυσθένῃ.

1) Sic Medic. 3. 4. Venet. Pariſ. Vatic. Urbin. cum Caſaubonn. hic et poſt, tantum quod Caſaubonn. quidem in ſequ. habent ὁ Κῆπος. Vetus interpres *Cepi*. Primus ex editoribus Aldus mutavit, aut invertit in Κῆπος, quae formae etiam alibi variantur, ut notatum eſt ad Melam 1, 19, 15. p. 632. ſq. Plerique tamen praeferunt pluralem, quem et hic ex Msstis revocavi. Cf. etiam praeterea Taylor ad Aeſchin. p. 562. ed. Reisk. Pro Ἑρμώνασσα Medic. 3. dat Ἑρμονασα. Cf. ad Melam c. l.

palude hac, et Maeotide, et fluvio. Sunt qui fluvium hunc Hypanin appellant, ut eum, qui eſt apud Boryſthenem.

§. 10.

Ubi intra Corocondamitem navigaveris, Phanagoria eſt memorabilis urbs, et Cepi, et Hermonaſſa, et Apaturum Veneris fanum. De his Phanagoria et Cepi ſitae ſunt in introitu ad laevam inſulae: reli-

Tanais. στερᾷ· αἱ δὲ λοιπαὶ πόλεις ἐν δεξιᾷ πέραν Ὑπάνιος ἐν τῇ Σινδικῇ. Ἔστι δὲ καὶ [2] Γοργιππία· ἐν δὲ τῇ Σινδικῇ τὸ βασίλειον τῶν Σινδῶν πλησίον θαλάττης, καὶ Ἀβοράκη. [3] Τοῖς δὲ τοῦ Βοσπόρου δυνάσταις ὑπήκοοι ὄντες ἅπαντες Βοσπορανοὶ καλοῦνται· καὶ ἔστι τῶν μὲν Εὐρωπαίων Βοσπορανῶν μητρόπολις τὸ Παντικάπαιον· τῶν δ' Ἀσιανῶν [4] τὸ Φαναγόρου· καλεῖται γὰρ καὶ οὕτως ἡ πόλις·

2) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Vatic. Urbin. edd. Aldi, Hopperi Γοργιπτία; Ven. Γοργιππία, quod poſuit Xylander. In Medic. 4. deſunt verba Ἔστι δὲ καὶ Γοργιππία, quae etiam omiſit vetus interpres. Occurrit hujus urbis nomen in Stephano, ubi ſcribitur vel Γοργιππία, vel Γοργίπη ſ. v. Σύνδικον. In alterutro haeret vitium, quod nec ex literarum ſerie apud Stephanum erui poteſt. Cf. tamen paullo poſt §. 11. Poſt Pariſ. Ἀβράκη.

3) Haec verba ad καλεῖται repetit Conſtantinus Porphyrog. de them. lib. 2. cap. 12. paucis tamen mutatis, quae deinceps notabo. Sic proxime poſt pro ὑπήκοοι refert ἐπήκοοι, Βοσποριανοὶ πάντες καλοῦνται.

4) Caſaubonn. quidam codd. Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Venet. τὸ Φανάρου; vetus interpres *Phanarium*; edd. Aldi et Hopp. τὸ Φαναγόρου; edd. Xyl. et reliquae τοῦ Φαναγόρου. Epitome p. 110. Hudſ. ἡ Φαναγορία. Conſtantin. Porphyr. c. l. τὸ Φαναγόρειον. Quod hic codices ſubminiſtrant, probari nullo modo poteſt et ex omiſſione ſyllabae contractum videtur, ut ſupra lib. 10. p. 221.

reliqua ad dextram trans Hypanim in Sindica. In hac etiam Gorgippia eſt, et Sindicorum regia vicina mari, et Aborace. Quia autem regulis Boſpori hi parent, univerſi Boſporani dicuntur. Caput Europaeorum Boſporanorum eſt Panticapaeum, Aſianorum Phanagorae urbs; nam et ſic vocatur. Et videtur Phana-

πόλις· καὶ δοκεῖ τῶν μὲν ἐκ τῆς Μαιώτιδος καὶ Tanais. τῆς ὑπερκειμένης βαρβάρου κατακομιζομένων [5] ἐμπορεῖον εἶναι τὰ Φαναγόρεια· τῶν δ' ἐκ τῆς θαλάττης ἀναφερομένων ἐκεῖσε τὸ Παντικάπαιον· ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Φαναγορίᾳ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπίσημον τῆς Ἀπατούρου. Ἐτυμολογοῦσι [6] δὲ τὸ ἐπίθετον

221. Φάλαννα pro Φαλάσαρνα. Nihil enim ad Phanagorium valet Φανάρου, at Φαναγόρου. Et sic Φαναγόρου πόλις dicitur a Scylace p. 31. Hudf. et anonymo in periplo Ponti Eux. p. 2. Hudf. Nempe, quod refert Euftath. ad Dionyf. v. 549. condiderat eam *Phanagoras*, unde etiam Stephanus, Φαναγόρεια, inquit, πόλις ἀπὸ Φαναγόρου, ex Hecataeo in Afia. Ammian. 22, 8. adeo fimpliciter: *infulae Phanagorus et Hermonaffa.* Plura dedi ad Melam 1, 19, 15. p. 633. In τὸ, quod praemittunt codices, fubpleri poffit ἔργον vel κτίσμα. At illud potius de operibus arte factis dicitur, hujus ellipfis rarior fit et durior. Forte τὸ repetitum adeft ex praecedentibus, aut pro Φαναγόρου legendum fit Φανάγορον, quamvis fine exemplo. Proxime autem adjuncta refpiciunt nomen ufitatum, fupra adpofitum.

5) Mofcov. et Medic. 3. hic et alibi per ι efferunt, de qua variatione faepius monui. Pro τὰ Φαναγόρεια Medic. 3. et 4. ἡ Φαναγορία, qua forma etiam reddidit epitome. Ita quidem recepiffem, nifi cohibuiffet Stephanus, qui diferte monet, emporium οὐδετέρως efferri, etfi pro ι habet ει.

6) Medic. 3. δ' οὖν τό. Vulgata lectio bene habet. Graviora funt, quae fequuntur. Nempe editiones omnes dant κρύψαι, poft ed. Hopperi παραδιδοὶ, Xyl. et reliquae παραδιδοῖ, luxato ftructurae nexu, quem continent Mofcov. Parif.

Phanagoria emporium effe eorum, quae ex Maeotide, fupraque fitis barbaris regionibus devehuntur: Panticapaeum eorum, quae e mari eodem adferuntur. Habet Phanagoria templum Veneris Apaturi infigne. Nomen

Maeotae. θετον τῆς θεοῦ μῦθόν τινα προςησάμενοι, ὡς ἐπιθεμένων ἐνταῦθα τῇ θεῷ τῶν Γιγάντων, ἐπικαλεσαμένη τὸν Ἡρακλέα, κρύψειεν ἐν [7] κευθμῶνί τινι, εἶτα τῶν Γιγάντων ἕκαστον δεχομένη καθ' ἕνα, τῷ Ἡρακλεῖ παραδιδοίη δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης.

§. II.

Τῶν Μαιωτῶν δ' εἰσὶν αὐτοί τε οἱ [1] Σινδοί, καὶ [2] Δανδάριοι, καὶ [3] Τορεάται, καὶ [4] Ἄγροι, καὶ Ἀῤῥη-

Parif. Medic. 3. 4. et Ven. in quibus legitur κρύψειεν ἐν (cujus voculae repetitio intercidit) et παραδιδοίη, tantum quod Med. 3. pofuit κρύψι ἐν, Venet. cum Aldo, relicto κρύψαι, tulit παραδιδοίη. Cf. c. 4. §. 4. n. 2.

7) Cafaubonn. Venet. κευθμῷ, reliqui cum edd. κευθμῶνι. Nec aliter in fuo codice legit Stephanus, qui f. v. Ἀπάτουρον totam hanc narrationem, paucis aut omiffis, aut leviter inverfis, reddidit; etfi perinde ex promifcuo ufu utraque forma valet. Ante δολοφονεῖν otiofe adeft in Medic. 3. καί.

1) Σινδοὶ dedi cum Mofcov. uti et fupra fcriptum ferebatur. Ita variatur alibi in libris et omnino olim variatum effe, docet Schol. Apollon. ad 4, 322.

2) Medic. 3. Δαρδάριοι, ut in fequ. Vatic. et Urbin. At Δανδάριοι vocantur etiam a Plutarcho in Lucullo c. 16. et Stephano h. v. iidemque *Dandaridae* a Tacito Annal. 12, 15.

3) Ita praeferunt omnes libri. Schraderus tamen ad Avieni

Nomen deae a fabula fumta occafione a dolo (apate) deducunt: ibi locorum Venerem, cum eam Gigantes adorirentur, Herculem acciviffe, inque fpelunca quadam abfcondidiffe, deinde fingulos Gigantes excepiffe, et Herculi unum poft alium per fraudem necandum praebuiffe.

§. II.

De Maeotis funt Sindi, Dandarii, Toreatae, Agri, Arre-

Ἀῤῥηχοί· ἔτι δὲ Ταρπῆτες, Ὀβιδιακηνοὶ, Σιττακηνοὶ, Δόσκοι, ἄλλοι πλείους· τούτων δ' εἰσὶ καὶ οἱ [4] Ἀσπουργιανοὶ, μεταξὺ Φαναγορίας οἰκοῦντες καὶ [5] Γοργιππίας ἐν πεντακοσίοις σαδίοις· οἷς ἐπι- Maeotae.

Avieni perieg. v. 867. malit Τορέται, cum ita adpellentur a Stephano h. v. et Plinio 6, 5. nec diversi sint ex depravata scriptura et lectione Ὀρέται Dionysii v. 682. Prisciani v. 664. et Avieni c. l. Quod nempe ex Mela 1, 19, 17. jactantur *Toreatae*, dubii illi sunt in summa librorum corruptione. Reliqui tamen in obscuro populo codicum exemplum, etsi omnino non refragor in Τορέται. Cf. ad Melam I. p. 638. c. l. Expeditior est via in proximo nomine Ἀῤῥιχοὶ, uti fertur in edionibus non solum, sed et in Msstis, et vetere interprete, propter crebram et faciliorem mutationem literarum ι et η. Nempe per η ex Strabone diserte commemorat Stephanus. *Arrechi* vocantur etiam a Plinio 6, 7. Solus Ptolemaeus 5, 9. scribit eodem, opinor, vitio corruptus Ἀριχοί. Hinc igitur Casaubonus etiam in Nostro probavit η, adsentiente Holstenio ad Stephan. p. 49. Cf. ad Melam I. p. 639. c. I.

4) Lege, ut lib. 12. p. 556. Ἀσπυργιανοί. Stephanus Ἀσπυργιανοὶ ἔθνος τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. Deinde istum locum describit. *Casaubonus.* Probat hanc emendationem etiam de Pinedo ad Stephan. p. 125. cui et ego motus propositis rationibus morem gessi. Vulgo Ἀσπουργιτανοὶ, ut ferunt quoque codices. Vetus interpres etiam *Aspungitani*. Antea pro Σιττακηνοὶ in cod. Paris. legitur Σιτακηνοί.

5) Moscov. Γοργιππίας, ut supra §. 10. plures, ubi cf. notata. Medic. 4. Γοργοπίας. Ed. Aldi Γοργιπίας; Hopperi Γοργιππίας; reliquae, ut editum hic est. Post Πολέμων deest in Ven.

Arrechi, Tarpetes, Obidiaceni, Sittaceni, Dosci, alii plures: nec non Aspurgiani, inter Phanagoriam habitantes et Gorgippiam ad 10 stadia: quibus cum in

Maeotae. ἐπιθέμενος Πολέμων ὁ βασιλεὺς ἐπὶ προσποιήσει φιλίας, οὐ λαθὼν, ἀντεστρατηγήθη, καὶ ζωγρίᾳ ληφθεὶς ἀπέθανε. [6] Τῶν δὲ συμπάντων Μαιωτῶν τῶν Ἀσιανῶν, οἱ μὲν ὑπήκουον τῶν τὸ ἐμπορεῖον ἐχόντων, τὸ ἐν τῷ Ταναΐδι· οἱ δὲ, τῶν Βοσπορανῶν· τοτὲ δ᾽ ἀφίσταντο ἄλλοτ᾽ ἄλλοι. Πολλάκις δ᾽ οἱ τῶν Βοσπορανῶν ἡγεμόνες καὶ τὰ μέχρι τοῦ Ταναΐδος κατεῖχον, καὶ μάλιστα οἱ ὕστατοι Φαρνάκης καὶ [7] Ἄσανδρος καὶ Πολέμων. Φαρνάκης δέ ποτε

6) Medic. 3. 4. Venet. τῶν τε. Tum Mosc. praescribit, ut alibi, ἐμπόριον. Post in Paris. deest τὸ ante ἐν τῷ.

7) Paris. Κασσάνδρος, uti vetus interpres; Mosc. mutato accento Κάσανδρος pro vulgato Κασάνδρος. Certe Κάσσανδρος et alibi scribitur, ut in Appiani Syr. c. 53. Polybio 5, 67, 8. — *Tzschucke.* Lego Ἄσανδρος, de quo lib. 7. p. 311. [p. m. 404.] *Casaubonus.* Ἄσανδρος vult etiam Spanhem. in epist. 3. ad Morellium p. 179. ex Dione 54, 24. et ex numo rarissimo, quem Romae viderat, et produxit in opere de usu numism. diss. 8. T. 1. p. 488. ed. Lond. ubi eandem emendationem repetit. Ita et olim legi voluerat Reinerus Reineccius T. 3. hist. Iul. p. 142. probatque Fabricius ad Dion. c. l. Eadem hujus nominis corruptio notatur in Diodoro 19, 62. similis cum Lysandro infra lib. 13. p. 625. His impulsus momentis, invitis licet Msstis, dedi Ἄσανδρος, quo et ducit simplex σ. Compendium scripturae in praecedente vocula ex repetita litera vitium peperit.

insidiaretur sub amicitiae praetextu rex Polemon, re comperta, bello illato in potestatem eorum vivus pervenit et interiit. De universis Maeotis Asianis alii paruerunt emporium Tanaidis tenentibus: alii Bosporanis: interdum etiam alii ad alios defecerunt. Saepe Bosporani reguli usque ad Tanain omnia obtinuerunt: maxime ultimi Pharnaces, Asander, Polemo

ποτε καὶ τὸν Ὕπανιν τοῖς Δανδαρίοις [8] ἐπαγαγεῖν Maeotae. λέγεται διά τινὸς παλαιᾶς διώρυχος, ἀνακαθάρας αὐτὴν, κατακλύσαι τὴν χώραν.

§. 12.

Μετὰ δὲ τὴν Σινδικὴν καὶ τὴν [1] Γοργιππίαν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ [2] ἡ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ζυγῶν καὶ Ἡνιόχων παραλία, τὸ πλέον ἀλίμενος καὶ ὀρεινὴ, τοῦ Καυκάσου μέρος οὖσα. Ζῶσι δὲ ἀπὸ τῶν κατὰ θάλατταν ληστηρίων, ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ, στενὰ καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους πέντε καὶ

Bb 2 εἴκοσι

8) Pro ἐπαγαγεῖν, quod recte habet, Aldus et Hopperus posuerunt ἀπαγαγεῖν, et pro διώρυχος Casaubonn. Venet. Paris. dant διώρυγος. Priorem scribendi rationem probant Phrynichus p. 98. Thomas Magister h. v. et auctores multi praeferunt, etsi in Nostro parum sibi constant, et per γ etiam efferunt, ut lib. 13. p. 609. 16. p. 740. et alibi, quae variatio in hac terminatione per casus obliquos dominatur, ut τόνυχος, ὄνυχες, ὄρτυγος, κόκκυγος. Sed plura conlecta dedi ad Melam II. 3, 8, 7. p. 292.

1) Medic. 4. Mosc. ut edd. Aldi, Hopperi, et vetus interpres, ut antea, Γοργοπίαν; Paris. Γοργοππίαν, de quo supra satis est dictum.

2) Medic. 3. 4. Venet. Paris. Mosc. cum edd. Aldi, Hopperi τῇ τῶν Ἀχαιῶν; nec aliter in suo codice legit interpres vetus, ut docet interpretatio *in Acheorum — mari*. Equidem vulgatam aliorum lectionem utique probandam censeo.

lemo. Pharnacen etiam ferunt Hypanin fluvium, expurgata quadam vetere fossa, Dandariis induxisse, agrumque eorum proluisse.

§. 12.

Post Sindicam et Gorgippiam ad mare ora est Achaeorum Zygorum, et Heniochorum, maxima sui parte importuosa et montosa, utpote portio Caucasi. Vivunt isti e praedationibus maritimis. Lembos habent

Maeotae. εἴκοσι δεχόμενα· [3] σπάνιον δὲ, τριάκοντα δέξασθαι τοὺς πάντας δυνάμενα· καλοῦσι δ' αὐτὰ οἱ Ἕλληνες καμάρας. Φασὶ δ' ἀπὸ τῆς Ἰάσονος στρατιᾶς, τοὺς μὲν Φθιώτας Ἀχαιοὺς τὴν ἐνθάδε
p. 496. Ἀχαΐαν [4] οἰκίσαι, Λάκωνας δὲ τὴν Ἡνιοχίαν, ὧν ἦρχον [5] Ῥέκας καὶ Ἀμφίστρατος, οἱ τῶν Διοσκούρων ἡνίοχοι· καὶ τοὺς Ἡνιόχους ἀπὸ τούτων εἰκὸς ὠνομάσθαι· [6] τῶν δ' οὖν καμαρῶν στόλους κατασκευα-

3) Medic. 4. male σπάνια. Post Parif. omifit δέξασθαι.

4) Mofcov. οἰκίσαι, reliqui cum edd. οἰκῆσαι. Illud praeftat, quod non folum aliorum docent narrationes, quos ad Melam II, 1, 19, 14. p. 626. nominavi, fed et ea, quae in Strabone fubnectuntur. Tum idem Mofc. Ἡνιοχεία praeit cum Stephano, quod nomen alii codices efferunt per ι, et fic ex Strabone repetit ad Dionyf. v. 680. Euftathius. Cum in utramque partem adfint exempla, plerosque codices fequi placuit.

5) Confentiunt in hac lectione codices omnes cum vetere interprete et editionibus, nec aliter hinc nomen refert Euftathius c. l. Valefius tamen ad Ammianum 22, 8. conjectabat Κρέκας, unde Latini *Crecium*, mox *Cercium* finxerint. *Cercium* quidem vocat ipfe Ammianus c. l. *Circium* Ifidor. orig. 15, 1. In aliis aut variatur, aut omnino alia nomina producuntur. Plura ad Melam dedi c. l.

6) Medic. 3. ἐκ δ' οὖν τῶν καμαρῶν. Vulgatam alii tuentur, quae etiam bene habet. Poft pro ποτὲ — ποτὲ Mofc. ut

habent exiles, anguftos, atque leves, ad xxv hominum, aut plurimum xxx capaces: Graeci kamaras vocant. Aiunt ab Iafonis expeditione Phthiotas Achaeos Achaiam, quae ifthic eft, condidiffe, Lacones Heniochiam: horum duces fuiffe Rhecam et Amphiftratum, aurigas Caftorum, unde etiam genti nomen: eft enim heniochus Graecis auriga: proinde camararum

σκευαζόμενοι καὶ ἐπιπλέοντες τοτὲ μὲν ταῖς ὁλκάσι, τοτὲ δὲ χώρᾳ τινὶ, ἢ καὶ πόλει τινὶ θαλαττοκρατοῦσι. Προσλαμβάνουσι δ' ἔσθ' ὅτε καὶ οἱ τὸν Βόσπορον ἔχοντες, ὑφόρμους χορηγοῦντες, καὶ ἀγορὰν καὶ διάθεσιν τῶν ἁρπαζομένων· ἐπανιόντες δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία, ναυλοχεῖν οὐκ ἔχοντες, ἀναθέμενοι τοῖς ὤμοις τὰς καμάρας, ἀναφέρουσιν ἐπὶ τοὺς δρυμοὺς, ἐν οἷσπερ καὶ οἰκοῦσι, [7] λυπρὰν ἀροῦντες γῆν· καταφέρουσι δὲ πάλιν, Bospo-rani.

Rb 3

ut saepe alibi, dat τότε — τότε, de qua commutatione dictum est ad lib. 9. p. m. 657. et passim. Tum vocula τινὶ deest in Mosc. et Medic. 3.

7) Sic pro λειπρὰν, quod ferunt editiones Casaub. 2. Amstelod. legitur in Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Urbin. Vatic. et epitome p. 141. Hudf. Solus Venet. dedisse videtur λειπράν. *Tzschucke.* Ferri quidem potest vulgata lectio, [λειπρὰν] quod suadet Λέπρειον nomen loci, quod ita dictum videtur, eo quod λειπρὰν γῆν ᾤκουν· *sterilem terram habitabant.* Mallem tamen legere λυπρὰν, quae vox saepissime occurrit in hoc significatu, ut denotet terram sterilem, asperam, tristem, minime laetam. Λειπρὰν γῆν alibi non memini me legisse. *Palmerius in exercitatt. in auctor Gr. p.* 330. Non dubitarem reponere λυπρὰν, cum ita sit in cod. Aldi. *Scherpezelius.* Λυπρὰν sine dubio unice rectum est, et hoc sensu frequentatum. Sic Home-

rum classe parata adgrediuntur isti aliquando onerarias naves, aliquando regionem urbemve aliquam, et mare obtinent. Nonnunquam eos Bosporani recipiunt, navalia eis suppeditantes, et forum ac praedae distrahendae opportunitatem. Domum reversi, qui navalibus carent, camaras humeris impositas, in silvas portant, in quibus etiam habitant, parum fertilem arantes tellurem: rursum ad mare eas deportant,

Bospo-rani. πάλιν, ὅταν ᾖ καιρὸς τοῦ πλεῖν. Τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ, γνώριμα ἔχοντες ὑλώδη χωρία, ἐν οἷς ἀποκρύψαντες τὰς καμάρας, αὐτοὶ πλανῶνται πεζοὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀνδραπιδισμοῦ χάριν. [8] Ἃ δ' ἂν λάβωσιν ἐπίλυτρα ποιοῦνται ῥᾳδίως, [9] μετὰ τοὺς ἀνάπλους μηνύοντες

Homerus Odyss. 13, 243. Ithacam vocat λυπρὰν, Polyb. 13, 9, 1. χώραν, et Strabo supra 10. p. 450. 458. cum τραχὺς de terra conjungit, ut alia loca taceam in re nota. Cf. Schwebel. ad Onosandr. p. 39. Pro ἀροῦντες, quod probum est, Casaubonn. quidam ἀρκοῦντες. In sequ. pro πεζοὶ Medic. 3. Paris. Moscov. adferunt πεζῇ, quorum vocabulorum commutatio etiam alibi notatur. Cf. ad Herodot. 7, 110. Diodor. 13, 106. Sturtz. in Lex. Xenoph. h. v. Sic supra lib. 7. p. m. 338. in Nostro objiciebatur. In hoc nexu commode vulgata stare potest.

8) Aldus et cum eo Hopper. et Xyl. scripserunt ὃ δ' ἂν. Quod reposuit Casaubonus, probant codices omnes. *Tzschucke.* Legebatur ὃ δ' ἂν. Sed legendum esse ἃ certum est. Loquendi genus est elegans. *Casaubonus.* Post cum Casaubonn. Medic. 3. 4. Paris. Moscov. Ven. praetuli ποιοῦσι, cum in editionibus reperiatur ποιοῦνται. Nota in his commistio.

9) Prior interpres κατὰ legisse videtur: malo tamen μετά. *Casaubonus.* Nempe vertit: *inter redeundum.* Μετὰ volunt etiam omnes codices. Post pro κατάγουσιν Medic. 3. non temere vel fortuito, quod videtur, legit καταποντίζουσιν. Reluctantur tamen reliqui, et raptorum vices spectantur.

tant, ubi navigandi tempus advenit. Idem faciunt etiam in alieno solo, cognita habentes silvestria loca, in quibus abscondentes camaras, ipsi pedides noctu vagantur atque interdiu plagii causa faciundi. Facile autem homines abductos patiuntur redimi, iis, qui amiserunt homines, rem, postquam avecti

νύοντες τοῖς ἀπολέσασιν. Ἐν μὲν οὖν τοῖς δυναστευομένοις τόποις, ἔςι τις βοήθεια ἐκ τῶν ἡγεμόνων τοῖς ἀδικουμένοις. Ἀντεπιτίθενται γὰρ πολλάκις, καὶ κατάγουσιν αὐτάνδρους τὰς καμάρας. Ἡ δ᾽ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἀβοηθητοτέρα ἐςὶ, διὰ τὴν ὀλιγωρίαν τῶν πεμπομένων. Bosporani.

§. 13.

Τοιοῦτος μὲν ὁ τούτων βίος. Δυναςεύονται δὲ καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν καλουμένων σκηπτούχων· καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι ὑπὸ τυράννοις, ἢ βασιλεῦσίν εἰσιν. Οἱ γοῦν Ἡνίοχοι τέτταρας εἶχον βασιλέας, ἡνίκα Μιθριδάτης ὁ Εὐπάτωρ φεύγων ἐκ τῆς προγονικῆς εἰς Βόσπορον [1] διῄει τὴν χώραν αὐτῶν· καὶ αὕτη

1) Sic malui legere cum codicibus, Casaubonn. etiam, cum vulgo ferant editiones διήκει. Hic enim fugientem describit, subsistentem post verbo ἥκει ostendit. Appian. in Mithrid. c. 102. παρώδευεν, et hic vetus interpres etiam per-

avecti fuerint, significantes. Iis sane in regionibus, quibus princeps aliquis praeest, injuria affectis praesidium in magistratu est aliquod. Saepe enim praedones vicissim adoriuntur, camarasque una cum vectoribus abducunt. Quae Romanis subsunt, minus habent auxilii, ob negligentiam eorum, qui mittuntur.

§. 13.

Talis est istarum vita gentium. Sed et istae reguntur ab iis, quos Sceptrigeros appellant: qui ipsi regibus, aut tyrannis parent. Equidem Heniochi quatuor reges habuerunt, quo tempore Mithridates fugiens ex avita ditione in Bosporum, per ipsorum regionem transivit: nam

Bospo-rani. αὕτη μὲν ἦν πορεύσιμος αὐτῷ· τῆς δὲ τῶν Ζυγίων ἀπογνοὺς διά τε δυσχερείας καὶ ἀγριότητας, τῇ παραλίᾳ χαλεπῶς ᾔει, τὰ πολλὰ ἐμβαίνων ἐπὶ τὴν θάλατταν, ἕως ἐπὶ τὴν τῶν Ἀχαιῶν ἧκε· καὶ προσλαβόντων τούτων, ἐξετέλεσε τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Φάσιδος, οὐ πολὺ τῶν τετρακισχιλίων λείπουσαν σταδίων.

§. 14.

Εὐθὺς [1] οὖν ἀπὸ τῆς Κοροκονδάμης πρὸς ἕω μὲν ὁ πλοῦς ἐστιν. Ἐν δὲ σταδίοις ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ὁ [2] Σινδικός ἐστι λιμὴν· καὶ πόλις, εἶτα ἐν τετρακοσίοις

permeavit. Post Urbin. cum Medic. 3. dat τῶν δὲ Ζυγίων, omisso articulo τῆς. Venet. male ἐκβαίνων pro ἐμβαίνων, ut res docet. Paullo ante, monentibus etiam Msstis Mosc. Paris. Medic. 3. 4. reposui δυσχερείας pro vulgato δυσχερίας. Tum pro ἧκε Casaubonus ex suis profert ἥκει, et ante Ἀχαιῶν Medic. 3. omittit τῶν.

1) Ante οὖν Mosc. Medic. 3. 4. inserunt δ'.

2) Sic Mosc. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Ven. pro vulgato Σινδιακός. *Sindicos portus* vertit etiam vetus interpres, eademque forma supra aliquoties adfuit. Quam vero saepe codices inter utramque fluctuentur, saepius monui, ut lib. 8. p. m. 115. 314. — Ptolem. 5, 9. etiam Σινδικὸς λιμήν.

nam haec ei pervia fuit. De Zygiorum autem transitu spem abjiciens ob locorum difficultates istorum et feritatem hominum, aegre per oram incessit, plerumque mare conscendens, donec ad Achaeos venit: a quibus admissus, iter perfecit e Phaside factum ad stadiorum paene quatuor millia.

§. 14.

Statim itaque a Corocondama versus orientem navigatio est. Stadiis CLXXX inde Sindiacus est portus, urbs.

κοσίοις [3] τὰ καλούμενα Βάτα, [4] κώμη, καὶ λιμήν, Bospo- rani.
καθ᾽ ὃ μάλιστα ἀντικεῖσθαι δοκεῖ πρὸς νότον ἡ Σινώπη ταύτῃ τῇ παραλίᾳ, καθάπερ ἡ Κάραμβις εἴρηται τῷ Κριοῦ μετώπῳ· ἀπὸ δὲ τῶν Βατῶν ὁ μὲν Ἀρτεμίδωρος τὴν Κερκετῶν λέγει παραλίαν, ὑφόρμους ἔχουσαν καὶ κώμας, ὅσον ἐπὶ σταδίους ὀκτακοσίους καὶ πεντήκοντα· εἶτα τὴν τῶν Ἀχαιῶν σταδίων πεντακοσίων· εἶτα τὴν τῶν Ἡνιόχων χιλίων· εἶτα τὸν Πιτυοῦντα τὸν μέγαν, τριακοσίων ἑξήκοντα μέχρι Διοσκουριάδος. Οἱ δὲ τὰ Μιθριδατικὰ συγ- P. 497.
γράψαντες, οἷς μᾶλλον προσεκτέον, Ἀχαιοὺς λέγουσι [5] πρώτους, εἶτα Ζυγούς, εἶτα Ἡνιόχους, εἶτα Κερκέτας, καὶ Μόσχους, καὶ Κόλχους, καὶ τοὺς ὑπὲρ

3) Medic. 3. ἡ καλουμένη. Tum Moscov. Βατά. Hoc difficilis est judicii, illud ipse Strabo proxime post decernit.

4) Pro νόμη reposui κώμη, quod et vetus interpres [*vicus*] est secutus, et Aldus habet. *Xylander*. Nempe ita in Hopperi editione invenerat ex operarum vitio sine dubio invectum. Post καθάπερ omissum est in Ven. et pro τῷ in Mosc. reperitur τοῦ, quia ad Κριοῦ maluit referre librarius.

5) Ven. pro πρώτους exhibet πρῶτον, minus hic bene.

urbs. Deinde post CCCC Bata quae vocantur, pagus et portus: qua maxime huic orae versus meridiem opposita videtur esse Sinope, sicut Carambin diximus Criu metopo objectam. A Batis Artemidorus Cercetorum oram recenset, stationes habentem et pagos, porrectam ad stadia fere IↃ ↃↃ L. Tum Achaeorum ad stadia IↃ: inde Heniochorum ad CIↃ: post Pityunta magnum, CCCLX, usque ad Dioscuriadem. Qui res Mithridatis conscripserunt (quibus maior est adhibenda fides) primos Achaeos dicunt, deinceps Zygos, Heniochos, Cercetas, Moschos et

Bospo-rani.

ὑπὲρ τούτων Φθειροφάγους, καὶ [6] Σοάνας, καὶ ἄλλα μικρὰ ἔθνη τὰ περὶ τὸν Καύκασον. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἡ παραλία, καθάπερ εἶπον, ἐπὶ τὴν

6) Lego καὶ Σοάνας. Sic enim infra [p. 499.] legitur. Et ut hanc lectionem potius sequar, facit Stephanus [h. v. etsi male lib. 15. adlegat] qui sic legit in Strabone. In quibusdam veteribus libris erat Χόανας, quam lectionem confirmat Graecum argumentum hujus libri. *Casaubonus*. In nota margini adposita ex aliis Msstis adfert etiam Casaubonus Θοάνας. Libri mei omnes cum editionibus exhibent Θοάνας; vetus tantum interpres refert *Thoonas*. Eustathius ad Dionys. v. 689. Θοάνες ex altero quidem loco, hoc nostro forte deceptus repetit. Mirum, cum iidem sint populi, cur infra verum nomen libri dederint, hic omnes corruptum. Nam praeter optimum illum Parisiensem Keralio in Memoires de litterature — de Paris T. 45. p. 14. ex codicibus n. 1395. et 1396. hic et infra p. 499. adfert Θοάνας et Πόανες, n. 1394. Θοάνας et Σόανες, 1398. Χοάνας et Σόανες. Ptolemaeo 5, 9. sunt Σουανοὶ, ut Plinio 6, 4. *Suani*. *Tzschucke*. Diversitas lectionum, quam apposuit in margine Casaubonus, indicat, nihil esse certi in ea voce, et infra (ut idem magnus vir notavit) scriptum est Σόανες p. 499. Videntur esse iidem, et cum Casaubono praefero eam lectionem, eo quod magis accedit ad Zanorum nomen, quos in ea regione ponit Procopius lib. 1. [de B. Pers. c. 15. conf. de B. Goth. 4, 1.] Agathias lib. 5. [in. Τζάννοι] facile C antiqua litera in O mutata, et sublata postea ob soni absurditatem. *Palmerius in exercitatt. in auctores Gr. p.* 331. Sunt nempe Τζάνοι illo tempore sic dicti, antea, ut addit in priori loco, Σάνοι, vel, ut est in posteriori, Σουανοὶ, quorum regio c. 2. Σουανία vocatur, etsi alii distinguunt et in utroque loco legere malunt Σάνοι. Cf. etiam de hac variatione Gyraldus in annotatt. dialogismis p. 74.

et Colchos: et supra hos sitos Phthirophagos, Soanes, aliasque exiguas gentes circa Caucasum. Initio ora (ut dixi) versus ortum tendit, et in austrum respicit:

τὴν ἕω τείνει, καὶ βλέπει πρὸς νότον· ἀπὸ δὲ τῶν Βατῶν ἐπιστροφὴν λαμβάνει κατὰ μικρόν· εἶτ' [7] ἀντιπρόσωπος γίνεται τῇ δύσει, καὶ τελευτᾷ πρὸς τὸν Πιτυοῦντα καὶ τὴν Διοσκουριάδα· ταῦτα γὰρ τὰ χωρία συνάπτει τῆς Κολχίδος τῇ λεχθείσῃ παραλίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν Διοσκουριάδα ἡ λοιπὴ τῆς Κολχίδος ἐστὶ παραλία, καὶ ἡ συνεχὴς Τραπεζοῦς, καμπὴν ἀξιόλογον ποιήσασα· εἶτα εἰς εὐθεῖαν [8] ταθεῖσά πως πλευράν, τὴν τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου ποιοῦσαν, τὰ βλέποντα πρὸς ἄρκτον. Ἅπασα δ' ἡ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν ἄλλων παραλία μέχρι Διοσκουριάδος καὶ τῶν ἐπ' εὐθείας πρὸς νότον ἐν τῇ μεσογαίᾳ τόπων, ὑποπέπτωκε τῷ Καυκάσῳ. Bosporani.

§. 15.

7) Xyl. ἀντιπρόσωπον, operarum, opinor, vitio. Tum Medic. 3. 4. Moscov. inverso ordine τῆς Κολχίδος συνάπτει. Post Ald. et Hopper. Τραπεζοὺς, quod respuit usus formaeque similes.

8) Sic Moscov. Medic. 3. 4. Ven. Urbin. Vatic. Paris. Excidit vox ταθεῖσα in ed. Casauboni 1. unde in reliquis desideratur. Agnoscunt eam enim priores editiones, etsi minus recte scribunt ταθεῖσάν πω.

spicit: a Batis autem inflectitur, et obvertitur occasui paulatim, desinitque ad Pityuntem et Dioscuriadem: quae Colchidis loca dictam oram attingunt. Post Dioscuriadem reliqua est Colchidis ora, et contigua Trapezus, flexum faciens insigne, quae deinde in rectum porrecta, latus Ponti dextrum efficit, quod septentrionem respicit. Universa Achaeorum et reliquorum populorum ora usque ad Dioscuriadem et loca quae versus meridiem in continente ad rectam lineam opponuntur, Caucaso subjacet.

§. 15.

Bosporani.

§. 15.

Ἔστι δ' ὄρος τοῦτο ὑπερκείμενον τοῦ πελάγους ἑκατέρου, τοῦ τε Ποντικοῦ, καὶ τοῦ Κασπίου, [1] διατειχίζον τὸν ἰσθμὸν, τὸν διείργοντα αὐτά. Ἀφορίζει δὲ πρὸς νότον μὲν τήν τε Ἀλβανίαν, καὶ τὴν Ἰβηρίαν· πρὸς ἄρκτον δὲ τὰ τῶν [2] Σαρματῶν πεδία· εὔδενδρον δ' ἐστὶν ὕλῃ παντοδαπῇ, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ τῇ ναυπηγησίμῳ. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων καλεῖσθαι Κάσπιον τὸν Καύκασον, ἴσως ἀπὸ τῶν [3] Κασπίων παρονομασθέν-

1) Casaubonn. Venet. διατειχίζοντος, quia librarii retulerunt ad Κασπίου; melius alii cum edd. τειχίζον, ut ad ὄρος pertineat. Ita etiam legit in suo codice Eustath. ad Dionyf. v. 689. In sequ. mentem et sensum Strabonis reddidit sic: ἀφορίζων πρὸς μὲν νότον Ἀλβανοὺς καὶ Ἴβηρας, πρὸς δὲ ἄρκτον Σαρμάτας. Et sic in sequ. ὑπὸ τῶν ἐκεῖ καλεῖται.

2) Vulgo Σαρμάτων, pro quo Moscov. praecipit Σαρματῶν; recte, ut Σκυθῶν, Σακῶν, etsi infra etiam Δάων, cum praecedat Δάαι. Σαρμαάτων vitium est ed. Amstelodam. Post pro εὔδενδρον Medic. 3. substituit εὔδενδρα, cum tamen referatur ad ὄρος.

3) Suspicor deesse vocem unam. Lego ἴσως ἀπὸ τῶν Κασπίων πυλῶν. Tangit hoc Plinius subobscure, quo loco eos

§. 15.

Mons est Caucasus utrique superpositus mari, Euxino inquam et Caspio, isthmum, quo ea distinguuntur, tamquam murus intercludens. Distinguit versus meridiem Albaniam et Iberiam a Sarmatarum planitie versus septentrionem dissita. Arborum dives est omnis generis, cum aliarum, tum ex qua naves compingantur. Tradit Eratosthenes Caucasum ab accolis Caspium appellari: fortasse a Caspiis ita dictum.

μασθέντα. Ἀγκῶνες δέ τινες αὐτοῦ προπίπτουσιν ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν, οἵ τήν τε Ἰβηρίαν περιλαμβάνουσι μέσην, καὶ τοῖς Ἀρμενίων ὄρεσι συνάπτουσι, καὶ τοῖς Μοσχικοῖς καλουμένοις· ἔτι δὲ τῷ [4] Σκυδίσῃ καὶ τῷ Παρυάδρῃ· ταῦτα δ' ἐστὶ μέρη τοῦ Ταύρου πάντα, τοῦ ποιοῦντος τὸ νότιον τῆς Ἀρμενίας πλευρὸν, ἀπεῤῥωγότα πως ἐκεῖθεν πρὸς ἄρκτον, καὶ προσπίπτοντα μέχρι τοῦ Καυκάσου, καὶ Bosporani.

eos reprehendit, qui Caucasias portas Caspias dicerent, magno, inquit, errore. Vide eundem 6, 13. *Casaubonus.* De hac commistione v. Bayerus in opusc. p. 102. ed. Klotz. Ipsam tamen emendationem Casauboni (ab hoc enim, non a Palmerio profecta est,) impugnat Lünemann. in descr. Caucasi p. 18. quia Caspiorum gens intelligi debeat, quam Strabo infra p. 514. supra Albaniam ad oram Caspii maris conlocat, ut Caspium mare et Caspiae portae a gente nomen acceperint. Pro παρωνομασθέντα cum Mosc. reposui παρονομασθέντα. Ipse numerus duplex nomen adficit. Pro ἀπὸ τῶν Κασπίων Ven. habet ὑπὸ τῶν Κ. nullo aut levi omnino discrimine, etsi per nexum praestat ἀπό. Post pro αὐτοῦ ex ed. Paris. in Amstelodam. fluxit αὐτῷ, cum illud praeter superiores adferant etiam codices.

4) Medic. 3. Σκυδίσῃ; Medic. 4. Σκιδίσῃ; reliqui cum edd. in Σκοισίσῃ consentiunt. Vetus interpres *Scydissae*. *Tzschucke.* Reperio triplicem ejus γραφὴν hoc ipso in auctore. Nam

dictum. Cubitos autem quasi quosdam protendit versus meridiem, qui et Iberiam mediam complectuntur, et Armeniae montibus conjunguntur, et iis qui Moschici appellantur: item Scydisae et Paryadrae: hi omnes Tauri montis partes sunt austrinum Armeniae latus conficientis, ab eo quodammodo abrupta, et versus septentrionem prolapsa usque ad Caucasum,

Colchis. καὶ τῆς τοῦ Εὐξείνου παραλίας, τῆς ἐπὶ [5] Θεμίσκυραν διατεινούσης ἀπὸ τῆς Κολχίδος.

§. 16.

Ἡ δ' οὖν Διοσκουριὰς ἐν κόλπῳ τοιούτῳ κειμένη, καὶ τὸ ἑωθινώτατον σημεῖον ἐπέχουσα τοῦ σύμπαντος πελάγους, μυχός τε τοῦ Εὐξείνου λέγεται, καὶ ἔσχατος πλοῦς· [1] τὸ γὰρ παροιμιακῶς λεχθὲν, οὕτω δεῖ δέξασθαι·

Εἰς Φᾶσιν, ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος δρόμος.

οὐχ

Nam qui hic Σκοιδίσης dicitur, paullo post [p. 527.] Κυδίσης dicetur, idemque lib. 12. p. 548. Σκυδίσσης. *Casaubonus.* In Stephano s. v. Ἑπτακωμῆται, ubi postremum Strabonis locum ex lib. 12. respicit, corrupte, quod et notat Holsten. in Ortelium p. 171. legitur Σκυθικὸν ὄρος, pro quo ex cod. Voss. Berkelius adfert Σκυδισῶν ὄρος. A Ptolemaeo 5, 6. vocatur Σκορδίσκος, in quo Holsten. ad Stephan. p. 115. emendat Σκυδίσσος. In hac ambiguitate cum nec hic, nec alibi codices sibi constent, nec aliunde auxilium subministretur, retinui a principio Σ et υ, quod corruptionem Stephano facilius immisit.

5) Moscov. Paris. Θεμίσκυρα; alii omnes cum vetere interprete et edd. feminino genere exhibent; et sic Strabo infra 12. p. 577. aperte ἡ Θεμίσκυρα, ut alii, plerique in Herodoto 4, 84. Qui neutro efferunt, singulari utuntur. V. not. crit. ad Melam 1, 19, 9. p. 600.

1) Moscov. Paris. Medic. 3. Ven. τόγε; Medic. 4. τό τε.

sum, oramque Euxini maris, quae a Colchide ad Themiscyram porrigitur.

§. 16.

Enimvero Dioscurias in tali sita sinu, et orientem versus extremum continens punctum totius maris Euxini, intimus ejus angulus dicitur, et ultima navigatio. Proverbiale enim illud dictum,

In Phasin, ultimus qua
cursus navibus 'st:

ita

οὐχ ὡς τὸν ποταμὸν λέγοντος τοῦ ποιήσαντος τὸ Colchis.
[2] ἰάμβειον· οὐδὲ δὴ ὡς τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν
κειμένην [3] ἐπὶ τῷ ποταμῷ, ἀλλ' ὡς τὴν Κολχίδα
ἀπὸ μέρους, [4] ἐπεὶ ἀπό γε τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς
πόλεως οὐκ ἐλάττων ἑξακοσίων σταδίων λείπεται
πλοῦς ἐπ' εὐθείας εἰς τὸν μυχόν. Ἡ δ' αὐτὴ p. 498.
Διοσκουριάς ἐστι καὶ ἀρχὴ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ μεταξὺ
τῆς [5] Κασπίας καὶ τοῦ Πόντου, καὶ ἐμπορεῖον τῶν
ὑπερ-

τι. Edd. τὸ γὰρ, quod mutare nolui. Post pro δέξασθαι Paris. Venet. cum edd. Ald. et Hopperi λέξασθαι. Tum pro Φάσιν Mosc. praecipit Φᾶσιν. Utriusque formae occurrunt in auctoribus exempla.

2) Casaubonn. ἰάμβειον; Urbin. Medic. 3. 4. ἰαμβεῖον; Moscov. Venet. Paris. ἰάμβιον; Edd. omnes τὸ ἰαμβικόν. Propter summum codicum consensum reposui ἰάμβειον.

3) Casaubonn. Venet. Urbin. Mosc. (qui antea male κειμένη obfert) Medic. 3. 4. ἐπὶ τῷ ποταμῷ; edd. omnes περὶ τὸν ποταμὸν, quod in Vatic. et Paris. exstitisse etiam videtur. Illud usitatius etiam in Nostro, ut plurima docent exempla; quare codices audiendos et reddendos putavi. Similis fere locus infra p. 500. m. objicitur.

4) Urbin. totum locum sic struit: ἐπεὶ ἀπό γε τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεταξὺ Κασπίας ἡ Διοσκουριὰς καὶ τῆς πόλεως οὐκ ἐλάττων — Medic. 4. εἰς τὸν μυχὸν ἐπ' εὐθείας.

5) Casaubonn. Κασπίας θαλάσσης; mei omnes alteram vocem omittunt, uti passim et alibi Noster facit, v. c. lib. 2. p. 71.

ita accipiendum est: auctorem jambi non Phasin fluvium innuisse, aut urbem cognominem fluvio impositam: sed a parte Colchidem. Etenim a flumine et urbe recta in imum sinum navigatio restat haud minor LX stadiis. Eadem Dioscurias etiam initium est isthmi Euxino et Caspio mari interjecti, commune empo-

Colchis. ὑπερκειμένων καὶ συνέγγυς ἐθνῶν κοινόν. Συνέρχεσθαι γοῦν εἰς αὐτὴν ἑβδομήκοντα, οἱ δὲ, καὶ τριακόσια ἔθνη φασὶν, οἷς οὐδὲν τῶν ὄντων [6] μέλει, πάντα δὲ ἑτερόγλωττα, διὰ τὸ σποράδην καὶ ἀμίκτως οἰκεῖν, [7] ὑπὸ αὐθαδείας καὶ ἀγριότητος. Σαρμάται δ' εἰσὶν οἱ πλείους· πάντες δὲ [8] καὶ Καυκάσιοι. Ταῦτα μὲν δὴ τὰ περὶ τὴν Διοσκουριάδα.

§. 17.

p. 71. (p. m. 191.) et in simili nexu p. 129. in. (p. m. 344.) cum antea etiam addidisset. Post pro τριακόσια Paris. Moscov. dant τριακοσίων, Medic. 3. tantum τριάκοντα. Sed cum praecedat ἑβδομήκοντα, major numerus sequi debet, quem et innuit. Ita vero tradidisse Timosthenem, discitur ex Plinio 6, 5.

6) Sic omnes libri et editiones praeter Aldin. et Hopper. in quibus μέλλει vitiose legitur, quod in μέλει mutat ad marginem ed. Aldinae Victorius et in textu posuit Xylander. Casaubonus emendat μέτεστι. Sed et vulgata commodum sensum praebet.

7) Particula καὶ, quae vulgo praemittitur, abest in Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Non temere, opinor. Tum αὐθαδείας melius, certe usitatius scribi puto cum Paris. Moscov. Medic. 3. 4. quam αὐθαδίας in aliis libris scriptis et editis omnibus. Certe per ει propius analogiae respondet et aliorum usui, quem et sequuntur libri supra lib. 9. p. 448. (p. m. 34.)

8) Particula καὶ deest in Moscov. Medic. 3. 4. nec absens desideretur.

emporium gentium supra et in vicinia habitantium: ajunt quidem eo convenire LXX, nonnulli etiam CCC gentes, quibus nulla veri cura sit, omnes diversarum linguarum: quia sparsim et sine commerciis victitant, ob insolentiam et feritatem. Sarmatae sunt plerique, et omnes Caucasii etiam. Haec de Dioscuriade.

§. 17.

§. 17. Colchis.

Καὶ ἡ λοιπὴ δὲ Κολχὶς ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἡ πλείων ἐστί· διαῤῥεῖ δ' αὐτὴν ὁ Φᾶσις μέγας ποταμὸς, ἐξ Ἀρμενίας τὰς ἀρχὰς ἔχων, δεχόμενος τόν τε Γλαῦκον καὶ τὸν Ἵππον, ἐκ τῶν πλησίων ὀρῶν ἐκπίπτοντας· ἀναπλεῖται δὲ μέχρι Σαραπανῶν ἐρύματος, δυναμένου δέξασθαι καὶ πόλεως συνοικισμόν· ὅθεν πεζεύουσιν ἐπὶ τὸν Κῦρον ἡμέραις [1] τέσσαρσι δι' ἁμαξιτοῦ. Ἐπίκειται δὲ τῷ Φάσιδι ὁμώνυμος πόλις, ἐμπορεῖον τῶν Κόλχων, τῇ μὲν προβεβλημένη τὸν ποταμὸν, τῇ δὲ, λίμνην, τῇ δὲ, θάλατταν. Ἐντεῦθεν δὲ πλοῦς ἐπ' Ἀμισοῦ καὶ Σινώπης, τριῶν ἡμερῶν, ἢ δύο, διὰ τὸ τοὺς αἰγιαλοὺς μαλακοὺς εἶναι, καὶ τὰς τῶν ποτα-

1) Mosc. ut alibi, τέτταρσι. Post idem cum Paris. ante θάλατταν ponit τήν. Contra post ante μέλιτος in Medic. 3. desideratur τοῦ; ipsum nomen male μέλητος scribunt edd. Aldi et Hopperi. Tum pro καὶ τὰς τῶν ποταμῶν — Casaubonus malit διὰ τάς. At διὰ ex praecedentibus huc arcessi potest.

§. 17.

Sed et reliqua Colchis majore sui parte imminet mari. Perfluit eam Phasis magnus fluvius, ex Armenia ortus, Glaucum et Hippum recipiens, a vicinis profluentes montibus. Sursum navigatur Phasis usque ad Sarapana, quod est castellum, etiam urbs condi in quo possit: inde terrestre iter curribus conficitur ad Cyrum. Imposita est Phasidi urbs ejusdem nominis, Colchorum emporium, ab una parte fluvio, ab altera lacu, a tertia mari cincta. Inde Amisum et Sinopen est navigatio tridui aut bidui, quod mollia sunt ea litora, et lenia

Colchis. ποταμῶν ἐκβολάς. Ἀγαθὴ δ' ἐστὶν ἡ χώρα, καὶ καρποῖς, πλὴν τοῦ μέλιτος· πικρίζει γὰρ τὸ πλέον· καὶ τοῖς πρὸς ναυπηγίαν πᾶσι· πολλήν [2] τε γὰρ καὶ φύει, καὶ ποταμοῖς κατακομίζει· λινόν τε ποιεῖ πολὺ, καὶ κάνναβιν, καὶ κηρὸν, καὶ πίτταν. Ἡ δὲ λινουργία καὶ τεθρύλληται. Καὶ γὰρ εἰς τοὺς ἔξω τόπους ἐπεκόμιζον· καί τινες βουλόμενοι συγγένειάν τινα τοῖς Κόλχοις πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους ἐμφανίζειν, ἀπὸ τούτων πιστοῦνται. Ὑπέρκειται δὲ τῶν λεχθέντων ποταμῶν ἐν τῇ Μοσχι-

2) Τὲ deeſt in Medic. 4. καὶ in Medic. 3. Tum pro ποταμοῖς Ven. male ſubſtituit ποταμοὺς cum Pariſ. et editt. ante Caſaubonum. Nec magis bene πολὺν componit Moſc. cum voce λίνον. Melius idem cum Pariſ. Medic. 3. 4. dant κάνναβιν pro κάναβιν, quod et ferunt editiones. Sic paſſim et alibi per ſimplex ν effertur, ut in Geoponic. 3, 2, 4. Polluce 7, 16. ſ. 72. Heſychio T. 2. p. 138. ubi κάναμις etiam male legitur repugnante in utroque literarum ſerie. At ſimplici litera conſentientibus libris probant Herodot. 4, 74. Columella 2, 10, 21. alii. Paullo inferius in Medic. 3. 4. Moſcov. ſcriptum legitur τεθρύληται.

lenia fluviorum oſtia. Bona eſt regio, fructusque ejus boni, melle demto, quod plerumque amaroris aliquid habet. Rebus etiam ad naves compingendas omnibus praedita eſt: multam enim materiam cum ipſa producit, tum per amnes ſubvehit. Linum quoque producit copioſum, et cannabin, ceram, ac picem. Linificium etiam ſermonibus hominum celebratum fuit: nam evehebatur in peregrina loca: et qui Colchorum cum Aegyptiis cognationem demonſtrare volunt, iſto utuntur argumento. Supra dicta flumina

Μοσχικῇ τὸ τῆς Λευκοθέας ἱερὸν, Φρίξου ἵδρυμα, Colchis.
καὶ μαντεῖον ἐκείνου, ὅπου κριὸς οὐ θύεται, πλού-
σιόν ποτε ὑπάρξαν, συληθὲν δὲ ὑπὸ Φαρνάκου
καθ' ἡμᾶς, καὶ μικρὸν ὕστερον ὑπὸ Μιθριδάτου;
τοῦ Περγαμηνοῦ. Κακωθείσης γὰρ χώρας,

Νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ [3] τιμᾶσθαι θέλει,

φησὶν Εὐριπίδης.

§. 18.

Τὸ μὲν γὰρ παλαιὸν ὅσην ἐπιφάνειαν ἔσχεν ἡ χώρα αὕτη, δηλοῦσιν οἱ μῦθοι, τὴν Ἰάσονος στρατείαν αἰνιττόμενοι, προελθόντος μέχρι καὶ Μηδίας· ἔτι δὲ πρότερον τὴν Φρίξου. Μετὰ δὲ ταῦτα διαδεξάμενοι βασιλεῖς εἰς σκηπτουχίας διῃρημένην ἔχοντες τὴν χώραν μέσως [1] ἔπραττον· αὐξηθέντος

3) Τιμᾶσθαι vulgo cum Casaubono. Paullo superius Περγαμινοῦ dedit Aldus, Περγαμηνοῦ Hopperus.

1) Particulam πως, quae in editt. praemittitur, respuunt codi-

mina in Moschica regione situm est Leucotheae templum, a Phrixo conditum, ibique oraculum ejus, ubi aries non immolatur: id opulentum pridem, nostra aetate spoliavit Pharnaces, ac paulo post compilavit Mithridates Pergamenus. Nam regione aliqua male multata,

*Deum laborant res, et bo-
noribus carent,*

inquit Euripides.

§. 18.

Enimvero quantus antiquitus splendor ejus fuerit regionis, fabulae ostendunt, Iasonis expeditionem sub involucro proponentes, qui usque ad Mediam processerit, ac antea etiam Phrixi. Postea temporis successerunt reges, qui in provincias (id enim sunt sceptuchiae) divisam ditionem mediocri rerum statu tenuerunt. Tandem Mithri-

Colchis. θέντος δὲ ἐπὶ πολὺ Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος,
p. 499. εἰς ἐκεῖνον ἡ χώρα περιέστη· ἐπέμπετο [2] δ' ἀεί τις τῶν φίλων ὕπαρχος καὶ διοικητὴς τῆς χώρας. Τούτων δὲ ἦν καὶ Μοαφέρνης, ὁ τῆς [3] μητρὸς ἡμῶν θεῖος πρὸς πατρός· ἦν δ' ἔνθεν ἡ πλείστη τῷ βασιλεῖ πρὸς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις ὑπουργία. Καταλυθέντος δὲ Μιθριδάτου, συγκατελύθη καὶ ἡ ὑπ' αὐτῷ πᾶσα, καὶ διενεμήθη πολλοῖς· ὕστατα δὲ Πολέμων ἔσχε τὴν Κολχίδα, κἀκείνου τελευτήσαντος, ἡ γυνὴ Πυθοδωρὶς κρατεῖ, βασιλεύουσα καὶ Κόλχων, καὶ Τραπεζοῦντος, καὶ [4] Φαρνακίας, καὶ

codices mei omnes, quare illam nunc expuli. Antea male Moscov. dat Μηδείας, uti Siebenkees. lib. 1. p. 45. p. m. 123. At hic spectatur regio. Contra idem Mosc. p. 527. emendat vulgatum Μηδείας.

2) Casaubonn. δὲ καί τις. Mei omnes in vulgata lectione consentiunt. Antea διηρημένων dederant Aldus et Hopperus.

3) Legimus μητρὸς, non πατρὸς, ut Xylander, deceptus lectione Aldini codicis [quem et reddidit Hopperus] πατρός. Sed libri veteres diserte habent μητρός. *Casaubonus.* Xylander bis hic posuit πατρός.

4) Legendum esse Φαρνακίας, nimis certum est e libro duodecimo p. 547. *Pherraciam* nusquam reperies: quod de-

Mithridates Eupator magnam nactus potentiam, istis potitus est regionibus: ab eo subinde aliquis amicorum missus est praefectus et administrator provinciae: de quibus fuit etiam Moaphernes matris meae patruus: atque hinc regi maxima fuerunt ad rem navalem subsidia. Mithridate autem everso, etiam ditio ipsius dissipata in multos est: ultimo Polemon Colchidem habuit: eoque mortuo uxor Pythodoris regnum in Colchos, Trapezuntem, Pharnaciam, et

καὶ τῶν ὑπερκειμένων βαρβάρων, περὶ ὧν ἐροῦμεν ἐν τοῖς ὕστερον. Ἡ δ' οὖν Μοσχικὴ, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν, τριμερής ἐστι· τὸ μὲν γὰρ ἔχουσιν αὐτῆς Κόλχοι, τὸ δὲ Ἴβηρες, τὸ δὲ Ἀρμένιοι. Ἔστι δὲ καὶ πολίχνιον ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ, Φρίξου πόλις, ἡ νῦν [5] Ἰδήεσσα, εὐερκὲς χωρίον, ἐν μεθορίοις τῆς Κολχίδος. Περὶ δὲ [6] τὴν Διοσκουριάδα [7] ῥεῖ ὁ Χάρις ποταμός. Colchis.

debuit interpretes movere. *Casaubonus.* Nempe vulgo in editt. legitur Φεῤῥακίας, cum libri omnes Casaubonn. et mei praeter Vatic. qui cum editis consentit, praeferant Φαρνακίας. Neque aliter legit vetus interpres, et in Latinis reddidit Hopperus. Ita etiam emendaverat Ortelius in thes. Geogr. h. v.

5) Pro Ἰδείησσα, quod exhibent editiones, in Casaubonn. Mosc. Paris. Medic. 3. 4. Ven. exstat Ἰδήσσα, ut legebatur ante Xylandrum, qui scripsit Ἰδείεσσα. Vetus interpres reddit *Idessa.* Cum ex aliis nihil de scriptura adferri possit, codicum vestigia sequenda putavi.

6) Particula δὲ ante τὴν Διοσκουριάδα, quam praeponunt editiones, repudiant Moscov. Venet. Medic. 3. 4. contra inter verba ἐν μεθορίοις inserit Medic. 4.

7) Medic. 3. 4. ῥιοχάρης; Moscov. ῥιοχάρις; vetus interpres *Rhiochares*; edd. ante Casaubonum ῥειοχάρος. *Tzschucke.* Confusa haec sunt; pro ῥιοχάρος legi ῥεῖ ὁ Χάρος. Forte est *Charistus* Ptolemaei. [5, 10.] Saepe enim dissentiunt hi duo in situ assignando. *Xylander.* Xylandro assentior legenti ῥεῖ. Sed de fluvii nomine parum

et supra accolentes barbaros tenuit: de quibus postea dicemus. Moschica, in qua templum fuit, tripartita est: partem ejus Colchi, Iberes aliam, aliam Armenii tenent. Oppidulum est in Iberia, urbs Phrixi nomine, quae nunc Ideessa dicitur, satis munitum, in confinio Colchidis. Apud Dioscuriadem fluit Charus fluvius.

Colchis.

§. 19.

Τῶν δὲ συνεςχομένων ἐθνῶν εἰς τὴν Διοσκουριάδα, καὶ οἱ [1] Φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ [2] αὐχμοῦ

rum mihi constat. Nam si ὁ Κάρος legas, et de Charisto accipias, vereor, ne Straboni fiat injuria. Erit enim error magnus, quum Charistus non fluat περὶ Διοσκουριάδα, quod praeter Ptolemaeum docent Arrianus [in periplo Ponti p. 10. Hudſ.] et Plinius [6, 4.] a quibus tamen Χαριεῖς dicitur, non Charistus. Si legas ὁ Κόραξ, non multum a veritate aberraveris. Ego tamen malo ἐπέχειν. *Casaubonus.* Ptolemaei Charistum et alii hic quaerunt, ut Stuckius ad Arrian. p. 96. Harduin. ad Plinium. Equidem potius ex Ptolemaei notatione Casaubono adsentior.

1) Stephanus ex Strabonis hoc libro refert Φθειροφάγοι. At et Herodotus 4, 109. et ex eo Arrianus in periplo Ponti Euxini p. 18. Hudſ. norunt ejusmodi homines, (Budinos fuisse narrat Herodotus) qui per ει efferunt vocem. Nec aliter (Φθειροφάγοι) scribunt Strabo supra p. 492. f. Ptolem. 5, 9. Eustath. ad Dionys. v. 689. Et sic Plin. 6, 4. *Phthirophagos* vocat. Cf. Holsten. ad Stephan. p. 344.

2) Planudes, Moscov. Parif. Venet. Medic. 3. 4. pro ῥύπου, quod videntur Vatic. et Urbin. obtulisse, et editiones receperunt, substituunt αὐχμοῦ, quod non temere natum, sed ex glossa, margini adposita, in textum migrasse, exacto altero, videtur, in primis cum πῖνος et ῥύπος sint synonyma, uti ex Grammaticorum explicatione intelligitur. Cf. auctor Etymol. M. s. v. πιναρὸς, Hesychius sub utraque voce — Contra αὐχμὸς, quod et in suo codice legit cum epitomes auctore vetus interpres, vertit enim *fames* (Medic. 3. τῆς πείνας pro τ. πίνου) ut λιμὸς explicat etiam Hesychius, quae conjuncta esse solent in his hominibus, adfert. Quare revocavi. Post Medic. 4. τὸ ὄνομα.

§. 19.

De gentibus, quae Dioscuriadem conveniunt, sunt etiam Phtheirophagi, a sordibus

χμοῦ καὶ τοῦ πίνου λαβόντες τοὔνομα. Πλησίον Colchis. δὲ καὶ οἱ [3] Σοάνες, οὐδὲν βελτίους τούτων [4] τῷ πίνῳ, δυνάμει δὲ βελτίους, σχεδὸν δὲ [5] τι καὶ κράτιστοι κατὰ ἀλκὴν καὶ δύναμιν· δυναστεύουσι γοῦν [6] τῶν κύκλῳ, τὰ ἄκρα τοῦ Καυκάσου κατέχοντες, τὰ ὑπὲρ τῆς Διοσκουριάδος· βασιλέα δ' ἔχουσι, καὶ συνέδριον ἀνδρῶν τριακοσίων· συνάγουσι δ', ὥς φασι, στρατείαν καὶ εἴκοσι μυριάδων· ἅπαν γὰρ ἐστι τὸ πλῆθος μάχιμον, οὐ συντεταγμένον· παρὰ

3) Aldus et Hopperus dederunt Πόανες, uti codd. Pariſ. n. 1395. et 1396. de quibus v. ſupra ad §. 14. n. 6. ubi plura adpoſui. Pro οὐδὲν, quod bene habet, Ven. mavult οὐδέ.

4) Voces τῷ πίνῳ deſunt in Urbin. et Medic. 3. ſed agnoſcit cum reliquis libris etiam Euſtath. ad Dionyſ. c. l. Tum ſibi reſpondent πίνῳ et δυνάμει.

5) Pro τοὶ, quod exhibent editiones, Medic. 3. 4. Moſcov. Ven. Pariſ. praeſcribunt τὶ, quod cum σχεδὸν non ſine varietate conjungi ſolet. V. ad lib. 10. p. m. 57. n. 7.

6) Medic. 3. 4. Moſcov. Vatic. τῷ κύκλῳ, ut editiones ante Caſaubonum; reliqui codices τῶν κύκλῳ, quod recepit Caſaubonus. Vetus interpres: *Hi gentibus circumvicinis dominantur: Caucaſi extrema obtinentes;* unde, quid in ſuo codice legerit, diſcitur. *Tzſchucke.* Legebatur τῷ κύκλῳ, quod Xylandro impoſuit. Prior legit, ut nos. *Caſaubonus.* Sic Dio fragment. 40, 1. τῶν ἐν Σικελίᾳ δυναστεύειν et ſimilia.

dibus et ſqualore nomen habentes. His vicini Soanes, ſordibus haud quidquam inferiores, potentia autem priores, qua et fortitudine reliquos fere omnes excedunt, et in orbem circum ſita tenent, ſumma Caucaſi habitantes, quae Dioſcuriadi imminent: regem habent, et concilium ccc virorum: conducunt exercitum hominum, ut fertur, etiam ad ducenta millia: tota enim multitudo ut incompoſita, ita bellicoſa

Colchis. [7]τούτοις δὲ λέγεται ϗ χρυσὸν καταφέρειν τοὺς χειμάῤῥους· ὑποδέχεσθαι δ' αὐτὸν τοὺς βαρβάρους φάτναις [8]κατατετρημέναις ϗ [9]μαλλωταῖς [10]δοραῖς· ἀφ' οὗ δὴ μεμυθεῦσθαι ϗ τὸ χρυσόμαλλον [11]δέρας· [12][εἰ

7) Medic. 4. τούτους. Vulgata recte habet. Antea συντεταγμένον male scripserunt Aldus et Hopperus.

8) Medic. 4. Moscov. κατατερημμέναις; Medic. 3. Paris. καταιετρημμέναις; alii vel cum ed. Casaub. et Paris. κατατετρυμμέναις, vel cum Aldo, Hoppero, Xylandro et ed. Amstelod. κατατετριμμέναις. Ita vero versatur alibi hoc verbum, uti docet Wesseling. ad Diodor. 1, 97. Vera ejus forma est κατατετρημέναις. Cf. etiam Rhoer. ad Porphyr. de abstin. anim. 3, 27. p. 291.

9) Medic. 3. 4. μαλωταῖς, ut deinceps χρυσόμαλον. Alii rectius per λλ edunt, quod etiam probat literarum series in primitivo apud Hesychium.

10) Vocem δοραῖς Eustathius [ad Dionys. v. 689.] non agnoscit; quod videtur elegantius, sicut in Evangelio [Hebr. 11, 37.] ἐν μηλωταῖς περιπατεῖν, quamquam aliud μηλωταὶ, aliud μαλλωταί. *Casaubonus.* Libri mei omnes tuentur vocem δοραῖς cum epitome, tantum quod haec refert μαλλωτῶν δοραῖς.

11) Casaubonn. δέρος et δέῤῥος; ex meis Moscov. δέρος, Venet. δέῤῥος, Paris. δέρας et supra δέρος. Epitome et editiones omnes, quibuscum reliqui codices consensisse videntur, δέρας, quod et hinc repetit Eustathius c. l. Sic et in aliis variatur inter utramque vocem, de quo cf. Wesseling. ad Diodor. 4, 40. et Gesner. ad Orphei Argon. v. 888. ubi plerique habent δέρας. Sed δέρος ponunt Apollon. Rhod. 2, 1228. 4, 1318. Appian. in Mithrid. 193. alii. In promiscuo hoc usu non adtinet vulgatam relinquere.

licosa est. Ajunt apud hos etiam aurum deferri a torrentibus, idque barbaros excipere alveolis perforatis et velleribus lanosis: unde etiam aurei velleris exstiterit

[12] [εἰ μὴ καὶ Ἴβηρας ὁμωνύμως τοῖς ἑσπερίοις καλοῦσιν ἀπὸ τῶν ἑκατέρωθι χρυσείων]. Χρῶνται δ' οἱ [13] Σοάνες φαρμάκοις πρὸς τὰς ἀκίδας [13*] θαυμαστῶς, ἃ καὶ τοὺς ἀφαρμάκτοις τετρωμένους βέλεσι λυπεῖ κατὰ τὴν ὀσμήν. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ἔθνη, τὰ πλησίον [14] περὶ τὸν Καύκασον, λυπρὰ Colchis.

 καὶ

12) Haec verba ad χρυσείων, quia nexum expositionis turbant, nec Strabo hic de Iberibus loquitur, glossema putat Lünemannus in descr. Caucasi p. 37. in margine scriptum, et a manu imperiti librarii in textum intrusum, ut et antea suspicatus erat Penzelius ad h. l. Equidem, gravibus illis rationibus motus, ita illis sum adsensus, ut adpositis signis notata includerem. Tum pro χρυσείων Medic. 3. 4. Paris. Mosc. dederunt χρυσίων, quae variatio frequentatur etiam in similibus, ut ἵππειος, λίθειος, σιδήρειος. Cf. ad 9. p. m. 627. 10. p. m. 307. Ita vero etiam χρύσειον δέρας vocat Orpheus c. l.

13) Soanes, non Poanes, scribendum, liquet ex epitomis et Stephano. *Xylander.* Male Θοᾶνες Eustathio in Dionys. v. 689. decepto forte ab ipso Strabone, qui p. 497. hos etiam Θοάνες vocat, ut ibi verissime Casaubonus in margine. *Scherpezelius.* Dictum de eo jam est supra.

13*) Lego θαυματοῖς, ἃ καὶ τούς. *Casaubonus.* Codices omnes mei tenent θαυμαστῶς, quod nec ulla mutatione eget, uti et vidit d'Orville ad Chariton. 8, 5. p. m. 694. Idem ante καὶ τοὺς inserit ἃ, quod et reddidit vetus interpres et nexus requirit.

14) Ante περὶ in edd. et plerisque codicibus praecedit τά,

rit fabula: [nisi forte Iberos occiduis Iberibus (qui Hispani sunt) cognomines vocant, ob auri utrobique metalla.] Utuntur Soanes etiam veneno ad cuspides singulari modo inficiendas, cujus foetor etiam iis, qui non infectis telis fauciati sunt, gravis est. Porro caeterae gentes vicinae circa Caucasum sterilem et angu-

Iberia. καὶ μικρόχωρα· τὸ δὲ τῶν Ἀλβανῶν ἔθνος καὶ τὸ τῶν Ἰβήρων, ἃ δὴ πληροῖ μάλιστα τὸν λεχθέντα ἰσθμὸν, Καυκάσια καὶ αὐτὰ λέγοιτ' ἂν, εὐδαίμονα δὲ χώραν ἔχει καὶ σφόδρα καλῶς οἰκεῖσθαι δυναμένην.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

Καὶ δὴ καὶ ἥγε Ἰβηρία [1] οἰκεῖται καλῶς τὸ πλέον πόλεσί τε καὶ [2] ἐποικίοις, ὥστε καὶ κεραμωτὰς εἶναι στέγας, καὶ ἀρχιτεκτονικὴν τὴν τῶν οἰκή-

τὸ, quod cum Medic. 3. 4. abjeci. Minus obtemperavi post, ubi Medic. 3. ante τῶν Ἰβήρων omittit τὸ, propter plurium auctoritatem non solum, sed et Strabonis in utramque partem usum.

1) Ante οἰκεῖται Moscov. 3. 4. Vatic. Urbin. Paris. ponunt καί. Forte ex prioribus repetitum exiit; certe molestum offendit.

2) Medic. 3. 4. Paris. ἐποίκοις, quod quidem ferri potest, etsi vulgatam lectionem cum πόλεσι connexam non relinquo. Post Moscov. temere κεραμωτάς.

angustam incolunt regionem: Albani et Iberes, quae maxime isthmum implent gentes, Caucasiae ipsae quoque dici possunt: solum autem tenent felix, et quod admodum commodum habitationi sit.

CAP. III.

§. 1.

Et quidem Iberiae major pars probe habitatur, urbibus et coloniis conditis, ita ut etiam latericia tecta sint, et domorum architectonica structura, ac fora

οἰκήσεων κατασκευὴν, καὶ ἀγορὰς, καὶ τ' ἄλλα Iberia.
κοινά.

§. 2.

Τῆς δὲ χώρας τὰ μὲν κύκλῳ τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι περιέχεται. [1] Προπεπτώκασι γὰρ, ὡς εἶπον, p. 500.
ἀγκῶνες ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν εὔκαρποι, περιλαμβάνοντες τὴν σύμπασαν Ἰβηρίαν, καὶ συνάπτοντες πρός τε τὴν Ἀρμενίαν καὶ [2] Κολχίδα· ἐν μέσῳ δ' ἐςὶ πεδίον ποταμοῖς διαῤῥυτον, μεγίςῳ δὲ τῷ Κύρῳ· ὃς τὴν ἀρχὴν ἔχων ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, εἰσβαλὼν εὐθὺς εἰς τὸ πεδίον τὸ λεχθὲν, παραλαβὼν καὶ τὸν [3] Ἄραγον κάτω τοῦ Καυκάσου ῥέοντα,

1) Medic. 3. προσπεπτώκασι. Vulgata recte habet, quod etiam ex ipſo eo loco adparet, quem reſpicit. Cf. p. 497.

2) Moſcov. Medic. 3. 4. cum ed. Aldi repetunt τὴν, cujus in hoc nexu promiſcuus eſt uſus. Poſt ante ἐςὶ ex Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Ven. inſerui δ'. Tum Venet. dat πεδία ποταμοῖς διαῤῥυτος. Negligenter.

3) Vulgo Ἀῤῥαβῶνα cum Veneto. Reliqui codices omnes cum epitome p. 142. exhibent Ἀραγῶνα praeter Caſaubonianos, ex quibus adfertur Ἀῤῥαγῶνα. Vetus interpres vertit *Aragum*, unde adparet, eum legiſſe Ἄραγον, quo nomine recurrit paullo poſt p. 550. f. *Tzſchucke.*
Non

fora et alia publica aedificia.

§. 2.

Pars ejus Caucaſiis includitur montibus. Nam, ut dixi, montis ejus porriguntur verſus meridiem cubiti quidam frugiferi, univerſam cingentes Iberiam, et pertinentes ad Armeniam et Colchidem. In medio eorum planities eſt fluviis irrigua, quorum Cyrus eſt maximus. Is in Armenia ortus, ſtatim in eam incidit planitiem, adſumto etiam Arago e Caucaſo defluente,
et

Iberia. ῥέοντα, καὶ ἄλλα ὕδατα, διὰ στενῆς ποταμίας εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἐκπίπτει· μεταξὺ δὲ ταύτης τε καὶ τῆς Ἀρμενίας ἐνεχθεὶς πολὺς διὰ πεδίων εὐβοτουμένων σφόδρα, δεξάμενος καὶ πλείους ποταμοὺς, ὧν ἐστιν ὅ, τε [4] Ἀλαζώνιος, καὶ ὁ Σανδοβάνης, καὶ ὁ Ῥοιτάκης, καὶ Χάνης, πλωτοὶ πάντες, εἰς

Non memini, alibi me legiſſe hunc fluvium. Ἀλαβὼν Stephano eſt ποταμὸς καὶ πόλις, quod neſcio an huc pertineat. At ſcripti habent Ἀῤῥαγῶνα. *Caſaubonus*. De Cyro fluvio ait: παραλαβὼν καὶ τὸν Ἀῤῥαβῶνα κ. τ. λ. in quo nomine, utpote ſibi ignoto, haeret Caſaubonus. Sed ex proxima pagina paret, Strabonem loqui de fluvio, quem ibi Ἄραγον vocat. Idem igitur nomen etiam hic reponendum puto. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m.* 42. *Aragum* vitioſe in tralatione (cf. ſupra) ſcriptum putat, pro *Aragonem*, quod habeant Graeci codices, Pintianus ad Melam 3, 5, 6. p. m. 132. Rommel in Caucaſiarum regionum Straboniana deſcr. p. 85. ubi hanc narrationem Graece repetit, rejecto Ἀῤῥαβῶνα probat Ἀῤῥαγῶνα; at in ipſa uberiori expoſitione pro *Aragone* in parentheſi notat *Arago*. Lünemann in deſcr. Caucaſi p. 23. inter utrumque fluctuatur. *Aragi* nomen tuetur et hodierna ejus adpellatio *Arak* ſ. *Aragi*. Equidem, ut ſecum Strabo componeretur, dedi Ἄραγον. Stephani Ἀλαβὼν nihil huc facit.

4) Pariſ. et epitome Ἀλαζόνιος, ut in Ἀλαζῶνες, gente, variatur. Cf. Berkel. ad Stephan. p. 87. et Weſſeling. ad Herodot. 4, 17. *Alazon* vocatur a Plinio 6, 11. ſ. 10. Poſt Medic. 3. Σανδαβάνης. Tum Medic. 4. Ῥυτάκης; Pariſ. Ῥοτάκης; vetus interpres *Citbaces*.

et aliis aquis, per anguſtum alveum in Albaniam ſe effundit. Inter hanc porro et Armeniam copioſus labens per campos optima habentes paſcua, receptis etiam pluribus amnibus, Alazonio, Sandobane, Roetace, et Chane, qui omnes ſunt navigabiles,

εἰς τὴν Κασπίαν [5] ἐμβάλλει θάλατταν. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Κόρος. Iberia.

§. 3.

Τὸ μὲν οὖν πεδίον τῶν Ἰβήρων οἱ [1] γεωργικώτεροι καὶ πρὸς εἰρήνην νενευκότες οἰκοῦσιν, Ἀρμενιςί τε καὶ Μηδιςὶ ἐσκευασμένοι· τὴν δ' ὀρεινὴν οἱ πλείους

5) Casaubonn. ἐκβάλλει; Moscov. Paris. Medic. 3. Venet. edd. Aldi et Hopperi ἐμβάλλουσι; Xyl. ἐκβάλλει; Casaubonn. cum epitome ἐμβάλλει; vetus interpres *erumpunt.* Nempe quia ad omnes fluvios retulerunt, cum tamen ad unum Cyrum pertineat. Alii codices cum lectione Casauboni consensisse videntur. Confusio in his nota et passim notata, quae etiam, cum duplex in hoc ratio valeat, difficulter saepe tolli potest. Hic ἐμβάλλει praefero, quia antea respectu terrae dixit ἐκπίπτει. Tum pro θάλατταν, ut alibi, Moscov. maluit θάλασσαν. Pro Κόρος, quod et codices tuentur, edd. Casaubonn. dant Κύρος, repugnante re ipsa.

1) Codices Casaubonn. et mei omnes γεωργικώτεροι, ex quibus huc revocavi pro γεωργικώτατοι. Aldus invexit γεωργικώτατοι. Sequentia uno verbo auctiora Casaubonn. sic referunt: πρὸς εἰρήνην νενευκότες ἐν εὐκολίᾳ οἰκοῦσιν; mei omnes tantum pro ἐν εὐκολίᾳ ponunt νενευκότες; et sic vetus interpres reddit *ad pacem intenti.* Vulgata lectio omnino hic ita habet: γεωργικώτατοι καὶ πρὸς εἰρήνην ἐν εὐκολίᾳ οἰκοῦσιν. At sic desideratur, quod ad verba πρὸς εἰρήνην pertineat; deinde non quaeritur, quomodo habitent, sed quibus moribus homines habitent, cui et obposita apte respondent. Ante Μηδιςὶ male deest καὶ in Paris.

les, in Caspium exit mare. Olim Corus vocabatur.

§. 3.

Campestria Iberorum agriculturae et pacis studiosiores habitant, Armenio et Medico cultu. Montana plures et bellicosi habent,

Iberia. πλείους καὶ μάχιμοι κατέχουσι, Σκυθῶν δίκην ζῶντες καὶ [2] Σαρματῶν, ὧνπερ καὶ ὅμοροι καὶ συγγενεῖς εἰσιν· ἅπτονται δ' ὅμως καὶ γεωργίας, πολλάς τε μυριάδας συνάγουσιν ἐξ ἑαυτῶν καὶ ἐξ ἐκείνων, ἐπειδάν τι [3] συμπέσῃ θορυβῶδες.

§. 4.

Τέσσαρες δ' εἰσὶν εἰς τὴν χώραν εἰσβολαί· μία μὲν διὰ Σαραπανῶν, φρουρίου Κολχικοῦ, καὶ τῶν κατ' αὐτὸ στενῶν, δι' ὧν ὁ Φάσις γεφύραις εκατὸν [1] καὶ εἴκοσι περατὸς γενόμενος, διὰ τὴν σκολιότητα, καταῤῥεῖ τραχὺς καὶ βίαιος εἰς τὴν Κολχίδα, πολλοῖς χειμάῤῥοις κατὰ τὰς ἐπομβρίας

2) Σαρματῶν dedi cum Moſcov. pro Σαρμάτων. Poſt pro ὧνπερ, quod bene habet, in Medic. 3. exſtat ὥσπερ. In ſequ. ante ἐξ αὐτῶν Moſcov. inſerit καί.

3) Pariſ. συμπέσοι. Cum utrumque uſum habeat, paſſim etiam in libris varietur, plures codices praetuli.

1) Illa καὶ εἴκοσι non agnoſcit Euſtathius loco citato. [ad Dionyſ. v. 689.] *Caſaubonus.* Codices mei omnes cum vetere interprete addunt, tantum quod in Medic. 3. deeſt καί. Poſt Medic. 4. habet γινόμενος, et γεννᾶται δέ.

habent, Scytharum more ac Sarmatarum viventes, quorum etiam finitimi ſunt atque cognati: agriculturam tamen hi quoque attingunt: multaque hominum millia e ſuo corpore et illis cogunt, ſi quis incidat tumultus.

§. 4.

Quatuor ſunt in Iberiam aditus. Unus per Sarapana, Colchicum caſtellum, et anguſtias, quae pone ſunt: per quas Phaſis pontibus cxx junctus, propter obliquitatem, aſper et violentus in Colchidem defluit, locis iſtis per imbres

βρίας ἐκχαραδρουμένων τῶν τόπων. Γεννᾶται δ' Iberia.
ἐκ τῶν ὑπερκειμένων ὀρῶν πολλαῖς συμπληρούμενος πηγαῖς· ἐν δὲ τοῖς πεδίοις καὶ ἄλλους προσλαμβάνει ποταμοὺς, ὧν ἐστιν ὅ τε Γλαῦκος καὶ ὁ Ἵππος· πληρωθεὶς δὲ καὶ γενόμενος πλωτὸς ἐξίησιν εἰς τὸν [2] Πόντον, καὶ ἔχει πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῷ, καὶ λίμνην πλησίον. Ἡ μὲν οὖν ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἰβηρίαν [3] ἐμβολὴ τοιαύτη, πέτραις, καὶ ἐρύμασι, καὶ ποταμοῖς χαραδρώδεσι διακεκλεισμένη.

§. 5.

Ἐκ δὲ τῶν πρὸς ἄρκτον Νομάδων, ἐπὶ τρεῖς ἡμέ-

2) Venet. τόπον, deinceps cum Parif. et Mofcov. αὐτῇ pro αὐτῷ, ut edd. Aldi et Hopperi. Utrumque negligenter.

3) Cafaubonn. Venet. Medic. 3. 4. Urbin. Mofcov. Parif. ἐμβολὴ, edd. omnes εἰςβολὴ, quae variatio notatur etiam alibi. V. Sturz. Lex. Xenoph. T. 2. p. 148. Cum perinde fit, reddidi codices. Poft Parif. διακεκλυσμένη. Male.

bres multis torrentibus exefis et in convallem redactis. Oritur Phafis ex fuperiacentibus montibus, e multis confluens fcaturiginibus: in campis autem alios in fe recipit fluvios, quorum funt Glaucus et Hippus: ita completus ac navigabilis factus, in Pontum exit. Urbs ei impofita eft ejusdem nominis, et lacus in vicina. In Iberiam ergo e Colchide talis eft aditus, faxis, caftellis, et fluviis convalles facientibus interceptus.

§. 5.

E nomadibus autem verfus feptentrionem degentibus tridui eft adfcenfus

Iberia. ἡμέρας, ἀνάβασις χαλεπή· καὶ [1] μετὰ ταύτην ποταμία στενὴ ἐπὶ τοῦ Ἀράγου ποταμοῦ τεττάρων ἡμερῶν ὁδὸν ἔχουσα ἐφ' ἕνα· Φρουρεῖ δὲ τὸ πέρας τῆς ὁδοῦ τεῖχος δύσμαχον· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλβανίας, διὰ πέτρας πρῶτον λατομητὴ εἴσοδος, εἶτα διὰ τέλματος, ὃ ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐκ τοῦ Καυκάσου καταπίπτων. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρμενίας τὰ ἐπὶ τῷ Κύρῳ στενὰ, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Ἀράγῳ· [2] πρὶν γὰρ εἰς ἀλλήλους συμπεσεῖν, ἔχουσιν ἐπι-
p. 501. κειμένας πόλεις ἐρυμνὰς ἐπὶ πέτραις, διεχούσαις ἀλλήλων ὅσον ἑκκαίδεκα σταδίους· ἐπὶ μὲν τῷ Κύρῳ, τὴν Ἁρμοζικὴν, ἐπὶ δὲ θατέρῳ [3] Σευσάμορα. Ταύταις

1) Medic. 4. μετὰ ταῦτα. Melius alii referunt ad ἀνάβασις. Post Casaubonn. non male λατομητῆς. Mei omnes in vulgata consentiunt. Solus interpres vetus reddit: *per petram excisam.*

2) Ita dedi ex Medic. 3. 4. Moscov. Paris. Ven. cum vulgo legeretur καὶ γὰρ πρὶν, uti mox consentientibus omnibus διεχούσαις pro διεχούσας, quod est in editionibus. Vetus interpres habet: *urbes natura munitas.* Per nexum ex utraque lectione idem exsistit sensus.

3) Vulgo Σεύμαρα. Casaubonn. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. Ven. Σευσάμορα, quod voluit etiam reddere vetus inter-

sus difficilis: post hunc angustiae, per quas fluvius labitur Aragus, quatuor dierum iter ad unum: munit autem extrema hujus viae murus haud facile expugnabilis. Ab Albania per saxa principio excisa est via: deinde per paludem, quam fluvius e Caucaso decidens efficit. Ab Armenia angustiae sunt ad fluvios Cyrum et Aragum: qui antequam confluant, urbes habent munitas, saxis impositas, ad XVI stadia inter se distantibus: Cyro Harmozica imminet, Arago Seusa-

ταις δὲ ἐχρήσατο ταῖς εἰσβολαῖς πρότερον Πομπήϊος, ἐκ τῶν Ἀρμενίων ὁρμηθεὶς, καὶ μετὰ ταῦτα Κανίδιος. Iberia.

§. 6.

Τέτταρα δὲ [1] καὶ γένη τῶν ἀνθρώπων οἰκεῖ τὴν χώραν, ἓν μὲν, καὶ πρῶτον, ἐξ οὗ τοὺς βασιλέας καθιστᾶσι, κατ' ἀγχιστείαν τε καὶ ἡλικίαν τὸν πρεσβύτατον· ὁ δὲ δεύτερος δικαιοδοτεῖ καὶ στρατηλατεῖ· δεύτερον δὲ τὸ τῶν [2] ἱερέων, οἱ ἐπιμελοῦν-

interpres, qui negligenter discreto υ et ν dedit *Sensamora*. Nolui quidem tot suffragiis adversari. Post in Paris. scribitur Κανίδειος, uti etiam dederunt Aldus et Hopperus. Auctores per ι scribunt.

1) Καὶ deest in Medic. 3. nec expressit vetus interpres. At idem, Medic. 4. (uterque ex corr.) Moscov. Paris. Ven. exhibent Τέτταρα καὶ δέκα γένη cum edd. Aldi et Hopperi. Xylander ex vitio: T. τὴν δέκα γένη. At ipsa Strabonis expositio, qua recensum eorum agit, stat pro vulgata lectione. *Tzschucke* Τέτταρα δὲ καὶ γένη. Sic est legendum. Ait καὶ, quasi diceret: sicuti sunt quatuor εἰσβολαὶ, ita quatuor sunt γένη ἀνθρώπων. Hoc qui non animadvertebant, locum corrupere. *Casaubonus*. Post praeter usum ἀγχιστίαν ferunt Paris. Medic. 3. 4.

2) Medic. 3. 4. edd. Aldi et Hopperi ἱερῶν. At hic non rerum, sed ordinum discrimina narrantur et proximum οἱ respuit, nisi quis ex contractione facta exstitisse velit.

Seusamora. His aditibus primum Pompejus, ex Armenia irruens, deinde Canidius usi sunt.

§. 6.

Quatuor etiam hominum genera Iberiam incolunt. Primum, e quo reges deligunt, aetate semper maximum de regis prioris cognatis: proxime minor natu jus dicit, exercitusque ducit. Secundum

Albania. μελοῦνται καὶ τῶν πρὸς τοὺς ὁμόρους δικαίων· τρίτον δὲ τὸ τῶν στρατευομένων καὶ γεωργούντων· τέταρτον δὲ τὸ τῶν λαῶν, οἱ βασιλικοὶ δοῦλοί εἰσι, καὶ πάντα διακονοῦνται τὰ πρὸς τὸν βίον. Κοιναὶ δ' εἰσὶν [3] αὐτοῖς αἱ κτίσεις κατὰ συγγένειαν· ἄρχει δὲ καὶ ταμιεύει ἑκάστην ὁ πρεσβύτατος. Τοιοῦτοι μὲν οἱ Ἴβηρες καὶ ἡ χώρα αὐτῶν.

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

Ἀλβανοὶ δὲ ποιμενικώτεροι, καὶ τοῦ νομαδικοῦ γένους ἐγγυτέρω, πλὴν οὐκ [1] ἄγριοι· ταύτῃ δὲ καὶ πολεμικοὶ μετρίως. Οἰκοῦσι δὲ μεταξὺ τῶν Ἰβήρων καὶ τῆς Κασπίας θαλάττης, πρὸς ἕω

3) Vulgo αὐτῶν. Elegantius Casaubonn. Moscov. Medic. 3. 4. Ven. Urbin. Vatic. αὐτοῖς.

1) Urbin. pro ἀλλότριοι commode et apte exhibet ἄγριοι, unde recepi.

dum est sacerdotum, qui et jura cum finitimis communia procurant. Tertium est militum et agricolarum. Quartum est plebs, qui sunt servi regii, et omnia ad usus vitae necessaria obeunt ministeria. Communes eis sunt possessiones secundum familias: imperat et gubernat quamvis earum natu maximus. Tales sunt Iberes et eorum solum.

CAP. IV.

§. 1.

Albani magis dediti sunt pascendo pecori, et affiniores vago generi, neque tamen feroces, eademque de causa etiam mediocriter bellicosi. Habitant inter Iberas et mare Caspium, hoc ortum, illos versus occasum attingentes:

ἕω μὲν ἁπτόμενοι τῆς θαλάττης, πρὸς [2] δύσει δὲ ὁμοροῦντες τοῖς Ἴβηρσι· τῶν δὲ λοιπῶν πλευρῶν τὸ μὲν βόρειον φρουρεῖται τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι· ταῦτα γὰρ ὑπέρκειται τῶν πεδίων, καλεῖται δὲ [3] τὰ πρὸς τῇ θαλάττῃ μάλιστα Κεραύνια· τὸ δὲ νότιον ποιεῖ ἡ Ἀρμενία παρήκουσα· πολλὴ μὲν πεδιὰς, πολλὴ δὲ καὶ ὀρεινὴ, καθάπερ ἡ Καμβυσηνὴ, καθ' ἣν ἅμα καὶ τοῖς Ἴβηρσι, καὶ τοῖς Ἀλβανοῖς οἱ Ἀρμένιοι συνάπτουσιν. Albania.

§. 2.

Ὁ δὲ Κῦρος ὁ διαῤῥέων τὴν Ἀλβανίαν, καὶ οἱ ἄλλοι ποταμοὶ οἱ πληροῦντες ἐκεῖνον, ταῖς μὲν

[1] τῆς

2) Moſcov. Medic. 3. 4. Venet. pro δύσιν habent δύσει, quod cum non ſolum reſpondeat proximo ἕῳ, ſed et a ibi ſic Strabo jungat, v. ç. lib. 1. p. m. 4. οἱ πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς καὶ δύσεσιν, ex illis codicibus admiſi.

3) Addidi τὰ ex Moſcov. Medic. 3. 4. Ven. Poſt contra, etſi ſalvo ſenſu, Moſcov. ante ὀρεινὴ omittit καί. In ſequ. Moſc et Pariſ. ut et hic infra p. 502. male ſcripſerunt Καμβισήνη, pejus Καμβησηνοὶ Aldus et Hopperus. Vera ſcriptura aliorum eſt Καμβυσηνὴ, a Cambyſe, ut Ξερξηνὴ a Xerxe, auctore Stephano ſ. v. Ξερξηνὴ, etſi ille accentum in penultima ponit. Sed multa aliorum contraria exempla occur-

gentes: de caeteris lateribus ſeptentrionale munitur Caucaſiis montibus, qui planitiei imminent, et, qua ad mare pertinent, Ceraunii vocantur: auſtrinum efficit Armenia juxta porrecta, partim planitie magna, partim etiam montana: qualis eſt Cambyſena, qua Armenii et Iberas et Albanos attingunt.

§. 2.

Cyrus vero Albaniam perfluens, reliquique eum implentes fluvii, ad terrae qui-

Albania.[1] τῆς γῆς ἀρεταῖς προσλαμβάνουσι, τὴν δὲ θάλατταν ἀλλοτριοῦσιν. Ἡ γὰρ χοῦς, προσπίπτουσα πολλὴ, πληροῖ τὸν πόρον, ὥστε καὶ τὰς ἐπικειμένας νησίδας ἐξηπειροῦσθαι, καὶ τενάγη ποιεῖν ἀνώμαλα καὶ δυσφύλακτα· τὴν δ' ἀνωμαλίαν ἐπιτείνουσιν αἱ ἐκ τῶν πλημμυρίδων ἀνακοπαί. Καὶ δὴ καὶ εἰς στόματα δώδεκα φασὶ μεμερίσθαι τὰς ἐκβολὰς, τὰ μὲν τυφλὰ, τὰ δὲ παντελῶς [2] ἐπιγελῶντα, καὶ μηδὲν ὕφορμον ἀπολείποντα· ἐπὶ

occurrunt p. 528. Magis infra vocem vitiat Mofcov. p. 528.

1) Ante τῆς γῆς molefte Ven. obtrudit γάρ.

2) Mofcov. ἐπιγεγελῶντα; reliqui omnes in vulgata perftant. *Tzfchucke.* Ufum hunc verbi ἐπιγελῶντα fruftra, opinor, ex poetis defendit poftremus Strabonis editor. [Cafaubonus.] Scribendum credo: τὰ δὲ, παντελῶς ἐπίγεια ὄντα, *prorfus terrena exfiftentia.* *Tyrwbittus in conjecturis in Strabonem p. m.* 43. Vetus interpres vertit: *omnino fallentia*, quafi legerit ἐπιλαθόντα, quod obpofitionem aperte hic factam tollit, Recentiores, qui in vulgata lectione adquieverunt, varie reddunt: *latiffime diffufa, fluctum refringentia*, uti Xylander, *aquarum copia fluctibusque crifpantibus infignia.* Refpondet optime ἐπίγεια, fed quia nimis a codicum veftigiis recedit, excipere nolui, et ipfum locum aliis fanandum reliqui. Hoc emicat,

quidem commoda conferunt, fed mare fubripiunt. Multum enim coeni ingeftum, implet trajectum, adeo ut infulae quoque exiguae propinquae adjungantur continenti, fiantque paludes inaequales et obfervatu difficiles. Augent hanc inaequalitatem aeftuum repercuffus. Et quidem ferunt duodecim eum oftiis exire, partim caecis, partim omnino fluctum refringentibus, nullamque navibus ftationem relin-

ἐπὶ πλείους γοῦν, ἢ ἑξήκοντα σταδίους ἀμφικλύστου τῆς ἠιόνος οὔσης τῇ θαλάττῃ καὶ τοῖς ποταμοῖς, ἅπαν εἶναι μέρος ³ αὐτῆς ἀπροσπέλαστον· τὴν δὲ χοῦν καὶ μέχρι πεντακοσίων παρήκειν σταδίων, θινώδη ποιοῦσαν τὸν αἰγιαλόν. Πλησίον δὲ καὶ ὁ Ἀράξης ἐμβάλλει, τραχὺς ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐκπίπτων· ἣν δὲ ἐκεῖνος προωθεῖ χοῦν, πορευτὸν ποιῶν τὸ ῥεῖθρον, ταύτην ὁ Κῦρος ἀναπληροῖ. Albania.

§. 3.

Τάχα μὲν οὖν τῷ τοιούτῳ γένει τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν δεῖ θαλάττης. Οὐδὲ γὰρ τῇ γῇ χρῶνται κατ' ἀξίαν, πάντα μὲν ¹ ἐκφερούσῃ καρ- p. 502.

Dd 3

πόν,

cat, cum sequentia non adversativa, sed copulativa particula connectantur, latere hic verbum, quod causam effecti contineat. Pro γοῦν postea Medic. 4. adfert οὖν, ut infra alii etiam.

3) Medic. 4. ex corr. αὐτοῖς. Tum Casaubonus post haec verba excidisse putat συμβέβηκε τοῦτο. Pendent tamen a superiori φασί.

1) Vulgo legebatur: πάντα μὲν γὰρ ἐκφέρουσιν. *Tzschucke.*

relinquentibus: cumque litus ad plura LX stadia mari et fluviis undique alluatur: totam ejus partem istam esse inaccessam: limum autem etiam ad IↃ stadia promoveri, et quasi aggerem quendam litori praestruere. Haud procul inde Araxes etiam influit, asper ex Armenia se proruens. Quod limi ille protrudit, alveum faciens pervium, Cyrus aqua opplet.

§. 3.

Fortasse huic hominum generi nihil opus est mari, cum ne terra quidem, ut par erat, utantur, quae quidem omnis generis fructum, etiam mitissimum, profert, omnes

Albania. πον, καὶ τὸν ἡμερώτατον, πᾶν δὲ φυτόν· καὶ γὰρ τὰ ἀειθαλῆ φέρει· τυγχάνει δ' ἐπιμελείας [2] οὐδὲ μικρᾶς, ἀλλὰ [3] τ' ἀγαθὰ ἄσπαρτα καὶ ἀνή-

cke. Puto, per parenthesin haec dici, et γὰρ deleto ἐκφερούσῃ scriptum. *Xylander.* Acute vidit Xylander, facta illa emendatione nexum satis antea incommodum et ineptum reparari. In quo valide etiam adjuvatur a bonis Msstis. Nam Medic. 3. 4. omittunt non solum γὰρ, sed et cum Moscov. exhibent φερούσῃ, quod facili mutatione corruptum est in aliis. Minus bene Tyrwhittus p. m. 43. c. l. emendat ἐκφέρουσα.

2) Casaubonn. οὐ μικρᾶς et οὐδεμιᾶς. Mei omnes in recepta lectione perstant, quae et bene habet.

3) Medic. 3. 4. τὰ ἀγαθά. Post Medic. 4. ἅπαντα (quam vocem postea omitit) ἄσπαρτα. Tum ἅπαντα plane deest in Ven. Denique idem, Moscov. Paris. Medic. 3. 4. et Casaubonn. volunt φύονται pro vulgato φύεται. Xylander totum locum ad versum Homericum Odyss. 9, 109. quem respexit Strabo, sic invertit: Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. *Tzschucke.* Eruditus vir, cum recte agnovisset hic Homeri verba, rursus in eo gravissime peccavit, locumque adeo totum corrupit, dum ipsum poetae carmen adscripsit, ad quod respexerat tantum Strabo; non autem ipsum usurpaverat integrum: quod et bonis scriptoribus familiare est, et confirmant veteres codices. Nos igitur locum in integrum restituimus. *Casaubonus.* Ita etiam passim Nostrum facere, aliquoties notavi. Φύονται tamen non ex Homero solum, sed et nostris codicibus revocavi. Sic variatur apud Diodor. 1, 34. ubi v. Wesseling. et omnino de hac structura Casaubon. ad Athen. 8, 3. p. 367. Ilgen. ad hymn. Homer. p. 299. 398. Fischer ad Welleri Grammat. Gr. Spec. 3. P. 1. p. 342. sqq. et quos laudat.

omnes plantas, adeoque semper quoque virentes, cum tamen ne exiguus quidem cultus adhibeatur.

Nam sine semente haec, et duri vomeris usu
Omnia proveniunt —

sicut

ἀνήροτα ἅπαντα φύονται, καθάπερ οἱ [4] στρατεύσαντές φασι, Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον· πολλαχοῦ γοῦν σπαρεῖσαν ἅπαξ, δὶς ἐκφέρειν καρπὸν, ἢ καὶ τρίς· [5] τὸ δὲ πρῶτον καὶ πεντηκοντάχουν· ἀνέαστον καὶ ταῦτα, οὐδὲ σιδήρῳ τμηθεῖσαν, ἀλλ' αὐτοξύλῳ ἀρότρῳ. Ποτίζεται δὲ πᾶν Albania.

4) Sic omnes codices, etiam Casauboni, cum vetere interprete; hic enim vertit: *qui ibi militarunt*. Vulgo, praeeunte Aldo, στρατηγήσαντες, quo remoto illud reposui, tamquam confirmatius et aptius. Tum Paris. dedit Κυκλώπιον, uti Latini poetae metri maxime causa penultimam corripiunt, in quibus Virgil. Aen. 1, 201. Sil. 14, 33. Claudian. in Eutrop. 2, 377. et alibi. Cf. Heyne ad Virgil. Aen. 1, 665. Graeci haec et similia scribunt per ει, uti sine offensa Noster 8. p. m. 212. unde et ita repetit Eustath. ad Homer. Odyss. 9, 168. qui et alibi ponit ει. Et sic idem ad Dionys. v. 730. ex hoc loco refert Κυκλώπειος βίος. Pro γοῦν Venet. adfert γὰρ, Paris. οὖν et γὰρ, quod etiam ferri possit. Sed et alterum aliorum explicat, quem intelligi velit Κυκλώπειον βίον, i. e. εὐδαίμονα καὶ ἄπονον, uti explicat Eustath. ad Dionys. c. l. Cf. et Strabo 13. p. 592.

5) Malui cum Tyrwhitto p. m. 43. c. l. ponere τὸ, cum progressionis modus et ratio spectentur, quam cum libris servare τὸν et ad καρπὸν referre. At postea πεντηκοντάχουν ex libris meis retinui, quod mirae fertilitatis inlustrius documentum praebet, cum Casaubonn. quidam praetulerint πεντάχιων. Ad verbum ἀνέαστον Casaubonus notavit, aliquid deesse videri; sensum quidem esse perspicuum. Atque in hoc adquiescendum.

sicut dixerunt nobis, qui ibi militarunt, Cyclopicam enarrantes vivendi rationem: nam consitum ibi agrum ferunt semel, bis proferre, aut etiam ter frugem: et sane primo quinquagenam, nec illum renovari, nec ferro, sed ligneo aratro proscindi. Rigatur tota planities fluminibus aliisque aquis, magis

Albania. τὸ πεδίον, τοῦ Βαβυλωνίου καὶ τοῦ Αἰγυπτίου μᾶλλον, τοῖς ποταμοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὕδασιν· ὥστ' ἀεὶ ποώδη φυλάττειν τὴν ὄψιν· [6] διὰ δὲ τοῦτο καὶ εὔβοτόν ἐστι· πρόσεστι δὲ καὶ τὸ εὐάερον ἐκείνων μᾶλλον. [7] Ἄσκαφοι δὲ ἄμπελοι μένουσι διὰ τέλους, τεμνόμεναι διὰ πενταετηρίδος· νέαι μὲν διετεῖς ἐκφέρουσιν ἤδη καρπόν· τέλειαι δ' ἀποδιδόασι τοσοῦτον, ὥστε ἀφιᾶσιν ἐν τοῖς κλήμασι πολὺ μέρος. Εὐεργῆ δ' ἐστὶ καὶ τὰ βοσκήματα παρ' αὐτοῖς, τά τε ἥμερα, καὶ τὰ ἄγρια.

§. 4.

6) Medic. 3. 4. διὰ δή. Pro εὔβοτον Venet. habet εὔοτον neglecto β.

7) Medic. 3. Ἄσκαφοι γὰρ αἱ ἄμπελοι. At hic non est explicatio superiorum, sed ad nova progressio. Tum pro μένουσι, quod in hac serie bene habet, Medic. 3. 4. Ven. Paris. dant μένουσαι. Tum Paris. Medic. 3. 4. ὥστ', et Ven. ἀμφιᾶσιν. *Tzsch.* Quomodo animalia εὐεργῆ dicantur nescio. Verius puto εὐγενῆ. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m.* 44. Equidem vulgatam vocem lacessendam non puto, cum ad animantia non inepte transferri possit, uti de hominibus occurrit in bonis codicibus, quibus addo Mosc. et Paris. lib. 2. p. m. 274. Pro ἐκινδύνευσαν Mosc. ponit διεκινδύνευσαν, et post pro δέ εἰσι Medic. 3. 4. ut saepe alibi, δ' εἰσί. Haec quidem ad §. 5. proferenda sunt.

gis etiam, quam Babylonia, aut Aegyptia. Itaque cum semper herba viret, tum pascuis est admodum apta: aëris quoque est melior, quam isthic, temperies. Vites nunquam omnino fodiuntur, quinquennio exacto demum putantur: novellae secundo jam anno statim fructum ferunt: adultae tantum, ut magna pars in palmitibus relinquatur. Vegeta sunt etiam apud eos animalia, tam mansueta, quam fera.

§. 4.

Albania.

§. 4.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι κάλλει, καὶ ¹ μεγέθει διαφέροντες· ἁπλοῖ δὲ, καὶ οὐ καπηλικοί· οὐδὲ γὰρ νομίσματι τὰ πολλὰ χρῶνται, οὐδὲ ἀριθμὸν ἴσασι μείζω τῶν ἑκατόν· ἀλλὰ φορτίοις τὰς ἀμοιβὰς ποιοῦνται· καὶ πρὸς τἄλλα δὲ τὰ τοῦ βίου ῥαθύμως ἔχουσιν. Ἄπειροι δ' εἰσὶ καὶ μέτρων τῶν ἐπ' ἀκριβὲς, καὶ σταθμῶν· καὶ πολέμου δὲ, καὶ πολιτείας, καὶ γεωργίας ἀπρονοήτως ἔχουσιν· ὅμως δὲ καὶ πεζοὶ, καὶ ἀφ' ἵππων ἀγωνίζονται, ψιλοί τε καὶ κατάφρακτοι, καθάπερ Ἀρμένιοι.

§. 5.

Στέλλουσι δὲ μείζω τῆς Ἰβήρων στρατιᾶς. Ὁπλίζουσι γὰρ καὶ ἓξ μυριάδας ἀνδρῶν· ἱππέας δὲ ' δισ-

1) Parif. vitiofe μεγέθη. Tum Ven. ἴδασι pro ἴσασι. Voluit fcribere εἴδασι. Antea idem pro οὐδὲ γὰρ dat οὐ γάρ.

§. 4.

Ipfi forma et magnitudine aliis praeftant hominibus, moribus fimplices, et a cauponando alieni: ut qui ne nomismate quidem utantur plerumque, neque ultra centenarium numerare noverint, ac permutatione mercium utantur. Caetera quoque, ad vitae ufum pertinentia, negligenter tractant, imperiti ponderum et menfurarum exactarum: quin et bellum, ac rem civilem, et agriculturam improvide obeunt. Tamen et pedites, et ex equis pugnant, levi grauique armatura, ut Armenii.

§. 5.

Majorem, quam Iberes, exercitum ducunt. Armant enim etiam LX millia virorum, equitumque XXII ' millia,

Albania.[1] δισμυρίους καὶ δισχιλίους, ὅσοις πρὸς Πομπήϊον ἐκινδύνευσαν. Καὶ τούτοις δὲ συμπολεμοῦσιν οἱ νομάδες πρὸς τοὺς ἔξωθεν, ὥσπερ τοῖς Ἴβηρσι κατὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας. Ἄλλως δ' ἐπιχειροῦσι τοῖς ἀνθρώποις πολλάκις, ὥστε καὶ γεωργεῖν κωλύουσιν. Ἀκοντισταὶ δέ εἰσι καὶ τοξόται, θώρακας ἔχοντες καὶ [2] θυρεούς· περίκρανα δὲ θήρεια παραπλησίως τοῖς Ἴβηρσιν. Ἔστι δὲ τῆς Ἀλβανῶν χώρας καὶ ἡ Κασπιανὴ, τοῦ Κασπίου ἔθνους ἐπώ-

1) Legendum μυρίους ex Plutarcho T. I. p. 638. ed. Francof. [in Pompejo c. 35.] Κατέλαβε, inquit de Pompejo cum Albanis bellum gerente, πρὸς Ἄβαντι ποταμῷ παρατεταγμένους, ἑξακισμυρίους πεζοὺς καὶ δισχιλίους ἱππεῖς ἐπὶ μυρίοις. Appianus in hac parte negligentior fuit. Veruntamen etiam ex eo probari potest, locum ita esse emendandum. Non dubito autem ego, quin et Strabo et Plutarchus eundem secuti essent auctorem, Theophanem Mitylenaeum, qui Pompejo in hac expeditione comes postea res gestas ab eo conscripserat. *Casaubonus*. Notandum id utique, at uter veriora retulerit, non liquet, cum in utroque vulgatum numerum tueantur codices.

2) Paris. θυρεοὺς et supra θυρεαιούς. Post pro θήρεια Moscov. θήρια, Ven. θηρία. Alii θήρεια, tantum quod in Medic. 3. exstat τε θήρεια. Sic et infra p. 506. in scriptis et editis eadem vox variatur, ut alibi similes. Cf. ad Strabon. 10. p. 484. At per ει usitatius efferuntur animantium adjectiva, ἵππειος, βόειος, ὄνειος, χοίρειος, alia.

millia, quantis copiis adversus Pompejum decertaverunt. His quoque in bello auxiliantur Nomades adversum exteros, ut et Iberibus eadem de causa. Alias saepe adoriuntur homines, adeoque agricultura prohibent. Albani jaculis utuntur et sagittis: thoraces gestant ac clypeos, et galeas ferinas, itidem ut Iberes. Ad Albaniam pertinet etiam Caspiana, nomen a Caspia gente

[3] ἐπώνυμος, οὗπερ καὶ ἡ θάλαττα, ἀφανοῦς ὄντος Albania.
νυνί. [4] Ἡ δὲ ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Ἀλβανίαν εἰσβολὴ διὰ τῆς Καμβυσηνῆς ἀνύδρου τε καὶ τραχείας ἐπὶ τὸν Ἀλαζώνιον ποταμόν. Θηρευτικοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ κύνες αὐτῶν εἰς ὑπερβολὴν, οὐ τέχνῃ μᾶλλον, ἢ σπουδῇ τῇ περὶ [5] τοῦτο.

§. 6.

Διαφέρουσι δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς. Νυνὶ μὲν οὖν εἷς ἁπάντων ἄρχει· πρότερον δὲ καὶ καθ' ἑκάστην γλῶτταν ἰδίᾳ ἐβασιλεύοντο ἕκαστοι. Γλῶτται δ' εἰσὶν p. 503.

3) Sic Casaubonn. Moscov. Paris. Ven. Urbin. Medic. 3. 4. quod tanquam accommodatius etiam recepi. Vulgo ὁμώνυμος omnes.

4) Non temere ad h. l. monet in interpretatione vernacula p. 1442. Penzelius, hanc narrationis partem, a contextu et serie alienam, aut trajectam esse, etsi, in quo loco recte poni debeat, intelligi non possit, aut male ex margine irrepsisse. Paris. etiam hic dedit Καμβυσινῆς. V. supra p. m. 419. Sic idem cum Medic. 3. 4. habet Ἀλαζόνιον, de quo supra p. 419. Dedi et hic per α et ι.

5) Casaubonn. τούτων. At vulgata aliorum etiam in structura recte habet.

gente gerens, unde et mari appellatio: ea gens nunc obscura prorsus est. Ex Iberia in Albaniam aditus per Cambysenam aqua carentem et asperam est ad fluvium Alazonium. Excellunt venatione cum Albani, tum eorum canes, non arte magis, quam studio, quod ei rei impendunt.

§. 6.

Praestant etiam reges. Nunc quidem unus universis imperat: quondam singuli eadem utentes lingua populi, suum quisque habuerunt regem. Linguae sunt

Albania. σὶν ἓξ καὶ εἴκοσι αὐτοῖς, διὰ τὸ [1] μὴ εὐεπίμικτον πρὸς ἀλλήλους. Φέρει δ' ἡ γῆ καὶ τῶν ἑρπετῶν ἔνια τῶν θανασίμων, καὶ σκορπίους, καὶ φαλάγγια· τῶν δὲ φαλαγγίων τὰ μὲν ποιεῖ γελῶντας ἀποθνήσκειν, τὰ δὲ κλαίοντας πόθῳ τῶν οἰκείων.

§. 7.

Θεοὺς δὲ τιμῶσιν Ἥλιον καὶ Δία καὶ Σελήνην· διαφερόντως δὲ τὴν Σελήνην. Ἔστι δ' αὐτῆς τὸ ἱερὸν τῆς Ἰβηρίας πλησίον· ἱερᾶται δ' ἀνὴρ ἐντιμότατος, μετά γε τὸν βασιλέα προεστὼς τῆς ἱερᾶς χώρας, πολλῆς καὶ εὐάνδρου, καὶ αὐτῆς, καὶ τῶν ἱεροδούλων, ὧν ἐνθουσιῶσι πολλοὶ καὶ προφητεύουσιν· ὃς δ' ἂν αὐτῶν ἐπὶ πλέον κατάσχετος γενόμενος πλανᾶται κατὰ τὰς ὕλας μόνος, τοῦτον συλλαβὼν ὁ ἱερεὺς, ἁλύσει δήσας ἱερᾷ τρέφει [1] πολυ-

1) Venet. μηδ' ἐπίμικτον. Idem post τῶν ἑρπετῶν ἔνια τῶν ἑρπόντων.

ſunt iis XXVI, quia non multis inter ſe commerciis devinciuntur. Fert ea regio letalia animalia quaedam: ſcorpios etiam et phalangia. Phalangiorum alia cum riſu necant, alia flentes ſuorum ob deſiderium.

§. 7.

Deos colunt Solem, Iovem, Lunam; atque hanc quidem praecipue. Templum hujus eſt Iberiae vicinum: ei praeficitur ſacerdos, primo ſecundum regem honore, praeeſtque amplae et viris abundanti ditioni, cum quae ad ſacerdotium, tum quae ad ſacros miniſtros pertinet. Horum multi, divino inſtinctu correpti, vaticinantur: qui vero eorum furore vehementiore agitatus ſolus per ſilvas vagatur, hunc comprehenſum ſacerdos ſacra vincit catena, et

[1] πολυτελῶς τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον· ἔπειτα προαχθεὶς εἰς τὴν θυσίαν τῆς θεοῦ, σὺν ἄλλοις ἱερείοις θύεται [2] μυρισθείς. Τῆς δὲ θυσίας ὁ τρόπος οὗτος. Ἔχων τις ἱερὰν λόγχην, ᾗπέρ ἐστι νόμος ἀνθρωποθυτεῖν, παρελθὼν ἐκ τοῦ πλήθους, παίει διὰ τῆς πλευρᾶς εἰς τὴν καρδίαν, οὐκ ἄπειρος τοιούτου· πεσόντος δὲ σημειοῦνται [3] μαντεῖά τινα ἐκ τοῦ πτώματος, καὶ εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνουσι· κομισθέντος δὲ τοῦ σώματος εἴς τι χωρίον, ἐπιβαίνουσιν ἅπαντες καθαρσίῳ χρώμενοι. Albania.

§. 8.

[1] Ὑπερβαλλόντως δὲ καὶ τὸ γῆρας τιμῶσιν Ἀλβα-

1) Medic. 4. alio ordine τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον πολυτελῶς.

2) Casaubonn. vel μεριςθεὶς, vel μυριςθεὶς; edd. Aldi et Hopperi μυριαθεὶς. Mei codices omnes cum aliis edd. μυριςθεὶς, quod res ipsa probat.

3) Vox μαντεῖα abest in Medic. 3. et deinceps pro πτώματος in eodem legitur πτώματος μαντικήν. Pro σώματος paullo post ex corr. Medic. habet πτώματος; inepte.

1) Medic. 3. 4. ὑπερβαλόντως. At derivatio est nota. Cf. supra ad lib. 9. p. m. 501.

et sumtuose per illum alit annum: productus deinde ad rem sacram deae faciendam, una cum aliis victimis mactatur, unguentis delibutus. Sacrificii ritus hic est. Quidam sacram tenens hastam, qua fas est homines sacrificandi causa interficere, comminus accedens latus hasta trajecti cor ferit, rei hujus non imperitus. Collapso isto, e cadavere divinationes quasdam concipiunt, inque publicum enunciant: et cadaver in certum locum deferentes, id lustrandi causa universi calcant pedibus.

§. 8.

Summopere senectutem

Albania. Ἀλβανοί, καὶ τὸ τῶν ἄλλων, [2] οὐ τῶν γονέων μόνων. Τεθνηκότων δὲ οὐχ ὅσιον [3] φροντίζειν, οὐδὲ μεμνῆσθαι. Συγκατορύττουσι μέντοι τὰ χρήματα αὐτοῖς· καὶ διὰ τοῦτο πένητες ζῶσιν, οὐδὲν πατρῷον ἔχοντες. Ταῦτα μὲν περὶ Ἀλβανῶν. [4] Λέγεται δ' Ἰά-

2) Urbin. Medic. 3. οὐ τῶν γονέων μόνων; Mosc. Paris. Venet. οὐ τῶν γονέων μόνον; Vatic. Medic. 4. cum edd. καὶ τὸ τῶν γονέων μόνων. *Tzschucke.* Lego cum priore interprete [*non parentum modo, sed etiam ceterorum*] et libris scriptis οὐ τὸ τῶν γονέων μόνων. Alioquin vox μόνων tollenda fuerit. *Casaubonus.* Recte ex forma in Graecis et Latinis usitata, de qua aliqua notavi ad Melam II. 2, 6, 6. p. 535. Praestat tamen hic sequi codicum exempla.

3) Planudes post ὅσιον subjicit νομίζουσι.

4) Sagaciter suspicatus est Penzelius ad interpretationem hujus narrationis p. 1444. spuriam eam esse, et a glossatore intrusam, cum infra p. 530. eadem prolixior et accuratior prodeat. Nempe, quod suspicionem non confirmat solum, sed et auget, posita formula: Ταῦτα μὲν περὶ — Strabo descriptionem populi, regionis finire solet. Servant tamen codices omnes. Medic. 4. initio quidem tantum Λέγεται δέ, uti fit alibi in utramque formam. Tum idem cum aliis et edd. Ἀρμενίου, uti paullo post, cum tamen infra p. 530. in priori loco legatur Ἀρμένου, post in quibusdam etiam libris, ut hic, Ἀρμενίου. Vera scriptura sine dubio est Ἄρμενος, uti vocant, in adjunctis quidem diversi, Stephanus, Eustath. ad Dionys. v. 694. Sic

tem Albani venerantur, cum aliorum, tum parentum. Mortuorum autem curam gerere, aut mentionem facere, nefas putant. Pecunias quidem una cum defunctis sepeliunt, ideoque pauperes vivunt, nihil paternorum possidentes. Haec de Albanis. Ferunt

δ' Ἰάσονα μετὰ Ἀρμένου τοῦ Θετταλοῦ κατὰ τὸν πλοῦν, τὸν ἐπὶ τοὺς Κόλχους, ὁρμῆσαι μέχρι τῆς Κασπίας θαλάττης, καὶ τήν τε Ἰβηρίαν καὶ τὴν Ἀλβανίαν ἐπελθεῖν, καὶ πολλὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς [5] Μηδίας· ὡς μαρτυρεῖ τά τε Ἰασόνια καὶ ἄλλα [6] ὑπομνήματα πλείω. Τὸν δὲ Ἄρμενον εἶναι ἐξ [7] Ἀρμένου πόλεως, Albania.

Sic variatur in Ξάνθος, Μέλανθος, Κέρκαφος et aliis. Cf. ſupra ad lib. 10. p. m. 288. et de hoc nomine Gronov. ad Iuſtin. 42, 2, 10. Comprobat id etiam etymologia derivandique uſus in regionum nominibus. Ante ἐπὶ minus bene deeſt τὸν in Pariſ.

5) Medic. 4. Pariſ. Μηδείας. Tum iidem cum Medic. 4. et Moſcov: Ἰασόνια!, ut infra legitur p. 531. in. cum vulgo feratur Ἰασόνεια.

6) Poſt ὑπομνήματα Caſaubonn. codices et mei omnes ſubjiciunt πλείω, quod ab Aldo neglectum in aliis etiam exſulat. Reddidit etiam vetus interpres.

7) Euſtathius videtur legiſſe hoc loco Ὀρμενίου πόλεως. Non enim dubito, quin a noſtro Geographo acceperit, quae dixit de ejus urbis ſitu ad Il. 2, 734. οἵ τ' ἔχον Ὀρμένιον. Utitur enim ipſis Strabonis verbis: πόλις Θεσσαλικὴ μεταξύ φασι Φερῶν καὶ Λαρίσσης, [infra p. 531.] et eam idem Strabo ſupra p. 434. et 436. ſepties Ὀρμένιον vocat. Tamen ex Armeniae regionis nomine, quae nunquam Ormenium dicta eſt, videtur hoc loco ſcripſiſſe Ἀρμένιον, ſed

Ferunt Iaſonem cum Armeno Theſſalo in navigatione, ad Colchos inſtituta, profectum fuiſſe usque ad mare Caſpium, et Iberiam Albaniamque peragraſſe, magnamque Armeniae et Mediae partem; quod et Iaſonia, et alia plura teſtantur monumenta. Armenum porro ferunt oriundum fuiſſe Armeno, urbe

Albania. πόλεως, τῶν περὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην μεταξὺ Φερῶν καὶ Λαρίσσης· τοὺς σὺν αὐτῷ τε οἰκῆσαι τήν τε Ἀκιλισηνὴν καὶ τὴν [8] Συσπιρῖτιν ἕως Καλαχανῆς καὶ [9] Ἀδιαβηνῆς· καὶ δὴ καὶ τὴν Ἀρμενίαν ἐπώνυμον καταλιπεῖν.

ΚΕΦ.

sed non ex sua mente; nam ait Λέγεται δὲ Ἰάσονα. Ex quodam igitur Mythographo accepit Ἀρμένιον urbem, et non ex sua mente asserit. Mos fuit Graecorum, ut omnes gentes a suis heroibus denominatas fingerent. Sic, si Diis placet, Media a Medeae et Iasonis filio, Medo. *Palmerius in exercitationibus in auctores Gr.* p. 331. Cf. plura ad p. 530. Male vero hic Aldus et Hopperus scripserunt: Τῶν δὲ Ἀρμενίων εἶναι ἐξ Ἀρμενίου — Post pro Φερῶν in Medic. 3. 4. exstat Φερρῶν, et in Paris. οἰκίσαι pro οἰκῆσαι, frequenti commutatione.

8) Editiones Συσπιειρῆτιν, quibus accinunt Venetus, Mosc. Paris. cum vetere interprete; (*Syspiretim.*) Medic. 3. Σισπιρίτην; Medic. 4. Συσπιειρίτην; Vatic. Urbin. Συσπιρῆτιν. Casaubonus legendum censet Συσπειρῆτιν. Infra p. 530. constantius ferunt codices Συσπιρῖτις Occurrit hoc nomen regionis etiam in Constantino Porphyrog. de themat. 1, 8. ubi tamen scriptum editur ὁ Συσπειρίτης. Quod Ortelius in thes. Geogr. h. v. huc ex Cicer. in Attic. 2, 4. arcessit *Syspira*, et dubium est maxime, et hinc alienum. Pensitatis undique librorum lectionibus posui Συσπιρῖτιν. In voce Καλαχάνης, uti vulgo signatur, accentum cum Moscov. projeci in ultimam, ubi in his amat sedem. Cf. lib. 16. in.

9) Casaubonn. Venet. Διαβανῆς; Medic. 3. 4. Ἀδιαβηνῆς. Cf. c. l. Vulgo Ἀδιαβανῆς.

urbe juxta Boebeidem paludem inter Larissam et Pheras, et, quos ille secum duxit, eos incoluisse Acilisenam et Syspiritidem usque ad Calachanam et Adiabenam: et quidem Armeniae nomen a se reliquisse.

CAP.

ΚΕΦ. Ε.

Amazones.

§. 1.

Ἐν [1] δὲ τοῖς ὑπὲρ τῆς Ἀλβανίας ὄρεσι καὶ τὰς Ἀμαζόνας οἰκεῖν φασι. Θεοφάνης μὲν οὖν, ὁ συστρατεύσας τῷ Πομπηΐῳ, καὶ γενόμενος ἐν τοῖς Ἀλβανοῖς, μεταξὺ τῶν Ἀμαζόνων καὶ τῶν Ἀλβανῶν φησὶ Γήλας οἰκεῖν καὶ Λήγας Σκύθας· καὶ ῥεῖν ἐνταῦθα τὸν [2] Μερμάδαλιν ποταμὸν τούτων τε καὶ τῶν Ἀμαζόνων ἀνὰ μέσον. Ἄλλοι δέ, p. 504.

ὧν

1) Pro δή, quod vulgo duce Xylandro legitur, ex Mosc. Ven. Medic. 3. 4. posui δέ, quae vocula in transitu ad novam seriem a Strabone usurpari solet, et ex more facile mutatur. Sic φασὶ et φησὶ, quod de Theophane habet Paris. In nominibus Γήλας et Λήγας nihil variant libri, etsi, quod videtur, ex eodem Theophane Plutarchus in Pompejo cap. 35. scribit Γέλαι καὶ Λῆγες. Cf. ad Stephan. p. 273. Berkelius.

2) Paris. Μερμάδαλιν; Medic. 4. Μερμάνδαλιν, ut vetus interpres *Mermandalim*; alii cum edd. Μερμάδαλιν. Paullo inferius vocatur ὁ Μερμόδας. Forte quod hic Theophanis narrationem, post (ubi cf. notata) vulgatam famam sequitur, etsi omnino in his regionibus parum sibi haec nomina constant.

CAP. V.

§. 1.

In montibus, qui supra Albaniam sunt siti, Amazonibus quoque sedes fuisse perhibent. Sane Theophanes, qui, Pompeii castra secutus, in Albania fuit, inter Amazonas et Albanos ait habitasse Gelas et Legas, Scythicos populos: indeque Mermadalim amnem profluere inter hos et Amazones medio spatio. Alii, atque inter

hos

Amazones. ὧν καὶ ὁ Σκήψιος Μητρόδωρος καὶ Ὑψικράτης, οὐδὲ αὐτοὶ ἄπειροι τῶν τόπων γεγονότες, Γαργαρεῦσιν ὁμόρους αὐτάς [3] φασιν οἰκεῖν ἐν ταῖς ὑπωρείαις ταῖς πρὸς ἄρκτον τῶν Καυκασίων ὀρῶν, ἃ καλεῖται Κεραύνια.

§. 2.

Τὸν μὲν ἄλλον χρόνον καθ' αὐτὰς αὐτουργούσας ἕκαστα, τά τε πρὸς [1] ἄροτον, καὶ φυτουργίαν, καὶ τὰ πρὸς τὰς νομὰς, καὶ μάλιστα τῶν ἵππων· τὰς δ' ἀλκιμωτάτας [2] ἐφ' ἵππων κυνηγεσίαις πλεονάζειν, καὶ τὰ πολέμια ἀσκεῖν· ἁπάσας

3) Moſcov. Medic. 3. οἰκεῖν φασι.

1) Accentum ex ultima cum Moſcov. in hac vocis ſignificatione retraxi, uti diſerte monet Heſychius h. v. etſi alii, quod docent interpretes, diverſam rationem praecipiunt. Ante μάλιστα deeſt καὶ in Medic. 3.

2) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. τῶν ἵππων pro ἐφ' ἵππων, quod alii adferunt. Tum vero Caſaubonus pro πλεονάζειν malit σχολάζειν, in quo quidem libros minime habet ſuffragantes. Quod ſi quis ἐφ' ἵππων praetulerit, emendatio Caſauboni rejicienda non videtur.

hos Metrodorus Scepſius et Hypſicrates, ne ipſi quidem locorum ignari, Gargarenſibus confines eas habitaſſe aſſerunt in radicibus Caucaſiorum montium ſeptentrioni obverſorum, quae Ceraunia dicuntur.

§. 2.

Eas reliquum tempus ita exigere, ut plantandi, arandi, paſcendique, equos maxime, operas ipſae navent: fortiſſimae etiam equis in venatu inſident, et bellicam rem exercent: omni-

σας δ' ἐπικεκαῦσθαι τὸν δεξιὸν [3] μαζὸν ἐκ νηπίων, ὥστε εὐπετῶς χρῆσθαι τῷ βραχίονι πρὸς ἑκάστην χρείαν, [4] ἐν δὲ τοῖς πρώτοις πρὸς ἀκοντισμόν· χρῆσθαι δὲ καὶ τόξῳ, καὶ [5] σαγάρει, καὶ πέλτῃ· δορὰς δὲ θηρίων ποιεῖσθαι ἐπίκρανά τε καὶ σκεπάσματα, καὶ διαζώματα· δύο δὲ μῆνας [6] ἐξαι- Amazones.

Ee 2

3) Casaubonn. μαζὸν; Moscov. μασθὸν; reliqui, quod editiones ferunt, μαστόν. Eustathius ad Homer. Il. 3, 189. p. m. 307. μαστὸν ex hoc loco etiam repetit, quamvis ibi Politus T. 2. p. 871. ex etymologiae ratione, quia non Ἀμάστονες dicantur, scribendum censet μαζὸν, quod et auctores in hac narratione ponunt, (cf. ad Melam II. 3, 4, 2. p. 110.) etsi etiam libri inter utramque vocem fluctuantur, ut apud Diodor. 2, 45. Grammatici quidem μαστὸν feminarum esse volunt, μαζὸν virorum, veluti Thomas Magister, Ammonius. Attamen μαζὸν etiam de femina dici, ut μαστὸν s. μασθὸν de viro, docuerunt interpretes ad Thom. Mag. p. 599. et quos laudat Fischer. ad Anacr. 20, 13. Etymologiae causa, cum adsint codices, dedi μαζὸν, ut etiam n. 7. refert Planudes.

4) Medic. 4. ἐν πρώτοις δὲ; Xylander omisit πρώτοις, uti paullo post δὲ ante verba καὶ τόξῳ.

5) Moscov. Paris. σάγαρι. Alii tamen vulgatam formam praescribunt. Tum pro δορύκρανα, quod editiones exhibent, in Casaubonn. Ven. Medic. 3. 4. Mosc. Paris. reperitur ἐπίκρανα, unde recepi. Cf. praeterea de hoc loco Boettiger in libro Gr. Vasen-Gemaelde T. 1. P. 3. p. 184. ubi etiam legit ἐπίκρανα, et vulgarem distinctionem notat, quam ad verum sensum accommodavi.

omnibus etiamnum infantibus dextram aduri mammam, ut ad quosuis usus expedite brachium suo fungatur munere, ad jaculandum in primis: uti eas et arcu, et sagari, (quod gladii genus est) et pelta: e pellibus ferarum cassides conficere, velamenta, et sub-

Amazones. [6] ἐξαιρέτους ἔχειν τοῦ ἔαρος, καθ' οὓς ἀναβαίνουσιν εἰς τὸ πλησίον ὄρος, τὸ διορίζον αὐτάς τε καὶ τοὺς Γαργαρέας. Ἀναβαίνουσι δὲ κἀκεῖνοι κατὰ ἔθος τι παλαιὸν, συνθύσοντές τε καὶ συνεσόμενοι ταῖς γυναιξὶ, τεκνοποιίας χάριν, ἀφανῶς τε καὶ ἐν σκότει, ὁ τυχὼν τῇ τυχούσῃ· ἐγκύμονας δὲ ποιήσαντες ἀποπέμπουσιν· [7] αἱ δ' ὅ, τι μὲν ἂν θῆλυ τέκωσι, κατέχουσιν αὐταὶ, τὰ δ' ἄῤῥενα κομίζουσιν ἐκείνοις ἐκτρέφειν· ᾠκείωται δ' ἕκαστος πρὸς ἕκαστον νομίζων υἱὸν διὰ τὴν ἄγνοιαν.

§. 3.

6) Mosc. ἐξαιρέτως. Hic vulgatam movendam non censeo. Tum Medic. 3. 4. κατ' ἔθος; Ven. ἔθος τό. Planudes sequentia verba sic aucta exhibet: τεκνογονίας χάριν, ἀνιουσῶν ἑτέρωθεν κἀκείνων, καὶ ἀφανῶς — Post ἀφανῶς deest τε in Medic. 4.

7) Planudes etiam haec cum augmento ex superioribus arcessito reddit: αἱ δ', ὅ, τι μὲν ἂν θῆλυ τέκωσι, κατέχουσιν αὐταὶ, τὸν δεξιὸν μαζὸν ἐπικαίουσαι, ὥστε εὐπετῶς χρῆσθαι τῷ βραχίονι πρὸς ἑκάστην χρείαν, ἐν τοῖς πρώτοις δὲ πρὸς τὸν ἀκοντισμόν· τὰ δ' ἄῤῥενα — Ex reliquis Msstis Medic. 4. ante θῆλυ omittit ἂν, pro κατέχουσιν Ven. ponit κατέχωσιν, pro αὐταὶ, quod rectum est, Moscov. αὐτάς.

subligacula: duos autem veris menses habere eximios, quibus adscendant in montem vicinum, eas a Gargarensibus dividentem: hos quoque adscendere tum, vetere quodam instituto; ibique, una peractis sacrificiis cum Amazonibus, corpora eos miscere prolis procreandae causa: idque in occulto, et promiscue quemvis cum quavis, ut casus obtulit: postquam praegnantes fecerunt, domum eas dimittere: has, si femellam pariunt, ipsas enutrire; si marem, illis educandum mittere: quemvis Gargarensium puero oblato se familiarem praebere, quem nimirum ob ignorantiam suum deputet filium.

§. 3.

§. 3.

Amazones.

[1] Ὁ δὲ Μερμόδας καταῤῥάττων ἀπὸ τῶν ὀρῶν διὰ τῆς τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τῆς Σιρακηνῆς, καὶ ὅση μεταξὺ ἔρημος, εἰς τὴν Μαιῶτιν ἐκδίδωσι. Τοὺς δὲ Γαργαρέας συναναβῆναι μὲν ἐκ Θεμισκύρας φασὶ ταῖς Ἀμαζόσιν εἰς τούσδε τοὺς τόπους· εἶτ' ἀποστάντας αὐτῶν, πολεμεῖν μετὰ Θρᾳκῶν καὶ Εὐβοέων τινῶν, πλανηθέντων μέχρι δεῦρο πρὸς αὐτάς· ὕστερον δὲ καταλυσαμένους τὸν πρὸς αὐτὰς πόλεμον ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσι ποιήσασθαι συμ-

 βάσεις,

1) Etiam haec verba ad ἐκδίδωσι male summae narrationis feriem incidunt, nec temere, cum fupra hunc fluvium *Mermadalim* f. *Mermandalim* adpellet, a librario ex gloffa in textum immiffa judicat Penzelius in interpretatione p. 1446. Codices tamen noftri reddunt omnes, nec nifi in levioribus difcrepant. Sic Medic. 4. Parif. cum edd. Aldi, Hopperi dant καταράττων, ut alii infra lib. 14. p. 667. Et fic per fimplex ρ fcribunt Diodor. 1, 32. Euftath. ad Homer. Il. 24, 454. p. m. 1494. alii. Tum Σιρακηνῆς (vulgo Σιρακήνης) Medic. 3. Parif. Venet. habent. Σιρακηνῆς tuentur fimilia. Tum pro τὴν ex edd. ante Cafaubonum repofui τῆς, quod et hic diferte notatum vidi ex Medic. 3. et Ven. cum plane omittat Med. 4. uti fit paffim in utramque formam.

§. 3.

Mermodas autem e montibus per Amazones fe praecipitans, et Siracenam, ac deferta, quae interjacent, in Maeotidem effluit. Memoriae proditum eft, Gargarenfes e Themifcyra in ifta loca cum Amazonibus commigraffe, inde ab iis defeciffe, adjutosque a Thracibus et Euboenfibus quibusdam, qui eo usque vagati effent, bellum iis intuliffe: poftea compofito bello pactos

effe

Amazones. βάσεις, ὥστε τέκνων συγκοινωνεῖν μόνον, ζῆν δὲ καθ' αὑτοὺς ἑκατέρους.

§. 4.

Ἴδιον δέ τι συμβέβηκε τῷ λόγῳ περὶ τῶν Ἀμαζόνων. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τὸ μυθῶδες καὶ τὸ ἱστορικὸν διωρισμένον ἔχουσι· τὰ γὰρ παλαιὰ, καὶ ψευδῆ, καὶ τερατώδη, μῦθοι καλοῦνται· ἡ δ' ἱστορία βούλεται τἀληθὲς, ἄντε παλαιὸν, ἄντε νέον· καὶ τὸ τερατῶδες ἢ οὐκ ἔχει, ἢ σπάνιον. Περὶ δὲ τῶν Ἀμαζόνων τὰ αὐτὰ λέγεται, καὶ νῦν, καὶ πάλαι, τερατώδη ¹ τ' ὄντα, καὶ πίστεως πόῤῥω. Τίς γὰρ ἂν πιστεύσειεν, ὡς γυναικῶν στρατὸς, ἢ πόλις, ἢ ἔθνος συσταίη ἄν ποτε χωρὶς ἀνδρῶν; καὶ

1) Medic. 3. 4. Parif. et edd. Aldi et Hopperi τὰ ὄντα. In fequ. Euftathius, qui hunc locum refert ad Homer. Il. 3, 189. p. m. 207. omittit ποτὲ, uti poft γε.

effe communitatem, de qua diximus, liberorum duntaxat, vita caetera feorfum tranfigenda.

§. 4.

Peculiare aliquid narrationi de Amazonibus accidit. Reliquae enim fabulas a vera hiftoria feparatas habent: etenim antiqua, falfa, et portentofa, fabulae vocantur: hiftoria veritatem requirit, five prifca ea, five nova fit: monftrofa aut nulla admittit, aut raro. De Amazonibus vero eadem et nunc, et antiquitus traduntur, prodigiofa quidem, et a fide procul remota. Quis enim crediderit mulierum exercitum, aut civitatem, aut gentem conftare absque viris poffe? ac

καὶ οὐ μόνον γε συςαίη, ἀλλὰ καὶ ἐφόδους [2] ποι- Amazones.
ήσαιτο ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν, καὶ κρατήσειεν οὐ τῶν
ἐγγὺς μόνον, ὥστε καὶ μέχρι τῆς νῦν Ἰωνίας προελ-
θεῖν· ἀλλὰ καὶ διαπόντιον [3] ςείλαιτο ςρατιὰν μέ- p. 505.
χρι τῆς Ἀττικῆς; Τοῦτο γὰρ ὅμοιον, ὡς ἂν εἴ τις
λέγοι, τοὺς μὲν ἄνδρας γυναῖκας [4] γεγονέναι τοὺς
τότε, τὰς δὲ γυναῖκας ἄνδρας. Ἀλλὰ μὴν ταῦτά
γε αὐτὰ καὶ νῦν λέγεται περὶ αὐτῶν· ἐπιτείνει δὲ
τὴν ἰδιότητα καὶ τὸ πιςεύεσθαι τὰ παλαιὰ μᾶλ-
λον, ἢ τὰ νῦν.

2) Sic Casaubonn. Mosc. Paris. et reliqui, quod apte cohaeret cum conjunctis verbis. Vulgo, Aldo duce, ποιῆσαι. Xylander praeterea dedit, immo operae, ἐφόδην. Eustathius c. l. scribit ποιήσεται et κρατήσει.

3) Casaubb. ςείλαιντο; Medic. 4. Moscov. Paris. ςείλαιτο; Vatic. ςείλατο; Urbin. Medic. 3. ςείλασθαι; edd. omnes ςεῖλαι. Particula ἀλλὰ revocat ad superiora κρατήσειεν οὐ τῶν ἐγγὺς μόνον et hinc simul ad veram lectionem.

4) Sic reposui pro γενομένους, quod exstat in edd. omnibus, omnium codicum suffragiis etiam excitatus, quibus adsentiuntur Planudes et Eustathius c. l.

ac non constare modo, sed expeditiones etiam fecisse in aliorum ditionem, ac non viciniam modo subegisse et usque ad eam, quae nunc est Ionia, progressum, sed et trans mare ad Atticam usque copias emisisse? Perinde enim hoc est, ac si quis diceret, viros ea tempestate mulieres, mulieres viros fuisse. Enimvero isthaec etiamnunc de iis praedicantur: augetque rei singularis admirationem, quod antiquis quam recentibus fides facilius adhibetur.

Amazones.

§. 5.

Κτίσεις γοῦν πόλεων καὶ ἐπωνυμίαι λέγονται, καθάπερ Ἐφέσου, καὶ Σμύρνης, καὶ Κύμης, καὶ Μυρίνης, καὶ [1] Πάφου, καὶ ἄλλα ὑπομνήματα· τὴν δὲ Θεμίσκυραν, καὶ τὰ περὶ τὸν Θερμώδοντα πεδία, καὶ τὰ ὑπερκείμενα ὄρη, ἅπαντες Ἀμαζόνων καλοῦσι, καὶ φασὶν ἐξελαθῆναι αὐτὰς ἐνθένδε. Ὅπου δὲ νῦν εἰσιν, ὀλίγοι τε καὶ ἀναποδείκτως καὶ ἀπίστως [2] ἀποφαίνονται· καθάπερ καὶ περὶ [3] Θαληστρίας, ἣν Ἀλεξάνδρῳ συμμῖξαι φασὶν ἐν τῇ

1) Casaubonn. quidam, Medic. 4. Πάφας; Paris. Πάφαι. Vulgata aliorum lectio proba videtur, etsi de ipsa re nihil aliunde adstrui potest. Θερμόδοντα post male effert Moscov.

2) Urbin. cum Medic. 3. subjungit λέγοντες.

3) Vulgo omnes codices cum vetere interprete et editionibus nomen efferunt Θαληστρίας. *Tzschucke.* Lego Θαλήστριος. Nam ita Diodorus [17, 77.] *Casaubonus.* V. quos indicat Freinshem. ad Curt. 6, 5, 25. Facilis quidem fuit hic librariorum lapsus; at cum eadem forma paullo post libere recurrat, nolui mutare. Sic, si qua fides habenda est tali auctori, etiam in hoc ex parte corrupto, Otto Frisingens. Chron. 2, 25. *Alestram* pro *Thalestram* vocat.

§. 5.

Urbes quidem ab iis conditae denominataeque feruntur Ephesus, Smyrna, Cuma, Myrina, Paphus: aliaque exstant monumenta. Themiscyram vero, et campos juxta Thermodontem, montesque supra positos, omnes Amazonibus adscribunt: aiuntque inde eas expulsas fuisse; ubi nunc sunt, pauca de iis et sine demonstratione et praeter fidem feruntur. Quale est etiam de Thalestria, quam cum Alexandro ferunt prolis concipiendae

τῇ Ὑρκανίᾳ, καὶ συγγενέσθαι τεκνοποιΐας χάριν, Amazones.
[4] δυναστεῦσαι τῶν Ἀμαζόνων· οὐ γὰρ ὁμολογεῖται τοῦτο· ἀλλὰ τῶν συγγραφέων τοσούτων ὄντων, οἱ μάλιστα τῆς ἀληθείας φροντίσαντες οὐκ εἰρήκασιν· [5] οὐδ' οἱ πιστευόμενοι μάλιστα οὐδενὸς μέμνηνται τοιούτου· οὐδ' οἱ εἰπόντες τὰ αὐτὰ εἰρήκασι. Κλείταρχος μὲν [6] φησι τὴν Θαληστρίαν ἀπὸ Κασπίων πυλῶν καὶ Θερμώδοντος ὁρμηθεῖσαν ἐλθεῖν πρὸς Ἀλέξανδρον· εἰσὶ δ' ἀπὸ [7] Κασπίων εἰς Θερμώδοντα

4) Urbin. edd. Aldi, Hopperi δυναστεῦσαι; Medic. 3. τοῦ δυναστεῦσαι; Medic. 4. δυναστεῦσαι et ex corr. καὶ δυναστεῦσαι; Mofcov. Parif. Vatic. adfcita fequenti voce δυναστευσάντων; Venetus, quod videtur, cum reliquis edd. δυναστεύουσαν. Cum δυναστεῦσαι commode poffit intelligi, fi ad priorem narrationis partem referatur, totque codices ita praecipiant, revocavi Aldinam lectionem. Pro συμμῖξαι vero Aldus et Hopperus male dederunt συμμίξας.

5) Cafaubonn. οὐδ' ὅσα πιστεύομεν. Mei omnes in vulgata bene confentiunt. At poft pro τοιούτων, quod praeivit Aldus, et Cafauboniani et mei adferunt τοιούτου, quos reddidi. Tum Medic. 4. καὶ οἱ εἰπόντες οὐ τά; Parif. οὐδέ.

6) Ante φησὶ ex Medic. 3. et Urbin. inferui μέν.

7) Cafaubonn. Mofcov. Medic. 3. Urbin. Ven. Κασπίας; Vatic. Parif. Κασπίαν; Medic. 4. cum edd. Κασπίων, quod

endae çaufa in Hyrcania coiuiffe, Amazonibus eam imperaffe: non enim in confeffo hoc eft: fed e tanto fcriptorum numero, qui maxime veritatis habuerunt rationem, nihil ea de re dicunt, nullaque fit mentio ejus ab his, quibus plurimum fidei habetur: qui tradiderunt, non confentiunt. Clitarchus ait, Thaleftriam a Cafpiis portis et Thermodonte profectam ad Alexandrum veniffe: funt autem a Cafpiis portis ad Thermodontem ftadia amplius IↃↃ CIↃ.

Caucasus. στάδιοι πλείους ἑξακισχιλίων· καὶ τὰ πρὸς τὸ ἔνδοξον [8] θρυλληθέντα κἂν ὁμολογῆται παρὰ πάντων, οἱ δὲ πλάσαντες ἦσαν οἱ κολακείας μᾶλλον, ἢ ἀληθείας φροντίζοντες.

§. 6.

Οἷον [1] τὸ τὸν Καύκασον μετενεγκεῖν εἰς τὰ Ἰνδικὰ ὄρη, καὶ τὴν πλησιάζουσαν ἐκείνοις ἑῴαν θάλατταν, ἀπὸ τῶν ὑπερκειμένων τῆς Κολχίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου ὀρῶν· ταῦτα γὰρ οἱ Ἕλληνες [2] Καύ-

fine dubio latet in Κασπίαν. Regionem enim Strabo vocat Κασπιανὴν, (fupra p. 502. f. 528.) non Κασπίαν, ex quo Κασπίας locum habere poffit, et ubi occurrit, ut lib. 2. p. 129. per nexum fubintelligi debet θάλασσα. Retinui igitur Κασπίων.

8) Medic. 3. 4. Mofcov. θρυληθέντα, ut paffim alibi. Cf. ad lib. 9. p. m. 624. Tum pro κἂν in Veneto exftat καὶ et in Mofcov. Parif. Medic. 3. 4. ὁμολόγηται, cum Aldus et Hopperus emiferint ὁμολογῆται, quod Xylander, fequentibus pofteris, mutavit in ὁμολογεῖται. Cum praecedat κἂν, praeferendum utique videtur ὁμολογῆται.

1) Mofcov. τῷ. Poft pro ὄρη, quod aptius eft, Cafaubonn. Ven. μέρη. In fequ. pro τοῦ Εὐξείνου Xylander dedit τῶν Εὐξείνων.

Quae autem augendae gloriae caufa vulgata funt, etfi in iis confentiant omnes, tamen, qui confinxere, adulandi, quam veritatis, fuerunt ftudiofiores.

§. 6.

Quale eft, quod Caucafum in montes Indicos, eisque vicinum mare orientale transtulerunt a montibus, qui fupra Colchidem et Euxinum mare fiti funt, quos

[2] Καύκασον ὠνόμαζον, διέχοντα τῆς Ἰνδικῆς πλείους, ἢ [3] τρισμυρίους σταδίους· καὶ ἐνταῦθα ἐμυθεύσαντο τὰ περὶ [4] Προμηθέως καὶ τῶν δεσμῶν αὐτοῦ· ταῦτα γὰρ τὰ ὕστατα πρὸς ἕω ἐγνώριζον οἱ τότε. Ἡ δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς στρατεία Διονύσου καὶ Ἡρακλέους ὑστερογενῆ τὴν μυθοποιίαν ἐμφαίνει· ἅτε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸν Προμηθέα λῦσαι λεγομένου χιλιάσιν ἐτῶν ὕστερον. Καὶ ἦν μὲν [5] ἐνδοξότερον τὸ τὸν Ἀλέξανδρον μέχρι τῶν Ἰνδικῶν ὀρῶν

Caucasus.

2) Mosсov. Medic. 3. 4. Venet. edd. Aldi, Hopperi praeponunt καὶ, quod magis impedit, cum simpliciter hoc adfirmetur et sine comparatione.

3) Casaubonn. Venet. perperam τριακοσίους. Pro ἐμυθεύσαντο, quod ferunt editiones, in Medic. 3. 4. Paris. Ven. legitur ἐμύθευσαν. Aut adhaesit τὸ ex proximo, aut ab eo est absorptum. Solent autem passim hae formae omnino etiam in Nostro commisceri.

4) Medic. 3. 4. Vatic. Urban. Paris. Mosc. Προμηθέα, cui ut accommodarent proximas voces, Mosc. Medic. 3. 4. dederunt etiam τὸν δεσμόν. Alii vulgatam ab editionibus lectionem servant, quam, cum aptius sequatur τῶν δεσμῶν non moveo. Simile supra notavi p. 492. in. Post λῦσαι pro λύσαι praescribit Moscov. Προμυθέα vitiose Paris.

5) Sic cum Msstis, addicente nexu, reposuit pro ἐνδοξότερα Casaubonus. Pro δοκεῖ autem, quod et volunt Medic. 3. 4. (ex corr.) Paris. Vatic. Urbin. olim Xylander dederat δοκεῖν. Antea ἐπὶ omisso τοὺς exstat in Med. 3.

quos Graeci Caucasum nominant, amplius XXX stadiorum millibus ab India distantes: ibique Prometheum vinctum fabulose tradunt, cum nihil ulterius versus ortum Solis cognovissent. Bacchi enim et Herculis in Indos expeditio posterius tempore commentum prae se ferunt: quippe cum Hercules Prometheum mille post annis dicatur solvisse. Fuit sane gloriosius, Alexandrum usque ad Indicos montes, quam

Caucasus. ὀρῶν καταστρέψασθαι τὴν Ἀσίαν, ἢ μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ Εὐξείνου καὶ τοῦ Καυκάσου· ἀλλ' ἡ δόξα τοῦ ὄρους καὶ τοὔνομα, καὶ τὸ τοὺς περὶ Ἰάσονα δοκεῖν μακροτάτην στρατείαν τελέσαι τὴν μέχρι τῶν πλησίον Καυκάσου, καὶ τὸ τὸν Προμηθέα
p. 506. παραδεδόσθαι δεδεμένον ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις τῆς γῆς ἐν τῷ Καυκάσῳ, χαριεῖσθαί τι τῷ βασιλεῖ ὑπέλαβον, [6] οἱ τοὔνομα τοῦ ὄρους μετενέγκαντες εἰς τὴν Ἰνδικήν.

§. 7.

Τὰ μὲν οὖν ὑψηλότατα τοῦ ὄντως Καυκάσου τὰ νοτιώτατά ἐστι, τὰ πρὸς [1] Ἀλβανίᾳ, καὶ Ἰβηρίᾳ, καὶ Κόλχοις, καὶ Ἡνιόχοις. Οἰκοῦσι δὲ οὓς εἶπον

6) Suadente Casaubono distinctioris notationis causa, cujus supra exempla adfuerunt, interposui οἱ, quae vocula facile a praecedente ον absorberi potuit.

1) In Msstis Casauboni et Ven. πρὸς Ἀλβανίαν, καὶ Ἰβηρίαν καὶ Κόλχους καὶ Ἡνιόχους. Cum utrumque suo respectu stare posset, retinui aliorum omnium vulgatam formam. Antea vocula οὖν abest in Veneto.

quam usque ad intimum Euxini sinum et Caucasum subegisse Asiam; sed gloria montis, nomenque, et quod Iason cum suis longissimam creditus est expeditionem fecisse, progressus usque ad Caucaso vicina loca, quodque traditum fuit, Prometheum in extremis terrae finibus ad Caucasum fuisse alligatum: haec, inquam, fecerunt, ut gratiam regis se inituros putarent, si nomen Caucasi in Indiam transportassent.

§. 7.

Porro autem ejus, qui re vera est, Caucasi excelsissimae partes, sunt, quae maxime versus meridiem tendunt ad Albaniam, Iberiam, Colchos, et Heniochos. Habitantur ab iis, quos

εἶπον τοὺς συνερχομένους εἰς τὴν Διοσκουριάδα· συνέρχονται δὲ τὸ πλεῖστον ἁλῶν χάριν. Τούτων δ' οἱ μὲν, τὰς ἀκρωρείας κατέχουσιν· οἱ δὲ, ἐν νάπαις αὐλίζονται, καὶ ζῶσιν ἀπὸ [2] θηρείων σαρκῶν τὸ πλέον, καὶ καρπῶν ἀγρίων, καὶ γάλακτος. Αἱ δὲ κορυφαὶ, χειμῶνος μὲν, ἄβατοι· θέρους δὲ, προσβαίνουσιν, ὑποδούμενοι κεντρωτὰ ὠμοβόϊνα δίκην τυμπάνων [3] πλατεῖα, διὰ τὰς χιόνας καὶ τοὺς κρυστάλλους. Καταβαίνουσι δ' ἐπὶ [4] δορᾶς κείμενοι σὺν τοῖς φορτίοις, καὶ κατολισθαίνοντες· ὅπερ καὶ κατὰ τὴν [5] Ἀτροπατίαν Μηδίαν, καὶ κατὰ Caucasus.

2) Vulgo θηρίων. Alterum tuentur Medic. 3. 4. Mosc. Cf. supra ad p. 502. f.

3) Sic pro πλατέα reposui ex Mosc. Paris. et Medic. 4. Post, ut supra jam notatum est, κρυστάλους simplici λ dimittitur in Medic. 3. 4.

4) Sic pro δορὰς dedi ex Mosc. uti saepe apud Nostrum in notanda urbium sede positum occurrit. Sic in re simili Maxim. Tyr. 10, 9. ἐπὶ κλίνης κεῖσθαι. Tum καὶ, quod vulgo praecedit verbum κατολισθαίνοντες, ante σὺν τοῖς ponunt Medic. 3. Urbin. et Vatic.

5) Per ει efferunt hic omnes libri, praeter Medic. 4. in quo scribitur per ι, ut infra exstat p. 523. f. cum omnium librorum consensu, et Ἀτροπατίοις p. 524. f. et p. 523. et ex Strabonis posteriori loco reddunt Stephanus et

quos Dioscuriadem convenire dixi: conveniunt autem fere salis causa. Horum alii summa montium incolunt, alii in saltibus degunt, vivuntque potissimum carnibus ferinis, frugibus silvestribus, et lacte. Vertices hyeme conscendi non possunt. Aestate scandunt, pedibus subligantes calceos aculeatos, e tergore bovis crudo confectos, latos instar tympanorum, propter nives et glaciem. Delabuntur pelli insidentes una cum fasciculis suis: quod idem fit etiam in Atropatia Media,

Caucasus. κατὰ τὸ Μάσιον ὄρος τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ συμβαίνει· ἐνταῦθα δὲ καὶ τροχίσκοι ξύλινοι κεντρωτοὶ τοῖς πέλμασιν ὑποτίθενται. Τοῦ γοῦν Καυκάσου τὰ μὲν ἄκρα, τοιαῦτα.

§. 8.

Καταβαίνοντι δ' εἰς τὰς ὑπωρείας ἀρκτικώτερα μέν ἐστι [1] κλίματα, ἡμερώτερα δέ· ἤδη γὰρ συνάπτει τοῖς πεδίοις τῶν Σιράκων. Εἰσὶ δὲ καὶ Τρωγλοδύται τινὲς, ἐν φωλεοῖς οἰκοῦντες διὰ τὰ ψύχη· παρ' οἷς ἤδη καὶ ἀλφίτων ἐστὶν εὐπορία. Μετὰ δὲ τοὺς Τρωγλοδύτας, καὶ [2] Χαιανοῖται, καὶ Πολυ-

et Eustath. ad Dionys. v. 1019. Ut igitur sibi constaret Strabo, posui et hic ι. Ex simili commistione Μηδείαν, ut supra etiam notatum est, emiserunt Medic. 4. Paris. Sic supra 11. p. m. 388. Ἡνιοχεία et Ἡνιοχία. Tum Paris. habet Καυκασίου, ut in ipso contextu Aldus, qui tamen in emendandis notavit.

1) Medic. 3. 4. praeponunt τά. Tum vitiose Ven. ἐν φωκεοῖς.

2) Moscov. Χαίανοί τε, quae posterior vox inest in praecedenti καί. Major discrepantia est in nomine Εἰσαδίκων, pro quo Moscov. dat εἰς ἀδίκων; Urbin. Σιράκων; Medic. 3. et in lacuna Medic. 4. Σιρακῶν. Vetus interpres

Media, et Masio, Armeniae monte: ibi etiam rotulae ligneae aculeatae plantis pedum subduntur. Summa ergo Caucasi sic sunt.

§. 8.

Cum descenditur ad radices montium, magis versus septentrionem jam loca inclinant: sed leniora sunt, jam campis Siracum appropinquantia. Troglodytae etiam ibi quidam sunt, in speluncis habitantes frigoris causa: apud quos etiam farinae jam est copia. Post Troglodytas sunt Chaeanoetae et Polyphagi,

Πολυφάγοι τινὲς καλούμενοι, καὶ αἱ τῶν Εἰσαδί- Caucasus.
κων κῶμαι δυναμένων γεωργεῖν, διὰ τὸ μὴ παντελῶς ὑποπεπτωκέναι ταῖς ἄρκτοις.

§. 9.

Οἱ δ' ἐφεξῆς ἤδη νομάδες, οἱ μεταξὺ τῆς Μαιώτιδος, καὶ τῆς Κασπίας, Ναβιανοὶ καὶ [1] Παγξανοί· καὶ ἤδη τὰ τῶν Σιράκων καὶ Ἀόρσων φῦλα. Δοκοῦσι δ' οἱ Ἄορσοι καὶ οἱ Σίρακες φυγά-

pres plane omisit, alii libri vulgatum nomen referunt. Σίρακες proxime postea subsequuntur. An tamen verum nomen editum sit, nec statuo, et dubito. Tum pro δυναμένων, quod ad populum illum recte refertur, Medic. 4. substituit δυνάμεναι.

1) Medic. 4. Παξανοὶ, reliqui, quod videtur, cum editis Πανξανοὶ, quam jam Lünemannus in descr. Caucasi p. 42. mutatum voluerat ex ratione Graecae scripturae in Παγξανοὶ, uti nunc dedi. De altera scriptura antiquiori in et inscriptionibus obvia cf. Fischeri animadvers. in Welleri Grammatic. Gr. T. 1. p. 231. sq. Tum lepido vitio Ald. et Hopper. φύλλα. Σιράκων hic reliqui, etsi supra p. 492. legitur Σιρακοὶ, quia proxime sequitur Σίρακες, nec duplices formas Noster respuit. De ipso populi nomine vid. supra c. l. ubi etiam de Aorsis. Paullo superius ante Μαιώτιδος Casaubonus addidit τῆς; quod ante eum aberat.

phagi, quasi voraces, dicti, et Eisadicorum pagi, agriculturae gnarorum, quia non omnino subiacent septentrionibus.

§. 9.

Hos sequuntur Nomades deinceps usque ad Maeotidem, Nabiani et Panxani, ac Siracum jam nunc et Aorsorum nationes. Videntur Siraces et Aorsi patria superiore ejecti, Siracesque magis, quam Aorsi,

Caucasus.

φυγάδες εἶναι τῶν ἀνωτέρω, καὶ [2] προσαρκτιοι μᾶλλον Ἀόρσων. Ἀβέακος μὲν οὖν, [3] ὁ τῶν Σιράκων βασιλεὺς, ἡνίκα Φαρνάκης τὸν Βόσπορον εἶχε, δύο μυριάδας ἱππέων ἔστειλε· Σπαδίνης δ', ὁ τῶν Ἀόρσων, καὶ εἴκοσιν· [4] οἱ δὲ ἄνω Ἄορσοι καὶ πλείονας· καὶ γὰρ ἐπεκράτουν πλείονος γῆς, καὶ σχεδόν τι τῆς Κασπίων παραλίας τῆς πλείστης ἦρχον· ὥστε καὶ ἐνεπορεύοντο καμήλοις τὸν Ἰνδικὸν φόρ-

2) Scribendum eſt, credo, προσαρκτίων. Hoc enim vult Strabo: Aorſos hos et Siracas olim profugiſſe ex illa Aorſorum gente, *qui ſuperius et magis ad ſeptemtrionem ſiti ſunt.* Sic enim infra οἱ ἄνω Ἄορσοι ab his Aorſis diſtinguuntur. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem* p. 44. Aliam verbo medicinam adhibuit Gatterer in commentatt. Goetting. Vol. 12. p. 163. πρὸς ἄρκτον. At Aorſi illi, unde hi egreſſi erant, habitabant magis verſus meridiem usque ad Caucaſios montes, (p. 492.) hi ipſi, ut diſerte Noſter narrat, inter Maeotida et mare Caſpium. Quare, cum et codices ita velint, nihil muto.

3) Ante ὁ Moſcov. Medic. 3. 4. Urbin. Venet. inſerunt οὖν. Quod cum in terrarum ambitu, quas occupabant, facit ad declarandam multitudinem, recepi. Poſt pro Σιράκων Medic. 4. ex corr. ſortitus eſt Ἀόρσων, qui tamen deinceps ſequuntur.

4) Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi οἱ δ' ἄνω, ut alibi variatur. Tum vocem γῆς poſt πλείονες omittunt Urbin. Vatic.

Aorſi, ad ſeptentrionem accedunt. Abeacus quidem, Siracum rex, cum Pharnaces Boſporum teneret, xx equitum millia mittebat: Spadines, Aorſorum rex, etiam ducenta: plures his Aorſi ſuperius habitantes, ut qui terrae plus obtinerent, ac fere in maximam partem orae maris Caſpii dominarentur: itaque negotiabantur etiam, camelis Indicas et Baby-

φόρτον καὶ τὸν Βαβυλώνιον, παρά τε Ἀρμενίων Iberia.
καὶ Μήδων διαδεχόμενοι· ἐχρυσοφόρουν δὲ διὰ τὴν [5] εὐπορίαν. Οἱ μὲν οὖν Ἄορσοι τὸν Τάναϊν παροικοῦσιν· οἱ Σίρακες δὲ τὸν Ἀχαρδέον, ὃς ἐκ τοῦ Καυκάσου ῥέων, ἐκδίδωσιν εἰς τὴν Μαιῶτιν.

ΚΕΦ. ΣΤ.

§. 1.

Ἡ δὲ δευτέρα μερὶς ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάττης, εἰς ἣν κατέπαυεν ἡ προτέρα· καλεῖται [1] δ' ἡ αὐτὴ θάλαττα καὶ Ὑρκανία. Δεῖ p. 507. δὲ περὶ τῆς θαλάττης εἰπεῖν πρότερον ταύτης, καὶ τῶν προσοίκων ἐθνῶν. Ἔστι δ' ὁ κόλπος ἀνέχων ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν· κατ' ἀρχὰς μὲν ἱκανῶς στενός· ἐνδοτέρω δὲ πλατύνεται προϊὼν

5) Venet. contra rem ἀπορίαν. Post idem flumen vocat Ἀχαρδεῖον.

1) Sic Moscov. Venet. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. cum ante Casaubonum legeretur αὐτὴ θάλαττα, quod etiam adfert Paris. pro quo ille reposuit δὲ αὐτὴ ἡ θάλαττα.

Babylonicas merces a Medis et Armeniis excipientes: aurum quoque ob divitias gestabant. Aorsi Tanain accolunt, Siraces Achardeum: is e Caucaso fluens in Maeotin exit.

CAP. VI.

§. 1.

Secunda Asiae pars a Caspio mari incipit, in quod prior desinebat. Mare hoc etiam Hyrcanum nominatur. Est autem de eo prius dicendum, et accolentibus gentibus. Sinus est mare illud, ab Oceano versus meridiem protentus: ab initio satis angustus: intus autem dum progredi-

Caspium mare.

προϊὼν, καὶ μάλιστα [2] κατὰ τὸν μυχὸν ἐπὶ σταδίους που καὶ πεντακισχιλίους· ὁ δ' εἴσπλους μέχρι τοῦ μυχοῦ μικρῷ πλείων ἂν εἴη· συνάπτων πως ἤδη τῇ ἀοικήτῳ. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης, τὸν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γνώριμον περίπλουν τῆς θαλάττης ταύτης, τὸν μὲν παρὰ τοὺς Ἀλβανοὺς καὶ τοὺς [3] Καδουσίους, εἶναι πεντακισχιλίων καὶ τετρακοσίων· τὸν δὲ παρὰ τὴν [4] Ἀναριακῶν καὶ [5] Μάρ-

2) Ven. Paris. κατὰ τῶν μυχῶν. Tum Medic. 4. τῷ ἀοικήτῳ.

3) In omnibus meis codicibus legitur Κλουσίους, quod cum vetere interprete reddiderunt etiam edd. Aldi et Hopperi, et Xylander primum mutavit in Καδουσίους, uti exstat in epitome p. 144. Huds. et ipsa Geographica ratio postulat. Cf. infra Strabo p. 508.

4) Casaubonn. Medic. 3. Venet. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Ἀριάκων, ut epitome Ἀριακῶν; Medic. 4. Ἀναρίσκων. Vetus interpres jactat *Nariscos*. Edd. omnes dant Ἀναριάκων. Sic a Plinio 6, 18. s. 16. vocantur *Anariacae* aliquatenus corrupte a Ptolemaeo 6, 2. Ἀμαριάκαι, magis vulgo a Polybio 5, 44, 9. Ἀριαράκαι, ubi Ἀνιαράκαι reposuit Schweighaeuserus, etsi in notis praefert Ἀναριάκαι, uti volebat Holsten. ad Stephan. p. 34. qui ipse ex Strabone commemorat Ἀναριάκην urbem, cujus etiam scriptura corrupta exiit infra p. 508. et apud Ptolemaeum 6, 2. Ἀνδριάκα, ut fere infra p. 514. ipsi populi. Verum nomen reddidit etiam ex Nostro Harduinus in Plinio 6, 15. s. 13. ubi

tur, in latum se pandit, maxime in intimo ad stadia etiam alicubi 1ↃↃ. Introitus usque ad intimum recessum fortasse aliquanto est major, jam quodammodo terram habitatoribus carentem attingens. Eratosthenes profitetur maris hujus circumnavigationem, ut Graecis nota est, apud Albanos et Cadusios, stadiorum 1ↃↃ CCCC: juxta Anariacam, Mar-

⁵ Μάρδων, καὶ Ὑρκανῶν, μέχρι τοῦ στόματος τοῦ Caspium mare.
Ὤξου ποταμοῦ, τετρακισχιλίων καὶ ὀκτακοσίων·
ἔνθεν δ' ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ⁶ δισχιλίων τετρακοσίων. Δεῖ δὲ περὶ τῶν ἐν τῇ μερίδι ταύτῃ, καὶ τοῖς ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτετοπισμένοις ἁπλούστερον ἀκούειν, καὶ μάλιστα περὶ τῶν διαστημάτων.

Ff 2 §. 2.

ubi antea legebatur *Aratiaticos*. Sed cum nominis terminatio subsistat in αι, pro Ἀναριάκων reposui, mutato accentu, Ἀναριακῶν.

5) Sic efferuntur in omnibus libris, quibus accedunt epitome et vetus interpres. *Tzschucke*. Lego hic Ἀμάρδων, ut alibi. Sic Stephanus et Plinius [6, 19. s. 17.] Mardos tamen etiam apud Stephanum, Diodorum [17, 76.] aliosque leges. *Casaubonus*. Non praeviderat, aut cogitaverat emendationem, quam infra p. 523. necessitas exprimebat, etsi corrupte Μάρδους etiam a Ptolemaeo 6, 2. vocari, contendit Harduinus ad Plin. 6, 15. s. 13. Plura conlecta dedi ad Melam II. 3, 5, 4. p. 141. sq. Ἀμάρδων tamen vult etiam Seidelius ad Eratosthen. p. 151. nec omnino temere, si respicias similem locum infra p. 514. in. ex Eratosthene repetitum.

6) Si Plinium [6, 15. s. 13.] sequimur, legendum potius χιλίων τριακοσίων. Utra autem lectio sit verior, potes, si vacat, ex Pliniana summa intelligere. *Casaubonus*. Nempe olim in Plinio, ubi eandem Eratosthenis computationem refert, legebatur *ab eo* (Oxo) *ad ostium Iaxartis mile CCCC* (stadia), cui numero mile stadia deesse, subjecti calculi ratio aperte docet. Quare ut haec constaret, ex vetusta lectione illa recte addidit Harduinus, et vitium ex mutatione Casauboni Straboni potius adspergatur. In vulgata etiam lectione conspirant omnes libri cum epitome p. 144. Ὤξου dedi pro Ὄξου, de quo ad p. 509.

Mardos, et Hyrcanos usque ad ostia Oxi fluminis, ↄↄↄ demtis cc, hinc ad Iaxartem ciↄ ciↄ cccc. Verum de his, quae in hac parte sita sunt, et tam longe a nobis remota, caute adhibenda est fides, maxime ubi distantiae locorum recitantur.

§. 2.

Caspium mare.

§. 2.

Εἰσπλέοντι δ' ἐν δεξιᾷ μὲν τοῖς Εὐρωπαίοις οἱ συνεχεῖς Σκύθαι νέμονται καὶ Σαρμάται, οἱ μεταξὺ τοῦ Ταναΐδος καὶ τῆς θαλάσσης ταύτης, νομάδες οἱ πλείους· περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Ἐν ἀριστερᾷ δ' οἱ πρὸς ἕω Σκύθαι νομάδες, καὶ οὗτοι [1] μέχρι τῆς πρὸς ἕω θαλάττης, καὶ τῆς Ἰνδικῆς παρατείνοντες. Ἅπαντας μὲν δὴ τοὺς [2] προσβόῤῥους κοινῶς οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφεῖς Σκύθας καὶ Κελτοσκύθας ἐκάλουν. Οἱ δ' ἔτι πρότερον διελόντες, τοὺς μὲν ὑπὲρ τοῦ Εὐξείνου, καὶ Ἴστρου, καὶ Ἀδρίου κατοικοῦντας, Ὑπερβορέους ἔλε-

1) Medic. 4. μέχρι τῇ (τῆς) ἑῴας θαλάττης τῆς; Medic. 3. Paris. μέχρι τῆς ἕω θαλάττης; Moscov. μέχρι τῆς ἕως θαλάττης. Πρὸς ante Xylandrum deerat etiam in editionibus.

2) Προσβόρους dant Medic. 3. 4. Moscov. Paris. et edd. Aldi et Hopperi. Quam variationem saepe notavi, unde etiam eorundem codicum inconstantia discitur. De duplici ρ diserte monetur in margine cod. Moscov. lib. 12. p. 570. Post Medic. 3. 4. τοῦ Ἀδρίου; Paris. Moscov. τοῦ Ἀδρίου.

§. 2.

Cum ad dextram intro navigatur, Europaeis continui Scythae habitant, et Sarmatae, qui inter Tanaidem sunt et hoc mare, incertis plerique vagantes sedibus, de quibus differuimus. Ad laevam sunt Scythae nomades versus orientem, qui usque ad mare orientale et Indiam porriguntur. Veteres Graecorum scriptores universas gentes septentrionales Scytharum et Celtoscytharum nomine affecerunt. Iis autem antiquiores ita diviserunt eas, ut qui supra Euxinum, Istrum, et Adriam incolerent, eos omnes Hyperboreos, Sau-

ἔλεγον, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀριμασπούς· τοὺς δὲ [3] πέραν τῆς Κασπίας θαλάττης, τοὺς μὲν, Σάκας, τοὺς δὲ, Μασσαγέτας ἐκάλουν, οὐκ ἔχοντες ἀκριβῶς λέγειν περὶ αὐτῶν οὐδὲν, [4] καίπερ πρὸς Μασσαγέτας τοῦ Κύρου πόλεμον ἱστοροῦντες. Ἀλλ' οὔτε περὶ τούτων [5] οὐδεὶς ἠκρίβωτο πρὸς ἀλήθειαν οὐδὲν, οὔτε τὰ παλαιὰ τῶν Περσικῶν, οὔτε τῶν Μηδικῶν, ἢ Συριακῶν ἐς πίστιν [6] ἀφικνεῖτο μεγάλην, διὰ τὴν τῶν συγγραφέων ἁπλότητα καὶ τὴν φιλομυθίαν. Caspium mare.

3) Venet. περί. Tum Μασαγέτας Urbin. Medic. 3. 4. ut in sequ. Ἔχοντας male exstat in edd. Aldi et Hopperi.

4) Medic. 3. Urbin. καίτοι. Sed καίπερ bene hic habet. Post τοῦ Κύρου legitur in Medic. 3. 4. Mosc. Paris. Vatic. Urbin. unde recepi pro vulgato τὸν Κύρου. *Tzschucke.* Legerem potius καίπερ τὸν πρὸς Μασσαγέτας Κύρου πόλεμον ἱστοροῦντες. *Casaubonus.* Ita quidem lucidiori ordine; sed et vulgata commode potest intelligi; nec Strabo talia rejicit.

5) Paris. Ven. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. οὐδὲν; Casaubonn. πρὸς ἀλήθειαν οὐδὲν; edd. οὐδεὶς ἠκρίβωτο πρὸς ἀλήθειαν. *Tzschucke.* Lege cum scriptis οὐδεὶς ἠκρίβωτο οὐδέν. *Casaubonus.* Cum vulgata ejus vocis repetitae desiderium relinquat, addidi ex iis codicibus.

6) Medic. 3. contra narrationis seriem ἀφικνεῖται. Ante φιλομυθίαν Medic. 4. omisit τήν.

Sauromatas, et Arimaspos appellarent: qui trans mare Hyrcanum, Sacas et Massagetas. Neque vero de iis quicquam potuerunt accurate scribere, quantumvis Cyri adversus Massagetas bellum narrarent. Sed neque de his quisquam veritatem exacte perhibuit, neque de priscis Persarum, Medorum, Syrorum rebus, fidem admodum magnam invenerunt scriptores: idque ob ipsorum simplicitatem et fabulas edendi studium.

Caspium mare.

§. 3.

Ὁρῶντες γὰρ τοὺς φανερῶς μυθογράφους εὐδοκιμοῦντας, ᾠήθησαν καὶ αὐτοὶ παρέξεσθαι τὴν γραφὴν ἡδεῖαν, ἐὰν [1] ἐν ἱστορίας σχήματι λέγωσιν, ἃ μηδέποτε εἶδον, μήτε ἤκουσαν, ἢ οὐ παρά γε εἰδότων σκοποῦντες· δι' αὐτὸ δὲ μόνον τοῦτο ὅτι ἀκρόασιν ἡδεῖαν ἔχει καὶ θαυμαστήν. Ῥᾴδιον
p. 508. δ' ἄν τις Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ πιστεύσειεν ἡρωολογοῦσι, καὶ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ἢ Κτησίᾳ τε, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ Ἑλλανίκῳ, καὶ ἄλλοις τοιούτοις.

§. 4.

Οὐδὲ τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου [1] δὲ συγγράψασιν

1) Deest ἂν in Medic. 3. ut in Medic. 4. postea σκοποῦντες. Tum pro ῥᾴδιον idem ῥᾷον. Pro τραγικοῖς male Ven. πρακτικοῖς.

1) Particula δὲ abest in Medic. 4. et edd. ante Casaubonum. Pro συγγράψασιν Medic. 3. dat συγγραφεῦσιν, et ante

§. 3.

Cum enim viderent, in honore esse eos, qui e professo fabulis scriberent: existimaverunt suam quoque scriptionem lectoribus jucundam fore, si sub narrationis verae specie ea dicerent, quae neque vidissent, neque audivissent, saltem ex iis, quibus cognita ista essent, id unum spectantes, ut auditio amoena fieret atque admirabilis. Certe facilius Hesiodo et Homero aliquis fidem adhibuerit, cum de heroibus verba faciunt, itemque tragicis poëtis, quam Ctesiae, Herodoto, Hellanico, et eorum similibus.

§. 4.

Plerisque etiam eorum, qui de Alexandro scripserunt,

σιν ῥᾴδιον πιςεύειν τοῖς πολλοῖς· καὶ γὰρ [2] οὗτοι ῥᾳδιουργοῦσι διά τε τὴν δόξαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ διὰ τὸ τὴν ςρατείαν πρὸς τὰς ἐσχατιὰς γεγονέναι τῆς Ἀσίας πόῤῥω ἀφ' ἡμῶν· τὸ [3] δὴ πόῤῥω δυσέλεγκτον. Ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων ἐπικράτεια καὶ ἡ τῶν [4] Παρθυαίων πλεῖόν τι προσεκκαλύπτει τῶν παραδεδομένων πρότερον. Οἱ γὰρ περὶ ἐκείνων συγγράφοντες, καὶ τὰ χωρία καὶ τὰ ἔθνη, ἐν οἷς αἱ πράξεις, πιςότερον λέγουσιν, ἢ οἱ πρὸ αὐτῶν· μᾶλλον γὰρ κατωπτεύκασι. Caspium mare.

Ff 4 ΚΕΦ.

ante ῥᾴδιον Medic. 3. Mofcov. Ven. Parif. inferunt alteram negationem οὐ, quam etiam admiferunt editiones Aldi et Hopperi. In utramque partem ea poteft agi.

2) Sic pro οὗτοι, quod ferunt editiones, Mofc. Parif. Medic. 3. 4. idque accommodatius putavi. Pro τοῦ ante Ἀλεξάνδρου iidem cum Cafaub. Vatic. et Urbin. malunt τήν.

3) Δέ, ut faepe fit, fubftituunt Medic. 3. 4. et Mofc. feruntque edd. Aldi et Hopperi. Propius ad argumentationem valet δή.

4) Male Medic. 4. Παρθυίων. Tum pro ἐκείνων Venet. Medic. 3. 4. et edd. Aldi et Hopperi adponunt ἐκείνου. Nempe retulerunt ad Alexandrum, cum de locis, vel rebus melius intelligatur. Poftea ἢ ὁ vitiofe Medic. 3.

runt, credere non eft fatis tutum: nam et ifti facile verba dant, cum ob Alexandri gloriam, tum quod expeditio procul a nobis in extremos Afiae fines facta fuit; difficulter autem redarguuntur, quae de longe diffitis narrantur. Romanorum et Parthorum imperium magis aperuit iftarum rerum cognitionem, quam ante tradita. Qui enim ifta defcripferunt, cum gentes, tum res geftas fidelius defcripferunt, quam priores: plenius enim perfpexerunt.

CAP.

Hyrcania.

ΚΕΦ. Ζ.

§. 1.

Τοὺς [1] δὲ οὖν ἐν ἀριστερᾷ εἰσπλέοντι τὸ Κάσπιον πέλαγος παροικοῦντας νομάδας, Δάας οἱ νῦν προσαγορεύουσι, τοὺς ἐπονομαζομένους [2] Πάρνους· [3] εἶτα ἔρημος πρόσκειται μεταξὺ, καὶ ἐφεξῆς ἡ Ὑρκανία, καθ' ἣν ἤδη πελαγίζει μέχρι τοῦ συνάψαι τοῖς Μηδικοῖς ὄρεσι καὶ τοῖς Ἀρμενίων. Τούτων

1) Parif. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi δ' οὖν, in quo concurfu faepe variatur.

2) Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Mofcov. Venet. Parif. edd. Aldi, Hopperi Σπάρνους, quos etiam hic repetit vetus interpres. Xylander primus repofuit Πάρνους. Nempe ex praecedente voce adhaefit σ. *Tzfchucke.* Legendum hic quoque, ut poft, Ἀπάρνους. Nam Aldi codex habet Σπάρνοι, manifefto pro Ἄπαρνοι. Sed et Πάρνοι hi vocabantur, et ita legi poteft, ut infra dicemus. *Cafaubonus.* Sic in Juftino 41, 1, 10. ubi vulgo legitur *Spartanos*, Medic. notante A. Gronovio, adfert *Sparnos*. Eadem igitur hic valet ratio, quam in *Mardis* et *Amardis* fupra notavi. Ptolemaeus 6, 10. vocat *Parnos*.

3) Ex Medic. 3. 4. Mofc. repofui εἶτα pro ἦτε, quod exhibent cum editionibus reliqui. Tum ex Cafaub. Medic. 3. Parif. Mofc. πρόσκειται pro vulgato πρόκειται. Utrumque aptius videtur in progreffionis curfu notando. Confufio facilis et obvia in Noftro etiam. Cf. ad lib. 10. p. m. 309. not. 16.

CAP. VII.

§. 1.

Qui ad finiftram in Cafpium mare intranti offeruntur Nomades, a noftris hodie appellantur Daae, et cognomento Parni: poft folitudo interjacet, quam proxime fequitur Hyrcania: exinde mare altum jam fit, donec Medicos et Armenios attingat montes. Horum montium radi-

των δ' ἐςὶ μηνοειδὲς τὸ σχῆμα κατὰ τὰς ὑπωρείας, αἱ τελευτῶσαι πρὸς θάλατταν, ποιοῦσι τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου. Οἰκεῖ δὲ τὴν παρωρείαν ταύτην μέχρι τῶν ἄκρων ἀπὸ θαλάττης ἀρξαμένοις, ἐπὶ μικρὸν μὲν τῶν Ἀλβανῶν [4] τὶ μέρος καὶ τῶν Ἀρμενίων· τὸ δὲ πλέον [5] Γῆλαι, καὶ [6] Δοκουσῖνοι, καὶ Hyrcania.

4) Pro τὸ Ven. (antea etiam μὲν τι) Mofcov. Medic. 3. 4 Parif. τὶ μέρος, quod in Cafaub. ed. primum transiit in τὸ μέρος.

5) Γῆλαι rectius, ut ex Stephano conjicio. *Cafaubonus.* Sic in Strabone ipfo fupra p. 503. et poft p. 510. Nempe vulgo, nec refragantibus codicibus, ftat Γέλαι. In Stephano autem, quem refpicit Cafaubonus, legitur Γυλύς. Sed alii, etfi in terminatione difcrepant, per η efferunt, ut Dionyf. v. 1019. cum Euftathio. Cf. Holften. ad Steph. p. 84. H in ε facile converfum eft ex pronunciandi fimili ratione. Per η p. 510.

6) Ita exftat in omnibus libris, etiam in vetere interprete. *Tzfchucke.* *Docufinos* nusquam reperies. Peritus lector videbit, num fit legendum transpofitis mutatisque paucis literis Καδούσιοι. Perfuadet id mihi hic locus Strabonis, qui paullo poft fequitur p. 514. Κύκλῳ δὲ περὶ τὴν θάλατταν μετὰ τοὺς Ὑρκανοὺς, Ἀμάρδους τε καὶ Ἀναριάκας, καὶ Καδουσίους, καὶ Ἀλβανοὺς, καὶ Κασπίους, καὶ Οὐϊτίους. Sed eft alius locus longe aptior. Nam ita fcribit mox p. 510. Προσοικοῦσι δ' αὐτοῦ καὶ τὰ προσάρκτια μέρη, πρῶτοι μὲν οἱ Γῆλαι, καὶ Καδούσιοι, καὶ Ἄμαρδοι, καθάπερ εἴρηται. Quum dicit καθάπερ εἴρηται, docet nos, fic effe legendum, ut nos emendavimus. Nam hunc locum refpicit. *Cafaubonus.*

radices in lunae formam curvantur, quae ad mare definentes, intimum maris iftius receffum conficiunt. Hanc autem ad ima montium porrectam regionem, fi ab extremis mare verfus pergas, parva ex parte habitant nonnulli Albanorum et Armeniorum: ex maxima Gelae, et Docufini, Amardi,

Hyrcania. καὶ [6] Ἄμαρδοι καὶ [7] Οὐίτιοι, καὶ Ἀναριάκαι. Φασὶ δὲ Παῤῥασίων τινὰς συνοικῆσαι τοῖς Ἀναριάκαις, οὓς καλεῖσθαι νῦν [7*] Παῤῥασίους· [8] Αἰ-

bonus. Facile haec fidem emendationi adſtruant, niſi gravius vox ipſa moretur, populorumque illorum obſcura multa nomina.

7) Caſaubonn. Vatic. Urbin. Moſç. Ven. Medic. 3. 4. Pariſ. Κουίτιοι; vetus interpres etiam *Quitii*; edd. primae Κουίντιοι; inde a Xylandro legitur Κουίντοι. *Tzſchucke*. Lego καὶ Οὐίτιοι, ut in alio Strabonis loco. [p. 517.] Οὐϊτία autem, quae mox ſequitur, regionis iſtorum nomen eſt. Herodotus [3, 93. 7, 68.] videtur Οὐτίους appellare. *Caſaubonus*. Hill ad Dionyſ. v. 730. legi jubet Οὖννοι, qui certe ſint iidem. Equidem propter ea, quae adtulit Caſaubonus, dedi Οὐίτιοι. Κ adhaeſit ex καὶ per compendium ſcripto, uti ſit paſſim.

7*) Ita omnes libri ferunt praeter utrumque Mediceum, qui hic et antea ſimplici ρ emiſerunt. Vetus interpres vertit *Pharaſiorum* et *Paraſii* parum conſtanter. *Tzſchucke*. Nihil variant hic libri. Mirum tamen eſt, quam diverſam lectionem hujus loci habuerint libri Stephani, quem vide in voce Αἰνία. Miraberis hominis oſcitantiam. Plinius [6, 18. ſ. 16.] *Parrhaſinos* vocat. *Caſaubonus*. Stephanus vocat Παρσίους ex hoc ipſo loco, etſi male lib. 14. adlegat, ut alia ibi ſunt vitiata ſive Stephani, ſive librariorum incuria. *Parrhaſia* regio occurrit in Polybio 5, 44, 4. etſi ſuſpectum nomen videtur, de quo cf. Schweighaeuſer p. 201. Παρσίους tamen hic ex Stephano praeſert Holſten. in not. p. 17. quia manifeſte indicet, Strabo, illud Parrhaſiorum nomen in aliud quoddam vicinum fuiſſe transmutatum, cum alias dixiſſet, illud nomen adhuc ſervari; tum Parſios apud veteres interpretes apud Ptolemaeum 6, 18. in Paropamiſadis commemo-

Amardi, et Uitii, et Anariacae. Ferunt quosdam de Parrhaſiis habitaſſe cum Anariacis, et nunc eos Parrhaſios vocari,

[8] Αἰνιᾶνας δ' ἐν τῇ Οὐιτίᾳ τειχίσαι πόλιν, ἣ νῦν Αἰνιάνα καλεῖται· καὶ δείκνυται ὅπλα τε Ἑλληνικὰ ἐνταῦθα, καὶ σκεύη χαλκᾶ, καὶ [9] ταφαί· ἐνταῦθα δὲ καὶ πόλιν Ἀναριάκην· ἐν ᾗ, φασὶ, δείκνυται μαντεῖον [10] ἐγκοιμωμένων, καὶ ἄλλα τινὰ Hyrcania.

memorari addit, etsi intervallo distantes ab Anariacis Nostri. Quod de nominis mutatione monet Holstenius, evanescit, si ad Anariacas illos nomen transferas.

8) Αἰνειᾶνας hic legitur per ει in omnibus libris, tantum quod Paris. Ἀνειάνας habet, post idem Αἰνειάνα, ut Mosc. Medic. 3. 4. cum alii posterius hoc per ι scribant, uti exstat in editionibus, ex quibus Casaubonianae cum Amstelod. προσπεριεστωμένας efferunt. Contra Stephanus tuetur ι, idemque evincit ex gentilibus. Equidem eandem hic rationem sequendam putavi, quam praetuli lib. 9. p. m. 561. ubi cf. notata.

9) Medic. 3. τάφας; Moscov. Paris. ταφάς, quod turbat nexum. Tum pro vulgato in editt. Ναβάρκην, quod et reddidit vetus interpres, habentque plerique codices, Moscov. dat Ἀβάρκην. *Tzschucke.* Pro Ναβάρκη lego cum Stephano ἐν Ἀναριάκῃ. Etsi locus hic est lacer. *Xylander.* Recte Xylander emendat Ἀναριάκην ex Stephano, quem vide. *Casaubonus.* Hanc emendationem etiam probat Holsten. ad Stephanum p. 34. et recte. Cf. supra p. 507. Nempe ν adhaesit, reliqua corruptio immutavit. Post prave item ἐν ᾧ Mosc. Paris. Medic. 3. 4.

10) Vulgo ἐν κοιμωμένων. *Tzschucke.* Legendum μαντεῖον ἐγκοιμωμένων. Nunquam enim reperies κοιμωμένων μαντεῖα, nec dormientium, sed ἐγκοιμωμένων et *incubantium*, quorum apud Plautum [Curc. 1, 1, 61.] Virgilium [Aen. 7, 88.]

vocari, Aenianes autem in Uitia munivisse urbem, quae nunc dicatur Aeniana; ubi Graecanica ostenduntur arma, et vasa aerea, ac sepulcra. Est et ibi Anariaca urbs, ubi ajunt monstrari oraculum incubantium. Sunt et aliae gentes ibi latrociniis et militiae

Hyrcania. τινὰ ἔθνη λῃστρικὰ καὶ μάχιμα μᾶλλον, ἢ γεωργικά· ποιεῖ δὲ τοῦτο ἡ τραχύτης τῶν τόπων. Τὸ μέν τοι πλέον τῆς περὶ τὴν ὀρεινὴν [11] παραλίας Καδούσιοι νέμονται, σχεδὸν [12] δέ τι ἐπὶ πεντακισχιλίους ςαδίους, ὥς φησι Πατροκλῆς· ὃς καὶ πάρισον ἡγεῖται τὸ πέλαγος τοῦτο τῷ Ποντικῷ. Ταῦτα μὲν οὖν τὰ χωρία λυπρά.

§. 2.

7, 88.] et alios Graecos Latinosque ſcriptores paſſim eſt mentio. Nec movearis, quod in Stephano quoque [ſ. v. Ἀναριάκη] legitur κοιμωμένων. *Caſaubonus.* Probant hanc certiſſimam emendationem Holſten. ad Stephan. p. 34. et Weſſeling ad Diodor. 1, 53. Eodem verbo Noſter et alibi utitur, v. c. 6. p. 284. 14. p. 649. 17. p. 801. aliique plures. Cf. quae notavi ad Melam II. 1, 8, 8. p. 236. Sed plura dabunt Meibomius, Brendelius, Iaenichius, qui data opera de incubationibus ſcripſerunt, quibus addi ex recentioribus poteſt Sprengel in Apologie des Hippocrates P. 1. p. 12. Antea pro φησὶ, quod occupat libros omnes, re ipſa et nexu flagitante φασὶ dedi, quae commutatio non eſt infrequens.

11) Moſcov. ut edd. ante Caſaubonum παραλίαν, qui adſentientibus aliis Msſtis ipſoque nexu addicente repoſuit παραλίας. Ceterum Berkelius ad Stephan. p. 434. n. 24. hunc locum mancum eſſe putat, et ex Euſtathio ad Dionyſ. v. 730. ſubplendum δεινοὶ πετροβατεῖν. Attamen haec verba melius inferi poſſint p. 523. f. ubi de moribus et vita Caduſiorum aliqua adfert.

12) Vulgo omnes σχεδὸν δ' ἔτι. Veram lectionem ſubminiſtrat Moſcov. δέ τι, qua formula uti ſolet noſter in notanda menſura, ut lib. 8. p. m. 17. Alias confunditur cum τοι, de quo cf. ad lib. 10. p. m. 57. n. 7.

litiae magis deditae, quam agriculturae. In cauſa eſt locorum aſperitas. Majorem partem orae montoſae Caduſii tenent, fere ad 5000 ſtadia: ut ait Patrocles, qui etiam putat hoc mare Euxino aequale eſſe. Atque haec quidem loca ſterilia ſunt.

§. 2.

§. 2.

Hyrcania.

Ἡ δ' Ὑρκανία σφόδρα εὐδαίμων καὶ πολλὴ, καὶ τὸ πλέον πεδιὰς, πόλεσί τε ἀξιολόγοις [1] διειλημμένη· ὧν ἐστι Ταλαβρόκη, καὶ Σαμαριανὴ, καὶ Κάρτα, καὶ τὸ βασίλειον Τάπη· ὅ φασι μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἱδρυμένον, διέχειν τῶν Κασπίων πυλῶν σταδίους χιλίους τετρακοσίους. [2] Καὶ ταῦτα μὲν τοῦ εἴδους τῆς εὐδαιμονίας σημεῖα ἡγοῦνται. Ἡ μὲν γὰρ ἄμπελος μετρητὴν οἴνου φέρει· ἡ δὲ συκῆ μεδίμνους ἑξήκοντα· ὁ δὲ σῖτος

1) Casaubonn. περιειλημμένοι. Mei omnes in vulgata lectione recte perstant, quippe quae mutatione non eget. Saepe enim hoc verbum muniendi, distinguendi potestatem induit, ut pluribus exemplis docet Wesseling. ad Diodor. 1, 33. Strabone etiam usus lib. 12. p. 555. Tum Moscov. dat Ταλαβρώκη. In proximis urbibus, etsi obscurioribus, consentiunt omnes.

2) Vulgo ita locus est effictus: καὶ διὰ τὸ μὲν οἶδος τῆς εὐδαιμονίας σημεῖα ἡγοῦντο, nec aliter eum sistunt Paris. Vatic. Ven. Moscov. hic tantum διὰ μὲν τὸ εἶδος. Alii sic immutant. Casaubonn. Medic. καὶ τοῦ εἴδους. Medic. 3. Urbin. καὶ ταῦτα μὲν τοῦ εἴδους τῆς εὐδ. σημεῖα, quibus accedit ex Medic. 3. et 4. ἡγοῦνται. Quae cum corruptionem invectam, quam etiam notaverat Casaubonus, abstergant, in ipsum textum recepi.

§. 2.

Hyrcania opulenta admodum est et ampla, urbibusque memorabilibus distincta, de quibus sunt Talabroca, Samariana, Carta, et regia Tape, quam paullulum supra mare sitam, abesse ajunt a Caspiis portis stadia CIↃ CCCC. Atque haec etiam felicitatis speciem praeferre existimantur. Nam vitis metretam vini fert, ficus medimnos LX. frumentum e semine, quod ex arista

Hyrcania. p. 509.

σῖτος ἐκ τοῦ ἐκπεσόντος καρποῦ τῆς [3] καλάμης φύεται· ἐν δὲ τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖται, καὶ τῶν φύλλων ἀποῤῥεῖ μέλι· τοῦτο δὲ γίνεται καὶ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ καὶ τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Σακασηνῇ καὶ τῇ Ἀραξηνῇ. Τῆς μέν τοι προσηκούσης ἐπιμελείας οὐκ ἔτυχεν, οὔτε αὐτή, οὔτε ἡ ἐπώνυμος αὐτῇ θάλαττα, ἄπλους τε οὖσα καὶ ἀργός· νῆσοί τέ εἰσιν, οἰκεῖσθαι δυνάμεναι, ὡς δ' εἰρήκασί τινες, καὶ χρυσῖτιν ἔχουσαι γῆν. Αἴτιοι δ', ὅτι καὶ οἱ ἡγεμόνες, οἵ τ' ἐξαρχῆς ἐτύγχανον, βάρβαροι ὄντες οἱ τῶν Ὑρκανῶν, Μῆδοί τε καὶ Πέρσαι, καὶ οἱ ὕστατοι Παρθυαῖοι, χείρους ἐκείνων ὄντες· καὶ ἡ γείτων ἅπασα χώρα λῃστῶν καὶ νομάδων μεστὴ καὶ ἐρημίας. Μακεδόνες δ' [4] ὀλίγον ἐπῆρ-

3) Medic. 3. mavult καλάμου. Tum Moscov. ut fit saepe, Μηδείας. Contra idem lib. 2. p. 73. ubi eadem nomina deinceps conjunguntur, rectius profert. Post enim idem, ut Medic. 3. 4. Venet Parif. cum edd. Aldi, Hopperi dant Σακαγηνῇ, et pro Ἀραξηνῇ cum Medic. 3. 4. Parif. Ἀραξινῇ. Cf. ad lib. 2. p. 73. f. 195.

4) Casaubonn. Moscov. Medic. 3. 4. Ven. Parif. ὀλίγον μὲν

arista excidit, nascitur: in arboribus apiaria exstant, et mel de foliis defluit. Idem fit in Matiana Mediae, et in Armeniae Sacasena et Araxena. Tamen neque Hyrcania, neque mare Caspium eo modo coluntur, quo par erat. Mare enim non navigatur, neque exercetur. Et insulas habet, quae habitari poterant: sunt, qui dicant, etiam auriferam eas habere terram. Culpa est penes primos, qui eo venerunt, ductores barbari: utpote Hyrcani, Medi, Persae, et ultimi, istis deteriores, Parthi: tum vicinia praedonum fuit plena ac solitudinum. Macedones eam non

ἐπῆρξαν, καὶ ἐν πολέμοις ὄντες, καὶ τὰ πόῤῥω σκοπεῖν οὐ δυνάμενοι. Φησὶ δ' [5] Ἀριστόβουλος, ὑλώδη οὖσαν τὴν Ὑρκανίαν δρῦν ἔχειν· πεύκην δὲ καὶ ἐλάτην καὶ πίτυν μὴ φύειν· τὴν δ' Ἰνδικὴν πληθύειν τούτοις. Τῆς δὲ Ὑρκανίας ἐστὶ καὶ ἡ [6] Νησαία· τινὲς δὲ καὶ καθ' αὐτὴν τιθέασι τὴν Νησαίαν. Hyrcania.

§. 3.

μὲν χρόνον. Tum Urbin. Medic. 3. 4. Mosc. ἐπῆρξαν. Vulgo ὀλίγον ὑπῆρξαν. Praefero illud propter accuratiorem a tempore notationem et ipsum imperium, etsi ὑπάρχω, si vera est lectio, sic etiam passim legitur, ut 12. p. 541. Commutationem crebram esse docui ad lib. 8. p. m. 123. n. 13. Alia dabunt Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 1576. et quos laudat, item Reimar. ad Dion. 46, 27. et Sturz. in Lex. Xenoph. T. 2. p. 243.

5) Moscov. Ἀριστοβόλου. Vulgata aliorum satis stat confirmata, quam etiam post et infra p. 518. idem codex servat. Tum pro ἐλάτην Medic. 3. mavult ἐλάττην; pro πίττην, quod ferunt editiones Casauboni, idem cum Medic. 4. Mosc. Paris. πίτυν; illud rejeci, hoc sine cunctatione revocavi.

6) Mosc. hic et post circumflectit penultimam. Sic Νίσαιον vel Νίσαιον πεδίον editur in Herodoto 7, 40. contra Νησι..ν scribitur a Stephano. Omnes tamen per η primam syllabam efferunt, cum infra p. 530. in. in ι consentiant. V. ad p. 525. Post Moscov. pro κατ' αὐτὴν dat καθ' αὐτὴν, quod ex illo recepi. Permutatio ea est frequens, quod vel ex uno Xenophonte docuit Sturz in Lexico T. 1. p. 487. sq.

non diu tenuerunt, et bellis occupati, et qui longe dissita non possent inspicere. Aristobulus ait, Hyrcaniam silvosam esse, et quercum ferre; picea, abiete, ac pinu carere: quibus tamen India abundet. Pars Hyrcaniae etiam Nesaea est: quam tamen alii ab ea separant.

§. 3.

Hyrcania.

§. 3.

[1] Διαῤῥεῖται δὲ καὶ ποταμοῖς ἡ Ὑρκανία τῷ τε [2] Ὤχῳ, καὶ τῷ Ὤξῳ, μέχρι τῆς εἰς θάλατταν ἐκβολῆς, ὧν ὁ Ὦχος [3] καὶ διὰ τῆς Νησαίας ῥεῖ· ἔνιοι δὲ τὸν Ὦχον εἰς τὸν Ὦξον ἐμβάλλειν φασίν. Ἀριστόβουλος δὲ καὶ μέγιστον ἀποφαίνει τὸν Ὦξον τῶν ἑωραμένων ὑφ' ἑαυτοῦ κατὰ τὴν Ἀσίαν, πλὴν τῶν Ἰνδικῶν· φησὶ δὲ καὶ εὔπλουν εἶναι (καὶ οὗτος καὶ Ἐρατοσθένης παρὰ Πατροκλέους λαβὼν) καὶ

1) Sic Medic. 4. uti antea acute conjecerat Casaubonus, et vetus interpres legerat, qui vertit *irrigatur*. Vulgo διαιρεῖται.

2) Mosc. Venet. ω in prima hic et deinceps ponunt; Paris. in hoc et Oxo, uti prodeunt in Ptolemaeo 6, 11. quod et probandum videtur, tamquam ex contractione οα ortum. V. ad Melam notata II. 3, 5, 6. p. 161. Ita vero codices illi infra p. 518. haec nomina edunt, ubi suffragatur Medic. 4. Utrumque igitur nomen sic scripsi, cum praeterea in Oxo plures praeeant auctores, in Ocho Ptolemaeus eodemque modo mons Persidis ad sinum Persicum cognominis per ω editus legatur in Arriani Indic. cap. 38.

3) Ex Medic. 3. 4. et Mosc. praeposui καὶ, quia haec cursus notatio priori accedit. Post ante καὶ deest δὲ in Medic. 4. et pro ὑφ' ἑαυτοῦ in Medic. 3. legitur ὑπ' αὐτοῦ.

§. 3.

Fluminibus quoque irrigatur Hyrcania, Ocho et Oxo, usque ad ostia eorum, quibus in mare exeunt, ex quibus Ochus per Nesaeam fluit: quidam Ochum in Oxum illabi affirmant. Aristobulus scribit, nullum sibi in Asia majorem fluvium visum esse, Indicis exceptis. Navigationi etiam commodum inquit (quod et ipse et Eratosthenes a Patrocle sumserunt:) mul-

καὶ πολλὰ τῶν Ἰνδικῶν [4] φορτίων κατάγειν εἰς τὴν Ὑρκανίαν θάλατταν, ἐντεῦθεν δ' εἰς τὴν Ἀλβανίαν περαιοῦσθαι· καὶ διὰ τοῦ Κύρου καὶ τῶν ἑξῆς τόπων εἰς τὸν Εὔξεινον καταφέρεσθαι. Οὐ πάνυ δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὁ Ὦχος ὀνομάζεται. Ἀπολλόδωρος μέντοι ὁ τὰ [5] Παρθικὰ γράψας, συνεχῶς αὐτὸν ὀνομάζει, ὡς ἐγγυτάτω τοῖς Παρθυαίοις ῥέοντα. Hyrcania.

§. 4.

Προσεδοξάσθη δὲ καὶ περὶ τῆς θαλάττης [1] ταύτης πολλὰ ψευδῆ διὰ τὴν Ἀλεξάνδρου φιλοτιμίαν· ἐπειδὴ γὰρ ὡμολόγητο, [2] ὅτι ἐκ πάντων

4) Sic pro φορτία Casaubonn. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. Venet. Urbin. quod et aptius videtur.

5) Ex vitio, quod sustulit Xylander, Παρθυικὰ scriptum exstat in edd. Aldi et Hopperi, uti Παρθιαίοις in Paris. Tum συγγράψας legitur in Medic. 3.

1) Ταύτης adjeci ex Casaubb. Urbin. Ven. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. quod et accuratior distinctio desiderat.

2) Prior interpres ita legit: ὡμολόγητο ἐκ πάντων, ὅτι. *Casaubonus.* Vertit enim: *Nam cum inter omnes constet, Tanaim flumen* — Ita vero etiam diserte notatum erat ex Urbin. Medic. 3. et 4. correcto. Potest utraque ratio probari.

multasque Indicas merces per eum devehi in mare Caspium: indeque in Albaniam transportatas, per Cyrum et loca, quae deinceps sunt, in pontum Euxinum perferri. Non multa est hujus apud veteres mentio. Apollodorus tamen, is qui Parthica conscripsit, identidem eum nominat, ut proxime Parthos labentem.

§. 4.

Multa etiam de hoc mari mendacia opinio multorum pro veris accepit. Quando enim in confesso est,

Hyrcania.

των διείργει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ὁ Τάναις ποταμὸς, τὸ δὲ μεταξὺ τῆς θαλάττης, καὶ τοῦ Τανάιδος πολὺ μέρος τῆς Ἀσίας ὂν, οὐχ ὑπέπιπτε τοῖς Μακεδόσι· [3] στρατηγεῖν δ' ἐγνώριστο, ὥστε τῇ φήμῃ γε κἀκείνων δόξαι τῶν μερῶν κρατεῖν τὸν Ἀλέξανδρον· εἰς ἓν οὖν συνῆγον τήν τε Μαιῶτιν λίμνην τὴν δεχομένην τὸν Τάναϊν, καὶ τὴν Κασπίαν θάλατταν, λίμνην καὶ ταύτην καλοῦντες, καὶ συντετρῆσθαι φάσκοντες πρὸς [4] ἀλλήλας ἀμφοτέρας, ἑκατέραν δὲ εἶναι μέρος τῆς ἑτέρας. Πολύ-

3) Suſpectum hunc locum merito cenſet Caſaubonus, cui tamen ſanando nullus codex medicinam ſubminiſtrat. Vetus interpres ſic reddidit: *Certum eſt eam exercitum contraxiſſe, qua re Alexander fama ſolum videtur partes eas obtinuiſſe.* Tentavit locum Mannert in Geogr. T. 4. p. 463. ſic emendando: οὐχ ὑπέπιπτε τοῖς Μακεδόνων στρατηγοῖς, οὐδ' ἐγνώριστο. Equidem quid adferam, ut, remota vi, nexus contineatur, non habeo. In ſequ. pro καὶ ταύτην Medic. 4. habet καὶ αὐτήν.

4) Caſaubonn. Venet. ἀλλήλους. Poſt ante Τάναϊν ex Moſc. Medic. 3. 4. Pariſ. addidi τόν. Tum iidem codices, quos ſupra notavi, fluviorum ſequentium nomina per ω produnt. Denique Ἰξάρτης perperam edd. Aldi et Hopperi.

eſt, Aſiam ab Europa dividi omnino Tanai fluvio: ac magna Aſiae portio, quae inter Tanain eſt et mare, non paruit Macedonibus: decreverant autem aliqua id arte conficere, ut ſaltem fama jactaret, iſtas quoque partes ab Alexandro fuiſſe ſubactas: his inducti rationibus, in unum conduxerunt Naeotidem paludem quae Tanain, haurit, et Caſpium mare: hanc quoque paludem nuncupantes, dicentesque meatu quodam effoſſo eas inter ſe conjungi, et unam eſſe alte-

Πολύκλειτος δὲ καὶ πίστεις προσφέρεται περὶ τοῦ λίμνην εἶναι τὴν θάλατταν ταύτην· ὄφεις τε γὰρ ἐκτρέφειν, καὶ ὑπόγλυκυ εἶναι τὸ ὕδωρ· ὅτι δὲ καὶ οὐχ ἑτέρα τῆς Μαιώτιδός ἐστι, τεκμαιρόμενος ἐκ τοῦ Τανάϊν εἰς αὐτὴν ἐμβάλλειν· ἐκ γὰρ τῶν αὐτῶν ὀρῶν τῶν Ἰνδικῶν, ἐξ ὧν ὅτε Ὦχος καὶ ὁ Ὦξος φέρεται καὶ ἄλλοι πλείους, καὶ ὁ Ἰαξάρτης ἐκδίδωσί τε ὁμοίως ἐκείνοις εἰς τὸ Κάσπιον πέλαγος, πάντων ἀρκτικώτατος. Hyrcania. p. 510.

§. 5.

Τοῦτον οὖν ὠνόμασαν Τάναϊν· καὶ προσέθεσαν τούτῳ [1] πίστιν, ὡς εἴη Τάναϊς, ὃν εἴρηκεν ὁ Πολύ-

1) Sic Medic. 3. 4. Mosʃcov. Pariʃ. Vatic. Urbin. cum edd. ante Caʃaubonum, qui excluʃit καὶ, ʃatis quidem moleʃtum auribus, ʃed, ut alibi, ʃententiae cauʃa ferendum. Tum Urbin. ὡς' εἶναι Τάναϊν. Τάναϊν ex Medic. 3. etiam, at ʃolum, notatum erat. Poʃt τοῦτο δὲ in Medic. 4. omiʃʃum eʃt καὶ, et pro εἰρῆσθαι in Ven. exʃtat εἰρῆσθαι; non recte.

alterius partem. Polycletus etiam argumenta profert, quibus fidem faciat Hyrcanum mare paludem eʃʃe: quia et ʃerpentes educet, et aquam habeat dulcem. Porro eandem cum Maeotide eʃʃe inde colligit, quia Caʃpius lacus Tanaim recipiat. Etenim ex iiʃdem Indicis montibus, unde Ochus et Oxus aliique complures profluunt, Iabitur Iaxartes, utque reliqui in Caʃpium mare exit, de omnibus ʃeptentrioni proximus.

§. 5.

Hunc ergo Iaxarten Tanaidis nomine inʃigniverunt; atque hoc ipʃum confirmare aggreʃʃi ʃunt eum eʃʃe Tanain, quem Poly-

Hyrcania.

Πολύκλειτος· τὴν γὰρ περαίαν τοῦ ποταμοῦ τούτου φέρειν ἐλάτην· καὶ οἴστοις ἐλατίνοις χρῆσθαι τοὺς ταύτῃ Σκύθας· τοῦτο δὲ καὶ τεκμήριον τοῦ τὴν χώραν τὴν πέραν τῆς Εὐρώπης εἶναι, μὴ τῆς Ἀσίας· τὴν γὰρ Ἀσίαν τὴν ἄνω, καὶ τὴν πρὸς ἕω μὴ φύειν ἐλάτην. Ἐρατοσθένης δέ φησι, καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ φύεσθαι ἐλάτην, καὶ ἐντεῦθεν ναυπηγήσασθαι τὸν στόλον Ἀλέξανδρον· πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα συγκρούειν Ἐρατοσθένης πειρᾶται· ἡμῖν δ' ἀποχρώντως εἰρήσθω περὶ αὐτῶν.

§. 6.

Καὶ τοῦτο δ' [1] ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ὑρκανίαν ἱστορουμένων παραδόξων ἐστὶν ὑπὸ Εὐδόξου, καὶ ἄλλων· ὅτι πρόκεινταί τινες ἀκταὶ τῆς θαλάττης ὕπαν-

1) Lege ἐν τῶν. *Casaubonus.* Ita etiam Xylander verba Latine interpretatus erat. Codices nihil variant, nec mutatione est opus. Τοῦτο ponitur, ut Latinorum *hoc.*

Polycletus dixit; nam cis sitam regionem ferre abietem, ibique degentes Scythas abiegnis uti sagittis: quod certissimum sit indicium, eam Europae esse, non Asiae partem: nam Asiam superiorem et orientalem non producere abietes. At Eratosthenes ait in India quoque nasci abietem, indeque classem constructam ab Alexandro; multaque id genus alia conatur congerere Eratosthenes. Nobis haec satis sit de ista re dixisse.

§. 6.

Hoc quoque de iis, quae in Hyrcania sunt, admirabilibus, est ab Eudoxo et aliis narratum. Actae quaedam ante mare sitae sunt, inferne specus haben-

ὕπαντροι· τούτων δὲ μεταξὺ καὶ τῆς θαλάσσης ὑπόκειται ταπεινὸς αἰγιαλός· ἐκ δὲ τῶν [2] ὕπερθεν κρημνῶν ποταμοὶ ῥέοντες τοσαύτην προσφέρονται βίαν, ὥστε ταῖς ἀκταῖς συνάψαντες ἐξακοντίζουσι τὸ ὕδωρ εἰς τὴν θάλατταν, [3] ἄῤῥαντον φυλάττοντες τὸν αἰγιαλόν· ὥστε καὶ στρατοπέδοις ὁδεύσιμον εἶναι, σκεπαζόμενον τῷ ῥεύματι· οἱ δ' ἐπιχώριοι κατάγονται πολλάκις εὐωχίας καὶ [4] θυσίας χάριν εἰς τὸν τόπον· καὶ ποτὲ μὲν ὑπὸ τοῖς ἄν- Hyrcania.

2) Medic. 3. 4. Mosc. ὕπερθε. Causa in aperto posità est. Sed cf. ad lib. 8. p. m. 271. n. 5.

3) Casaubb. περατόν. Mei omnes cum epitome p. 145. Hudf. in vulgata lectione perstant, quae novum addendo rem auget, cum altera idem ferat. Accedit, quod vox haec est in rarissimis, ignorata etiam Schneidero in Lexici Graeci recentissima editione, quam non temere adripuisse videntur librarii, cum περατὸν ex glossa profectum sit. Alia causa, quod analogiae illa minime repugnat. Denique Theophylactus, (v. ad Melam II. 3, 5, 5. p. 153.) qui aperte hunc locum ante oculos habuit, ét mutatis tantum, vel auctis etiam verbis reddidit, utitur voce ἄβροχον, qua nostram explicat. Epitome p. 145. Hudf. in sequ. reddit σκεπαζομένοις, ut ad στρατοπέδοις referatur.

4) Medic. 3. θέας, quod quidem omnino non alienum sit. Tum pro ὑπὸ τῷ ῥεύματι cum augmento ad rem intendendam, Mosc. Parif. Ven. Medic. 3. 4. ὑπ' αὐτῷ τῷ ῥεύματι, ex quibus nunc addidi. Denique inverso ordine Parif. ἄλλοι δ' ἄλλως.

habentes: inter eas et mare littus jacet humile: e praecipitiis vero superne imminentibus fluvii tanta cum vi se proruunt, ut, ubi ad actam pervenerint, aquam ejaculentur in mare, ne conspersο quidem litore: itaque id etiam exercitibus est pervium, flumine quasi contectum: et incolae saepius sacrificandi aut convivia agitandi gratia eo se conferunt, ali-

Hyrcania. ἄντροις κατακλίνονται, ποτὲ δ' ὑπ' αὐτῷ τῷ ῥεύματι ἡλιαζόμενοι· ἄλλως δ' ἄλλοι τέρπονται, παραφαινομένης ἅμα καὶ τῆς θαλάττης ἑκατέρωθεν, καὶ τῆς ἠϊόνος ποώδους, καὶ ἀνθηρᾶς οὔσης διὰ τὴν ἰκμάδα.

ΚΕΦ. Η΄.

§. 1.

Ἀπὸ δὲ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης [1] προϊόντι ἐπὶ τὴν ἕω, δεξιὰ μέν ἐστι τὰ ὄρη μέχρι τῆς Ἰνδικῆς θαλάττης παρατείνοντα, ἅπερ οἱ Ἕλληνες ὀνομάζουσι Ταῦρον· [2] ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς Παμφυλίας, καὶ τῆς Κιλικίας, καὶ μέχρι δεῦρο προϊόντα

1) Urbin. Medic. 3. προϊόντες, reluctante orationis structura. Tum Medic. 3. Moscov. ὄρια pro ὄρη. At recusant plane adjecta. Edd. ante Casaubonum adsperso vitio ὄρια ferunt.

2) Sic Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. quod sequentia tuentur, etsi ad Taurum simpliciter positum possit referri, quod vulgo legitur ἀρξάμενον.

aliquando sub specubus istis discumbentes, aliquando sub flumine apricantes, aliique aliter sese oblecantes, simul mari ab utraque parte conspicuo, et litore ob humorem herboso atque florido.

CAP. VIII.

§. 1.

Ab Hyrcano mari si quis versus orientem progrediatur, ad dextram sunt omnes usque ad Indiam pertinentes, quos Taurum Graeci vocant. Ii a Pamphylia et Cilicia orti ab occasu continenter porriguntur, et aliis aliisque sub-

ὄντα ἀπὸ τῆς ἑσπέρας συνεχῆ, [3] καὶ τυγχάνοντα ἄλλων καὶ ἄλλων ὀνομάτων. Προσοικοῦσι δ' αὐτοῦ [4] τὰ προσάρκτια μέρη, πρῶτοι μὲν οἱ Γῆλαι, καὶ Καδούσιοι, καὶ Ἄμαρδοι, καθάπερ εἴρηται, καὶ τῶν Ὑρκανίων τινές· ἔπειτα τὸ τῶν Παρθυαίων ἔθνος, καὶ τὸ τῶν Μαργιανῶν, καὶ τῶν Ἀρίων, καὶ ἡ ἔρημος, ἣν ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας ὁρίζει ὁ [5] Σάρνιος ποταμὸς, πρὸς ἕω βαδίζουσι, καὶ ἐπὶ τὸν Ὦχον. Καλεῖται δὲ τὸ μέχρι δεῦρο ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διατεῖνον, ἢ μικρὸν ἀπολεῖπον, [6] Παρα-

Sacae, Massagetae.

p. 511.

3) Etiam hic aberrarunt libri quidam. Nam Casaubb. aliqui, Medic. 4. habent ἄλλων ἄλλων ὀνομάτων τυγχανόντων; Mosc. Paris. edd. Aldi, Hopperi καὶ τυγχανόντων ἄλλων καὶ ἄλλων ὀνομάτων; Vatic. Urbin. Medic. 3. καὶ τυγχανόντων καὶ ἄλλων ὀνομάτων; Ven. καὶ τυγχανόντων ἄλλων ὀνομάτων. Veram lectionem instituit Xylander. Ipsa res vel ex Mela 1, 15. satis est nota.

4) Praeponitur vulgo καὶ, quod, cum nihil adsit, cui respondeat, cum Medic. 3. 4. et Mosc. ejeci. Minus bene antea Moscov. pro αὐτοῦ dat αὐτῷ. Post edd. Aldi, et Hopperi vitiose scripserunt Καδδούσιοι καὶ Εὔμαρδοι.

5) Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Σάρνιος. Vulgo Σάρνειας. Utrum eligendum sit, cum nulla aliorum auctoritas suadeat, sequi placuit bonos illos codices. In vetere interprete vocatur *Samus*.

subinde nominibus adficiuntur. Hujus septentrionalia accolunt Gelae, Cadusii, et Amardi, (ut diximus) atque Hyrcanorum. Deinde Parthorum natio, et Margianorum, et Ariorum: tum solitudo, quam ab Hyrcania dividit Sarnius fluvius, qua iter versus ortum Solis est et Ochum. Mons, qui ab Armenia eo usque protenditur, aut non procul inde desinit, Para-

Sacae, Massagetae.

[6] Παραχοάθρας. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης εἰς τοὺς Ἀρίους, περὶ ἑξακισχιλίους σταδίους. Εἶθ᾽ ἡ Βακτριανή ἐστι καὶ ἡ Σογδιανή· τελευταῖοι δὲ Σκύθαι Νομάδες. Τὰ δ᾽ ὄρη Μακεδόνες μὲν ἅπαντα τὰ ἐφεξῆς ἀπὸ Ἀρίων, Καύκασον [7] ἐκάλεσαν· παρὰ δὲ τοῖς βαρβάροις τά τε ἄκρα, καὶ τοῦ [8] Παροπαμίσου τὰ προσβόρεια, [9] καὶ τὰ Ἠμωδὰ, καὶ τὸ Ἵμαον· καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὀνόματα ἑκάστοις μέρεσιν ἐπέκειτο.

§. 2.

6) Varie hoc nomen scribitur. Medic. 3. 4. Paris. Moscov. Παρωχοάρας; Urbin. et edd. Aldi (in emendandis pro Παρωχοάρας in ipso contextu) et Hopperi Παρωχοάτρας; ed. Xyl. et ceterae Παραχοάτρας, quod et alii codices obtulisse videntur, et reddidit vetus interpres. Cum infra p. 514. et 527. idem nomen cum majori codicum consensu recurrat sic, ut Παραχοάθρας scribatur, atque eadem scriptura utatur Ptolemaeus 6, 2. (tantum quod 6, 4. et 6. exstat Παρχοάθρας) constantiae servandae causa adhibui.

7) Medic. 3. Urbin. ὠνόμασαν.

8) Casaubb. Mosc. Paris. Venet. Παρπαμίσου; Medic. 3. Urbin. Παραμίσου; reliqui videntur dedisse cum editionibus Παραπαμίσου, quod et retulit vetus interpres, et alibi in Strabone legitur, etsi omnino scriptura in auctoribus varie jactatur. V. ad Melam I. 1, 15, 2. et 3, 7. 6.

9) Vatic. Urbin. Ἠωδαῖα; vetus interpres *Eoloos*; ceteri

Parachoathras appellatur. A mari Hyrcano ad Arios sunt stadiorum circiter sex millia. Deinceps Bactriana est, et Sogdiana: ultimi sunt Scythae Nomades. Montes, qui porro ab Ariis excurrunt, Macedones universos Caucasi nomine notauerunt. Apud barbaros autem extrema Paropamisi, et ad septentriones vergentes partes Emoda, Himaum, aliasque gerunt singula appellationes.

§. 2.

§. 2.

Sacae, Massagetae.

Ἐν ἀριστερᾷ δὲ τούτοις ἀντιπαράκειται Σκυθικὰ ἔθνη καὶ τὰ νομαδικὰ, ἅπασαν ἐκπληροῦντα τὴν βόρειον πλευράν. Οἱ μὲν δὴ πλείους τῶν Σκυθῶν ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάττης ἀρξάμενοι, [1] Δάαι προσαγορεύονται· τοὺς δὲ [2] προσεῴους τούτων μᾶλλον Μασσαγέτας, καὶ [3] Σάκας ὀνομάζουσι· τοὺς δ' ἄλλους κοινῶς μὲν Σκύθας ὀνομάζου-

teri cum edd. Ἠωδάα. Proximum nomen Vatic. Urbin. Medic. 3. ſcriptum exhibent Ἱμαόνιον; Venet. Ἰμαόρον; alii cum editionibus Ἱμάονον; vetus interpres *Maonum*. *Tzſchucke.* Legendum καὶ τὰ Ἠμωδὰ καὶ τὸ Ἴμαον. Strabo 15. p. 689. de Tauri jugis iſtis: ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ Ἠμωδὸν καὶ Ἴμαον καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι. *Caſaubonus.* Locus hic tantum valet ad noſtrum, ut monſtra illa lectionum ad veram formam revocari recte poſſint. Cf. ad Melam 3, 7, 6.

1) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. et editiones ante Xylandrum Δάοι, ut vetus interpres *Daii*; reliqui Δάαι, qua terminatione et infra aliquoties hoc nomen prodit, et ſupra adfuit p. 598. Sed et alibi ea variatur, de quo dixi ad Melam 3, 5, 6. Equidem retinui Δάαι, quod probare videtur ipſe Strabo 7. p. m. 377.

2) Caſaubonn. πρὸς ἕω; Medic. 4. τοὺς δ' ἑῴους; Venet. πρὸς ἑῴους; alii cum editt. προσεῴους, quod turbari non debet.

3) Pro Σάκας in Moſc. legitur Σάκκας, uti poſt ſaepius. At Σάκαι noti ex aliis.

§. 2.

In laeva parte his opponuntur Scythicae gentes ac Nomadicae, totum complentes boreale latus. Plerique Scytharum, qui a Caſpio mari incipiunt, Daae appellantur: orienti viciniores Maſſagetae et Sacae: reliquos communi nomine Scythas dicunt, quanquam ſinguli populi etiam

Sacae, Massagetae.

ζουσιν, ἰδίᾳ δ' ὡς ἑκάστους. Ἅπαντες δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νομάδες. Μάλιστα δὲ γνώριμοι γεγόνασι τῶν νομάδων οἱ τοὺς Ἕλληνας ἀφελόμενοι τὴν Βακτριανὴν, Ἄσιοι, καὶ [3*] Πασιανοὶ, καὶ [4] Τόχαροι, καὶ [5] Σακάραυλοι, καὶ ὁρμηθέντες ἀπὸ τῆς περαίας

3*) Ita nomen exhibent libri omnes cum vetere interprete. At Longuerue in Annal. Arsacidar. p. 14. et Vaillant de Arsacidar. imperio T. 1. p. 61. emendant ἢ Ἀσιανοὶ ducti prologo Trogi lib. 41. etsi ibi *Ariani* etiam malit Bongarsius. Cf. etiam ibi A. Gronovius p. 1014. Sed quis dixerit, uter vere a librariis fuerit redditus. Tum Πασιανοὶ aeque sunt obscuri atque Asiani, qui praeterea in Asiis quaeri commode possint, nec explicationem invitis libris factam desiderent. Nihil igitur hic mutavi.

4) Τάχαροι volunt codices cum editionibus, tantum quod in Xyl. vitiose scriptum est Πάχαροι. Ammianus tamen 23, 6. p. 292. Gron. *Tochari* scribit, ex quo Strabonem emendat Valesius. Non tamen hic paullo momento impulsus. Ita enim (Τόχαροι) scribunt multi, in quibus Dionys. v. 752. cum Eustathio et Metaphraste, item Prisciano v. 727. et Avieno v. 934. Plinius 6, 20. s. 17. Ptolem. 6, 11. Tzetzes chil. 11. v. 841. Similis depravatio occurrit in Ptolemaeo 6, 12. ubi Τάχοροι scribitur, major in Iustino 42, 2, 2. ubi vulgo legitur *Thogarii*, pro quo multi codices recte dant *Toch. ri*. Sic igitur dedi Τόχαροι.

5) Ita ferunt cum primo interprete omnes codices praeter Medic. 3. qui inversis literis exhibet Σαράκαυλοι. Longuerue c. l. et ad Trogi prolog. 42. emendat Σακαράγκαι, quos pariter in Saracaulis agnoscit Vaillant c. l. etsi antea etiam conjicit *Sacauraci*. *Sarducae* Trogi c. l. iidem

etiam sua nomina habent. Plerique omnes vagam degunt vitam, id est Nomades sunt. De his maxime innotuerunt, qui Graecis Bactrianam ademerunt, Asii, Pasiani, et Tochari, ac Sacarauli: et profecti a regione

ραίας τοῦ Ἰαξάρτου τῆς κατὰ [6] Σάκας καὶ Σογδιανοὺς, ἣν κατεῖχον Σάκαι, καὶ τῶν [7] Δαῶν οἱ μὲν προσαγορεύονται Ἄπαρνοι, οἱ δὲ, Ξάνθιοι, οἱ δὲ, Πίσσουροι· οἱ μὲν οὖν Ἄπαρνοι [8] πλησιαίτατα τῇ Ὑρκανίᾳ παράκεινται, καὶ τῇ κατ᾽ αὐτὴν θαλάττῃ· οἱ δὲ λοιποὶ διαμένουσι καὶ μέχρι τῆς ἀντιπαρηκούσης τῇ Ἀσίᾳ. Sacae-Massagetae.

§. 3.

Μεταξὺ δ᾽ αὐτῶν, καὶ τῆς Ὑρκανίας, καὶ τῆς

iidem corrupta scriptura putantur. Contra in Luciani Macrobiis cap. 15. pro Σακαυράκων interpretes malunt Σαρακαύλων, vel Σακαραύλων. *Sacaraulas* hic probat Bayerus in hist. regni Bactriani p. 97. et ex Sacarum populo fuisse censet.

6) Moscov. et Paris. qui hic accedit et deinceps, per duplex κ signant, de quo supra.

7) Δαῶν scripsi pro Δάων, quia ex aliis Strabonis locis praeferendum puto Δάαι. In sequ. verba οἱ δὲ, Ξάνθιοι — Ἄπαρνοι desunt in Medic. 3.

8) Sic Mosc. Medic. 3. 4. Paris. Alii cum editionibus πλησιαίτατοι. Nempe hi ad Ἄπαρνοι accommodandum rectius putarunt, et vitium forte abstergere voluerunt, cum tamen, quod boni illi codices suadent, et alii auctores probant, adverbii vice fungatur. Paullo inferius μέχρις malunt Medic. 3. 4. ἀντιπαροικούσης Ven. et vitiose edd. Aldi et Hopperi pro Ἀρίᾳ scripserunt Ἀσίᾳ.

gione quae trans Iaxartum est versus Sacas et Sogdianos, quam tenebant Sacae, et de Dais alii Aparni dicti sunt, alii Xanthii, quidam Pissuri. Aparni Hyrcaniae proxime adjacent, marique Caspio: reliqui pertingunt etiam usque ad loca, quae ad regionem Ariae porriguntur.

§. 3.

Inter hos, Hyrcaniam, Parthiamque, usque ad Ariam,

Sacae, Massagetae.

τῆς Παρθυαίας μέχρι Ἀρίων ἔρημος [1] πρόκειται πολλὴ καὶ ἄνυδρος· ἣν διεξιόντες μακραῖς ὁδοῖς, κατέτρεχον τήν τε Ὑρκανίαν, καὶ τὴν [2] Νησαίαν καὶ τὰ τῶν Παρθυαίων πεδία· οἱ δὲ συνέθεντο φόρους· φόρος δ' ἦν τὸ ἐπιτρέπειν τακτοῖς τισι χρόνοις τὴν χώραν κατατρέχειν καὶ φέρεσθαι λείαν. Ἐπιπολαζόντων δ' αὐτῶν παρὰ τὰ συγκείμενα, ἐπολεμεῖτο· καὶ πάλιν διαλύσεις καὶ ἀναπολεμήσεις ὑπῆρχον. Τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ τῶν ἄλλων Νομάδων βίος, ἀεὶ τοῖς πλησίον ἐπιτιθεμένων, [3] τοτὲ δ' αὖ διαλλαττομένων.

§. 4.

1) Cessi Msstis Casaubonn. Mosc. Medic. 3. 4. Paris. Ven. a quibus praecipitur πρόκειται pro κεῖται. Cf. supra p. 508.

2) Moscov. Paris. Νισαίαν; Venet. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi, Ἰσαίαν, in quibus a praecedenti voce absorptum est ν, atque hinc *Iseam* reddit etiam vetus interpres. Vatic. et Urbin. videntur praetulisse Νησαίαν, quod primus Xylander reposuit. Equidem, cum sic (per η) supra scriptum legatur, nolui inde discedere. Cf. infra ad p. 525.

3) Mosc. ut saepe alibi, τότε. Tum Paris. διαλαττομένων; Medic. 4. corr. διαλαττομ..

Ariam, ingens est solitudo et aqua carens: quam illi magnis peragrantes itineribus, incursiones faciebant in Hyrcaniam, Nesaeam, et campestria Parthorum. Hi vero populi tributum paciscebantur: id erat, ut statis temporibus concederent illis regionis suae populationem, praedaeque aversionem. Sed cum Scythae ultra constitutum tempus molesti essent, bellum est conflatum: rursum inde pacta, et denuo belli instauratio evenerunt. Talis est et Nomadum caeterorum vita, subinde vicinos adorientium, et pacem componentium.

§. 4.

§. 4.

Sacae, Massagetae.

Σάκαι μέντοι παραπλησίας ἐφόδους ἐποιήσαντο τοῖς Κιμμερίοις καὶ [1] Τρήρεσι· τὰς μὲν, μακροτέρας, τὰς δὲ, καὶ ἐγγύθεν· καὶ γὰρ τὴν Βακτριανὴν κατέσχον, καὶ τῆς Ἀρμενίας κατεκτήσαντο τὴν ἀρίστην γῆν· ἣν καὶ ἐπώνυμον ἑαυτῶν κατέλιπον τὴν Σακασηνήν· καὶ μέχρι Καππαδοκῶν, καὶ μάλιστα τῶν πρὸς Εὐξείνῳ, οὓς Ποντικοὺς νῦν [2] καλοῦσι, προῆλθον. Ἐπιθέμενοι δ' αὐτοῖς πανηγυρίζουσιν ἀπὸ τῶν λαφύρων οἱ τότε ταύτῃ τῶν Περσῶν στρατηγοὶ, νύκτωρ ἄρδην αὐτοὺς ἠφάνισαν. Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πέτραν τινὰ προς- p. 512.

1) Ald. Hopper. prave, ut Parif. Τριήρεσι; inde a Xylandro cum Msstis recte Τρήρεσι, qui fatis ex Noftro hoc etiam nomine noti funt et cum Cimmeriis conjunguntur, uti lib. 1. p. 61. f. 165. Poft ante ἐγγύθεν Venet. omittit καί. Tum Medic. 4. omiffo τὴν exhibet Σακασινήν. Cf. ad lib. 2. p. 73. f. 195. Incolae, quod videtur, Σακασῖναι adpellantur ab Arriano de exp. Alex. 3, 8, 7. et 11, 5. *Sacaffani* a Plinio 6, 11. f. 10. uti per duplex σ vulgo editum exftat infra p. 528. in. Σακασσηνή.

2) Venet. inepte ἐκάλεσαν. Tum Mofcov. Medic. 3. 4. transpofitis verbis ταύτῃ τότε.

§. 4.

Sacae Cimmeriorum et Trerum modo incurfiones fecerunt alias in remotiora, alias in vicina; nam et Bactrianam occupaverunt, et optimam Armeniae tellurem, quam a fe Sacafenam denominaverunt: et usque ad Cappadoces, maxime eos, qui ad mare Euxinum habitantes nunc Pontici dicuntur, progreffi funt. Hos, cum ob praedam partam feftos dies agitarent, Perfarum praefecti, qui tum circum ifta erant loca, adorti funditus deleverunt. In campo autem petram quan-

Sacae. Massagetae.

προσχώματι [3] συμπληρώσαντες εἰς βουνοειδὲς σχῆμα ἐπέθηκαν τεῖχος, καὶ τὸ τῆς [4] Ἀναΐτιδος, καὶ τὸ τῶν συμβώμων θεῶν ἱερὸν ἱδρύσαντο [5] Ὠμανοῦ, καὶ [6] Ἀνανδάτου Περσικῶν δαιμόνων· ἀπέδειξάν τε [7] πανή-

3) Urbin. Venet. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. cum Casaubonn. συμπληρώσαντες, cum in editis libris simplex appareat. Sic aptius est ἐπέθηκαν, quod exhibent Moscov. Venet. Medic. 3. 4. Paris. pro ἀπέθηκαν, quod evulgatum est in editionibus, etsi Casaubonus etiam hoc explicat ἀπετείχισαν.

4) Moscov. Paris. Ἀναείτιδος. Cf. lib. 11. extr. et 12. p. 559. et omnino de his nominibus Gyraldus de Deis gentium lib. 13. p. 538. Hyde hist. religion. vet. Persar. cap. 3. p. 92. et 94. Relandus de vet. L. Persica §. 12. dissertatt. T. 2. p. 118. sqq. Bernard. ad inscr. Palmyren. 10. et quos memorat Gavel in observatt. miscell. nov. T. 4. p. 248. Sic prave in Plutarchi Artox. c. 27. per ει vocatur Ἀνεῖτις, ut adparet ex Pausania 3, 16, 6. Post omisso τὸ Medic. 3. 4. Moscov. Paris. praeferunt καὶ τῶν συμβώμων.

5) Casaubonn. Mosc. Paris. Medic. 3. 4. Venet. Urbin. Ὠμανοῦ; edd. omnes Ἀμανοῦ, quod et in suo codice legisse videtur vetus interpres et tulisse cd. Vaticanus. Probat hoc Gyraldus c. l. illud Reinesius in margine exemplaris sui, utrumque Bulenger. in eclogis ad Arnob. p. 314. Praestat tamen sequi codices, cum et infra 15. p. 733. *Omanus* vocetur, ubi quidem vulgo praefertur ο, at in Msstis etiam exstat ω.

6) Moscov. Medic. 3. 4. Urbin. Paris. Venet. cum vetere interprete et edd. ante Xylandrum Ἀνανδάτου; Vaticanus solus videtur obtulisse Ἀνανδράτου, quod inde a Casaubono occupat editiones. In rei obscuritate a codicibus standum est.

quandam aggere complentes, ita ut rotundi collis figuram referret, muro cinxerunt; ibique deae Anaitidis et eodem altari gaudentium deorum Omani et Anandati, Persicorum geniorum, templum posue-

[7] πανήγυριν κατ' ἔτος ἱερὰν, τὰ Σάκαια· ἣν μέχρι νῦν ἐπιτελοῦσιν οἱ τὰ Ζῆλα ἔχοντες· οὕτω γὰρ καλοῦσι τὸν τόπον. Ἔςι δὲ ἱεροδούλων πόλισμα τὸ πλέον. Πομπήϊος δὲ προσθεὶς χώραν ἀξιόλογον, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ συνοικίσας εἰς τὸ τεῖχος μίαν τῶν πόλεων ἀπέφηνεν, ὧν διέταξε μετὰ τὴν [8] τοῦ Μιθριδάτου κατάλυσιν. Sacae, Massagetae.

§. 5.

7) Medic. 4. inverso ordine κατ' ἔτος πανήγυριν. Pro Σάκα, quod tuentur omnes libri, Casaubonus emendat Σάκαια, quia in sequ. paullo inferius legatur προσαγορεύσας Σάκαια. Recte, opinor, aliorum etiam auctoritate adjutus, etsi in quibusdam cum aliqua varietate. Sic enim Σακαία ab Hesychio producitur, Σκυθικὴ ἑορτὴ, quae tamen potius tribuenda est Babyloniis cum Beroso apud Athen. 14, 10. p. m. 639. ubi Σακέα vocatur, itemque apud Eustath. ad Homer. Il. 17. 132. p. m. 1137. f. qui sua ex Athenaeo duxit. Σακκῶν ἑορτὴ est in Dione Chrysost. orat. 4. p. 161. ed. Reisk. Plura dabunt Casaubon. ad Athen. lib. 14. c. 10. multique alii, quos laudant viri docti ad Hesych. T. 2. p. 1139. ubi addi etiam possit Brisson de regno Pers. lib. 2. p. 187. qui in notis p. 375. apud Athenaeum emendat Σακαίαν, et in primis Stephanus s. v. Ζῆλα, qui hunc Strabonis locum ex ipsius indicio respexit, etsi Σάκκα hinc refert, et Eustath. ad Dionys. v. 749. qui tamen verius scribit τὰ Σάκαια. Quibus rationibus impulsus posui et hic Σάκαια.

8) Articulum ignorant Medic. 3. 4. Mosc. Paris. qui et

posuerunt, et Sacaea, solennem conventum, quotannis indixerunt. Is etiamnunc ab iis celebratur, qui Zela tenent: hoc enim nomen loco. Est autem oppidum, quod fere incolunt sacrorum servi, quos Hierodulos vocant. Pompejus, adjecta haud exigua regione, jussisque intra murum migrare ejus incolis, unam urbium redegit earum, quas constituit Mithridate dejecto.

§. 5.

Sacae, Massagetae.

§. 5.

Οἱ μὲν οὕτω λέγουσι περὶ [1] τῶν Σακῶν. Οἱ δ᾽, ὅτι Κῦρος ἐπιστρατεύσας τοῖς Σάκαις, ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ, φεύγει· στρατοπεδευσάμενος δ᾽ ἐν ᾧ χωρίῳ τὰς παρασκευὰς ἀπολελοίπει, [2] πλήρεις ἀφθονίας ἁπάσης, καὶ μάλιστα οἴνου, διαναπαύσας [3] μικρὰ τὴν στρατιὰν, ἤλαυνεν ἀφ᾽ ἑσπέρας, ὡς φεύγων, πλήρεις ἀφεὶς τὰς σκηνάς· προελθὼν δ᾽, ὅσον ἐδόκει συμφέρειν, [4] ἱδρύθη· ἐπιόντες δ᾽ ἐκεῖνοι καὶ

et ante minus bene dat συνοικήσας, solemni commutatione, cum edd. ante Casaubonum.

1) Sine τῶν in Medic. 3. dimittitur Σακκῶν, quod nomen et hic per duplex κ edidit Moscov. Post Medic. 4. et Xylander δὲ ἐν ᾧ, ut alibi saepe variatur.

2) Casaubonn. πλήρεας et πλήρεις, quorum posterius constanter servant mei. Aldus, sequente et hic Hoppero, vulgavit πάσης ἀφθονίας ἁπάσης; Xylander cum manifestum mendum subesse vidisset, πάσης mutavit in παρούσης. Tandem Casaubonus, codicum exempla secutus, πλήρεις restituit.

3) Casaubonn. Venet. Moscov. Medic. 3. 4. Paris. μικρὰ; Vatic. Urbin. forte μικρὸν, quod cum Aldo praetulerunt reliqui; quod et recte stare posset, ni tot codices interpellarent.

4) Casaubonn. Venet. Medic. 4. ex corr. Paris. ἱδρύνθη; alii cum edd. ἱδρύθη. Utrumque ferri potest, sive ab ἱδρύω, sive

§. 5.

Haec de Sacis quidam tradiderunt. Alii sic: Cyrus cum fecisset expeditionem in Sacas, proelio victus fugit: proinde cum castra posuisset eo loco, ubi impedimenta reliquerat, omni rerum copia, ac maxime vini suppeditante: paululum quiete refecto exercitu, sub vesperam duxit fugam simulans, et tabernacula plena relinquens: ac

καὶ καταλαβόντες ἔρημον ἀνδρῶν τὸ στρατόπεδον, τῶν δὲ πρὸς ἀπόλαυσιν μεστῶν, [5] ἀνέδην ἐνεπίμπλαντο· ὁ δ' ὑποστρέψας ἐξοίνους κατέλαβε καὶ παρα- Sacae, Massagetae.

ὁ δ'

sive ab ἱδρύνω derives. Etsi enim ab ἱδρύω in Sturzii Lexico Xenoph. ex Cyrop. 8, 4, 5. s. 10. unum ἱδρυσθῆναι adferatur, alii tamen et in iis priores scripserunt ἱδρυθῆναι, quod et alibi saepe legitur. Altera forma occurrit passim in auctoribus, v. c. Plutarcho in consolatione ad uxor. p. 405. (Vol. 8. Lips.) utraque variatur apud Herodot. 2, 44. et ἱδρύθη in eodem, quo hic, nexu legitur in Dione 43, 4. In qua ambiguitate nolui a vulgata recedere. Cf. etiam Wasse ad Thucydid. 1, 131.

5) Vulgo ἀναιδὴν, quod et exhibent codices aliqui. At Moscov. Medic. 4. Paris. praeferunt ἀνέδην, et hoc reddidit etiam vetus interpres: (*immodice.*) Utriusque formae commistio frequentissima est in libris, cujus exempla, ut aliquos producam, dabunt Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 12. 9, 8. Wesseling ad Diodor. 2, 59. 16, 37. Taylor ad Demosth. pro corona p. 229. ed. Reisk. Schweighaeuser. ad Polyb. 10, 26, 5. De utriusque discrimine ad Demosth. c. l. sic monet Ulpianus: ἐὰν μὲν διὰ τῆς διφθόγγου γράφηται, τῆς ἀναισχύντου λέγει· ἂν δὲ διὰ τοῦ ε, ὅπερ καὶ βέλτιον, τῆς πολλῆς, ἐκ τῆς ἀνέσεως, ἀθρόας τε καὶ σφοδρᾶς. De posteriori multa disserit Perizon. ad Aelian. V. H. 1, 4. cui addi potest Heindorf. ad Platon. Gorgiam p. 165. Alii tamen vocem ἀναιδὴν plane proscribendam censent, etsi eam tuetur Wesseling. ad Diodor. T. 2. p. 586. n. 51. Nempe ab ἀναιδὴς descendit ἀναιδῶς; tum adverbia in δην derivantur a verbis. Hinc eam etiam damnat Schneider in Lex. Gr. cui suffragatur Buttmann. ad Platonis Gorg. p. 523. Cf. antea Schweighaeuser. ad Polyb. h. l. Hic praeterea aptius est ἀνέδην, quod recepi.

ac progressus, quantum videbatur ex usu fore, substitit. Sacae insequentes, cum castra hominum vacua, cibo potuque plena reperissent, affatim se imple-

Sacae, Massagetae.

πλῆγας· ὥςθ' οἱ μὲν, ἐν κάρῳ κείμενοι καὶ ὕπνῳ, κατεκόπτοντο· οἱ δ' ὀρχούμενοι καὶ βακχεύοντες, γυμνοὶ περιέπιπτον τοῖς τῶν πολεμίων ὅπλοις· ὀλίγου δ' ἀπώλοντο ἅπαντες. Ὁ δὲ θεῖον νομίσας τὸ εὐτύχημα, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνιερώσας τῇ πατρίῳ θεῷ [6] προσηγόρευσε Σάκαια· ὅπου δ' ἂν ᾖ τῆς θεοῦ ταύτης ἱερὸν, ἐνταῦθα νομίζεται καὶ ἡ τῶν Σακαίων ἑορτὴ [7] βακχεία τις τῶν μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ διεσκευασμένων Σκυθιστὶ, πινόντων ἅμα, καὶ πληκτιζομένων πρὸς ἀλλή-

6) Medic. 3. 4. προσηγόρευσε, quod, ut narratio subsistat, inde repetii; ceteri cum edd. προσαγορεύσας. Illud legisse etiam videtur in suo libro vetus interpres, qui vertit: *nominavit*, ni sensum suum secutus est.

7) Primum codices Urbin. Vatic. Medic. 3. pro βακχία, quod habent alii et editiones, praescribunt βακχεία, quod praetuli. Deinde proxima verba τῆς μεθ' ἡμέραν iidem mutant in τῶν μεθ' ἡμέραν. *Tzschucke*. Lego βακχεία τις. Sic tollitur omnis difficultas. Beccefeleni ut alibi, sic in emendatione hujus loci confidentia impudentiae plena. *Casaubonus*. Equidem sic componendos puto codices, ut τῆς mutetur in τις, quod nexus flagitat, et deinceps τῶν inferatur. Tum Medic. 4. dat διεσκευασμένη, ut ad ἑορτὴ referatur.

pleverunt. Cyrus reversus vinolentos eos et stupidos deprehendit: itaque alii somno obruti profundo trucidati sunt, alii inter saltandum et bacchandum nudi in arma hostium inciderunt: ac paene universi perierunt. At Cyrus divinitus oblatam sibi hanc victoriam arbitratus, diem istam deae, quam patrio more colebat, consecravit, et Sacaea appellavit: ubicunque autem fanum ejus deae est, ibidem statutum est celebrari Sacaea festum bacchicum, per diem et noctem Scythico habitu, potantibus viris ac mulieribus,

ἀλλήλους, ἅμα τε καὶ τὰς συμπινούσας γυναῖκας.

Sacae, Massagetae.

§. 6.

Μασσαγέται δ' ἐδήλωσαν τὴν σφετέραν ἀρετὴν ἐν τῷ πρὸς Κῦρον πολέμῳ· περὶ ὧν θρυλλοῦσι πολλοί· [1] καὶ δεῖ πυνθάνεσθαι παρ' ἐκείνων. Λέγεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ τῶν Μασσαγετῶν· ὅτι κατοικοῦσιν οἱ μὲν, ὄρη· τινὲς δ' αὐτῶν πεδία· οἱ δὲ ἕλη, ἃ ποιοῦσιν οἱ ποταμοί· οἱ δὲ, τὰς ἐν τοῖς ἕλεσι νήσους. Μάλιστα δέ φασι τὸν Ἀράξον ποταμὸν κατακλύζειν τὴν χώραν [2] πολλαχῆ σχιζόμενον· ἐκπίπτοντα δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις στόμασιν εἰς τὴν

Hh 2 ἄλλην

1) Aldus, Hopper. καὶ δὴ πυνθάνεσθαι; Xylander τὴν δεῖ πυνθάνεσθαι. Quam lectionem condidit Casaubonus, ea omnium librorum auctoritate apte nititur. Post in Medic. 3. legitur ἄλλη. Θρυλοῦσι, quod habet Med. 4. saepe ita occurrit.

2) Vulgo πανταχῆ, quod nimis et citra fidem auget. At modus statuitur, si cum Casaubb. Medic. 3. 4. Ven. Urbin. et Veneto legeris πολλαχῆ, quod et Casaubonus in nota probavit.

ribus, atque in vino invicem per joca et lasciviam concertantibus.

§. 6.

Massagetae suam fortitudinem demonstraverunt in bello adversus Cyrum: de quo multi narrationes invulgaverunt, quos audire licet. Haec quoque de iis dicuntur: alios habitare in montibus, alios in campis: quosdam paludes, quas fluvii faciunt, nonnullos insulas in paludibus sitas. Maxime inundari regionem eorum ab Araxo flumine perhibent, subinde diviso, et reliquis ostiis in

Sacae, Maſſagetae. p. 513.

ἄλλην τὴν [3] πρὸς ἄρκτοις θάλασσαν, ἑνὶ δὲ μόνῳ πρὸς τὸν κόλπον τὸν Ὑρκάνιον. [4] Θεὸν δὲ ἥλιον μόνον ἡγοῦνται· τούτῳ δὲ ἱπποθυτοῦσι· γαμεῖ δ' ἕκαστος μίαν· χρῶνται δὲ καὶ ταῖς ἀλλήλων οὐκ ἀφανῶς· ὁ δὲ μιγνύμενος τῇ ἀλλοτρίᾳ, τὴν φαρέτραν [5] ἐξαρτήσας ἐκ τῆς ἁμάξης, φανερῶς μίγνυται· θάνατος δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς ἄριστος, ὅταν

3) Caſaubb. vel πρὸς ἄρκτον, vel προσάρκτιον. Omnes mei in vulgata perſtant, praetet Medic. 4. in quo etiam exſtat προσάρκτιον. De ſtructura memini, me ſupra dicere.

4) Lego θεῶν, ut eſt apud Herodotum lib. 1. c. 216. θεῶν δὲ μόνον ἥλιον σέβονται, τῷ θύουσι ἵππους. *Caſaubonus.* Strabo quidem, quod facile comparatio docet, Herodoti narrationem ante oculos poſitam habuit, ſed ut alia, ita etiam hoc mutare potuit. Poſt Xylander omiſſo δὲ edidit χρῶνται καὶ ταῖς. Vocem ἀλλήλων primum ed. Caſaub. 2. mutavit temere in ἄλλων, eamque ex more ſecuta eſt Amſtelodamenſis.

5) Sic Medic. 3. 4. Moſcov. Venet. Pariſ. quod facile nexus probat. Vetus etiam interpres vertit *ſuſpendens.* Ita enim reddit immutata paullum Herodoti verba c. l. ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἁμάξης, μίσγεται ἀδεῶς. Vulgo fertur ἐξαρτύσας. Poſt pro φανερῶς, quod refert Herodoteum ἀδεῶς, Venet. Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. edd. Aldi et Hopperi dant φανερόν. At φανερῶς variat praecedens οὐκ ἀφανῶς. Et ſic Aelian. H. A. 6, 60. ſcribit ὁμιλεῖ ἐμφανῶς. Cf. ſupra p. m. 436. Tum ἐκ ante τῆς ἁμάξης deeſt in Medic. et 3. inverſo ordine Venet. verba ſic ſtruit: ἐξαρτήσας φανερὸν ἐκ τῆς ἁμάξης.

in mare ſeptentrionale, unico in ſinum Hyrcanium effluente. Solem unicum deum agnoſcunt, eique equum ſacrificant. Unam quisque uxorem ducit: interim etiam alienis utuntur: neque id occulte: qui cum aliena coit, pharetra de curru ſuſpenſa id aperte facit. Mortis genus optimum cenſent, ſi ſenio

ὅταν γηράσαντες κατακοπῶσι μετὰ [6] τῶν προβατείων κρεῶν, καὶ ἀναμὶξ βρωθῶσι· τοὺς δὲ νόσῳ θανόντας ῥίπτουσιν, ὡς ἀσεβεῖς, καὶ ἀξίους ὑπὸ θηρίων βεβρῶσθαι. Ἀγαθοὶ δὲ ἱππόται, καὶ πεζοί· τόξοις δὲ χρῶνται, καὶ μαχαίραις, καὶ θώραξι, καὶ σαγάρεσι χαλκαῖς· ζῶναι δὲ [7] αὐτοῖς εἰσὶ χρυσαῖ, καὶ διαδήματα ἐν ταῖς [8] μάχαις· οἵ τε ἵπποι χρυσοχάλινοι, μασχαλιστῆρες δὲ χρυσοῖ· ἄργυρος δ' οὐ γίνεται παρ' αὐτοῖς, σίδηρος δ' ὀλίγος· χαλκὸς δὲ καὶ χρυσὸς ἄφθονος.

Sacae, Massagetae.

6) Articulus deest in Moscov. Medic. 3. 4. et edd. ante Casaubonum.

7) Ven. αὐταῖς, et sic Casauboniani, etsi ipse adfert αὐτοῖς, cum tamen in ipso contextu recte repetierit αὐτοῖς, quod et servant ceteri codices.

8) Casaubonn. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. inepte μαχαίραις, translatum ex praecedentibus. Attamen ita et legit vetus interpres vertitque *diademata in gladiis*, quem ideo notat Paschalius de coronis 9, 3. p. 572. sic ut pro μαχαίραις restituat μάχαις, quod in Graecis jam adest. *Diademata* autem de galeis intelligit, certe de fascils ita compactis, ut caput adversus ingruentes ictus munirent, ne caput omisisse Strabo videretur. Post ante μασχαλιστῆρες Medic. 3. 4. ponunt καί. Tum pro χρυσοὶ, monente etiam Mosc. scripsi χρυσοῖ.

senio confecti cum carnibus ovillis in frusta concidantur, unaque devorentur. Qui e morbo decedunt, eos abjiciunt tanquam impios, et dignos, qui a feris vorentur. Equites boni sunt, et pedites. Arcubus utuntur, et gladiis, et thoracibus, aereisque sagaridibus: sive bipennes hae sunt. Cingula iis aurea, et diademata in pugnis: aurata etiam equorum fraena et lora humeralia. Argentum apud eos non nascitur, neque ferri multum: aeris et auri abunde.

Sacae, Massagetae.

§. 7.

Οἱ μὲν οὖν ἐν ταῖς νήσοις, οὐκ ἔχοντες σπόριμα, ῥιζοφαγοῦσι, καὶ ἀγρίοις χρῶνται καρποῖς· ἀμπέχονται δὲ τοὺς τῶν δένδρων φλοιούς· οὐδὲ γὰρ βοσκήματα ἔχουσι· πίνουσι δὲ τὸν ἐκ τῶν δένδρων καρπὸν ἐκθλίβοντες. Οἱ δ᾽ ἐν τοῖς ἕλεσιν ἰχθυοφαγοῦσιν· ἀμπέχονται δὲ τὰ τῶν φωκῶν[1] δέρματα τῶν ἐκ θαλάττης ἀνατρεχουσῶν. Οἱ δ᾽ ὄρειοι τοῖς ἀγρίοις τρέφονται καὶ αὐτοὶ καρποῖς· ἔχουσι δὲ καὶ πρόβατα ὀλίγα, ὥστ᾽ οὐδὲ κατακόπτουσι φειδόμενοι, τῶν ἐρίων χάριν καὶ τοῦ γάλακτος· τὴν δ᾽ ἐσθῆτα ποικίλλουσιν ἐπιχρίστοις φαρμάκοις, δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος. Οἱ δὲ πεδινοὶ, καίπερ ἔχοντες χώραν, οὐ γεωργοῦσιν· ἀλλὰ ἀπὸ προβάτων καὶ ἰχθύων ζῶσι, Νομαδικῶς καὶ Σκυθικῶς. Ἔστι γάρ τις καὶ κοινὴ ἡ δίαιτα

1) Venet. vitiose ἔργων, ut antea Xyl. φώκων.

§. 7.

Qui in insulis degunt, quia sementem non faciunt, radicibus vescuntur, et fructibus utuntur sylvestribus: amiciunt se arborum corticibus, quia pecore etiam carent: succum bibunt ex arboreis fructibus elisum. Qui paludes incolunt, ii piscium esu vivunt: vestiuntur vitulorum marinorum pellibus, qui e mari ad eos sursum accurrunt. Montani sylvestribus ipsi quoque fructibus aluntur: habent etiam paucas aliquas oves: sed non caedunt eas, lanae causa et lactis parcentes: vestem pigmentis illitis variant, quorum vigor non facile evanescat. Campestres agrum quidem habent, sed non colunt: sed victum ex ovibus et piscibus petunt, Nomadum ac Scythico more. Est enim quaedam com-

δίαιτα πάντων τῶν τοιούτων, ἣν πολλάκις λέγω· καὶ ταφαὶ δ' εἰσὶ παραπλήσιαι, καὶ ἤθη· καὶ ὁ σύμπας βίος αὐθέκαστος μὲν, σκαιὸς [2] δὲ, καὶ ἄγριος καὶ πολεμικός· πρὸς δὲ τὰ συμβόλαια ἁπλοῦς καὶ ἀκάπηλος.

Sacae, Massagetae.

§. 8.

Τοῦ δὲ τῶν Μασσαγετῶν καὶ [1] τῶν Σακῶν ἔθνους καὶ οἱ [2] Ἀττάσιοι, καὶ οἱ [3] Χωράσμιοι· εἰς οὓς

2) Deest haec particula in Medic. 3. et Ven.

1) Moscov. pro τῶν dat τοῦ, ut referatur ad ἔθνους. Σακκῶν porro, ut supra saepius, praescribit.

2) Medic. 3. 4. Ἀτάσιοι, ut vetus interpres; ceteri cum editionibus consentiunt in Ἀττάσιοι. *Tzschucke.* Scribo καὶ οἱ Αὐγάσιοι. Stephanus: Αὐγάσιοι ἔθνος Μασσαγετῶν. Στράβων. *Casaubonus.* Casaubono adsentiuntur ad Stephanum Berkelius p. 195. Pinedo p. 138. et Holsten. p. 57. contra dubitat Ortelius in thes. Geogr. s. v. Attasii. Nec temere. A Plinio enim 6, 18. s. 16. vocantur conjuncti cum Chorasmiis *Attasini*, sic ut litis hujus diremtio inter auctores eos pendeat.

3) Medic. 3. 4. Moscov. Venet. Vatic. Urbin. Χωρασμοὶ; vetus interpres *Chorasini*; editiones Χωρασμουσινοί. *Tzschucke.* Lego Χωράσμιοι, ut alibi: et *Chorasmiorum* passim meminere veteres, quamquam non uno modo scribitur illa dictio. Nam apud Arrianum dicuntur *Chorasmeni*, apud Stephanum *Choramnaei.* *Casaubonus.* Cer-

communis vivendi ratio omnium istorum populorum, quam saepe dixi. Sepultura quoque eadem est, iidem mores. Tota vitae ratio libera quidem, sed prava, fera, et bellicosa: ad contractus simplex et fraudis pura.

§. 8.

De Massagetarum et Sacarum gente sunt etiam Attasii, et Chorasmii: ad quos

Sacae, Massagetae.

οὓς ἀπὸ τῶν Βακτριανῶν καὶ τῶν Σογδιανῶν ἔφυγε [4] Σπιταμένης, εἷς ἐκ τῶν ἀποδράντων Περσῶν τὸν Ἀλέξανδρον, καθάπερ καὶ Βῆσσος, καὶ ὕστερον δὲ Ἀρσάκης τὸν Καλλίνικον [5] φεύγων Σέλευκον εἰς τοὺς

Certius et constantius eorum nomen in auctoribus est *Chorasmii*. Cf. Plin. 6, 18. f. 16. Ptolem. 6, 12. Curt. 7, 4, 6. 8, 3, 16. nec aliter passim adpellantur ab Arriano de exped. Alex. Cf. Gronov. ad 4, 15. In Iustino 12, 6. f. et *Chorasmii* et *Chorasmi* editur. Recte igitur etiam hic Mannert in Geogr. Vol. 4. p. 464. scribendi vitium irrepsisse notat, quae culpa videtur esse Aldinarum operarum, ut docent codices, quos tamen in terminatione cum aliorum scriptura composui.

4) Venet. Σπιταμένης; Moscov. Πιταμένης. Verum nomen, quod dant alii, satis confirmatur ex Arriano et Curtio in pluribus locis. Cf. Noster infra p. 518. f. Post Medic. 4. omisso ἐκ refert εἷς τῶν, et Medic. 3. pro ἀποδράντων ponit ἀποδρασάντων.

5) Post φεύγων Medic. 3. 4. Venet. Moscov. subjungunt Σέλευκον, quod et in suo codice invenit primus interpres Latinus. Hinc et Aldus reddidit, tantum quod inverso ordine posuit τὸν Καλλίνικον Σέλευκον φεύγων. In ed. Hopperi aut negligentia excidit, aut consulto omissum est, et sic in reliquis abest. Neque hoc morari debet, quod cognomen (cf. Appian. Syr. c. 64.) sic praeponitur, cum similia saepe in auctoribus notentur. Sic Dionys. Halic. 3, 36. in. Πομπήλιος Νομᾶς; Liv. 2, 15. f. et 2, 18. in. Mamilius Octavius et contra. Sed cf. ad Liv. 30, 1, 9. et epit. 63. Scheck. ad Vellei. 2, 27, 6. et quos indicavi ad Eutrop. 6. f. 5. Consueto ordine infra Noster 16. p. 750. dixit Σέλευκος ὁ Καλλίνικος, at ibidem etiam simpliciter Νικάτωρ, et plenius lib. 14. p. 669. 15. p. 686.

quos e Bactrianis et Sogdianis fugit Spitamenes, Persarum unus, qui ab Alexandro profugerunt, ut et Bessus. Sed et Arsaces postmodo Callinicum fugiens

τοὺς ⁶ Ἀπασιάκας ἐχώρησε. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης τοὺς Ἀραχωτοὺς καὶ Μασσαγέτας τοῖς Βακτρίοις Saeae, Massagetae.

Hh 5 παρα-

p. 686. et alibi; sed et lib. 16. p. 754. ὁ Καλλίνικος Σέλευκος. Sic pro Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ lib. 12. p. 547. posterius dicit, cum alios Antiochus, addito cognomine, proferat. In utramque igitur partem potest disceptari. Forte ex glossa irrepsit, cujus suspicionem sedes minus obportuna movet. Ceterum vere ex historia dictum est, uti Casaubonus probavit ex inedito tunc Chronico Georgii Monachi, qui Syncellus nunc vulgo fertur, in quo legitur p. 216. ed. Ven. Cf. etiam, quae monet Valesf. ad Ammian. 23, 6. in. Interim cum Strabo saepius interpositis quibusdam aliqua subjiciat (cf. 10. p. m. 64. n. 4.) et tot boni codices illud nomen tueantur, rejicere tandem dubitavi.

6) Casaubb. Ἀσπασιάκας et Ἀσπασιάτας. Ex meis Mosc. Medic. 3. Ἀπασσιάκας; Paris. Venet. Ἀσπασσιάκας; Vatic. Urbin. Medic. 4. Ἀσπασιάκας; vetus interpres *Aspasiatas*; editiones omnes, praeeunte Aldo, Ἀσπασιάτρας. *Tzscb.* Lego Ἀπασιακὰς cum Stephano, qui hunc locum citat. *Casaubonus.* Ἀπασιάκας in Nostro et Polybio vult etiam Vossius ad Melam 3, 5, 7. qui, ut Amardi, abjecto etiam α dicantur. Cum Stephanus praeter Strabonem Polybii etiam auctoritate utatur, in quo 10, 48. Ἀσπασιάκαι legatur, Holsten. ad Stephanum p. 40. hanc formam etiam in Nostro praefert, et Stephanum erraſſe judicat. At quod monet Schweighaeuser. ad Polyb. c. l. parum sibi in narrationis serie libri constant, et modo inserto, modo omisso σ in prima efferunt, sic ut Schweighaeuserus posteriorem formam potiorem censeat. Equidem, cum et hic codices quidam τὸ σ excludant, hujus sententiae accedo. Quod quidam hunc populum in Mela etiam quaerunt, de eo vid. ad II. 2, 1, 7. p. 44. Ortelius s. v. Aspasiae Ptolemaei 6, 14. forte *Aspisios* esse arbitratur.

giens Seleucum ad Apasiacas se contulit. Eratosthenes tradit Arachotos et Massagetas sitos juxta Bactrios ad

Sacae, Massagetae. παρακεῖσθαι [7] πρὸς [*]Ωξον· καὶ Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τοῖς ὅλοις ἐδάφεσιν ἀντικεῖσθαι τῇ Ἰνδικῇ, [8] Βακτρίους δ' ἐπ' ὀλίγον· τὸ γὰρ πλέον τῷ
p. 514. [9] Παροπαμισῷ παρακεῖσθαι· διείργειν δὲ Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τὸν Ἰαξάρτην. [10] Σογδιανοὺς δὲ καὶ

7) Vulgo inde ab Aldo παρακεῖσθαι πρὸς [*]Οξον. At Casaubonn. Mosc. Vatic. Urbin., Venet. Paris. Medic. 3. 4. πρὸς δύσιν. παρὰ τὸν [*]Οξον, quod et reddidit vetus interpres. Recte tamen monet Seidelius ad Eratosthenis fragm. p. 155. glossema videri, saltem legendum πρὸς ἕω, quod situs geographicus postulat. At nimis hoc recedit a codicum lectione. Nolui igitur, ne Straboni errorem impingerem, admittere, etsi tuetur Salmas. ad Solinum p. m. 827. Quod [*]Ωξον dedi pro [*]Οξον non sine codicibus, de eo supra dictum est.

8) Casaubb. Βακτρίους et Βακτρίοις; ex meis Medic. 3. 4. Mosc. Paris. praeferunt Βακτρίους cum vetere interprete; Venet. Βακτρίοις; alii cum edd. Βακτρία. Salmasius ad Solin. c. l. cum Mstis legit Βακτρίους; cui adsentior per nexum. Sensus ex Latina interpretatione elucet. Uti Βακτρίαν dicit Noster et Βακτριανήν, sic et populum diversimode indicat, quod facit etiam in aliis. Cf. infra p. 517.

9) Moscov. Παρπαμισσῷ; Paris. Παρπαμισῷ; reliqui cum edd. Παροπαμισῷ, uti et legit vetus interpres. Edd. Aldi et Hopperi satis corrupte Παροπασῷ; Xyl. Παροπανισῷ; reliquae Παροπαμισσῷ. De varietate scripturae supra dictum est. Post Σάκκας ex more Moscov. cum quo hic consentiunt edd. Aldi et Hopperi. Tum eaedem edd. cum Xylandro scripserunt Ἰαξάτην. Nota haec.

10) Moscov. praemittit καὶ, quod hic est molestum. Edd. Aldi et Hopperi ita hic ponunt, ut ante Βακτριανὴν omittant.

ad Oxum: et Sacas quidem ac Sogdianos toto solo Indiae oppositos: Bactrios exigua tantum sui parte, quorum major pars Paropamiso est adposita. Sacas et Sogdianos Iaxarte dirimi: hos et Bactria-

καὶ [11] Βακτριανοὺς τὸν Ὦξον, μεταξὺ δὲ Ὑρκανῶν καὶ Ἀρίων Ταπύρους οἰκεῖν. Κύκλῳ δὲ περὶ τὴν θάλατταν μετὰ τοὺς Ὑρκανοὺς, [12] Ἀμάρδους τε, καὶ Ἀναριάκας, καὶ Καδουσίους καὶ Ἀλβανοὺς, καὶ Κασπίους, καὶ [13] Οὐιτίους, τάχα δὲ καὶ ἑτέρους μέχρι Σκυθῶν· ἐπὶ θάτερα δὲ μέρη τῶν

Sacae, Massagetae.

11) Sic Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Ven. cum vetere interprete. Vulgo Βακτριανὴν; quod etsi ferri etiam possit, cum saepius Noster regiones et populos conjungat in eodem nexu, auscultandum tamen videtur tot codicum vocibus.

12) Moscov. Medic. 3. 4. Venet. Urbin. vetus interpres, edd. Aldi, Hopperi Ἀμαρνοὺς, qui nulli sunt, et a Xylandro recte mutati in Ἀμαρδοὺς, quod sedes eorum confirmant. Sic proximum nomen vitiarunt Mosc. Ven. Medic. 3. 4. Paris. qui dederunt Ἀνδριάκας eosque secutae edd. Aldi et Hopperi; vetus interpres *Adriacas*. Cf. de utraque gente supra p. 507. sq.

13) Ita prodeunt in omnibus libris, cum supra p. 508. in hoc nomine discreparent, ubi cf. notata. Herodoti Οὔτιοι esse quibusdam videntur 3, 93. et 7, 68. quod tamen situs dubium facit. In utroque autem Strabonis loco Οὖννοι substituit Hill. ad Dionys. v. 730. quippe qui etiam Eratosthenem referat, et eos inter Scythas et Caspios locet. Magis tamen hinc remoti versus Maeotida habitasse videntur, ubi fere Strabo Aorsos ponit. V. supra p. m. 458. Mannert Geogr. T. 4. p. 362. et qui laudantur ad Zosimum 4, 20. et Ammian. 31, 2. Καδουσίους et Καδδουσίους promiscue hic scripserunt Aldus et Hopperus.

Bactrianos Oxo: inter Hyrcanos et Arios habitare Tapyros. In orbem circum mare post Hyrcanos esse Amardos, Anariacas, Cadusios, Albanos, Caspios, Vitios ac fortasse etiam alios quosdam, usque ad Scythas: ab

Sacae, Massagetae. τῶν Ὑρκανῶν [14] Δέρβικας· τοὺς δὲ Καδουσίους συμψαύειν Μήδων καὶ Ματιανῶν ὑπὸ τὸν [15] Παραχοάθραν.

§. 9.

Τὰ δὲ διαστήματα οὕτω λέγει. [1] Ἀπὸ μὲν τοῦ Κασπίου ἐπὶ τὸν Κῦρον ὡς χιλίους ὀκτακοσίους σταδίους· ἔνθεν δ᾽ ἐπὶ Κασπίας πύλας πεντακισ-

14) Mosc. Medic. 4. Paris. Δέρβικας; Medic. 3. Vatic. Urbin. Δέρμικας; editiones Δέρβηκας. Cum codices in s consentiant, ut infra p. 520. nec alii auctores refragentur, de quo cf. ad Melam II. 3, 5, 4. p. 143. reposui Δέρβικας et hic. Pro Ματιανῶν Medic. 3. habet Βατιανῶν; Urbin. Βαιτιανῶν; Ald. et Hopper. Μαντιανῶν. Alibi aliae variationes occurrunt in Nostro. V. ad Melam II. 1, 2, 5. p. 80.

15) Moscov. Παραιχοάθραν; Venet. Παραχόλαθραν. Cf. supra ad p. 511.

1) Venet. ὑπὸ; inepte, ut Ald. Hopper. ἐπί. Tum Casaubonn. adferunt contra institutam formam τρισχίλιοι, omissis proximis duobus numeris, quos mei agnoscunt. At mirum utique est, qui Eratosthenes intervallum a Caspio mari ad Cyrum metiri possit, cum in illud mare Cyrus elabatur. (Cf. supra II. p. 500.) Seidelius, ut difficultatem tolleret, aut de fontibus Cyri intelligit, aut legendum putat *a Ponto ad Cyrum*. Certe distantia 1800 stadiorum aliquatenus possit ad 250 M. P. accommodari, quae tradidit Nepos apud Plin. 6, 12. s. 11. Possit etiam Caspium mare de ejus initio et faucibus explicari, etsi Plinius 6, 15. s. 13. inde a Cyro Caspium mare vocari adfirmat.

ab altera Hyrcanorum parte Derbicas: a Cadusiis Medos attingi et Matianos sub Parachoathram.

§. 9.

Intervalla sic tradit. A mari Caspio usque ad Cyrum, stadia circiter CIↃ IↃCCC. inde ad Caspias

τακισχιλίους ἑξακοσίους· εἶτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐν Ἀρίοις ἑξακισχιλίους τετρακοσίους· εἶτ' εἰς Βάκτραν τὴν πόλιν, ἣ καὶ Ζαριάσπα καλεῖται, τρισχιλίους ὀκτακοσίους ἑβδομήκοντα. [2] Λέγει δὲ καὶ οὕτω τὰ διαστήματα. Ἀπὸ Κασπίων πυλῶν εἰς Ἰνδοὺς, εἰς μὲν Ἑκατόμπυλον χιλίους [3] ἐννακοσίους ἑξήκοντά φασιν· εἰς δ' Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐν

Sacae, Massagatae.

2) Casaubonn. post καλεῖται τρισχίλιοι, ex meis Mosc. Venet. Paris. Medic. 3. post ἑβδομήκοντα subjiciunt haec: εἶτ' ἐπὶ τὸν Ἰαξάρτην (Moscov. Ven. Ἀξάρτην) ποταμὸν, ἐφ' ὃν Ἀλέξανδρος ἧκεν, πεντακισχιλίους· (Casaubb. Paris. Mosc. praeponunt ὡς) ὁμοῦ δισχίλιοι δισμύριοι (Medic. 3. δισμύριοι δισχίλιοι) ἑξακόσιοι ἑβδομήκοντα. Vatic. Urbin. Medic. 4. ignorant haec verba cum vetere interprete, nec Aldus in suo codice legit. Duplex ἑβδομήκοντα, quod adscripserat Matthaei, librarium videtur in errorem induxisse. Computatio quidem conveniat, dummodo pro δισχίλιοι legeris τρισχίλιοι. Nec enim constet, si cum Harduino ad Plin. 6, 17. s. 15. antea pro ὀκτακοσίους substitueris ἑπτακοσίους. Tum eadem, quae in subsequentibus, servatur forma. Attamen in textum recipere dubitavi.

3) Medic. 3. 4. Paris. ἐνακοσίους. Post pro Δραγγῇ Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. Δράτῃ, uti et legit primus interpres. Hinc etiam in edd. Aldi et Hopperi prodiit. Xylander reposuit Δραγγῇ, quod comprobant Stephanus s. v. Φράδα, Plin. 6, 21. s. 17. Ptolemaeus 7, 19. Ἐν Δραγγῇ autem, ni corrupta vox est in terminatione, ponitur pro ἐν Δράγγαις vel ἐν Δραγγιανῇ.

portas ıↄↄ ıↄc. hinc ad Alexandriam in Ariis ıↄↄ cıↄ cccc. porro ad Bactra, quae urbs etiam Zariaspa dicitur, cıↄ cıↄ cıↄ ıↄccc lxx. Sic quoque distantias refert. A Caspiis portis ad Indos Hecatompylum quidem cıↄ ıↄcccc lx. Ad Alexandriam autem

Sacae, Massagetae.

ἐν Ἀρίοις τετρακισχιλίους πεντακοσίους τριάκοντα· εἶτ᾽ εἰς Προφθασίαν τὴν ἐν Δραγγῇ, χιλίους χ΄· οἱ δὲ φ΄· εἶτ᾽ εἰς Ἀραχωτοὺς τὴν πόλιν τετρακισχιλίους ἑκατὸν εἴκοσιν· [4] εἶτ᾽ εἰς Ὀρτόσπανα, ἐπὶ τὴν ἐκ Βάκτρων τρίοδον, δισχιλίους· εἶτ᾽ εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰνδικῆς χιλίους· ὁμοῦ, [5] μύριοι πεντακισχίλιοι φ΄. Ἐπ᾽ εὐθείας δὲ τῷ διαστήματι τούτῳ τὸ συνεχὲς δεῖ νοεῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τῆς ἑῴας θαλάττης μῆκος, τῆς Ἰνδικῆς. Ταῦτα μὲν τὰ περὶ τοὺς Σάκας.

ΚΕΦ.

4) Medic. 3. 4. εἶτα εἰς τὰ ὅρια. Tum Mofcov. ὅρια, et pro Ἰνδικῆς Medic. 3. Ἰδικῆς. At haec levia.

5) Haec fumma aperte repugnat fingulorum intervallorum computationi, quippe quae efficit 15200 ftadia, cum illa ad 15500 ftadia proferatur. At quae pars vitium traxerit, ftatuere non licet. Librarios aberraffe, docet eadem Eratofthenis dimenfio, quae legitur lib. 15. p. 723. et 15300 ftadia adfert. Cum abs re fit et nimis longum, fingula diligentius excutere, confuli poffunt, qui de his prolixius expoluerunt, Salmafius ad Solin. p. m. 556. fq. Harduinus ad Plin. 6, 21. f. 17. et Seidelius ad Eratofthen. fragm. p. 158. fqq.

tem Arianam quatuor millia, IↃ XXX, hinc ad Prophthafiam in Dranga, CIↃ et IↃC, aut, ut alii, IↃ: inde ad Arachotos IIII millia, CXX. Inde ad Ortofpana ad trivium e Bactris, CIↃ CIↃ porro ad fines Indiae CIↃ. Summa CCIↃↃ IↃↃ IↃ. Ad rectam vero lineam huic intervallo refpondere intelligendum eft longitudinem Indiae continuam ab Indo usque ad orientale mare. Atque haec de Sacis.

CAP.

ΚΕΦ. Θ΄.

§. 1. Parthia.

Ἡ δὲ Παρθυαία πολλὴ μὲν οὐκ ἔστι· συνετέλειγουν μετὰ τῶν Ὑρκανῶν [1] [κατὰ] τὰ Περσικὰ, καὶ μετὰ ταῦτα τῶν Μακεδόνων κρατούντων ἐπὶ χρόνον πολύν. Πρὸς δὲ τῇ σμικρότητι δασεῖα καὶ ὀρεινή ἐστι, καὶ ἄπορος· [2] ὥστε διὰ τοῦτο δρόμῳ διεξίασι τὸν ἑαυτῶν οἱ βασιλεῖς ὄχλον, οὐ δυναμένης τρέφειν τῆς χώρας, οὐδ' ἐπὶ μικρόν. Ἀλλὰ νῦν ηὔξηται. Μέρη δ' ἐστὶ τῆς Παρθυηνῆς, ἥ τε [3] Κωμι-

1) Casaubonus malit κατὰ τὰ Περσικὰ, cum sensus κατὰ requirat, eoque etiam ducant proxima μετὰ ταῦτα, quae sic passim in temporis distinctione obponit Strabo. Alienum igitur sensum, ut aliquatenus sensus adesset, intulit vetus interpres: *Quapropter Parthi cum Hyrcanis Persice vivebant.* Inserere ausus sum, ita tamen, ut uncis includerem. Voci Μακεδόνων articulum praemittunt Medic. 3. 4. Paris. Mosc. et edd. ante Casaubonum. Secutus hic sum, etsi parum certa in his valet ratio.

2) Vulgo ὥσπερ. Quod malebat aptioris nexus causa, subministrant Vatic. Urbin. et Medic. 3. Mox Medic. 3. excludit δρόμῳ, et Casaubonn. pro διεξίασι adferunt minus apte ἐξίασι. Mei omnes in vulgata perstant.

CAP. IX.

§. 1.

Parthia ampla non est, ut quae a Persis, atque etiam post, Macedonibus rerum potitis, cum Hyrcania fuerit censa. Praeterquam quod parva, densa sylvis est, montosa, et inops: itaque reges suam catervam cursu eam praetervehi jubebant, quod ne ad parvum quidem tempus alendo sufficeret. Nunc tamen aucta est. Partes ejus sunt

Parthia. [3] Κωμισηνή, καὶ ἡ [4] Χωρηνή· σχεδὸν δ' ἔτι καὶ τὰ

3) Urbin. Καμβυσηνὴ; Parif. Mofc. Καμισηνὴ. Vetus interpres *Cameifena*, quod et reliqui codices obferunt. Nota quidem eft Καμβυσηνὴ fupra p. 501. commemorata, fed alteram vocem plures vindicant, etfi minus recte plerique per α in prima fyllaba efferunt. Adjuvat Ptolemaeus 6, 5. qui in Parthia recenfet Κομισηνὴν, uti volunt quaedam editiones, etiam Bertiana, aliae tamen verum nomen proferunt, quare etiam Mannert in Geogr. V. 5. p. 105. vitium hic fubeffe judicavit. Et fic infra p. 528. Καμισηνὴ legitur, ut apud Ifidorum p. 2. Hudf. Κομισηνή. Quare cum fuccurrant codices, eandem lectionem nunc recepi cum Penzelio in verfione p. 1469. uti olim voluerat Salmafius ad Solin. p. m. 842. Κάμισα et Καμισηνὴ alibi lib. 12. p. 560. commemorantur.

4) Mofcov. Parif. Χωρινὴ, reliqui Χωρηνὴ, ut editiones. Vetus interpres *Chorina*. In Ptolemaeo 6, 5. eadem vocatur Χοροανὴ, quod et ipfum corruptum eft. Vera fcriptura concinnatur aliorum ope arceffita. Sic enim Ifidorus in Parthia p. 2. et 7. Hudf. novit Χοαρηνὴν, Plinius 6, 17. f. 15. *Choara*, etfi Harduimus ibi ad aliam tractum refert. Cf. Mannert Geogr. V. 5. p. 80. et 111. ubi tamen a fe diffentit. Tum vero ipfe Strabo lib. 15. p. 725. Χοαρινὴν vel ex cod. Mofc. Χωαρηνὴν vocat, quam etiam Parthorum ditioni accenfet. Atque fic Χοαρινὴ probant hic Cafaubonus et Salmaf. ad Solin. p. m. 690. At turbant auctores. Nam in Choarene Ifidorus p. 7. Anamiam ponit, quam Strabo infra p. 524. cum aliis Mediae dat, et Choarenen lib. 15. p. 725. Indiae admovet, quod ex Strabone recte refert Mannert p. 80. minus recte ad Chorenen p. 111. Tum *Choara*, unde *Choarene* defcendit, Plinius 6, 17. f. 15. conl. 6, 29. f. 25. ad occafum Parthiae ponit. Quibus confideratis vocem Χωρηνὴ adtrectare nolui, etfi Penzelius *Choarene* dedit in verfione. Poft pro δ' ἔτι Medic. 4. adfert δέ τοι· et ante Κασπίων Mofcov. ponit καί.

funt Comifena et Chorena: fere etiam quicquid eft usque

τὰ μέχρι πυλῶν Κασπίων, καὶ [5] Ῥαγῶν καὶ Ταπύρων, ὄντα τῆς Μηδείας πρότερον. Ἔστι δ' [6] Ἀπάμεια, καὶ Ἡράκλεια πόλεις περὶ τὰς Ῥαγάς. Εἰσὶ δ' ἀπὸ Κασπίων πυλῶν εἰς μὲν Ῥαγὰς στάδιοι πεντακόσιοι, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος· εἰς δ' Ἑκατόμπυλον, τὸ τῶν Παρθυαίων βασίλειον, χίλιοι διακόσιοι ἑξήκοντα· τοὔνομα δὲ ταῖς Ῥαγαῖς ἀπὸ τῶν γενομένων σεισμῶν γενέσθαι φασὶν, ὑφ' ὧν πόλεις τε συχναὶ καὶ κῶμαι δισχίλιαι, ὥς φησι Ποσειδώνιος [7] ἀνετράπησαν. Τοὺς δὲ Ταπύρους οἰκεῖν φασι [8] μεταξὺ Δερβίκων τε καὶ

Parthia.

5) Ἀραγῶν volunt constanter omnes codices cum vetere interprete. At nemo hoc nomine populum novit; quare suspectam vocem censet Casaubonus mutandamque in Ῥαγῶν. Nempe Strabo saepe urbes, regiones cum populis consociat in eodem nexu. Tum probant hanc emendationem, quae sequuntur. Quare ita reponendum putavi. Turbavit, ut supra notavi, καὶ, unde adhaesit α.

6) Venet. vitiose Ἀλπάμεια. Pro πόλεις edd. Paris. et Amstelod. dederunt πόλις, cujus causa non est obscura.

7) Sic praescribunt Casaubonn. Paris. Moscov. Venet. Medic. 3. 4.. Urbin. ex quibus recepi, cum in edd. adhuc exstaret ἐτράπησαν. Cf. lib. 12. p. 579. et alibi. Antea verborum ordinem receptum mutant Moscov. Medic. 3. 4. Ποσειδώνιός φησιν.

8) Vocem μεταξὺ ex suis libris, quibus et mei suffragantur,

usque ad portas Caspias, et Rhagas ac Tapyros, quae olim Mediae fuerunt. Est et Apamea et Heraclea, urbes apud Rhagas. A Caspiis portis ad Rhagas stadia sunt IↃ, auctore Apollodoro: ad Hecatompylon Parthorum regiam CIↃ CCLX. Nomen Rhagis (rupturas diceres) a terrae motibus factum aiunt, quibus urbes complures, et pagos bis mille subversos Posidonius scribit. Tapyros habitare ferunt inter Hyr-

Parthia. καὶ Ὑρκανῶν. Ἱϛοροῦσι δὲ περὶ [9] τῶν Ταπύρων,
p. 515. ὅτι αὐτοῖς εἴη νόμιμον, τὰς γυναῖκας τὰς γαμετὰς ἐκδιδόναι ἑτέροις ἀνδράσιν, ἐπειδὰν ἐξ αὐτῶν ἀνέλωνται δύο ἢ τρία τέκνα, καθάπερ καὶ Κάτων Ὁρτησίῳ δεηθέντι ἐξέδωκε τὴν Μαρκίαν ἐφ' ἡμῶν κατὰ παλαιὸν Ῥωμαίων ἔθος.

§. 2.

Νεωτερισθέντων δὲ τῶν ἔξω τοῦ Ταύρου διὰ τὸ πρὸς [1] ἀλλήλους εἶναι τοὺς τῆς Συρίας καὶ τῆς

gantur, restituit Casaubonus, cum antea exsularet ex contextu vulgato, et Xylander addere mallet μετὰ, vel ὑπό. Tum Δερβύκων male dederunt Aldus et Hopperus.

9) Sine articulo posuit Medic. 3. Pro αὐτοῖς Casaubonus ex suis Msstis retulit αὐτοῦ. In meis aptius legitur αὐτοῖς. Tum inversis verbis Mosc. Medic. 3. 4. dederunt ἐκδιδόναι τὰς γαμετάς. Ceterum an a Strabone profecta sit tota haec narratio, dubitat Penzelius.

1) Casaubonn. Moscov. Paris. Urbin. Medic. 3. ἀλλήλοις; alii cum edd. ἀλλήλους. Ita vero jam olim variatam fuisse vocem, docet Medic. 4. qui in contextu exhibet ἀλλήλους, in margine ἀλλήλοις. Tyrwhittus in conjecturis in Strab. p. m. 44. emendat πρὸς ἄλλοις, sic ut sensus inde exsistat, *cum aliis rebus intenti essent*. Quam saepe hae voces

Hyrcanos et Derbicas. De Tapyris narratur, lege apud eos receptum esse, ut uxores suas aliis viris elocent, postquam ipsi ex iis duos aut tres sustulerunt liberos. Sicut etiam Cato Hortensio roganti Marciam suam nostra aetate tradidit, secutus veterem Romanorum consuetudinem.

§. 2.

Ceterum rebus extra Taurum novatis, quod Syriae et Mediae reges dissiderent,

τῆς Μηδίας βασιλέας, τοὺς ἔχοντας καὶ ταῦτα, Parthia.
πρῶτον μὲν τὴν Βακτριανὴν ἀπέστησαν οἱ πεπιστευμένοι, καὶ τὴν ἐγγὺς αὐτῆς πᾶσαν οἱ περὶ Εὐθύδημον. Ἔπειτ' Ἀρσάκης, ἀνὴρ Σκύθης, τῶν [2] Δαῶν τινας ἔχων τοὺς Πάρνους, καλουμένους Νομάδας, παροικοῦντας τὸν Ὦχον, ἐπῆλθεν ἐπὶ τὴν Παρθυαίαν, καὶ ἐκράτησεν αὐτῆς. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἀσθενὴς ἦν διαπολεμῶν πρὸς τοὺς ἀφαιρεθέντας

Ii 2

voces inter se commutentur, ex Xenophonte docuit Sturz in Lex. T. 1. p. 136. ex aliis Schwebel. ad Onosandr. extr. et quos laudat. Sic apud Nostrum infra lib. 12. p. 571. Equidem vulgatam ἀλλήλους recte valere existimo. Reges illi diffidentes fuerunt Seleucus Callinicus et Antiochus Hierax, fratres. V. Trog. in prol. lib. 27. et Iustin. 27, 2. Vaillant de Arsacidarum imperio T. 1. in Annal. p. 3. et qui, hanc narrationis partem ad verba ἐκράτησεν αὐτῆς explicavit et inlustravit, Bayerus in hist. regni — Bactriani p. 54. sq. Post Medic. 3. corr. 4. Μηδείας, ut saepe.

2) Mosc. Venet. Medic. 3. 4. Δατίων, qui nulli sunt, certe in hoc tractu; ed. Aldi Δακίων, ut vetus interpres *ex Daciis*; alii libri et scripti et editi Δάων, quod recte habere, discitur ex superiori narratione p. m. 456. et post p. 515. ed. Paris. tantum quod Δαῶν scribendum est. Post Ὦχον, quod praeeunt Mosc. et Paris. pro Ὄχον, ut supra, dedi.

derent, quibus istae regiones parebant: primum Bactrianam ad defectionem pertraxerunt ii, quibus ejus custodia demandata fuerat, deinde et vicinas regiones Euthydemus. Post Arsaces Scytha, Dais quibusdam imperans, cognomento Parnis, nomadibus, qui ad Ochum accolebant, Parthiam invasit et occupavit. Atque ab initio quidem infirmus fuit, bellum continenter sustinens adversus eos, quibus

Parthia. τας τὴν χώραν, καὶ αὐτὸς, καὶ οἱ διαδεξάμενοι ἐκεῖνον· ἔπειθ᾽ οὕτως ἴσχυσαν ἀφαιρούμενοι τὴν πλησίον ἀεὶ διὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις κατορθώσεις, ὥστε τελευτῶντες ἁπάσης [3] τῆς ἐντὸς Εὐφράτου κύριοι κατέστησαν. Ἀφείλοντο δὲ καὶ τῆς Βακτριανῆς μέρος βιασάμενοι τοὺς Σκύθας, καὶ ἔτι πρότερον τοὺς περὶ Εὐκρατίδαν· καὶ νῦν ἐπάρχουσι τοσαύτης γῆς καὶ τοσούτων ἐθνῶν, ὥστε ἀντίπαλοι [4] τοῖς Ῥωμαίοις τρόπον τινὰ γεγόνασι, κατὰ μέγεθος τῆς ἀρχῆς. Αἴτιος δ᾽ ὁ βίος αὐτῶν καὶ [5] τὰ ἔθη, τὰ ἔχοντα πολὺ μὲν τὸ βάρβαρον καὶ τὸ Σκυθικόν· πλέον μέντοι τὸ χρήσιμον

3) Pro τῆς in Medic. exſtat γῆς, quae commutatio non eſt infrequens. Cf. Weſſeling. ad Herodot. 1, 30. Valckenar. et Larcher ad eundem 2, 133. et quae ſupra notavi ad lib. 8. p. m. 12. Hoc in loco τῆς rejici non debet, uti praecedentia docent.

4) Sic non ſolum Caſaub. codices, ſed et mei omnes, qui, cum nihil obſtet, audiendi ſunt. Aldus, quod vulgo editum legitur, τῶν Ῥωμαίων intulit.

5) Caſaubonn. Venet. ἔθνη. Vulgata praeſtat. Poſt in Medic. 3. 4. τὴν abeſt ante ἡγεμονίαν.

bus Parthiam ademerat, cum ipſe, tum ſucceſſores ejus: poſtea ita viribus aucti ſunt, rem bello praeclare gerentes, et ſubinde vicina ſibi adiicientes, ut ad extremum, quidquid eſt intra Euphratem ditionis, in ſuam poteſtatem redegerint. Scythis quoque, et ante Eucratidae vim fecerunt, ac partem Bactrianae ademerunt. Et hodie tot terras gentesque imperio tenent, ut ob imperii magnitudinem Romanorum potentiae quodammodo ſint pares. In cauſa eſt vitae ratio et mores, in quibus multum eſt barbaricum et Scythicum, plus tamen ad imperium conducens

σιμον πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέ- Parthia.
μοις κατόρθωσιν.

§. 3.

Φασὶ δὲ τοὺς Πάρνους Δάας μετανάστας εἶναι ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς Μαιώτιδος Δαῶν, οὓς [1] Ξανθίους, ἢ Παρίους καλοῦσιν· οὐ πάνυ δ' ὡμολόγηται Δάας εἶναί τινας τῶν ὑπὲρ τῆς Μαιώτιδος Σκυθῶν· ἀπὸ τούτων δ' οὖν ἕλκειν φασὶ τὸ γένος τὸν Ἀρσάκην· οἱ δὲ, Βακτριανὸν λέγουσιν αὐτόν· φεύγοντα δὲ τὴν αὔξησιν τῶν περὶ [2] Διόδοτον, ἀποστῆσαι τὴν Παρθυαίαν. Εἰρηκότες δὲ πολλὰ περὶ

 τῶν

1) Parif. Medic. 4. Ξανδαίους; Medic. 3. Mofcov. edd. Aldi et Hopperi Ξανδίους. Sic vetus interpres *Xandios*. Xylander repofuit primus Ξανθίους, quod videntur etiam probaffe Vatic. et Urbin. fecutus Stephanum, in quo vocantur Ξάνθοι, uti variatur terminatio multorum populorum, quod et ibi docet Berkel. p. 599. Infra lib. 13. p. 590. Ξάνθιοι Thraces recurrunt. Sic deinceps pro Παρίους Mofcov. Parif. Medic. 3. volunt Παρσίους. Poft edd. ante Cafaubonum δ' ἂν ἕλκειν.

2) Sic omnes libri vocant, quibus accinit Trogus in prologo lib. 41. etfi Iuftinus 41, 4, 5. fcribit Theodotus.

ducens, et rem bello recte gerendam.

§. 3.

Aiunt Daas Parnos demigraffe a Dais, qui fupra Maeotidem habitant, Xanthii dicti et Parii: non eft autem prorfus in confeffo, effe quosdam Daas Scythas fupra Maeotidem: itaque ab his Arfacen genus traxiffe ferunt. Alii Bactrianum fuiffe tradunt, cumque incrementa Diodoti fugeret, Parthiam ad defectionem pertraxiffe. Sed cum

Parthia. τῶν Παρθικῶν νομίμων ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν ἱστορικῶν ὑπομνημάτων βίβλῳ, δευτέρᾳ δὲ τῶν μετὰ Πολύβιον, ³ παραλείψομεν ἐνταῦθα, μὴ ταυτολογεῖν δόξωμεν· τοσοῦτον εἰπόντες μόνον, ὅτι τῶν Παρθυαίων συνέδριόν φησι Ποσειδώνιος εἶναι διττόν· τὸ μὲν, συγγενῶν, τὸ δὲ σοφῶν καὶ μάγων, ἐξ ὧν ἀμφοῖν τοὺς βασιλεῖς καθίστησιν.

ΚΕΦ.

3) Parif. παραλείψωμεν. Tum Medic. 3. 4. Mosc. εἶναι Ποσειδώνιος. In fequ. Xylander συγγενῶν pro σοφῶν inculcatum eſſe putabat. Nempe Aldus cum Hoppero et Xylandro pro σοφῶν repetierat συγγενῶν. Vocem autem συγγενῶν ita fert Coelius Rhodiginus lect. antiqu. 9, 23. p. 346. ut *nobiles* velit interpretari, Plinii auctoritate maxime confiſus, qui 35, 40. ſ. 11. n. 29. *Syngenicon* vocat, quod n. 31. eſt *cognatio nobilium*. Hic tamen poteſt referri ſimpliciter ad Arſacis progeniem et Arſacidarum gentem. Pro σοφῶν, ut ante monui, ante Caſaubonum legebatur συγγενῶν. Denique pro καθίστησιν, quod omnes libri tuentur, Caſaubonus reponi malit καθιστᾶσι, quod probat A. Gronovius ad Iuſtin. 41, 2, 2. Poteſt tamen etiam vulgata forma retineri, ſi cogitemus, activa de ſcriptorum narrationibus ſaepe ita poni, ut iis id tribuatur, quod factum tradunt.

cum multa de legibus et inſtitutis Parthorum dixerimus in ſexto hiſtoricorum commentariorum libro, itemque in ſecundo eorum, quae Polybio ſubjunximus: nunc ea praetermittemus, ne videamur eadem inculcare. Id unum dicamus, Poſidonio teſte, duplex eſſe concilium Parthorum: unum cognatorum, alterum ſapientum et magorum: reges ex utroque deligi.

CAP.

ΚΕΦ. ι.

§. 1.

Ἡ δ' [1] Ἀρία καὶ ἡ Μαργιανὴ, [2] ἃ κρά- Aria, Margiana.

τιστα

1) Omnes libri, quod mirum, cum vetere interprete obtrudunt vocem Ἄρλα. *Tzſchucke.* Poſt deſcriptam Hyrcaniam et Parthiam, deſcribit paucis regiunculas duas, quae a fluminibus Ario et Margo, *Aria* et *Margiana* appellantur. Sed ut hic locus eſt affectus, vix agnoſcas, quae nos dicimus, in verbis Strabonis: minus etiam in interpretatione Xylandri, qui mirifico errore provincias iſtas duas in totidem caſtella transmutavit. Nos non dubitamus, corruptiſſimum locum ſic eſſe ſuae integritati reſtituendum: Ἡ δ' Ἀρία καὶ ἡ Μαργιανή. Idque neceſſario ſic eſſe faciendum, nemo dubitabit, qui in conſilium modo Ptolemaeum [6, 17.] adhibere voluerit. Notandum vero etiam atque etiam, Ariam hanc longe differre ab Ariana, quam deſcribit Geographus lib. 15. p. 696. *Caſaubonus.* Feliciſſime emendavit hunc locum doctiſſimus commentator, nec eſt de illa emendatione ulla dubitandi cauſa. Videtur tamen Salmaſius aliter ſentire. Trahit enim hunc locum ad exemplum, quod aliquando χωρίον regionem ſignificat, et videtur legere ἀκράτιστα χωρία ἐστὶ ταῦτα, quaſi intellexerit Strabo, non ut, Xylander et Caſaubonus intelligunt: *validiſſima ſunt iſtius regionis caſtella*, ſed ita: *validiſſimae ſunt eae regiones.* Eum vide in exercitationibus Plinianis p. 982. [p. m. 690.] Sed cum hic locus ut corruptus, vel mutilus notetur, non debet, ut videtur, adduci in exemplum ejus ſignificatus, qui alibi non invenitur. Tamen utraque ſententia magno ſe judice tuetur, ſuffragium noſtrum non eſt tanti, ut inclinare faciat lectorem in alterutram lancem. *Palmerius in exercitt. in Gr. auctores*

CAP. X.

§. 1.

Aria et Margiana, quae validiſſimae ibi ſunt regiones, partim montibus in-

Aria, Margiana. τιστα χωρία ἐστὶ ταύτῃ, τῇ μὲν, ὑπὸ τῶν ὀρῶν ἐγκλειόμενα, τῇ δ' ἐν πεδίοις τὰς οἰκήσεις ἔχοντα — Τὰ μὲν οὖν ὄρη νέμονται σκηνῖταί τινες· τὰ δὲ πεδία ποταμοῖς διαῤῥεῖται· ποτίζουσι δ' αὐ-
p. 516. τὰ τὰ μὲν, τῷ Ἀρίῳ, τὰ δὲ, [4] Μάργῳ. Ὁμορεῖ δὲ ἡ Ἀρία τῇ [5] Βακτριανῇ, καὶ τὴν [6] ὑποστᾶσαν ὄρει

res p. 332. Ad confirmandam utramque emendationem superfluum sit, aliquid addere, cum ipse Strabo supra p. 514. Alexandriam bis in Ariis commemoret.

2) Pro Μαρτυανὴ, quod vulgo obfertur, Mosc. Paris. Medic. 3. 4. substituunt Μαρτιανὴ, uti vetus interpres reddit *Martiana*; Ven. (Bessar.) Μαρτυανή. Sequentia sustinent emendationem Casauboni antea notatam.

3) Mosc. Urbin. Venet. (Bess.) ἃ κράτιστα, quod inde recepi, quia alias commodus sensus desideratur. Neque tamen sic locum plane sanatum esse, neque subpleta, quae exciderunt, facile adparet.

4) Moscov. Medic. 3. 4. repetunt articulum τῷ, uti fit saepe in hoc nexu et contra. Tum Paris. adfert, ὁμοῤῥεῖ. Falso.

5) Venet. Μακτριανὴ; corrupte. Tum inverso ordine Urbin. Medic. 3. 4. verba sic componunt ἡ Βακτρία τῇ Ἀριανῇ. Equidem probo ordinem receptum, cum hic de Aria quaeratur, nisi priora plane corrupta esse velis; sic ut Arla et Mardyana Parthiae sint loca.

6) Ita ferunt omnes libri. *Tzschucke.* Locus depravatus. Prior interpres legit καὶ ὑποστᾶσα ὄρει. [*monti subjecta*] De hoc loco mihi diutius est cogitandum. *Casaubonus.* Nec ego medelam adferre tento. Pro

inclusae, partim domicilia locis planis habentes. . . . Montes ergo inhabitant Scenitae quidam in tabernaculis degentes: campestria amnibus perfluuntur. Rigant ea partim Ario, partim Margo. Contermina est Aria Bactrianae et monti eam succingenti: distat

ὄρει τῷ ἔχοντι τὴν Βακτριανήν· διέχει δὲ τῆς Ὑρκανίας περὶ ἑξακισιλχιλίους σαδίους. Συντελὴς δ' ἦν αὐτῇ καὶ ἡ [7] Δραγγιανὴ μέχρι Καρμανίας, τὸ μὲν πλέον τοῖς [8] νοτίοις μέρεσι τῶν ὀρῶν περιπεπτωκυῖα, ἔχουσα μέντοι τινὰ τῶν μερῶν καὶ τοῖς ἀρκτικοῖς πλησιάζοντα τοῖς κατὰ τὴν Ἀρίαν· καὶ ἡ Ἀραχωσία δὲ οὐ πολὺ ἄπωθέν ἐσι, καὶ αὐτη Margiana.

τοῖς

Pro Βακτριανὴν Xylander malit legere Μαργιανὴν et ἀπέχει pro διέχει. Ceterum notat dissensionem Strabonis et Ptolemaei. Sed sic ipse ἀπέχειν et διέχειν inter se commutat eodem sensu Strabo lib. 9. p. 410. m. et sic διέχειν alibi ponit. Thomas Magister adeo p. m. 234. διέχειν putat δοκιμώτερον. Pro Ὑρκανίας male edd. ante Casaubonum τὴν Ὑρκανίαν.

7) Medic. 3. Δραγιανὴ; Medic. 4. edd. Aldi et Hopperi Δρατιανὴ, ut vetus interpres *Dratiana*; Xyl. Δραγγανὴ; denique a Casaubono inde cum aliis Msstis Δραγγιανή.

8) Venet. ridicule νωτίοις; deinde cum Medic. 3. 4. Paris. Moscov. ὑποπεπτωκυῖα. At videtur subesse eadem variatio, quam antea de verbis διέχειν et ἀπέχειν notavi, et sequentia aperte declarant. Pro Ἀραχωσία Ven. vult Ἀναχωρία. Temere et sine re. Post pro ἄποθεν ex Mosc. dedi ἄπωθεν, etsi idem parum sibi constat cum aliis Msstis, ut plura exempla docent. Eadem inconstantia in aliis etiam auctoribus notatur. Sed cf. ad lib. 9. p. m. 421. not. 9. Μῆκος ex incuria, cui succurrit Hopperus, in Aldi editione prodit pro μέρος, ex praecedentibus arcessitum.

distat ab Hyrcania stadiis circiter IↃↃ CIↃ. Cum ea censebatur etiam Drangiana usque ad Carmaniam, majori parte australis partibus sub montes decumbens, habens tamen etiam boreales quasdam partes Ariae propinquas. Arachosia etiam non procul abest, ipsa quoque meridionalibus mon-

Aria, Margiana. τοῖς νοτίοις μέρεσι τῶν ὀρῶν ὑποπεπτωκυῖα, καὶ μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ τεταμένη, μέρος οὖσα τῆς Ἀριανῆς. Μῆκος δὲ τῆς Ἀρίας ὅσον δισχίλιοι σάδιοι, πλάτος δὲ τριακόσιοι τοῦ πεδίου· πόλεις δὲ [9] Ἀρτάκακνα, καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ [10] Ἀχαΐα, ἐπώνυμοι τῶν κτισάντων. Εὐοινεῖ δὲ σφό-

9) Casaubonn. Parif. 'Αρκτάκακνα; Urbin. Medic. 3. 4. Venet. 'Αρτάκακνα; vetus interpres *Artacagna*; Moscov. 'Αρτακάγνα; editiones cum cod. Vaticano, uti ex silentio conlatoris suspicari licet, 'Αρκτακάνα. Nec magis alii auctores secum in hujus urbis nomine consentiunt. Sic ab Isidoro p. m. 8. (Hudf.) vocatur 'Αρτακαύαν; ab Arriano de exped. 3, 25, 7. 'Αρκτόανα; a Diodoro 17, 17. Χορτάκανα; Ptolemaeo 6, 17. 'Αρτικαῦδνα; a Plinio 6, 25. f. 23. *Artacoana*; a Curtio 6, 6, 33. *Artacacna*; ab Ammiano 23, 6. p. m. 290. (Gron.) *Artacana*. Difficile est ex tam confusa marum congerie, quid optimum haberi possit, eligere. Mannert in Geogr. T. 5. p. 96. 'Αρτακαῦαν praefert, vel, uti Isidorus et Plinius scribant, etsi de illis aliena refert. Neque tamen in aliis auctoribus libri conveniunt. Omnibus pensitatis conlatisque 'Αρτάκακνα praeferendum videtur. Cf. etiam Salmaf. ad Solin. p. m. 558. sq.

10) Fortasse 'Αχαΐς. Plinius 6, 16. [f. 18.] *Oppidum Heraclea, ab Alexandro conditum, quod deinde subversum ac restitutum Antiochus Achaida adpellavit.* Casaubonus. Nulla notatur in Msstis varietas; tantum quod in Medic. 3. 4. Mosc. inventum est 'Αχαΐα, qua forma etiam alibi idem nomen a librariis scribitur. De duplici scriptura monuit etiam Eustath. ad Homer. Il. 1, 254. p. m. 74.

montium partibus subjacens, et usque ad Indum amnem porrecta, pars Arianae. Longitudo Ariae stadia CIↃ CIↃ fere: latitudo campestrium ccc. Urbes Artacacna, Alexandria, Achaia, nomina a conditoribus habentes. Terra est vini boni ferax, quod

σφόδρα ἡ γῆ· καὶ γὰρ εἰς [11] τριγονίαν παραμένει ἐν ἀπιττώτοις ἄγγεσι. Aria, Margiana.

§. 2.

Παραπλησία δ᾽ ἐστὶ καὶ ἡ Μαργιανή· ἐρημίαις δὲ περιέχεται τὸ πεδίον. Θαυμάσας δὲ τὴν εὐφυΐαν ὁ Σωτὴρ Ἀντίοχος, τείχει περιέβαλε κύκλον ἔχοντι χιλίων καὶ πεντακοσίων σταδίων· πόλιν δὲ ἔκτισεν, Ἀντιόχειαν· εὐάμπελος δὲ καὶ αὐτη ἡ γῆ. [1] Φασὶ γοῦν τὸν πυθμένα εὑρίσκεσθαι

74, 30. Ipſe ex Strabone ad Il. 2, 684. p. m. 243, 4. Ἀχαΐαν Arachotis tribuit, ut Ἀλεξάνδρειαν, quia ſuperiora huc retulit.

11) Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. edd. Aldi et Hopperi τριγονίαν; Venet. omnino τριγωνίαν παρατέμπει ἐν ἀπιττώτοις; edd. inde a Xylandro τριγενίαν, quod videtur etiam exſtitiſſe in Vatic. et Urbin. Alias, lib. 2. p. m. 196. ubi idem narrat, dicit εἰς τριγένειαν. Videtur igitur, ut ſolet, hic alia forma fuiſſe uſus, ſic ut codices probent τριγονίαν. Sic vero lib. 12. p. 540. inter τριγένειαν et τριγονίαν fluctuantur libri, ubi poſterior ex uſitatiori ratione dicitur.

1) Edd. Aldi, Hopp. Xyl. Φασὶ δὲ τὸν — non quidem male. Poſt Medic. 3. περιλήπτην. Cf. lib. 2. p. m. 196.

quod in tertiam usque aetatem durat in vaſis non picatis.

§. 2.

Vicina eſt etiam Margiana: ſed ſolitudine campi cinguntur. Miratus autem regionis fertilitatem Antiochus Soter, muro eam circumdedit, cujus circulus continet ſtadia CIↃ IↃ, urbemque in ea condidit Antiocheam. Haec quoque terra vitibus pollet. Ferunt inveniri vites ibi fre-

Bactriana. σθαι πολλάκις δυσὶν ἀνδράσι περιληπτόν· τὸν δὲ βότρυν δίπηχυν.

ΚΕΦ. κ΄.

§. 1.

Τῆς δὲ Βακτρίας μέρη μέν τινα τῇ Ἀρίᾳ [1] παραβέβληται πρὸς ἄρκτον, τὰ πολλὰ δ' ὑπέρκειται πρὸς ἕω· πολλὴ δ' ἐστὶ καὶ πάμφορος, πλὴν ἐλαίου. Τοσοῦτον δὲ ἴσχυσαν οἱ ἀποστήσαντες Ἕλληνες αὐτὴν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, [2] ὥστε τῆς Ἀριανῆς ἐπεκράτουν, καὶ τῶν Ἰνδῶν, ὡς

1) Sic Medic. 3. 4. Mosc. Paris. Venet. vetus etiam interpres *adjacent*, cum Aldus praeierit περιβέβληται. Illud aptius et verius, uti legitur lib. 9. p. m. 482. cum eadem variatione, quae omnino in his praepositionibus frequens est. Pro eo dicit lib. 2. p. m. 196. παράκειμαι.

2) Ante Casaubonum in editt. legebatur ἕως τῆς τε Ἀριανῆς, cujus emendationem probant codices. At idem omisit τε post τῆς, quod tuentur Moscov. Medic. 3. 4. Venet. et in simili nexu alia loca acceperunt. Ἀρανῆς librarii negligentia in Ven. exstat. Ceterum de hoc loco obscuro et disjecto ad Δάρ..ψαν καὶ ἄλλας πλείους prolixius disseruit Bayerus in historia regni — Bactriani p. 75. sq.

frequenter, quarum caudex tantus sit, quantum duo viri queant amplecti, unam bicubitalem.

CAP. XI.

§. 1.

Bactriae partes quaedam Ariae versus septentrionem circumdantur: pleraeque versus ortum porriguntur. Ampla est regio, et omnium rerum ferax, excepto oleo. Tanta autem fuit Graecorum, qui eam abalienaverunt, potentia ob soli praestantiam, ut et Arianam obtinuerint, et Indiam, ut ait

ὥς φησιν [3] Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀρταμιτηνὸς, καὶ πλείω ἔθνη κατεστρέψαντο, ἢ Ἀλέξανδρος, καὶ μάλιστα Μένανδρος· εἴγε καὶ τὸν Ὕπανιν διέβη πρὸς Bactriana.

3) Legebatur Ἀπολλώνιος. [ante Casaubonum] Sed si quid sani judicii est in nobis, non dubitabimus, legendum esse Ἀπολλόδωρος, ut habent libri veteres omnes. [Sic et mei; tantum vetus interpres reddit *Apollonius*.] Nondum tamen perpurgatus est hic locus. Nam Apollodorus, quem laudat, Artemita fuit, non Adramyttenus; et ita Strabo lib. 2. p. 118. [p. m. 312.] eum appellat, et paullo post periphrastice τὸν ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Lege igitur Ἀρταμιτηνὸς, ut fere libri veteres habent. Non tantum enim dicitur Ἀρτεμίτης, ut libro secundo supra, sed etiam isto modo. Stephanus id docet, quamquam totus ille Stephani locus ab imperitis librariis ita crudeliter tractatus est, ut nec pes, nec caput appareat. *Casaubonus.* Perperam vulgo apud Strabonem hic et p. 525. hoc modo [Ἀδραμυττηνὸς] legitur, cum Apollodorum rectius Ἀρτεμιτηνὸν, vel Ἀρταμιτηνὸν vocaveris. Pag. 519. Apollodorus ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας testis laudatur. Idem Strabo hunc Apollodorum vocat τὸν Ἀρτεμιίτην lib. 2. p. 118. quamquam, ut verum fatear, verear, ut is locus a menda sit liber. Hoc enim gentile nullam penitus analogiam habet, tum plane est contra regionis typum, et Strabo duobus istis locis, quae allata sunt, aliter format. *Holstenius in Stephanum p.* 50. Mei codices haec adferunt: Mosc. Paris. Medic. 3. Ven. Ἀρταμιτηνὸς; Medic. 4. Ἀτραμυττηνὸς, ut vetus interpres *Adramytinus*; quid Vatic. et Urbin. habuerint, cum aliis adnotare neglexit illorum conlator. Ἀδραμυττηνὸς habent editiones posteriores, Ἀτραμιττηνὸς posteriores. Equidem, quod ipsa res suadet non solum ex aliorum locorum conlatione, sed et codices adstruunt, Casauboni emendationem admisi. Cf. etiam Heyn. ad Apollodori fragm. p. m. 1177. Antea pro φησὶν, ut saepe alibi, editiones ante Casaubonum scripserunt φασίν.

ait Apollodorus Artamitenus: ac plures, quam Alexander, gentes subegerint, maxime Menander, siquidem

Bactriana. πρὸς ἕω, καὶ μέχρι τοῦ [4] Ἰσάμου προῆλθε· τὰ μὲν γὰρ αὐτὸς, τὰ δὲ Δημήτριος [5] ὁ Εὐθυδήμου υἱὸς τοῦ Βακτρίων βασιλέως, οὐ μόνον δὲ τὴν [6] Πατταληνὴν κατέσχον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης παραλίας τήν τε [7] Τεσσαριόστου καλουμένην, καὶ τὴν

4) Suſpecta vox Ἰσάμου. An legendum Ἰμάου, ut dicatur progreſſus usque ad montem Imaum, quae pars eſt Tauri ἀνατολικωτάτη? Iſamum enim flumen Indiae nullum legi. *Caſaubonus.* Omnes libri conſtanter tuentur vocem Ἰσάμου, quam et vetus interpres reddidit. Caſauboni emendationem probant etiam Vaillant de Arſacidarum imperio T. 1. p. 34. et Longuerue in Annal. Arſacidar. p. 6. Attamen Mannert in Geogr. T. 5. p. 295. fluvium in eo agnoſcit, qui hodie vocetur *Zemna.* Sic antea Noſter Ὕπανιν vocat, qui aliis eſt Ὕφασις. Inter utrumque nomen pendent codices apud Diodor. 17, 93. ubi cf. Weſſeling. et ad 2, 37. Salmaſ. ad Solin. p. m. 556. et Noſter lib. 15. p. 686. et 700.

5) Caſaubonn. Εὐθύμου; mei omnes in vulgata forma concinunt. Vetus interpres habet *Euthydami.*

6) Moſc. Pariſ. Medic. 4. Παταλληνήν. In edd. olim etiam legebatur Πατταλληνήν. Duplex tamen τ legitur etiam lib. 15. p. 690. 700. et alibi, ubi eadem objicitur variatio, quae et in aliis obſervatur. Cf. ad Melam II. 3, 7, 8. p. 276. ſq. Pro τῆς ἄλλης παραλίας Medic. 3. ponit τὴν ἄλλην παραλίαν.

7) Vulgo Τεσσαριόστου, vel olim Τεσαροόστου et Τεσαριόστου, quod receperunt Hopperus et Xylander. Ex codicibus Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. Σαραόστου, ut vetus interpres, ſic ut τε vel adhaeſerit ex priori voce, vel negligenter omiſ-

dem is et Hypanim tranſivit verſus ortum, et ad Iſamum usque pervenit: haec enim partim ipſe egit, partim Demetrius Euthydemi F. Bactriorum regis. Non modo autem Pattalenam occupaverunt, ſed et reliquam oram maritimam, et quod Teſſarioſti dici-

τὴν Σιγέρτιδος βασιλείαν. Καθ᾽ ὅλου δέ φησιν ἐκεῖνος, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Καὶ δὴ καὶ μέχρι [8] Σηρῶν καὶ Φρυ- Bactriana.

omiſſum ſit. Utrum ſtatui debeat in obſcura hac ambiguitate, incetum. Idem valet de proximo nomine, quod in edd. ſcribitur Σιγέρτιδος, in Moſc. Medic. 4. et vetere interprete Σιγέρδιδος, in Medic. 3. Σιγέριδος. Tum pro Ἀριανῆς Ven. dat Ἀρειανῆς. Sed Strabo in utroque vocabulo cognomini amat ι.

8) In edd. ante Caſaubonum invenitur Συρῶν, poſt Σύρων; Medic. 3. 4. Moſc. Σηρῶν, et ſic *Seras* vertit interpres vetus; Pariſ. Σήρώνων: Deinceps editiones cum Msstt. volunt Φαύνων, tantum quod in ed. Xylandri legitur Φάνων, operarum forte incuria. Si codices ſequaris, Σηρῶν praeſerendum utique eſt, probantque Vaillant in imperio Arſacidarum T. 1. p .34. Bayerus in hiſt. regni Bactriani p. 82. Gatterer de Hunnis in commentatt. Goettingenſ. T. 14. p. 25. Mannert in Geogr. T. 4. p. 473. Σύροι tamen tuetur de Guignes in hiſtoire des rois Grecs de la Bactriane p. 17. ſqq. (v. Memoires de Paris T. 25.) quia Menander non videatur penetraſſe ad Seras et Chinenſes, uti exiſtimet Bayerus; Suros fuiſſe putat Tataros ad Iaxartem ex fide hiſtorici *Pan — Kou*. In nomine Φαύνων diſſentiunt magis. Caſaubonus haec notavit: „Fauni hi apud Geographos nusquam comparent, opinor ne apud hiſtoricos quidem. Puto legendum Φοινίκων. Sic paſſim Syri et Phoenices conjuncti leguntur.“ Hactenus Caſaubonus. At Vaillant et Bayerus emendant Φρυνῶν. Ad Seras enim, non ad Syros et Phoenices imperium protulit. Non enim hic de occidentalibus Aſiae partibus agitur, ſed de remotioribus verſus Orientem, in quas penetrare non valuit Alexander. Cf. 15. p. 686. Phryni autem ſunt gens Scythica Seribus vicina, ut docet Dionyſ.

dicitur, ac quod Sigertidis regnum. Omnino autem ille ait, totius Ariae eſſe Bactrianam. Quin et usque ad Seres et Phry-

Bactriana. Φρυνῶν ⁹ ἐξέτειναν τὴν ἀρχήν.

§. 2.

Πόλεις δ' εἶχον τά τε Βάκτρα, ἥνπερ καὶ ¹ Ζαριάσπαν καλοῦσιν· ἣν διαῤῥεῖ ὁμώνυμος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν ῟Ωξον, καὶ ² Δάραψαν, καὶ

nys. v. 752. ubi pro Φρούροι, monente Eustathio, alii scripserunt Φρυνοὶ, qui cum Tocharis et Seribus conjunguntur. *Phruros* in eodem confinio commemorat Plin. 6, 20. s. 17. et ex Dionysio reddit Priscianus v. 727. cum utraque forma reperiatur in libris Avieni v. 934. Gatterer c. l. substituit Γρυνῶν, qui in Ptolemaeo 6, 17. sint Γρύναιοι in Sacis. Mannert autem vulgata forma adquiescit, et ad ignotos populos septemtrionales transfert, quasi αἰγίποδας, quos Herodotus 4, 25. in illis regionibus ponit. Equidem cum Msstis dedi Σηρῶν et ex probabili causa Φρυνῶν.

9) Casaubb. Medic. 3. 4. Mosc. Ven. Paris. ἐξέτεινεν. Editiones ἐξέτειναν, util, puto, Vatic. et Urbin. quod melius in hac narrationis serie cum praecedentibus convenit.

1) Mosc. Medic. 3. 4. Paris. Ζαριάσπην. Tum Casaubb. Medic. 3. 4. Moscov. Ven. Paris. ἐκβάλλων, ut vetus interpres *emittit*, pro ἐμβάλλων, de qua variatione saepius me dicere memini. Pro ῎Οξον, ut supra, non sine codicibus posui ῟Ωξον.

2) Medic. 3. 4. Paris. Moscov. Δάραψα. In Ptolemaeo 6, 12. et 8. in Asiae tab. 7. vocatur *Drepsa*, quocum consentit Ammian. 23, 6. p. m. 292. in Sogdianis tamen, forte ex posterioris aetatis descriptione, si eadem est. In Arriano de exped. Alex. 3, 29, 1. propius fidem legitur Δράψακα genere neutro, cum Ptolem. 8, 7. praeponat ἡ. Ante Εὐκρατιδία articulum praefigunt Moscov. Medic. 3. 4. qui vulgo inde a Casaubono abest.

Phrynos dominium suum protulerunt.

§. 2.

Urbes habuerunt Bactra, (quae et Zariaspa dicitur, eamque fluvius ejusdem nominis perfluit, in Oxum se evolvens:) Darapsam, et

καὶ ἄλλας πλείους· τούτων δ' ἦν καὶ ἡ Εὐκρα- Bactriana.
τιδία, τοῦ ἄρξαντος ἐπώνυμος. Οἱ δὲ κατασχόντες αὐτὴν Ἕλληνες, καὶ εἰς [3] σατραπείας διῃρήκασιν· ὧν τήν τε Ἀσπιώνου καὶ τὴν Τουριούαν p. 517.
ἀφῄρηντο Εὐκρατίδην οἱ Παρθυαῖοι. Ἔσχον δὲ καὶ τὴν Σογδιανὴν ὑπερκειμένην πρὸς ἕω τῆς Βακτριανῆς, μεταξὺ τοῦ τε Ὤξου ποταμοῦ, ὃς ὁρίζει τήν τε τῶν Βακτρίων, καὶ τὴν τῶν Σογδίων, καὶ τοῦ Ἰαξάρτου· [4] οὗτος δὲ καὶ τοὺς Σογδίους ὁρίζει, καὶ τοὺς Νομάδας.

§. 3.

Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν οὐ πολὺ διέφερον τοῖς βίοις

3) Medic. 3. Parif. σατραπίας. Bene habet forma recepta. Poft pro Τουριούαν Cafaubonus malit Ἀτουρίαν. In priori fcriptura omnes tamen libri confentiunt. Tum lib. 15. p. 686. in. Εὐκρατίδαν dicit, ex dupli i dialecto. Ante τῶν Σογδίων articulum rejiciunt Medic. 3. 4. Pro Σογδίων Med. 4. Mofc. fcriptum exhibent Σογδιανῶν, Parif. etiam in prima fyllaba ponit ου, uti femper Venetus. Sic edd. ante Xylandrum modo per ο, modo per ου, inde ab illo per ο efferunt. Cf. ad Melam 3, 5. 6. I. p. 133. et II. p. 163. fq.

4) Medic. 3. artiori nexu, ut antea omnes, cum paucioribus tamen hic: ὃς καὶ τοὺς Νομάδας ὁρίζει.

et alias plures; inter quas et Eucratidia fuit, a principe nomen habens. Graeci Bactriana potiti, in fatrapias eam diviferunt: de quibus Afpioniam et Turivam Parthi Eucratidae eripuerunt. Poffederunt et Sogdianam Bactrii, fupra Bactriam verfus ortum fitam, inter Oxum fluvium, qui Bactrios a Sogdiis dividit, et Iaxartem amnem, Sogdios a Nomadibus diftinguentem.

§. 3.

Antiquitus Sogdii et Bactrii moribus non multum

Bactriana. βίοις καὶ τοῖς [1] ἤθεσι τῶν Νομάδων οἵ τε Σογδιανοί, καὶ οἱ Βακτριανοί· μικρὸν δ' ὅμως ἡμερώτερα ἦν τὰ τῶν Βακτριανῶν· ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων οὐ τὰ βέλτιστα λέγουσιν οἱ περὶ Ὀνησίκριτον· τοὺς γὰρ ἀπειρηκότας [2] διὰ νόσον, ἢ γῆρας ζῶντας παραβάλλεσθαι τρεφομένοις κυσὶν, ἐπίτηδες δὲ πρὸς τοῦτο, οὓς [3] ἐνταφιαστὰς καλεῖσθαι τῇ πατρῴᾳ γλώττῃ· καὶ ὁρᾶσθαι τὰ μὲν ἔξω τείχους τῆς μητροπόλεως τῶν Βάκτρων καθαρά· τῶν δ' ἐντὸς τὸ πλέον ὀστέων πλῆρες ἀνθρωπίνων· καταλῦσαι δὲ

1) Moſcov. ἔθεσι; crebra commiſtione, de qua adtuli aliqua ad lib. 10. p. m. 167.

2) Moſcov. Medic. 3. 4. inverſo ordine, quem et ſecutus eſt vetus interpres, διὰ γῆρας, ἢ νόσον. Poſt deeſt δὲ in Moſc. et Pariſ.

3) Sic Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Ven. Vatic. Urbin. Planudes, tum in omnibus editionibus legatur ἐνταφιστάς. *Tzſchucke.* Scribo ἐνταφιαστάς. Ratio nominis eſt perſpicua. ἐνταφιάζειν eſt corpus ad ſepulturam componere; perinde ergo eſt, ut ſi libitinarios iſtos canes quis dicat. Gloſſarium ἐνταφιαστὴς, *pollictor. Caſaubonus.* Nulla poteſt eſſe dubitatio. Pro καλοῦσι Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. Venet. omnino omnes καλεῖσθαι, quod immutavit Aldus in καλοῦσι, forte propter οὓς, quod tamen id fert.

tum fuerunt abſimiles Nomadum: paulo tamen manſuetiores fuerunt Bactriani. Oneſicritus vero de his quoque narrat minime laudanda: eos enim, qui ſenio confecti ſint, aut morbo, vivos ait projici canibus, dedita opera ad hoc nutritis, quos ſua lingua entaphiaſtas, quaſi veſpillones, vocant: ac videri quidem, quae extra murum primariae Bactriorum vrbis ſunt, pura: intus autem pleraque humanis plena

δὲ τὸν νόμον Ἀλέξανδρον. Τοιαῦτα δέ πως καὶ τὰ περὶ τοὺς Κασπίους ἱστοροῦσι· τοὺς γὰρ γονέας, ἐπειδὰν [4] ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότες τυγχάνωσιν, ἐγκλεισθέντας [5] λιμοκτονεῖσθαι. Τοῦτο μὲν οὖν ἀνεκτότερον, καὶ τῷ οἰκείῳ νόμῳ παραπλήσιον, καίπερ ὂν Σκυθικόν· πολὺ μέν τοι Σκυθικώτερον τὸ τῶν Βακτριανῶν. [5*] Καὶ δεῖ διαπο- Bactriana.

4) Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. praeponunt ὑπέρ. Pro ἐγκλεισθέντας Venet. negligenter ἐγκεισθέντας.

5) Caſaubonn. λιμοκτονῆσαι et λιμοκτονεῖσθαι. Poſterius ex meis habent etiam Urbin. Venet. Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. Editiones omnes λιμοκτονεῖν, quod etiam expreſſit vetus interpres. Utrumque cum probari poſſit, prout vel ad Κασπίους vel ad γονέας, unde verbum pendet, referas, ſecutus ſum codices.

5*) Varie haec verba verſantur in libris. Caſaubonn. vel καὶ δεῖ διαπορεῖν, vel καὶ δὴ διαπορεῖν ἄξιον ἦν, uti etiam exſtat in Moſcov. Pariſ. et ceteris omnibus. Editiones ante Xylandrum ſcribunt καὶ δὴ διαπορεῖν, poſt δεῖ διαπορεῖν. Tum pro ποιεῖν, Tyrwhittus in conjectur. in Strabon. p. m. 45. emendat νοεῖν. Quod ſi priora reſpicimus, offendere videtur ἦν et incrementum illud ortum ex commiſtione δεῖ cum δὴ, quae paſſim notatur, ut ap. Xenoph. de exped. 4, 6, 7. Cf. Schwebel. ad Onoſandr. c. 3. Νοεῖν apertius quidem eſt ad ſenſum, ſed et ποιεῖν intelligi poteſt, nec mutationem flagitat, in primis cum utrumque ſit ſatis notum. Explicari nempe poteſt, ſtatuere, aeſtimare, ſic ut conjungatur τὰ cum ὁποῖα. Pro παρ' αὐτοῦ, quod eſt in editionibus, Caſaubb. Ven. Moſc. Pariſ. Urbin. Medic. 3. 4. ſubſtituunt αὐτοῖς. Recte.

na oſſibus: morem eum ab Alexandro fuiſſe ſublatum. Similia horum etiam de Caſpiis tradunt: ab iis parentes, ubi ſeptuageſimum aetatis annum implerunt, incluſos fame necari. Id ſane tolerabilius, et propriae legi ſimile, quanquam Scythicum: multo quidem magis Scythicus Bactrianorum mos. Ac dubitari

Bactriana.

ρεῖν, ἡνίκα Ἀλέξανδρος τοιαῦτα κατελάμβανε τἀνταῦθα, τί χρὴ ποιεῖν τὰ ἐπὶ τῶν πρώτων Περσῶν, καὶ τῶν ἔτι πρότερον ἡγεμόνων, ὁποῖα εἰκὸς ἦν παρ' αὐτοῦ νενομίσθαι.

§. 4.

Φασὶ δ' οὖν ὀκτὼ πόλεις τὸν Ἀλέξανδρον ἔν τε τῇ Βακτριανῇ καὶ τῇ Σογδιανῇ κτίσαι, τινὰς δὲ [1] κατασκάψαι, ὧν Καριάτας μὲν τῆς Βακτριανῆς, ἐν ᾗ Καλλισθένης συνελήφθη, καὶ παρεδόθη φυλακῇ. [2] Μαρακάνδα δὲ τῆς Σογδιανῆς, καὶ τὰ Κύρα,

1) Κατεσκάψαι ex prioribus repetiit male Xylander. Pro Καριάτας Medic. 3. 4. adponunt Καριάτα.

2) Vulgo Παρακάνδα, vel post Παράκανδα cum vetere interprete. Casaubonn. Venet. Μαράκανθα; Moscov. Parif. Urbin. Μαράκανδα. *Tzschucke.* Manuscripti Μαράκανθα. Lege Μαράκανδα. Sic enim scribitur apud Arrian. lib. 4. de exped. Alex. c. 30. [3, 30, 20. et alibi.] *Casaubonus.* Emendationem hanc praeter codices confirmant etiam alii auctores, in primis Ptolemaeus 6, 11, 8, 7. V. Rader. et Freinshem. ad Curt. 7, 6, 10. ubi etiam alias invenies corruptiones notatas. *Panda* quibusdam esse videtur in Plinio 6, 18. s. 16. et qui eum red-

bitari potest, siquidem Alexander in istis partibus ista invenit, quid faciundum fuerit primis Persis, atque etiam illos antecedentibus principibus: cum conjectura possit cerni, qualibus isti tum sint usi institutis.

§. 4.

Alexandrum perhibent octo urbes in Bactriana et Sogdiana condidisse: quasdam etiam evertisse, de quibus fuerit Cariata Bactrianae, ubi Callisthenes comprehensus, et in custodiam datus est: ac Maracanda Sogdianae: itemque

Κύρα, ἔσχατον ὂν Κύρου κτίσμα ἐπὶ τῷ Ἰαξάρτῃ ποταμῷ κείμενον, ὅπερ ἦν ὅριον τῆς Περσῶν ἀρχῆς· κατασκάψαι δὲ τὸ κτίσμα τοῦτο, καίπερ ὄντα φιλόκυρον, διὰ τὰς πυκνὰς ἀποστάσεις· ἑλεῖν δὲ καὶ πέτρας ἐρυμνὰς σφόδρα ἐκ προδόσεως, τήν τε ἐν [3] τῇ Βακτριανῇ τὴν Σισιμίθρου, ἐν ᾗ εἶχεν Ὀξυάρτης τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην, καὶ τὴν ἐν τῇ Σογδιανῇ, καὶ τὴν τοῦ Ὤξου· οἱ δ᾽ Ἀριαμάζου φασί. Τὴν μὲν οὖν Σισιμίθρου πεντεκαίδεκα σταδίων ἰσοροῦσι τὸ ὕψος, ὀγδοήκοντα δὲ τὸν κύ- Bactriana.

Kk 3 κλον·

reddere solent, Martiano et Solino. Sequens nomen omnes libri et scripti et editi Κύρα proferunt. Apud Arrian. de exped. 4, 2, 2. vocatur Κυρούπολις, Curt. 7, 6, 16. sqq. *Cyropolis*; Stephan. Κύρου πόλις et Κυρέσχατα, quod posterius habet etiam Ammian. 23, 6. p. m. 292. Κύρα videtur proprium nomen fuisse.

3) Moscov. ἐν αὐτῇ Βακτριανῇν. Post pro τῆς Σισιμίθρου, monente etiam Casaubono, reposui τὴν Σισ. etsi illud omnes codices volunt et editiones. Cf. Curt. 8, 2. etsi ibi scribitur *Sysimithres*. In Ὀξυάρτης et Ἀριαμάζου consentiunt omnes. Alii variant in utroque nomine. De illo, quod sic habet etiam Arrian. de exp. 6, 15, 6. et alibi, cf. Freinshem. ad Curt. 8, 2, 25. de hoc Maasvicius ad Polyaen. 4, 3, 29.

que Cyra, ultima earum, quas Cyrus condidit, ad Iaxartem fluvium sita, et terminus imperii Persici: eam delevisse Alexandrum, quanquam Cyri studiosum, ob crebras defectiones. Ferunt etiam, petras eum admodum altas atque munitas, proditione interveniente, cepisse, qualis fuit Sisimithrae in Bactriana, in qua Oxyartes filiam habuit Roxanem: et in Sogdiana alia: itemque Oxi petram, quam alii Ariamazi nominant. Sisimithrae petram ajunt altitudine

Bactriana. κλον· ἄνω δ' ἐπίπεδον καὶ [4] εὔγεων, ὅσον πεντακοσίους ἄνδρας τρέφειν δυναμένην, ἐν ᾗ καὶ ξενίας τυχεῖν πολυτελοῦς, καὶ γάμους ἀγαγεῖν Ῥωξάνης τῆς Ὀξυάρτου θυγατρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· τὴν δὲ τῆς Σογδιανῆς διπλασίαν τὸ ὕψος φασί. Περὶ τούτους δὲ τοὺς τόπους καὶ τὸ τῶν
p. 518. Βραγχιδῶν ἄστυ ἀνελεῖν· οὓς Ξέρξην μὲν ἱδρῦσαι αὐτόθι, συναπάραντας αὐτῷ ἑκόντας ἐκ τῆς οἰκείας, διὰ τὸ παραδοῦναι τὰ χρήματα τοῦ θεοῦ τὰ ἐν Διδύμοις καὶ τοὺς θησαυρούς· ἐκεῖνον δ' ἀνε-

4) Sic Moſcov. Medic. 4. cum alii et edd. praeferant εὔγαιον vel ante Xylandrum εὔγαιων. Variationem hanc frequentem, etiam in aliis auctoribus, notavi ad lib. 7. p. m. 402. et alibi. Equidem et hic eam formam ex codicibus Straboni dedi, quia eam amare videtur. Poſt ἀξενίας, quod Moſc. dat pro καὶ ξενίας, ex adjuncto facile convellitur. Idem etiam habet hic Ῥωξίνης, male, at recte τῶν Βραγχιδῶν (pro Βραγχιδῶν hoc) uti exſtat in edd. ante Caſaubonum; poſt τόν. Βραγχίδων tamen omnes oſtentant. Porro οἰκείας, quod objiciunt Moſc. Pariſ. Medic. 3. 4. aptius eſt, quam οἰκίας, quod exceperunt editiones. Commutatio utriusque paſſim jam eſt notata. Cf. ad lib. 10. p. m. 128. not. 10. Denique pro τὰ ἐν Διδύμοις Medic. 3. mavult τοῦ ἐν Δ. Praefero vulgatam rationem.

dine fuiſſe XV ſtadiorum, ambitu XXC. ſuperne autem planam, ac gleboſam, et 10 viris alendis ſufficientem: ibi ſumtuoſe admodum hoſpitio exceptum Alexandrum, et cum Roxana, Oxyartae filia, nuptias peregiſſe: Sogdianam duplae altitudinis fuiſſe. Circa haec loca eum etiam Branchidarum urbem excidiſſe, quos eo Xerxes collocarat, ultro eum a patria ſecutos, quod pecuniam dei in Didymis et donaria prodidiſſent: at Alexandrum ſacrilegia eorum

ἀνελεῖν μυσαττόμενον τὴν ἱεροσυλίαν καὶ τὴν προδοσίαν. Bactriana.

§. 5.

Τὸν δὲ διὰ τῆς Σογδιανῆς ῥέοντα ποταμὸν [1] Πολυτίμητον Ἀριςόβουλος λέγει, τῶν Μακεδόνων [2] θεμένων, (καθάπερ καὶ ἄλλα πολλά, τὰ μὲν [3] καινὰ ἔθεσαν, τὰ δὲ παρωνόμασαν) ἄρδοντα δὲ

1) Vulgo καὶ πολυτίμητον Ἀριςόβουλον. Medic. 3. Urbin. objiciunt καὶ, tum Moſc. Ven. pro Ἀριςόβουλον editionum adferunt Ἀριςόβουλος; Medic. 3. Urbin. (hic praemiſſo ὡς) Ἀριςόβουλος λέγει τῶν. *Tzſchucke.* Corruptiſſimus locus, et qui Xylandrum [uti priorem interpretem] miſere decepit. Legendum autem καλεῖ Πολυτίμητον Ἀριςόβουλος. Ariſtobulus hominis eſt, qui de rebus Alexandri ſcripſerat nomen, non fluvii. Polytimetus contra fluvii proprium nomen eſt, omnibus memorati geographis et hiſtoricis, qui res Alexandri attigere. Arrian. lib. 4. c. 6, 13. ὁ δὲ Πολυτίμητος πολὺ ἔτι μείζων, ἢ κατὰ τὸν Πηνειὸν ποταμόν ἐςι. *Caſaubonus.* Acute de hoc lòco judicavit et laboravit Caſaubonus. Equidem codicibus adjutus ad ſenſum quidem cum comparavi.

2) Deeſt verbum τοὔνομα; quod ait Macedones fluvio huic nomen dediſſe, diſſentit Curtius 7, 10. qui ſic vocari ab incolis ſcripſit. *Caſaubonus.* Diſſenſionem, quae videatur, tollit Raderus ad Curtium c. l. ut explicet, nomen a Macedonibus fluvio inditum incolas, pleroſque Graecos, accepiſſe et in poſteros propagaſſe. Ellipſis τοὔνομα ex verbo λέγει ſubpleri poteſt.

3) Medic. 4. corr. Moſcov. Pariſ. edd. Aldi et Hopperi

rum et proditionem abominatum, urbem deleviſſe.

§. 5.

Amnem per Sogdianam fluentem Polytimetum Ariſtobulus vocat: Macedonibus multa alia nova, multa aliunde deducta nomina ponentibus: eum rigata tel-

Bactriana.

τὴν χώραν, ἐκπίπτειν εἰς ἔρημον καὶ ἀμμώδη γῆν, καταπίνεσθαί τε εἰς τὴν ἄμμον, ὡς καὶ τὸν Ἄριον, τὸν δι᾽ Ἀρίων ῥέοντα. Τοῦ δὲ [4] Ὤχου ποταμοῦ πλησίον ὀρύττοντας, εὑρεῖν ἐλαίου πηγὴν λέγουσιν· [5] εἰκὸς δὲ, ὥσπερ νιτρώδη τινὰ, καὶ ςύφοντα ὑγρὰ, καὶ ἀσφαλτώδη, καὶ θειώδη διαῤῥεῖν τὴν γῆν, οὕτω καὶ λιπαρὰ εὑρίσκεσθαι· τὸ δὲ σπάνιον ποιεῖ τὴν παραδοξίαν. Ῥεῖν δὲ Ὦχον, οἱ μὲν διὰ τῆς Βακτριανῆς φασιν, οἱ δὲ παρ᾽ αὐτήν· καὶ οἱ μὲν ἕτερον τοῦ Ὤξου μέχρι τῶν ἐκβολῶν νοτιώτερον ἐκείνου, [6] ἀμφοτέρων δ᾽ ἐν τῇ Ὑρκα-

peri inepte κἀνά. Post Ἄριον per ι tuentur omnes libri, cum apud Arrian. de exp. 4, 6, 12. ubi eadem de his fluviis narrat, per ει scribatur.

4) Pro Ὄχου scripsi cum Mosc. Paris. Medic. 4. Ὤχου, uti postea, et supra, quod idem feci in nomine Ὄξος. Pro ὀρύττοντας Aldus in corrigendis dedit ὀρύττοντες, Hopperus ὀρύττοντος. Recte Xylander cum reliquis posuit ὀρύττοντας.

5) Eustathius ad Homer. Il. 2, 755. p. m. 254. ubi hunc locum refert, omittit τινὰ et καὶ θειώδη. Ὤχου etiam scribit, ut Ptolemaeus 6, 11. Ὦχος et Ὦξος.

6) Mosc. Medic. 3. ἀμφοτέρους. In vulgata purior subest sensus, nisi pro ὑπάρχειν cum Medic. 3. substituas ποιεῖν.

tellure in solitudinem et arenosam exire terram, absorberique sabulo: sicut et Arium, qui per Ariam labitur. Fodientes quoque prope Ochum flumen, invenire perhibent olei scaturiginem. Verisimile est, sicut nitrosi quidam et adstringentes humores, ac bituminosi etiam et sulfurei terram perfluunt, ita et pingues reperiri: raritas facit, ut fides minus facile adhibeatur. Labi Ochum alii per, alii praeter Bactrianam affirmant: alii diversum ad ostia usque ab Oxo, et versus austrum ab eo dissitum: cum quidem in Hyrca-

Ὑρκανίᾳ τὰς εἰς τὴν θάλατταν ὑπάρχειν ἐκρύσεις· οἱ δὲ, κατ᾽ ἀρχὰς μὲν, ἕτερον· συμβάλλειν δ᾽ εἰς ἓν τὸ τοῦ Ὤξου ῥεῖθρον, πολλαχοῦ καὶ ἓξ καὶ ἑπτὰ σαδίων ἔχοντα τὸ πλάτος. Ὁ μέντοι Ἰαξάρτης ἀπ᾽ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἕτερός ἐςι τοῦ Ὤξου, καὶ εἰς μὲν τὴν αὐτὴν τελευτῶν θάλατταν· αἱ δ᾽ [7] ἐκβολαὶ διέχουσιν ἀλλήλων, ὥς φησι Πατροκλῆς, παρασάγγας ὡς ὀγδοήκοντα· τὸν δὲ παρασάγγην τὸν Περσικὸν, οἱ μὲν ἑξήκοντα σαδίων φασὶν, οἱ δὲ [8] τριάκοντα, ἢ τετταράκοντα. Bactriana.

 Ἀνα-

7) Casaubonn. Ven. Moscov. Paris. ἐμβολαὶ; alii cum edd. ἐκβολαί. De utriusque commutatione et promiscua ratione saepius est dictum.

8) Venet. Moscov. τριακοσίων; Medic. 3. 4. Paris. edd. Aldi, Hopperi τριακοσίων τετταράκοντα; Xylander reposuit τριάκοντα ἢ τετταράκοντα. Eustathius ad Homer. Il. 2, 852. p. m. 273. ubi hunc locum respicit, habet etiam τριακόσια καὶ τεσσαράκοντα, ubi tamen Politus T. 2. p. 782. ut hic Xylander, legendum censet. Sic et vetus interpres *CCC. et quadraginta* agnovit. Vatic. et Urbin. in τριάκοντα consensisse videntur. *Tzschucke.* Erat τριακοσίων, CCC, liquide falsum. Herodot. 2, 6. 5, 33. parasangam diserte pronuntiat stadia habere 30, quem secutus sum. *Casaubonus.* Cf. Salmas. ad Solin. p. m. 841. B. viri docti ad Hesychium T. 2. p. 867. et quos laudant. Ipsum intervallum nimis amplum vulgatae lectionis errorem indicat. Pro παρασάγγας in Ven. male mutata terminatione exstat παρασάγγους.

Hyrcania uterque in mare exeant: alii ab initio diversos fatentur, sed inter se coire saepe ad sex, aut septem stadia Oxo dilatato. Sane Iaxartes ab initio ad finem usque alius est ab Oxo: quantumvis in mare idem effundatur: horum ostia ad XXC parasangas distare Patrocles dicit. Parasangam Persicum alii LX stadiorum esse ajunt, alii XXX, alii XL.

Nos

Bactriana. Ἀναπλεόντων δ᾽ ἡμῶν τὸν Νεῖλον, ἄλλοτ᾽ ἄλλοις μέτροις χρώμενοι τὰς σχοίνους ὠνόμαζον ἀπὸ πόλεως [9] ἐπὶ πόλιν· ὥστε τὸν αὐτὸν τῶν σχοίνων ἀριθμὸν ἀλλαχοῦ μὲν μείζω [10] παρέχειν πλοῦν, ἀλλαχοῦ δὲ βραχύτερον· οὕτως ἐξ ἀρχῆς [11] παραδεδομένον καὶ φυλαττόμενον μέχρι τοῦ νῦν.

§. 6.

9) Sic Casaubonn. et mei, cum Aldus editionibus praeiverit εἰς πόλιν.

10) Sic Mosc. Venet. Paris. Medic. 3. 4. et ed. Aldi, post Hopper. et Xylander περιέχειν, tandem a Casaubono inde παρέχειν. Ipse tantum ex veteribus libris deinceps notat πλοῦν ἀριθμόν. Post οὕτως Medic. 3. ponit δή.

11) Usus Graece loquentium postulat, ut legamus παραδεδομένον ὄν. *Casaubonus.* An crederet aliquis, virum illum, a quo uno plus incrementi acceperunt Graecae literae per haec instaurata saecula, quam ab uno reliquo Helicone, notare haec aut potuisse, aut voluisse. Immo non Graece, sed Σολοικικῶς loquentium. Posset enim admitti, sed in adjectivis. Et tamen similiter agit lib. 15. p. 728. ubi recensens Strabo causas, cur ab Persis Susa urbs sedi regiae destinata sit, post alias addit καὶ κρεῖττον τὸ μηδέποτε καθ᾽ ἑαυτὴν τὴν Σουσίδα πραγμάτων μεγάλων ἐπίβουλον γεγονέναι. Illic rursum magnus vir: Lego καὶ κρεῖττον ὄν. i. e. *cum melius esset et conducibilius.* Immo et sine verbo substantivo idem significat. Quod etsi posset placere, prout Lucianus in Pseudomanti dixit ὡς ἀσεβὲς ὄν, et in epistola ad Nigrinum ὡς γελοῖον; recte omisit auctor, quod etiam sine isto participio potest probari. *Iacob. Gronovius ad Arrian. de exp. Alex.* 1, 30. p. 58. Tum ante νῦν deest τοῦ in Mosc. Paris. Medic. 3. 4.

Nos cum adverso Nilo subveheremur, alias aliis usi mensuris schoenos numerabant ab urbe ad urbem: ita ut idem schoenorum numerus, alibi longioris, alibi brevioris navigationis spatio conveniret: re ita inde ab initio tradita, et in hunc usque diem observata.

§. 6.

§. 6.

Nomades.

Μέχρι μὲν δὴ τῆς Σογδιανῆς πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἰόντι ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας γνώριμα ὑπῆρξε τὰ ἔθνη καὶ τοῖς Πέρσαις πρότερον τὰ ἔξω τοῦ Ταύρου, καὶ τοῖς Μακεδόσι μετὰ ταῦτα, καὶ τοῖς Παρθυαίοις. Τὰ δ' ἐπέκεινα ἐπ' εὐθείας, ὅτι μὲν Σκυθικά ἐστιν, ἐκ τῆς [1] ὁμοειδίας εἰκάζεται· στρατεῖαι δ' οὐ γεγόνασιν ἐπ' αὐτοὺς ἡμῖν γνώριμοι· καθάπερ οὐδὲ περὶ τοὺς βορειοτάτους τῶν Νομάδων· ἐφ' οὓς ἐπεχείρησε μὲν ὁ Ἀλέξανδρος ἄγειν στρατείαν, ὅτε τὸν Βῆσσον μετῄει καὶ τὸν Σπιταμένην· ζωγρίᾳ δ' [2] ἀναχθέντος τοῦ Βήσσου, τοῦ

1) Mosc. dat ὁμοιοειδίας, rariori formae usu. Pro περὶ τοὺς Casaubonus malit ἐπὶ τούς. At in περὶ omnes consentiunt; quod et potest intelligi, etsi alibi etiam utraque particula misceri soleat. Post recte Aldus et Hopperus scripserunt, quod in ἐπιχείρησε transiit in ed. Xylandri, et in posteris receptum est. Ante Ἀλέξανδρος deest ὁ in Mosc.

2) Casaubonn. Urbin. Moscov. Medic. 4. Paris. Ven. ἀναχθέντος; Medic. 3. ἀχθέντος. Vulgo ἀνεναχθέντος. Equidem praetuli ἀναχθέντος, quod apte de captivis, ut ἄγειν, dici-

§. 6.

Enimvero usque ad Sogdianam versus ortum solis ab Hyrcania sitae gentes extra Taurum, cum Persis prius, tum post hos Macedonibus fuerunt cognitae ac Parthis. Quae vero ulterius in eadem recta sunt linea, Scythicas esse de formae convenientia conjicitur: expeditiones tamen nobis notae in eas nullae sunt factae: ut neque in septentrioni proximos Nomades. Intenderat quidem Alexander in eos ducere, quando Bessum requirebat ac Spitamenem; sed cum Bessus captus adduce-

Nomades. τοῦ δὲ Σπιταμένους ὑπὸ τῶν βαρβάρων διαφθαρέντος, ἐπαύσατο τῆς ἐπιχειρήσεως. Οὐχ ὁμολογοῦσι δ', ὅτι περιέπλευσάν τινες ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς ἐπὶ τὴν Ὑρκανίαν· ὅτι δὲ δυνατὸν, Πατροκλῆς εἴρηκε.

§. 7.

p. 519. [1] Λέγεται δὲ, διότι τοῦ Ταύρου τὸ τελευταῖον, ὃ καλοῦσιν [2] Ἴμαον, τῇ Ἰνδικῇ θαλάττῃ ξυνάπτον,

dicitur. Cf. Polyb. 40, 4, 2. Pro Σπιταμένους Medic. 3. Σπιταμένου. Tum Parif. ἀπὸ τὴν Ὑρκανίαν, quod in fe habet erroris indicium.

1) Λέγεται. Scripti libri λέγων ὅτι, mutata interpunctione, ut de eodem Patrocle intelligatur. *Cafaubonus.* Mei omnes vulgatam lectionem tuentur. Pro διότι Medic. 3. 4. ὅτι; cujus commutationis plura exempla fubminiftrant codices. Cf. ad Lib. 8. p. m. 219. n. 3.

2) Mofcov. Venet. Parif. Urbin. Medic. 3. 4. Ἴμεον, quod et vetus interpres ex fuo codice reddidit. Ἴμαον legendum effe jam olim notaverat Cafaubonus. Tum voci Ἰνδικῇ codices mei omnes fubnectunt θαλάττῃ, quod et accepit ed. Aldi, unde ab Hoppero omiffum exfulat. Equidem adfumfi. Pro ξυνάπτον Mofc. Parif. ξυνάπτοντα; Cafaubonn. Venet. ξυνάπτοντι; alii ξυνάπτον, ut editiones omnes, quod connexus cum fuperioribus admittit, in primis cum etiam lib. 2. p. m. 344. τὸ Ἴμαον ὄρος dicat. Poft edd. Aldi, Hopperi αὐτὸν, οὐδέ.

duceretur, et Spitamenes apud barbaros interiiffet, a conatu fuo deftitit. Non convenit etiam de hoc, quod quidam dicuntur circumnavigaffe ab India in Hyrcaniam: fieri tamen id poffe Patrocles pronuntiavit.

§. 7.

Dicunt etiam, ultimam Tauri partem, quae Imaus vocatur, Indicum pelagus attin-

πτον, οὐδὲν οὔτε ³προὔχει πρὸς ἕω τῆς Ἰνδικῆς μᾶλλον, οὔτ᾽ εἰσέχει· παριόντι δ᾽ εἰς τὸ βόρειον πλευρὸν, ἀεί τι τοῦ μήκους ὑφαιρεῖ καὶ τοῦ πλάτους ἡ θάλαττα, ὥστ᾽ ἀποφαίνειν μείουρον πρὸς ἕω τὴν νῦν ὑπογραφομένην μερίδα τῆς Ἀσίας, ἣν ὁ Ταῦρος ἀπολαμβάνει πρὸς τὸν ὠκεανὸν, τὸν πληροῦντα τὸ Κάσπιον πέλαγος. Μῆκος δ᾽ ἐστὶ ταύτης τῆς μερίδος τὸ μέγιστον ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης ἐπὶ τὸν ὠκεανὸν τὸν κατὰ τὸ Ἴμαον τρισμυρίων που σταδίων, παρὰ τὴν ὀρεινὴν τοῦ Ταύρου τῆς πορείας οὔσης· πλάτος δ᾽ ἔλαττον τῶν μυρίων. Εἴρηται γὰρ, ὅτι περὶ τετρακισμυρίους σταδίους ἐστὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου μέχρι τῆς ἑῴας θαλάττης τῆς κατὰ Ἰνδούς· ἐπὶ δ᾽ Ἰσσὸν ἀπὸ Nomades.

3) Medic. 3. προίχει. Tum Medic. 4. παριόντι δέ. Ante verba τοῦ πλάτους excidit καὶ in ed. Xylandri. Pro ἀποφαίνειν in Medic. 3. 4. legitur ἀποφαίνει. Pro τοῦ πλάτους Casaubonus malit τὸ πλάτος. Post pro Ἴμαιον, quod est in editionibus, Mssti Moscov. Venet. Paris. dant Ἴμεον. Ego, ut supra, dedi Ἴμαον.

attingens, neque magis, quam Indiam, accedere ad ortum, neque magis recedere: cum autem venitur ad septentrionale latus, maris subinde latitudo longitudine fit minor: ita ut ea pars Asiae, quam nunc descripsimus a Tauro contentam versus Oceanum, qui Caspium mare implet, figuram habeat in fine deficientem. Longitudo hujus partis est maxima ab Hyrcano mari ad Oceanum juxta Imaum, XXX millia circiter stadiorum, itinere secundum montana Tauri porrecto: latitudo minor, quam CCIƆƆ. Diximus enim lineam, quae ab Issico sinu est usque ad orientalem Oceanum apud Indos, stadiorum esse ad XL millium: ad Issum ab occidua extremitate apud Colu-

Nomades.

ἀπὸ τῶν ἑσπερίων ἄκρων τῶν κατὰ στήλας, ἄλλοι τρισμύριοι· ἔστι δὲ ὁ μυχὸς τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου μικρὸν, ἢ οὐδὲν [4] Ἀμισοῦ ἑωθινώτερος· τὸ δὲ ἀπὸ Ἀμισοῦ ἐπὶ τὴν Ὑρκανίαν γῆν, περὶ μυρίους ἐστὶ σταδίους, παράλληλον ὂν τῷ ἀπὸ τοῦ [5] Ἰσσικοῦ λεχθέντι ἐπὶ τοὺς Ἰνδούς. Λείπεται δὴ τὸ λεχθὲν μῆκος ἐπὶ τὴν ἕω τῆς περιωδευμένης νυνὶ μερίδος, οἱ τρισμύριοι στάδιοι. Πάλιν δὲ τοῦ πλάτους τῆς μεγίστης οἰκουμένης ὄντος περὶ τρισμυρίους σταδίους χλαμυδοειδοῦς οὔσης, τὸ διάστημα τοῦτο ἐγγὺς ἂν εἴη τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ διὰ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης γραφομένου καὶ τῆς Περσικῆς, εἴπερ ἐστὶ τὸ μῆκος τῆς

4) Medic. 3. uti deinceps, Ἀμινσοῦ cum edd. Aldi et Hopperi. Antea post τετρακισμυρίους deest in iisdem editionibus σταδίους.

5) Casaubonn. Medic. 4. Moscov. Venet. Paris. Ἰσσοῦ. Alii cum editionibus Ἰσσικοῦ, quod et invenit in suo codice vetus interpres, et probat verbum λεχθέντι respectu praecedentis nominis. Pro μῆκος ex suis libris Casaubonus notat μέρος. Tum Moscov. male praescribit περιοδευμένης, qua forma etiam exiit in edd. Aldi et Hopperi.

Columnas, XXX millium: est autem intimum sinus Issici aut nihilo, aut paulo magis versus ortum quam Amisus: ab Amiso ad Hyrcaniam, circiter CCIↃↃ: quae linea aequalibus intervallis abest ab ea, quam ab Issico sinu ad Indos duci monuimus. Relinquitur ergo dicta longitudo versus orientem partis jam a nobis descriptae, XXX stadiorum millia. Rursus cum latitudo maxima habitatae terrae sit XXX stadiorum millia, quae quidem terra chlamydis formam refert: intervallum hoc fere fuerit meridiani, qui per Caspium mare, et qui per Persicum ducitur: siquidem longitudo

τῆς οἰκουμένης ἑπτὰ μυριάδες· εἰ οὖν ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας ἐπὶ τὴν 6) Ἀρτεμίταν τὴν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ ςάδιοί εἰσιν ὀκτακισχίλιοι, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλόδωρος ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας· ἐκεῖθεν δ' ἐπὶ τὸ ςόμα τῆς κατὰ Πέρσας θαλάττης ἄλλο τοσοῦτόν ἐςι, καὶ πάλιν τοσοῦτον, ἢ μικρὸν ἀπολεῖπον εἰς τὰ ἀνταίροντα τοῖς ἄκροις τῆς Αἰθιοπίας· λοιπὸν ἂν εἴη τοῦ πλάτους τῆς οἰκουμένης τοῦ λεχθέντος ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης ἐπὶ τοῦ ςόματος αὐτῆς, ὅσον εἰρήκαμεν. Μειούρου δ' ὄντος τοῦ τμήματος τούτου τῆς γῆς ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη, γίνοιτ' ἂν τὸ σχῆμα προσόμοιον μαγειρικῇ κοπίδι, τοῦ μὲν ὄρους ἐπ' εὐθείας

Nomades.

6) Moſcov. Pariſ. Medic. 4. deleto etiam articulo τὴν cum edd. Aldi et Hopperi Ἀρτεμίταν; Venet. Ἀρτεμισίαν cum vetere interprete. Alii uti nunc editum exſtat et in lib. 16. p. 744. et probatur a Stephano, ubi vid. Berkelius p. 175. et Cellarius in Geogr. ant. 3, 17, 18. Poſt Moſcov. Venet. edd. Aldi et Hopperi cum vetere interprete Ἀρτεμισίας; Pariſ. Medic. 3. Ἀρτεμησίας; Medic. 4. omiſit verba ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Cf. ſupra ad p. 516. Et ι et ε in hoc nomine Stephanus h. v. notat.

tudo habitatae terrae eſt LXX millium ſtadiorum. Ergo ſi ab Hyrcania ad Artemitam Babyloniae ſtadiorum ſunt IIX millia, ut Apollodorus ex Artemita dixit: inde autem ad fauces Perſici maris totidem: rurſusque totidem, aut non multo pauciora ad loca extremis Aethiopiae oppoſita: relinquitur latitudo habitatae terrae, quae deſcripta fuit ab intimo Hyrcani maris ſinu usque ad ejus exitum, quantum diximus. Cumque figura hujus ſegmenti in fine contrahatur atque deficiat verſus ortum, fuerit haec ſimi-

παράδοξα. Θείας ὄντος, καὶ νοουμένου κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς κοπίδος· τῆς δ' ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Ὑρκανίου παραλίας ἐπὶ [7] Τάμαρον κατὰ θάτερον πλευρὸν, εἰς περιφερῆ καὶ μείουρον γραμμὴν [8] ἀπολῆγον.

§. 8.

Ἐπιμνηστέον δὲ καὶ τῶν παραδόξων ἐνίων, ἃ [1] θρυλλοῦσι περὶ τῶν τελέως βαρβάρων, οἷον τῶν περὶ

7) Sic omnes codices. *Tzschucke.* Vox nihil huc faciens. *Xylander.* Legi potest ἐπὶ τὸν Ἴμαον. Nam linea haec intelligi debet ducta ab ostio Caspii maris ad Imaum, quae est pars ultima Tauri ad orientem. *Casaubonus.* Non sollicitandam hanc esse lectionem, ideo existimo, quia Orosius [1, 2.] et ex eo nescio quis Aethicus [p. 724. ad calcem Melae ed. Gronovii an. 1722.] *Samaram* vocant extremum Tauri promuntorium. Itaque sic censeo, Imaum quidem extremam Tauri partem fuisse appellatum, sed vero ultimum Imai promuntorium *Tamum* vel *Tamarum* fuisse creditum. Ptolemaeo [7, 2.] hoc promuntorium est Τάμαλα, uti habent vetera exempla, non Τήμαλα, ut vulgo. *Vossius ad Melam* 3, 7, 6. *p. m.* 239. Post pro κατὰ θάτερον Medic. 3. dat ἐπὶ θάτερον.

8) Sic Casaubonn. Moscov. Venet. Medic. 3. 4. Paris. quo melius ad πλευρὸν refertur. Vulgo ἀπολήγουσαν inde ab Aldo. Tum pro ἀπολεῖπον edd. ante Casaubonum ἀπολείπων.

1) Medic. 4. θρύλλουσι, ut saepè alibi. Tum Aldi φασὶ δὲ

similis cultro popinario: ut intelligatur mons in longum porrectus ad cuspidem cultri, ora autem a faucibus Caspii maris ad Tamarum in altero latere, in rotundam ac cauda deficientem lineam definens.

§. 8.

Facienda hic mentio est quorundam admirabilium, quae de plane barbaris vulgo narrantur, veluti

περὶ τὸν Καύκασον καὶ τὴν ἄλλην ὀρεινήν. Τοῖς Παρέδοξα. μὲν γὰρ νόμιμον εἶναί φασι τὸ τοῦ Εὐριπίδου,

Τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά. p. 520.
Τὸν δ' αὖ θανόντα, καὶ πόνων πεπαυμένον,
Χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Ἑτέροις δὲ, μηδένα ἀποκτείνειν τῶν ἐξαμαρτόντων τὰ μέγιστα, ἀλλ' ἐξορίζειν μόνον μετὰ [2] τῶν τέκνων, ὑπεναντίως τοῖς Δέρβιξι· καὶ γὰρ ἐπὶ μικροῖς οὗτοι σφάττουσι. Σέβονται δὲ γῆν οἱ Δέρβικες· θύουσι

δὲ τοῦ; Hopper. Xyl. φασὶ τοῦ; Casaubonn. Amstel. φασί. In Euripidis versibus ex Cresphonte, ut testatur Cicero, Tuscul. Qu. 1, 48. ductis hae variationes obversantur. Moscov. pro φῦντα recte φύντα, et pro eo Stoboeus tit. 121. ζῶντα. Pro εἰς ὅσ' Medic. 3. 4. Mosc. Paris. εἰς ὅσα, ut edd. Aldi, Hopperi (utraque etiam ἄρχεται.) Pro πόνων Sextus Empiricus in Pyrrhon. Hipotypos. 3, 24. §. 230. κακῶν; Medic. 4. Casaubonn. et edd. Aldi et Hopperi ὡς πόνων. Nempe plures hos versus, uno praeterea auctos, repetierunt, qui indicantur ad Euripid. T. 2. p. 436. ed. Beckii et antea a Fabricio ad Sextum Empir. p. 186.

2) Ex Mosc. praeposui articulum, qui vulgo abest. In sequ. edd. Paris. et Amstel. τοὺς δ' ὑπὲρ — uti saepe variatur; edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Δέρβηξι, ut deinceps, per η, de quo supra dictum est. In sequ. Medic. 3. τοῦ γένους.

uti his, qui circa Caucasum et in reliquis sunt montanis. His enim in more esse positum aiunt Euripideum hoc:

Lugere natum ob multa, in quae venit, mala:
Et morte liberatum tot laboribus,
Efferre laetos cumque faustis vocibus.

Aliis usus est, neminem eorum, qui gravissimum in se admiserint scelus, interficere: sed tantum cum liberis extra suos fines ejicere, contra ac Derbices, qui etiam ob levia faci-

Παράδοξα. θύουσι δ' οὐδὲν θῆλυ, οὐδὲ ἐσθίουσι· τοὺς δὲ ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότας σφάττουσι· ἀναλίσκουσι δὲ τὰς σάρκας οἱ ἄγχιστα γένους· τὰς δὲ γραίας ἀπάγχουσιν, εἶτα θάπτουσι· τοὺς δὲ ἐντὸς ἑβδομήκοντα ἐτῶν ἀποθανόντας οὐκ ἐσθίουσιν, ἀλλὰ θάπτουσι. [3] Σίγιννοι δὲ τ' ἄλλα μὲν περσίζουσιν, ἱππα-

3) Casaubonn. Venet. Σίγγινοι; reliqui cum vetere interprete et edd. Σίγιννοι. *Tzschucke.* Si recte sic legitur, nomen est gentis barbarae. *Xylander.* Veteres habent Σίγγινοι δὲ, quae lectio mihi non placet. Confirmat enim vulgatam Herodotus, qui Sigynas [plerique Sigynnas scribunt] videtur appellare. Persuadet id mihi, quod ait Strabo de Siginnis, eorum equos esse δασεῖς et parvos, ac qui sessorem ferre nequeant. Nam id plane Herodotus 5, 9. de Sigynis: τοὺς δὲ ἵππους αὐτέων εἶναι λασίους ἅπαν τὸ σῶμα, ἐπὶ πέντε δακτύλους τὸ βάθος τῶν τριχῶν· μικροὺς δὲ καὶ σιμοὺς, καὶ ἀδυνάτους ἄνδρας φέρειν· ζευγνυμένους δὲ ὑπ' ἅρματα, εἶναι ὠκυτάτους. Sigynas tamen suos ait Herodotus trans Istrum habitare in Europa, ut videtur, cum hi sint in Asia, ab Istro quam remotissimi. *Casaubonus.* Σίγυννοι sunt in Apollonio Rh. 4, 320. Cf. Wesseling ad Herodot. c. l. Contra nostros diversos et Orphei in Argon. v. 754. Σιγύμνους putat Holsten. ad Stephan. p. 291. Herodoteos a Strabone lib. 7. p. m. 323. vocari Σιβινοὺς Mannert in Geogr. T. 3. p. 190. Copiose nuper de iis disseruit Hassius in libro Zigeuner im Herodot. Post Moscov. Paris. Medic. 3. 4. ὀχεῖν μὲν οὐ, quem ordinem secutus sum, cum vulgaris sit μὲν ὀχεῖν οὐ; Venet. ὀχεῖν μᾶλλον μέν. Medic. 4. corr. ἡνιοῦσι. Tum in prioribus edd. est μακροκεφαλότατοι.

facinora morte multant. Hi terram venerantur religiose: nullam feminam immolant, aut mactant: qui LXX annum excesserunt, eos jugulant: carnes genere proximi absumunt: vetulas strangulant, inde sepeliunt: qui intra LXX annum moritur, non editur, sed humatur. Siginni Persicis caetera vivunt moribus:

ἱππαρίοις δὲ χρῶνται μικροῖς, δασέσιν, ἅπερ ἱππότην ὀχεῖν μὲν οὐ δύνανται· τέθριππα δὲ ζευγνύουσιν· ἡνιοχοῦσι δὲ γυναῖκες, ἐκ παίδων ἠσκημέναι· ἡ δ᾽ ἄριστα ἡνιοχοῦσα, συνοικεῖ, ᾧ βούλεται· τινὰς δ᾽ ἐπιτηδεύειν φασὶν, ὅπως ὡς μακροκεφαλώτατοι φανοῦνται, καὶ προπεπτωκότες τοῖς μετώποις, ὥσθ᾽ ὑπερκύπτειν τῶν γενείων. Ταπυρίων δ᾽ ἐστὶ καὶ τὸ τοὺς μὲν ἄνδρας μελανειμονεῖν καὶ μακροκομεῖν· τὰς δὲ γυναῖκας λευχειμονεῖν καὶ ⁴ βραχυκομεῖν· οἰκοῦσι δὲ μεταξὺ Δερβίκων καὶ Ὑρκανῶν· καὶ ὁ ἀνδρειότατος κριθεὶς γαμεῖ, ἣν βούλεται. Κάσπιοι δὲ τοὺς ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη λιμοκτονήσαντες, εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκτιθέασιν· ἄπωθεν Παράδοξα.

4) Medic. 3. βραχυκομᾶν, cum antea in terminatione εῖν cum aliis recte consentiat. Tum Δερβήκων, ut supra not. 2. eaedem editiones. Post male edd. Aldi et Hopperi κυδρειότατος pro ἀνδρειότατος. Pro ἄποθεν, quod tenent libri omnes, posui ἄπωθεν. Cf. ad lib. 9. p. m. 421. not. 9.

ribus: equuleis autem utuntur parvis, hispidis, et quales sessorem ferre non queant: itaque junguntur quadrigis: regit eas mulier, a prima aetate ad hoc condocefacta: quae artem aurigandi optime exercet, nubit, cui vult: aiunt, quosdam id sibi studio ducere, ut capita habere videantur longissima, et frontes prominentes ultra genas. Tapyriorum est, quod viri atrati incedunt, coma prolixa: mulieres veste candida, capillo curto: habitant hi inter Derbicas et Hyrcanos: qui fortissimus eorum censetur, is, quam vult, uxorem ducit. Caspii eos, qui LXX amplius annos vixerunt, fame enectos in solitudinem ejiciunt: emi-

Taurus. θεν δὲ σκοπεύοντες, ἐὰν μὲν ὑπ᾽ ὀρνίθων κατασπωμένους ἀπὸ τῆς κλίνης ἴδωσιν, εὐδαιμονίζουσι· ἐὰν δὲ ὑπὸ θηρίων, ἢ κυνῶν, ἧττον· ἐὰν δ᾽ ὑπὸ μηδενὸς, κακοδαιμονίζουσι.

ΚΕΦ. ΙΑ΄.

§. 1.

Ἐπεὶ δὲ τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἀσίας ποιεῖ ὁ Ταῦρος, ἃ δὴ καὶ ἐντὸς τοῦ Ταύρου καλοῦσιν, εἰπεῖν προειλόμεθα πρῶτον [1] περὶ τούτων. Τούτων δ᾽ ἐςὶ

1) Vulgo in edd. περὶ τούτου· ταῦτα δ᾽ ἐςί. Casaubonus ex suis notat τούτων δ᾽ ἐςὶ pro ταῦτα ἐςὶ, quibus adsentitur ex meis Medic. 3. Sed omnino ex Ven. Paris. Moscov. Vatic. Urbin. pro περὶ τούτου ταῦτα δ᾽ ἐςὶ adfertur τούτων δ᾽ ἐςί. Vulgata lectio auctorem habet Aldum. *Tzschucke*. De quo? Tauro scilicet. Locus est confusus. Vide divisionem initio libri propositam. *Xylander*. Professus quidem erat Strabo libri initio p. m. 363. et 365. se descriptionem exorsurum esse a partibus septemtrionalibus, ita tamen, ut varie illas divideret. Neque tam hic satis ad sensum et rationem institutam aperte egisse videtur. Turbas videtur dedisse pronominis οὗτος repetitio in eodem casu positi, quare etiam omnes codices

eminusque spectantes, si a feretro detrahi eos ab avibus videant, praedicant beatos: sin a feris, aut canibus, non item: infelices, si omnino non detrahantur.

CAP. XI.

§. 1.

Quoniam autem septentrionales partes Asiae Taurus facit, quae et intra Taurum dicuntur, primum de iis dicere visum est. Ea

δ' ἐστὶ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτοῖς ἢ ὅλα, ἢ τὰ πλεῖστα. Ὅσα μὲν τῶν Κασπίων πυλῶν ἑωθινώτερά ἐστιν, ἁπλουστέραν ἔχει τὴν περιήγησιν διὰ τὴν ἀγριότητα· οὐ πολύ τε ἂν [2] διαφέροι τοῦδε, ἢ τοῦδε τοῦ κλίματος συγκαταλεχθέντα. Τὰ δ' ἑσπέρια πάντα δίδωσιν εὐπορίαν τοῦ λέγειν περὶ αὐτῶν· ὥστε δεῖ προάγειν ἐπὶ τὰ παρακείμενα ταῖς Κασπίαις πύλαις. Παράκειται δὲ ἡ Μηδία πρὸς δύσιν, χώρα πολλὴ καὶ δυναστεύσασά ποτε, καὶ ἐν μέσῳ τῷ Ταύρῳ κειμένη [3] πολυσχιδεῖ κατὰ ταῦτα ὑπάρ- Taurus.

Ll 3 χοντι

ces consentiunt in τούτων, quod si semel posueris, nexum plane incidit. Ita vero saepe eadem verba repetuntur, et ipsum τούτων ap. Demosth. de falsa legat. p. 351, 19. ed. Reisk. Tum vero τούτων praeferendum in priori loco videtur, quod et sequentio in neutro referuntur. Pro αὐτοῖς Medic. 3. exhibet αὐταῖς, ut ad Asiam referatur.

2) Mosc. διαφέρει et διαφέροι. Illa forma est usitatior, etsi nec hujus exempla desiderantur. Pro ὥστε δεῖ Aldus et Hopperus dederunt ὥστ' ἰδεῖν. Alterum recte habet. Tum Medic. 3. 4. Παράκειται δ', uti fit saepe promiscuo usu. Ante πολλὴ Medic. 3. ponit καί.

3) Moscov. Paris. πολυσχιδῆ; Medic. 3. 4. hic antea quidem, πολυσχιδεῖ. Etsi utrumque occurrit, vulgatum tamen propius valet ad etymologiae rationem. Sic paullo post redit. Tum ὑπάρχοντα praeferunt Moscov. et Paris. Rectius ad Ταύρῳ revocantur.

Ea vero sunt vel ipsis in montibus aut tota, aut majori parte. Eorum, quae a Caspiis portis ortum versus jacent, simplicior est enarratio, ob incolarum feritatem: neque multum refert, huicne, an illi climati accenseantur. Occidua omnia copiam de se dicendi suppeditant: ut pergendum sit, initio facto ab iis, quae Caspiis adiacent portis. Adiacet autem Media, versus occasum, regio ampla, et rerum quondam potita, sita in medio Tauro: is enim ibi

Taurus. χοντι· τὰ μέρη, καὶ αὐλῶνας ἐμπεριλαμβάνοντι μεγάλους, καθάπερ καὶ τῇ Ἀρμενίᾳ τοῦτο συμβέβηκε.

§. 2.

Τὸ γὰρ ὄρος τοῦτο ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς Καρίας καὶ Λυκίας, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα μὲν οὔτε πλάτος, οὔτε ὕψος ἀξιόλογον δείκνυσιν. Ἐξαίρεται δὲ πολὺ πρῶτον κατὰ τὰς Χελιδονέας· αὗται δ᾽ εἰσὶ νῆσοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς [1] Παμφυ-
p. 521. λίων παραλίας. Ἐπὶ δὲ τὰς ἀνατολὰς ἐκτεινόμενος, αὐλῶνας μικροὺς ἀπολαμβάνει, τοὺς τῶν Κιλίκων· εἶτα τῇ μὲν, τὸ Ἀμανὸν ἀπ᾽ αὐτοῦ σχί-

1) Pro Παμφυλίων Medic. 3. 4. Parif. cum edd. Aldi et Hopperi malunt Παμφύλων. Etsi Stephanus vulgatam tantum hic formam notat, altera tamen saepius etiam occurrit, adeoque ab Herodoto, notante Valckenario ad 7, 91. praefertur; illam etiam praeterea adjective potius poni existimat Schweighaeuser. ad Appian. p. 114. De promiscuo usu monuit Eustathius ad Dionys. v. 847. et quos indicavi ad Melam I. 1, 14. in. p. 426. Pro μικροὺς Medic. 4. corr. et edd. Aldi et Hopperi male adponunt μικρὰς, cum μεγάλους antea recte exhibuissent.

ibi locorum in multas finditur partes, magnasque convallium continet cavitates: quod fit etiam in Armenia.

§. 2.

Etenim hic mons a Caria quidem et Lycia incipit: sed neque latitudine ibi, neque altitudine insigni spectandus. Primum assurgit alte apud Chelidoneas: eae sunt insulae in principio orae Pamphyliae. Porrectus exinde versus orientem, convalles non ita magnas Cilicum complectitur. Hinc ab una parte Amanus ab eo

[2] σχίζεται, τῇ δὲ, ὁ Ἀντίταυρος, ἐν ᾧ τὰ Κόμανα ἵδρυται τὰ ἐν τοῖς ἄνω λεγομένοις Καππάδοξιν. Οὗτος μὲν οὖν ἐν τῇ Καταονίᾳ τελευτᾷ· τὸ δὲ Ἀμανὸν ὄρος μέχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς Μελιτηνῆς πρόεισι, καθ' ἣν ἡ [3] Κομμαγηνὴ τῇ Καππαδοκίᾳ παράκειται· ἐκδέχεται δὲ τὰ πέραν τοῦ Εὐφράτου ὄρη, συνεχῆ μὲν τοῖς προειρημένοις, πλὴν ὅσον διακόπτει ῥέων διὰ μέσων ὁ ποταμός. Πολλὴν δ' ἐπίδοσιν λαμβάνει εἰς τὸ ὕψος, καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ πολυσχιδές. Τὸ δ' οὖν [4] νοτιώτατον μάλιστά ἐστιν ὁ Ταῦρος, ὁρίζων τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας. Taurus.

Ll 4 §. 3.

2) Recte hanc vocem ex prioribus editionibus addidit editor Amstelod. ab omnibus codicibus probatam.

3) Moscov. κομαγηνὴ; edd. Aldi, Hopperi et Xyl. hic in penultima expresserunt per ι, paullo tamen inferius recte. Ab initio etiam alii efferunt per simplex μ, etsi meliores auctores cum numis duplex amant, de quo satis dictum puto ad Melam I. 1, 2, 5. p. 131. et II. 1, 11, 1. p. 340. Post ἐκδέχεται dedi δὲ pro δὴ ex Moscov. Paris. Medic. 3. 4. uti ante Casaubonum in editionibus jam exstabat. Pro διὰ μέσων, quod tuentur omnes mei, sic ut ad ὄρη referatur, ex suis Casaubonus memorat διὰ μέσου.

4) Id verum non est, cum Euphrates versus meridiem

eo abscinditur, ab altera Antitaurus, in quo sita sunt Comana, urbs superioris Cappadociae: atque hic quidem in Cataonia desinit. Amanus mons usque ad Euphraten et Melitenam progreditur, qua Commagena juxta Coppadociam porrigitur: excipit autem montes trans Euphratem sitos, contiguos praedictis, nisi quantum abscindit per medios transiens. Valde autem augetur ejus et altitudo, et latitudo, et in multas partes divisio. Tauri pars maxime australis est, quae Armeniam a Mesopotamia dividit.

Valde

Taurus.

§. 3.

Ἐντεῦθεν [1] δ᾽ ἀμφότεροι ῥέουσιν οἱ τὴν Μεσοποταμίαν ἐγκυκλούμενοι ποταμοὶ, καὶ συνάπτοντες ἀλλήλοις ἐγγὺς κατὰ τὴν Βαβυλωνίαν, εἶτα ἐκδιδόντες εἰς τὴν κατὰ Πέρσας θάλατταν, ὅ, τε Εὐφράτης, καὶ ὁ Τίγρις. Ἔστι δὲ [2] καὶ μείζων ὁ Εὐφράτης, καὶ πλείω διέξεισι χώραν, σκολιῷ τῷ ῥείθρῳ, τὰς πηγὰς ἔχων ἐν τῷ προσβόρῳ μέρει τοῦ Ταύρου, ῥέων δ᾽ ἐπὶ δύσιν διὰ τῆς Ἀρμενίας, τῆς μεγάλης καλουμένης, μέχρι τῆς μικρᾶς, ἐν

diem fluat, et Cilicia longe admodum sit, quam Armenia, australior. Legi ergo βορειότατον [in versione.] Nam Strabo haec minime ignoravit, et mox ipse τὸ πρόσβοῤῥον Tauri μέρος dicitur, ubi oritur Euphrates. *Xylander.* Cum hic divisionem indicet, quatenus ab Armenia Mesopotania separatur, utique eam facit Tauri pars maxime australis. In voce νοτιώτατον conspirant etiam omnes libri.

1) Medic. 3. 4. edd. ante Casaubonum δὲ, quod centies sic mutatur, ut vix ulteriori notatione dignum videatur. Post ante Τίγρις articulus abest in Medic. 3. Paris. et Moscov. nota variatione in simili nexu.

2) Sic Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Venet. cum καὶ vulgo absit. Pro ῥείθρῳ Planudes substituit ῥεύματι.

§. 3.

Hinc fluunt ambo, Mesopotamiam (cui inde nomen est) cingentes, invicemque coëuntes prope Babyloniam, ac deinde in Persicum exeuntes mare fluvii, Euphrates et Tigris. Euphrates major est, plusque terrarum perlabitur, alveo curvo. Fontes habet in Tauri septentrionalibus partibus: inde fluens per majorem Armeniam versus occasum usque ad minorem, hanc

ἐν δεξιᾷ ἔχων ταύτην, ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὴν [4] Λισηνήν· Taurus.

Ll 5 εἶτα

4) Vulgo in edd. legitur Λισκηνήν. Caſaubonn. Moſc. Venet. Urbin. Pariſ. Medic. 4. Λισηνὴν vel Λισήνην; Medic. 3. Λισινὴν; vetus interpres *Liſanam*; epitome in ed. Baſil. Βαλισηνὴν, vulgo in ed. Hudſ. p. 145. Βασιλισηνὴν, ex Ptolemaeo 5, 13. *Tzſchucke.* Quid rei ſit *Liſcaena*, ignorare me fateor. In epitomis, quae multo plura habent, quam nos, haud ſcio an aliunde corraſa, quod fieri potuit, an vero ex libris melioribus Strabonis decerpta, quod licet ſuſpicari, eſt Ἀκλισηνὴ, [at id addit tantùm priori regioni indicatae] itidem mihi ignota. Infra recte legitur Ἀκιλισηνὴ, *Acilisena. Xylander.* Fortaſſe legendum τὴν Βασιλισηνήν. Nam apud Ptolemaeum ſic vocatur regio ad Euphratem ſita. Liſcenam autem fruſtra adhuc quaeſivi. In Msstis eſt Λισήνη, quod accedit ad Ὀρβαλισήνη, quae eſt Armeniae minoris portio, de qua tamen ſentire Strabonem non puto. *Caſaubonus.* Haec corrupta ſunt, et parum intellecta a doctis viris. Fluit per Armeniam majorem primum Euphrates, recto curſu occidentem petens, [Mela 3, 8, 5.] donec attingat Armeniam minorem. In illo curſu, poſtquam ſe convertit, habet a dextra Armeniam majorem. De ea quippe intelligendum, cum dicit ἐν δεξιᾷ ἔχων ταύτην, non de minore ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὴν Λισκηνήν. Notant libros habere τὴν Λισήνην. Ipſi corrigunt τὴν Βασιλισσήνην. Verum non poteſt videri rectum. Nec enim ibi *Baſiliſſene*, ſed auctore ipſo Strabone p. 527. reſcribendum ἐν ἀριστερᾷ δὲ Ἀκιλισηνήν. *Aciliſene*, praefectura Armeniae majoris, ſita erat inter Taurum montem et alveum Euphratis, dum recto curſu ad occidentem pergeret, priusquam ad meridiem averteretur. *Salmaſius ad Solinum* p. m. 437. Inter utrumque nomen eligi poſſe ſuadet epitomator, quippe utrumque connexuit. Attamen praetulerim cum Caſaubono Βασιλισηνὴν, cum Aciliſene poſt rectius commemoretur cum Sophene, ubi ad meridiem ſe convertit, quo locus Strabonis infra p. 527. recte poteſt referri.

Neque

hanc ad dextram habens, ad ſiniſtram autem Liſenam:

deinde

Taurus. εἶτα ἐπιστρέφει πρὸς νότον· συνάπτει δὲ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῖς Καππαδοκῶν ὁρίοις· δεξιᾷ δὲ ταῦτα ἀφεὶς καὶ τὰ τῶν Κομμαγηνῶν, ἀριστερᾷ δὲ τὴν [5] Ἀκιλισηνὴν καὶ [6] Σωφηνὴν, τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, πρόεισιν ἐπὶ τὴν Συρίαν, καὶ λαμβάνει πάλιν ἄλλην ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, καὶ τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὁ δὲ Τίγρις [7] ἐκ τοῦ νοτίου μέρους

Neque tamen ultra cōdices progredi ausus hic sum. Quod aucta haec dedit epitomator, ex contracta temere narratione ortum est, nec Strabonis amputationem indicat, in primis cum et alibi ea subministret, quae a Strabone esse non possunt, ut mentio Arriani, Ptolemaei, de quo monuit contra Xylandrum Penzelius ad h. l. p. 1484. qui in versione posuit *Aclisene.*

5) Vulgo Ἀσικινσηνὴν, in quo consentiunt omnes libri. *Tzschucke.* Etiam hanc vocem puto corruptam. Lego autem Ἀκιλισηνὴν, non tantum ex Ptolemaeo, [5, 13.] sed etiam ex aliis Strabonis ipsius locis. *Casaubonus.* Cf. infra p. 527. 528. et 530. Haec emendatio tam aperta certaque videbatur, ut eam recipere non dubitaverim. Accedit praeterea, quod epitomator Ἀκιλισηνὴν (sic ed. Basil.) et Σωφηνὴν hic conjungit.

6) Mosc. ut alibi, in prima ponit ο, omninoque dat Σοφινήν. Reliqui codices vulgatam scripturam exhibent, quam et probant alii auctores tantum non omnes. Antea Medic. 3. vult καὶ τὴν τῶν pro καὶ τὰ τῶν, quod bene habet.

7) In Medic. 4. desunt verba τοῦ νοτίου μέρους, quae et

deinde versus austrum se convertit, attingitque ea in conversione fines Cappadocum: quos ad dextram relinquens et Commagenam, ad laevam autem Acilisenam et Sophenam magnae Armeniae, ad Syriam progreditur: rursumque alio flexu inde ad Babyloniam, atque hinc in sinum fertur Persicum. Tigris ex australi parte ejusdem montis delatus Seleu-

μέρους τοῦ αὐτοῦ ὄρους ἐνεχθεὶς ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν, συνάπτει τῷ Εὐφράτῃ πλησίον, καὶ ποιεῖ τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς αὐτόν· εἶτ' ἐκδίδωσι καὶ αὐτὸς εἰς τὸν αὐτὸν κόλπον. Διέχουσι δὲ ἀλλήλων αἱ πηγαὶ τοῦ τε Εὐφράτου, καὶ τοῦ Τίγριος περὶ δισχιλίους καὶ πεντακοσίους σταδίους. Taurus.

§. 4.

Ἀπὸ δ' οὖν τοῦ Ταύρου πρὸς ἄρκτον ¹ἀποσχίδες πολλαὶ γεγόνασι, μία μὲν ἡ τοῦ καλουμένου

et omiserunt Aldus, Hopper. et Xylander, et ex libris suis, quibus et mei adsentiuntur, primum addidit Casaubonus. *Tzschucke.* Restituimus veterem lectionem, quam tamen ne vetus quidem interpres agnoscit. Sed illa verba ἐκ τοῦ νοτίου μέρους respondent illis superioribus de Euphrate ἐν τῷ προσβόρῳ μέρει. Sic etiam mox dicuntur αἱ πηγαὶ τοῦ Τίγριος esse κατὰ τὸ νότιον τῆς ὀρεινῆς πλευρόν. *Casaubonus.* In terminatione Τίγριδος et Τίγριος adeo fluctuantur libri, ut, utram praeiverit, aut secutus fuerit Strabo, dubium sit. Mosc. hic dedit Τίγριος, cum vulgo feratur Τίγριδος, et sic paullo inferius plures. Equidem posui Τίγριος. V. ad Melam II. 3, 8, 5. p. 312.

1) Vulgo inde a Xylandro ἀπόσχιδες pro ἀποσχίδες. Moscov. Medic. 4. ἀπόσχισις, uti edd. Aldi et Hopperi; Medic. 3. ἀπο omissis reliquis syllabis. Alii vulgatam confirmant. Σοφηνὴν et hic obsert Moscov. Σωφονὴν scripserunt edd. Aldi et Hopperi.

Seleuciam petit, ibique se Euphrati jungens, cum eo Mesopotamiam facit: deinde et ipse in eundem exit sinum. Fontes Tigridis et Euphratis distant invicem stadia circiter CIↃ CIↃ IↃ.

§. 4.

Enimvero a Tauro versus septentrionem multae portiones abscinduntur: qua-

Taurus. μένου Ἀντιταύρου· καὶ γὰρ ἐνταῦθα οὕτως ὠνομάζετο, ὁ τὴν Σωφηνὴν ἀπολαμβάνων ἐν αὐλῶνι μεταξὺ κειμένῳ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Ταύρου. Πέραν δὲ τοῦ Εὐφράτου κατὰ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν ἐφεξῆς τῷ Ἀντιταύρῳ πρὸς ἄρκτον ἐπεκτείνεται μέγα ὄρος καὶ πολυσχιδές· καλοῦσι δὲ τὸ μὲν αὐτοῦ [2] Παρυάδρην, τὸ δὲ Μοσχικὰ ὄρη, [3] τὰ δ' ἄλλοις ὀνόμασι· ταῦτα δ' ἀπολαμβάνει τὴν Ἀρμενίαν ὅλην μέχρις Ἰβήρων καὶ Ἀλβανῶν. Εἶτ' ἄλλ' ἐπανίσταται πρὸς ἕω, [4] τὰ ὑπερκείμενα τῆς Κασπίας

2) Sic libri omnes et ſcripti et editi cum epitomatore p. 146. Hudſ. *Tzſchucke*. Emendamus haec verba ſcribendo: καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ Παρυάδρην. Nam editum eſt vitioſe Πολυάῤῥην. Idem alio loco p. 556. τὴν παρώρειαν τοῦ Παρύαδρου. Iberorum fuiſſe ait, quae poſtea Armeniae majori attributa eſt. *Salmaſius ad Solinum p. m.* 440. Scribendi vitium facile agnoſcitur, quod eodem modo corrigendum cenſet Mannert in Geogr. T. 5. p. 194. Atque ita repoſui.

3) Sic Moſcov. Pariſ. quod probavi propter adjecta. Alii cum edd. τό. Deinceps Medic. 3. 4. Pariſ. ταῦτα δὲ, ut alibi ſaepe. Tum μέχρι Ἰβήρων Moſcov. Medic. 4. Pariſ.

4) Medic. 4. cum edd. ante Caſaubonum τὴν ὑπερκειμένην, qui recte ex ſuis libris, quibus reliqui meorum ſuffragantur, repoſuit τὰ ὑπερκείμενα.

quarum una eſt Antitaurus, qui Sophenam includit in convalle inter ipſum atque Taurum ſita. Trans Euphraten autem deinceps poſt Antitaurum verſus ſeptentrionem extenditur mons magnus et varie ſciſſus: ejus pars Paryadres, alia Moſchici montes, aliae aliter appellantur: hi totamArmeniam comprehendunt usque ad Iberos et Albanos. Alii deinde verſus orientem aſſurgunt montes, qui ſuccingunt regiones ſub

Κασπίας θαλάττης μέχρι Μηδίας, [5] τῆς τε Ἀτρο- Taurus.
πατίου καὶ τῆς μεγάλης· καλοῦσι δὲ καὶ ταῦτα p. 522.
τὰ μέρη πάντα τῶν ὀρῶν [6] Παραχοάθραν, καὶ τὰ μέχρι τῶν Κασπίων πυλῶν, καὶ ἐπέκεινα ἔτι πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς τὰ συνάπτοντα τῇ Ἀρίᾳ· τὰ μὲν δὴ πρόσβορα ὄρη οὕτω καλοῦσι. Τὰ δὲ νότια [7] τὰ πέραν τοῦ Εὐφράτου τῆς Καππαδοκίας, καὶ τῆς Κομμαγηνῆς πρὸς ἕω τείνοντα, κατ' ἀρχὰς μὲν αὐτὸ τοῦτο καλεῖται Ταῦρος, διορίζων τὴν Σωφηνὴν, καὶ τὴν ἄλλην Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσο-

5) Cum augmento haec dat Aldus et, qui eum ſequi ſolet, Hopperus, temere repetitis praecedentibus, ſic: Ἀτροπατίου τὰ ὑπερκείμενα τῆς Κασπίας θαλάττης μέχρι Μηδίας. Τῆς τε Ἀτροπατίου καὶ τῆς μεγάλης καλοῦσι — quae recte recidit Xylander. Pro Ἀτροπατίου Moſcov. Ἀτραπατίου. Sed nota eſt Ἀτροπατηνή. Cf. et infra p. 522. f. Antea Μηδείας Pariſ. ut alibi.

6) Moſcov. diviſe παρὰ Χοάθραν. Scriptura ex ſuperioribus nota.

7) Caſaubb. Venet. Τὰ δὲ νότια μέρη τὰ περὶ; (Caſaubonn. πέραν.) Tum Medic. 4. καὶ τῆς Καππ..... Porro Moſc. ut ſupra, Σοφηνήν.

ſub Caſpio mari ſitas, usque ad Mediam et Atropatii, quae dicitur, et magnam. Partes horum montium vocant Parachoathram, qui usque ad Caſpias portas excurrunt, et in alteram partem verſus ortum Ariam contingunt: haec nomina ſunt montium ſeptentrionem ſpectantium. Auſtrini trans Euphratem, a Cappadocia et Commagena ad orientem tendentes, primum Taurus vocantur: is Sophenam reliquamque Armeniam a Meſopotamia diri-

Taurus. Μεσοποταμίας· τινὲς δὲ
Ἐν δὲ τούτοις ἐςὶ καὶ τὸ 1
τῆς Νισίβιος ὄρος καὶ τῶν
τα ἐξαίρεται πλέον, καὶ
ταῦθα δέ που καὶ ⁹ αἱ τοῦ
τὸ νότιον τῆς ὀρεινῆς πλευρό
του μᾶλλον ἔτι καὶ μᾶλλοι
τὸ Ζάγριον ὄρος ποιεῖ, τὸ δι
τὴν Βαβυλωνίαν· μετὰ δὲ τ
ὑπὲρ μὲν τῆς Βαβυλωνίας ἡ

8) Medic. 3. 4. Γορδιαῖα, uti in *diaeos montes* et vulgo per ι legitu. ubi tamen per υ effert cod. Palatir ces. Recte, quod ex Stephano per citur. Sic et epitomator p. 146. I f. 11. *Gordyaei montes.* Alias vari: quae conlegit Bochartus in Phaleg. I Casaubonum Τριγανοκερτῶν cum vet recta scriptura aliunde satis probatur

9) Articulus αἱ abest in Moscov. ante Casaubonum. Melius adest. I δος, quod est in edd. prioribus, Cas Paris. praeferunt Τίγριος, de quo sup

10) Medic. 3. 4. Paris. Εὐλυμέων. quo in epitomatore est p. 146. Huds.

dirimit: quidam Gordyaeos montes appellant. In his Masium quoque est, mons supra Nisibin et Tigranocerta situs. Attollitur deinde amplius, et Niphates dicitur: ubi scilicet sunt fontes Tigridis in austrina

montis p dorsum m magis magi Zagrium mo qui Mediam distinguit. Z quuntur, supr niam quidem Ely.

ὀρεινὴ καὶ ἡ τῶν ¹¹ Παραιτακηνῶν· ὑπὲρ δὲ τῆς Μηδίας ἡ τῶν Κοσσαίων. Ἐν μέσῳ δ' ἐστὶν ἡ Μηδία, καὶ ἡ Ἀρμενία, πολλὰ μὲν ὄρη περιλαμβάνουσα, πολλὰ δὲ ὀροπέδια· ὡσαύτως δὲ πεδία, καὶ αὐλῶνας μεγάλους· συχνὰ δὲ καὶ ἔθνη τὰ περιοικοῦντα, μικρὰ, ὀρεινὰ, καὶ λῃστρικὰ τὰ πλείω. Οὕτω μὲν τοίνυν τίθεμεν ἐντὸς τοῦ Ταύρου τήν τε Μηδίαν, ἧς εἰσι καὶ αἱ Κάσπιοι πύλαι, καὶ τὴν Ἀρμενίαν. Taurus.

§. 5.

Καθ' ἡμᾶς μὲν τοίνυν προσάρκτια ἂν εἴη τὰ ἔθνη ταῦτα, ἐπειδὴ καὶ ἐντὸς τοῦ Ταύρου. Ἐρα-

Sed in terminatione, quam omnes in -ίων concludunt, erratum esse puto, cum alibi Ἐλυμαῖοι scribatur, nec aliam formam noverit Stephanus. V. Bochart in Phaleg. 2, 3. Dedi igitur Ἐλυμαίων, uti p. 524. scribit Strabo.

11) Moscov. Medic. 3. edd. Aldi, Hopperi Παραιτακηνῶν; Paris. Medic. 4. Παραιτακινῶν. Vulgata sine ullo dubio recte habet. V. Stephanus h. v.

et Paraetacenorum, supra Mediam Cossaeorum montana. In medio jacent Media et Armenia, multos includentes montes, multas etiam montanas planities, campos, magnasque convalles: complures etiam accolas gentes montanorum, exiguas et fere praedae deditas. Sic ergo intra Taurum collocamus Mediam (cujus sunt etiam portae Caspiae) et Armeniam.

§. 5.

Nostra itaque de sententia gentes hae versus septentrionem sunt, quando etiam intra Taurum. Era-

Taurus. Ἐρατοσθένης δὲ, πεποιημένος τὴν διαίρεσιν εἰς τὰ νότια μέρη [1] καὶ τὰ προσάρκτια, καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένας σφραγῖδας, τὰς μὲν βορείους καλῶν, τὰς δὲ νοτίους, ὅρια ἀποφαίνει τῶν κλιμάτων ἀμφοῖν τὰς Κασπίους πύλας· εἰκότως οὖν τὰ νοτιώτερα πρὸς ἕω τείνοντα τῶν Κασπίων πυλῶν, νότια ἂν ἀποφαίνοι, ὧν ἐστι καὶ ἡ Μηδία καὶ ἡ Ἀρμενία· τὰ δὲ βορειότερα πρόσβορα, κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην διάταξιν τούτου συμβαίνοντος. Τάχα δὲ οὐκ ἐπέβαλε τούτῳ, διότι ἔξω τοῦ Ταύρου πρὸς νότον οὐδέν ἐστιν οὔτε τῆς Ἀρμενίας μέρος, οὔτε τῆς Μηδίας.

ΚΕΦ.

1) Venet. Parif. Medic. 3. 4. (fed in marg. **καὶ τὰ**) edd. Aldi, Hopperi **κατὰ τὰ προσάρκτια.** Vulgatam nexus etiam tuetur cum aliis Msstis. Poft margo Medic. 4. **κατὰ τὰς ὑπ'.** Tum Mofcov. ante **Μηδία** articulum omittit. Denique idem cum Parif. mavult **ἐπέβαλλε** pro **ἐπέβαλε.**

Eratofthenes vero, cum divififfet regiones iftas in auftrinas ac feptentrionales, et, quae vocat ipfe figilla, defcripfiffet, aliud feptentrionale, aliud meridionale vocans: finem utriusque climatis ftatuit Cafpias portas: convenienter ergo meridiei magis accidentia et verfus ortum a Cafpiis fita portis, meridionalia pronuntiaverit, in quibus funt Media et Armenia: feptentrionem magis fpectantia, feptentrionalia: ifto alia atque alia conftitutione evenienente. Fortaffe autem id illi non congruebat, quia extra Taurum verfus meridiem nulla eft pars Mediae aut Armeniae.

CAP.

ΚΕΦ. ΙΒ'.

§. 1.

Media.

Ἡ δὲ Μηδία δίχα διῄρηται· καλοῦσι δὲ τὴν μὲν, μεγάλην, ἧς μητρόπολις τὰ Ἐκβάτανα, μεγάλη πόλις, καὶ τὸ βασίλειον ἔχουσα τῆς Μήδων ἀρχῆς· διατελοῦσι δὲ καὶ νῦν οἱ Παρθυαῖοι τούτῳ χρώμενοι βασιλείῳ· καὶ θερίζουσί γε ἐνταῦθα οἱ βασιλεῖς· ψυχρὰ γὰρ ἡ Μηδία· τὸ δὲ [1] χειμάδιον ἐστὶν αὐτοῖς ἐν Σελευκείᾳ, τῇ ἐπὶ τῷ Τίγρι, πλησίον Βαβυλῶνος· ἡ δ' ἑτέρα μερίς ἐστιν ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία. Τοὔνομα δ' ἔσχεν ἀπὸ τοῦ p. 523. [2] Ἀτροπάτου ἡγεμόνος, ὃς ἐκώλυσεν ὑπὸ τοῖς Μακε-

1) Moſcov. χειμαδεῖον. Deinceps pro Τίγριδι Caſaubb. Moſc. Pariſ. dant Τίγρι; Ven. Τίγρῃ; edd. Aldi, Hopperi Τίγρηδι. Equidem, ut ſupra Τίγριος poſui, ſic hic Τίγρι.

2) Moſcov. Medic. 3. 4. ἡγεμόνος Ἀτροπάτου; reliqui uſitato more proprium nomen praeponunt cum epitome, tantum quod haec pro ἡγεμόνος reddit σατράπου. Deinde Moſcov. Pariſ. γίνεσθαι pro γενέσθαι. Iidem cum Medic. 3. 4. τῆς ponunt ante μεγάλης, ut edd. ante Caſaubonum.

CAP. XII.

§. 1.

Media in duas dividitur partes: quarum una magna dicitur, cujus primaria urbs Ecbatana, magna urbs, et Medorum regia: atque etiam ibi regni ſedes Parthis eſt, ac ibi aeſtiva habent reges: frigida enim eſt Media: hyberna Seleuciae Tigridi impoſitae prope Babylonem: altera eſt Media Atropatia. Nomen haec habet ab Atropato duce, qui obſti-

Media. Μακεδόσι γενέσθαι καὶ ταύτην, μέρος οὖσαν μεγάλης Μηδίας. Καὶ δὴ καὶ βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς ἰδίᾳ συνέταξε [3] καθ' αὐτὴν τὴν χώραν ταύτην· καὶ ἡ διαδοχὴ σώζεται μέχρι νῦν ἐξ ἐκείνου πρός τε τοὺς Ἀρμενίων βασιλέας ποιησαμένων ἐπιγαμίας τῶν ὕστερον, καὶ Σύρων, καὶ μετὰ ταῦτα Παρθυαίων.

§. 2.

Κεῖται δὲ ἡ χώρα τῇ μὲν Ἀρμενίᾳ καὶ τῇ Ματιανῇ πρὸς ἕω, τῇ δὲ μεγάλῃ Μηδίᾳ πρὸς δύσιν· πρὸς [1] δ' ἄρκτον ἀμφοτέραις· τοῖς δὲ περὶ τὸν

3) Moſcov. edd. Aldi, Hopperi κατ' αὐτὴν, quae commutatio non eſt infrequens. Tum Venet. Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi μετὰ Σύρων, nempe quia librarii nimis remota haec putarent ab Ἀρμενίων, a quidus tamen eodem regimine pendet. Ita vero Strabo ſaepe connexis verbis alia interponit. Vulgatam igitur lectionem reliqui.

1) Inverſo ordine Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. Tum ed. Aldi ἐπὶ τὸν μυχὸν; Hopp. et Xyl. ἐπὶ περὶ τὸν μυχόν.

obſtitit, ne Macedonum ea in poteſtatem veniret, quanquam magnae eſſet portio Mediae. Quin etiam rex peculiaris creatus, ditionem eam ab aliis ſeparatam conſtituit: et ſucceſſio ejus durat in hunc usque diem, cum poſteri per nuptias affinitates contraxiſſent cum Armeniae, ac Syris poſtmodo Parthisque regibus.

§. 2.

Sita eſt regio iſta ab Armenia et Matiana verſus ortum Solis, a magna Media verſus occaſum: ab utrisque verſus ſeptentrionem:

τὸν μυχὸν τῆς Ὑρκανίας θαλάττης, [2] καὶ τοῖς Ματιανοῖς ἀπὸ νότου παράκειται. Ἔστι δ' οὐ μικρὰ κατὰ τὴν δύναμιν, ὥς φησιν Ἀπολλωνίδης· ἥ γε καὶ [3] κατὰ μυρίους ἱππέας δύναται παρέχεσθαι, πεζῶν δὲ τέτταρας μυριάδας. Λίμνην δ' ἔχει τὴν [4] Σπαῦταν, ἐν ᾗ ἅλες ἐπανθοῦντες πήττονται· εἰσὶ δὲ κνησμώδεις καὶ ἐπαλγεῖς· ἔλαιον δὲ τοῦ πάθους ἄκος, [5] ὕδωρ δὲ γλυκὺ τοῖς κατα- Media.

2) Malim καὶ τοῖς Ματιανοῖς, niſi aliquid deeſt. *Caſaubonus.* Nempe vulgo conſentientibus Msstis omnibus legitur καὶ τῆς Ματιανῆς, quod ſuſpenſum pendet. Ut ſenſus ſtructurae legibus conſtet, obſecutus ſum Caſaubono, in primis cum facilis fuerit mutatio. Mannert in Geogr. T. 5. P. 2. p. 143. emendat μέρει τῆς Ματιανῆς.

3) In Medic. 4. deeſt κατὰ, quod alii omnes addunt, rariori quidem uſu, de quo v. Schweighaeuſer. in Lex. Polyb. h. v.

4) Vulgo Σπαῦτα, pro quo Moſcov. vult Σπαύτα, Urbin. Vatic. Medic. 3. Σπαῦταν. Quod rectum ſit, equidem in obſcuro hoc nomine non ſtatuerim. Etſi enim ipſe locus ab aliis commemoretur, alia tamen nomina gerit, de quibus cf. d'Anville in Memoires — de Paris T. 32. p. 564. ſq. et T. 36. p. 80. Tum Medic. 3. ἐπαλιῆς pro ἐπαλγεῖς.

5) Suſpectum locum cenſet Caſaubonus. Codices nihil variant, tantum quod Ven. pro εἴτις dat negligenter εἴτι. Strabo hoc vult: veſtes, in aquam ſalſam lacus im-

merſas

nem: iis, qui ad intimum ſinum maris Caſpii et Matianae ſunt, ab auſtro adjacet. Haud exiguam eſſe ejus potentiam Apollonides tradit: utpote qu-- ad X equitum; XL peditum millia poſſit ſuppeditare. Lacum habet, qui Spauta dicitur, in quo ſales effloreſcentes coguntur: ii pruritum doloresque excitant: oleum malo ei medetur, et aqua dulcis ſa-

nas

Media. πυρωθεῖσιν ἱματίοις, εἴ τις κατ᾽ ἄγνοιαν βάψειεν εἰς αὐτὴν πλύσεως χάριν. Ἔχουσι δ᾽ ἰσχυροὺς γείτονας τοὺς Ἀρμενίους καὶ τοὺς Παρθυαίους· ὑφ᾽ ὧν περικόπτονται πολλάκις· ἀντέχουσι δ᾽ ὅμως καὶ ἀπολαμβάνουσι τὰ ἀφαιρεθέντα, καθάπερ τὴν Συμβάκην ἀπέλαβον παρὰ τῶν Ἀρμενίων, ὑπὸ Ῥωμαίοις γεγονότων, καὶ αὐτοὶ προσεληλύθασι [6] τῇ φιλίᾳ τῇ πρὸς Καίσαρα· θεραπεύουσι δ᾽ ἅμα καὶ τοὺς Παρθυαίους.

§. 3.

Βασίλειον δ᾽ [1] αὐτῶν θερινὸν μὲν ἐν πεδίῳ ἱδρυ-

merfas, ignem concipere, qui dulci exftinguatur. Sic enim aqua dulcis et falfa fibi obponuntur. Defideratur igitur verbum, quod hunc fenfum adferat, quod eft in pofteriori parte. Vitium igitur latet in priori. Tum vero καὶ ex compendio fcriptum etiam, faepe transit in κατὰ et contra. Quare, etfi ufu adhuc non fit cognitum, apte tamen ad analogiae rationem dedi καταπυρωθεῖσιν, uti ab ἔκπυρος defcendit ἐκπυρόω.

6) Xylander voces τῇ φιλίᾳ omiferat, quas revocavit Cafaubonus.

1) Pro αὐτοῖς, quod ferunt editiones, libri mei omnes exhibent αὐτῶν, quibus, etfi utrumque valet, parui. Tum

nat fic inflammatas veftes, fi quis ignarus purgandi caufa eo immerferit. Potentes habent vicinos Armenios ac Parthos, a quibus res ipforum faepe acciduntur: refiftunt tamen, et ablata recuperant: ficut Symbacen receperunt ab Armeniis, cum hos Romani fubjugaffent, et ipfi ad Caefaris amicitiam acceflerunt: fimul et Parthos colunt.

§. 3.

Regia iis per aeftatem eft in planitie fita Gaza,

ἱδρυμένον Γάζα, καὶ ἐν φρουρίῳ ἐρυμνῷ Οὔερα, Media. ὅπερ Ἀντώνιος ἐπολιόρκησε κατὰ τὴν ἐπὶ Παρθυαίους στρατείαν. Διέχει δὲ τοῦτο τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, τοῦ ὁρίζοντος τήν τε Ἀρμενίαν καὶ τὴν Ἀτροπατηνὴν, σταδίους δισχιλίους καὶ τετρακοσίους, ὥς φησιν [2] ὁ Δέλλιος, ὁ τοῦ Ἀντωνίου φίλος, συγγράψας τὴν ἐπὶ Παρθυαίους στρατείαν αὐτοῦ, ἐν ᾗ παρῆν καὶ αὐτὸς, ἡγεμονίαν ἔχων. Ἔστι δὲ τῆς χώρας ταύτης τὰ μὲν [3] ἄλλ' εὐδαίμονα χωρία·

Tum Mosc. φρουράῳ et Οὐερ. In nomine Γάζα omnes conveniunt, etsi eandem urbem alii paullo aliter efferant. Sic Plin. 6, 16. s. 13. *Gazae*, ubi etiam in distantia recedit a Nostro. Aliis est Γάζακα, uti Stephano h. v. Ptolem. 6, 18. Ammian. 23, 6. p. 289. ed. Gron. ubi alias variationes dabit Valesius. Οὔερα corrupte scriptum et candem urbem putat, quam alii *Phraata* vocent, Mannert in Geogr. p. 146. c. l.

2) De Adelphio nihil habeo compertum. Reperio Δέλλιον, amicum Antonii, ejusque in multis expeditionibus comitem. *Casaubonus.* Cf. Plutarch. in Antonio c. 25. et 59. etsi *Bellius* mavult Patinus in familiis Rom, p. 46. At cf. Ruhnken. ad Vellci. 2, 84, 3. ubi etiam hanc Casauboni in Strabone emendationem probat, Equidem sic reposui ὁ Δέλλιος pro vulgato Ἀδέλφιδος. Post mutato vulgari ordine Moscov. ponit αὐτοῦ στρατείαν.

3) Medic. 3. 4. integram vocem adferunt, ἄλλα, uti fere

Gaza, et loco edito ac natura munito Vera: quam in expeditione Parthica oppugnavit Antonius. Abest ab Araxo flumine, qui Armeniam ab Atropatena dividit, stadiis CIↃ CIↃ et CCCC, ut Dellius ait, Antonii comes, qui ejus Parthicam expeditionem descripsit, oculatus testis, et qui ipse etiam partem exercitus duceret. Hujus regionis caetera sunt opulenta:

Media. ρία· ἡ δὲ προσάρκτιος ὀρεινὴ, καὶ τραχεῖα, καὶ ψυχρὰ, Καδουσίων κατοικία τῶν ὀρεινῶν, καὶ Ἀμάρδων, καὶ Ταπύρων, καὶ Κυρτίων, καὶ ἄλλων τοιούτων, οἳ μετανάσται εἰσὶ καὶ λῃστρικοί. Καὶ γὰρ ὁ Ζάγρος, καὶ ὁ Νιφάτης κατεσπαρμένα ἔχουσι τὰ ἔθνη ταῦτα· καὶ οἱ ἐν τῇ Περσίδι [4] Κύρτιοι, [5] καὶ Μάρδοι, (καὶ γὰρ οὕτω λέγονται

fere solet, etsi non desunt exempla, cum usitatius sit haec abjectio in ἀλλά. In sequ. deest in Mosc. vox τοιούτων.

4) Sic Mosc. Paris. Venet. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. cum vetere interprete, qui antea et hic scribit *Circios*. Nempe iidem sunt, quos antea nominavit, quare etiam Xylander et Casaubonus hanc formam in utroque loco probarunt. Vulgo Κάρτιοι legitur in editionibus. Cf. Strabo lib. 15. p. 727.

5) Vulgo Ἀμαρδοὶ, vel in posterioribus editionibus Ἄμαρδοι. Codices Ἄμαρδοι. *Tzschucke*. Legendum est καὶ Μάρδοι (καὶ γὰρ οὕτω et c.) Notare voluit Strabo, eos, quos paullo ante Amardos vocaverat, etiam Mardos vocari, quod verum est, et ita multis locis vocantur ab Herodoto et aliis. Sic diximus alibi, [supra ad p. 511. ed. Paris.] Parnos vocari etiam Aparnos. At Xylander haec non animadvertens, in solo spiritu differentiam positam esse putat, quam hic notat Strabo; nimis profecto frigide. *Casaubonus*. Sine sensu est et frigida vulgata lectio: καὶ Ἀμαρδοὶ (καὶ γὰρ οὕτω λέγονται οἱ Ἀμαρδοί.) Codices nihil ab ea discrepant, tantum quod in Medic. 3. (nam

lenta: quod autem ad septentrionem vergit, montosum, asperum, et frigidum est: ibi degunt Cadusii montani, Amardi, Tapyri, Cyrtii, aliique id genus: qui et aliunde in ista migraverunt loca, et sunt latrones. Zagrus enim ac Niphates istas gentes sparsas habent: et qui in Persia sunt Cyrtii atque Mardi

γονται οἱ Ἄμαρδοι·) καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ [6] μέχρι νῦν ὁμωνύμως προσαγορευόμενοι, τῆς αὐτῆς εἰσὶν ἰδέας. Media.

§. 4.

Οἱ δ' οὖν Καδούσιοι πλήθει τῶν πεζῶν μικρὸν [1] ἀπολείπονται τῶν Ἀριανῶν· [2] [ἄνδρες δεινοὶ πετροβατεῖν καὶ] ἀκοντισταὶ ἄριστοι· ἐν δὲ τοῖς τραχέσιν ἀνθ' ἱππέων πεζοὶ διαμάχονται. Ἀντωνίῳ δὲ χαλεπὴν p. 524.

(nam in Medic. 3. verba parentheſi incluſa hic certe deſunt.) legitur καὶ γὰρ καὶ οὕτω λέγονται. Tum videatur Strabo reſpicere locum ſuperiorem p. m. 451. ubi Μάρδους dixit, etſi poſt etiam Ἄμαρδοι occurrunt, ſi ab illo editum eſt, et hoc ideo, ſerius licet, hic monuit. Placet tamen emendatio Caſauboni, et τὸ A ex praecedenti καὶ facile ex ſcripturae compendio adhaeſit. Quare non dubitavi, eam referre. Cf. ſupra p. m. 451.

6) Huc ex trajectione poſt Ἀρμενίᾳ Medic. 4. ſubjicit verba: οὕτω λέγονται Ἄμαρδοι.

1) Caſaubonn. ὑπολείπονται. Mei omnes tenent vulgatam.

2) Hic ex Strabonis hoc loco Euſtathius ad Dionyſ. v. 730. aliqua ſupplet, quae in noſtris libris exciderunt, quare, uncis tamen incluſa, nunc addidi. Tum vero pro ἀκοντισταὶ δ' εἰσὶν ἄριστοι dedi ἀκοντισταὶ ἄριστοι. Πετροβατεῖν dicitur, ut κρημνοβατεῖν apud Hannonem p. 5. ed. Hudſ. Subplenda autem illa verba cenſuit etiam Berkelius ad Stephanum p. 434.

Mardi (ſic enim vocant Amardos:) et qui in Perſia ſunt, eodem hodieque nomine cenſentur, eundemque habitum tenent.

§. 4.

Caduſii multitudine pedeſtri parum cedunt Arianis: optime jaculo pugnant: in aſpretis pedites loco equitum proeliantur. Antonio

Media. λεπὴν τὴν ςρατείαν ἐποίησεν οὐχ ἡ τῆς χώρας φύσις, ἀλλ' ὁ τῶν ὁδῶν ἡγεμὼν, ὁ τῶν Ἀρμενίων βασιλεὺς [3] Ἀρταουάσδης, ὃν, [4] ὡς εἰκὸς, ἐκεῖνος ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ, σύμβουλον ἐποιεῖτο καὶ κύριον τῆς περὶ τοῦ πολέμου γνώμης· ἐτιμωρήσατο μὲν οὖν αὐτὸν, ἀλλ' ὀψὲ ἡνίκα πολλῶν αἴτιος [5] κακῶν κατέςη Ῥωμαίοις, καὶ αὐτὸς, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις τὴν ἀπὸ τοῦ Ζεύγματος ὁδὸν, τοῦ κατὰ τὸν Εὐφράτην, μέχρι τοῦ ἅψασθαι τῆς Ἀτροπατηνῆς, ὀκτακισχιλίων ςαδίων ἐποίησε πλέον, ἢ διπλα-

3) In varias formas distorquent hoc nomen codices. Moscov. Ἀρταούας δ' ἦν; Medic. 3. Paris. Ἀρταούας δ' ἦν; Venet. Ἀρταοῦεας δ' ἦν; vetus etiam interpres reddit *Artauas*; reliqui cum edd. Ἀρταουάσδης, unde adparet vitii fons et origo. Verum nomen est Ἀρταουάσδης, ut docent Dio 49, 25. et alibi, Plutarch. in Antonio cap. 50.

4) Moscov. Venet. Paris. ὃν εἰκὸς ἐκεῖνος; Medic. 3. plenius et ad sensum verius ὃν, ὡς εἰκὸς, ἐκεῖνος. Vulgo cum priori interprete ὃν ἐκεῖνος. Cum codices diligentius conlati omnes in εἰκὸς perstent, Medicei 3. ope adjutus Straboni id reddidi. Pro αὐτῷ Moscov. ponit αὐτῷ, ex quo recepi.

5) Mosc. Medic. 3. 4. κατέςη κακῶν. Post ἀνιδιῶν edd. Aldi et Hopperi, quod facile convellitur, uti κυκλοπορίας in Medic. 4. Cf. lib. 16. p. 780.

nio autem expeditionem difficilem redegit non loci natura, sed itinerum ductor Artavasdes, Armeniorum rex: quem sibi insidiantem Antonius consiliarium et magistrum bellicorum consiliorum adscivit. Sumsit quidem poenas ab eo, sed sero, cum ille multas in calamitates conjecisset Romanos: vt et ille, qui iter, quod a Zeugmate ad Euphraten est usque ad fines Atropatenae, ꟾↄↄ ꟾↄ ꟾↄ ꟾↄ stadiorum effecit, amplius

διπλασίαν τῆς εὐθείας, διὰ ὀρῶν, καὶ ἀνοδιῶν, καὶ κυκλοπορείας. Media.

§. 5.

Ἡ δὲ μεγάλη Μηδία, τὸ μὲν παλαιὸν τῆς Ἀσίας ἡγήσατο πάσης, καταλύσασα τὴν τῶν Σύρων ἀρχήν· ὕστερον δ' ὑπὸ Κύρου καὶ Περσῶν ἀφαιρεθεῖσα τὴν τοσαύτην ἐξουσίαν [1] ἐπὶ Ἀστυάγου, διεφύλαττεν ὅμως πολὺ τοῦ πατρίου ἀξιώματος· καὶ ἦν τὰ Ἐκβάτανα [2] χειμάδιον τοῖς Περ-

1) Vulgo Ἀστυάγου. Mofcov. Medic. 3. 4. bene ad fenfum verborum et hiftoriae fidem addunt ἐπὶ, ex quibus recepi. Sic vetus interpres reddidit *fub Aftyage*. *Tzfch.* Probo veterum lectionem ἐπὶ Ἀστυάγου. Contigit enim Medici imperii everfio temporibus Aftyagae, qui fuit ultimus Medorum rex. Vide hiftoricos. *Cafaubonus.* Cf. Herodot. 1, 130. Diodor. 2, 32. quorum ille etiam convenienter cum Noftro dicit: τότε ἐπὶ Ἀστυάγεος οἱ Πέρσαι τε καὶ ὁ Κῦρος ἐπαναστάντες τοῖσι Μήδοισι ἦρχον τὸ ἀπὸ τούτου τῆς Ἀσίης. De fenfu verborum τῆς Ἀσίας πάσης cf. Walther in animadverf. hiftor. p. 29. confulto fimul Herodoto c. l.

2) Mofc. χειμαδεῖον, ut fupra p. 522. extr. ubi tamen de Seleucia id adfirmat Nofter, quare etiam Wefſeling. ad Diodor. Sic. 2, 13. illum locum defectum effe fufpicatur. De Ecbatanis autem fatis id ex aliis auctoribus conftat. V. Briffonius de regio Perfarum principatu p. m. 43. fqq.

plius quam rectae duplum eft, per montes, invia, inque gyrum circumducendo.

§. 5.

Magna Media antiquitus Syrorum imperio everfo toti imperavit Afiae. Poftea temporis, cum Cyrus et Perfae Aftyagen deieciffent, multum tamen priftinae dignitatis retinuit: et Ecbatana hybernum

Media. Πέρσαις. Ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἐκείνους καταλύσασι Μακεδόσι, τοῖς τὴν Συρίαν ἔχουσι, καὶ νῦν ἔτι τοῖς Παρθυαίων βασιλεῦσι τὴν αὐτὴν παρέχεται χρείαν τε καὶ ἀσφάλειαν.

§. 6.

Ὁρίζεται δ' ἀπὸ μὲν τῆς ἕω τῇ τε [1] Παρθυαίων καὶ τοῖς Κοσσαίων ὄρεσι, λῃστρικῶν ἀνθρώπων· οἱ τοξότας μυρίους καὶ τρισχιλίους παρέσχοντό ποτε [2] Ἐλυμαίοις, συμμαχοῦντες ἐπὶ Σουσίους καὶ Βαβυλωνίους. Νέαρχος δέ φησι, τεττάρων ὄντων λῃστρικῶν ἐθνῶν, ὧν Μάρδοι μὲν Πέρσαις προσεχεῖς ἦσαν, Οὔξιοι δὲ καὶ Ἐλυμαῖοι τούτοις τε καὶ Σουσίοις, Κοσσαῖοι δὲ Μήδοις· πάν-

1) Medic. 3. 4. Parif. Παρθυαίᾳ. Forte fic adjuvare voluerunt vulgatam, quae tamen etiam ex ellipfi vocis χώρᾳ bene intelligi poteft. Poft vulgo legitur οἱ, quod, monente etiam Mofc. converti in οἵ.

2) Medic. 3. 4. (a priori manu) Mofcov. Parif. Ἀλυμαίοις. Sic deinceps Medic. 3. Ἐλυμαίοις. Supra in libris exftabat Ἐλυμίων.

num erat domicilium Perfis, ut et Macedonibus deinde, qui iftos everterunt et Syriam occupaverunt: quin et nunc Parthis eundem ufum atque fecuritatem praebet.

§. 6.

Media major definitur verfus ortum Parthia, et montibus Coffaeorum. Sunt hi latrociniis dediti: et aliquando fagittariorum XIII millia eduxerunt, Elymaeis fuppetias ferentes contra Sufios et Babylonios. Nearchus ait, cum quatuor fint populi praedando viventes, de quibus Mardi Perfis contigui erant, Uxii et Elymaei iisdem atque Sufiis, Coffaei Medis: omnes

πάντας μὲν φόρους πράττεσθαι τοὺς βασιλέας· Κοσσαίους δὲ καὶ δῶρα λαμβάνειν, ἡνίκα ὁ βασιλεὺς θερίσας ἐν Ἐκβατάνοις εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καταβαίνοι· καταλῦσαι δ᾽ [3] αὐτῶν τὴν πολλὴν τόλμαν Ἀλέξανδρον, ἐπιθέμενον χειμῶνος. Τούτοις δὲ δὴ ἀφορίζεται πρὸς ἕω, καὶ ἔτι τοῖς [4] Παραιτακηνοῖς, οἳ συνάπτουσι Πέρσαις, ὀρεινοὶ καὶ αὐτοὶ καὶ λῃστρικοί· ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων τοῖς ὑπεροικοῦσι τῆς Ὑρκανίας θαλάττης Καδουσίοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, οὓς ἄρτι διήλθομεν· πρὸς νότον δὲ τῇ Ἀπολλωνιάτιδι, ἣν [5] Σιτακηνὴν ἐκάλουν οἱ Media.

3) Parif. αὐτόν. Tum Parif. Medic. 3. 4. τόλμαν, cum vulgo feratur τόλμην. Pro τούτοις δὲ δὴ Mofcov. Parif. Medic. 3. 4. volunt τούτοις τε δή.

4) Mofcov. Παρατακηνοῖς; edd. Aldi, Hopperi Παραιτιτακηνοῖς, ut vetus interpres *Parcfitacinis*. De vera fcriptura vocis, quae et alibi paffim aliter vitiatur, multa praeter Geographos dabit Blancardus ad Arrian. de exped. p. 290.

5) Sic omnes libri per fimplex τ cum epitome et vetere interprete. Cf. etiam lib. 15. p. 732. qui locus cum noftro comparari poteft, etfi ibi Mofcov. per duplex τ effert, ut alii auctores, et Weffeling. ad Diodor. 17, 65.

omnes eos tributa a regibus exegiffe: Coffaeos autem munera etiam accipere, cum rex aeftate Ecbatanis transacta in Babyloniam defcendit: nimiam tamen eorum audaciam ab Alexandro fuiffe compreffam, cum eos hyeme adortus effet. His ergo Media verfus ortum definitur: ac Paraetacenis praeterea, qui, contigui Perfis, ipfi quoque montana incolunt, et latrocinia exercent. Verfus feptentrionem autem Cadufiis, qui fupra Hyrcanum mare habitant, aliisque nuper dictis. Verfus meridiem Apolloniatide, quam Sitacenam antiqui dixerunt, et

Media. οἱ παλαιοί, καὶ τῷ [6] Ζάγρῳ, καθ' ὃν ἡ Μεσαβατικὴ κεῖται, τῆς Μηδίας οὖσα· οἱ δὲ τῆς Ἐλυμαίας φασί· πρὸς δύσιν δὲ τοῖς [7] Ἀτροπατίοις καὶ τῶν Ἀρμενίων τισίν. Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις, κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίκειά τε, καὶ Ἀπάμεια, καὶ ἡ πρὸς Ῥαγαῖς καὶ αὐτὴ [8] Ῥάγεια, τὸ

τοῦ

6) Verba τῷ Ζάγρῳ — Ἀρμενίων τισὶν desunt in Urbin. et Medic. 3. Alii vulgatam videntur esse secuti, ut Paris. Venet. Medic. 4. quae sic habet: τῷ Ζάγρῳ καθ' ἡμᾶς σαβατικὴ κεῖται, sine ullo sensu; Vatic. τῷ Ζάγρῳ, καθὸ ἡ ἡμᾶς σαβατικὴ κεῖται; optime Moscov. etsi vocibus male disjectis καθὸ ἡμᾶσσα βατική. V. deinceps. *Tzscb.* Corruptissimum locum sic emendabis ex manuscriptorum auctoritate: καὶ τῷ Ζάγρῳ, καθ' ὃ ἡ Μασσαβατικὴ κεῖται. Massabaticae etiam lib. 16. p. 745. meminit, ubi docet Elymaeae provincias esse duas, Gabianam et Massabaticam. Meminit et Dionysius Afer v. 1014. Αὐτὰρ ὑπὲρ Βαβυλῶνος, ἐπὶ πνοιὴν βορέαο Κισσοί, Μεσσοβάται τε, Χαλωνῖταί τε νέμονται. Ptolemaeus in descriptione Persidis [6, 4.] de Paraetacena loquens, quae est pars Persidis, ἧς εἰσιν ἀπὸ μεσημβρίας Μεσσαβάται. [vulgo simplici σ] *Casaubonus.* Vetus interpres diserte scribit: *Zagro, apud quem Massabatica est.* Secutus igitur haec vestigia librorum reposui Μεσσοβατικὴ, quam Plinius 6, 31. s. 27. *Mesabatenen* vocat.

7) Venet. Moscov. Medic. 4. corr. Ἀτραπίοις.

8) Medic. 4. Ῥαγία; 4. Ῥέγα; reliqui cum editis Ῥάγεια. Vetus interpres *Rhaga, quae apud Rhagas est.* *Tzschucke.* Malim αὐτὴ Ῥάγα. Stephanus Ῥάγα πόλις ἐν Μηδίᾳ. *Casaubonus.* Ῥάγα etiam vocatur ab Isidoro p. 6. Huds.

Ῥάγαι

et Zagro, ad quem Mesabatica sita est Mediae: alii Elymaeis tribuunt: versus occasum Atropatiis et Armeniis quibusdam. Sunt et Graecanicae ! urbes in Media, a Macedonibus conditae, Laodicea, Apamea, et apud Rhagas a Nicatore condita Rhageia, quam ipse

Euro-

τοῦ Νικάτορος κτίσμα· ὃ ἐκεῖνος μὲν Εὐρωπὸν ὠνό- Media.
μασε, Πάρθοι δὲ Ἀρσακίαν, νοτιωτέραν οὖσαν τῶν
Κασπίων πυλῶν [9] πεντακοσίοις που σαδίοις, ὥς p. 525.
φησιν Ἀπολλόδωρος [10] Ἀρταμιτηνός.

§. 7.

Ῥάγαι ab Arrian. de exped. 3, 20, 2. quod vult Mannert Geogr. P. 5. T. 2. p. 172. eadem urbs. Tum vero valde languet, aut friget sensus. Quis enim dixerit, Rhagas sitas fuisse prope Rhagas? Immo Rhagae vel Rhaga urbs fuit antiquissima, in cujus vicinia post simili nomine a Seleuco condita urbs fuit; quam ipse Europum vocavit; Parthi Arsaciam, etsi utramque distinguit Ammian. 23, 6. p. 289. ed. Gron. Quod priora verba ad Apameam refert Vaillant de Arsacidarum imperio T. I. p. 14. non patitur nexus, qui ad Ῥάγεια profert. Tum Ῥαγαῖς, uti p. m. 497. a Xylandro inde scripserunt editores, posuerunt Aldus et Hopperus Ῥάγαις, quod praefert Arrianus et editiones etiam nostrae deinceps, forte rectius.

9) Casaubonn. ἑπτακοσίοις, quae nimis augent, cum Ptolem. 6. 2. (cui est simpliciter *Europus*) inde removeat 400 stadiis, diei itinere Arrianus.

10) Vulgo olim in edd. Aldi et Hopperi ferebatur Ἀδραμυθῖνος, post Ἀδραμυττηνός. Pro eo Casaubonn. vel Ἀρτεμησινὸς, vel Ἀρταμυθινός. Mosc. ὁ Ἀρτεμισηνὸς; Medic. 3. Venet. Urbin. ὁ Ἀρτεμησινὸς; Paris. Ἀρτεμήσινος; Medic. 4. ὁ Ἀρταμίτηνος; vetus interpres *Adramyttinus*. *Tzsch.* Ecce iterum *Adramyttenus* vocatur hic, qui erat *Artemita*, ut supra [p. 516. extr.] docuimus. Lego, ut ibi, Ἀρταμιτηνὸς, vel Ἀρτεμιτηνός. *Casaubonus.* Proxime huc valet Medic. 4. Cf. supra ad c. I.

Europum appellavit, Parthi Arsaciam, versus meridiem a Caspiis portis distitam 10 circiter stadiis, ut tradit Apollodorus Artamitenus.

§. 7.

Media.

§. 7.

Ἡ πολλὴ μὲν [1] οὖν ὑψηλή ἐστι καὶ ψυχρά· τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ὑπερκείμενα τῶν Ἐκβατάνων ὄρη, καὶ τὰ περὶ τὰς Ῥαγὰς, καὶ τὰς Κασπίους πύλας, καὶ καθόλου τὰ προσάρκτια μέρη τὰ ἐντεῦθεν μέχρι πρὸς τὴν Ματιανὴν, καὶ τὴν Ἀρμενίαν. Ἡ δ' [2] ὑπὸ ταῖς Κασπίοις πύλαις ἐν ταπεινοῖς ἐδάφεσι καὶ κοίλοις οὖσα, εὐδαίμων σφόδρα ἐστὶ καὶ πάμφορος, πλὴν ἐλαίας· εἰ δὲ καὶ φύεταί που, ἀλιπής τέ ἐστι καὶ ξηρά· ἱππόβοτος δὲ καὶ αὕτη ἐστὶ διαφερόντως, καὶ ἡ Ἀρμενία· καλεῖται δέ τις καὶ [3] λειμὼν Ἱππόβοτος, ὃν καὶ διεξί-

1) Ante Casaubonum vocula οὖν desiderabatur in editionibus, quam inferunt omnes codices. Post Casaubb. Μαντιανὴν, ut infra p. 531. editiones etiam inserto ν, reliqui cum edd. recte Ματιανήν.

2) Casaubonn. omnesque mei ὑπὸ, uti vetus interpres *sub*, quod propter subnexa est magis adcommodatum. Vulgo ἐπὶ, quod Aldus immutavit.

3) Male Aldus et Hopper. λιμὼν. Pro ἐπὶ τῶν Περσῶν Xylander posuit ὑπὸ τ. Π. Tum pro Νισαίους, quod probant codices et editiones, solus Parif. dat Νησαίους, et vetus interpres *Nesseos*. Ita vero deinceps variat epitome p. 148.

§. 7.

Magna sui parte Media sublimis est, et frigida; ac tales sunt etiam supra Ecbatana siti montes, et apud Rhagas, Caspiasque portas, atque in universum septentrionalia loca usque ad Matianam et Armeniam. Ad Caspias portas solum humile et in convalle situm, uberrimum est, et omnium ferax, demta olea: quae etsi seritur alicubi, arida et pinguedinis expers nascitur. Haec regio (ut et Armenia) equis alendis excellit: et inde quoddam pratum Hippobotum dicitur, per quod

διεξίασιν οἱ ἐκ τῆς Περσίδος καὶ Βαβυλῶνος εἰς Κασπίους πύλας ὁδεύοντες, ἐν ᾧ πέντε μυριάδας ἵππων Media.

p. 148. Hudf. quae primum in ed. Bafil. fcribit Νησαῖον πεδίον, deinde Νισαίους ἵππους. *Tzfchucke.* Epitomae, etiam fcriptae, Νησαῖοι habent, itemque Stephanus, ubi ordo literarum lectionem ftabilit, et fupra quoque [p. 509.] Nefaea Hyrcaniae vicina legebatur: fortaffe alia. Certe Plinius 6, 25. [f. 29.] Nifaeam legit Parthiae adfcribens. Ita Nifaeos equos legit etiam Euftathius in Il. 2, 558. et in Dionyfium, [v. 1017.] et apud Plutarchum in Pyrrho [c. 11.] eft Νισαῖος ἵππος. Itaque hos fequor, cum et infra [p. 530. in.] fic legatur. *Xylander.* Parum fibi conftant in fcriptura hujus vocis ab initio. Sic per ι efferunt Suidas f. v. Νίσαιον et ἵππος Νισαῖος, ex auctoribus ipfis Herodot. 3, 106. Philoftrat. in vita Apollon. 1, 31. Lucianus de hiftor. fcrib. c. 39. Himerius eclog. 13, 36. p. 236. ed. Wernsdorf. — Per η Stephanus, Hefychius. h. v. quod per literarum feriem evincere videtur, et fic multi etiam libri in auctoribus, ubi vulgo per ι editur. *Nefaeos* autem ex Latinis vocat Ammian. 23, 6. p. 288. Gron. Quaec quidem diverfitas orta eft ex crebra commutatione utriusque literae, et quod forte cum Nifaea Atticae commifcerent. At per υ ferri non poteft, uti legitur in Heliodoro l. 9. p. 437. extr. et dedit Schmieder. in Arriano de exp. 7, 3, 6. ubi antea ftabat η. Sed plura dabunt Bochart in Hieroz. P. I. 2, 9. Briffon. de regno Perfar. lib. 3. p. 301. f. Salmaf. ad Solin. p. m. 842. Cafaubon. ad Athen. p. 342. d'Orville ad Chariton. 6, 4. p. 541. et viri docti ad laudatos auctores. Equidem et hic, ut fupra, dedi per η. Quod antea fcribit Strabo πέντε μυριάδας, in quo numero confentiunt omnes libri, Wefteling. id mutatum velit ad Diodor. 17. 110. in πεντεκαίδεκα, quod optime illi cum Arriano de exp. 7, 13, 2. convenerit. Forte tamen Nofter Alexandri tempora refpexit, qui tantum ibi invenit equos LXM (Diodorus c. l.) aut LM. (Arrian. c. l.)

quod transeunt, qui a Perfide et Babylonia ad Cafpias portas proficifcuntur: in eo ali ajunt L millia equarum

Media. ἵππων θηλειῶν νέμεσθαί φασιν ἐπὶ τῶν Περσῶν· εἶναι δὲ τὰς ἀγέλας ταύτας βασιλικάς. Τοὺς δὲ Νησαίους ἵππους, οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς ἀρίστοις οὖσι καὶ μεγίστοις, οἱ μὲν ἐνθένδε λέγουσι τὸ γένος, οἱ δ' ἐξ Ἀρμενίας· ἰδιόμορφοι δέ εἰσιν, ὥσπερ καὶ οἱ Παρθικοὶ λεγόμενοι νῦν παρὰ τοὺς Ἑλλαδικοὺς, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς παρ' ἡμῖν. Καὶ τὴν βοτάνην δὲ, τὴν μάλιστα τρέφουσαν τοὺς ἵππους, ἀπὸ τοῦ πλεονάζειν ἐνταῦθα ἰδίως Μηδικὴν καλοῦμεν. Φέρει δὲ καὶ σίλφιον ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὀπὸς, [4] πολὺ λειπόμενος τοῦ Κυρηναϊκοῦ· ἔστι

4) Omnes libri mſcripti cum epitome et vetere interprete conſentiunt in vulgata lectione πολὺ λειπόμενος; at Stephanus ſub v. Μηδία praefixa negandi particula Strabonis verba ſic repetit: οὐ πολὺ λειπόμενος. *Tzſch.* Si ſpectes τὴν φράσιν, videbitur legendum οὐ πολὺ λειπόμενος. Nihil tamen cenſeo temere mutandum: nam ſic quoque eſt in epitome: nec variant libri veteres, quos quidem ſciam. Vide Dioſcoridem [3, 94.] et Plinium. [12, 48. ſ. 23.] *Caſaubonus.* Ita ex connexu verborum et ad mentem Strabonis aptius negationem inſerendam cenſent etiam Bodaeus a Stapel in Theophraſti hiſt. plantar. lib. 6. p. 592. Holſten. ad Stephan. p. 207. Salmaſ.

rum e Perſis, eſſeque armenta ea regia. Neſaeos equos, quibus reges utuntur, optimis et maximis, quidam hinc peti ajunt, alii ex Armenia: forma ſunt peculiari, ut et qui nunc Parthici dicuntur, a Graecanicis aliisque noſtratibus diverſa. Sed et herbam, quae maxime equos alit, ex eo, quod ibi abundat, peculiariter Medicam appellamus. Silphium quoque fert Media, unde Medico ſucco nomen. Is longe deterior Cyrenaico, interdum etiam ei anteit boni-

ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ διαφέρων ἐκείνου· εἴτε παρὰ τὰς τῶν τόπων διαφορὰς, εἴτε τοῦ φυτοῦ κατ᾽ εἶδος ἐξαλλάττοντος, εἴτε καὶ παρὰ τοὺς ὀπίζοντας καὶ σκευάζοντας, ὥστε συμμένειν πρὸς τὴν ἀπόθεσιν καὶ τὴν χρείαν. Media.

§. 8.

Τοιαύτη [1] μέν τις ἡ χώρα. Τὸ δὲ μέγεθος πάρισόν πώς ἐστιν εἰς πλάτος καὶ μῆκος· δοκεῖ δὲ μέγιστον εἶναι πλάτος τῆς Μηδίας, τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ Ζάγρου ὑπερθέσεως, ἥπερ καλεῖται Μηδικὴ πύλη,

maſ. ad Solin. p. m. 255. probante Berkelio ad Stephan. p. 556. Praeterea repugnant aliorum narrationes, veluti Plinii, qui 19, 15. ſ. 3. adfirmat, laſer, quod in Perſide, aut Media et Armenia naſcatur large, multo eſſe infra Cyrenaicum. Cf. etiam 22, 48. ſ. 23. Tum vero Strabonis verba ſibi conſtant, ſi bonitatem ejus interdum majorem ex ſubjectis explices, ſic ut prius intelligas de comparatione utriusque in univerſum facta, poſterius de ſingularibus mutationis cauſis. Nolui igitur illam particulam unius Stephani auctoritate admittere.

1) Caſaubonn. μέντοι τις. Tum pro πάρισον Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. πάρισος, quod ad idem redit. Poſt ante δυνάμει articulum τῇ praeponit Medic. uterque, forte quia genus vellent apertius diſtinguere. Alias promiſcua forma haec proferuntur.

bonitate: ſive id locorum differentia facit, ſive ſpecies plantae variat, ſive qui ſuccum colligunt et conficiunt ad reponendum et ad uſum, hoc praeſtant.

§. 8.

Talis ergo eſt Media. Quod ad magnitudinem, aequali fere eſt longitudine atque latitudine: haec maxima videtur a transitu Zagri (portam Mediam nomi-

Media. πύλη, εἰς Κασπίους πύλας διὰ τῆς Σιγριανῆς σταδίων τετρακισχιλίων ἑκατόν. Τῷ δὲ μεγέθει καὶ δυνάμει τῆς χώρας ὁμολογεῖ καὶ ἡ περὶ τῶν φόρων ἱστορία. Τῆς γὰρ Καππαδοκίας παρεχούσης τοῖς Πέρσαις κατ' ἐνιαυτὸν πρὸς τῷ ἀργυρικῷ τέλει ἵππους χιλίους καὶ πεντακοσίους, [2] ἡμιόνους δὲ δισχιλίους, προβάτων δὲ πέντε μυριάδας, διπλάσια σχεδόν τι τούτων ἐτέλουν οἱ Μῆδοι.

§. 9.

[1] Ἔθη δὲ τὰ πολλὰ μὲν τὰ αὐτὰ τούτοις τε, καὶ τοῖς Ἀρμενίοις, διὰ τὸ καὶ τὴν χώραν παραπλησίαν εἶναι. Τοὺς μέντοι Μήδους ἀρχηγέτας εἶναί φασι, καὶ τούτοις, καὶ ἔτι πρότερον Πέρ-

2) Sic libri omnes, quod Aldus mutaverat in ἡμιόνων, et exceperant Hopperus et Xylander. Ita vero antea ἵππους et post προβάτων.

1) Mssti Casaubonn. meique omnes, tantum quod in Medic. 4. correctum transierat in ἔθη, et in Moscov. margine adpositum erat. Post verba τὰ αὐτὰ, Aldo duce, omiserant Hopperus et Xylander, qui etiam ante Ἀρμενίοις neglexerat τοῖς. Tum εἶναι ante Casaubonum aberat. Post Aldus et Hopperus scripserunt Περσικὴ καὶ τολὴ; vetus interpres lepide *Persica schola.*

minant) usque ad portas Caspias per Sigrianam, stadiorum quater mille et c. Magnitudini et potentiae regionis ejus respondet tributorum quoque historia. Nam cum Cappadocia conferat Persis quotannis, ultra censum argenteum, equos CIↃ IↃ, mulos bis mille, oves IↃↃↃ: fere duplum hujus Medi pendebant.

§. 9.

Mores fere communes sunt Medis atque Armeniis: quia et regio adsimilis est. Medos tamen principes auctoresque fuisse et his istorum ferunt, et Per-

Πέρσαις, τοῖς ἔχουσιν αὐτοὺς, καὶ διαδεξαμένοις Media.
τὴν τῆς Ἀσίας ἐξουσίαν. Ἡ γὰρ νῦν λεγομένη Περσικὴ στολὴ, καὶ ὁ τῆς τοξικῆς καὶ ἱππικῆς ζῆλος, καὶ ἡ περὶ τοὺς βασιλέας θεραπεία, καὶ κόσμος, καὶ σεβασμὸς θεοπρεπὴς παρὰ τῶν ἀρχομένων εἰς τοὺς Πέρσας παρὰ [2] τῶν Μήδων ἀφῖκται· καὶ ὅτι τοῦτ' ἀληθὲς, ἐκ τῆς ἐσθῆτος μάλιστα δῆλον. Τιάρα γάρ τις, καὶ [3] κίταρις, καὶ [4] πῖλος, καὶ χειριδωτοὶ χιτῶνες, καὶ ἀναξυρίδες p. 526.

 ἐν

2) Articulum ignorant Moscov. Medic. 3. 4. et Paris. ut in hoc antea ὁ ante verba τῆς τοξικῆς abest.

3) Vulgo κίδαρις; vitiose Xyl. κίδρις; Venet. Moscov. Medic. 3. 4. Paris. epitome p. 149. Hudſ. κίταρις, ut vetus interpres *citaris*. Per δ scribunt etiam Arrian. de exp. 4, 7, 7. Curtius 3, 3, 19. alii et, qui in primis huc valent, Lexicographi, Suidas et Hesychius. Cf. Brisson. de regno Perſ. lib. 1. p. 32. sq. et qui laudantur ad Hesych. T. 2. p. 255. Monet tamen disertis verbis Hesychius, a quibusdam etiam per τ scribi, uti et libri variant in Polluce 7, 13. f. 58. et per τ ex Herodoto refertur 10, 36. f. 162. Et sic constanter scribit Plutarch. in Pompejo c. 33. in Antonio c. 54. et Artaxerxe c. 26. Quam formam igitur cum hic praescribant tot libri, rejiciendam non esse putavi.

4) Medic. 3. πῖλον; editiones πῖλος, quod in aliis extitisse

Persis, qui Media occupata in dominationem Asiae successerunt. Nam qui nunc dicitur Persicus vestitus, et sagittandi ac rei equestris summum studium, regumque cultus, ornatus, et honores quasi divini regibus ab ipsorum imperio subjectis qui habentur, a Medis sunt profecta. Idque verum esse, maxime e vestitu apparet. Nam tiara, citaris, pileus, manicatae tunicae, et anaxyrides (sive eae sunt brac-

Media. ἐν μὲν τοῖς ψυχροῖς τόποις καὶ προσβόροις, ἐπιτήδειά ἐστι φορήματα, οἷοί εἰσιν οἱ Μηδικοί· ἐν δὲ τοῖς νοτίοις ἥκιστα· οἱ δὲ Πέρσαι τὴν πλείστην οἴκησιν ἐπὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ κέκτηνται, μεσημβρινώτεροι καὶ Βαβυλωνίων ὄντες καὶ Σουσίων· μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τὴν τῶν Μήδων προσεκτήσαντό τινα καὶ τῶν προσαπτομένων [5] Μηδίᾳ. Ἀλλ' οὕτως ἐφάνη σεμνὰ καὶ τοῦ βασιλικοῦ προσχήματος οἰκεῖα τὰ ἔθη τοῖς νικήσασι τὰ τῶν [6] νικηθέντων, ὥστ' ἀντὶ γυμνητῶν καὶ ψιλῶν θηλυστολεῖν ὑπέμειναν, καὶ κατηρεφεῖς εἶναι τοῖς σκεπάσμασι.

§. 10.

ſtitiſſe videtur; certe ita habent editiones. Equidem cum aliis auctoribus, quos hic probat Moſc. poſui πῖλος. Tum ἀνξαρίδες extruſa litera ſiſtit Moſc. et pro φ:ρήματα Medic. 3. 4. volunt φορέματα, ut alibi dicitur εὕρημα et εὕρεμα.

5) Medic. 4. Μηδείας corr. Μηδίας.

6) Venet. κινηθέντων; reliqui νικηθέντων, Medic. 3. 4. etiam omiſſa particula καὶ, quam Caſaubonus ejiciendam flagitante nexu cenſebat. Vulgo enim legitur καὶ τὰ τῶν νικ. Poſt Ald. Hopper. dederunt φίλων; reliqui ψίλων.

braccae) in frigidis locis et aquilonaribus, ut ſunt Mediae, geſtamen ſunt commodum: in auſtrinis minime. Perſae autem habitationem ſuam ut plurimam habent ad Rubrum mare, meridionaliores Babyloniis et Suſiis: ſed everſis Medis, etiam quaedam Mediae contermina in ſuam redegerunt poteſtatem. Sed victoribus ita ob majeſtatem et regio ornatui convenientem dignitatem placuerunt a victis Medis recepta, ut nuditati et leviſſimo veſtitui muliebrem ſtolam ac veſtem, ad talos dependentem, praetulerint.

§. 10.

§. 10. Media.

Τινὲς δὲ Μήδειαν καταδεῖξαι τὴν ἐσθῆτα ταύτην φασὶ, δυναστεύσασαν [1] ἐν τοῖς τόποις, καθάπερ καὶ Ἰάσονα, καὶ ἐπικρυπτομένην τὴν ὄψιν, ὅτε ἀντὶ τοῦ βασιλέως ἐξίοι· [2] τοῦ μὲν Ἰάσονος ὑπομνήματα εἶναι τὰ Ἰασόνια Ἡρῶα, τιμώμενα σφόδρα ὑπὸ τῶν βαρβάρων· (ἔστι δὲ καὶ ὄρος μέγα ὑπὲρ τῶν Κασπίων πυλῶν ἐν ἀριστερᾷ, καλούμενον [3] Ἰασόνιον·) τῆς δὲ Μηδείας, τὴν ἐσθῆτα καὶ τοὔνομα τῆς χώρας. Λέγεται δὲ καὶ Μῆδος, υἱὸς

 αὐτῆς,

1) Addidi ἐν ex Mosc. Ven. Medic. 3. 4. Parif. cum alias genitivus ex usu sequatur, ut lib. 8. p. m. 287. — Ante Ἰάσονα Moscov. Parif. Medic. 3. 4. melius inserunt καὶ, quos secutus id repetii.

2) Medic. 3. καὶ τοῦ μέν. Voci Ἰάσονος subnectunt φασὶν Casaubonn. Medic. 4. utrumque sine gravi causa.

3) Vulgo Ἰασόνειον, quod in Ἰασόνιον mutant hic et deinceps Moscov. Medic. 3. 4. Parif. Cf. supra ad p. m. 431. et paullo post hic. Post pro τῆς δὲ Μηδείας Parif. vult τῆς τε Μηδίας; posterius etiam adferunt minus hic obportune Aldus et Hopperus ex sueta variatione. Prius etiam legitur in Medic. 3. et ante correctionem in Medic. 4. Pro αὐτοῦ Moscov. sine causa αὑτοῦ, uti Aldus, Hopper. et Xylander.

§. 10.

Sunt, qui tradant, Medeam dominio istarum regionum cum Iasone potitam, vestem illam excogitavisse, et quoties praeter regem exiret, faciem velasse: ac Iasonis quidem monimentum esse sacella Iasonia, quae religiosissime a barbaris coluntur: (est et magnus mons supra Caspias portas ad laevam, qui Iasonium vocatur.) Medeae autem vestem et nomen regionis. Dicunt etiam, Medum ejus filium in regnum successisse,

Media. αὐτῆς, διαδέξασθαι τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν χώραν ἐπώνυμον αὐτοῦ καταλιπεῖν. Ὁμολογεῖ δὲ τούτοις καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀρμενίαν Ἰασόνια καὶ τὸ τῆς χώρας ὄνομα, καὶ ἄλλα πλείω, περὶ ὧν ἐροῦμεν.

§. 11.

Καὶ τοῦτο δὲ Μηδικὸν, τὸ βασιλέα αἱρεῖσθαι τὸν ἀνδρειότατον, ἀλλ' οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ὀρείοις· μᾶλλον δὲ τὸ τοῖς βασιλεῦσιν πολλὰς εἶναι γυναῖκας· τοῖς δ' ὀρείοις τῶν Μήδων καὶ πᾶσιν ἔθος τοῦτο, ἐλάττους δὲ τῶν [1] πέντε οὐκ ἔξεστιν· ὡς δ' αὔτως τὰς γυναῖκάς φασιν ἐν καλῷ τίθεσθαι, ὅτι πλείστους νέμειν ἄνδρας, τῶν πέντε δὲ ἐλάττους, συμφορὰν ἡγεῖσθαι. Τῆς δ' ἄλλης [2] Μη-

1) Vulgo ἑπτὰ, quod reddit etiam vetus interpres. Casaubonus ex suis libris notat probatque πέντε, quem numerum ex meis sustinent Moscov. Ven. Medic. 3. 4. Paris. cum epitome p. 149. Hudf. et Eustathio ad Dionysium v. 1017.

fisse, ac provinciae ei nomen a se factum reliquisse. Cum his consentiunt etiam Iasonia Armeniae, nomenque regionis, et plura alia, de quibus suo dicemus loco.

§. 11.

Id quoque Medorum est, regnum fortissimo deferre: neque tamen omnes hoc servant, sed montani: magis etiam hoc, ut rex multas habeat uxores: quem quidem morem omnes Medi montani tenent: neque licet pauciores habere mulieres, quam quinque. Mulieres quoque in parte felicitatis ponere ajunt, alere quamplurimos viros: intra quinque, id vero calamitosum deputare. Cum autem reliqua Media

[2] Μηδίας εὐδαιμονούσης τελέως, λυπρά ἐστιν ἡ προσάρκτιος ὀρεινή· σιτοῦνται οὖν ἀπὸ ἀκροδρύων, ἔκ τε μήλων ξηρῶν κοπέντων ποιοῦνται μάζας· ἀπὸ δ' ἀμυγδάλων φρυχθέντων ἄρτους· ἐκ δὲ ῥιζῶν τινων οἶνον ἐκθλίβουσι· κρέασι δὲ χρῶνται θηρίοις· ἥμερα δὲ οὐ τρέφουσι θρέμματα. Τοσαῦτα καὶ περὶ Μήδων φαμέν· περὶ δὲ τῶν [3] νομίμων κοινῇ Media.

 τῆς

2) Parif. Μηδείας, uti fere folet. Poft pro οὖν habet γοῦν, uti Mofcov. Medic. 3. 4. Μάζας in ἀμύξας mutat Venetus. Tum Medic. 3. alio ordine verba ponit ἀπὸ ἀμυχδάλων δέ. Pro φρυχθέντων Parif. et Ven. fubftituunt φωχθέντων et Mofcov. vult φρυγθέντων. Lepide porro ἄρτους in ἄρκτους corrupit Venetus. Vocem θηρίοις per ει efferunt Mofcov. Medic. 3. 4. quae διττογραφία in his paffim notata eft.

3) Cafaubonn. Mofcov. Venet. Parif. Medic. 3. 4. Νομαδικῶν, quam vocem etiam reddidit vetus interpres. Attamen Medic. 3. ab eadem manu in margine accepit νομίμων. Tum fequens καὶ abeft in Msstis Parif. Medic. 3. 4. Vulgo in edd. locus ita habet: περὶ δὲ τῶν Μηδικῶν καὶ κοινῇ τῆς συμπάσης Μηδίας. *Tzfchucke.* Mscr. Νομαδικῶν perperam. Medica vocat Medicorum inftituta, vel hiftoriam imperii Medici. *Cafaubonus.* Obtundit molefta repetitio cognatarum vocum, et praeterea nexum continuum turbat particula καί. Adhibita igitur codicum ope locum informavi, ut nec offenderet, et fenfus inde exfifteret commodior. Mutationis caufae viaeque facile adparent.

Media omnium rerum abundet copia, montana verfus feptentrionem fterilia funt: itaque vefcuntur arborum frugibus, et mazas faciunt ex aridis pomis contufis, panesque e toftis amygdalis: et vinum e radicibus quibusdam exprimunt: carnibus aluntur ferinis, pecus cicur non educant. Tantum de Medis: de inftitutis autem omnino univerfae Mediae, ii

Armenia. τῆς συμπάσης Μηδίας, ἐπειδὴ [4] ταὐτὰ τοῖς Περσικοῖς γεγένηται διὰ τὴν τῶν Περσῶν ἐπικράτειαν, ἐν τῷ περὶ ἐκείνων λόγῳ θήσομεν.

ΚΕΦ. ΙΓ'.

§. 1.

Τῆς δ' Ἀρμενίας τὰ μὲν νότια προβέβληται τὸν Ταῦρον, διείργοντα αὐτὴν ἀφ' ὅλης τῆς μεταξὺ Εὐφράτου καὶ τοῦ [1] Τίγριος, ἣν Μεσοποταμίαν

4) Vulgo cum Msscrtis ταῦτα. *Tzſchucke.* Lege ταὐτὰ τοῖς Π. Senſus eſt, quoniam eadem fuere Medorum olim, quae poſtea Perſarum inſtituta, ideo, quum de Perſicis agemus, conjungemus et Medica. Ut ſit ſenſus, quem Xylander elicit, alia lectione opus eſt. *Caſaubonus.* Nempe Xylander haec in verſione propoſuit: *De Medicis, quae univerſae communia ſunt Mediae, quoniam Perſarum dominatione haec Perſis ſubſunt* — In emendatione vocis ταῦτα facile parui Caſaubono. Commutatio et prona eſt et crebra. Pro τοῖς Περσικοῖς Medic. 3. dedit Περσικά. Nempe accommodavit ad ταῦτα. Prior lectio magis placet.

1) Medic. 3. Τίγρητος, uti legitur apud Arrian. de exp. 7, 7. et alios. Cf. ad Melam II. 3, 8, 5. p. 311. ſq. Neque tamen Noſter hanc formam amat, qui ſolet dicere

ſi quidem propter Perſarum dominationem cum Perſicis fuerunt communia, ſuo dicemus loco.

CAP. XIII.

§. 1.

Armeniae partes verſus meridiem vergentes, ante ſe ſitum habent Taurum montem, qui a tota eas regione dirimit, quae inter fluvios Euphratem et Tigrim intercepta, inde Meſopotamiae

μίαν καλοῦσι· τὰ δὲ ἑωθινὰ τῇ Μηδίᳳ συνάπτει τῇ μεγάλῃ καὶ τῇ Ἀτροπατηνῇ. Προσάρκτια δέ ἐστι τὰ ὑπερκείμενα τῆς Κασπίας θαλάττης ὄρη τὰ τοῦ Παραχοάθρα, καὶ Ἀλβανοὶ, καὶ Ἴβηρες, καὶ ὁ Καύκασος ἐγκυκλούμενος τὰ ἔθνη ταῦτα, καὶ συνάπτων τοῖς Ἀρμενίοις, συνάπτων δὲ καὶ τοῖς Μοσχικοῖς ὄρεσι καὶ Κολχικοῖς μέχρι τῶν καλουμένων [2] Τιβαρηνῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας ταῦτά ἐστι τὰ ἔθνη, καὶ ὁ [3] Παρυάδρης, καὶ ὁ Armenia. p. 527.

cere Τίγρις, quod et hic ex Moſcov. et Ven. pro vulgato Τίγριδος poſui. Παραχοάθρα vitium eſt ſolius ed. Amſtelodam, uti Καύκασος.

2) Caſaubonn. vel Τιβαρῶν, vel Τιβανῶν. Ex meis Ven. Τιβαρῶν; Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. Τιβαρανῶν, et ſic vetus interpres *Tibarani*. Editiones acceperunt ab Aldo Τιβαρηνῶν, quam formam praetuliſſe videntur Urbin. et Vatic. et Strabo alibi oſtendit. Cf. ad lib. 2. p. m. 345. de utraque, quae diſputantur ad Melam I. 1, 2, 5. p. 122. ſqq.. Nolui igitur a vulgata recedere.

3) Caſaubonn. Venet. Urbin. Medic. 3. 4. Παρύδρης; Moſc. item; Vatic. Pariſ. opinor, cum edd. Παρυάδρης, uti vetus interpres *Paryadra*. Vulgata lectio ſana eſt. Sic vocantur a Plinio 6, 9. 11. ſ. 10. Ptolemaeo 5, 13. et Noſtro infra lib. 12. p. 355. ſq. et ſic ſupra. Pro Σκυδίσης Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. edd. ante Caſaubonum ſubſtituunt Κυδίσης; vetus interpres *Cydiſa*, de qua mutatione ſupra dixi ad p. m. 397.

miae nomen gerit. Orientalia Mediam attingunt cum magnam, tum Atropatenam. Verſus ſeptentrionem ſunt montes, qui Caſpio imminent mari Parachoatrae: tum Albani, Iberi, et Caucaſus, circumdans iſtas gentes, Armeniamque attingens, cumque Moſchicis etiam coiens et Colchicis, usque ad eos, qui Tibareni dicuntur. Ab occaſu cum iſtae ſunt gentes, tum

Armenia. ὁ Σκυδίσης μέχρι [4] τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου ποταμίας, ἣ διείργει τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Κομμαγηνῆς.

§. 2.

Ὁ γὰρ Εὐφράτης ἀπὸ τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ Ταύρου τὰς ἀρχὰς ἔχων, τὸ μὲν πρῶτον ῥεῖ πρὸς δύσιν διὰ τῆς Ἀρμενίας, εἶτ᾽ ἐπιστρέφει πρὸς νότον καὶ διακόπτει τὸν Ταῦρον, μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων τε καὶ Καππαδοκῶν καὶ Κομμαγηνῶν· ἐκπεσὼν δ᾽ ἔξω, καὶ γενόμενος κατὰ τὴν Συρίαν ἐπιστρέφει πρὸς χειμερινὰς ἀνατολὰς μέχρι Βαβυλῶνος, καὶ ποιεῖ τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς τὸν Τίγριν· ἀμφότεροι δὲ τελευτῶσιν εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Τὰ

4) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. cum editionibus ante Caſaubonum praemittunt τῆς, quod hic primus ejecit. Sic ante τοῦ Εὐφράτου inſerunt τῆς Moſcov. Urbin. Vatic. Medic. 3. 4. cum iisdem editionibus, cujus in ſimili maxime nexu difficilis eſt dijudicatio.

tum Paryadres mons, et Scydiſes usque ad Armeniam minorem, et Euphratis alveum, quo Armenia a Cappadocia et Commagena diſtinguitur.

§. 2.

Etenim Euphrates in ſeptentrionali latere Tauri ſcaturiens, ab initio verſus ortum fluit per Armeniam: deinde ad auſtrum ſe convertens, Taurum ſecat inter Armeniam, Cappadociam et Commagenam: inde ſe provehens, ubi in Aſſyriam venit, flectit ſeſe verſus hybernum ortum usque ad Babylonem, et cum Tigri conjunctus Meſopotamiam includit: ambo autem in Perſicum deferuntur ſinum. Ita

Τὰ μὲν δὴ κύκλῳ [5] τοιαῦτα, ὀρεινὰ σχεδόν τι πάντα καὶ τραχέα, πλὴν τῶν πρὸς τὴν Μηδίαν κεκλιμένων ὀλίγων. Πάλιν δὲ τοῦ λεχθέντος Ταύρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος ἀπὸ τῆς περαίας τῶν Κομμαγηνῶν καὶ τῶν [6] Μελιτηνῶν, ἣν ὁ Εὐφράτης ποιεῖ, Μάσιον μέν ἐστι τὸ ὑπερκείμενον ὄρος τῶν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ Μυγδόνων ἐκ νότου, ἐν οἷς ἡ Νίσιβίς ἐστιν· ἐκ δὲ τῶν [7] προσαρκτίων μερῶν [8] ἡ Σωφηνὴ κεῖται, μεταξὺ τοῦ τε Μασίου καὶ τοῦ Ἀντιταύρου. [9] Οὖ- Armenia.

5) Sic Casaubonn. Venet. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. pro ταῦτα. Cum illud flagitent conjunctae codicum voces, nec sensus obstet, reluctari nolui. Pro σχεδόν τι Moscov. ponit σχεδὸν πάντα, offensus forte connexu vocum τὶ et πάντα. Ita tamen Xenoph. de exped. Cyri 6, 4, 14. σχεδόν τι πᾶσα ἡ στρατιά. Et sic alii, ut Noster 10. p. m. 57. πᾶσα σχεδόν τι ἡ γραφή, ubi tamen Moscov. ex correctione ponit τοί. Cf. ibi notata.

6) Moscov. Paris. Μελιγηνῶν; editones duae priores Μελιτινῶν. Nota haec. Tum uterque codex ὃν pro ἣν. In ed. Casauboni priori sola exstat negligentia operarum ὑπερκείμενων, quod accentus etiam coarguit, notavit tamen et emendavit Berkel. ad Stephanum p. 538.

7) Moscov. πρὸς ἄρτον; Paris. Medic. 3. 4. (postea hic correctus) edd. Aldi, Hopperi προσάρκτων.

8) Absque articulo dimittunt Moscov. Paris. et edd. ante Casaubonum. Tum Mosc. hic et deinceps Σωφηνὴ per ω male edit.

Ita omnia in orbem Armeniae circumposita, montosa fere et aspera: demtis iis, quae aliquantum ad Mediam inclinant. Rursum si a Tauro initium sumas ab ea parte, quae trans fluvium Euphratem opposita est Commagenae et Melitenae, Masius mons est, imminens superne Mygdonibus in Mesopotamia versus Austrum sitis, in quibus est Nisibis. Septentrionem versus Sophena est, Masium inter et Antitaurum: qui

Armenia. [9] Οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ταύρου τὴν ἀρχὴν λαβὼν, τελευτᾷ πρὸς τὰ ἑῷα τῆς Ἀρμενίας, ἀπολαμβάνων μέσην τὴν Σωφηνὴν, ἐκ θατέρου δὲ μέρους ἔχων τὴν Ἀκιλισηνὴν, μεταξὺ ἱδρυμένην τοῦ Ταύρου τε, καὶ [10] τοῦ Εὐφράτου Μεσοποταμίας, πρὶν ἢ κάμπτειν αὐτὸν ἐπὶ νότον. Βασίλειον δὲ τῆς Σωφηνῆς Καρκαθιόκερτα. Τοῦ δὲ

9) Medic. 3. 4. Parif. οὗτος δ' ἀπὸ, ut alibi in fimili nexu utrumque objicitur. Tum Ald. et Hopper. Ἀκιλισηνήν.

10) Cafaubb. Medic. 3. 4. τῆς τοῦ Εὐφράτου. *Tzfcb.* Locus corruptus. In veteribus ita legitur, τοῦ Ταύρου τε καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου Μεσοποταμίας, quae lectio et ipfa eft corrupta. Lego autem καὶ τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς Μεσοποταμίας. *Cafaubonus.* Locus eft infigniter corruptus, quem feliciter fic reftituo: τοῦ Ταύρου τε καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου ποταμίας. Nullam hic Mefopotamia fedem habere poteft. Per ποταμίαν Euphratis alveum ejus intelligit. Et fic eadem pagina loquutus eft μέχρι μικρᾶς Ἀρμενίας καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου ποταμίας. Quin Taurus mons, eodem Strabone tefte, continuis jugis latus meridionale Armeniae majoris a Mefopotamia feparabat. *Salmafius in Solin. p. m.* 437. *fq.* Si eligendum fit, cum emendatione locus indigeat, praetulerim Salmafium, qui fuam fat idoneis argumentis fuffulfit. Poft pro αὐτὴν recte et apte Medic. 3. 4. fubminiftrant αὐτὸν, ipfa geographica ratione probante. Et fic vetus interpres vertit *is.*

qui ab Euphrate et Tauro initium fumens, in partes Armeniae orientales definit, mediam transiens Sophenam: et ab altera parte Acilifenam habens, fitam inter Taurum et Euphratem, priusquam ille ad Mefopotamiam verfus meridiem fefe convertit. Regia Sophenes eft Carcathiocerta. Supra Mafium

δὲ Μασίου ὑπέρκειται [11] πολὺ πρὸς ἕω κατὰ τὴν Γοργοδυληνὴν ὁ Νιφάτης, εἶθ' ὁ [12] Ἄβος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Εὐφράτης ῥεῖ καὶ ὁ Ἀράξης, ὁ μὲν πρὸς δύσιν, ὁ δὲ πρὸς ἀνατολάς· εἶθ' ὁ Νίβαρος μέχρι τῆς Μηδίας παρατείνει. Armenia.

§. 3.

Ὁ μὲν οὖν Εὐφράτης εἴρηται, ὃν τρόπον ῥεῖ. Ὁ δὲ Ἀράξης, πρὸς τὰς ἀνατολὰς ἐνεχθεὶς μέχρι τῆς Ἀτροπατηνῆς, κάμπτει πρὸς δύσιν καὶ πρὸς ἄρκτους· καὶ παραῤῥεῖ [1] τὰ Ζάρα πρῶτον, εἶτ' Ἀρ-

11) Moſcov. Medic. 3. 4. πρὸς ἕω πολύ. Tum Medic. Γοργοδίλων; Moſcov. Γοργοδυληνὴν, convenienter ad ſimilia nomina, unde recepi. Vulgo Γοργοδυληνήν.

12) In hac ſcriptura conſentiunt omnes libri, quos et probat Ptolemaeus 5, 13. In Plinio 5, 24. ſ. 20. adpellatur *Abas*, forte pro *Abus*. Scribendi igitur vitium in Euſtathio ad Dionyſ. v. 988. ubi legitur Ἄκος, quod plures notarunt. Cf. infra p. 531. Infra c. l. cum eo connectitur Ἴμβαρος, qui forte idem eſt, uti etiam cenſet Mannert in Geogr. T. 5. P. 2. p. 198. Porro quod editiones ſcribunt Μηδείας, ut alibi, recte in Μηδίας revocant Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ.

1) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Ἄζαρα, intacto tamen articulo; alii cum edd. τὴν Ἀζάραν vel Ἄζαραν. Τὴν vero locum

Maſium longe verſus orientem juxta Gorgodylenam Niphates eſt: deinde Abus, unde Euphrates Araxesque prolabuntur, verſus occaſum alter, alter verſus ortum: deinde Nibarus usque ad Mediam porrigitur.

§. 3.

Diximus de Euphratis fluxu. Araxes verſus ortum latus usque ad Atropatenam, ad occaſum deinde et ſeptentriones inclinat: ac primum Zara prae-

Armenia. Ἀρτάξατα, πόλιν Ἀρμενίων· ἔπειτα διὰ τοῦ Ἀραξηνοῦ πεδίου πρὸς τὸ Κάσπιον ἐκδίδωσι πέλαγος.

§. 4.

p. 528. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Ἀρμενίᾳ πολλὰ μὲν ὄρη, πολλὰ δὲ ὀροπέδια, ἐν οἷς οὐδ' ἄμπελος φύεται ῥᾳδίως· πολλοὶ δ' αὐλῶνες, οἱ μὲν μέσως, οἱ δὲ καὶ σφόδρα εὐδαίμονες· καθάπερ τὸ Ἀραξηνὸν πεδίον, δι' οὗ ὁ Ἀράξης ποταμὸς ῥέων εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ἀλβανίας [1] καὶ τὴν Κασπίαν ἐκπίπτει θάλασσαν· καὶ μετὰ ταῦτα ἡ [2] Σακασηνὴ, καὶ αὐτὴ

locum habere nequit. Legendum videtur τὰ Ζάρα, uti infra pluribus docebitur ad lib. 16. p. 744. Post pro πόλιν vitiose Medic. 3. πόλις.

1) Sic Casaubonn. omnesque mei, quod et reddidit vetus interpres, cum vulgo adhuc legeretur εἰς τὴν Κασπίαν. Iidem etiam deinceps, ut vetus interpres, praeferunt ἐκπίπτει pro ἐμπίπτει, praeter Parisiensem, ex quo nihil adscriptum habui. Commutatio utriusque vocis passim notatur.

2) Σακασηνὴ per simplex σ dedi, ut supra p. 511. extr. Libri hic quidem, excepto vetere interprete, praeferunt duplex, Moscov. etiam praeterea truncata prima syllaba dat κασσηνή. Idem pro αὐτὴ habet αὐτῇ. Praefero prius.

praeterfluit, deinde Artaxata, Armeniae urbem: post per Araxenum campum in Caspium effunditur mare.

§. 4.

In ipsa autem Armenia multi sunt montes, multae montanae planities, in quibus ne vitis quidem facile nascatur. Multae etiam convalles, aliae mediocriter, aliae admodum uberes: de quarum numero sunt Araxeni campi, per quos Araxes labens, ad extrema Albaniae in Caspium mare se effundit: ac postea Sacasena, ipsa

αὐτῇ τῇ Ἀλβανίᾳ πρόσχωρος καὶ τῷ Κύρῳ ποταμῷ· εἶθ' ἡ Γωγαρηνή. Πᾶσα γὰρ ἡ χώρα αὕτη καρποῖς τε, καὶ τοῖς ἡμέροις [3] δένδρεσι, καὶ τοῖς ἀειθαλέσι πληθύει. Φέρει δὲ καὶ [4] ἐλαίας· ἔστι δὲ καὶ [5] ἡ Φαυνηνὴ τῆς Ἀρμενίας ἐπαρχία· καὶ ἡ Κωμισηνὴ, καὶ [6] Ὀρχιστηνὴ, πλείστην ἱππείαν παρέ-

Armenia.

3) Sic volunt Medic. 3. 4. Mofcov. Venet. pro vulgato δένδρεσι, forte quod illud poetica forma prolatum putarent. At cf. Pierfon. ad Moeridem p. 132. Utramque formam adeo ex Xenophonte notavit Sturz. in Lex. Xenoph. T. I. p. 646. Tum edd. Aldi et Hopperi divife ἀεὶ θαλέσι.

4) Cafaubonn. Venet. Urbin. ἐλαίαν; reliqui cum editionibus, uti nunc extat. Prius conlective dicitur.

5) Mofcov. Venet. Φαυνηνὴ, alii cum edd. Φανηνή. Vetus interpres *Faunena*. *Tzfchucke*. Ut phanos five phaunas paullo ante nusquam reperire nos diximus, [fupra p. 516. extr.] fic nec Phanenem hanc alibi meminimus legere. Sophenem autem Armeniae ἐπαρχίας omnes commemorant. Quare dubitari non inepte poteft, fitne hic ita legendum. *Cafaubonus*. Infra commemorat Φαυνῖτιν, quae huc pertinere videtur. Quare faltem hic cum Msstis quibusdam Φαυνηνὴ dedi, in primis cum et fupra p. m. 512. Φαῦνοι commemorentur, et hic vetus interpres exemplo praeeat. *Sophenen* amplexus eft Penzelius.

6) Mofc. Medic. 3. 4. Parif. Ὀρχιστινὴ; vetus interpres *Orchiftena*; editiones Ὀρχηστενή. Pro ἱππείαν Mofcov. habet ἱππίαν, extrito male ι. Poft Medic. 3. Κοζηνὴ; Vatic.

ipfa etiam Albaniam attingens, et Cyrum fluvium. Sequitur Gogarena. Tota enim haec regio frugibus et arboribus abundat manfuetis, itemque femper virentibus: oleae etiam ferax eft. His adnumera Phaunenam, Armeniae provinciam, et Comifenam, et Orchiftenam, quae plurimum praebet equitatum. Chor-

Armenia. παρέχουσα. Ἡ δὲ Χορζηνὴ καὶ Καμβυσηνὴ προσβορώταταί εἰσι καὶ νιφόβολοι μάλιστα, συνάπτουσαι τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι, καὶ τῇ Ἰβηρίᾳ, καὶ τῇ Κολχίδι· ὅπου φασὶ κατὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν ὀρῶν πολλάκις καὶ συνοδίας ὅλας ⁷ κατὰ τὰ ὄρη ἐν τῇ χιόνι καταπίνεσθαι, νιφετῶν γινομένων ἐπὶ πλέον· ἔχειν δὲ καὶ βακτηρίας πρὸς τοὺς τοιούτους κινδύ-

tic. Urbin. Χαζηνή; alii cum epitome p. 149. Hudſ. et edd. Χερζηνή. Vetus interpres *Orchiſtena* — *Chorzena*. *Tzſchucke*. Forte *Chotatena* Ptolemaei; [5, 7. ubi in Graecis eſt Κότανα] ſed de his vocabulis diſputatur in theſauro noſtro, ſeu onomaſtico Geographico. *Xylander*. Valde ſubdubito, ne vox ſit corrupta, et ejus loco *Xerxena* legendum. *Ortelius in theſ. Geogr. h. v.* Equidem nihil ſtatuo. Sequens nomen in Moſcov. ſcribitur Καμβιεινή. Vulgata lectio bene habet. Tum προσβοῤῥώταται vult Pariſ. Pro νιφοβόλοι ex Grammaticis praeceptis poſui νιφόβολοι. Cf. ad lib. 8. p. m. 269.

7) Vulgo τῶν ὀρῶν cum epitome, quae verba deſunt in Vatic. Urbin. et Medic. 3. at in Caſaubonn. et Medic. 4. mutantur in κατὰ τὰ ὄρη. Alii cum epitome et edd. τῶν ὀρῶν. *Tzſchucke*. Melius libri veteres κατὰ τὰ ὄρη. Similis eſt locus libro quarto, [p. m. 81.] ubi de Alpibus. *Caſaubonus*. Facilior hinc exſiſtit ſenſus et expeditior ſtructura, etſi τῶν ὀρῶν etiam intelligi poteſt, ſi ad ſequentia referas. Malui tamen aurium etiam cauſa, cum τῶν ὀρῶν proxime praecedat, hanc lectionem recipere. Poſt epitome ſcribit ἐν τῷ ἀνορύττεσθαι.

Chorzena et Cambyſena maxime ſunt ſitae verſus ſeptentrionem, ideoque etiam nivoſiſſimae, pertinentes ad Caucaſi montana, Iberiamque, et Colchidem. Ferunt ibi in trajectu montium totos comitatus interdum nivibus montanis abſorberi, ſi quando ninxit vehementius: et ad haec pericula ſuſtinenda via-

κινδύνους παρεξαίροντας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀναπνοῆς τε χάριν, καὶ τοῦ διαμηνύειν τοῖς ἐπιοῦσιν, ὥστε βοηθείας τυγχάνειν, ἀνορύττεσθαι καὶ σώζεσθαι. Ἐν δὲ τῇ χιόνι βώλους πήγνυσθαί φασι κοίλας, [8] περιεχούσας χρηστὸν ὕδωρ, ὡς ἐν χιτῶνι· καὶ ζῶα δὲ ἐν αὐτῇ γεννᾶσθαι· καλεῖ δὲ σκώληκας Ἀπολλωνίδης, Θεοφάνης δὲ [9] θρῖπας· κἀν τούτοις ἀπολαμβάνεσθαι χρηστὸν ὕδωρ, [10] περισχισθέντων δὲ τῶν χιτώνων πίνεσθαι· τὴν Armenia.

8) Casaubonn. Urbin. παρεχούσας. Antea Medic. 3. 4. et epitome, uti saepe fit, γενομένων. Postea articulum ante ζῶα, monentibus Medic. 3. 4. Mosc. et epitome, abjeci.

9) Mosc. ὀρυπάς; Medic. 3. edd. Aldi, Hopperi ὀριπάς; Ven. ὀριπάς; Parif. ὁ ῥιπάς; Planudes ὁ ῥίπες. *Tzschucke.* Pro ὀριπὰς reposui θρῖπας.' *Xylander.* Confirmant hanc lectionem codices etiam aliqui et linguae usus. Subjicitur deinceps in Mosc. Medic. 3. 4. ed. Aldi κἀν, quod Hopperus primum mutavit in καί. Recepi prius.

10) Parif. Moscov. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi περισχεθέντων; alii cum epitome περισχισθέντων. Et sic vetus interpres *ruptis tunicis.* Posterius probat tueturque etiam sensus. Pro φεψάλου, quod etiam agnoscit epitome, Mosc. adfert πετάλλου; Parif. Ven. Medic. 3. 4. Planudes edd. Aldi et Hopperi πετάλου. Mutavit in φεψάλου

viatores habere baculos, quos in superficiem erigant: ut et respirare possint, et suum casum adventantibus significare: et quidem eos auxilium consequi, effodi atque saluti restitui. Tradunt etiam, in nive glebas coire cavas intus, aquam utilem, tanquam in tunica, continentes: et animalcula quoque in iis nasci, quae vermes Apollonidae vocantur, cossi Theophani: in istis autem bonam aquam contineri, quae scissis circum tunicis bibatur: ortum

Armenia. τὴν δὲ γένεσιν τῶν ζώων τοιαύτην εἰκάζουσιν, οἵαν τὴν τῶν κωνώπων ἐκ τῆς ἐν τοῖς μετάλλοις φλογὸς καὶ τοῦ φεψάλου.

§. 5.

Ἱστοροῦσι δὲ, τὴν Ἀρμενίαν, μικρὰν πρότερον οὖσαν, αὐξηθῆναι διὰ τῶν περὶ ¹ Ἀρταξίαν καὶ Ζαρίαδριν· οἳ πρότερον μὲν ἦσαν Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου στρατηγοὶ, βασιλεύσαντες δ' ὕστερον μετὰ τὴν ἐκείνου ἧτταν, ὁ μὲν, τῆς Σωφηνῆς καὶ τῆς ² Ἀκιλισηνῆς, καὶ Ὀδομαντίδος, καὶ ἄλλων τινῶν,

ψάλου Xylander, quod sensus in illa lectione non subesset. Vetus interpres reddidit *bractea*. At desideratur aliquid, quod cum igni cohaereat, quatenus metalla adficit. Forte πασπάλου, ut sit tenuissimus pulvis, qui metallis ustis adhaeret, quod tamen aliis dijidicandum relinquo. Attamen φεψάλου confirmat epitome.

1) Sic omnes, libri quod in ed. Amstelod. transiit in Ἀταξίαν. Pro Θαριάδην Venet. Moscov. Medic. 3. 4. scriptum habent Ζαριάδην, uti scribunt etiam edd. Aldi et Hopperi et reddidit vetus interpres. Vera lectio repeti debet ex inferiori loco p. 531. sq. ubi vocatur Ζαρίαδρις. Atque ita emendavit etiam Tyrwhittus p. m. 45.

2) Venet. Ἀκισσηνῆς; Mosc. Parif. Medic. 3. 4. Ἀκισηνῆς; vetus interpres *Acisenae*; edd. Aldi, Hopperi, Xyl.

ortum animalculorum talem conjiciunt, qualis est culicum in metallis e flamma et favilla.

§. 5.

Memoriae proditum est, Armeniam, cum olim fuisset parva, auctam fuisse Artaxiae et Zariadris opera. Hos, cum ante fuissent duces militiae apud Antiochum Magnum, illo devicto ipsos regnum tenuisse, alterum Sophenae, Acilisenae et Odomantidis: alte-

νῶν, ὁ δὲ, τῆς περὶ Ἀρτάξατα συνηύξησαν, ἐκ τῶν περικειμένων ἐθνῶν ἀποτεμόμενοι μέρη· ἐκ Μήδων μὲν τήν τε Κασπιανὴν καὶ [3] Φαυνῖτιν, καὶ Βασοροπέδαν· Ἰβήρων δὲ τήν τε παρώρειαν τοῦ [4] Παρυάδρου, καὶ τὴν [5] Χορζηνὴν, καὶ Γωγαρηνὴν, Armenia.

πέραν

Xyl. Ἀμισηνῆς. Casaubonus posuit Ἀκιλισηνῆς. Stephanus s. v. Ἄμφισσα ex Strabonis libro 11. (quem quidem designant codices) legisse videtur Ἀμφισσηνή, quam Armeniae parvae regionem vocat, etsi nec in hoc libro, nec usquam alibi apud eum commemoretur. At nota satis vel ex hoc libro Acilisene, variis etiam corruptionibus jactata. Cf. supra p. m. 432. Pro Σωφηνῆς ed. Aldi Σωφινῆς; ed. Hopp. Σωφενῆς. Sed haec et alia ex superioribus nota. Tum παρακειμένων malunt Medic. 3. 4. Post Moscov. exhibet μέρος, cum in aliis legatur μέρη.

3) Meo ausu posui Φαυνῖτιν pro Φαυνίτην; cujus caussam non puto esse obscuram. Tum vulgo scribitur Βασοροπέδαν, pro quo Moscov. dedit Βοσοροπαίδαν; Paris. Βασοροπαίδαν. Vulgatam formam reddidit vetus interpres. Equidem nihil ultra novi.

4) Moscov. Venet. Medic. 3. 4. edd. Aldi et Hopperi Παιάδρου, et pro παρωρίαν Medic. 3. 4. Moscov. παρωρείαν, quod quidem ita retinui, ut accentum retraherem. Per ι etiam alibi in penultima profertur in Strabone, et παρωρίαν maluit dare Siebenkees. lib. 3. p. 431. Sed sic ὑπώρεια dicitur, et quod primam spectat, παρωροφὶς, ὑπωροφία et similia.

5) Moscov. Medic. 3. 4. Paris. Ven. Χορζονὴν; vetus interpres *Peadri regionem et Chorizenam.* Ortelius h. v. in thes. Geogr. *Xerxenam* emendat, quod sequentia non admittunt; Mannert in Geogr. T. I. P. 2. p. 117. Chotenen putat

alterum circa Artaxata, et auxisse, cum portiones circumjacentium ditionum ad se raperent. Medis ademisse Caspianam, Phaunitin, et Basoropedam: Iberis, quae ad montes Paryadri et Chorzenam atque Gogarenam,

Armenia.

πέραν οὖσαν τοῦ Κύρου· Χαλύβων δὲ καὶ [6] Μοσυνοίκων Καρηνῖτιν καὶ Ξερξηνήν, ἃ τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ἐστὶν ὅμορα, [7] ἢ καὶ μέρη αὐτῆς ἐστι· Καταόνων δὲ Ἀκιλισινὴν καὶ τὴν περὶ τὸν Ἀντίταυρον· Σύρων δὲ Ταμωνῖτιν, ὥστε πάντας ὁμογλώττους εἶναι.

§. 6.

putat Dionis 36, 31. ubi quidem frustra quaesieris. Forsitan est Χορζάνη Procopii de aedif. 3, 3. quam in hoc tractu commemorat. Γωγαρηνὴν scribunt edd. ante Casaubonum.

6) Moscov. Medic. 3. Μοσυνοίκων; Paris. Μοσσυνίκων; edd. Aldi, Hopperi μόνων οἴκων. Scriptura vera a multis statuitur. V. ad Melam I. 1, 19, 10. p. 605. Subsequens nomen in editionibus effertur Παρηνύτην. Sed Ven. substituit Καρηνητὴν; Medic. 3. 4. Paris. Moscov. (hic praemissis vocibus τήν τε) Καρηνιτήν; Vatic. Urbin. Καρηνύτην; Casaubonn. Καρηνύτην. Vulgatam formam secutus est interpres vetus (*Parenitam.*) *Tzschucke.* Viri docti notant, in scriptis esse Καρηνήτην. Sed typus hic non est usitatus provinciarum nominibus, et patet scribendum esse Καρηνῖτιν. Omnino illa ipsa est, quam Plinius [5, 20. s. 24.] *Carenitidem* vocat. *Salmasius ad Solin.* p. m. 440. Secutus sum codices, sed et Salmasii praeceptionem usu comprobatam, ut antea reposueram Φαυνῖτιν. Dubitat tamen de hac lectione Mannert in Geogr. T. 5. P. 2. p. 218. quia Strabo Chorzenen pro Carenitide usurpasse videatur.

7) Cum Mosc. Medic. 3. 4. praeposui ἤ. Contra ante Καταόνων cum iisdem et Paris. arcui καί. Tum Ἀκιλισηνὴν dant iidem libri. Edd. Aldi, Hopper. Ἀκιλησινὴν, inde Ἀκιλησινήν. De scriptura aliquoties dixi. Post pro Ταμωνίτην dedi eadem causa motus Ταμωνῖτιν.

nam, quae est trans Cyrum: Chalybibus et Mosynoecis Carinitin et Xerxenam, quae sunt parvae Armeniae confines, ejusque adeo partes: Cataonibus Acilisenam et quod est ad Antitaurum regionis: Syris Tamonitin: ita ut eadem omnes utantur lingua.

§. 6.

§. 6. Armenia.

Πόλεις δ' [1] εἰσὶν Ἀρμενίας Ἀρτάξατά τε, ἣν καὶ Ἀρταξιάσατα καλοῦσιν, Ἀννίβα κτίσαντος Ἀρταξίᾳ τῷ βασιλεῖ, [2] καὶ Ἄρξατα, ἀμφότεραι ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ· ἡ μὲν Ἄρξατα πρὸς τοῖς ὅροις τῆς [2*] Ἀτροπατίας· ἡ δὲ Ἀρτάξατα πρὸς τῷ Ἀραξηνῷ πεδίῳ, συνῳκισμένη καλῶς καὶ βασίλειον οὖσα τῆς χώρας. Κεῖται δ' ἐπὶ χερρονησιάζοντος [3] ἀγκῶνος, τὸ τεῖχος κύκλῳ προβεβλημένον p. 529.

1) Medic. 3. 4. Mosc. εἰσὶ τῆς Ἀρμενίας.

2) Vulgo καὶ ἄρξαντος ἀμφοτέρων. Casaubonn. καὶ Ἄρξατα ἀμφότερα et ἀμφότεραι; ex meis posterius ferunt Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Urbin. prius Venet. Veram lectionem adstruunt libri cum vetere interprete, unde etiam constituit Tyrwhittus in Strabon. p. m. 45. Ἀρτάξατά τε — καὶ Ἄρξατα, ἀμφότεραι ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ. Evincunt sequentia. Pro Ἀρταξιάσατα Stephanus vulgo habet Ἀρταξιασάτα, etsi codices cum Strabone concinunt.

2*) Vatic. Urbin. Mosc. Medic. 3. antea etiam 4. Ἀτροπάτας. Pro Ἀρταξηνῷ πεδίῳ, quod pertinaciter tenent omnes libri, Tyrwhittus ad Strabon. p. m. 45. recte emendat Ἀραξηνῷ πεδίῳ. Sed occupatum id jam erat a Salmasio ad Solin. p. m. 438. Cf. Strabo paullo superius p. 527. extr. unde satis probatur. Sed confirmat praeterea interpres vetus, in quo diserte legitur *Araxinus campus*.

3) Medic. 3. 4. ἀγγῶνος. Sed vox ἀγκὼν satis in signando situ est nota, et nomen urbis inde ductum in Italia.

§. 6.

Urbes Armeniae sunt Artaxata, quam et Artaxiasata vocant, conditam Artaxae regi ab Annibale, et Arxata, utraque ad Araxen. Arxata sita est ad fines Atropatenae. Artaxata autem ad campum Araxenum condita est eleganter, regia Armeniae. Jacet in cubito quodam peninsulam referente, cincta muri loco flumine, nisi qua

Armenia.

μένον τὸν ποταμὸν, πλὴν τοῦ ἰσθμοῦ· τὸν ἰσθμὸν δ' ἔχει τάφρῳ καὶ χάρακι κεκλεισμένον. Οὐ πολὺ δ' ἀπωθέν ἐστι τῆς πόλεως [4] καὶ τὰ Τιγράνου καὶ Ἀρταβάσδου γαζοφυλάκια, φρούρια [5] ἐρυμνὰ, [6] Βάβυρσά τε, καὶ Ὀλανή· ἦν δὲ καὶ ἄλλα ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Ἀρταγήρας δὲ ἀπέστησε μὲν [7] Ἀδὼρ

4) Pro καὶ τὰ Medic. 3. 4. edd. Aldi et Hopperi praescribunt ἐπὶ τά. Tum Medic. 3. Urbin. Vatic. formam Ἀρταβάσδου mutant in Ἀρταβάζου; vetus interpres refert *Zartbabari* cum inutili etiam augmento. Omnino autem hoc nomen varie effertur, Ἀρταουάσδης (Plutarch. in Antonio c. 37.) Ἀρτάβαζος (Plutarch. in comparatione Demetrii cum Antonio) Ἀρταβαζης (Plutarch. in Crasso c. 19. Dio 40, 16.) nimirum prout barbarum hoc nomen ab exteris Graecis et Latinis varie corrumpitur. V. Vaillant de Arsacidarum imperio T. 1. p. 100. et Reimarus ad Dion. c. l. In certo Armeniae numo legitur ρταυας. Vid. Eckhel in docr. numor. P. 1. Vol. 3. p. 208.

5) Pro ὀρεινὰ Casaubonn. Urbin. Vatic. Ven. Moscov. Medic. 3. 4. Paris. ἐρυμνὰ obserunt, quam vocem nunc revocare non dubitavi.

6) Casaubb. Ven. Βάρβυρσα; vetus interpres *Babyrsa*; reliqui codd ut vulgo editur. Tum pro Ὀλανή· ἦν δὲ Paris. ὀλάνην δέ. Post Urbin. Moscov. Ἀρταγήρας pro Ἀρταγῆρας; vetus interpres *Artagena*; editio Casauboni utraque Ἀταγῆρας omisso ρ. Scriptura urbis etiam in aliis auctoribus varie versatur. Sic Vellej. Paterc. 2, 102, 2. vocat *Artageram*; Zonaras 10, 36. τὰ Ἀρτάγειρα, unde Ruhnken. ad Vellej. c. l. in Strabone legendum censet Ἀρτάγειρα, etsi illa verba falso tribuit Dioni Cass. lib. 55. p. 783.

qua isthmus est: is fossa et vallo includitur. Haud procul ab ea urbe sunt Babyrsa, et Olane, castella montana, ubi Tigranis et Artabazi gazae adservabantur: fuerunt et alia supra Euphratem. Artageras ad defectionem per-

[7] Ἀδὼρ ὁ Φρούραρχος· ἐξεῖλον δ' οἱ Καίσαρος στρατηγοὶ, πολιορκήσαντες πολὺν χρόνον, καὶ τὰ τείχη περιεῖλον. Armenia.

§. 7.

Ποταμοὶ δὲ πλείους μέν εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ· γνωριμώτατοι δὲ [1] Φᾶσις μὲν καὶ Λύκος, εἰς τὴν Ποντικὴν ἐκπίπτοντες θάλατταν, (Ἐρατοσθένης δ' ἀντὶ τοῦ Λύκου τίθησι Θερμώδοντα οὐκ εὖ·) εἰς δὲ τὴν Κασπίαν Κῦρος καὶ Ἀράξης· εἰς δὲ τὴν Ἐρυθρὰν, ὅ, τε Εὐφράτης καὶ ὁ Τίγρις.

7) Sic editiones cum Msstis, tantum quod accentum modo in paenultima, modo in ultima ponunt, Vossius tamen ad Vellej. c. l. ubi legitur *Adduus*, malit Ἄδων vel, uti exstat in Zonara, Ἄδδων ex Hebr. אדרן. *Domnes* videtur esse apud Flor. 4, 12, 44. ubi cf. viri docti.

1) Φᾶσις pro Φάσις scripsi cum Moscov. Tum Medic. 3. 4. Moscov. Paris. εἰς δὲ τὴν Κασπίαν, cum edd. particulam δὲ subjiciant post Κασπίαν. Τίγρης hic et alibi praefert Medic. 3. At alii Straboni servant Τίγρις, etsi illa forma passim etiam occurrit.

perduxit Ador castelli praefectus: Caesaris autem duces diuturna oppugnatione id ceperunt, murosque dejecerunt.

§. 7.

Flumina Armeniae sunt multa: notissima horum, in Euxinum mare exeuntia Phasis et Lycus: (pro quo non recte Thermodontem Eratosthenes ponit:) in Caspium autem Cyrus et Araxes: in rubrum mare Euphrates et Tigris.

Armenia.

§. 8.

Εἰσὶ δὲ καὶ λίμναι κατὰ τὴν Ἀρμενίαν μεγάλαι· μία μὲν ἡ Μαντιανή, [1] Κυανεανὴ ἑρμηνευθεῖσα, μεγίστη, ὥς φασι, μετὰ τὴν Μαιῶτιν, ἁλυμροῦ ὕδατος, διήκουσα μέχρι τῆς Ἀτροπατίας, ἔχουσα καὶ ἁλοπήγια· ἡ δὲ Ἀρσηνή, ἣν καὶ [2] Θωνῖτιν καλοῦσιν· ἔστι δὲ νιτρῖτις, τὰς δ' ἐσθῆτας ῥύπτει καὶ διαξαίνει· διὰ δὲ τοῦτο καὶ ἄποτόν ἐστι τὸ ὕδωρ. Φέρεται δὲ δι' αὐτῆς ὁ Τίγρις,

1) Moscov. Κυκεανή. Haec vox et sequens ἑρμηνευθεῖσα deest in Medic. 3. Pro φασὶ edd. Aldi et Hopperi ex more φησί.

2) Medic. 3. 4. Paris. Moscov. edd. Aldi, Hopperi Θοῆτιν; vetus interpres *Thoatin*. *Tzschucke*. Θωνῖτιν correxi ex Dionysii periegesi v. 987. *Xylander*. Θωνῖτιν etiam ex Strabone, qui et ita habet 16. p. 746. ibi refert Eustathius. Idem videtur dici a Plinio 6, 31. s. 27. *Thospites*, a Ptolemaeo 5, 13. Θωσπῖτις, ab Ammiano 23, 6. p. 285. Gron. *Sosingites*. Post νιτρεῖτις male dat Paris. Pro ῥύπτει, quod et reddit hinc Eustathius, Moscov. Medic. 3. 4. malunt ῥύπτει; Paris. ῥήπτει; Venet. ed. Xyl. ῥύπτει; edd. Aldi, Hopperi ῥίπτει. Antea τὰς δὲ habent Medic. 3. 4. ut alibi in simili nexu. Pro διαξαίνει male Xyl. διαξένει, Eustathius dat ignotum verbum διαξέει. Ven. ἄποτον mutavit in ἄτοπον, quod re vera hic est. Medic. 3. 4. διὰ δὴ τοῦτα.

§. 8.

Sunt et paludes in Armenia magnae; quarum una est Mantiana, quam caeruleam interpretantur, maxima post Maeotidem, ut aiunt, aquae salsae, usque ad Atropatiam pertingens, in qua palude etiam sal coit. Arsena vero, quae et Thonitis, nitrosa est palus, ita ut eluat sordes vestium, ac fullonis operam iis purgandis praestet; itaque aqua ejus potui non est. Per hanc Tigris

Τίγρις, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Νιφάτην ὀρεινῆς ὁρμηθεὶς, ἄμικτον φυλάττων [3] τὸ ῥεῦμα διὰ τὴν ὀξύτητα· ἀφ᾽ οὗ καὶ τοὔνομα, Μήδων τίγριν καλούντων τὸ τόξευμα· καὶ οὗτος μὲν ἔχει πολυειδεῖς ἰχθῦς· οἱ δὲ λιμναῖοι ἑνὸς εἴδους εἰσί: κατὰ δὲ τὸν μυχὸν τῆς λίμνης εἰς βάραθρον ἐμπεσὼν ὁ ποταμὸς καὶ πολὺν τόπον ἐνεχθεὶς ὑπὸ γῆς, ἀνατέλλει κατὰ τὴν [4] Χαλωνῖτιν· ἐκεῖθεν δ᾽ ἤδη [5] πρὸς μὲν Ὦπιν καὶ τὸ τῆς Σεμιράμιδος καλούμενον δια- Armenia.

3) Ante Caſaubon. deerant verba τὸ ῥεῦμα. Tum Medic. 4. ὑπὸ γῆν, ut lib. 6. p. m. 276. De utraque forma cf. ad lib. 8. p. m. 66.

4) Sic omnes libri. *Tzſchucke.* Stephanus annotat partem Mediae eſſe, quae Χαυανῖτις appelletur: ex quo putavi aliquando, ſcribendum hic Χαυανῖτις. Sed nihil eſt mutandum. Nam Chalonitis provincia eſt Aſſyriae, quae hic optime quadrat. V. Plinium [6, 30. ſ. 26.] et infra ad libri 16. principium. *Caſaubonus.* Docti quidem monent, in Strabone legendum eſſe Χαυανῖτιν; nihilo ſecius tamen retinenda eſt vox Χαλωνῖτις, quae diverſa eſt a Chauonitide. Haec regio Mediae. Illam disterminat a Media mons Zagrus. *Salmaſius ad Solin. p. m.* 488. Plura dabit Schweighaeuſer. ad Polyb. Vol. 6. p. 220.

5) Medic. 3. πρὸς τὴν Ὦπιν; Medic. 4. πρὸς τὴν Ὦπην. Poſt Σεμιράμιδος Caſaubonn. et mei interponunt καλούμενον, quod omiſit Aldus et hinc reliqui.

Tigris fertur, a Niphate monte ruens, neque miſcetur paludi ob velocitatem, a qua ei nomen: nam ſagittam Medi tigrin vocant. Tigris multorum generum piſces habet; paluſtres unius ſunt formae. In intimo paludis receſſu Tigris in voraginem incidens, longoque ſpatio infra terram labens, apud Chalonitidem emergit; inde ad Opin et Semiramidis murum

Armenia. διατείχισμα ἐκεῖνός τε καταφέρεται, τοὺς Γορδυαίους ἐν δεξιᾷ ἀφεὶς καὶ τὴν Μεσοποταμίαν ὅλην· καὶ [6] ὁ Εὐφράτης τοὐναντίον ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν αὐτὴν χώραν· πλησιάσαντες δὲ ἀλλήλοις, καὶ ποιήσαντες τὴν Μεσοποταμίαν, ὁ μὲν, διὰ Σελευκείας φέρεται πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον, ὁ δὲ, διὰ Βαβυλῶνος· καθάπερ εἴρηταί που ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην καὶ Ἵππαρχον λόγοις.

§. 9.

Μέταλλα δ' ἐν μὲν [1] τῇ Ὑσπιράτιδι ἐστι χρυσοῦ κατὰ τὰ Κάμβαλα· ἐφ' ἃ Μένωνα ἔπεμψεν

6) Articulum addunt Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Ζελευκείας vitium est ed. Amstelod. Post verba εἴρηταί που in Moscov. Medic. 3. 4. subjicitur καὶ ἐν τοῖς.

1) Articulus abest in Medic. 4. *Syspiretide* scribit vetus interpres, ut Penzelius. Pro Καμβαλλα Moscov. habet Κάβαλλα, Paris. Κάββαλα. Post pro Μέμνονα editionum Casaubonn. et mei omnes ponunt Μένωνα, quod et in suo codice legit vetus interpres. Retinui igitur. Forte unus illorum fuit, quibus Alex. M. satrapiam Syriae (Arrian. de exped. 2, 13, 9.) et Arachosiae (id. 3, 28. in.) dedit. Commemoratur etiam Memnon a Diodoro 17, 62. quem Alex.

murum procurrit, Gordyaeos ad dextram relinquens totamque Mesopotamiam: contra Euphrates, ad sinistram eandem habens, labitur; conjuncti autem postquam Mesopotamiam concluserunt, alter per Seleuciam, per Babylonem alter in Persicum sinum devolvuntur, sicut alibi diximus, cum adversus Eratosthenem et Hipparchum disputaremus.

§. 9.

Sunt et auri metalla in Hyspiratide apud Cambala, ad quae Menonem cum militi-

ψεν Ἀλέξανδρος μετὰ ϛρατιωτῶν· ἀνήχθη δ' ὑπὸ Armenia.
τῶν ἐγχωρίων· καὶ ἄλλα δ' ἐϛὶ μέταλλα, [2] καὶ τὸ τῆς σάνδυκος καλουμένης, ἣν δὴ καὶ Ἀρμένιον καλοῦσι χρῶμα, ὅμοιον κάλχῃ. Οὕτω δ' ἐϛὶν ἱπποβοτος σφόδρα ἡ χώρα, καὶ οὐχ ἧττον τῆς [3] Μηδίας, ὥϛε οἱ Νησαῖοι ἵπποι καὶ ἐνταῦθα p. 530.
γίνον-

Alex. M. cum exercitu in Thraciam misit. At tempora et res repugnant. V. Wesseling. ad c. l. et Freinshem. in Curtii indice s. v. *Memnon*, ubi etiam de utriusque nominis confusione monuit. Pro ἀνήχθη, quam vocem suspectam habet, Casaubonus emendat ἀνηρέθη. Omnes libri in vulgata consentiunt; tantum Paris. adfert ἀνείχθη. Forte ἀνεδείχθη s. ἐδείχθη.

2) Lego καὶ δή τις ὁ πάνδικος καλούμενος vel ὁ πάνδικος. De Armenio vid. Plin. 35, 6. et Vitruvium 7, 5. Lego enim ἀρμένιον, non ἄρμενον. *Casaubonus.* Quae obversantur in Msstis, haec sunt. Medic. 3. habet καλούμενα, ut 4. qui tamen ex correctione accepit καλουμένης, quod ab initio tulit Paris. Tum idem cum Mosc. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi ἣν δή. Denique pro ἄρμενον Vatic. Urbin. Paris. ἀρμένιον. Salmasius alia ratione emendationem tentavit. Legendum enim censet καὶ τὸ τῆς σάνδυκος καλουμένης, ὅπερ Ἀρμένιον καλοῦσι χρῶμα, ὅμοιον κάλχῃ. V. ad Solin. p. m. 811. et quae ad explicationem adferuntur. Cum inde loci sensus commodus exsistat isque voce Ἀρμένιον et κάλχη maxime probetur, non dubitavi recipere. Vulgo edebatur καὶ δὴ τῆς ὀπάνδικος καλούμενος, ὃν δὴ καὶ ἄρμενον καλοῦσι.

3) Paris. Μηδείας, de quo aliquoties jam monui. Tum idem habet Νησαῖοι, de qua scriptura cf. supra ad p. 525. Post γίνονται omisit Medic. 3.

litibus misit Alexander: allata sunt autem ab incolis: quin et Sandyx, qui Armenius dicitur color, purpureo similis. Adeo autem equorum ferax est regio, Mediae nihil hac in re cedens, ut heic quoque Nesaei equi nascan-

Armenia.

γίνονται, οἷσπερ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο· καὶ ὁ σατράπης τῆς Ἀρμενίας τῷ Πέρσῃ κατ' ἔτος δισμυρίους πώλους τοῖς [4] Μιθρακηνοῖς ἔπεμπεν. [5] Ἀρτασυάσδης δὲ Ἀντωνίῳ χωρὶς τῆς ἄλλης ἱππείας αὐτὴν τὴν κατάφρακτον ἑξακισχιλίαν ἵππον ἐκτάξας ἐπέδειξεν, ἡνίκα εἰς τὴν Μηδίαν ἐνέβαλε σὺν αὐτῷ. Ταύτης δὲ τῆς ἱππείας, οὐ

4) Editiones exhibent μιθρακίνοις; Parif. μιθρακηνοῖς; Medic. 3. μιθρακάνοις; Medic. 4. non accepit hanc vocem. Interpres vetus cum Ortelio locum putavit, et vertit *ex Mithracena.* Melius Cafaubonus ad Athenaeum 5, 5. ubi legit vel τοῖς Μιθρακίνοις, vel Μιθρακίοις, explicat de tempore illo, quo festum Mithrae Perfarum Deo facrum celebrabatur. Parum abeo recedit Toup in emendatt. in Suid. T. 2. p. 127. (Oxonii 1790) qui quidem τοῖς Μιθριακοῖς emendat, fed ad facra Mithrae itidem refert. Mithrae f. Soli equos immolabant Perfae, de quibus facris multa leguntur ad Suidam f. v. Πύρειον. Confirmat hunc morem Philoftrat. in Apollon. 1, 31. Atque hoc utique praeferendum puto emendationi Bocharti, qui in Hieroz. P. 1. lib. 2, 9. p. m. 166. vult Μιθρακίνων. Melius tamen, opinor, codicum, in primis Parifienfis, forma retinetur.

5) Mofcov. Ἀρτασυάστης; ed. Aldi Ἀρτουάσδης. Cf. fupra p. 524. Poft idem dat ἱππίας. Pro ἐπέδειξεν in Cafaubb. et Ven. cum Parif. uti poft, legitur ἀπέδειξεν. Denique pro ἀνέβαλε, quod praeivit Cafaubonus, Mofc. Parif. (hic praeterea ἐνέβαλλε) Medic. 3. 4. edd. priores volunt ἐνέβαλε, quod eft ufitatum.

uafcantur: quibus uti Perfarum reges folebant: et Armeniae Satrapa Perfae quotannis XX millia pullorum mittebat ad Mithracena. Artavasdes Antonio praeter alium equitatum, gravis etiam armaturae (cataphractos) equorum turmam fex millia continentem et inftructam monftravit, cum una cum eo in Mediam irrupit. Hunc equitatum non Medi

οὐ [6] Μῆδοι μόνοι καὶ Ἀρμένιοι ζηλωταὶ γεγόνασιν, ἀλλὰ καὶ Ἀλβανοί· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι καταφράκτοις χρῶνται. Armenia.

§. 10.

Τοῦ δὲ πλούτου [1] καὶ τῆς χώρας τῆς δυνάμεως σημεῖον οὐ σμικρὸν, ὅτι Πομπηΐου Τιγράνῃ τῷ πατρὶ τῷ Ἀρταουάσδου, τάλαντα ἐπιγράψαντος ἑξακισχίλια ἀργυρίου, διένειμεν αὐτίκα ταῖς δυνάμεσι τῶν Ῥωμαίων, στρατιώτῃ μὲν κατ᾽ ἄνδρα πεντήκοντα δραχμὰς καὶ ἑκατὸν, ἑκατοντάρχῃ δὲ χιλίας, ἐπάρχῳ δὲ καὶ χιλιάρχῳ τάλαντον.

§. 11.

Μέγεθος δὲ τῆς χώρας Θεοφάνης ἀποδίδωσιν, εὖρος μὲν σχοίνων ἑκατὸν, μῆκος δὲ διπλάσιον· τιθεὶς

6) Medic. 3. μόνον Μῆδοι, 4. Μῆδοι μόνον.

1) Moſcov. Medic. 3. 4. καὶ τῆς δυνάμεως τῆς χώρας. Pro σμικρὸν iidem dant μικρόν. Tum Medic. 3. 4. τῷ πατρὶ τοῦ.

Medi modo et Armenii ſtudioſe tenuerunt, ſed Albani etiam: nam et hi cataphractis utuntur.

§. 10.

Opulentiam regionis ac potentiam inde licet aeſtimare, quod Pompejus, cum Tigrani patri Artavasdae indixiſſet argenti talenta ꟾↃↃ CIↃ, ſtatim in exercitum Romanum diſtribuit, militibus in caput CL denarios, centurionum unicuique CIↃ, tribunis militum ſingulis talentum.

§. 11.

Magnitudo Armeniae a Theophane ſic deſcribitur. Longitudo ſchoenorum C, lati-

Armenia.

τιθεὶς τὴν σχοῖνον τετταράκοντα ςαδίων· πρὸς ὑπερβολὴν δ' εἴρηκεν· ἐγγυτέρω. δ' ἐςὶ τῆς ἀληθείας, μῆκος μὲν θέσθαι τὸ ὑπ' ἐκείνου λεχθὲν, εὗρος δὲ τὸ ἥμισυ, ἢ μικρῷ πλεῖον. Ἡ μὲν [1] δὴ φύσις τῆς Ἀρμενίας καὶ δύναμις τοιαύτη.

§. 12.

Ἀρχαιολογία δέ τις ἐςι περὶ τοῦ ἔθνους [1] τοῦδε τοιαύτη. Ἄρμενος ἐξ [2] Ἀρμενίου, πόλεως Θετταλικῆς, ἢ κεῖται μεταξὺ Φερῶν καὶ Λαρισ-

1) Δὴ deeſt in Medic. 3.

1) Deeſt τοῦδε in edd. ante Caſaubonum.

2) Sic volunt omnes libri, ut ſupra p. m. 431. ubi tamen male excidit ι, et legendum eſt Ἀρμενίου, uti et hinc repetit Euſtath. ad Dionyſ. v. 694. Idem tamen ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. in hoc ſitu commemorat Ὀρμένιον. Sic Politus ad Euſtathii poſteriorem locum T. 2. p. 712. Ὀρμενίου πόλεως legendum cenſet, et Ormenium, Iaſonis comitem, detorto nomine Armenium dictum. Certe auctores et libri inter *Armenus* et *Armenius* fluctuantur, de quo cf. Bongarſius et A. Gronov. ad Iuſtin. 42, 2, 10. De urbe res eſt obſcura, niſi nominis mutationem cogites. Pro Φερῶν Medic. 3. 4. dant Φεῤῥῶν; Moſcov. Λαρίσης per ſimplex σ adfert, uti poſt. Tum εἰς τὴν Ἀρμενίαν malunt Medic. 3. 4. Pariſ. At vulgatam formam ἐς — alibi etiam probant libri.

latitudo dupla: ſchoeno ſtadia XL continente. In qua re modum ille exceſſit. Vero propius eſt, ea poſita, quam is adſignavit, longitudine, latitudinem ſtatuere ſemiſſem ejus, aut etiam aliquid minus. Dictum eſt de Armeniae ingenio et opibus.

§. 12.

Quod ad antiquitatem gentis attinet, talis fertur narratio. Armenus Armenio oriundus, Theſſaliae oppido, ſito inter Pheras et Lariſ-

Λαρίσσης ἐπὶ τῇ Βοίβῃ, καθάπερ εἴρηται, συνεστράτευσεν Ἰάσονι. ἐς τὴν Ἀρμενίαν· τούτου φασὶν ἐπώνυμον τὴν Ἀρμενίαν, οἱ περὶ [3] Κυρσίλον τὸν Φαρσάλιον καὶ Μήδιον τὸν Λαρισσαῖον, ἄνδρες συνεστρατευκότες Ἀλεξάνδρῳ· τῶν δὲ μετὰ τοῦ [4] Ἀρμένου, τοὺς μὲν τὴν Ἀκιλισηνὴν οἰκῆσαι, τὴν ὑπὸ [5] τοῖς Σωφηνοῖς πρότερον οὖσαν, τοὺς δὲ ἐν τῇ Συσπιρίτιδι ἕως τῆς Καλαχηνῆς καὶ τῆς [6] Ἀδιαβηνῆς ἔξω Armenia.

3) Casaubonn. Κέρσυλον; mei omnes Κύρσιλον pro Κυρσίλον, ut signantur hae formae, de quo monui ad lib. 9. p. m. 397. Vetus interpres refert *Myrsilius.*

4) Sic Paris. Medic. 3. 4. ed. Xyl. cum vulgo legatur in aliis edd. Ἀρμενίου. Tum Ἀκιλισινὴν videntur cum editionibus omnes habuisse codices praeter Parisiensem, qui praefert Ἀκιλισηνὴν, ut alibi alii libri.

5) Edd. Aldi et Hopperi τῆς Σοφηνῆς; sequentes τῆς Σωφηνῆς; ex Msstis Mosc. τοῖς Σοφηνοῖς; Medic. 3. 4. τοῖς Σωφηνοῖς. Et sic vetus interpres *sub Sophinis.* Cum posteriorem formam tot libri boni tueantur, atque haec structura Strabonis frequenti usu comprobetur, eam retuli. Σωφηνοὶ de incolis commemorat diserte Stephanus.

6) Moscov. Medic. 3. 4. Paris. edd. Aldi, Hopperi praecidunt initio A. Vetus etiam interpres reddidit *ad Iabenam.* Post Moscov. Paris. edd. ante Casaubonum ὀρῶν; vetus etiam interpres *montes.* Ὀρῶν recte posuit Casaubonus. Cf. 16. p. 745. Commistio facilis, nec hinc insolita.

Larissam, quae est ad Boebeidem lacum, sicut diximus: Iasoni expeditionis in Armeniam comitem se praebuit. Ab hoc nomen habere Armeniam adfirmant Cyrsilus Pharsalius et Medius Larissaeus, qui castra Alexandri sunt secuti: qui cum Armeno fuerunt, eorum alios sedes posuisse in Acilisena, quae ante sub Sophenis fuerat: alios in Syspiritide, usque ad Calachenam et Adiabenam, quae

Armenia. ἔξω τῶν Ἀρμενιακῶν ὄρων. Καὶ τὴν ἐσθῆτα δὲ τὴν Ἀρμενιακὴν, Θετταλικήν φασιν, οἷον τοὺς βαθεῖς χιτῶνας, οὓς καλοῦσιν Αἰτωλικοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις, καὶ ζωννύουσι περὶ τὰ στήθη, καὶ ἐφαπτίδας, ὡς καὶ τῶν τραγῳδῶν μιμησαμένων τοὺς Θετταλούς· ἔδει μὲν γὰρ αὐτοῖς ἐπιθέτου κόσμου τοιούτου τινός. Οἱ δὲ Θετταλοὶ μάλιστα βαθυστολοῦντες, ὡς εἰκὸς, διὰ τὸ πάντων εἶναι Ἑλλήνων βορειοτάτους καὶ ψυχροτάτους νέμεσθαι τόπους, ἐπιτηδειοτάτην παρέσχοντο μίμησιν· τὴν τῶν ὑποκριτῶν δὲ διασκευὴν ἐν τοῖς ἀναπλάσμασιν, καὶ
p. 531. τὸν τῆς ἱππικῆς ζῆλον φασὶν εἶναι Θετταλικὸν, καὶ τούτοις ὁμοίως καὶ Μήδοις. Τὴν δὲ Ἰάσονος στρατείαν καὶ τὰ Ἰασόνια μαρτυρεῖ· [7] ὧν τινα οἱ δυνά-

7) Medic. 3. ἅτινα; 4. ὅν τινα, ut edd. Aldi et Hopperi. Κατασκάψαν, quod recte exhibent libri omnes, prior interpres vertit *structa sunt*, ut, monente hic Casaubono, legisse videatur κατεσκεύασαν.

quae extra fines est Armeniae. Quin et Armeniacam vestem, Thessalicam esse aiunt: ut sunt demissae tunicae, quas Aetolicas in Tragoediis appellant, et cingunt circa pectus, et ephaptidas, seu humeralia: quod etiam Tragoedi imitati essent Thessalos: nam adscititio tali aliquo ornatu indigebant. Thessali autem maxime prolixa stola utentes, (ut probabile est, quod omnium Graecorum maxime sint septentrionales, et frigidissima incolant loca) commodissimam imitandi occasionem praebuerunt: sed et histrionum apparatum in effingendo, et rei equestris studium, Thessalica esse aiunt his similiter et Medis. Porro Iasonis expeditioni testimonium perhibent Iasonis sacella, quorum quaedam reguli everterunt: ut

δυνάσται κατέσκαψαν παραπλησίως, ὥσπερ τὸν ἐν Ἀβδήροις νεὼν τοῦ Ἰάσονος Παρμενίων. Armenia.

§. 13.

Τὸν δὲ Ἀράξην κληθῆναι νομίζουσι κατὰ τὴν ὁμοιότητα τὴν πρὸς τὸν Πηνειὸν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἄρμενον, ὁμωνύμως ἐκείνῳ· καλεῖσθαι γὰρ Ἀράξην κἀκεῖνον, διὰ τὸ [1] ἀπαράξαι τὴν Ὄσσαν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, ῥήξαντα τὰ Τέμπη· καὶ τοῦτον ἐν Ἀρμενίᾳ ἀπὸ τῶν ὀρῶν καταβάντα, πλατύνεσθαί φασι τὸ παλαιόν, καὶ πελαγίζειν ἐν τοῖς ὑποκειμένοις πεδίοις, οὐκ ἔχοντα διέξοδον· Ἰάσονα δὲ μιμησάμενον τὰ Τέμπη, ποιῆσαι τὴν διασφάγα, δι᾽ ἧς καταράττει νυνὶ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν Κασπίαν θάλατ-

1) Casaubonn. Ven. ἀπαῤῥάξαι; Mosc. Paris. Medic. 3. ἀπαράξαι, quod recepi, cum Strabo etymologica soleat tractare, et ῥήξαντος sequatur. Editiones ἀποῤῥῆξαι. Τὰ ante Τέμπη deest in Moscov. Tum Paris. Moscov. Medic. 3. Ven. ita sequentia exhibent: καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ δὲ ἀπὸ τῶν ὀρῶν. Porro mutato verborum ordine Medic. 3. sic: τὸ παλαιόν, ὥς φασι.

ut et Parmenio templum Iasonis, quod erat Abderis.

§. 13.

Araxem porro existimant appellatum ab Armeno ob similitudinem cum Peneo eodem nomine: nam et Peneum Araxis nomen reperisse, quod Ossam ab Olympo abrupisset et per Tempe se proripuisset. Ita Araxen quoque in Armenia a montibus delapsum antiquitus ajunt in latum se effudisse, inque subjectis stagnasse campis, cum nullum haberet exitum: Iasonem autem Tempe imitatum, meatum aperuisse cavum, per quem nunc aqua in Caspium mare se prae-

Armenia. θάλατταν· ἐκ δὲ τούτου γυμνωθῆναι τὸ Ἀραξηνὸν πεδίον, δι' οὗ [2] συμβαίνει, ῥέων ἐπὶ τὸν καταῤῥάκτην ὁ ποταμός. Οὗτος μὲν οὖν ὁ λόγος, περὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ λεγόμενος, ἔχει τι πιθανόν· ὁ δὲ Ἡροδότειος, οὐ πάνυ. Φησὶ γὰρ ἐκ [3] Ματιανῶν αὐτὸν ῥέοντα, εἰς τετταράκοντα ποταμοὺς σχίζεσθαι, μερίζειν δὲ Σκύθας καὶ Βακτριανούς· καὶ Καλλισθένης δὲ ἠκολούθησεν αὐτῷ.

§. 14.

2) Parif. Mofcov. συγχαίνει; Ven. Medic. 3. συγχεῖ; Medic. 4. corr. συμβῇ; vetus interpres *defertur*; edd. συμβαίνει, quo fenfu de fluvio adfuit lib. 9. p. m. 570. ubi quidam codices adferunt συμβάλλειν. Mirum tamen, qui verbum tam notum in ignotum etiam transire potuerit et probari. Ita poft ex ἐπὶ in ed. Cafaub. prodiit ἐςί. Tum Mofcov. Medic. 3. probant καταράκτην per ρ fimplex, alii per duplex, uti fit ex diverfa etymologiae ratione. Forte ex ea, quam Strabo in praecedentibus indicavit ab ἀράττω, fimplex praeferendum videatur. Cf. lib. 14. p. 667.

3) Parif. Μαντιηνῶν; Mofcov. Medic. 3. Ματιηνῶν; Medic. 4. Ματιανῶν, ut vetus interpres *ex Matiana*; edd. Μαντιανῶν, uti apud Herodotum 1, 202. prave olim Μαντιηνῶν. Cf. fupra p. 525. in. ubi etiam libri ν male inferciebant. Τὸ α ex vulgari dialecto retinui, quia Nofter ad eam aliorum diverfas formas revocare folet. Ita etiam Ματιανῶν ex eodem Herodoti loco repetit Euftathius ad Dionyf. v. 739.

praecipitat: exinde Araxenum campum detectum fuiffe, per quem Araxes ad catarractas fertur. Haec de Araxe narratio habet aliquid probabilitatis: Herodoti non item. Is enim dicit, eum a Matianis fluentem, in XL fcindi fluvios, et Scythas a Bactrianis dividere: quem tamen etiam Callifthenes fecutus eft.

§ 14

Armenia.

§. 14.

Λέγονται δὲ καὶ τῶν [1] Αἰνιάνων τινὲς, οἱ μὲν, τὴν Οὐϊτίαν οἰκῆσαι, οἱ δ' ὕπερθε τῶν Ἀρμενίων ὑπὲρ τὸν Ἄβον καὶ τὸν Ἴμβαρον. Μέρη δ' ἐστὶ τοῦ Ταύρου ταῦτα, ὧν ὁ Ἄβος ἐγγύς ἐστι τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Ἐκβάτανα φερούσης παρὰ τὸν τῆς [2] Ἀβάριδος νεών. Φασὶ δὲ καὶ Θρακῶν τινας, τοὺς προσαγορευομένους [3] Σαραπάρας, οἷον κεφαλοτό-

1) Medic. 3. 4. Αἰνειανῶν; reliqui Αἰνιανῶν, ut editiones. Recte, qua literas ipſas, ut docui ad l. 9. p. m. 561. Cf. et ſupra ad hunc librum p. m. 459. ubi eandem migrationem adtingit. Pro Οὐϊτίαν Moſcov. ſubſtituit Οὐτίαν. Cf. ſupra ad p. m. 459. Idem poſtea ὕπερθεν exhibet et ὑπὸ τὸν Ἄβον.

2) Omnes libri et ſcripti et editi praeferunt Βάριδος praeter Pariſ. in quo exſtat Ἀβάριδος, uti leg. acute conjecerat Toup in emendat. in Suidam T. 2. p. 624. (ed. 1790.) Cf. de eo Valeſius ad Harpocrat. p. 83. ubi ſimilis amputatio notatur. Sic ſupra Διαβηνὴ pro Ἀδιαβηνὴ in libris exſtabat. Fuller. in miſcell. ſacris 1, 4. retinet Βάρις et refert ad montem Armeniae, cognomini templo, ubi arca Noae ſubſtitit, de quo plura conlegit Orellius ad Nicolaum Damaſcen. p. 216. Sed minus id probabiliter.

3) Medic. 3. Σαράπαι; reliqui cum edd. Σαραπάρας. Reineſius in margine ed. Caſaub. 1. leg. adſcripſerat Καρασπάρας. Nempe ad originem Graecam revocavit; etſi ſic explicatione ſubjecta opus non erat. Contra Fullerus in miſcell. ſacr. c. l. malit *Raſaparaſas*, ut deſcendat vox

§. 14.

Dicitur etiam quosdam Aenianum partim Vitiam condidiſſe, partim ſupra Armenios conſediſſe ad Abum et Imbarum. Hi montes Tauri ſunt portiones: et Abus prope viam eſt, qua ad Ecbatana itur, praeter Abaridis templum. Ferunt etiam Thracas quosdam, cognomento Saraparas, hoc eſt

Armenia.

λοτόμους, οἰκῆσαι ὑπὲρ τῆς Ἀρμενίας, πλησίον Γουρανίων καὶ Μήδων, θηριώδεις ἀνθρώπους καὶ ἀπειθεῖς, ὀρεινούς, [4] περισκελιστάς τε καὶ ἀποκεφαλιστάς· τοῦτο γὰρ δηλοῦσι οἱ Σαραπάραι. Εἴρηται δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς Μηδείας ἐν τοῖς Μηδικοῖς· ὥστ' ἐκ [5] τούτων πάντων εἰκάζουσι, καὶ τοὺς Μήδους καὶ Ἀρμενίους συγγενεῖς πως τοῖς Θετταλοῖς εἶναι, τοῖς ἀπὸ Ἰάσονος καὶ Μηδείας.

§. 15.

vox ab Hebraeorum ראש et פרך. Vox est utique peregrina, sed verius Persica, cujus vulgatam scripturam confirmat etiam Plin. 6, 18. s. 16. et sensum ita explicat Anquetil sur les anciennes langues de la Perse p. 419. (T. 31. Memoires — de Paris) ut *Sar* sit caput, *para* portio, divisio.

4) Casaubonn. Moscov. Paris. Venet. περισκυθιστάς; alii cum edd. περισκελιστάς. Et sic vetus interpres vertit: *bracati. Tzschucke.* Veteres libri habent περισκυθιστάς τε καὶ ἀπο· quod non probo. Videtur enim hac quoque voce perquam facete alludere ad nominis ἐτυμότητα. Sunt enim, teste Hesychio, σαράβαρα τὰ περὶ τὰς κνημῖδας ἐνδύματα. *Casaubonus.* Σαράβαρα commemorat etiam Pollux 7, 13. s. 59. et 10, 40. s. 168. Plura dabunt docti viri ad Hesych. T. 2. p. 1151. Nec tamen temere περισκυθιστὰς in Lexico Gr. probare videtur Schneider.

5) Medic. 3. Moscov. ut edd. ante Casaubonum, πάντων τούτων. Tum iidem codices καὶ τοῖς; Medic. 3. 4. ἀπ' Ἰάσονος. Denique Μηδίας, ut contra Paris. Μηδείαν, uti saepe notatum.

est capitum amputatores, supra Armeniam habitare, prope Guranios et Medos, feros homines, et contumaces, montanos, qui crura et capita hominibus solerent praecidere: id enim vox Saraparae significat. De Medea in Mediae descriptione dictum est. Ex his ergo omnibus conjiciunt, tam Armenios, quam Medos cognatos esse quodammodo Thessalis, qui ab Iasone et Medea descenderunt.

§. 15.

§. 15.

Armenia.

Ὁ μὲν δὴ παλαιὸς λόγος οὗτος. Ὁ δὲ τούτου νεώτερος καὶ κατὰ Πέρσας εἰς τὸ ἐφεξῆς μέχρι εἰς ἡμᾶς, ὡς ἐν κεφαλαίῳ πρέποι ἂν μέχρι τοσούτου λεχθεὶς, ὅτι κατεῖχον τὴν Ἀρμενίαν Πέρσαι καὶ Μακεδόνες, μετὰ ταῦτα οἱ τὴν Συρίαν ἔχοντες καὶ τὴν Μηδίαν· τελευταῖος [1] δ' ὑπῆρξεν Ὀρόντης ἀπόγονος Ὑδάρνου, τῶν ἑπτὰ Περσῶν ἑνός· εἶθ' ὑπὸ τῶν Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου στρατηγῶν, τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολεμήσαντος διῃρέθη δίχα, Ἀρταξίου τε καὶ [2] Ζαριάδριος· καὶ ἦρχον οὗτοι, τοῦ βασιλέως ἐπιτρέψαντος· ἡττηθέντος δ' ἐκείνου, προσθέμενοι Ῥωμαίοις, καθ' αὑτοὺς ἐτάττοντο βασιλεῖς προσαγορευθέντες. Τοῦ μὲν οὖν Ἀρταξίου Τιγράνης ἦν ἀπόγονος· καὶ εἶχε τὴν ἰδίως p. 532.

1) Inserunt hanc voculam Medic. 3. 4. Parif. vulgo exclufam.

2) Medic. 3. ἑτέρου; reliqui cum Cafaubonn. Ζαριάδριος; editiones omnes Ζαδριάδριος. *Zadriada* vertit vetus interpres. Cf. ad p. 528. ubi Ζαριάδης vocabatur. Equidem hic et paullo poft fecutus fum codices.

§. 15.

Atque haec eft vetus narratio. Recentior, et a Perfis incipiens atque ad nos usque pertinens, in fumma ut commemoretur, convenit. Armeniam poffederunt Perfae: inde Macedones, poft qui Syriam et Mediam obtinuerunt. Horum ultimus fuit Hydarnis e feptem Perfarum proceribus unius de pofteritate Orontes. Poftmodo ab Antiochi Magni, eius, qui contra Romanos bellum geffit, ducibus divifa eft in duas partes, Artaxii et Zariadris: atque hi regis permiffu imperaverunt; victo eo, Romanis fe dediderunt, et ab iis reges funt appellati. Ab Artaxio prognatus fuit Tigranes, poffeditque

Armenia.

ἰδίως λεγομένην Ἀρμενίαν· αὕτη δ' ἦν προσεχὴς τῇ τε Μηδίᾳ, καὶ Ἀλβανοῖς, καὶ Ἴβηρσι μέχρι Κολχίδος καὶ τῆς ἐπὶ τῷ Εὐξείνῳ Καππαδοκίας. Τοῦ δὲ Ζαριάδριος ὁ [3] Σωφηνὸς Ἀρτάνης ἔχων τὰ νότια μέρη, καὶ τούτων τὰ πρὸς δύσιν μᾶλλον· κατελύθη δ' οὗτος ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, καὶ πάντων κατέστη κύριος ἐκεῖνος. Τύχαις δ' ἐχρήσατο ποικίλαις. Κατ' ἀρχὰς μὲν γὰρ ὡμήρευσε παρὰ Πάρθοις· ἔπειτα δι' ἐκείνων ἔτυχε καθόδου, λαβόντων μισθὸν ἑβδομήκοντα αὐλῶνας τῆς Ἀρμενίας· αὐξηθεὶς δὲ, καὶ ταῦτα ἀπέλαβε τὰ χωρία·

3) Locus adfectus, quem fine ope praetereunt libri. Σοφηνὸς tantum fcribunt Aldus et Hopperus. Medelam adferre tentavit Tyrwhittus in conjectur. p. m. 46. ex qua ita prodiit: Τοῦ δὲ Ζαριάδριος ὁ Σωφηνὸς, Ἀρμενίας ἔχων τὰ νότια μέρη. Nomen igitur hujus a Zariadre prognati principis fit Σωφηνὸς, vel Σωφήνης, ficut infra fcribitur lib. 12. p. 535. Addi poteft Stephanus f. v. Σωφηνή, ubi ex Strabonis hac narratione haec refert: Σωφηνὸς Ἀρσάκης ἔχων τὰ νότια μέρη. Quid in hac obfcuritate ftatui debeat, equidem ignoro. Ante Τιγράνου articulus abeft in edd. Aldi, Hopperi, Xyl.

que eam, quae proprie dicitur, Armeniam, contiguam Mediae, Albaniae, Iberiae, et pertinentem usque ad Colchidem atque Cappadociam ad Euxinum mare fitam. A Zariadre ortus fuit Artanes Sophenus, auftrinas partes, et quae de his magis occafum fpectant, tenens: hoc Tigranes oppreffo, in fuam omnia redegit poteftatem. Varia fortuna ufus eft hic Tigranes. Initio obfes apud Parthos fuit: deinde ab iis in patriam reftitutus, cum mercedis loco LXX convalles Armeniae accepiffent: viribus auctus, cum

ρία· καὶ τὴν ἐκείνων ἐπόρθησε, τήν τε [4] περὶ Νίνον, καὶ τὴν περὶ Ἄρβηλα· ὑπηκόους δ' ἔσχε καὶ τὸν Ἀτροπατηνὸν, καὶ τὸν Γορδυαῖον, μεθ' ὧν καὶ τὴν λοιπὴν Μεσοποταμίαν, ἔτι δὲ καὶ τὴν Συρίαν αὐτὴν καὶ Φοινίκην, διαβὰς τὸν Εὐφράτην, ἀνὰ κράτος εἷλεν. Ἐπὶ τοσοῦτον δ' ἐξαρθεὶς, καὶ πόλιν ἔκτισε πλησίον τῆς Ἰβηρίας μεταξὺ ταύτης τε καὶ τοῦ κατὰ τὸν Εὐφράτην Ζεύγματος, ἣν ὠνόμασε Τιγρανόκερτα, ἐκ δώδεκα ἐρημωθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ πόλεων Ἑλληνίδων ἀνθρώπους [5] συναγαγών. Ἔφθη δ' ἐπελθὼν Λεύκολλος, ὁ τῷ Μιθριδάτῃ πολεμήσας, καὶ τοὺς μὲν οἰκήτορας Armenia.

4) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Περίνιον, quod et reddidit vetus interpres. Xylander conjecerat περὶ Νίνον, quod recepit in textum Caſaubonus. Tum male Pariſ. adfert Ἀτραπατηνὸν, editiones Γορδιαῖοι. Ante τὴν Συρίαν Pariſ. Moſcov. repudiant καί.

5) Caſaubonn. συνάγων. Mei omnes cum edd. συναγαγὼν, quod probo. Proxime poſt Medic. 3. Moſc. Pariſ. Λεύκολλος, Medic. 4. Λεύκολος, ita tamen, ut ο tueantur contra editiones, quae praeferunt Λεύκουλλος. Cf. quae dixi ad lib. II. p. m. 279. In ſequ. οἰκίαν mavult Pariſ. Sed praeſtat in hoc nexu aliorum οἰκείαν.

cum iſtas recuperavit, tum Parthorum ditionem populatus eſt, quae circa Ninum eſt et Arbela. Subditos etiam ſibi habuit Atropatenos et Gordyaeos: cum quibus et Meſopotamiam et Syriam etiam, transmiſſo Euphrate, ac Phoenicen vi occupavit. Eo usque elatus, urbem condidit vicinam Iberiae, inter hanc et Zeugma, quod eſt ad Euphraten, quam Tigranocerta nominavit, conducens in eam homines e XII, quas evaſtaverat, Graecanicis urbibus. Sed supervenit Lucullus, qui Mithridatem bello preſſerat, habitatoribus-

Armenia. τέρας εἰς τὴν οἰκείαν ἑκάστου ἀπέλυσε· τὸ δὲ κτίσμα, ἡμιτελὲς ἔτι ὄν, κατέσπασε προσβαλὼν, καὶ μικρὰν [6] κώμην κατέλιπεν· ἐξήλασε δὲ καὶ τῆς Συρίας αὐτὸν καὶ τῆς Φοινίκης. Διαδεξάμενος δ' Ἀρταουάσδης ἐκεῖνον, τέως μὲν ηὐτύχει φίλος ὢν Ῥωμαίοις. Ἀντώνιον δὲ προδιδοὺς Παρθυαίοις ἐν τῷ πρὸς αὐτοὺς πολέμῳ, δίκας ἔτισεν· ἀναχθεὶς γὰρ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπ' αὐτοῦ δέσμιος πομπευθεὶς διὰ τῆς πόλεως, τέως μὲν ἐφρουρεῖτο· ἔπειτ' ἀνῃρέθη, συνάπτοντος τοῦ Ἀκτιακοῦ πολέμου. Μετ' ἐκεῖνον δὲ πλείους ἐβασίλευσαν ὑπὸ Καίσαρι καὶ Ῥωμαίοις ὄντες· καὶ νῦν ἔτι συνέχεται τὸν αὐτὸν τρόπον.

§. 16.

6) Medic. 3. πόλιν. Alii, ut vulgo editur, recte. Post Moscov. pro εὐτύχει sistit ηὐτύχει. Utraque forma in Atticis etiam occurrit. Cum augmentum in similibus praeferre videatur, posui et hic. Sic lib. 8. p. m. 281. ηὐπόρησε; p. m. 291. ηὐδοκίμησαν. Cf. ad lib. 9. p. m. 371. not. 12. Pro ἔτισεν Moscov. Medic. 3. 4. Paris. et edd. Aldi et Hopperi τίσαι, quod in ἔτισεν, nexu admonitus, mutavit Xylander.

busque domum quoque suam dimissis, opus semiperfectum facto impetu subvertit, exiguumque pagum reliquit. Syria etiam et Phoenice eum expulit. Hujus Tigranis successor Artavasdes floruit, quamdiu Romanorum coluit amicitiam. Cum autem Antonium Parthis prodidisset in bello, contra eos suscepto, poenas dedit: vinctus enim ab eo Alexandriam abreptus, et in triumpho per urbem ductus habitusque aliquantisper in custodia, bello Actiaco gliscente, interfectus est. Post eum plures regnarunt Caesari Romanisque subjecti; prout etiam nunc valet.

§. 16.

§. 16.

Armenia.

Ἅπαντα μὲν οὖν τὰ τῶν Περσῶν ἱερὰ καὶ Μῆδοι καὶ Ἀρμένιοι τετιμήκασι, τὰ δὲ τῆς [1] Ἀναΐτιδος διαφερόντως Ἀρμένιοι, ἔν τε ἄλλοις ἱδρυσάμενοι τόποις, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ Ἀκιλισηνῇ. Ἀνατιθέασι δ' ἐνταῦθα δούλους καὶ δούλας· καὶ τοῦτο μὲν οὐ θαυμαστόν. Ἀλλὰ καὶ θυγατέρας οἱ ἐπιφανέ-

1) Medic. 3. 4. Moſcov. Venet. Pariſ. cum edd. Aldi, Hopperi et vetere interprete Ταναΐδος; epitome recte Ἀναΐτις, uti primus in editoribus Xylander repoſuit Ἀναΐτιδος. *Tzſchucke.* Pro Tanaide Anaitidem repoſui, non modo epitomas, ſed etiam Plutarchum et alios ſecutus ſcriptores, ipſumque adeo in hoc libro Strabonem. *Xylander.* Euſtathius in Dionyſium [v. 846.] legiſſe videtur Ταναΐτηδος, magno errore. *Caſaubonus.* In Euſtathii memorato loco legitur Ταναΐτιδι. At Ταναΐτης δαίμων ſcribit idem ad Homer. Il. 14, 295. p. m. 979. ubi Strabonis narrationem repetit. Ταναΐδος etiam ſcriptum exſtat in Dione olim 36, 36. Clementis protrept. p. 43. (ed. Sylburg.) ubi Ἀναΐτιδος reſtituit Bulengerus in eclog. ad Arnob. p. 272. Propius ad veram ſcripturam accedit Plutarchus in Artax. c. 27. qui ſcribit Ἀνεῖτις, ſed Ἀναΐτιδος eſt in Pauſania 3, 16, 6. Noſtro 12. p. 559. Praefixum T ſine dubio originem traxit ex compendio articuli praepoſiti. Sed plura de hoc nomine dabunt Reland. de vetere L. Perſica §. 12. T. 2. diſſertatt. p. 118. ſqq. Bernard ad inſcr. Palmyren. 10. aliique, quos memorat Gavel in obſervatt. miſcell. nov. T. 4. p. 248. Cf. et lib. 15. p. 733. et ad Dion. 36, 31. Paullo ante vox Μῆδοι ſine particula καὶ praemiſſa adparet in Medic. 3. Tum Moſc. habet Ἀκαλισηνῇ, et edd. ante Xyl. Ἀκιλισινῇ.

§. 16.

Omnia Perſarum ſacra et Medi et Armenii religioſe colunt: prae ceteris vero Anaitidem Armenii, cui et alibi templa poſuerunt et in Acilisena. Ibi ſervos ſervasque ei conſecrant, quod ſane mirum non eſt. Sed et illuſtriſſimi ejus nationis

Armenia. φανέςατοι τοῦ ἔθνους ² ἀνιεροῦσι παρθένους, αἷς νόμος ἐςὶ, καταπορνευθείσαις πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον, οὐκ ἀπαξιοῦντος τῇ τοιαύτῃ συνοικεῖν οὐδενός. Τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἡρόδοτος λέγει τὸ περὶ τὰς Λυδάς· p. 533. πορνεύειν γὰρ ἁπάσας. Οὕτω δὲ φιλοφρόνως χρῶνται τοῖς ἐραςαῖς, ὥςε καὶ ξενίαν παρέχουσι, καὶ δῶρα ἀντιδιδόασι πλείω πολλάκις, ἢ λαμβάνουσιν· ἅτ' ἐξ εὐπόρων οἴκων ἐπιχορηγούμεναι· δέχονται δὲ οὐ τοὺς τυχόντας τῶν ξένων, ἀλλὰ μάλιςα τοὺς ἀπὸ ἴσου ἀξιώματος.

2) Verba ἀνιεροῦσι παρθένους desunt in Medic. 4. et in Medic. 3. τὸ ante περί.

tionis filias suas virgines ei dedicant, ac lex est, ut longo tempore apud deam constupratae, deinde nuptum dentur, nemine talis mulieris conjugium dedignante. Tale quippiam etiam Herodotus de Lydiis mulieribus scribit. Omnes enim eae, ut ait, meretrices sunt, et amatores ita blande tractant, ut et hospitium praebeant, et saepe plura munera dent, quam recipiant, utpote e re lauta sumtum suppeditantes: non autem quosvis hospitio excipiunt, sed eos praecipue, qui dignitate ipsis sunt pares.

Armenia. Φανέσατοι τοῦ ἔθνους [2] ἀνιεροῦσι παρθένους, αἷς νόμος ἐςὶ, καταπορνευθείσαις πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον, οὐκ ἀπαξιοῦντος τῇ τοιαύτῃ συνοικεῖν οὐδενός. Τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἡρόδοτος λέγει τὸ περὶ τὰς Λυδάς·
p. 533. πορνεύειν γὰρ ἁπάσας. Οὕτω δὲ φιλοφρόνως χρῶνται τοῖς ἐρασταῖς, ὥστε καὶ ξενίαν παρέχουσι, καὶ δῶρα ἀντιδιδόασι πλείω πολλάκις, ἢ λαμβάνουσιν· ἅτ' ἐξ εὐπόρων οἴκων ἐπιχορηγούμεναι· δέχονται δὲ οὐ τοὺς τυχόντας τῶν ξένων, ἀλλὰ μάλιστα τοὺς ἀπὸ ἴσου ἀξιώματος.

2) Verba ἀνιεροῦσι παρθένους desunt in Medic. 4. et in Medic. 3. τὸ ante περί.

tionis filias suas virgines ei dedicant, ac lex est, ut longo tempore apud deam constupratae, deinde nuptum dentur, nemine talis mulieris conjugium dedignante. Tale quippiam etiam Herodotus de Lydiis mulieribus scribit. Omnes enim eae, ut ait, meretrices sunt, et amatores ita blande tractant, ut et hospitium praebeant, et saepe plura munera dent, quam recipiant, utpote e re lauta sumtum suppeditantes: non autem quosvis hospitio excipiunt, sed eos praecipue, qui dignitate ipsis sunt pares.